

STEVEN

ERIKSON

Dust of Dreams

A TALE OF THE MALAZAN BOOK OF THE FALLEN

Cuprins

Steven Erikson

Praful Viselor

Dramatis Personae

Malazanii
Adjunct Tavore
Înaltul Mag Rapid Ben
Pumnul Keneb
Pumnul Blistig
Căpitanul Lostara Yil
Banaschar
Căpitane Cu amabilitate
Căpitanul Skanarow
Căpitanul Faradan Sort
Căpitanul Ruthan Gudd
Căpitanul Fast
Căpitanul Untilly Rum
Locotenentul Pores
locotenentul Raband
Sinn
Grub

Echipele

Sergent Fiddler
Caporalul Tarr
Koryk
Zâmbete
Sticla
Corabb Bhilan Thenu'alas
Sepia
Sergent Gesler
Caporalul Stormy
Nas scurt
Flashwit
Mayfly
Sergentul Cord

Caporalul Shard
Moale
Ebron
Crump (Jamber Bole)
Sergent Hellian
Caporalul Touchy
Caporalul fără suflare
Balgrid
Poate
Sergent Balm
Caporalul Miros de moarte
Tăiător de gât
Galt
Lob
Widdershins
Sergentul Thom Tissy
Lalea
Gullstream
Sergentul Urb
Caporalul Reem
Masan Gilani
Linge sare
Sânt
sergent Sinter
Caporalul Pravalak Rim
Miere
Curea Mull
Scoos
Uită-te înapoi
Sergentul Badan Gruk
Caporalul Ruffle
Skim
Nep Furrow
Reliko
Vastly Blank
Sergent Primly
Caporalul Kisswhere
Vânătoare
Mulvan Dreader
Neller
Moartea craniului
Trage primul

Dead Hedge

Alchimistul Bavedict
Sergent Sunrise
Sergent Nose Stream
Caporalul Sweetlard
Caporalul Rumjugs

Khundryl

Conducătorul războiului Gall

Hanavat (soția lui Gal)
Jarabb
Shelemasa
Vedith

The Perish Grey Helms

Sabia Mortală Krughava
Shield Anvil Tanakalian
Destriant Run'Thurvian

The Letherii

Regele Tehol
Regina Janath
Cancelarul Bugg
Cedar Bugg
Trezorierul Bugg
Yan Tovis (Amurg)
Yedan Derryg (ceasul)
Brys Beddict
Atri-Silk Aranict
Shurq Elelle
Cufărul flagelului
Ublala Pung
Vrăjitoarea Pully
Vrăjitoare Squish
Concizie
Pregnant
Rachetă

Urst Hoobutt
Pinosel

Barghast-ul

Conducătorul războiului Onos Toolan
Hetan
Portativ
Poveste
Șeful de război Stolmen
vrăjitorul Cafal
Strahl
Bakal
Șeful de război Maral Eb
Skincut Ralata
Awl Torrent
Setoc al Lupilor

Sarpele

Rutt
Susținut
Badalle
Sadic
Brayderal
Imass
Onrack
Kilava
Ulshun Pral
T'lan Imass
Lera Epar
Kalt Urmanal
Rystalle Ev
Brolos Haran
Ilm Absinos
Ulag Togtil
Nom Kala
Instral Ovan
K'Chain Che'malle
Matroana Gunth'an Acyl
J'an Sentinel Bre'nigan
K'ell Hunter Sag'Churok

O fiică Gunth Mach
K'ell Hunter Kor Thuran
K'ell Hunter Rythok
Asasinul Shi'Gal Gu'Rull
Sulkit
Destriant Kalyth (Elan)

Alții

Ruina Silchas
Rud Elalle
Telorast
Cheag
Errantul (Errastas)
Knuckles (Sechul Lath)
Kilmandaros
Mael
Olar etil
Udinaas

Sheb
Taxilian
Veed
Asane
Suflare
Ultimul
Nappet
Rautos

Sandalath Drukorlat
Cu tot
Mape
coajă
Pule
Îndoit
Babuşcă
Praful Viselor

Prolog

Câmpia Elan, la vest de Kolanse

Era lumină, apoi era căldură.

Câmaraseră lângă singurul copac din orice direcție, dar nu sub el. Copacul era un copac gamleh și gamleh-ii erau supărați pe oameni. În amurgul nopții dinainte, ramurile sale fuseseră groase cu mase fluturate de frunze cenușii, cel puțin până când s-au apropiat. În această dimineață, ramurile erau goale.

Cu fața spre vest, Rutt stătea în brațe pe copilul pe care-l numease Held. Ierburile erau incolore. Pe alocuri, ei fuseseră curățați de vântul uscat, vânt care apoi cioplise praful din jurul rădăcinilor lor pentru a expune bulbii palizi, astfel încât plantele s-au ofilit și au murit. După ce praful și becurile dispăruseră, uneori rămânea pietriș. Alteori era doar piatră de bază, neagră și noduroasă. Elan Plain își pierdea părul, dar asta ar fi putut spune Badalle, cu ochii ei verzi ațintiți asupra cuvintelor din cap. Nu se îndoia că avea un dar, dar unele daruri, știa Rutt, erau blesteme deghizate.

Badalle se apropie de el acum, cu brațele ei carbonizate de soare subțiri ca gâtul de barză, mâinile atârnând pe laterale acoperite de praf și părând supradimensionate lângă coapsele ei slabe. Ea a suflat pentru a împrăștia muștele care îi împrăștiau gura și a intonat:

— Rutt el ține Held
O înfășoară bine
Dimineața
Și apoi se ridică...

— Badalle, spuse el, știind că nu a terminat cu poezia ei, dar știind, de asemenea, că nu se va grăbi, „încă trăim”.

Ea a dat din cap.

Aceste câteva cuvinte ale lui deveniseră un ritual între ei, deși ritualul nu și-a pierdut niciodată pata de surpriză, slaba sa neîncredere. Ribers fuseseră deosebit de duri cu ei noaptea trecută, dar vestea bună era că poate îi lăsaseră în sfârșit pe Părinți.

Rutt a ajustat copilul pe care-l numise Held în braț, apoi a pornit, hohotind pe picioarele umflate. Spre vest, în inima Elanului.

Nu trebuia să se uite înapoi pentru a vedea că ceilalți îl urmăreau. Cei care au putut, au făcut-o. Ribers ar veni pentru restul. Nu ceruse să fie capul șarpelui. Nu ceruse nimic, dar era cel mai înalt și poate că era cel mai în vârstă. Poate avea treisprezece ani, poate avea paisprezece ani.

În spatele lui, Badalle spuse:

„Și merge el începe
Din acea dimineață
Cu Held în brațe
Și coada lui striată
Se șerpește afară
Ca o limbă
De la soare.
Ai nevoie de cel mai lung
Limbă
La căutarea
Apă
Așa cum îi place soarelui să facă...

Badalle l-a privit o vreme, i-a privit pe ceilalți căzând în urma lui. Ea avea să se alăture șarpelui șarpe destul de curând. Ea a suflat în muște, dar bineînțeles că s-au întors imediat, strângându-se în jurul rănilor umflându-i buzele, țopăind să-și lingă colțurile ochilor. Fusese o frumusețe cândva, cu acești ochi verzi și părul ei lung și blond ca niște fire de aur. Dar frumusețea a cumpărat zâmbete doar pentru atâta vreme. *Când cămăruța se golește, frumusețea devine pătată.* — Și muștele, șopti ea, fac modele de suferință. Și suferința este urâtă.

Ea îl urmărea pe Rutt. Era capul șarpelui. El era și colții, dar ultima parte a fost doar pentru ea, gluma ei privată.

Acest șarpe uitase să mănânce.

Ea fusese printre cei care veniseră din sud, din cojile caselor din Korbanse, Krosis și Kanros. Chiar și insulele Otpelas. Unii, ca ea, merseseră de-a lungul coastei Mării Pelasiar, apoi până la marginea vestică a Stetului, care fusese cândva o mare pădure, și acolo găsiseră drumul de lemn, Drumul Stump pe care îl numeau uneori. Copaci tăiați la capăt pentru a face cercuri plate, bătuți în rânduri care au continuat și mai departe. Apoi, alți copii au sosit chiar din Stet, după ce se plimbaseră pe vechile albii ale pârâului, trecând prin încurcătura cenușie de căderi de copaci zdrobite și arbuști bolnavi. Existau semne că Stet fusese odată o pădure care se potrivește cu vechiul ei nume, care era Forest Stet, dar Badalle nu era pe deplin

convinsă – tot ce putea vedea era un pustiu rănit, ruinat și devastat. Nu erau copaci în picioare nicăieri. Îi spuneau Stump Road, dar alteori era Forest Road și și asta era o glumă privată.

Desigur, cineva avusese nevoie de mulți copaci pentru a face drumul, așa că poate că într-adevăr a fost cândva o pădure acolo. Dar dispăruse acum.

La marginea de nord a Stetului, cu fața spre Câmpia Elanului, au dat peste o altă coloană de copii, iar o zi mai târziu încă li s-a alăturat încă unul, în jos de la nord, de la Kolanse însuși și în fruntea acesteia. fusese Rutt. Carry Hold. Înalt, umerii, coatele, genunchii și gleznele ieșind în afară și pielea din jurul lor slăbită și întinsă. Avea ochi mari, strălucitori. Mai avea toți dinții, iar când sosi dimineața, în fiecare dimineață, era acolo, la cap. Colții și restul au urmat.

Toți credeau că știe încotro se duce, dar nu l-au întrebat deoarece credința era mai importantă decât adevărul, care era că era la fel de pierdut ca toți ceilalți.

— Toată ziua, Rutt ține Held
Și o păstrează
Înfășurat
În umbra lui.
Este greu
Să nu-l iubesc pe Rutt
Dar Held nu
Și nimeni nu îl iubește pe Held
Dar Rutt.

Visto venise din Okan. Când foameții și inchizitorii cu pielea osoasă au mărșăluit spre orașul pe care mama lui l-a trimis să alerge, mână în mână cu sora lui, care era cu doi ani mai mare decât el, și au alergat pe străzi între clădiri în flăcări, iar țipetele au umplut noaptea. iar foameții au dat cu piciorul în uși și au târât oamenii afară și le-au făcut lucruri groaznice, în timp ce pieile de oase priveau și spuneau că este necesar, totul aici era necesar.

O smulseseră pe sora lui din strânsoarea lui și țipătul ei era care încă răsuna în craniul lui. În fiecare noapte de atunci, îl călărease pe drumul somnului, din momentul în care epuizarea l-a luat până în momentul în care s-a trezit cu chipul palid al zorilor.

A alergat pentru ceea ce părea pentru totdeauna, spre vest și departe de cei înfometați. Mâncând ce putea, sălbatic de sete și, când îi depășise pe cei înfometați, apărură șiruri, haite uriașe de câini slăbiți, cu ochi roșii și

fără teamă de nimic. Și apoi Părinții, toți înfășurați în negru, care s-au scufundat în taberele zdrențuite de pe drumuri și au furat copiii, iar odată el și alți câțiva au dat peste una dintre vechile lor caluri de noapte și au văzut singuri micile oase despicate. pete de albastru și gri în cărbunii din vatră și așa au înțeles ce au făcut Părinții copiilor pe care i-au luat.

Visto și-a amintit prima vedere a Forest Stet, o serie de dealuri dezintegrate, pline cu cioturi sfâșiate, rădăcini care îi aminteau de una dintre curțile de oase care înconjura orașul care fusese casa lui, rămase după ce ultimele animale au murit. sacrificat. Și în acel moment, privind ceea ce fusese cândva o pădure, Visto își dăduse seama că întreaga lume era acum moartă. Nu mai era nimic și nici încotro.

Cu toate acestea, a mers cu greu, acum doar unul dintre ceea ce trebuie să fie zeci de mii, poate chiar mai mult, un drum de leghe de copii lung, și pentru tot ce au murit pe drum, alții au sosit să le ia locul. Nu-și imaginase că există atât de mulți copii. Erau ca o mare turmă, ultima mare turmă, singura sursă de hrană și hrană pentru ultimii vânători disperați ai lumii.

Visto avea paisprezece ani. Încă nu și-a început creșterea și acum nu o va face niciodată. Burta lui era rotundă și tare, ieșind astfel încât coloana vertebrală sa curbat adânc chiar deasupra șoldurilor. Mergea ca o femeie însărcinată, cu picioarele desfăcute, oasele dureroase. Era plin de Satra Riders, viermii din corpul lui înotând la nesfârșit și crescând pe zi ce trece. Când erau gata, în curând, aveau să se reverse din el. Din nări, din colțurile ochilor, din urechi, din buric, din penis și anus și din gură. Iar celor care au fost martori, el părea că se dezumflă, pielea încrețindu-se și prăbușindu-se în brazde de țesut pe lungimea corpului său. S-ar părea să se transforme instantaneu într-un bătrân. Și atunci avea să moară.

Visto era aproape nerăbdător pentru asta. Spera ca riberi să-i mănânce trupul și să ia ouăle lăsate de Călăreții Satra, ca să moară și ei. Mai bine, părinților, dar nu erau așa de proști, era sigur, nu, nu se atingeau de el și asta era rău.

Șarpele lăsa în urmă Forest Stet, iar drumul de lemn a lăsat locul unei urme de negustor de pământ prăfuit și zdrobit, care ieșea în Elan. Deci, el avea să moară pe câmpie, iar spiritul său s-ar îndepărta de lucrul mic care

fusese corpul său și avea să înceapă lunga călătorie înapoi acasă. Să-și găsească sora. Să-și găsească mama.

Și deja, spiritul lui era obosit, atât de obosit, de mers.

La sfârșitul zilei, Badalle s-a forțat să urce într-o bătrână tumulă Elan, cu copacul ei străvechi la capătul îndepărtat - frunze cenușii fluturând - de la care se putea întoarce și se putea uita înapoi de-a lungul drumului, spre est, cât de departe puteau să retragă ochii interminabilele zilei. călătorie. Dincolo de masa taberei întinse, ea văzu o linie ondulată de corpuri întinzându-se până la orizont. Fusese o zi deosebit de proastă, prea caldă, prea uscată, singuraticul de apă era un mâl de noroi murdar, plin de dăunători, plin de carcase de insecte putrezite, care aveau gust de pește mort.

Ea rămase în picioare, căutând îndelung pe lungimea crestă a Șarpelui. Cei care cădeau pe pistă nu fuseseră lăsați deoparte, pur și simplu călcați în picioare sau călcați peste, așa că drumul era acum un drum de carne și oase, fire de păr fluturate și, știa ea, ochi holbați. Șarpele coastelor. Chal Managal în limba elan.

Ea a suflat muște de pe buze.

Și a spus o altă poezie.

— În această dimineaţă
Am văzut un copac
Cu frunze de gri
Și când ne-am apropiat
Frunzele au zburat departe.
La amiază băiatul fără nume
Cu nasul mâncat
A căzut și nu s-a mișcat
Și coborau frunzele
A hrani.
La amurg mai era un copac
Frunze cenușii care flutură
Se instalează pentru noapte
Vino dimineata
Vor zbura din nou.

Ampelas Rooted, Pământurile pustii

Mașinile erau acoperite cu praf uleios care strălucea în întuneric în timp ce strălucirea slabă a luminii felinarului aluneca peste ea, dând mișcare acolo unde nu exista, iluzia alunecării tăcute, ca a unor solzi reptilieni care păreau, ca

întotdeauna, crud de potrivite. Respira greu în timp ce se grăbea pe coridorul îngust, coborându-se din când în când pentru a evita cablurile negre bultoase atârnate de tavan. Nasul și gâtul îi usturau de mirosul metalic al aerului apropiat și nemișcat. Înconjurată de măruntaiele dezvăluite ale lui Root, se simțea asediată de misterul necunoscut și nelimitat al arcanelor groaznice. Cu toate acestea, ea făcuse din aceste pasaje neluminate și abandonate bântuirea ei favorită, cunoscând pe deplin multitudinea de motivații auto-recriminatoare care o ghidaseră spre astfel de alegeri.

Rădăcina ia invitat pe cei pierduți, iar Kalyth a fost într-adevăr pierdută. Nu era că nu ar fi putut să-și găsească drumul printre nenumăratele coridoare întortocheate sau prin camerele vaste de mașini tăcute și înghețate, evitând gropile din podele peste care nu fuseseră instalate niciodată plăcile și ținând departe de haosul metalului și cabluri ieșind din pereții nelambriuri – nu, acum își știa drumul, după luni de rătăcire. Acest blestem de neajutorare, nedumerire fără speranță aparținea spiritului ei. Ea nu era cine au vrut ei să fie și nimic din ceea ce a spus nu i-a putut convinge de asta.

Se născuse într-un trib din Câmpia Elan. Acolo ajunsese la maturitate, de la copil la fată, de la fată la femeie, și nu existase nimic care să o deosebească, nimic care să o dezvăluie ca fiind unică sau dotată cu talente neașteptate. Se căsătorise la o lună după prima ei sângerare. Ea născuse trei copii. Aproape și-a iubit soțul și învățase să trăiască cu slaba lui dezamăgire în ea, în timp ce frumusețea ei tinerească făcea loc maternității obosite. Ea trăise, într-adevăr, o viață care nu se deosebea de cea a propriei ei mame și astfel văzuse limpede - fără niciun talent special - calea vieții ei înainte, an de an, decăderea lentă a corpului ei, pierderea suplețe, ridurile adânci pe față, slăbirea sânilor, slăbirea mizerabilă a vezicii ei. Și într-o zi avea să se trezească incapabil să meargă, iar tribul o va lăsa acolo unde era. A muri în singurătate, deoarece moartea a fost întotdeauna un lucru de singurătate, așa cum trebuie să fie întotdeauna. Căci Elanii știau mai bine decât popoarele așezate din Kolanse, cu criptele și comorile lor pentru morți, cu slujitorii și consilierii familiei tăiați în gât și strânși pe coridorul către mormânt, slujitori dincolo de viața însăși, slujitori pentru totdeauna.

Toți au murit în singurătate, până la urmă. Un adevăr destul de simplu. Un adevăr de care nimeni nu trebuie să

se teamă. Spiritele au așteptat înainte de a judeca un suflet, au așteptat ca acel suflet - în izolarea lui pe moarte - să-și judece pe sine, asupra vieții pe care a trăit-o, și dacă pacea ar veni din asta, atunci spiritele și-ar arăta milă. Dacă chinul călărea Iapa Sălbatică, de ce, atunci, spiritele știau să se potrivească cu ea. Când sufletul s-a înfruntat pe sine, până la urmă, era imposibil să minți. Argumentele înșelătoare sunau tare de falsitate, slăbiciunea lor simplă prea evidentă pentru a fi ignorată.

Fusese o viață. Departe de a fi perfect, dar doar vag nefericit. O viață pe care o poate reduce în ceva asemănător mulțumirii, chiar dacă rezultatul s-ar dovedi lipsit de formă, lipsit de sens.

Nu fusese vrăjitoare. Ea nu posedase respirația unui șaman și, prin urmare, nu avea să fie niciodată Călărețul Calului Patat. Și când a venit sfârșitul acelei vieți pentru ea și pentru poporul ei, într-o dimineață de groază și violență, tot ceea ce dezvăluise atunci era un egoism nenorocit - în a refuza să moară, în a fugi de tot ceea ce cunoștea.

Acestea nu erau virtuți.

Ea nu avea nicio virtute.

Ajungând la scara centrală, în spirală - fiecare treaptă prea puțin adâncă, prea lată pentru pași umani - ea porni, gâfâiturile ei devenind mai superficiale și mai rapide odată cu efortul, pe măsură ce urca nivel după nivel, sus și ieși din Rădăcină, în camerele inferioare ale Feed. , unde a folosit rampa cu contragreutate care o ridica printr-un puț vertical pe lângă cuvele clocotite de ciuperci, țarurile stivuite de orthen și grishol, atrăgându-se într-o oprire tremurândă la nivelul de bază al Womb. Aici, cacofonia tinerilor a asaltat-o, țipetele șuierătoare de durere în timp ce se făceau înfricoșătoare intervenții chirurgicale - pe măsură ce destinele erau decretate în arome amare - și, după ce și-a recăpătat o oarecare măsură din vântul ei, ea s-a grăbit să treacă peste nivelurile de teribilitate. , duhoarea de risipă și de panică care strălucea ca uleiul pe pieile moi printre forme care se zvârcoliau din toate părțile- forme pe care avea grijă să le evite cu ochii, grăbindu-se cu mâinile bătute peste urechi.

De la Pântece la Inimă, unde a trecut acum printre figuri falnice care nu i-au dat nicio atenție și din ale căror cărări a trebuit să se îndepărteze și să se ferească, ca să nu-i calce pur și simplu ghearele. Soldații Ve'Gath stăteau flancând rampa centrală, de două ori înălțimea ei și în armura lor arcană asemănătoare cu vasta mașinărie a lui

Root, aflată mult mai jos. Vizorele ornate la grătar le-au ascuns fețele, cu excepția botului lor cu colți, iar linia fălcilor le dădea rânjet îngrozitor, de parcă scopul implicit al rasei lor i-ar fi încântat. Mai mult decât J'an sau K'ell, adevăraţii soldaţi ai K'Chain Che'Malle au speriat-o pe Kalyth până în miezul fiinţei ei. Matrona le producea în număr mare.

Nu era nevoie de alte dovezi – urma războiul.

Faptul că Ve'Gath i-a provocat Matronei dureri groaznice, fiecare împins din ea într-un zgomot de sânge și lichid înțepător, devenise irelevant. Necesitatea, știa bine Kalyth, era cel mai crud stăpân dintre toate.

Niciun soldat care păzește rampa nu a împiedicat-o în timp ce pășise cu pași mari spre ea, piatra plată de sub picioare înțepată de găuri menite să țină ghearele și din care curgea aer rece în jurul ei - scăderea temperaturii ambientale de pe rampă a servit, evident, cumva la potolirea. teama instinctivă pe care a experimentat-o K'Chain în timp ce vehiculul se ridica cu țipete și gemete, trecând de nivelul Inimii, terminându-se la Ochi, Forța Interioară, Cuib Acyl și casa Matronei însăși. Mergând singură pe rampă, totuși, încordarea mecanismului a fost mai puțin pronunțată și ea a auzit puțin mai mult decât zgomotul de aer care a dezorientat-o vreodată cu o senzație de cădere chiar și în timp ce alerga în sus și transpirația de pe membre și asupra ei. spranceana s-a racit rapid. Tremura când rampa încetini și apoi se opri la nivelul de bază al Ochilor.

J'an Sentinels a observat sosirea ei de la poalele scărilor în semispirală care duceau la Cuib. La fel ca și în cazul Ve'Gath, păreau indiferenți față de ea - fără îndoială conștienți că fusese chemată, dar chiar dacă nu ar fi așa, nu ar vedea în ea nicio amenințare la adresa Matronei pentru care fuseseră crescuți să o protejeze. Kalyth nu era pur și simplu inofensivă; era inutilă.

Aerul fierbinte și agitat o cuprinse, stânjenit ca o mantie umedă, în timp ce se îndrepta spre scări și începu urcarea stânjenitoare către proprietatea Matronei.

La palier o ultimă santinelă a stat de pază. În vârstă de cel puțin o mie de ani, Bre'nigan era slab și înalt – mai înalt chiar decât un Ve'Gath – iar solzii lui multistrat aveau o patina argintie care făcea creatura să pară fantomatică, ca și cum ar fi fost tăiate din mica albită de soare. Nici pupila, nici irisul nu se vedeau în ochii lui tăiați, pur și simplu un galben tulbure, deformat cu cataractă. Ea bănuia că

bodyguardul era orb, dar, în adevăr, nu avea nicio modalitate de a spune, pentru că atunci când Bre'nigan s-a mutat, J'an-ul arăta o siguranţă perfectă, într-adevăr, graţie şi eleganţă lichidă. Sabia lungă, vag curbată, aruncată printr-un inel de alamă la șold - un inel pe jumătate înfipt în pielea creaturii - era la fel de înaltă ca Kalyth, lama era un fel de ceramică purtând o nuanță de magenta slabă, deși marginea fără cusur strălucea argintie.

L-a întâmpinat pe Bre'nigan cu un semn din cap care nu a stârnit nicio reacție, apoi a trecut pe lângă santinelă.

Kalyth sperase – nu, se *rugase* – și când i-a văzut pe cei doi K’Chain care stăteau în fața Matronei și a văzut că erau neînsoțiți, spiritul ei a căzut vertiginos. Disperarea a năvălit, a amenințat că o va consuma. Se luptă să tragă respirația în pieptul ei strâns.

Dincolo de noii veniți și uriașă pe estrada înălțată, Gunth'an Acyl, Matrona, emana agonie în valuri - și în aceasta ea era neschimbată și neschimbată, dar acum Kalyth simțea de la imensa regină un curent subteran amar de... ceva.

Dezechilibrat, tulburat, Kalyth a deslușit abia atunci starea celor doi K'Chain Che'Malle, rănile grele pe jumătate vindecate, țesăturile haotice de cicatrici de pe flancuri, gât și șolduri. Cele două creaturi păreau înfometate, conduse la extreme îngrozitoare de privare și violență, iar ea a simțit o durere de răspuns în inimă.

Dar o asemenea empatie a fost de scurtă durată. Adevărul a rămas: vânătorul K'ell Sag'Churok și One Daughter Gunth Mach eșuaseră.

Matrona a vorbit în mintea lui Kalyth, deși nu era vorba de niciun fel, pur și simplu impunerea irevocabilă a cunoștințelor și a sensului. Destriant *Kalyth, o eroare în alegere. Rămânem rupti. raman rupt. Nu te poti repara, nu singur, nu te poti repara* .

Nici cunoștințele, nici sensul nu au dovedit daruri pentru Kalyth. Căci putea simți nebunia lui Gunth'an Acyl sub cuvinte. Matrona era incontestabil nebună. La fel și cursul de acțiune pe care ea o impusese copiilor ei și asupra lui Kalyth însăși. Nu a fost posibilă convingere.

Era probabil ca Gunth'an Acyl să fi înțeles convingerile lui Kalyth – credința ei că Matrona era nebună – dar nici asta nu avea nicio diferență. În interiorul reginei antice, nu era nimic altceva decât durerea și chinul nevoii disperate.

Destriant *Kalyth, vor încerca din nou. Ceea ce este rupt trebuie reparat* .

Kalyth nu credea că Sag'Churok și One Daughter ar putea supraviețui unei alte căutări. Și acesta a fost un alt adevăr care a eșuat în a legăna imperativul lui Acyl.

Destriant *Kalyth, vei însoți această Căutare. K'Chain Che'Malle sunt orbi la recunoaștere* .'

Și așa, în cele din urmă, ajunseseră la ceea ce știa ea a fi inevitabil, în ciuda speranțelor, a rugăciunilor ei. — Nu pot, şopti ea.

' *Tu vei. Gardienii sunt aleși. K'ell Sag'Churok, Rythok, Kor Thuran. Shi'gal Gu'Rull. O fiică Gunth Mach.* '

— Nu pot, spuse din nou Kalyth. „Nu am... talente. Nu sunt un Destriant - sunt orb la orice are nevoie un Destriant. Nu pot găsi o Sabie Mortală, Matronă. Nici o nicovală de scut. Îmi pare rău.'

Enorme reptilă și-a schimbat greutatea uriașă, iar sunetul era ca de bolovani care se așează în pietriș. Ochi lambenți ațintiți asupra lui Kalyth, radiind valuri de strictețe.

- *am ales, Destriant Kalyth. Copiii mei sunt orbi. Eșecul este al lor și al meu. Am eșuat în fiecare război. Eu sunt ultima Matronă. Inamicul ma cauta. Dușmanul mă va distruge. Semenii tăi prosperă în această lume, încât nici măcar copiii mei nu sunt orbi. Printre voi, voi găsi noi campioni. Destriantul meu trebuie să le găsească. Destriantul meu pleacă în zori* .'

Kalyth nu mai spuse, știind că orice răspuns era inutil. După o clipă, s-a înclinat și apoi a plecat, slab, parcă amorțită de băutură, din Cuib.

Un Shi'gal i-ar fi însoțit. Semnificația acestui lucru era clară. De data asta nu ar fi eșec. A eșua însemna să primești nemulțumirea Matronei. Judecata ei. Trei vânători K'ell și singura fiică și Kalyth însăși. Dacă eșuează... împotriva furiei mortale a unui Asasin Shi'gal, nu ar supraviețui mult.

În zorii zilei, știa ea, își va începe ultima călătorie.

În pustietate, pentru a găsi Campioni care nici măcar nu existau.

Și aceasta, acum înțelegea ea, era penitența pusă asupra sufletului ei. Trebuie făcută să sufere pentru lașitatea ei. *Ar fi trebuit să mor cu restul. Cu soțul meu. Copiii mei. Nu ar fi trebuit să fug. Acum trebuie să plătesc pentru egoismul meu.*

Singura milă a fost că, când va sosi judecata finală, aceasta va veni repede. Ea nici nu ar simți, cu atât mai puțin să vadă, lovitura ucigașă a lui Shi'gal.

O matronă nu a produs niciodată mai mult de trei asasini la un moment dat, iar aromele lor erau anateme, împiedicând orice fel de alianță. Și dacă unul dintre ei decide că Matrona trebuie eliminată, restul doi, prin natura lor, s-ar opune. Astfel, fiecare Shi'gal a protejat-o pe Matronă împotriva celorlalți. Trimiterea unuia cu Căutarea era un risc grav, pentru că acum ar fi existat doar doi asasini care să o apere în orice moment.

O dovadă suplimentară a nebuniei Matronei. Să se pună în pericol, în timp ce în același timp să-și alunge singura fiică – singurul ei copil cu potențial de a se reproduce – era dincolo de orice bun simț.

Dar apoi, Kalyth era pe cale să mărșăluiască spre propria ei moarte. Ce i-a păsat de aceste creaturi terifiante? Să vină războiul. Lăsați-l pe misteriosul inamic să coboare asupra lui Ampelas Rooted și pe toți ceilalți Rooted și tăiați până la ultimul dintre aceste K'Chain Che'Malle. Lumea nu i-ar lipsi.

În plus, ea știa totul despre extincție. *Singurul blestem adevărat este atunci când te găsești ultimul din felul tău.* Da, ea a înțeles bine o astfel de soartă și cunoștea adevărata profunzime a singurătății - nu, nu acel joc meschin, superficial, autocompătimitor, jucat de oameni de pretutindeni - ci înțelegerea crudă a unei singurătăți fără vindecare, fără speranță de mântuire. .

Da, toți mor singuri. Și pot exista regrete. Pot exista necazuri. Dar acestea nu sunt nimic față de ceea ce vine la ultimul dintr-o rasă. Căci atunci nu poate fi eludat adevărul eșecului. Eșec absolut, zdrobitor. Eșecul propriului soi, care mătură din toate părțile, găsind acest ultim set de umeri pe care să se așeze, cu o greutate pe care un singur suflet nu o poate suporta.

A existat un fel de dar rezidual cu limbajul K'Chain Che'Malle, iar acum îl tortura pe Kalyth. Mintea ei se trezise, cu mult dincolo de ceea ce cunoscuse în viața ei până acum. Cunoașterea nu era o binecuvântare; conștientizarea era o boală care păta întregul spirit. Putea să-și scoată ochii și încă să vadă prea multe.

Au simțit oare șamanii tribului ei o vinovăție atât de zdrobitoare, când a sosit în sfârșit recunoașterea sfârșitului? Și-a amintit din nou de sumbră din ochii lor și a înțeles-o în moduri pe care nu le-a înțeles înainte, în viața pe care o trăise cândva. Nu, ea nu putea face altceva decât să blesteme binecuvântările mortale ale acestor K'Chain Che'Malle. Blestemați-i din toată inima, din toată ura ei.

Kalyth și-a început coborârea. Avea nevoie de apropierea lui Root; avea nevoie de mașinile decrepite din toate părțile, de picurarea de uleiuri vâscoase și de aerul murdar și aproape. Lumea era spartă. Ea a fost ultima dintre Elan, iar acum singura ei sarcină rămasă pe acest pământ era să supravegheze anihilarea ultimei Matronă a K'Chain Che'Malle. A existat satisfacție în asta? Dacă da, era un fel de satisfacție diabolică, făcându-i gustul cu atât mai atrăgător.

Printre oamenii ei, moartea a sosit cu aripi peste fața soarelui apus, un semn negru, zdrențuit, jos pe cer. Ea ar fi acea viziune groaznică, acea fărâmă de lună ucisă. Condus pe pământ așa cum au fost toate lucrurile, în cele din urmă.

Toate acestea sunt adevărate.

Vezi sumbrătatea din ochii mei.

Shi'gal Gu'Rull stătea chiar pe marginea Sprâncenului, vânturile nopții urlând în jurul formei sale înalte și slabe. Cel mai în vârstă dintre Shi'gal, asasinul luptase și învinsese alți șapte Shi'gal în serviciul său îndelungat pentru Acyl. Supraviețuise șaizeci și unu de secole de viață, de creștere și avea de două ori înălțimea unui K'ell Hunter matur, căci, spre deosebire de Vânători - care erau aromați cu sfârșitul brusc al mortalității la sfârșitul a zece secole - Shi' gal nu a avut un astfel de defect în realizarea lor. Ei ar putea, potențial, să supraviețuiască Matronei însăși.

Crescut pentru viclenie, Gu'Rull nu s-a facut iluzii in privinta sanatatii mentale a Mamei Acyl. Asumarea ei incomodă a structurilor evlavioase de credință nu se potrivea atât ei, cât și tuturor celor de la K'Chain Che'Malle. Matroana căuta închinători umani, slujitori umani, dar oamenii erau prea fragili, prea slabi pentru a avea vreo valoare reală. Femeia Kalyth era o dovadă suficientă în acest sens, în ciuda aromei de percepție pe care i-o dăduse Acyl – o percepție care ar fi trebuit să ofere certitudine și putere, dar care fusese totuși transformată de o minte slabă în noi instrumente de auto-recriminare și autocompătimire.

Acea aromă avea să se estompeze în cursul Căutării, deoarece sângele rapid al lui Kalyth a subțiat vreodată darul lui Acyl, fără a fi posibilă o completare zilnică. Destrianta avea să revină la inteligența ei înnăscută, iar aceasta era una slabă după orice standard. Era deja inutilă, în ceea ce îl privea pe Gu'Rull. Și în această căutare fără sens, ea avea să devină o povară, o responsabilitate.

Mai bine să o omoare cât mai curând posibil, dar, din păcate, comanda mamei Acyl nu permitea o asemenea flexibilitate. Destriantul trebuie să aleagă o sabie mortală și o nicovală de scut din rândul ei.

Sag'Churok povestise eșecul primei lor selecții. Masa de defecte care fusese alesul lor: Redmask of the Awl. Gu'Rull nu credea că Destriantului i-ar merge mai bine. Oamenii ar fi putut foarte bine să prospere în lumea de dincolo, dar au făcut-o așa cum ar fi sălbatic orthen, pur și simplu în virtutea reproducerii dezlănțuite. Nu aveau alte talente.

Shi'gal și-a ridicat botul prescurtat și și-a deschis fantele din nări pentru a parfuma aerul rece al nopții. Vântul venea dinspre est și, ca de obicei, mirosea a moarte.

Gu'Rull jefuise amintirile patetice ale Destriantului și, prin urmare, știa că nicio mântuire nu va fi găsită la est, pe câmpiile cunoscute sub numele de Elan. Sag'Churok și Gunth Mach plecaseră spre vest, în Awl'dan, și acolo au găsit doar eșec. Nordul era un tărâm interzis, fără viață, de gheață, mări chinuite și frig amar.

Astfel, ei trebuie să călătorească spre sud.

Shi'gal nu se aventurase în afara lui Ampelas Rooted de opt secole. În acest scurt interval de timp, era probabil să se fi schimbat puțin în regiunea cunoscută de oameni sub numele de Wastelands. Cu toate acestea, unele cercetări în avans au fost bune din punct de vedere tactic.

Având în vedere acest lucru, Gu'Rull și-a desfășurat aripile vechi de o lună, întinzând solzii de pene alungite, astfel încât să se poată aplatiza și să se umple sub presiunea vântului.

Și apoi asasinul s-a lăsat peste marginea abruptă a Sprâncenului, cu aripile răsturnându-se în cea mai mare măsură, și s-a auzit cântecul zborului, un fluier scăzut și gemut care era, pentru Shi'gal, muzica libertății.

Lăsându-l pe Ampelas înrădăcinat... trecuse prea mult timp de când Gu'Rull a simțit asta... această bucurie.

Cei doi ochi noi de sub liniile maxilarului lui s-au deschis acum pentru prima dată, iar viziunea combinată - a cerului din față și a pământului de dedesubt - l-a derutat momentan pe asasin, dar după un timp Gu'Rull a fost capabil să impună separarea necesară. , astfel încât priveliștile și-au găsit relația potrivită între ele, creând o panoramă vastă a lumii de dincolo.

Noile arome ale lui Acyl erau ambițioase, într-adevăr, geniale. O asemenea creativitate era implicită în nebunie?

Poate.

A creat această posibilitate speranță în Gu'Rull? Nu. Speranța nu a fost posibilă.

Asasinul s-a înălțat în noapte, deasupra unui peisaj răvășit, practic fără viață. Ca o fărâmă din luna ucisă.

Pământurile pustii

Nu era singur. Într-adevăr, nu avea nicio amintire că ar fi fost vreodată singur. Noțiunea era imposibilă, de fapt, și atât a înțeles el. Din câte putea să-și dea seama, era necorporal și poseda privilegiul ciudat de a putea trece de la un însoțitor la altul aproape după bunul plac. Dacă ar fi să moară, sau să găsească cumva un mijloc de a-l respinge, de ce, el credea că va înceta să mai existe. Și își dorea atât de mult să rămână în viață, plutind așa cum a făcut-o în minunea euforică a prietenilor săi, a familiei sale bizare și dezbinate.

Au străbătut o sălbăticie zdrențuită și părăsită, un loc de stâncă spartă, evantai de nisip cenușiu ondulat de vânt, sticlă vulcanică care începea și se termina cu indiferență întâmplătoare. Dealurile și crestele s-au ciocnit într-o confuzie capricioasă și niciun copac nu a spart orizontul ondulat. Soarele deasupra capului era un ochi încețoșat care mânjia o potecă printre nori subțiri. Aerul era fierbinte, vântul constant.

Singura hrană pe care grupul reușise să o găsească provenea de la roiurile ciudate de rozătoare solzoase - carnea lor strunoasă cu gust de praf - și o rasă supradimensionată de rhizan care avea sub aripi pungi umflate cu apă lăptoasă. Capemoths zi și noapte îi urmăreau, așteptând mereu răbdători ca unul să cadă și să nu se ridice, dar acest lucru nu părea probabil. Trecând de la o persoană la alta, le putea simți hotărârea înnăscută, puterea lor nesfârșită.

O astfel de forță, din păcate, nu putea împiedica ectenia aparent nesfârșită de mizerie care părea să cuprindă cea mai mare parte a conversației lor.

— Ce risipă, spunea Sheb, zgâriindu-şi barba care îi mâncărime. — Scufundați câteva fântâni, îngrămădiți aceste pietre în case și magazine și altele. Atunci ai avea ceva care merită ceva. Pământul gol este inutil. Tânjesc după ziua în care totul va fi folosit, totul, chiar peste suprafața lumii. Orașe care se contopesc într-unul singur...

— Nu ar fi ferme, a obiectat Last, dar, ca întotdeauna, era o obiecție blândă și neînțeleasă. „Fără ferme, nimeni nu mănâncă...”

— Nu fi idiot, se răsti Sheb. — Desigur că ar fi ferme. Doar nimic din acest tip de pământ inutil, unde nu trăiește nimic decât blestemații de șobolani. Șobolani în pământ, șobolani în aer și insecte și oase - poți să crezi toate oasele?

'Dar eu-'

— Taci, Last, spuse Sheb. — Niciodată nu ai nimic util de spus, niciodată.

Asane a vorbit apoi cu vocea ei slabă și tremurătoare. — Fără lupte, te rog. E destul de oribil fără să te lupți, Sheb...

— Ai grijă, mârgă, sau tu ești următorul.

— Vrei să *mă încerci* , Sheb? întrebă Nappet. A scuipat. — Nu am crezut. Tu vorbești, Sheb, și asta e tot ce faci. Într-una din nopțile astea, când vei dormi, o să-ți tai limba și o să o hrănesc nenorociților de capemoths. Cine s-ar plânge? Asane? Suflare? Ultimul? Taxilian? Rautos? Nimeni, Sheb, toți am dansa.

— Lasă-mă afară de asta, spuse Rautos. „Am suferit destul o viață când locuiam cu soția mea și, inutil să spun, nu mi-e dor de ea”.

— Iată din nou Rautos, mârâi Respirația. „Soția mea a făcut asta, soția mea a spus asta. M-am săturat să aud de soția ta. Ea nu este aici, nu-i așa? Probabil ai înecat-o și de aceea ești pe fugă. Ai înecat-o în fântâna ta fantezică, doar ai ținut-o jos, uitându-te cum ochii i se făceau mari, gura i se deschidea și țipa prin apă. Ai privit și ai zâmbit, asta ai făcut. Nu uit, nu pot uita, a fost îngrozitor. Ești un criminal, Rautos.

— Iată *,* spuse Sheb, vorbind despre înecare din nou.

i taie și limba, spuse Nappet zâmbind. — Și al lui Rautos. Gata cu înecurile sau soțiile sau plângerile - restul dintre voi sunteți bine. În sfârșit, nu spui nimic și când o faci, nu enervezi pe nimeni. Asane, mai mult știi când să ții gura. Și Taxilian oricum aproape niciodată nu spune nimic. Doar noi și asta ar fi...

— Văd ceva, spuse Rautos.

Simți că atenția lor se schimbă, își găsește concentrarea și văzu cu ochii lor o pată vagă la orizont, ceva care se împinge spre cer, prea îngust pentru a fi un munte, prea masiv pentru a fi un copac. Încă la leghe depărtare, ridicându-se ca un dinte.

— Vreau să văd asta, anunţă Taxilian.

— La naiba, spuse Nappet, nu am unde să mergi altundeva.

Ceilalți au fost de acord în tăcere. Merseseră de ceea ce părea o veșnicie, iar discuțiile despre unde ar trebui să meargă se ofiliseră de mult. Niciunul dintre ei nu a avut niciun răspuns, niciunul dintre ei nici măcar nu știa unde se află.

Și așa au pornit spre acel edificiu îndepărtat și misterios.

Era mulțumit cu asta, mulțumit să meargă cu ei și s-a trezit împărtășind curiozitatea lui Taxilian, care a crescut în forță și, dacă ar fi fost provocată, ar copleși cu ușurință temerile lui Asane și mulțimea de obsesii care îi afectau pe ceilalți - înecul lui Breath, căsnicia mizerabilă a lui Rautos, ultima lipsă de sens. viață de neîncredere, ura lui Sheb și plăcerea lui Nappet în răutate. Și acum conversațiile au dispărut, lăsând nimic altceva decât zgârietul și zgomotul picioarelor goale pe pământul aspru și geamătul scăzut al vântului neîncetat.

Sus, mai sus, o zeci de capemoths au urmărit silueta singuratică care se plimba prin Wastelands. Fusese atrași de sunetul vocilor, doar pentru a găsi această siluetă solitară și slabă. Piele de un verde prăfuit, colți încadrându-i gura. Purtând o sabie, dar în rest gol. Un rătăcitor singuratic, care vorbea în șapte voci, care se cunoștea pe sine după șapte nume. Era mulți, dar era unul singur. Toți erau pierduți, la fel și el.

Capemoths doreau să i se sfârșească viața. Dar trecuseră săptămâni. Luni. Între timp, doar le era foame.

Au existat tipare și au cerut luare în considerare. Elementele au rămas totuși dezarticulate, în cârcei plutitoare, în pete de negru liber ca niște pete care înoată în viziunea lui. Dar cel puțin acum putea vedea și asta era ceva. Pânza putrezită i se smulsese din ochi, trasă de curenți pe care nu-i putea simți.

Cheia pentru a debloca totul ar fi găsită în tipare. Era sigur de asta. Dacă le-ar putea aduna împreună, ar înțelege; avea să știe tot ce trebuia să știe. Ar fi capabil să înțeleagă viziunile care l-au sfâșiat.

Ciudată șopârlă cu două picioare, toată îmbrăcată într-o armură neagră strălucitoare, cu coada nimic mai mult decât un ciot, stând pe un palier de piatră, în timp ce râuri de sânge curgeau pe jgheaburile de fiecare parte. Ochii săi

neoameni se fixară fără să clipească asupra sursei acelui sânge – un dragon, bătut în cuie pe o zăbrele de grinzi enorme de lemn, cu vârfurile ruginite și picurând condens. Suferința s-a răscolit de această creatură, o moarte negata, o viață transformată într-o eternitate de durere. Și de la șopârla în picioare, satisfacția rece s-a ridicat într-o crudă penumbră.

În altul, doi lupi păreau să-l privească dintr-o creastă de ierburi și aflorimente osoase. Păzit, neliniștit, parcă ar măsura un rival. În spatele lor, ploaia cobora înclinată din norii grei. Și se trezi întorcându-se, parcă indiferent față de privirile lor, pentru a traversa o câmpie dezbrăcată. În depărtare, dolmene oarecare se ridicau din pământ, zeci de ele, aranjate fără nicio ordine vizibilă, și totuși toate păreau identice – poate statui, atunci. Se apropie, încruntându-se la formele, atât de ciudat depășite de capote proeminente, cu spatele lor cocoșat și îngust la el, cu cozile încovoiate. Pământul pe care se ghemuiau strălucea ca și cum ar fi fost presărat cu diamante sau sticlă zdrobită.

Chiar și în timp ce se apropia de aceste santinele tăcute și nemișcate, la câteva momente de la a ajunge la cea mai apropiată, o umbră grea se strecură peste el și aerul deveni brusc frig. În disperare forțată, se opri, ridică privirea.

Nimic decât stele, fiecare plutind ca și cum ar fi fost rupte din legătură, ca niște fire de praf pe o piscină care se scurge încet. Voci slabe care se scufundă, atingându-i fruntea ca pete de zăpadă, topindu-se într-o clipă, orice sens pierdut. Argumente în Abis, dar nu înțelegea niciuna dintre ele. A privi în sus însemna să se zvâcnească, dezechilibrat, și-și simți picioarele ridicându-se de pe pământ până când plutea. Întorcându-se, se uită în jos.

Mai multe stele, dar ieșind din mijlocul lor o duzină de sori furioase de foc verde, zdrobind țesătura neagră a spațiului, fisuri de lumină curgând prin sânge. Cu cât se apropiau, cu atât deveneau mai masivi, orbindu-l față de toate celelalte, iar vâltoarea de voci se ridica la un zgomot, iar ceea ce odinioară se simțise ca niște fulgi de zăpadă, topindu-se rapid pe fruntea lui înfierbântată, acum ardea ca focul.

Dacă ar putea doar să închidă fragmentele, să facă mozaicul întreg și să înțeleagă astfel adevărul modelelor. Daca ar putea-

Vârtejele. Da, ei sunt așa. Mișcarea nu înșală, mișcarea dezvăluie forma de dedesubt.

Vârtej, în bucle de blană.

Tatuaje - vezi-le acum - vezi-le!

Dintr-o dată, pe măsură ce tatuajele s-au așezat la locul lor, el și-a cunoscut.

Sunt Heboric Ghost Hands. Destriant de un zeu doborât. Îl văd-

Te văd, Fener.

Forma, atât de masivă, atât de pierdută. Incapabil să se miște.

Zeul său a fost prins în capcană și, la fel ca Heboric, a fost martor mut la soarele de jad aprins în timp ce se îndreptau. El și zeul său erau în calea lor și acestea erau forțe care nu puteau fi lăsate la o parte. Nu exista niciun scut suficient de solid pentru a bloca ceea ce urma.

Abisului nu-i pasă de noi. Abyss vine să-și ofere propriile argumente, față de care nu putem sta.

Fener, te-am condamnat. Iar tu, zeule bătrân, m-ai osândit.

Totuși, nu mai regret. Căci așa trebuie să fie. La urma urmei, războiul nu știe altă limbă. În război, invităm propria noastră distrugere. În război, ne pedepsim copiii cu o moștenire ruptă de sânge.

El a înțeles acum. Zeii războiului și ce au vrut să spună, ce a însemnat însăși existența lor. Și în timp ce se uita la acei sori de jad care ardeau din ce în ce mai aproape, a fost copleșit de inutilitatea care se ascundea în spatele acestei aroganțe, a acestei îngâmfari fără minte.

Vedeți-ne fluturând bannerele noastre de ură.

Vezi unde ne duce.

Începuse un ultim război. Înfruntând un inamic împotriva căruia nu era posibilă apărare. Nici cuvintele, nici faptele nu l-au putut păcăli pe acest arbitru cu ochii limpezi. Imun la minciuni, indiferent la scuze și discursuri vanite despre necesitate, la cântărirea a două rele și la neprihănirea simplă de a-l alege pe cel mai mic - și da, acestea erau argumentele pe care le auzea, goale ca eterul pe care îl călătoreau.

Am stat în picioare în paradis. Și apoi i-a chemat pe zeii războiului, să aducă distrugerea asupra noastră, asupra lumii noastre, asupra pământului, a aerului, a apei și a nenumăratei sale vieți. Nu, nu-mi arată nicio surpriză, nicio nedumerire nevinovată. Văd acum cu ochii Abisului. Văd acum cu ochii dușmanului meu și așa voi vorbi cu vocea lui.

Iată, prietenii mei, eu sunt dreptatea.

Și când în sfârșit ne vom întâlni, nu vă va plăcea.

Și dacă ironia se trezește în tine la final, vezi-mă că plâng cu aceste lacrimi de jad și răspund cu un zâmbet.

Daca ai curaj.

Voi, prietenii mei, aveți curaj?

Cartea Unu

Marea nu te visează

Voi merge pe drumul pe care l-am mers pentru totdeauna
Cu un pas înaintea ta
Și cu un pas în urmă
Mă voi sufoca în praful trecerii tale
Și învârte mai mult în fața ta
Toate au la fel
Chiar și atunci când prefaci altfel
Dar aici pe calea mers pentru totdeauna
Vechiul se va minți din nou
Putem suspina ca niște regi
Asemenea împărăteselor pe cărucioare de cadou
Strălucitor în valoare imaginată.
Voi merge pe drumul pe care l-am mers pentru totdeauna
Deși timpul meu este scurt
De parcă stelele aparțin
Cuprins aici în mâinile mele
Facend duș aceste plăceri
Atat de straluceste la soare
Când sunt jos, se așează în derivă
Pentru a face acest drum mers pentru totdeauna
În spatele tău, în spatele meu
Între pasul trecut, pasul care urmează
Uită-te în sus o dată
Înainte să plec

Teller of Tales, Fasstan of Kolanse

Capitol unul

Mizeria abjectă nu stă în ceea ce dezvăluie pătura, ci în ceea ce ascunde.

Regele Tehol Singurul din Lether

Războiul venise pe terenurile încâlcite și pline de vegetație ale turnului Azath mort din orașul Letheras . De pe malul râului invadaseră roiuri de șopârle. Descoperind o multitudine de insecte ciudate, au început o frenezie de hrănire.

Cea mai ciudată dintre insectele arcane a fost o specie de gândac cu două capete. Patru șopârle au spionat o astfel de creatură și s-au închis, înconjurând-o. Insecta a observat amenințări din două direcții și a făcut o jumătate de întoarcere atentă, doar pentru a găsi două amenințări suplimentare, după care s-a ghemuit și a făcut moartea.

Asta nu a mers. Una dintre șopârle, o rasă care scăpa de pereți, cu o gură largă și cu ochi pătați de aur, s-a aruncat înainte și a înghițit insecta.

Această scenă s-a jucat pe tot terenul, un măcel îngrozitor, o grabă spre dispariție. Destinele, în această seară, nu s-au părut amabile cu gândacii cu două capete.

Cu toate acestea, nu toată prada era atât de neputincioasă pe cât ar părea inițial. Rolul victimei în natură este efemer, iar ceea ce se hrănește s-ar putea, în timp, să se hrănească cu cei care se hrănesc în drama eternă a supraviețuirii.

O bufniță singuratică, deja îngropată de șopârle, a fost singurul martor al valului brusc de morți zvârcolite pe pământul șifonat de dedesubt, deoarece din gurile șopârlelor muribunde au apărut forme grotești. Dispariția gândacilor cu două capete nu s-a dovedit a fi o amenințare atât de iminentă cum părea cu câteva momente mai devreme.

Dar bufnițele, fiind printre cele mai puțin deștepte dintre păsări, nu țin cont de astfel de lecții. Acesta privea, cu ochii mari și gol. Până când a simțit o mișcare ciudată în propriul său intestin, suficientă pentru a-i distrage atenția de la nenorocitul muritor de dedesubt, acea serie de

pântece palide de șopârlă ștergând pământul întunecat. Nu s-a gândit la șopârlele pe care le mâncase. Nu a luat notă, nici măcar retrospectiv, de eforturile lente pe care le făcuseră unii dintre ei pentru a scăpa de ghearele sale.

Bufnița a avut o noapte lungă de regurgitare chinuitoare. Oricât de idiot era, din acel moment și pentru totdeauna, șopârlele au fost din meniu.

Lumea își oferă lecțiile în maniere subtile sau, dacă este necesar, crude și contondente, astfel încât chiar și cele mai groase subiecte să înțeleagă. În caz contrar, ei mor. Pentru cei deștepți, desigur, neînțelegerea este de neiertat.

O noapte de căldură în Letheras. Piatra a picurat sudoare. Canalele arătau vâscoase, nemișcate, suprafața neobișnuit de aplatizată și opaca cu vârtejuri de praf și gunoi. Insectele dansau deasupra apei de parcă și-ar fi căutat reflexele, dar această patina netedă nu dădea nimic, înghițind șansa de stele, devorând lumina torțoasă a patrulelor de stradă și astfel insectele înaripate se învârteau fără încetare, parcă înnebunite de febră.

Sub un pod, pe maluri în trepte îngropate în întuneric, greierii se târau ca picăturile de ulei care curgeau, strălucitori, turgi, scârțâiți din nefericire în timp ce două siluete se adunau și se ghemuiau în întuneric.

„Nu ar fi intrat niciodată”, a spus unul dintre ei în șoaptă răgușită. „Apa miroase și uite, fără valuri, fără nimic. A plecat pe partea cealaltă, undeva în piața de noapte, unde se poate rătăci repede.

— Pierdut, mormăi cealaltă, o femeie, ridicând pumnalul într-o mână înmănușată și examinând muchia, ăsta e bun. De parcă s-ar putea pierde. Așa cum ar putea oricare dintre noi.

— Crezi că nu se poate încheia așa cum am făcut noi?

— Nu e timp pentru asta. El a năvălit. E pe fugă. Intrat în panică.

— Părea să fie panică, nu-i așa, a fost de acord tovarășul ei, apoi a clătinat din cap. — N-am văzut niciodată ceva atât de... dezamăgitor.

Femeia și-a învelit pumnalul. — Îl vor înlătura. O să se întoarcă peste el și atunci îl sărim.

— Prost, crezând că ar putea scăpa.

După câteva clipe, Smiles și-a scos din nou pumnalul din teacă, s-a uitat la margine.

Lângă ea, Throatslitter își dădu ochii peste cap, dar nu spuse nimic.

Bottle s-a îndreptat, îi făcu semn lui Koryk să i se alăture, apoi l-a privit, amuzat, în timp ce semisângele cu umeri largi Seti se împinse și își făcea cu coatele drum prin mulțime, lăsând o urmă de priviri întunecate și blesteme mușcate - riscul să cadă. necazuri, desigur, din moment ce în mod clar blestemul de străin căuta tocmai asta, iar instinctele fiind ceea ce erau în întreaga lume, nimeni nu era de gând să-l ia pe Koryk.

Pacat. Ar fi un lucru demn de văzut, își zâmbi Bottle, dacă o mulțime de cumpărători furioși Letherii s-ar coborî asupra barbarului îngrozitor, lovindu-l în pământ cu pâine crustă și rădăcini bulboase.

Pe de altă parte, astfel de distrageri nu ar funcționa. Oricum, nu chiar acum, când și-au găsit cariera, cu Tarr și Corabb deplasându-se în spatele tavernei pentru a acoperi gaura de șuruburi ale aleii, iar Poate și Masan Gilani sus pe acoperiș până acum, în cazul în care ținta lor devine imaginativă. .

Koryk sosi, transpirat, încruntându-se și scrâșnind din dinți. — Nenorociţi, mormăi el. — Ce-i cu pofta asta de a cheltui monede? Piețele sunt stupide.

„Păstrează oamenii fericiți”, a spus Bottle, „sau dacă nu tocmai fericiți, atunci... temporar sătul. Care îndeplinește aceeași funcție.

'Care este?'

— Să-i țin departe de necazuri. Genul tulburător de necaz, adăugă el, văzând fruntea înnodată a lui Koryk, ochii lui năucitori. — Genul care vine atunci când o populație găsește timp să se gândească, să gândească cu adevărat, adică atunci când încep să-și dea seama ce rahat sunt toate astea.

— Sună ca unul dintre discursurile regelui – m-au adormit, așa cum faci chiar acum, Bottle. Unde este el, atunci?

— Unul dintre șobolanii mei se ghemuiește la picioarele balustradei...

'Care?'

„Baby Smiles – ea este cea mai bună pentru asta. Oricum, ea și-a fixat ochii plini de mărge direct asupra lui. E la o masă din colț, chiar sub o fereastră cu obloane - dar nu pare genul prin care ar putea trece cineva. Practic, a concluzionat Bottle, este încolțit.

Încruntarea lui Koryk se adânci. — E prea ușor, nu-i așa?

Bottle și-a zgâriat miriștea, a trecut de pe un picior pe altul și apoi a oftat. — Da, mult prea ușor.

— Vin Balm și Gesler.

Au sosit cei doi sergenți.

'Ce facem aici?' întrebă Balm, cu ochii mari.

Gesler a spus: „E din nou în funk, nu contează. Cred că avem o luptă înainte. Una urâtă. Nu va coborî ușor.

— Atunci, care este planul? întrebă Koryk.

„Stormy deschide calea. Îl va dezlănțui - dacă se îndreaptă spre ușa din spate, prietenii tăi îl vor doborî. La fel și dacă urcă. Bănuiesc că se va eschiva de Stormy și va încerca să ajungă la ușa din față – asta aș face. Stormy este uriaș și răutăcios, dar nu e rapid. Și pe asta mizăm. Noi patru îl vom aștepta pe ticălos, îl vom doborî. Cu Stormy venind în spatele lui și ținând pragul ușii pentru a opri orice retragere.

— Arăta nervos și într-o dispoziție proastă acolo, spuse Bottle. — Avertizează-l pe Stormy, s-ar putea să stea și să lupte.

„Auzim o înșelăciune și mergem”, a spus Gesler.

Sergentul auriu a plecat să-l informeze pe Stormy. Balm stătea lângă Koryk, părând nedumerit.

Oamenii intrau și ieșeau din tavernă de parcă ar fi fost un bordel rapid. Apoi a apărut Stormy, planând peste aproape toți ceilalți, cu fața roșie și barba și mai roșie, de parcă toată fața i-ar fi aprins. A smuls cureaua de pace de la sabie în timp ce se îndrepta greu spre uşă. Văzându-l, oamenii s-au împrăștiat deoparte. A mai întâlnit un client în prag și l-a prins pe bărbat de partea din față a cămășii lui, apoi l-a aruncat în propria lui trezi - bietul prost a țipat când a aterizat cu fața întâi pe pietruc, la nu trei pași de cei trei Malazani, unde se zvârcoli el, cu mâinile în sus la bărbia însângerată.

În timp ce Stormy pătrundea în tavernă, Gesler a sosit, trecând peste cetăţeanul căzut şi a şuierat: — Acum, la uşă, toţi, repede!

Bottle l-a lăsat pe Koryk să preia conducerea și s-a reținut chiar și pentru Balm, care aproape că a început să meargă pe cealaltă direcție - înainte ca Gesler să-l smulgă pe bărbat înapoi. Dacă urma să fie vreo resturi, Bottle a preferat să lase cea mai mare parte din munca urâtă pe seama celorlalți. Și-a făcut treaba, până la urmă, în urmărirea și găsirea carierei.

Haosul a izbucnit în tavernă, mobila se prăbuși, strigăte speriate și țipete îngrozite. Atunci ceva s-a *întâmplat* ! Și

dintr-o dată fum alb ieșea din prag. Mai multă mobilă așchiată, un accident puternic și apoi o siluetă a sprintat din fum.

Un cot a trosnit puternic pe maxilarul lui Koryk și el s-a prăbușit ca un copac.

Gesler a aplecat un pumn, tocmai la timp pentru a întâlni un genunchi împins în sus, iar zgomotul produs de impactul a fost de două nuci de cocos în coliziune. Piciorul carierei se întoarse, luând cu el și restul bărbatului într-o piruetă sălbatică, în timp ce Gesler se legăna pe spate pentru a se așeza prompt pe pavaj, cu ochii străluciți.

Urlând, Balm făcu un pas înapoi, întinzându-și mâna spre sabia lui scurtă – iar Bottle sări înainte pentru a prinde brațul sergentului – în timp ce ținta se aruncă pe lângă toți, alergând greu, dar neuniform spre pod.

Stormy ieși împleticit din tavernă, cu nasul curgând sânge. — Nu l-ai prins? Nenorociți de idioți, uitați-vă la fața mea! Am luat asta degeaba!'

Alți clienți au împins în jurul uriașului Falari, cu ochii curgând și tușind.

Gesler se cățăra drept, clătinând, clătinând din cap. — Hai, mormăi el, hai să ne luăm după el și sperăm că Throatslitter și Smiles îl pot încetini.

Tarr și Corabb au apărut și au cercetat scena. — Corabb, spuse Tarr, rămâi cu Koryk și încearcă să-l aduci în preajmă. Și apoi s-a alăturat lui Bottle, Gesler, Stormy și Balm în timp ce porneau după ținta lor.

Balm se uită cu privirea spre Bottle. — L-aş putea avea!

— Avem nevoie de prostul în viață, idiotule, se răsti Bottle.

Sergentul rămase cu gura căscată. 'Noi facem?'

— Uită-te la asta, şuieră Throatslitter. 'Uite ca vine!'

— Și șchiopătând rău, a observat Smiles, învelindu-și încă o dată pumnalul. — Urcăm ambele părți și mergem după gleznele lui.

'Bună idee.'

Throatslitter a plecat la stânga, Smiles a mers la dreapta și s-au ghemuit la fiecare capăt al palierului de pe această parte a podului. Au ascultat zgomotul de *pași* al fugarului șchiopătând în timp ce ajungea la treaptă, apropiindu-se din ce în ce mai mult. De la marginea străzii pieței din partea opusă, strigăte răsunau prin aer. Alergarea pe pod a luat ritmul.

La momentul potrivit, când ținta ajunse la capăt și ieși pe pietruiala străzii, cei doi pușcași marini Malazan au sărit din ascunzișurile lor, convergând, fiecare înfășurând brațele în jurul unuia dintre picioarele bărbatului.

Cei trei au căzut la grămadă.

Câteva clipe mai târziu, în mijlocul unui val de blesteme mârâite, degetele înțepate și lovituri frenetice, restul vânătorilor au sosit și, în cele din urmă, au reușit să-și prindă cariera.

Sticla se apropie și se uită în jos la chipul învinețit și îmbujorat al victimei lor. — Într-adevăr, sergent, trebuia să știi că a fost fără speranță.

Fiddler se uită cu privirea.

— Uite ce mi-ai făcut nasul! spuse Stormy, strângând unul dintre brațele lui Fiddler și aparent gândindu-se să-l rupă în două.

— Ai folosit un fumător în tavernă, nu? întrebă Bottle. 'Ce risipă.'

— Toți veți plăti pentru asta, spuse Fiddler. 'Nu ai nici o idee-'

— Probabil că are dreptate, spuse Gesler. — Deci, Fid, va trebui să te ținem aici pentru totdeauna, sau vei veni liniștit acum? Ceea ce vrea Adjunctul, Adjunctul primește.

— E ușor pentru tine, șuieră Fiddler. — Uită-te la Bottle acolo. Pare fericit?

Sticla se încruntă. — Nu, nu sunt fericit, dar ordinele sunt ordine, sergent. Nu poți să fugi pur și simplu.

— Mi-ar fi plăcut să fi adus un ascuțit sau două, spuse Fiddler, care s-ar fi rezolvat foarte bine. În regulă, puteți să mă lăsați cu toții să mă ridic, cred că oricum mi s-a rupt genunchiul. Gesler, ai o falcă de granit, știai asta?

— În plus, îmi face un profil bun, spuse Gesler.

— Îl vânam pe Fiddler? întrebă deodată Balm. — Zeii de jos, s-a revoltat sau ceva?

Throatslitter îl bătu pe sergent pe umăr. — E totul în regulă acum, sergent. Adjunct vrea ca Fiddler să citească, asta-i tot.

Sticla tresări. *Asta e tot. Sigur, nimic în legătură cu asta. Nu pot să aștept.*

L-au târât pe Fiddler în picioare și s-au ținut cu înțelepciune de bărbat în timp ce l-au dus înapoi la cazarmă.

Cenușie și fantomatică, forma alungită atârna sub buiandrug, deasupra ușii mortului Azath. Părea fără viață,

dar bineînțeles că nu era.

„Am putea arunca cu pietre”, a spus Sinn. — Ei dorm noaptea, nu-i așa?

— În mare parte, răspunse Grub.

— Poate dacă stăm liniștiți.

'Poate.'

Sinn se agita. — Pietre?

„Loviți-l și se vor trezi, apoi vor veni afară, într-un roi negru”.

— Întotdeauna am urât viespile. Din câte îmi amintesc, trebuie să fi fost înțepat rău o dată, crezi?

— Cine nu a făcut-o? spuse Grub, ridicând din umeri.

— Aș putea doar să-i dau foc.

— Fără vrăjitorie, Sinn, nu aici.

— Credeam că ai spus că casa era moartă.

— Este... cred. Dar poate că nu este curtea.

Ea se uită în jur. — Oamenii au săpat aici.

— Ai de gând să vorbești vreodată cu cineva în afară de mine? întrebă Grub.

'Nu.' Singurul cuvânt era absolut, imuabil și nu a mai invitat la nicio discuție pe această temă.

El a privit-o. — Știi ce se întâmplă în seara asta, nu-i așa?

'Nu-mi pasă. Nu mă apropii de asta.

'Nu contează.'

— Poate, dacă ne ascundem în casă, nu ne va ajunge.

— Poate, încuviinţă Grub. — Dar mă îndoiesc că Deck funcționează așa.

'De unde ştiţi?'

— Ei bine, eu nu. Numai că, unchiul Keneb mi-a spus că Fiddler a vorbit despre mine data trecută și eu săream în mare pe atunci, nu eram în cabină. Dar știa doar, știa exact ce făceam.

— Ce *făceai* ?

— M-am dus să-i găsesc pe Nachts.

— Dar de unde ai știut că sunt acolo? Nu ai sens, Grub. Și oricum, la ce folosesc? Pur și simplu îl urmăresc pe Withal.

— Când nu vânează șopârle mici, spuse Grub zâmbind.

Dar Sinn nu avea chef de distragere ușoară a atenției. — Mă uit la tine și cred că... *Mockra* .

La asta, Grub nu răspunse. În schimb, s-a strecurat înainte pe pavajele denivelate ale căii, cu ochii ațintiți pe cuibul de viespi.

A urmat Sinn. — Tu ești ceea ce urmează, nu-i așa?

El a pufnit. — Și tu nu ești?

Au ajuns în prag, s-au oprit. — Crezi că e încuiat?

— Şst.

Grub se ghemui și se îndreptă înainte sub cuibul uriaș. Odată trecut de el, se îndreptă încet și întinse mâna spre zăvorul ușii. I s-a desprins în mână, ridicând un puf de rumeguș. Grub aruncă o privire înapoi către Sinn, dar nu spuse nimic. Îndreptându-se din nou spre uşă, o împinge uşor.

S-a mototolit ca o napolitană acolo unde degetele lui îi întinseseră. Mai mult rumeguș cernut.

Grub ridică ambele mâini și se împinse de ușă.

Bariera s-a dezintegrat în nori și așchii firave. Metalul zăngăni pe podea chiar dincolo, iar o clipă mai târziu norii au fost duși înăuntru ca și cum ar fi respirat întrerupt.

Grub a pășit peste mormanul de lemn putrezit și a dispărut în întunericul de dincolo.

După o clipă, Sinn îl urmă, coborându-se jos și mișcându-se repede.

Din întunericul de sub un copac aproape mort din terenul Azath, locotenentul Pores mormăi. El a presupus că ar fi trebuit să-i cheme înapoi, dar pentru a face acest lucru i-ar fi dezvăluit prezența și, deși nu ar fi putut niciodată să fie sigur când era vorba de ordinele căpitanului Kindly - concepute și livrate așa cum au fost, cu o vagitate deliberată, ca niște frunți subțiri peste un vârf. -groapa plină-a bănuit că ar fi trebuit să mențină un fel de subterfugiu atunci când urmărea cele două runde în jur.

În plus, făcuse câteva descoperiri. Sinn nu era mut deloc. Doar o vacă încăpățânată. Ce șoc. Și era îndrăgostită de Grub, cât de dulce-dulce ca seva copacului, crenguțele și insectele prinse în capcană inclusiv - de ce, putea să facă un om matur să se topească și apoi să curgă pe un canal de scurgere în acea mare fără adâncime de sentimentalism în care copiii se jucau și, ocazional, a scăpat cu crimă.

Ei bine, diferența era că Pores avea o memorie foarte bună. Și-a amintit în detaliu propria copilărie și, dacă ar fi ajuns înapoi, în propriul său trecut, i-ar fi dat acelui smucitură cu fața mucioasă o putere solidă la cap. Și apoi uită-te în jos la acea expresie uluită și rănită şi spune ceva de genul „Obișnuiește-te, micuțule Pores. Într-o zi vei întâlni un bărbat pe nume Kindly...

Oricum, șoarecii se năpustiseră în Casa Azath. Poate că ceva ar avea grijă de ei acolo, aducând la o concluzie

satisfăcătoare această misiune stupidă. Un picior uriaș, vechi de zece mii de ani, călcând în picioare, o dată, de două ori. Splat, slot, like stinkberries, Grub a smear, Sinn o pata.

Doamne, nu, aș fi învinovățit! Mârâind pe sub răsuflare, porni după ei.

Privind retrospectiv, a presupus că ar fi trebuit să-și amintească acel blestemat de cuib de viespi. Cel puțin, ar fi trebuit să-i atragă atenția când a sărit în prag. În schimb, i-a prins fruntea.

Un zgomot brusc de bâzâit furios, în timp ce cuibul se legăna și apoi înapoi, dându-și capul a doua oară.

Recunoaștere, înțelegere și apoi, suficient de potrivit, panică oarbă.

Porii s-au învârtit și au fugit.

O mie de viespi negre furioase au oferit escortă.

Șase înțepături ar putea scăpa un cal. A țipat când un foc ia aprins pe ceafă. Și apoi din nou, în timp ce un alt înțepăt l-a înjunghiat, de data aceasta pe urechea dreaptă.

Și-a răsucit brațele. Undeva în față era un canal – trecuseră un pod, își aminti el, în stânga.

O altă explozie de agonie, de data aceasta pe dosul mâinii sale drepte.

Nu contează canalul! Am nevoie de un vindecator-post!

Nu mai auzea niciun bâzâit, dar scena dinaintea lui începuse să se încline, întunericul ieșind din umbră, iar luminile felinarelor prin ferestre se încețoșeau, încântătoare și dureroase în ochii lui. Nici picioarele lui nu funcționau prea bine.

Acolo, Cazarma Malazan.

Miros de moarte. Sau Ebron.

Se clătina acum, luptându-se să-și fixeze privirea pe poarta compusă – încercând să strige către cei doi soldați care stăteau de pază, dar limba i se umfla, umplându-i gura. Avea probleme cu respirația. Alergare...

Rămânând fără timp-

'Cine a fost acela?'

Grub se întoarse de pe hol și clătină din cap. 'Cineva. Am trezit viespile.

— Mă bucur că nu au intrat aici.

Stăteau într-un fel de încăpere principală, un șemineu de piatră domina un perete, încadrat de două scaune cu perne adânci. Trufe și cufere ghemuite pe alți doi pereți, iar în fața ultimului, vizavi de vatra rece, se afla o canapea

împodobită, deasupra ei o tapiserie mare decolorată. Toate erau puțin mai mult decât forme vagi, granulate în întuneric.

„Avem nevoie de o lumânare sau un felinar”, a spus Sinn. — Din moment ce, adăugă ea cu un ton încordat, nu pot folosi vrăjitoria...

— Probabil că poţi, spuse Grub, acum că nu suntem aproape de curte. Nu e nimeni aici, nu, um, prezență, vreau să spun. Este într-adevăr mort.

Cu un gest triumfător, Sinn a trezit cărbunii din șemineu, deși flăcările care luau viață acolo erau ciudat de groaznice, învârtite cu cârlițe verzi și albastre.

— E prea ușor pentru tine, spuse Grub. — Nici măcar nu m-am simțit un luptă.

Ea nu spuse nimic, mergând să studieze tapiseria.

Grub a urmat.

A fost înfățișată o scenă de luptă, care pentru astfel de lucruri era destul de tipică. Se părea că eroii existau doar în mijlocul morții. Abia perceptibile în țesătura decolorată, reptile blindate de un fel s-au luptat cu Tiste Edur și Tiste Andii. Cerul învăluit de fum de deasupra capului era aglomerat atât de munți plutitori – cei mai mulți dintre ei arzând – cât și de dragoni, iar unii dintre acești dragoni păreau enormi, de cinci, șase ori mai mari decât ceilalți, deși erau în mod clar mai îndepărtați. Focul a înconjurat scena, în timp ce fragmente din cetățile aeriene s-au destrămat și s-au prăbușit în mijlocul facțiunilor în război. Peste tot au fost măcelări și distrugeri groaznice.

— Frumos, murmură Sinn.

— Să verificăm turnul, spuse Grub. Toate incendiile din scenă i-au amintit de Y'Ghatan și de viziunea lui despre Sinn, mărșăluind printre flăcări - ar fi putut intra în această bătălie străveche. Se temea că, dacă se uită suficient de atent, o va vedea, printre sutele de siluete care clocotesc, o expresie mulțumită pe fața ei cu obrajii rotunzi, ochii ei întunecați săturați și strălucitori.

Au pornit spre turnul pătrat.

În întunericul coridorului încă o dată, unde Grub se opri, aşteptând ca ochii să se acomodeze. O clipă mai târziu, flăcări verzi au izbucnit din camera din care tocmai părăsiseră, strecurându-se pe podeaua de piatră, apropiindu-se.

În strălucirea macașă, Sinn a zâmbit.

Focul ia urmat pe scările înșeuate până la palierul de sus, care era lipsit de orice mobilier. Sub o fereastră

închisă, cu o pânză, era prăbușit un cadavru deshidratat. Fâșii de piele de piele, ici și colo, erau tot ce țineau cadavrul împreună, iar Grub putea vedea ciudățenia membrelor obiectului, articulațiile suplimentare de la genunchi, cot, încheietură și gleznă. Însuși sternul părea articulat orizontal la jumătatea distanței, la fel ca și claviculele proeminente, asemănătoare unei păsări.

S-a strecurat înainte pentru o privire mai atentă. Fața era aplatizată frontal, ascuțind unghiul în care pomeții se întorceau înapoi, aproape până la găurile urechii. Fiecare os pe care îl vedea părea conceput să se plieze sau să se prăbușească – nu doar obrajii, ci și mandibulele și crestele sprâncenelor. Era o față care în viață, bănuia Grub, putea gestiona o gamă bizară de expresii - cu mult peste ceea ce putea realiza un chip uman.

Pielea era albă, fără păr, iar Grub știa că dacă ar atinge cadavrul, acesta va cădea în praf.

— Forkrul Assail, şopti el.

Sinn se răsuci spre el. 'De unde stii ca? De unde știi ceva despre ceva?

— Pe tapiseria de mai jos, spuse el, acele șopârle. Cred că erau K'Chain Che'Malle.' El îi aruncă o privire, apoi ridică din umeri. — Această casă Azath nu a murit, spuse el. — Tocmai... *a plecat* .

'Stânga? Cum?'

— Cred că tocmai a plecat de aici, asta cred.

'Dar tu nu știi nimic! Cum poți să spui așa ceva?

— Pun pariu că şi Quick Ben ştie.

' *Stie ce?* șuieră ea exasperată.

'Acest. Adevărul tuturor.

„Grub-”

Îi întâlni privirea, studie furia din ochii ei. — Tu, eu, Azath. Totul se schimbă, Sinn. Totul... totul se schimbă.

Mâinile ei mici îi făceau pumnii în lateral. Flăcările care dansau de pe podeaua de piatră s-au urcat în cadrul intrării camerei, pocnind și scânteind.

Grub pufni: „Cum îl faci să vorbească...”

— Poate striga și el, Grub.

El a dat din cap. — Destul de tare încât să spargă lumea, Sinn.

— Aș vrea, știi, spuse ea cu o vehemență bruscă, doar ca să văd ce poate face. Ce *pot* face.

'Ce te oprește?'

Ea se strâmbă în timp ce se întoarse. — S-ar putea să strigi înapoi.

Tehol Singurul, Regele Lether, a pășit în cameră și, cu brațele întinse în lateral, s-a învârtit în cerc. Apoi a radiat spre Bugg. 'Tu ce crezi?'

Servitorul ținea o oală de bronz în mâinile lui bătute și tocite. — Ai avut lecţii de dans?

— Nu, uită-te la pătura mea! Iubita mea soție a început să-l brodeze, vezi, acolo, la tiv, deasupra genunchiului meu stâng.

Bugg se aplecă ușor înainte. 'Ah văd. Foarte frumos.'

'Foarte frumos?'

— Ei bine, nu prea îmi dau seama ce ar trebui să fie.

'Nici eu.' El s-a oprit. — Nu e prea bună, nu-i așa?

— Nu, e groaznică. Bineînțeles, ea este academică.

— Tocmai, aprobă Tehol.

— La urma urmei, spuse Bugg, dacă avea vreo pricepere la cusut și altele asemenea...

— Ea nu s-ar fi mulțumit niciodată cu calea savantă?

„În general vorbind, oamenii inutili la orice altceva devin academicieni".

— Gândurile mele sunt inexact, Bugg. Acum, trebuie să întreb, ce sa întâmplat?

'Gresit?'

„Ne cunoaștem de mult timp", a spus Tehol. „Simțurile mele sunt extrem de perfecționate pentru a citi cele mai fine nuanțe ale dispoziției tale. Am puține talente, dar afirm, oricât de lipsit de modestie, că am o capacitate excepțională de a-ți lua măsura.

— Ei bine, oftă Bugg, sunt impresionat. Cum ai putut spune că sunt supărat?

— Pe lângă faptul că mi-am păcălit soția, vrei să spui?

— Da, în afară de asta.

Tehol dădu din cap spre oala pe care o ținea Bugg, și așa că privi în jos, doar pentru a descoperi că nu mai era o oală, ci o grămadă de metal chinuit. Oftând din nou, l-a lăsat să cadă pe podea. Bucăitul răsună în cameră.

— Sunt detaliile subtile, spuse Tehol, netezind cutele din pătura lui regală. — Ceva care merită să-i spun soţiei mele... în mod lejer, desigur, în treacăt. Trecerea rapidă, ca într-un zbor cu capul cap, pentru că va fi înarmată cu ace vicioase din os de pește.

— Malazanii, spuse Bugg. — Sau, mai degrabă, un Malazan. Cu o versiune a Tiles-ului în mâinile lui transpirate. O versiune puternică, iar acest om nu este șarlatan. El este un adept. Îngrozitor de asta.

— Și e pe cale să arunce Tiglele?
— Cărți de lemn. Restul lumii a trecut de la Tiles, sire. Ei o numesc Puntea Dragonilor.
— Dragoni? Ce dragoni?
— Nu întreba.
— Ei bine, nu te poți ascunde nicăieri, o, nenorocit și nenorocit Bătrân?
Bugg făcu o mutră acru. 'Probabil nu. Nu sunt însă singura problemă. Acolo este Errantul.
„E încă aici? Nu a fost văzut de luni de zile...
„Deck-ul reprezintă o amenințare pentru el. El poate obiecta la dezvăluirea acestuia. Poate face ceva... precipitat.
'Hmm. Malazanii sunt oaspeții noștri și, în consecință, dacă sunt în pericol, trebuie să-i protejăm sau, în caz contrar, să-i avertizăm. Dacă asta nu funcționează, putem oricând să fugim.
— Da, sire, ar putea fi înțelept.
— Fugi?
— Nu, un avertisment.
— Îl voi trimite pe Brys.
— Sărmanul Brys.
— Acum, asta nu e vina mea, nu? Sărmanul Brys, exact. E timpul să înceapă să-și câștige titlul, oricare ar fi acesta, care momentan îmi scapă. Acea mentalitate birocratică a lui este atât de enervantă. Se ascunde în obscuritatea biroului său. Un peon fără chip, care se eschivează dincolo și altul ori de câte ori răspunde responsabilitatea îi bate la ușă. Da, m-am săturat de bărbat, frate sau nu...
— Sire, l-ai pus pe Brys la conducerea armatei.
'Am făcut-o? Bineînțeles că am făcut-o. Să-l vedem ascunzându-se acum!'
— Te așteaptă în sala tronului.
— Ei bine, nu e un prost. Știe când este încolțit.
— Rucket este și acolo, spuse Bugg, cu o petiție a Breslei Prinzătorilor de Sobolani.
— O petiţie? Pentru ce, mai mulți șobolani? Pe picioarele tale, vechi prietene, a venit momentul să ne întâlnim cu publicul. Toată chestia asta cu regalitatea este o adevărată deranj. Ochelari, parade, zeci de mii de subiecte adorabile...
— Nu ați avut spectacole sau parade, sire.
— Și totuși ei mă adoră.
Bugg se ridică și îl precedă pe regele Tehol prin încăpere, prin ușă și în sala tronului.

Singurii care îi așteptau erau Brys, Rucket și Queen Janath. Tehol se apropie tot mai mult de Bugg în timp ce urcau pe estradă. — Vezi Rucket? Vezi adorația? Ce ți-am spus?'

Regele s-a așezat pe tron, i-a zâmbit Reginei care era deja așezată pe un tron potrivit în stânga lui, apoi s-a lăsat pe spate și și-a întins picioarele...

— Nu face asta, frate, îl sfătui Brys. „Prin vedere de aici...”

Tehol se îndreptă. — Hopa, cel mai regal.

— Despre asta, spuse Rucket.

— Văd cu ușurare că ai aruncat nenumărate pietre de greutate, Rucket. Majoritatea devenind. Despre ce?'

— Acea adorație pe care i-ai șoptit-o lui Bugg.

— Credeam că ai o petiţie?

'Vreau sa dorm cu tine. Vreau să-ți înșeli soția, Tehol. Cu mine.'

— Asta e petiţia ta?

'Ce e în neregulă cu ea?'

Regina Janath a vorbit. — Nu poate fi înșelăciune. Înșelăciunea ar fi la spatele meu. Înșelăciune, înșelăciune, trădare. Se întâmplă să stau chiar aici, Rucket.

— Mai exact, răspunse Rucket, să ne lipsim de detalii atât de sumbre. Dragoste liberă pentru toți”, iar ea îi zâmbi lui Tehol. — Mai exact, tu și cu mine, domnule. Ei bine, nu complet gratuit, din moment ce mă aştept să-mi cumperi cina.

— Nu pot, spuse Tehol. „Nimeni nu mai vrea banii mei, acum că chiar am unii, și nu este așa întotdeauna? Pe lângă asta, o distracție publică a regelui? Ce fel de exemplu ar da asta?

— Porți o pătură, a subliniat Rucket. — Ce fel de exemplu este acesta?

— Păi, unul de aplomb aerian.

Sprâncenele ei se ridicară. — Majoritatea ți-ar vedea aplombul aerisit cu groază, sire. Dar nu, a adăugat ea cu un zâmbet învingător, eu.

— Zei de jos, oftă Janath, frecându-se de fruntea ei.

— Ce fel de petiţie este aceasta? întrebă Tehol. — Nu ești deloc aici reprezentând Breasla Prinzătorilor de Sobolani, nu-i așa?

— De fapt, sunt. Pentru a ne consolida și mai mult legăturile. După cum știe toată lumea, sexul este lipiciul care ține societatea unită, așa că m-am gândit...

'Sex? Lipici?' Tehol se aşeză înainte. — Acum sunt intrigat. Dar să lăsăm asta deoparte pentru moment. Bugg, pregătește o proclamație. Regele va face sex cu fiecare femeie puternică din oraș, presupunând că poate fi hotărâtă definitiv să fie de fapt o femeie – va trebui să creăm un fel de indicator, să-i punem pe inginerii regali.

— De ce să te oprești cu femeile puternice? l-a întrebat Janath pe soțul ei. „La urma urmei, nu uitați de puterea care există într-o gospodărie. Și ce zici de o proclamație similară pentru regina?

Bugg spuse: „A fost o dată un trib în care șeful și soția lui aveau privilegiul de a așternu mirele și mirii iminenți în noaptea dinaintea căsătoriei”.

'Într-adevăr?'

— Nu, domnule, a recunoscut Bugg, tocmai am inventat asta.

— Pot să-l scriu în istoriile noastre, dacă vrei, spuse Janath cu o emoție abia ascunsă.

Tehol a făcut o față. — Soția mea devine nepotrivită.

— Tocmai îmi arunc moneda în această comoară de idiotism sordidă, iubito. Rucket, tu și cu mine trebuie să stăm jos și să vorbim puțin.

— Nu vorbesc niciodată cu cealaltă femeie, a spus Rucket, stând mai drept și ridicând bărbia.

Tehol îşi plesni mâinile. — Ei bine, încă o întâlnire gata! Ce să facem acum? Sunt pentru pat. Și apoi, aruncând o privire rapidă către Janath: — Desigur, în compania celei mai dragi soții mele.

— Nici măcar nu am luat cina încă, soţule.

„Cina în pat! Putem invita... oh, zgârie asta.

Brys făcu un pas înainte. — Despre armată.

— Oh, este întotdeauna despre armata cu tine. Comanda mai multe cizme.

— Doar asta este... Am nevoie de mai mulți bani.

— Bugg, dă-i mai mulți bani.

— Cât, domnule?

— Orice are nevoie pentru cizme și altele.

— Nu sunt cizme, spuse Brys. — Este antrenament.

— Se vor antrena fără cizme? Extraordinar.'

— Vreau să folosesc acești malazani așezați în orașul nostru. Acești „marini”. Și tactica lor. Vreau să reinventez întreaga armată Letherii. Vreau să angajez sergenții Malazan.

— Și adjunctul lor consideră acest lucru acceptabil?

'Ea face. Soldații ei se plictisesc și asta nu e bine.

— Imi imaginez că nu. Știm când pleacă?

Brys se încruntă. 'Mă întrebi? De ce nu o întrebi?

— Atunci, ordinea de zi este stabilită pentru următoarea întâlnire.

— Să-l informez pe Adjunct? întrebă Bugg.

Tehol și-a frecat bărbia, apoi a dat din cap. — Ar fi înțelept, da, Bugg. Foarte intelept. Bine făcut.'

— Dar petiţia mea? întrebă Rucket. 'M-am îmbrăcat și tot!'

— O să o iau sub sfat.

'Grozav. Ce zici de un sărut regal între timp?

Tehol se agita pe tronul său.

— Aplomb aerisit se micşorează, soţ? În mod clar, știe mai bine decât tine că există limite ale toleranței mele.

— Ei bine, spuse Rucket, ce zici de un Royal Squeeze?

— Există o idee, spuse Bugg, să ridice taxele. Pe bresle.'

— Bine, se răsti Rucket, plec. O altă petiție respinsă de Rege. Făcând gloata din ce în ce mai agitată.

— Ce gloată? întrebă Tehol.

— Cel pe care sunt pe cale să-l adun.

— Nu ai vrea.

— O femeie a dispreţuit, „este un lucru periculos, sire".

— O, sărută-o și strânge-o, soțule. Îmi voi abate privirea.

Tehol sări în picioare, apoi se aşeză repede înapoi. — Peste o clipă, icni el.

— Dă un nou sens purtării regale, comentă Bugg.

Dar Rucket zâmbea. — Să luăm asta ca pe un bilet la ordin.

— Și gloata? întrebă Bugg.

— A fost împrăștiat în mod miraculos într-un oftat de vis, o, cancelar, sau orice ești tu.

— Sunt inginerii regali – da, toți. Oh, și trezorier.

— Și Spittoon Mangler, adăugă Tehol.

Ceilalți s-au încruntat.

Bugg se încruntă spre Tehol. — Am fost plăcut distras până când ai spus asta.

'Este ceva greșit?' întrebă Brys.

— Ah, frate, spuse Tehol, trebuie să te trimitem la Adjunct – cu un avertisment.

'Oh?'

— Bugg?

— Te voi duce afară, Brys.

După ce cei doi plecară, Tehol aruncă o privire spre Janath, apoi către Rucket și îi găsi pe amândoi încă încruntați. 'Ce?'

— Ar trebui să știm ceva? întrebă Janath.

— Da, a adăugat Rucket, în numele Breslei Prinzătorilor de Sobolani, vreau să spun.

— Nu chiar, răspunse Tehol. — O chestiune minoră, vă asigur. Ceva de-a face cu zei amenințați și divinații devastatoare. Acum, sunt gata să încerc să-mi sărut și să strâng-nu, așteaptă. Respirație adâncă mai întâi. Dă-mi o clipă... da, nu, așteaptă.

— Să vorbesc despre broderia mea? întrebă Janath.

— Da, sună perfect. Continuați. Fii chiar acolo, Rucket.

Locotenentul Pores deschise ochii. Sau am încercat, doar pentru a le găsi aproape umflate închise. Dar prin fantele neclare distinge o siluetă care plutea deasupra lui. Un chip de Nathii, arătând gânditor.

— Mă recunoşti? întrebă Nathii.

Pores a încercat să vorbească, dar cineva îi legase strâns maxilarul. Dădu din cap, doar pentru a constata că gâtul lui avea mărimea de două ori mai mare decât cea normală. Ori asta, se gândi el, ori i se strânsese capul.

— Mulvan Dreader, spuse Nathii. — Vindecător de echipă. Vei trăi. S-a lăsat pe spate și a spus altcuiva: „Va trăi, domnule. Totuși, nu va fi de mare folos pentru câteva zile.

Căpitanul Kindly apăru în vizor, cu chipul său – alcătuit în întregime din trăsături ciupite – sinele său obișnuit inexpresiv. — Pentru asta, locotenent Pores, te duci la raport. Prostia criminală nepotrivită unui ofițer.

— Pariez că există un teanc pentru acelea, mormăi vindecătorul în timp ce se îndrepta să plece.

— Ai spus ceva, soldat?

'Nu, domnule.'

— Atunci trebuie să fie auzul meu sărac.

'Da domnule.'

— Sugerezi că am un auz slab, soldat?

'Nu, domnule!'

— Sunt sigur că ai făcut-o.

— Auzul dumneavoastră este perfect, căpitane, sunt sigur de asta. Și asta e, uh, evaluarea unui vindecător.

„Spune-mi”, a spus căpitanul Kindly, „există un leac pentru rărirea părului?”

— Domnule? Ei bine, desigur.

'Ce este?'

— Rade-ţi capul. domnule.

— Mi se pare că nu ai destule lucruri de făcut, vindecător. Prin urmare, treceți prin echipele companiei dvs. pentru a repara orice boală pe care o descriu. O, îndepărtează-te de tot și verifică dacă există vezicule de sânge pe testiculele bărbaților... Sunt sigur că acesta este un semn îngrozitor al ceva rău.

— Bășici de sânge, domnule? Pe testicule?

— Defectul auzului pare să fie al tău, nu al meu.

— Uh, nimic înfricoșător sau rău, domnule. Doar nu-i sparge, sângerează ca demonii. Vine cu prea multă călărie, domnule.

'Intr-adevar.'

...

— Vindecător, de ce mai stai acolo?

— Îmi pare rău, domnule, în drumul meu!

— Mă aștept la un raport detaliat despre starea colegilor tăi soldați.

'Da, domnule! Inspecție testiculară, iată-mă.

S-a aplecat din nou în față cu amabilitate și i-a studiat pe Pori. — Nici măcar nu poți vorbi, nu-i așa? Milă neașteptată acolo. Șase înțepături de viespe neagră. Ar trebui să fii mort. De ce nu ești? Nu contează. Probabil că ai pierdut cele două runde. Acum va trebui să dezlănțuiesc acel caine de vite ca să-i găsesc. În seara asta din toate nopțile. Recuperează-te repede, locotenente, ca să-ți pot zdrobi pielea.

În afara căminului, Mulvan Dreader făcu o pauză pentru o clipă, apoi porni într-un ritm rapid să se reîntâlnească cu tovarășii săi într-un cămin alăturat. A intrat în cameră, i-a cercetat pe diverșii soldați care stăteau pe pătuțuri sau zvârneau degetelor, până când a văzut fața neagră și înțepenită a lui Nep Furrow abia vizibilă între două pătuțuri.

după care se îndreptă spre şamanul Dal Honese, care stătea cu picioarele încrucişate, cu un zâmbet urât pe buze.

— Știu ce ai făcut, Nep!

'Eh? Eggit'way fra meen!'

„Ai înjurat” Cu amabilitate, nu-i așa? vezicule de sânge pe mingi!

Nep Furrow chicoti. — Pete negre, hah!

— Încetează-n ce faci, la naiba!

— Prea laber! Dey gratuit!

— Poate ar trebui să afle cine se află în spatele...

— Doan deedat! Porc! Nathii frup pahl! Voo stand voo stand!'

Mulvan Dreader se uită în jos la bărbat, neînțelegând. Aruncă o privire imploratoare către Strap Mull, următorul pătuț. — Ce tocmai a spus?

Celălalt Dal Honese stătea întins pe spate, cu mâinile în spatele capului. — Hood știe, o limbă de șaman, mă aștept. Și apoi a adăugat: „Blesteme, aș paria”.

Nathii se uită înapoi la Nep Furrow. „Blestemă-mă și-ți voi fierbe oasele, blestemate de prune. Acum, lasă-l pe Kindly, sau îi spun lui Badan.

— Beedan nar'ere, izzee?

— Când se întoarce.

— Pahl!

Nimeni nu putea pretinde că Preda Norlo Trumb era cel mai perceptiv dintre indivizi, iar cei jumătate de duzină de gardieni Letherii aflați sub comanda lui, care stăteau într-un pâlc tremurător în spatele lui Preda, se confruntau acum cu posibilitatea foarte reală ca prostia lui Trumb să-l facă. le-a costat viața.

Norlo se încruntă încruntat la cei doi călăreți. „Războiul este război”, a insistat el, „și eram în război. Au murit oameni, nu-i așa? Așa ceva nu rămâne nepedepsit.

Sergentul cu pielea neagră a făcut un mic gest cu o mână înmănușată și arbaletele au fost nivelate. În Letherii aspri a spus: „Încă o dată. Ultima data. Sunt în viață?

— Desigur că sunt în viață, spuse Norlo Trumb pufnit. „Aici facem lucrurile cum trebuie. Dar au fost condamnați, vedeți. La moarte. Tocmai așteptăm ca un ofițer al Avocatului Regal să vină și să ștampileze sigiliul ordinelor.

— Fără sigiliu, spuse sergentul. — Fără moarte. Lasă-i sa plece. Luăm acum.

„Chiar dacă crimele lor ar fi comutate”, a răspuns Preda, „aș avea nevoie de un sigiliu ca să-i eliberez”.

— Dă-i drumul acum. Sau vă omorăm pe toți.

Preda se uită cu privirea, apoi se întoarse către unitatea lui. — Scoate-ţi armele, se răsti el.

— Nicio șansă, spuse gardianul Fifid. — Domnule. Chiar ne zvâcnim spre săbiile noastre și suntem morți.

Chipul lui Norlo Trumb s-a întunecat în lumina felinarului. — Tocmai ai câștigat o curte marțială, Fifid...

— Măcar voi respir, domnule.

— Și ceilalți?

Niciunul dintre ceilalți gardieni nu a vorbit. Nici nu și-au scos săbiile.

— Ia-le, mârâi sergentul de unde stătea ghemuit pe cal. — Nu mai frumos.

— Ascultă-l pe acest străin ignorant derutat! Norlo Trumb se întoarse către sergentul Malazan. — Intenționez să fac un protest oficial direct la Curtea Regală, spuse el. — Și vei răspunde la acuzații...

'Obține.'

Și în stânga sergentului, un războinic tânăr, ciudat de efeminat, a alunecat de pe cal și și-a așezat mâinile pe mânerele a doi șoimi uriași. Ochii lui languidi și întunecați păreau aproape somnoroși.

În cele din urmă, ceva i-a tremurat pe coloana vertebrală a lui Trumb, ca să-i încurce ca un vierme pe ceafa. Linse brusc buzele uscate. — Spanserd, ghidează-l pe acest Malazan, ăă, războinic, către celule.

'Și?' întrebă gardianul.

— Și eliberați prizonierii, desigur!

'Da domnule!'

Sergentul Badan Gruk și-a permis cel mai simplu oftat - nu suficient pentru a fi vizibil pentru nimeni - și a privit cu usurare cum garda Letherii îl conducea pe Skulldeath către blocul închisorii care căptușea un zid al garnizoanei.

Ceilalți pușcași stăteau nemișcați pe cai, dar tensiunea lor era o dură în nările lui Badan, iar sub haberk lui sudoarea curgea în râuri. Nu, nu și-a dorit niciun fel de probleme. Mai ales nu o baie de sânge. Dar acest blestemat de Preda cu creier de scorpie o făcuse aproape. Inima i-a bătut tare în piept și se forța să se uite înapoi la soldații săi. Fața rotundă a lui Ruffle era roz și umedă, dar ea îi făcu cu ochiul înainte de a-și înclina arbaleta în sus și de a sprijini fundul cioculului pe o coapsă moale. Reliko își ținea propria arbaletă într-un braț, în timp ce celălalt braț era întins pentru a rămâne Vastly Blank, care evident și-a dat seama, în cele din urmă, că au fost probleme aici în complex și acum părea gata să înceapă să-l omoare pe Letherii. a fost îndreptat în direcția corectă. Skim și Honey erau unul lângă altul, cu arbalete grele de asalt îndreptate cu o precizie neclintită spre pieptul lui Preda – un detaliu pe care bărbatul părea prea prost pentru a-l înțelege. Ceilalți grei au rămas în fundal, prost dispoziți pentru că fuseseră treziți dintr-o altă noapte de beție în Letheras.

Scanarea lui Badan Gruk s-a încheiat pe chipul caporalului Pravalak Rim și, desigur, a văzut în trăsăturile acelui tânăr ceva din ceea ce simțea el însuși. Un miracol al naibii. Ceva ce părea imposibil să fi crezut vreodată - toți au văzut...

O uşă grea zgâi din direcţia închisorii.

Toată lumea - Malazan și Letherii - acum privesc ațintite asupra celor patru figuri care se apropiau încet. Skulldeath își ducea pe jumătate sarcina, și același lucru era valabil și pentru garda Letherii, Spanserd. Prizonierii pe care tocmai îi ajutaseră din celule erau în stare proastă.

— Uşor, Blank, mormăi Reliko.

— Dar asta-s-ei-dar îi cunosc pe cei doi!

— Da, oftă infanteristul greu. — Cu toţii o facem, Vastly.

Niciun prizonier nu a dat semne că ar fi fost bătut sau torturat. Ceea ce i-a lăsat pe marginea morții a fost o simplă neglijență. Cea mai eficientă tortură dintre toate.

— Preda, spuse Badan Gruk, cu voce joasă.

Norlo Trumb se întoarse spre el. — Ce este acum?

— Nu le hrăniţi?

„Condamnații au primit rații reduse, mă tem...”

'Cât timp?'

— Ei bine, după cum am spus, sergent, îl așteptăm de ceva vreme pe ofițerul Avocatului Regal. Luni și...

Două certuri au trecut pe lângă capul lui Preda, una pe fiecare parte, și ambele i-au tăiat urechile bărbatului. A țipat în stare de șoc și a căzut pe spate, aterizând greu pe spate.

Badan arătă spre gărzile de garnizoană acum înghesuite. — Nicio mișcare acum. Și apoi s-a răsucit în șa ca să se uite cu privirea la Honey și Skim. În Malazan a spus: „Nici să nu te gândești la reîncărcare! Sapii cu creier de rahat!

— Îmi pare rău, spuse Skim, cred că amândoi pur și simplu ne-am... zvâcnit. Și ea a ridicat din umeri.

Honey i-a întins arbaleta și s-a lăsat jos de pe cal. — O să recuperez certurile – vede cineva unde au ajuns?

— A sărit și a scăpat între cele două clădiri de acolo, spuse Reliko, arătând cu bărbia.

Șocul lui Preda se transformase în furie. Urechile curgând sânge, acum se clătină în picioare. 'Tentativa de omor! Îi voi vedea pe cei doi arestați! Vei înota canalul pentru asta!

— Nu înțeleg, spuse Badan Gruk. — Pravalak, ridică caii de rezervă. Ar fi trebuit să-l aducem pe Dreader. Nu

cred că pot să călărească. Flancă-le aproape pe drumul de întoarcere - o vom lua încet.

El a studiat siluetele care se poticneau sprijinite de escortele lor. Sergentul Sinter și sora ei, Kisswhere. Arată ca pânza murdară a lui Hood. Dar viu. — Zei de jos, şopti el. *Sunt vii.*

'Aaii! Mi-a căzut piciorul!

Banaschar stătea nemișcat pe scaun și privea mica șopârlă scheletică întinsă pe o parte și învârtindu-se acum în cercuri pe podea, cu un picior.

— Telorast! Ajutați-mă!'

Cealaltă reptilă s-a cocoțat pe pervazul ferestrei și a privit în jos, cu capul înclinat dintr-o parte în alta, de parcă ar căuta unghiul perfect de privire. — Nu are rost, Curdle, răspunse în cele din urmă. — Nu poți ajunge nicăieri așa.

— Trebuie să scap!

'De la ce?'

— Din faptul că mi-a căzut piciorul!

Telorast s-a grăbit de-a lungul pragului până când a fost cât mai aproape de Banaschar. — Preot înmuiat de vin, hssst! Uită-te aici, la fereastră! Sunt eu, cel inteligent. Un prost e jos pe podea acolo, o vezi? Are nevoie de ajutorul tău. Nu, desigur că nu o poți face mai puțin proastă – nu discutăm despre asta aici. Mai degrabă, este unul dintre picioarele ei, da? Legarea intestinului sau orice s-a rupt. E schilodă, neputincioasă, inutilă. Ea se învârte în cerc și asta este mult prea emoționant pentru noi. Intelegi? O, vierme a zeiței vierme, o, războaie de cățea fără ochi ucigatoare de închinare a pământului! Banaschar Bețivul, Banaschar Înțeleptul, Bețivul Înțelept. Te rog să fii atât de amabil și agil încât să-mi repari tovarășa, draga mea soră, cea proastă.

— S-ar putea să știi răspunsul la asta, spuse Banaschar. „Ascultă, dacă viața este o glumă, ce fel de glumă? Genul amuzant ha ha? Sau genul „Voi vomita”? Este o glumă inteligentă sau una stupidă care se repetă iar și iar, astfel încât, chiar dacă a fost amuzant de la început, nu mai este amuzant? Este genul de glumă care să te facă să râzi sau să te facă să plângi? În câte alte moduri pot pune această întrebare simplă?

— Sunt încrezător că vă puteți gândi la încă câteva sute, domnule. Preot defrocat, detașat, practic castrat. Acum, vezi acele fire de acolo? Lângă piciorul dezlănțuit-oh, Curdle, vrei să oprești învârtirea aia?

„Obișnuiam să râd”, a spus Banaschar. 'Mult. Cu mult înainte să mă hotăresc să devin preot, desigur. Nimic amuzant în acea decizie, vai. Nici în viața care a urmat. Ani și ani de studiu mizerabil, ritualuri, ceremonii, exerciții riguroase de magie. Și viermele toamnei, ei bine, ea a rămas, nu-i așa? Ne-am oferit doar recompensa - păcat că am ratat distracția.

— Nenorocit de pedanterie fără rost, ai fi atât de amabil... da, întinde mâna și în jos, în afară și în jos, puțin mai departe, ah! O ai! Sforia! Piciorul! Curdle, ascultă-vezi-oprește-te, chiar acolo, nu, acolo, da, vezi? Mântuirea este în mână!'

'Nu pot! Totul e lateral! Lumea se aruncă în Abis!'

— Nu contează asta... vezi? Are piciorul tău. Se uită la sfoară. I se mișcă creierul!

— Pe vremuri erau drenuri, spuse Banaschar, ridicând piciorul scheletic. — Sub altar. Pentru a colecta sângele, vedeți, în amfore - am vinde asta, știți. Sunt uimitoare lucrurile pentru care oamenii vor plăti, nu-i așa?

— Ce face cu piciorul meu?

— Nimic, până acum, răspunse Telorast. — Privind, cred. Și gândind. Îi lipsește toată inteligența, e adevărat. Not-Apsalar Lobul stâng al urechii lui Apsalar poseda mai multă inteligență decât această larvă murată. Dar nu contează! Închegați-vă, folosiți-vă membrele anterioare, brațele, vreau să spun, și țâraiți-vă mai aproape de el - nu mai da cu piciorul în cerc! Încetează!'

'Nu pot!' a venit micul țipăt.

Și curdle s-a învârtit.

— Sânge vechi afară, monede strălucitoare înăuntru. Am râde de asta, dar nu a fost genul de râs fericit. Mai mult ca neîncredere și da, mai mult decât puțin cinism în ceea ce privește prostia inerentă a oamenilor. Oricum, am ajuns cu cufere și cufere cu bogății - mai mult decât ți-ai putea imagina. Bolțile umplute până la explozie. Ai putea să râzi multe cu asta, sunt sigur. Și sângele? Ei bine, după cum vă va spune orice preot, sângele este ieftin.

„Te rog, te rog, arată-ți mila pe care fosta ta zeiță atât de disprețuită. Scuipa-i in fata cu un gest de bunavointa! Vei fi răsplătit din plin, da, din plin!

— Bogății, spuse Banaschar. — Fără valoare.

— O recompensă diferită, vă asigurăm. Substanțial, semnificativ, valoros, oportun.

Își ridică privirea din studiul piciorului și se uită la Telorast. 'Precum ce?'

Capul schelet al reptilei se clătina. — Putere, prietene. Mai multă putere decât îți poți imagina...

— Mă îndoiesc foarte sincer de asta.

„Puterea de a face ce vrei, oricui sau orice vrei! Puterea țâșnește, se revarsă în jos, clocotește și lasă pete umede puternice! Recompensă demnă, da!

— Și dacă te țin de asta?

— La fel de sigur pe cât ţii acel picior minunat şi sfoara, la fel de sigur!

— Pactul este pecetluit, spuse Banaschar.

'Coagul! Auzi asta!

'Am auzit. Esti suparat? Nu împărtășim! Nu împărtășim niciodată!'

'Shhh! Te va auzi!

— Sigilat, repetă Banaschar ridicându-se.

— Ohhh, s-a plâns Curdle, învârtindu-se din ce în ce mai repede. 'Acum ai făcut-o! Telorast, ai făcut-o acum! Ohhh, uite, nu pot scăpa!'

— Promisiuni goale, Curdle, jur!

— Sigilat, spuse din nou Banaschar.

'Aaii! De trei ori sigilat! Suntem condamnati!'

— Relaxează-te, șopârlă, spuse Banaschar, aplecându-se și întinzându-se spre creatura care se învârte, în curând vei dansa din nou. Și, a adăugat el în timp ce îl smulgea pe Curdle, la fel voi face și eu.

Ținând reptilele osoase într-o mână, piciorul în cealaltă, Banaschar aruncă o privire spre oaspetele său tăcut – care stătea în umbră, cu ochiul singuratic strălucitor. — În regulă, spuse Banaschar, te voi asculta acum.

— Sunt mulţumit, murmură Errantul, căci avem foarte puţin timp.

Lostara Yil stătea pe marginea pătuțului ei, cu un castron plin cu nisip în poală. Și-a înfipt lama cuțitului în tărtăcuța cu vârf din dreapta ei, pentru a acoperi fierul cu ulei de pulpă, apoi a alunecat lama în nisip și a reluat curățarea fierului.

Ea lucrase la această armă de două clopote acum și mai fuseseră și alte sesiuni înainte de aceasta. Mai mult decât putea să numere. Alții au jurat că fierul pumnalului nu poate fi mai curat, nici mai impecabil, dar ea încă vedea petele.

Degetele ei erau frecate crude, roșii și crăpate. O dureau oasele mâinilor. S-au simțit mai grei în aceste zile, de parcă nisipul i-ar fi dat ceva pielii, cărnii și oaselor,

începând procesul de a le transforma în piatră. S-ar putea să vină un moment în care să-și piardă orice simțire în ele, iar ele i-ar atârna de încheieturile mâinilor ca niște ciuboțe. Dar nu inutil, nu. Cu ei ar putea foarte bine să doboare lumea - dacă asta ar fi bine.

Pomul armei i-a bătut ușa și o clipă mai târziu a fost împinsă. Faradan Sort se aplecă înăuntru, cu ochii căutând până o găsi pe Lostara Yil. — Adjunct te vrea, spuse ea fără ton.

Deci, era timpul. Lostara a luat o cârpă și a șters lama cuțitului. Căpitanul stătea în prag, privind fără expresie.

Se ridică, puse arma în teacă și apoi își strânse mantia. — Ești escorta mea? întrebă ea în timp ce se apropia de uşă.

— Am avut o fugă deja în noaptea asta, răspunse Faradan, căzând în pas lângă Lostara în timp ce se îndreptau pe coridor.

— Nu poți vorbi serios.

— Nu chiar, dar trebuie să te însoţesc în seara asta.

'De ce?'

Faradan Sort nu a răspuns. Ajunseseră la perechea de uși duble ornamentate, pătate de roșu, care marcau capătul coridorului, iar căpitanul le deschise.

Lostara Yil intră cu pași mari în camera de dincolo. Tavanul cartierelor Adjunctului - centrul de comandă pe lângă reședința ei - era o colecție haotică de corbele, bolți și grinzi curbe. În consecință, era înconjurat în pânze de păianjen din care atârnau molii încrețite, batjocorind zborul în curenții vagi. Sub o cupolă centrală în miniatură, ciudat de deformată, stătea o masă dreptunghiulară uriașă cu o duzină de scaune cu spătar înalt. O serie de ferestre înalte traversau peretele opus ușii, la care se ajungea printr-o platformă înălțată căptușită cu o balustradă. În total, pentru ochii lui Lostara, una dintre cele mai ciudate camere pe care le văzuse vreodată. Letherii o numeau Grand Lecture Medix și era cea mai mare cameră din clădirea colegiului care a servit temporar drept cartier și cartier general al ofițerilor.

Adjunctul Tavore stătea pe pasarela înălțată, intenționat să facă ceva dincolo de una dintre ferestrele cu sticlă groase.

— Mi-ai cerut, adjunct.

Tavore nu sa întors când a spus: — E o tabletă pe masă, căpitane. Pe el veți găsi numele celor care vor asista la lectură. Întrucât poate exista o oarecare rezistență din

partea unora dintre ei, căpitanul Faradan Sort vă va însoți până la cazarmă.

'Foarte bine.' Lostara s-a apropiat și a luat tăblița, a scanat numele înscrise în ceara aurie. Sprâncenele ei s-au ridicat. 'Adjunct? Lista asta...

— Refuzurile nu sunt permise, căpitane. Demis.'

Încă o dată pe coridor, cele două femei s-au oprit când au văzut un Letherii apropiindu-se. Îmbrăcat simplu, cu o sabie lungă și subțire, neîmpodobită, cu teacă la șold, Brys Beddict nu poseda calități fizice extraordinare și, totuși, nici Lostara, nici Faradan Sort nu-și puteau lua ochii de la el. Chiar și o privire obișnuită ar aluneca pe lângă doar pentru a se retrage inexorabil înapoi, surprinsă de ceva inefabil, dar de netăgăduit.

S-au despărțit pentru a-l lăsa să treacă.

S-a oprit pentru a arunca o jumătate de arc respectuos.
— Scuzaţi-mă, spuse el, adresându-se lui Lostara, aş vorbi cu Adjunctul, dacă este posibil.

— Desigur, răspunse ea, întinzându-se să deschidă una dintre ușile duble. — Intră înăuntru și anunță-te.

'Mulțumesc.' Un zâmbet scurt, apoi a intrat în cameră, închizând ușa în urma lui.

Lostara oftă.

— Da, a fost de acord Faradan Sort.

După o clipă, au pornit din nou.

De îndată ce adjunctul s-a întors spre el, Brys Beddict s-a înclinat, apoi a spus: — Adjunct Tavore, salutări și salutări din partea regelui.

— Asigurați-vă că îi întoarceți sentimentele, domnule, răspunse ea.

'Va trebui. Am fost instruit să avertizez, domnule adjunct, cu privire la această sesiune de divinație pe care o intenționați în această noapte.

— Ce fel de precauţie şi de la cine, dacă pot să întreb?

— Există un Zeu Bătrân, spuse Brys. — Unul care a ales în mod tradițional să facă din curtea lui Letheras templul său, dacă vrei, și a făcut-o pentru un număr necunoscut de generații. El a acționat, de cele mai multe ori, ca partener al reginei și era cunoscut de cei mai mulți ca Turudal Brizad. În general, desigur, adevărata sa identitate nu a fost cunoscută, dar nu poate exista nicio îndoială că el este Zeul Bătrân cunoscut sub numele de Errant, Stăpânul

Dalelor, care, după cum știți, este corolarul Letherii pentru Puntea voastră de Dragoni. '

— Ah, încep să înţeleg.

— Într-adevăr, adjunct.

— Errantul ar vedea divinația – și Puntea – ca pe o impunere, o încălcare.

„Adjunct, răspunsul unui Zeu Bătrân nu poate fi prezis, iar acest lucru este valabil mai ales pentru Errant, a cărui relație cu soarta și întâmplarea este destul de intensă, dar și complicată”.

— Pot să vorbesc cu acest Turudal Brizad?

— Zeul Bătrân nu a reluat acea persoană de dinainte de domnia împăratului; nici nu a fost văzut în palat. Totuși, sunt sigur că s-a apropiat încă o dată, probabil trezit de intențiile tale.

— Sunt curios, cine din curtea regelui tău este capabil să discearnă astfel de lucruri?

Brys se mişcă neliniştit. — Ăsta ar fi Bugg, adjunct.

— Cancelarul?

— Dacă aceasta este calitatea în care îl cunoști, atunci da, cancelarul.

Prin toate acestea, ea a rămas în picioare pe platformă, dar acum a coborât cele patru trepte de la un capăt și s-a apropiat mai mult, cu ochii incolori cercetând fața lui Brys. 'Bugg. Unul dintre Înalții Mei Magi îl găsește... cum a spus-o? Da. „ *Adorabil* .” Dar apoi, Quick Ben este neobișnuit și predispus la evaluări ciudate, adesea sardonice. Cancelarul este un Ceda, dacă acesta este termenul potrivit pentru Înaltul Mag?

— Cel mai bine ar fi să-l privim ca atare, da, Adjunct.

Ea a părut să ia în considerare chestiunea pentru o vreme, apoi a spus: „Deși sunt încrezătoare în abilităţile magilor mei de a se apăra împotriva majorităţii amenințărilor... cea a unui Zeu Bătrân este probabil cu mult peste capacitățile lor. Dar Ceda ta?

'Bugg? Nu, nu cred că e foarte speriat de Errant. Din păcate, el intenționează să se refugieze în seara asta dacă continuați cu lectura. După cum am spus mai devreme, sunt aici pentru a fi precaut și pentru a transmite preocuparea reală a regelui Tehol pentru siguranța dumneavoastră.

Părea să găsească cuvintele lui deranjante, pentru că se întoarse și se întoarse încet pentru a se opri la un capăt al mesei dreptunghiulare, după care se întoarse încă o dată cu fața lui. — Mulțumesc, Brys Beddict, spuse ea cu o

formalitate slăbită. „Din păcate, am amânat această lectură prea mult timp. Îndrumarea este necesară și, într-adevăr, presantă.

Și-a înclinat capul. Ce făceau acești malazani? O întrebare adesea exprimată la Curtea Regală și, fără îndoială, peste tot în oraș, de altfel. — Înțeleg, adjunct. Există vreo altă modalitate prin care putem ajuta?

Ea se încruntă. — Nu sunt sigur cum, având în vedere aversiunea ta a Cedei de a participa, chiar și ca spectator.

— Bănuiesc că nu dorește ca prezența lui să aibă o influență nejustificată asupra divinației.

Adjunctul deschise gura să spună ceva, se opri, îl închise din nou. Și era posibil ca ochii ei s-au mărit o fracțiune înainte să-și întoarcă privirea. — Atunci, ce altă formă de asistență este posibilă?

— Sunt pregătit să mă ofer voluntar, ca Sabia Regelui.

Ea îi aruncă o privire, clar surprinsă. — Errantul ar ezita să vă încrucișeze, domnule?

El a ridicat din umeri. — Cel puțin, domnule adjunct, pot negocia cu el dintr-o poziție de oarecare cunoștințe – cu privire la istoria lui printre oamenii mei și așa mai departe.

— Și ai risca asta pentru noi?

Brys ezită, nu era niciodată priceput să mintă. — Nu este niciun risc, adjunct, reuși el.

Și i-a văzut eșecul abisal în privirea ei îngustă. — Politețea și decența cer să refuz oferta ta generoasă. Cu toate acestea, a adăugat ea, trebuie să cobor la grosolănie și să-ți spun că prezența ta ar fi foarte apreciată.

S-a înclinat din nou.

— Dacă trebuie să-i raportezi regelui tău, spuse Adjunctul, mai este timp – nu prea mult timp, dar suficient pentru o scurtă relatare, cred.

— Nu va fi necesar, spuse Brys.

— Atunci, te rog, ajută-te cu niște vin.

Se strâmbă. — Mulțumesc, dar am renunțat la vin, adjunct.

— E un ulcior de bere, acolo, sub masa aceea laterală. Falari, cred... o băutură decentă, mi s-a spus.

El a zâmbit și a văzut-o tresărind și s-a întrebat, deși nu pentru mult timp, deoarece femeile reacționau adesea astfel când el zâmbea. — Da, aș vrea să încerc asta, mulțumesc.

„Ceea ce nu pot tolera”, a spus el, „este chiar faptul existenței tale”.

Bărbatul care stătea în fața lui ridică privirea. — Deci este reciproc.

Taverna era aglomerată, clientela hotărâtă de lux, îngâmfată de privilegii. Monede în grămezi, sticle prăfuite și pahare de sticlă strălucitoare și o gamă orbitoare de ținute ostentative - majoritatea sugerând o versiune a Păturii Regale, deși, în general, aceasta implica doar un înveliș îngust care înfășura șoldurile și vintre. Pe ici pe colo, un tânăr exagerat de parfum purta și pantaloni de lână cu un picior de pantaloni care se termina pe jumătate.

Într-o cușcă de lângă masa unde stăteau cei doi Malazani, două păsări ciudate schimbau din când în când comentarii guturale, pe un ton deosebit de neimpresionat. Cu cioc scurt, cu pene galbene și cu glugă cenușie, erau de mărimea graurilor.

„Poate că este”, a spus primul bărbat după ce a luat o gură de vin amețitor, „dar tot e diferit”.

'Asa crezi tu.'

— Este, idiotule cu urechi. În primul rând, erai mort. Ai eclozat un blestemat sub fundul tău. Hainele alea pe care le porți acum, erau în bucăți. Fragmente. Pete de cenușă. Nu-mi pasă cât de bune ar putea fi croitoresele lui Hood – sau chiar câte milioane de ele are până acum, *nimeni nu* ar fi putut coase toate astea la loc – desigur, nu există cusături, nu acolo unde nu ar trebui să le facă. fii, vreau să spun. Deci hainele tale sunt intacte. Exact ca tine.'

— Care este ideea ta, Quick? M-am așezat la loc în pivnița lui Hood, nu? L-am ajutat chiar și pe Ganoes Paran și am mers o vreme cu o trupă Trygalle. Când ești mort poți face... chestii...

— Asta depinde de voința ta, de fapt...

— Bridgeburners au urcat, a subliniat Hedge. — Dă vina pe Fid pentru asta, nu are nimic de-a face cu mine.

— Și tu ești mesagerul lor, nu-i așa?

'Ar putea fi. Nu e ca și cum aș primi ordine de la cineva...

— Whiskyjack?

Hedge se mişcă neliniştit, îşi întoarse privirea, apoi ridică din umeri. — Amuzant, asta.

'Ce?'

Sapatorul dădu din cap spre cele două păsări în cușcă. — Sunt jarak, nu-i așa?

Quick Ben și-a înclinat capul în jos și și-a dat fruntea cu ambele mâini. — Un fel de geas, poate? Un blestem de

evaziune? Sau doar prostia obstinată obișnuită pe care o cunoșteam cu toții atât de bine?

— Iată, spuse Hedge, întinzându-şi mâna după bere, „vorbesc din nou cu tine însuţi”.

— Te ferești de anumite subiecte, Hedge. Există secrete pe care nu vrei să le răspândești și asta mă face nervos. Și nu doar eu...

Fid devine mereu nervos din cauza mea. Voi toți faceți. Cred că este doar aspectul meu uimitor și farmecul meu.

— Bună încercare, spuse Quick Ben. — De fapt vorbeam despre Adjunct.

— Ce motiv are să fie nervoasă pentru mine? întrebă Hedge. — De fapt, e al naibii de invers! Nu are sens pentru acea femeie – tu ai spus-o destul de des, Quick. S-a aplecat în față, cu ochii îngustați. 'Ai auzit ceva nou? Despre unde mergem? Despre ce, pe numele lui Hood, vom face în continuare?

Vrăjitorul se uită pur și simplu.

Hedge se întinse sub o clapă și se scărpină deasupra urechii, apoi se așeză pe spate, părând mulțumit de el însuși.

O clipă mai târziu doi oameni au venit să se oprească la masa lor. Ridicând privirea, Hedge începu vinovat.

— Înalte Mage, sapator, spuse Lostara Yil, Adjunctul solicită prezența ta imediată. Dacă ne vei urma.

'Pe mine?' întrebă Hedge, cu vocea aproape un țipăit.

— Prenume pe listă, spuse Faradan Sort cu un zâmbet dur.

— Acum ai făcut-o, şuieră Quick Ben.

Când cei patru străini au plecat, una dintre păsările jarak a spus: „Miros de moarte”.

— Nu, nu, grăunse celălalt.

„Miros a moarte”, a insistat primul.

'Nu. Miroși a *mort* .

După o clipă, prima pasăre a ridicat o aripă și și-a băgat capul dedesubt, apoi s-a retras și s-a așezat din nou. — Îmi pare rău.

Barele de răchită din răchită din peretele tarcului dintre ei, căpitanul Kindly și câinele de vite Wickan Bent se uitau unul la altul cu dinții descoperiți.

— Ascultă-mă, câine, spuse Kindly, vreau să-i găsești pe Sinn și pe Grub. Orice afacere amuzantă, cum ar fi să încerc să-mi smulg gâtul, și te voi lipi. Gură până la fund,

direct. Apoi îți voi tăia capul și-l voi scufunda în râu. Iți voi tăia labele și le voi vinde vrăjitoarelor urâte. Îți voi dezbrăca pielea și o voi tăia și transformat în piese pentru dependenții de sex penitenți, transformați în preoți, cei cu anumite articole ascunse sub pătuțurile lor. Și voi face toate astea cât mai ești în viață. Sunt înțeles?

Buzele de pe botul răsucit și cicatrici al fiarei s-au îndoit și mai mult înapoi, dezvăluind lacerații roșii de sânge de la colții așchiați. Spumă purpurie a clocotit printre goluri. Deasupra acelei guri zdrobite, ochii lui Bent ardeau ca două tuneluri în creierul unui lord demoni, învolburându-se de nebunie furioasă. La capătul din spate al câinelui, ciotul de coadă s-a scuturat în accese și tresări, de parcă gânduri deosebit de plăcute ar fi trecut prin spasme prin fiară.

Am stat în picioare, ținând o lesă de piele împletită, cu un capăt legat într-un laț. — O să-ți strec asta peste cap, câine. Fă tam-tam și te voi spânzura și râd la fiecare zvâcnire. De fapt, voi inventa o sută de noi moduri de a te ucide și le voi folosi pe fiecare dintre ele. A ridicat laţul la vedere.

O minge mată de crengi, păr și bulgări de noroi care stătuse pe o parte a condeiului - o grămadă care își făcuse singur mârâit - s-a lansat brusc înainte într-o rafală de limite până când s-a apropiat suficient de mult pentru a se arunca. în dinții ascuțiți și minusculi care țintiu spre gâtul căpitanului.

Și-a tras pumnul stâng, interceptând câinele în aer. Un zgomot zgomot și un zgomot al fălcilor care se închideau pe nimic, în timp ce câinele poștal Hengese pe nume Roach și-a schimbat brusc cursul, aterizand și sărind de câteva ori în spatele lui Bent, unde zăcea uluit, cu pieptul mic zvârcolit, cu limba roz.

Privirile lui Kindly și ale câinelui de vite rămăseseră blocate prin toate acestea.

— O, nu contează blestemata de lesă, spuse căpitanul după o clipă. — Nu contează pe Grub și Sinn. Să facem asta cât se poate de simplu. O să-mi scot sabia și o să te fac bucăți, câine.

— Nu face asta! spuse o voce în spatele lui.

S-a întors cu amabilitate să-l vadă pe Grub și, în spatele băiatului, pe Sinn. Amândoi stăteau chiar în interiorul intrării grajdului, purtând expresii inocente. — Convenabil, spuse el. — Adjunctul vă vrea pe amândoi.

'Citirea?' întrebă Grub. — Nu, nu putem face asta.

'Dar tu vei.'

— Ne-am gândit că ne putem ascunde în vechiul Azath, spuse Grub, dar asta nu va funcționa...

'De ce?' A cerut amabil.

Grub clătină din cap. — Nu vrem să mergem. Ar fi... rău.

Căpitanul ridică lesa cu laţul. — Într-un fel sau altul, viermi.

'Sinn te va arde până la un crocant!'

a pufnit amabil. 'A ei? Probabil că doar s-a udat, din privirea de pe chipul ei. Acum, asta va fi frumos sau va fi felul *meu* ? Da, poți ghici în ce direcție mă înclin, nu-i așa?

— Este Azath... începu Grub.

— Nu este problema mea, a spus Kindly. — Vrei să te plângi, păstrează-l pentru Adjunct.

Au pornit.

— Toată lumea te urăște, știi, spuse Grub.

— Pare corect, răspunse amabil.

Se ridică de pe scaun, tresărind la durerea din spatele ei, apoi se îndreptă spre uşă. Avea puține cunoștințe, cu excepția unei moașe care se împiedica din când în când, într-un nor de fum d'bayang care lăcrima ochii, și a bătrânei de pe alee care îi gătea ceva practic în fiecare zi de când începuse să arate. Și era târziu, ceea ce a făcut ca bătaia puternică la ușa ei să fie oarecum neobișnuită.

Seren Pedac, care fusese cândva Acquitor, deschise ușa.

„Oh”, a spus ea, „bună ziua”.

Bătrânul se înclină. — Doamnă, ești bine?

— Ei bine, nu am nevoie de nicio lucrare de zidărie, domnule...

'Acquitor-'

'Nu mai sunt-'

„Titlul tău rămâne pe taxele regatului”, a spus el, „și continui să-ți primești bursa”.

— Și de două ori am cerut ca ambele să fie reziliate. Și apoi ea a făcut o pauză și a înclinat capul. — Îmi pare rău, dar de unde știi despre asta?

— Scuzele mele, achizitor. Mă numesc Bugg, iar responsabilitățile mele actuale includ pe cele de Cancelar al Regatului, printre, uh, alte lucruri. Solicitările dumneavoastră au fost notate și depuse și ulterior respinse de mine. A ridicat o mână. „Fii în largul tău, nu vei fi târât de acasă pentru a-ți relua munca. Sunteți, în esență,

pensionar și veți primi pensia completă pentru tot restul vieții, domn achizitor. În orice caz, a adăugat el, nu merg în această noapte în această calitate.

'Oh? Atunci, domnule, ce vrei?

— Pot să intru?

Ea făcu un pas înapoi și, odată ce el intră, închise ușa, trecu pe lângă el pe coridorul îngust și îl conduse în camera principală slab mobilată. — Vă rog să stați, cancelar. Ne-am văzut niciodată, mă tem că nu am avut nicio legătură cu domnul amabil care m-a ajutat să mut câteva pietre. Ea făcu o pauză, apoi spuse: — Dacă zvonurile sunt corecte, ai fost cândva servitorul regelui, nu?

— Într-adevăr, am fost. A așteptat până când ea se așeză pe scaunul ei înainte de a se așeza pe singurul alt scaun. — Achizitor, ești în luna a șasea?

Ea a inceput. 'Da. Și ce fișier ai citit pentru a descoperi asta?

„Iartă-mă”, a spus el, „mă simt neobișnuit de stângaci în seara asta. În, uh, compania ta, vreau să spun.

— A trecut ceva timp de când am intimidat ultima oară pe cineva, cancelar.

— Da, ei bine, poate... ei bine, nu ești chiar tu, Acquitor.

— Ar trebui să fiu uşurat că ţi-ai retras complimentul?

— Acum te joci cu mine.

'Fac. Cancelar, vă rog, despre ce este vorba?

— Cred că cel mai bine te gândești la mine într-o altă calitate, Acquitor. În loc de „cancelar”, pot să sugerez „Ceda”.'

Ochii ei se măriră încet. 'Ah. Foarte bine. Se pare, Tehol Beddict avea un servitor destul de bun.

— Sunt aici, spuse Bugg, cu ochii căzuți pentru un moment pe burtica ei, pentru a oferi o măsură de... protecție.

A simțit o întorsătură slabă de frică înăuntru. — Pentru mine sau copilul meu? Protecție de ce?

Se aplecă înainte, cu mâinile împletite. — Seren Pedac, tatăl copilului tău a fost Trull Sengar. A Tiste Edur și frate cu împăratul Rhulad. El a fost, totuși, ceva *mai* mult decât atât.

„Da”, a spus ea, „a fost dragostea mea”.

Privirea i s-a ferit și a dat din cap. „Există o versiune de Tiles, constând din Case, un fel de structură formală impusă diferitelor forțe care lucrează în univers. Se numește Deck of Dragons. În cadrul acestui Deck, Casa

Umbrei este condusă, pentru moment, nu de Tiste Edur care a fondat acel tărâm, ci de noi entități. În casă, există un rege, nici o regină încă, iar sub Regele din Umbra Casei Înalte sunt diverse, uh, servitori. Astfel de roluri găsesc din când în când fețe noi. Chipuri de moarte.

Ea îl privea, cu gura uscată ca piatra coptă de soare. Ea îl privi în timp ce el își storcea mâinile, în timp ce ochii i se îndepărtau din nou și din nou. — Fețe de moarte, spuse ea.

— Da, achizitor.

— Trull Sengar.

— Cavalerul Umbrei.

— S-ar părea crunt abandonat.

— Nu prin alegere, nici prin neglijență, Achitor. Aceste Case, sunt angajate în război, iar acest război escaladează...

— Trull nu a ales acest titlu, nu-i așa?

'Nu. Alegerea joacă un rol mic în astfel de lucruri. Poate chiar și Lordii și Doamnele Caselor sunt în adevăr mai puțin atotputernici decât ar dori să creadă. Același lucru, desigur, se poate spune despre zei și zeițe. Controlul este o iluzie, una înșelătoare care ameliorează nădejdea cu pielea subțire.

— Trull a murit, spuse Seren.

— Dar Cavalerul Umbrei continuă să trăiască, răspunse Bugg.

Spaima se construise în ea, un val de gheață urcându-se pentru a inunda fiecare spațiu din ea, între gândurile ei, înecându-le unul câte unul, iar acum frica rece o cuprinse. — Copilul nostru, şopti ea.

Ochii lui Bugg se întăriră. — Errantul a invitat la uciderea lui Trull Sengar. În seara asta, Acquitor, Deck of Dragons va fi trezit, chiar în acest oraș. Această trezire este într-adevăr o provocare pentru Errant, o invitație la luptă. E gata? Are suficientă putere pentru a contraataca? Se va sfârși această noapte inundată de sânge muritor? Nu pot spune. Un lucru pe care vreau să-l împiedic, Seren Pedac, este ca Errantul să-și lovească dușmanii prin copilul pe care îl porți.

— Nu e suficient de bun, şopti ea.

Sprâncenele i se ridicau. — Achizitor?

'Am spus că nu e suficient de bun! Cine este acest Rege al Umbrei Casei Înalte? Cum îndrăznește să-mi revendice copilul! Cheamă-l, Ceda! Aici! Acum!'

'Convoca? Achizitor, chiar dacă aș putea, asta ar fi... te rog, trebuie să înțelegi. A invoca un zeu - chiar dacă nimic

altceva decât un fragment din spiritul său - va însemna să dai foc celui mai strălucitor far - unul care va fi văzut nu doar de Errant, ci și de alte forțe. În această noapte, Acquitor, nu trebuie să facem nimic pentru a atrage atenția asupra noastră.

— Tu ești cel care trebuie să înțelegi, Ceda. Dacă Errantul vrea să-mi facă rău copilului meu... s-ar putea să fii un Ceda, dar Errantul este un *zeu.* Care l-a ucis deja pe omul pe care l-am iubit - un Cavaler al Umbrei. S-ar putea să nu fii *suficient* . Copilul meu va fi noul Cavaler al Umbrei? Atunci Înaltul Rege al Umbrei va veni aici - în seara asta - *și își va proteja Cavalerul!* '

'Acquitor-'

— Cheamă-l!

— Seren, sunt suficient. Împotriva rătăcitorului. Împotriva oricărui prost blestemat care îndrăznește să se apropie, *sunt* de ajuns.

'Nu are niciun sens.'

'Cu toate acestea.'

Se uita la el, incapabil să-și ascundă neîncrederea, teroarea.

— Achizitor, mai sunt și alte forțe în oraș. Cele vechi, benigne, dar totuși puternice. Ți-ar ușura îngrijorarea dacă *îi* chem în numele tău? În numele fiului tău nenăscut?

fiule. Atunci moașa cu ochii roșii avea dreptate. — Te vor asculta?

'Cred că da.'

După un moment, ea dădu din cap. 'Foarte bine. Dar Ceda, după seara asta, voi vorbi cu acest Rege al Umbrei.

El tresări. — Mă tem că veți găsi întâlnirea nesatisfăcătoare, achizitor.

— Voi decide asta pentru mine.

Bugg oftă. — Așa o să faci, Seren Pedac.

— Când îți vei chema prietenii, Ceda?

'Am deja.'

Lostara Yil spusese că vor fi unsprezece în total, fără să-l socotească pe Fiddler însuși. Asta a fost o nebunie. Unsprezece jucători pentru lectură. Bottle aruncă o privire spre Fiddler în timp ce mărșăluiau pe stradă în urma celor două femei. Bărbatul părea bolnav, cu inele sub ochi, cu gura răsucită într-o grimasă. Rădăcinile mai întunecate ale părului și ale barbei lui făceau ca vârfurile argintii să pară să plutească ca o aură, un indiciu de haos.

Gesler și Stormy se îngrămădiră în spatele lor. Prea înfricoșați pentru cearta lor obișnuită între ei despre aproape orice. La fel de rău ca un cuplu căsătorit, erau. Poate că au simțit necazul pe drum – Bottle era sigur că acei doi pușcași marini aveau mai mult decât pielea aurie, care îi deosebeau de toți ceilalți. În mod clar, orice soartă a existat, a arătat o lipsă gravă de discriminare atunci când a ales să scoată anumite persoane din turmă. Gesler și Stormy abia aveau un creier între ei.

Bottle a încercat să ghicească cine ar mai fi acolo. The Adjunct și Lostara Yil, desigur, împreună cu Fiddler însuși, și Gesler și Stormy. Poate Keneb - fusese la ultimul, nu-i așa? Greu de reținut – cea mai mare parte a acelei nopți era acum neclară. Rapid Ben? Probabil. Blistig? Ei bine, un nenorocit acru și nenorocit ar putea rezolva ceva. Sau pur și simplu face totul mai rău. Sinn? Doamne ferește.

— Aceasta este o greşeală, mormăi Fiddler. — Sticla... ce simți? Adevărul acum.

'Vrei adevărul? Într-adevăr?'

'Sticla.'

— Bine, mi-e prea frică ca să ies de acolo – acesta este un oraș vechi, sergent. Sunt... lucruri. Mai mult dormit până acum. Adică, de când suntem aici.

— Dar acum sunt trezi.

— Da. Nasuri în aer. Această lectură, sergent, este o idee la fel de proastă ca a rosti un blestem în numele lui Oponn în timp ce stă în poala lui Hood.

— Crezi că nu știu asta?

— Poți să răzbați toată treaba, sergent? Spune doar că nu va merge, sunteți cu toții închiși înăuntru sau așa ceva?

'Probabil nu. Doar că... preia controlul.

— Și atunci nu se poate opri.

'Nu.'

'Sergent.'

'Ce?'

„Vom fi expuși, expuși îngrozitor. Ca să oferim gâtul nostru oricui - și probabil că nu sunt niște genți milostivi. Deci, cum ne apărăm?

Fiddler aruncă o privire spre el, apoi se apropie. În față era HQ-ul, ei rămâneau fără timp. — Nu pot face nimic, Bottle. Doar să-ți ia capul și, cu noroc, unii dintre acei nenorociți vor cădea cu ea.

— O să stai pe un înjurător, nu-i așa?

Fiddler a mutat ghiozdanul de piele atârnat de pe un umăr, iar asta a fost o confirmare suficientă pentru Bottle.

— Sergent, când intrăm în cameră, lasă-mă să încerc o ultimă dată să o conving să iasă din asta.

— Să sperăm că măcar ţine numărul.

'Ce vrei să spui?'

— Unsprezece este rău, douăsprezece este mai rău. Dar treisprezece ar fi un dezastru. Treisprezece e un număr prost pentru o lectură. Nu vrem treisprezece, altceva decât...

— Lostara a spus unsprezece, sergent. Unsprezece.'

— Da. Iar Fiddler oftă.

Când se auzi o altă bătaie în uşă, Bugg ridică o mână. — Dă-mi voie, te rog, Achizitor. Și se ridică la încuviințarea ei din cap și se duse să-i lase să intre noii lor oaspeți.

A auzit voci și și-a ridicat privirea și a văzut Ceda apărând cu două siluete răvășite: un bărbat, o femeie, îmbrăcați în zdrențe. S-au oprit chiar în încăperea principală și o miros de murdărie, sudoare și alcool s-a răspândit spre Seren Pedac. Se luptă împotriva impulsului de a se retrage în timp ce aroma înțepătoare o cuprinse. Bărbatul a rânjit cu dinții verzui sub nasul masiv, cu vene roșii, cu bulbi. — Salutări, Mahybe! Ce ai să bei? Nu contează, și a înflorit un balon de lut într-o mână înnegrită. „Dragi dragi moogins, găsește-ne pe toți niște cești, willya?

Bugg se strâmba. — Achizitor, aceștia sunt Ursto Hoobutt și Pinosel.

— Nu am nevoie de o ceașcă, îi spuse Seren femeii care scotocea printr-un dulap.

— Cum vrei, răspunse Pinosel. — Dar nu vei fi deloc distractiv la petrecerea asta. Asta e tipic. Femeile însărcinate nu sunt deloc distractive, se zbârnesc mereu ca un dar al zeului. vacă îngâmfată...

— Nu am nevoie de gunoiul ăsta. Bugg, scoate-i de aici. Acum.'

Ursto s-a apropiat de Pinosel și a dat-o peste cap. — Poartă-te, tu! Apoi îi zâmbi din nou lui Seren. — E geloasă, vezi. Încercăm și, uh, încercăm. Numai că ea este geanta asta șifonată și eu nu sunt mai bună. Sunt moale ca tetina, și nici o poftă nu face diferență. Tot ce fac este dribling dribble.' Făcu cu ochiul. — Bineînțeles, dacă acum ți-ar face, ei bine...

a pufnit Pinosel. — Acum, aceasta este o invitație care ar face orice femeie să avorteze. Insarcinata sau nu!'

Seren se uită cu privirea la Ceda. 'Nu poți fi serios.'

— Achizitor, acestea două sunt rămășițele unui panteon antic, venerat de locuitorii inițiali ai așezării îngropate în nămolurile de sub Letheras. De fapt, Ursto și Pinosel sunt primii doi, Domnul și Doamna vinului și a berii. Ele au apărut ca o consecință a nașterii agriculturii. Berea a precedat pâinea ca primul produs al plantelor domestice. Mai curat decât apa și foarte hrănitor. Prima producere a vinului a folosit struguri sălbatici. Aceste două creații sunt forțe elementare în istoria umanității. Altele includ lucruri precum creșterea animalelor, primele unelte de piatră, os și coarne, nașterea muzicii și a dansului și povestirea. Artă, pe pereți de piatră și pe piele. Momente cruciale, profunde, una și toți.

— Deci, a întrebat ea, ce sa întâmplat cu ei?

„Participarea conștientă și respectuoasă la aspectele lor a făcut loc unui exces dizolvat și neglijent. Respectul pentru darurile lor a dispărut, achizitor. Cu cât folosirea acestor daruri este mai sordidă, cu atât cei care dăruiesc daruri devin mai murdari.

Ursto a eructat. — Nu ne deranjează, spuse el. — Mult mai rău dacă am fi scoși în afara legii, pentru că asta ne-ar face răi și nu vrem să fim răi, nu-i așa, terci dulce?

„Suntem fără atac în orice moment”, mârâi Pinosel. — Iată, umplu aceste pahare. Mai mare?'

— O jumătate de măsură, te rog, spuse Bugg.

— Scuză-mă, spuse Seren Pedac. — Ceda, tocmai i-ai descris pe acești doi bețivi ca fiind cei mai timpurii zei dintre toți. Dar Pinosel tocmai te-a numit „bătrân”.

Ursto chicoti. — Ceda? Mealyoats, ai auzit? Ceda! Se clinti cu un pas mai aproape de Seren Pedac. — O, prima, binecuvântat Mahybe, s-ar putea să fim bătrâni, eu și Pinosel, în comparație cu cei ca tine. Dar față de acesta, suntem doar niște bebeluși! Bătrân, da, Bătrân, ca în *Bătrânul Dumnezeu* !

— E timpul să petrecem! a cântat Pinosel.

Fiddler se opri chiar în dreptul intrării. Și se uita la războinicul Letherii care stătea lângă masa uriașă. — Adjunct, aceasta este o nouă invitație?

— Scuză-mă, sergent?

A arătat. — Sabia regelui, adjunct. Era pe lista ta?

'Nu. Cu toate acestea, el va rămâne.

Fiddler îi întoarse o privire sumbră spre Bottle, dar nu spuse nimic.

Bottle a scanat grupul care-i aștepta, a făcut o numărătoare rapidă. — Cine lipsește? el a intrebat.

— Banaschar, spuse Lostara Yil.

— Este pe drum, spuse Adjunctul.

— Treisprezece, mormăi Fiddler. — Zei de jos. *Treisprezece* .

Banaschar se opri pe alee și își ridică privirea spre cer. Infiltrații slabe de lumină din diverse clădiri și străzi cu stâlpi de felinare, dar care nu ajungeau suficient de sus pentru a devora stropii stelelor. Și-a dorit atât de mult să iasă din acest oraș. Găsiți un vârf de deal în mediul rural, iarbă moale pe care să vă culcați, tableta de ceară în mâini. Luna, când a apărut, era destul de tulburătoare. Dar acea nouă fază de stele îl făcu mult mai nervos, o fâșie asemănătoare lamelor de sabie, ușor verde, care se ridicase dinspre sud pentru a tăia prin vechile constelații familiare ale Reacher's Span. Nu putea fi sigur, dar credea că acele săbii deveneau mai mari. Venind mai aproape.

Treisprezece în total – cel puțin acesta era numărul pe care îl putea înțelege. Poate că erau mai multe, încă prea slabe pentru a arde prin strălucirea orașului. Bănuia că numărul real era important. Semnificativ.

Înapoi în orașul Malaz, săbiile cerești nici nu ar fi fost vizibile, a bănuit Banaschar. Nu încă, oricum.

Săbii pe cer, cauți un gât pământesc?

A aruncat o privire spre Errant. Dacă cineva ar putea răspunde la asta, acesta ar fi acesta. Acest autoproclamat Maestru al gresielor. Zeul întâmplării, jucătorul destinelor. O creatură dispreţuitoare. Dar, fără îndoială, puternic. 'Ceva gresit?' întrebă Banaschar, căci chipul Errantului era alb ca fantomatologie, pătat de sudoare.

Singurul ochi și-a fixat privirea pentru o clipă și apoi a alunecat. — Aliații tăi nu mă preocupă, spuse el. — Dar a venit altul și acum ne așteaptă.

'OMS?'

Errantul se strâmbă. 'Schimbare de planuri. Intri înaintea mea. Voi aștepta trezirea completă a acestui Deck.

„Am convenit că veți opri pur și simplu înainte de a începe. Asta a fost tot.'

'Nu pot. Nu acum.'

— M-ai asigurat că nu va exista violență în noaptea asta.

— Și asta ar fi fost adevărat, a răspuns zeul.

— Dar acum cineva îți stă în cale. Ai fost depășit, Errant.

O sclipire de furie în ochiul singuratic al zeului. 'Nu pentru mult timp.'

„Nu voi accepta să fie vărsat sânge nevinovat – nu tovarășii mei”. Doborâți-vă inamicul dacă doriți, dar pe nimeni altcineva, mă înțelegeți?

Errantul și-a descoperit dinții. — Atunci, ține-le departe de mine.

După o clipă, Banaschar și-a reluat călătoria, ieșind de-a lungul unei laturi a clădirii și apoi mergând spre intrare. La zece pași distanță, se opri încă o dată, pentru câteva guri de vin, înainte de a continua.

Dar asta e problema cu Bonehunters, nu-i așa?

Nimeni nu le poate ține în calea nimănui *.*

Stând nemișcat în umbra aleii – după ce fostul preot intrase înăuntru – aștepta Ergantul.

Al treisprezecelea jucător din meciul din această noapte.

Dacă ar fi știut asta – dacă ar fi fost capabil să străpungă ceața care se îngroașă acum în acea încăpere de frică și, astfel, să numere pe deplin cei prezenți – s-ar fi întors, renunțând la toate planurile sale. Nu, ar fi alergat spre dealuri.

În schimb, zeul a așteptat, cu crima în inimă.

Pe măsură ce ceasurile de nisip ale orașului și fitilele cu bandă - nesimțite și indiferente față de nimic în afară de inevitabila progresie a timpului - se apropiau de sunetul clopotelor.

Pentru a anunța sosirea miezului nopții.

Capitolul doi

Nu veni aici vechi prieten
Dacă aduci vreme rea
Eram jos pe unde curgea râul
Nu mai alerga
Îți amintești trava aia de pod?
Au dispărut acum fragmentele gri
Și împrăștiate pe nisip
Nimic de traversat
Puteți plimba curgerea apei
Intrând încet în bazin
Și găsiți ultimul loc unde
Vremea merge să moară
Dacă văd că ești în vizor
Voi ști că a venit învierea ta
În lacrimi care se ridică să-mi înece picioarele
Pe cerul întunecat
Mergi ca un om ars orb
Bâjbâind mâinile în lateral
Eu te-aș ghida, dar acest râu
Nu va aștepta
Mă grăbesc spre marea înghițită
Sub păsările albe care fug
Nu veni aici vechi prieten
Dacă aduci vreme rea

Podul Soarelui, Fisher Kel Tath

Stătea în mijlocul rămășițelor putrezite de cherestea de nave, înalt, dar cocoșat, și dacă nu pentru hainele lui zdrențuite și părul lung, smuls de vânt, ar fi putut fi o statuie, un lucru de marmură albită, răsturnat din orașul Meckros din spatele lui până la aterizează miraculos drept pe loess incolor. De când privea Udinaas, silueta îndepărtată nu se mișcase.

Un zgomot de pietricele anunță sosirea altcuiva din sat și, o clipă mai târziu, Onrack T'emlava păși lângă el. Războinicul nu spuse nimic o vreme, o prezență tăcută și solidă.

Aceasta nu era o lume prin care să se grăbească, Udinaas ajunsese să-și dea seama; nu că ar fi fost vreodată cu capul îndepărtat în cursul vieții sale. De mult timp de la sosirea lui aici, în Refugiu, se simțea de parcă târa lanțuri sau călătorește prin apă. Măsurarea lentă a timpului din acest loc a rezistat prezumțiilor agitate, forțând smerenia și, așa cum știa bine Udina, smerenia sosea mereu nepoftită, dărâmând ușile, spulberând ziduri. Se anunță cu un pumn în cap, cu un genunchi în vintre. Nu la propriu, desigur, dar rezultatul a fost același. Constrâns în genunchi, luptându-se să-și respire, slăbit ca un copil bolnav. Cu lumea în picioare, planând peste prost, dând încet cu un deget.

Chiar ar trebui să fie mai mult din asta. De ce, dacă aș fi zeul tuturor zeilor, este singura lecție pe care aș da-o vreodată, de câte ori este nevoie.

Și din nou, asta m-ar face un nenorocit ocupat, nu-i așa.

Soarele de deasupra era răcoros, prevestind iarna care urma. Femeile din umăr au spus că va fi zăpadă adâncă în lunile următoare. Frunzele uscate, prinse în ierburile brune ale vârfului dealului, fluturau și tremurau de parcă ar fi tremurat de o așteptare groaznică. Niciodată nu-i plăcuse prea mult frigul – cel mai mic frig și mâinile i s-au amorțit.

'Ce vrea?' întrebă Onrack.

Udinaas a ridicat din umeri.

— Trebuie să-l alungăm?

— Nu, Onrack, mă îndoiesc că va fi necesar. Pentru moment, cred că nu a mai rămas nicio luptă în el.

— Știi mai multe despre asta decât mine, Udinaas. Chiar și așa, nu a ucis el un copil? Nu a căutat să-l omoare pe Trull Sengar?

— A încrucişat armele cu Trull? întrebă Udinaas. — Amintirile mele despre asta sunt vagi. Eram preocupat să fiu sufocat de un spectru la acea vreme. Ei bine, atunci, prietene, pot înțelege cum ai vrea să-l vezi pe ultimul. Cât despre Kettle, nu cred că nimic din toate acestea a fost atât de simplu pe cât părea. Fata era deja moartă, moartă de mult, înainte ca Azath să o fi însămânțată. Tot ce a făcut Silchas Ruin a fost să spargă coaja, astfel încât Casa să-și poată trimite rădăcinile. La locul potrivit și la momentul potrivit, asigurând astfel supraviețuirea acestui tărâm.'

Imass-ul îl studia, ochii săi blânzi și căprui cuibăriți în linii de tristețe, în rânduri care dovedeau că simțea lucrurile prea profund. Acest războinic feroce care, aparent, nu fusese cândva decât pielea și oasele piele, era

acum la fel de vulnerabil ca un copil. Această trăsătură părea adevărată pentru toate Imasurile. — Atunci ai știut tot timpul, Udinaas? Soarta care-l așteaptă pe Kettle?

— Știai? Nu. Ghicit, în mare parte.

Onrack mormăi. — Rareori te înșeli în presupuneri, Udinaas. Foarte bine, atunci du-te. Vorbește cu el.

Udinaas zâmbi ironic. — Nu e rău să te ghicești, Onrack. Aștepți aici?

'Da.'

Era bucuros de asta, căci, în ciuda convingerii sale că Ruina Silchas nu intenționează să violeze, cu Coroara Albă nu se putea spune. Dacă Udinaas ajungea să fie doborât de una dintre acele săbii ascuțite, cel puțin moartea lui ar fi fost martoră și, spre deosebire de fiul său, Rud Elalle, Onrack nu a fost atât de prost încât să poată căuta să caute răzbunare.

Pe măsură ce se apropia de albinos Tiste Andii, a devenit din ce în ce mai evident că Silchas Ruin nu se descurcase bine de la plecarea lui bruscă din acest tărâm. Cea mai mare parte a armurii i-a fost tunsă, lăsându-i brațele goale. Sângele vechi a pătat gulerul din piele împletită al gambesonului său pârjolit. A făcut noi tăieturi și tăieturi, abia vindecate, iar vânătăi pete se vedeau sub piele ca apa noroioasă de sub gheață.

Ochii lui, vai, au rămas duri, neclintiți, roșii ca sângele proaspăt în orbitele lor umbrite.

— Îți dor de acea tumulă veche Azath? întrebă Udinaas în timp ce se opri la zece pași de războinicul slăbit.

Silchas Ruin oftă. — Udinaas. Uitasem darul tău strălucitor cu cuvintele.

— Nu-mi amintesc ca cineva să fi numit vreodată un dar, răspunse el, hotărând să lase sarcasmul să treacă, de parcă șederea lui în acest loc i-ar fi ofilit acuitatea naturală. — Un blestem, da, tot timpul. Este uimitor că încă respir, de fapt.

— Da, încuviinţă Tiste Andii, aşa este.

— Ce vrei, Silchas Ruin?

— Am călătorit împreună mult timp, Udinaas.

— Alergând în cerc, da. Ce-i cu asta?

Tiste Andii îşi întoarse privirea. — Am fost... indus în eroare. Prin tot ce am văzut. O absență a rafinamentului. Mi-am imaginat că restul acelei lumi nu era diferit de Lether... până când a sosit acea lume.

„Versiunea Letherii a rafinamentului este mai degrabă narcisistă, desigur. Vine cu a fi cel mai mare bulgăre de

turd de pe grămadă. Local vorbind.

Expresia lui Ruin se acru. — Acum, un turb zdrobit sub călcâi.

Udinaas a ridicat din umeri. „Vine la noi toți, mai devreme sau mai târziu”.

'Da.'

Tăcerea s-a întins între ei și încă Ruin nu-și întâmpina privirea. Udinaas a înțeles destul de bine și știa de asemenea că ar fi nepotrivit să arate vreo plăcere la umilirea Corbului Alb.

— Va fi regina, spuse Silchas Ruin brusc.

'OMS?'

Războinicul clipi, parcă surprins de întrebare, apoi îşi fixă din nou atenţia neomenească asupra lui Udinaas. — Fiul tău este în mare pericol.

— El este acum?

„M-am gândit, venind aici, că voi vorbi cu el. Să ofer ce sfaturi slabe de orice valoare aș putea avea. Făcu semn spre locul unde stătea. — E cât de departe am putut.

— Ce te reţine?

Expresia lui Ruin se acru. „Pentru Sângele Eleintului, Udinaas, orice noțiune de comunitate este anatema. Sau de alianță. Dacă în spirit Letherii posedă un ascendent, acesta este Eleint.'

'Ah văd. Acesta a fost motivul pentru care Quick Ben a reușit să-i învingă pe Sukul Ankhadu, Sheltatha Lore și Menandore.

Silchas Ruin dădu din cap. — Fiecare intenționa să-i trădeze pe ceilalți. Este defectul din sânge. De cele mai multe ori, una fatală. A făcut o pauză, apoi a spus: „Așa s-a dovedit cu mine și cu fratele meu Anomander. Odată ce sângele draconic ne-a pus stăpânire pe noi, am fost despărțiți. Andarist stătea între noi, întinzându-se cu ambele mâini, căutând să ne țină aproape, dar aroganța noastră nou găsită l-a întrecut. Am încetat să mai fim frați. Este de mirare că noi...

— Ruina Silchas, interveni Udinaas, de ce este fiul meu în pericol?

Ochii războinicului străluciră. „Lecția mea de umilință aproape că m-a ucis. Dar am supraviețuit. Când sosește propria lecție a lui Rud Elalle, poate că nu va fi atât de norocos.

— Ai avut vreodată un copil, Silchas? Credeam că nu. A da sfaturi unui copil este ca și cum ai arunca nisip pe un perete de obsidian. Nimic nu se lipește. Adevărul brutal

este că fiecare suferim propriile noastre lecții - nu pot fi dansate. Ele nu pot fi strecurate. Nu poți dărui un copil cu cicatricile tale - ele ajung ca niște țesături, strângând, sufocând, iar acel copil se va zbate și se va încorda până se rupe. Indiferent cât de nobilă ai intenția, singurele cicatrici care îi învață ceva sunt cele pe care le câștigă ei înșiși.

— Atunci trebuie să-ți cer, ca tată, o binefacere.

'Vorbesti serios?'

— Eu sunt, Udinaas.

Fear Sengar încercase să-l înjunghie pe acest Tiste Andii în spate, încercase să pășească în umbra lui Scabandari Bloodeye. Frica fusese un om dificil, dar Udinaas, cu toate glumetele și batjocura, cu amintirile sale amare despre sclavie, nu-l displăcuse cu adevărat. Nobilimea putea fi admirată chiar și atunci când nu este întâlnită ochi în ochi. Și văzuse durerea lui Trull Sengar. — Atunci ce mi-ai cere?

'Dă-mi-l mie.'

' *Ce?* '

Tiste Andii ridică o mână. — Nu răspunde încă. Voi explica necesitatea. Îți voi spune ce urmează, Udinaas, și când voi termina, cred că vei înțelege.

Udinaas a constatat că tremura. Și în timp ce Silchas Ruin continua să vorbească, a simțit că pământul odată solid se mișcă inexorabil sub picioarele lui.

Ritmul aparent turbulent al acestei lumi s-a dovedit o iluzie, o îngâmfare ciudată.

Adevărul era că totul se arunca cu capul în jos, o sută de mii de bolovani alunecând pe versantul unui munte. Adevărul era, pur și simplu, terifiant.

Onrack stătea în picioare privind cele două figuri. Conversația se prelungise mult mai mult decât anticipase Imass, iar îngrijorarea lui creștea odată cu ea. Din asta avea să iasă puțin bine, era sigur. Auzi în spatele lui un mormăit de tuse și se întoarse să-i vadă pe cei doi emlave trecându-și urmele la vreo sută de pași înapoi. Și-au îndreptat capetele masive, cu colți în direcția lui și l-au privit cu prudență, de parcă ar fi cerut permisiunea – dar el a putut vedea după mersul lor înclinat și după coada înclinată – cioturile că plecau la vânătoare. Vinovația de sub intenția lor părea instinctivă, la fel ca și beligeranția lor cu ochii mari. Ar putea fi plecați o zi sau săptămâni. Au nevoie de o ucidere majoră, iar iarna se apropie cu pași repezi.

Onrack și-a întors atenția către Udinaas și Silchas Ruin și a văzut că acum se îndreptau spre el, unul lângă celălalt, iar Imass putea citi destul de bine spiritul răvășit al lui Udinaas, fuga lui de disperare.

Nu, nimic bun nu era în drum aici.

Auzi scrabble-ul în spatele lui în timp ce emlava ajungea în punctul în care urma pe care o luaseră i-ar scoate din raza vizuală a lui Onrack și ambele animale au fugit pentru a scăpa de atenția lui imaginată. Dar nu avea niciun interes să-i sune înapoi. Nu a făcut-o niciodată. Fiarele erau pur și simplu prea proaste ca să ia act de asta.

Intrușii în acest tărâm au călărit un val rău, ajungând ca avangarda în legiuni de haos. Schimbarea a pătat lumea cu nuanța sângelui proaspăt de cele mai multe ori. Când adevărul era, singurul lucru pe care Imass și-a dorit era pacea, afirmată în ritualul vieții, sigure și stabile și extraordinar de previzibile. Căldura și fumul din vetre, aromele cărnurilor de gătit, tuberculilor, măduvei topite. Vocile nazale ale femeilor care cântau în timp ce au îndeplinit cererile modeste ale zilei lor. Mormăiturile și gâfâiturile de a face dragoste, cântecele copiilor. Cineva ar putea lucra cu un dinți de coarne, marginea spirală a unui os lung despicat sau un miez de silex. Altul îngenunchea lângă pârâu, răzuiește o piele cu lame lustruite și răzuitoare pentru miniaturi, iar în apropiere se afla depresiunea slabă care marca o groapă de nisip în care fuseseră îngropate alte piei. Când cineva trebuia să urineze, se ghemuia deasupra gropii pentru a-și trimite pârâul în jos. Pentru a vindeca pieile.

Bătrânii stăteau pe bolovani și priveau tabăra și toți rudele lor care își îndeplineau sarcinile și visau la locurile ascunse și la căile care se deschideau în febra vocilor zgomotoase și a scenelor de tobe și învolburări pictate pe piatra luminată de torțe, adânc în fierbinte de noapte când spiritele înfloreau în fața ochilor în nenumărate culori, când modelele se ridicau la suprafață și pluteau și curgeau în aerul fumuriu.

Vânătoarea și sărbătoarea, adunarea și modelarea. Zile și nopți, nașteri și decese, râsete și durere, povești spuse și repovestite, mintea dinăuntru care se desfășoară pentru a se dezvălui ca un dar pentru fiecare rude, fiecare față caldă și familiară.

Asta, știa Onrack, era tot ce conta. Fiecare liniște a spiritelor căuta protecția acelei păci prețioase, a acelei

continuități perfecte. Fantomele strămoșilor pluteau aproape pentru a sta santinelă peste cei vii. Amintirile au țesut fire care i-au legat pe toți, iar când acele amintiri au fost împărtășite, acea legătură a devenit din ce în ce mai puternică.

În tabăra din spatele lui, iubitul său partener, Kilava, s-a așezat pe grămezi de blănuri moi, la doar câteva zile mai departe de a naște al doilea copil. Femeile de umăr îi aduceau castroanele de lemn pline cu grăsimi delicioase care încă aburiu din stâncile plate fierbinți care căptușesc vetrele. Și conuri de miere și ceaiuri înțepătoare de fructe de pădure și scoarță. Au hrănit-o continuu și au făcut-o până la începutul durerilor de travaliu, pentru a-i oferi puterea și rezervele de care avea nevoie.

Și-a amintit noaptea în care el și Kilava s-au dus la casa lui Seren Pedac, în acel oraș ciudat și deteriorat Letheras. A afla de moartea lui Trull Sengar fusese unul dintre cele mai grele momente din viața lui Onrack. Dar să se trezească în fața văduvei prietenului său se dovedise și mai devastator. Punând ochii pe ea, se simțise prăbușindu-se înăuntru și plânsese, dincolo de orice consolare, și se întrebase, ceva timp mai târziu, de forța lui Seren, de calmul ei supranatural și își spusese că trebuie să fi trecut prin a ei. durere în zilele și nopțile imediat următoare uciderii iubirii ei. Îl văzuse plângând cu tristețe în ochi, dar fără lacrimi. Atunci făcuse ceaiul, metodic în prepararea lui, în timp ce Onrack se înghesuia în brațele lui Kilava.

Abia mai târziu avea să bată nedreptatea, nesimțirea îngrozitoare a morții prietenului său. Și pe toată durata acelei nopți, în timp ce se străduia să-i vorbească despre Trull - despre lucrurile pe care le împărtășiseră de la acel moment de simpatie fragilă, când Onrack a ales să-l elibereze pe războinic de Shorning-ul său - i-a amintit din nou și din nou de bătălii aprige. , standuri sfidătoare, acte de curaj uluitor, dintre care oricare ar fi marcat un sfârșit demn, o moarte umflată de sens, strălucitoare de sacrificiu. Și totuși Trull Sengar supraviețuise celor, fiecare dintre ei, modelând un fel de triumf în mijlocul durerii și pierderii.

Dacă Onrack ar fi fost acolo, în arena de nisip stropită de sânge, spatele lui Trull nu ar fi fost nepăzit. Criminalul nu ar fi reușit niciodată actul său de trădare brutală. Iar Trull Sengar ar fi trăit până să-și vadă propriul copil crescând în pântecele lui Seren Pedac, ar fi asistat, cu uimire și mirare, la acea strălucire a interiorității concentrate în expresia Achizitorului. Niciun bărbat nu

putea cunoaște un asemenea sentiment de completitudine, desigur, pentru că ea devenise un vas al acelei continuități, o icoană a speranței și optimismului pentru lumea viitoare.

O, dacă Trull ar fi putut fi martor la asta - nimeni nu merita mai mult, după toate bătăliile, rănile, încercările și singurătatea imensă pe care Onrack nu a putut să o străpungă niciodată - atâtea trădări și totuși el stătuse neînclinat și își dăduse totul din el însuși. că ar putea. Nu, nu a fost nimic corect în asta.

Seren Pedac fusese blândă și plină de amabilitate. Ea a permis ritualul lui Kilava asigurând o naștere în siguranță. Dar ea a arătat, de asemenea, clar că nu își dorește nimic altceva, că această călătorie va fi a ei și, într-adevăr, era suficient de puternică pentru a o face.

Da, femeile ar putea fi înfricoșătoare. În punctele lor forte, capacitatea lor de a rezista.

Oricât de mult ar fi prețuit Onrack să fie aproape de Kilava acum, să o trateze cu cadouri și bucăți, orice astfel de încercare ar fi fost întâmpinată cu ridicol din partea femeilor din umăr și cu un mârâit de avertizare din partea Kilava însăși. Învățase să păstreze distanța, acum că nașterea era iminentă.

În orice caz, se îndrăgostise de Udinaas. Adevărat, un bărbat mult mai înclinat spre comentarii tăioase decât fusese Trull, predispus la ironie și sarcasm, deoarece acestea erau singurele arme pe care Udinaas le putea mânui cu îndemânare. Cu toate acestea, Onrack ajunsese să-și aprecieze inteligența ironică și, mai mult decât atât, bărbatul arătase virtuți neașteptate în noul său rol de tată, pe care Onrack le-a notat și a hotărât să le imite la sosirea lui.

El ratase o astfel de ocazie prima dată, iar bărbatul care era primul său fiu, Ulshun Pral, fusese crescut de alții, de unchi, frați, mătuși adoptați. Chiar și Kilava lipsise de cele mai multe ori. Și astfel, deși Ulshun era într-adevăr din sângele lor comun, el aparținea mai mult poporului său decât părinților săi. Era doar o slabă tristețe în asta, își spuse Onrack, fragmente de regret care nu se potriveau în amintirile sale despre existența fără moarte a Ritualului.

S-au schimbat atât de multe. Această lume părea să treacă în grabă, efemeră și evazivă, zilele și nopțile strecurându-i printre mâini. Din când în când era aproape paralizat de un sentiment de pierdere, copleșit de angoasă la gândul că o altă clipă dispăruse, o altă clipă scăzând în urma lui. Se străduia să rămână atent, simțurile strângând

la fiecare sosire binecuvântată, să absoarbă și să devoreze și să se bucure de gustul ei, apoi avea să vină un moment în care totul se învăluia asupra lui și avea să fie cuprins, frământându-se în potopul orbitor și asurzitor.

Prea multe sentimente și părea că plânsul a fost răspunsul lui la atât de multe în această viață muritoare - în bucurie, în întristare, în darurile primite și în pierderile suferite. Poate că uitase toate celelalte moduri posibile de a răspunde. Poate că au fost primii care au plecat odată ce timpul a devenit lipsit de sens, crud ca un blestem, lăsând lacrimile ca ultimul lucru care să se usuce.

Udinaas și Silchas Ruin s-au apropiat.

Și încă o dată, Onrack îi venea să plângă.

Coasta D'rhasilhani părea rănită și putrezită, cu role pline de nămol care se zvârleau printre aflorimente de calcar cu sâmburi și bancuri de nisip scufundate, acoperite de mangrove. Mormane de spumă, nuanța cărnii palide se ridica și se lăsa la fiecare spargere, iar prin ochelari Shield Anvil Tanakalian putea vedea, deasupra liniei mareului, unde erau vizibile buzunare în semilună de nisip și pietriș, movile de pești morți, roiuri de pescăruși și altceva... lungă, joasă și posibil reptiliană - care s-a zvârlit și s-a aruncat prin măcel din când în când, trimițând pescărușii să bată și țipăt.

Era uşurat că nu stătea pe acel ţărm, atât de străin de coastă pe care îl cunoscuse aproape toată viaţa – unde apa era adâncă, limpede şi rece de moarte; unde fiecare intrare și întindere era învăluită în întunericul stâncilor negre și a pădurilor groase de pini și brazi. Nu-și închipuise că există măcar țărmurile pe care le vedea acum. Squalid, fetid, ca niște mlaștină de porc prea copt. Spre nord-est de-a lungul liniei de coastă, la baza unui lanț tânăr de munți care se îndrepta spre sud, ceea ce trebuie să fie un râu imens s-a vărsat în acest golf vast, umplând apele cu nămolurile sale. Afluxul constant de apă proaspătă, groasă și alb-lăptoasă, otrăvise cea mai mare parte a golfului, din câte a putut stabili Tanakalian. Și acest lucru nu părea corect. Avea impresia că privea scena unei crime vaste de un fel, o *greșeală fundamentală* răspândindu-se ca sepsisul.

— Care este dorinţa dumneavoastră, domnule?

Shield Anvil coborî ochelarii și se încruntă la coasta umplând priveliștea spre nord. — Mergi spre gura râului, căpitane. Măsurez că canalul de scurgere se află de

cealaltă parte, cel mai aproape de acel țărm estic – stâncile par abrupte.

— Chiar și de aici, domnule, spuse căpitanul, malurile abia scufundate de pe această parte sunt clare la vedere. El a ezitat. — Sunt cei pe care nu le vedem care mă preocupă, Shield Anvil. Nici măcar nu mă liniștesc dacă așteptăm valul.

„Nu ne putem retrage, mai departe în mare, și apoi ne putem apropia mai aproape de coasta de est?”

— În capul curentului râului? Posibil, deși în ciocnirea cu valul, acel curent va fi perfid. Shield Anvil, această delegație pe care o căutăm... nu un popor de navigatori, presupun?

Tanakalian a zâmbit. „O serie de munți practic impracticabili blochează regatul de coastă și chiar și pe partea terestră a acelui interval o fâșie de teritoriu este revendicată de triburile pastorale – există pace între ei și Bolkando. Cu toate acestea, ca să vă răspund, domnule, nu, soții Bolkando nu sunt oameni de mare.

„Astfel, această gura de râu...”

— Da, căpitane. Prin acordul grațios cu D'rhasilhani, delegației Bolkando i se permite o tabără pe partea de est a râului.

„Amenințarea cu o invazie poate transforma inamicii pe viață în cei mai apropiați aliați”, a observat căpitanul.

— Aşa se pare, încuviinţă Tanakalian. „Ceea ce este extraordinar este că alianțele par să țină, chiar și acum când nu va exista nicio invazie din Imperiul Lether. Bănuiesc că anumite beneficii ale păcii au devenit evidente.

— Profitabil, vrei să spui.

— În mod reciproc, da, căpitane.

— Trebuie să mă ocup de navă acum, domnule, dacă vrem să ne revizuim apropierea de locul de aterizare.

Shield Anvil dădu din cap și, în timp ce căpitanul pleca, Tanakalian ridică încă o dată ochelarii, sprijinindu-se pentru sprijin de figura de la tribord, în timp ce se stabiliza. Mările nu erau deosebit de agitate atât de departe în golful fără nume, dar în câteva momente Tronul Războiului avea să înceapă să apară, iar el era intenționat să folosească tărâmul greu pentru a cerceta mai departe de-a lungul stâncilor abrupte ale țărmului estic.

Sabia Mortală Krughava a rămas în cabina ei. De la întoarcerea sa de la vizitarea Adjunctului, Destriant Run'Thurvian a ales să înceapă o perioadă lungă de meditație retrasă și era, de asemenea, sub punte. Prezența

oricăreia dintre ele ar fi impus un grad de formalitate pe care Tanakalian i-a părut din ce în ce mai deranjant. Înțelegea necesitatea dreptății și povara tradiției care asigura sensul a tot ceea ce făceau - și tot ceea ce erau - dar petrecuse timp pe nava de comandă a Adjunctului, în compania lui Malazans. Au arătat o ușurință în dificultățile comune, care la început a șocat Shield Anvil, până când a înțeles valoarea unui astfel de comportament. Nu putea exista nicio provocare a disciplinei Bonehunters atunci când lupta a fost convocată. Dar forța care i-a ținut împreună cu adevărat a fost găsită în camaraderia pe care au manifestat-o în acele perioade interminabile de lungi de inactivitate, așa cum toate armatele au fost nevoite să le îndure. Într-adevăr, Tanakalian ajunsese să se bucure de lipsa lor neplăcută de decor, ireverenta lor deschisă și înclinația lor ciudată pentru a se delecta cu absurdul.

Poate o influență proastă, așa cum sugerau încruntarea ușor dezaprobatoare a lui Run'Thurvian, ori de câte ori Tanakalian încerca propriul său comentariu ironic. Bineînțeles, Destriantul nu avea lipsă în lista sa de dezamăgiri cu privire la noua nicovală scut a Ordinului. Prea tânăr, fără experiență și înclinat în mod consternator să judece neplăcut – acest ultim defect pur și simplu inacceptabil într-unul care poartă titlul de Shield Anvil.

„Mintea dumneavoastră este prea activă, domnule” , spusese odată Destriantul. — *Nu este treaba Shield Anvil să judece. Nu pentru tine să decizi cine este demn de îmbrățișarea ta. Nu, domnule, dar nu v-ați ascuns niciodată predilecțiile. Îți dau asta.*

Generos din partea omului, luând în considerare toate lucrurile.

În timp ce nava își pierdu progresul în timpul ei lung și scârțâit, Tanakalian studia acea coastă interzisă, munții chinuiți – mulți dintre ei cu conuri învăluite în fum și gaze murdare. Nu ar fi bine să se trezească aruncați împotriva acelui țărm mortal, deși având în vedere înclinarea naturală a curenților de ieșire, riscul era foarte real. Conducând Shield Anvil la una dintre acele judecăți îngrozitoare și, în acest caz, nici măcar Destriantul nu a putut găsi vina.

Cu un zâmbet slab, Tanakalian coborî încă o dată ochelarii și îl duse la învelișul din piele de focă, atârnat sub brațul stâng. A coborât de pe castelul de probă și și-a făcut drum pe sub punte. Aveau nevoie de Run'Thurvian și de vrăjitoria lui pentru a asigura trecerea în siguranță în gura

râului, iar aceasta, a concluzionat Tanakalian, era o justificare justă pentru întreruperea meditației Destriantului, care se desfășura de câteva zile. Run'Thurvian ar putea foarte bine să-și prețuiască privilegiul de singurătate și izolare neatenuată, dar anumite necesități nu puteau fi evitate nici măcar de Destriantul Ordinului. Bătrânul ar fi putut, în plus, cu aerul curat.

Nava de comandă era singură în acest golf. Cele douăzeci și patru de Tronuri de Război funcționale rămase dețineau o poziție departe în larg, mai mult decât capabile să reziste orice ar putea strânge oceanul sudic, cu excepția unui taifun, desigur, și acel sezon trecuse, potrivit piloților locali.

Din moment ce renunțaseră pe *Lupul de Spumă Adjunctului* , *Listralul a* servit acum ca navă amiral a Ordinului. Cea mai veche navă din flotă - la aproape patru decenii de la așezarea chilelor - *Listral* a fost ultimul supraviețuitor al primei linii de trimarane, având detalii învechite în stil și decor. Acest lucru a conferit navei un aspect feroce, cu fiecare întindere vizibilă de lemn de fier sculptată în aparența unui cap de lup mârâit, iar carcasa centrală a fost în întregime în formă de lup care se aruncă, scufundat pe trei sferturi, astfel încât creasta de spumă de la prova se învârtea. din gura căscată și cu colți a fiarei.

Tanakalian iubea această navă, chiar și șirul arhaic de cabine orientate spre interior care căptușesc coridorul primului nivel de sub punte. *Listral* putea gestiona doar jumătate din câte pasagerii decât ar fi putut a doua și a treia linie din Thrones of War. În același timp, fiecare cabină era relativ spațioasă, într-adevăr, aproape luxoasă.

Locuința Destriantului cuprindea ultimele două cabine ale acestuia, corpul tribord. Zidul dintre ei purta acum o ușă îngustă și joasă. Camera de la pupa a servit drept reședință privată a lui Run'Thurvian, în timp ce cabina din față fusese sfințită ca templu al Lupilor. După cum era de așteptat, Tanakalian l-a găsit pe Destriant îngenuncheat, cu capul plecat, în fața altarului cu două capete. Cu toate acestea, ceva nu era în regulă – aerul mirosea a carne carbonizată, păr ars, iar Run'Thurvian, cu spatele la Tanakalian, rămase nemișcat în timp ce Shield Anvil pătrundea prin trapa coridorului.

— Destriant?

— Nu te apropia, mormăi Run'Thurvian, cu vocea aproape de nerecunoscut, iar Tanakalian auzi acum

respirația șuierătoare disperată a bătrânului. — Nu e prea mult timp, Shield Anvil. Am... ajunsesem la concluzia... că nimeni nu m-ar deranja până la urmă, oricât de lungă ar fi absența mea. Un râs hacking, amar. — Ți-am uitat... temeritatea, domnule.

Tanakalian se apropie cu un pas. — Domnule, ce sa întâmplat?

' *Stai inapoi, te implor!* gâfâi Destriantul. — Trebuie sămi duci cuvintele la Sabia Mortală.

Ceva strălucea pe podeaua de lemn lustruit din jurul formei îngenuncheate, de parcă bărbatul s-ar fi scurs din toate părțile – dar mirosul nu era unul de urină, iar lichidul, deși gros ca sângele, părea aproape auriu în lumina slabă a felinarului. O adevărată frică a trecut prin Tanakalian când l-a văzut, iar cuvintele Destriantului abia l-au ajuns peste bătaia propriei inimi. 'Destriant-'

— Am călătorit departe, spuse Run'Thurvian. — Îndoieli... o neliniște tot mai mare. Asculta! Ea nu este așa cum credeam noi. Va fi... trădare. Spune-i lui Krughava! Jurământul - *am făcut o greșeală* !

Balta se întindea, groasă ca mierea și părea că forma îmbrăcată a Destriantului se diminua, prăbușindu-se în sine.

El este pe moarte. De către Lupi, el este pe moarte. — Destriant, spuse Tanakalian, forţându-şi teroarea, înghiţind împotriva ororii la ceea ce era martor, vei accepta îmbrăţişarea mea?

Râsul care și-a făcut loc a sunat de parcă ar fi clocotit prin noroi. 'Nu. Eu nu.'

Uimită, Shield Anvil se clatina înapoi.

— Tu... ești... *insuficient.* Ai fost întotdeauna o altă greșeală a lui Krughava în... în judecată. Mă eșuezi și așa o vei dezamăgi pe ea. Lupii ne vor abandona. Jurământul îi trădează, înțelegi? Am văzut morțile noastre - aceasta aici înaintea ta și cele care vor veni. Tu, Tanakalian. De asemenea, Sabia Mortală și fiecare frate și soră din Grey Helms. Tuși și ceva țâșni în convulsii, stropind altarul cu gobe lichide și informe care alunecau în faldurile de blană de piatră, străbătând gâtul Lupilor.

Silueta îngenunchiată s-a prăbușit, îndoită în mijloc într-un unghi imposibil. Sunetul scos când fruntea lui Run'Thurvian a lovit podeaua a fost acela al unui ou de găină care se spargea, iar acea întindere de os a oferit puțină rezistență, astfel încât fața bărbatului s-a prăbușit și ea.

In timp ce Tanakalian se uita, tras încă o dată înainte, văzu pâraie de apă curgând din capul ruinat al Destriantului.

Bărbatul pur și simplu... *se topise* . Putea vedea pulpa aceea cenușie fierbinte, subțiendu-se în fluxuri limpezi de grăsime.

Și-și dorea atât de mult să țipe, să-și dezlănțuie groaza, dar o spaimă mai profundă îl cucerise. *Nu a acceptat îmbrățișarea mea. L-am eșuat, a spus el. Îi voi eșua pe toți, a spus el.*

Trădare?

Nu, asta nu pot să cred.

Nu o să.

Deși știa că Run'Thurvian era mort, Tanakalian i-a vorbit totuși. — Eșecul, Destriant, a fost al tău, nu al meu. Ai călătorit departe, nu-i așa? Sugerez... nu suficient de departe. Făcu o pauză, luptându-se să potolească tremurul care îi venise. — Destriant. domnule. Îmi face plăcere că mi-ai respins îmbrățișarea. Căci acum văd că nu ai meritat asta.

Nu, nu era pur și simplu un Shield Anvil, la felul tuturor celor care veniseră înainte, toți cei care trăiseră și muriseră sub povara acelui titlu. Nu era interesat de acceptarea pasivă. Și-ar lua asupra sa dureri de moarte, da, dar nu fără discernământ.

Și eu sunt muritor, până la urmă. Esența mea este că sunt capabil să-mi cântăresc judecata. De ceea ce este demn. Și ce nu este.

Nu, nu voi fi ca celelalte Shield Anvils. Lumea s-a schimbat – trebuie să ne schimbăm odată cu ea. Trebuie să ne schimbăm pentru a face față. Se uită în jos la mizeria grămadă care era tot ce mai rămăsese din Destriant Run'Thurvian.

Ar fi șoc. Consternarea și fețele răsucite în frică tulburată. Ordinul va fi aruncat în dezordine și avea să cadă în sarcina Sabiei Mortale și a Navalului Scutului să stabilească cârma, până când un nou Destriant va fi ridicat printre frați și surori.

O preocupare mai imediată, însă, în ceea ce îl privea pe Tanakalian, era că nu va exista nicio protecție vrăjitorie în traversarea canalului. În evaluarea sa, oricât de șocantă ar fi în momentul de față, a considerat că vestea este primordială.

Sabia Mortală ar trebui să aștepte.

În orice caz, nu avea ce să-i spună.

— L-ai îmbrățișat pe fratele nostru, Shield Anvil?
— Desigur, Mortal Sword. Durerea lui este cu mine, acum, la fel ca mântuirea lui.

Mintea și-a modelat obiceiurile și obiceiurile au remodelat corpul. Un călăreț de o viață a mers cu picioarele plecate, un navigator stătea larg, indiferent cât de sigură era achiziția. Femeile care își învârteau șuvițele de păr veneau în timp să stea cu capetele înclinate într-o parte. Unii oameni predispuși la îngrijorare s-ar putea scrâșni din dinți, iar ani de-a lungul timpului ar îngroșa mușchii maxilarelor și ar lipi molarii până la bulgări netezi, lipsiți de pinteni și coroane.
Yedan Derryg, ceasul, a coborât până la malul apei. Cerul nopții, atât de familiar celui care își învăluise viața în această perioadă târzie de timp premergătoare răsăritului soarelui, i se dezvăluia acum ca ciudat, eliberat de previzibil, de cunoscut, iar mușchii maxilarului lui lucrau constant. , ritm neîncetat.
Petele reflectate de comete vag verzi călăreau pe suprafața calmă a gurii, ca niște bucăți de spirite strălucitoare luminoase, așa cum se obișnuiau să se adune în urma navelor. Pe cer erau străini. Apropiindu-se noapte de noapte, ca și cum ar fi fost chemat. Luna încețoșată apusese, ceea ce era oarecum o ușurare, dar Yedan încă putea observa comportamentul tulburat al valului – lucrurile care fuseseră cândva sigure nu mai erau sigure. Avea dreptate să-și facă griji.
Suferința venea la țărm și Shake-ul nu avea să fie cruțat. Aceasta era o cunoaștere pe care o împărtășea cu Twilight și văzuse teama crescândă în ochii vrăjitoarelor și vrăjitorilor, făcându-l să bănuiască că și ei simțiseră apropierea a ceva vast și teribil. Din păcate, temerile comune nu au generat niciun angajament reînnoit față de cooperare - pentru ei lupta politică a rămas, într-adevăr s-a intensificat.
Prostii.
Yedan Derryg nu era un om locuitor. S-ar putea să aibă în cap o sută de mii de cuvinte, deschise la o rearanjare practic infinită, dar asta nu însemna că a muncit în nevoia de a le da voce. Părea să nu aibă niciun rost în asta și, în experiența sa, înțelegerea s-a diminuat pe măsură ce complexitatea s-a adâncit - acesta nu era un eșec al abilităților de comunicare, credea el, ci unul al investiției și al capacității. Oamenii locuiau într-o mlaștină de

sentimente care se lipeau ca niște bucăți de noroi de fiecare gând, încetinind acele gânduri, făcându-le aproape lipsite de formă. Disciplina interioară cerută pentru a curăța astfel de tendințe răutăcioase era de obicei prea aprigă, prea încercată, pur și simplu al naibii de tare. Aceasta a marcat, deci, lipsa de dorință de a face investiția necesară. Cealaltă problemă a fost o judecată mult mai crudă, în sensul că avea de-a face cu recunoașterea faptului că în lume existau din punct de vedere numeric mult mai mulți oameni proști decât inteligenți. Dificultatea a fost în inteligența înnăscută a proștilor de a-și ascunde propria prostie. Adevărul era rareori afișat într-o încruntare sinceră sau într-o înnodăre sinceră a sprâncenelor. În schimb, a fost dezvăluit într-un fulger de suspiciune, un indiciu de neîncredere într-o demitere neîntemeiată sau, în mod pervers, muțenia oferită pentru a transmite un nivel de considerație atentă care, în adevăr, nu a existat.

Yedan Derryg a avut puțin timp pentru astfel de jocuri. Simțea mirosul unui idiot de la cincizeci de pași. El le-a urmărit evaziunile viclene, le-a ascultat fanfașul și s-a întrebat din nou și din nou de ce nu puteau niciodată să ajungă la acea realizare esențială, și anume că cantitatea de efort depusă pentru a-și ascunde propria prostie i-ar fi folosit mai bine în exercitarea conștientă a minuselor inteligențe. au posedat. Presupunând, desigur, că îmbunătățirea ar fi chiar posibilă.

Existau prea multe mecanisme în societate menite să-și ascundă și, într-adevăr, să-și acopere nenumăratele proști, mai ales că proștii dețineau în general majoritatea. Pe lângă astfel de mecanisme, s-ar putea găsi și diverse capcane și capcane și ambuscade, una și toate modelate cu scopul de a izola și apoi de a distruge oamenii inteligenți. Niciun argument, oricât de strălucitor ar fi, nu poate învinge un cuțit în vintre, până la urmă. Nici un topor de călău. Iar pofta de sânge a unei gloate era întotdeauna mai tare decât o voce singură și rezonabilă.

Adevăratul pericol, a înțeles Yedan Derryg, se găsea în înșelatorii ascunși - cei care puteau juca prostul și totuși posedau un fel de viclenie care, deși se limita la satisfacția imediată a propriei poziții, se dovedea a fi o mare pricepere în exploatarea proști și geniali deopotrivă. Aceștia au fost cei flămânzi de putere și de cele mai multe ori au reușit să o dobândească. Niciun geniu nu ar accepta de bunăvoie adevărata putere, desigur, în deplină cunoaștere a invitațiilor sale mortale. Iar proștii nu au putut niciodată să

reușească să se țină de el pentru foarte mult timp, decât dacă erau mulțumiți ca niște figuri de profie, caz în care puterea pe care o dețineau era o iluzie.

Adună o hoardă modestă de astfel de înșelatori ascunși - cei cu inteligență medie și răutate inteligentă și ambiție avară - și probleme serioase erau aproape asigurate. Un exemplu singular în acest sens a fost găsit în covenul vrăjitoarelor și vrăjitorilor care, până de curând, conduseseră Shake-ul, în măsura în care putea fi condus un popor împrăștiat, disolut și deprimat.

Fălcile strânse, Yedan Derryg se ghemui. Valurile de la valurile slabe se rostogoleau în jurul degetelor cizmelor lui, gâlgâind în gropile pe care le făceau în nisipul moale. Brațele îi tremurau, fiecare mușchi durea de epuizare. Saramura de pe țărm nu putea spăla duhoarea din nările lui.

În spatele lui, în grămada mizerabilă de colibe dincolo de berm, se treziseră voci. A auzit pe cineva venind pe țărm, clătinându-se, părea, apropiindu-se în accese și tresăriri.

Yedan Derryg și-a întins mâinile până când apa rece curgea peste ele, iar ceea ce era limpede s-a înnorat brusc în flori întunecate. El a privit cum valurile, care se măturau atât de blând, smulgeau petele și în mintea lui rostia o rugăciune.

Asta spre mare
Asta de la mal
Asta o dau gratuit
Până când apele curg limpezi

Ea a venit în spatele lui. — În numele Tronului Gol, Yedan, *ce ai făcut* ?

„De ce”, a răspuns el neîncrederii îngrozite a surorii sale, „i-am ucis pe toți, în afară de doi, regina mea”.

Ea a făcut un pas, s-a împroșcat în apă până s-a îndreptat spre el, apoi a pus o palmă pe fruntea lui și a împins până când i-a putut vedea fața, până când a putut să-l privească în ochi. — Dar... de *ce* ? Credeai că nu mă pot descurca cu ei? Că *nu am* putut?

El a ridicat din umeri. — Au vrut un rege. Unul care să te controleze. Unul pe care l-ar putea controla la rândul lor.

— Și deci i-ai ucis? Yedan, casa lungă a devenit un abator! Și chiar crezi că poți să te speli pe mâini de ceea ce ai făcut? Tocmai ai măcelărit douăzeci și opt de oameni. Scutura. *Oamenii mei!* Bătrâni și bătrâne! I-ai măcelărit!

S-a încruntat la ea. — Regina mea, eu sunt ceasul.

Ea se uită la el, iar el îi putea citi expresia destul de bine. Ea credea că fratele ei devenise un nebun. Ea se dădea înapoi îngrozită.

— Când se vor întoarce Pully și Skwish, a spus el, îi voi omorî și eu.

'Tu nu vei.'

Își dădea seama că o conversație rezonabilă cu sora lui nu era posibilă, nu în acest moment, cu strigătele de șoc și durere crescând tot mai sus în sat. 'Regina mea-'

— Yedan, gâfâi ea. — Nu vezi ce mi-ai făcut? Nu-ți dai seama de rana pe care ai făcut-o – că ai face așa ceva în numele meu... Părea să nu reușească să termine declarația și acum îi văzu lacrimi în ochi. Și apoi privirea aceea s-a înghețat și tonul ei s-a întărit când a spus: „Îți mai rămân două opțiuni, Yedan Derryg. Rămâi și fii dat la mare. Sau acceptă exilarea.

„Eu sunt ceasul...”

— Atunci vom fi orbi la noapte.

„Asta nu poate fi permis”, a răspuns el.

— Prostule, nu mi-ai lăsat de ales!

S-a îndreptat încet. — Atunci voi accepta marea...

Se întoarse, înfruntă apele întunecate. Umerii i-au tremurat când își lăsa capul în jos. — Nu, reuși ea cu o voce zgâiată. — Pleacă de aici, Yedan. Mergeți spre nord, în vechile meleaguri Edur. Nu voi mai accepta o moarte în numele meu, nici una. Oricât de meritat ar fi. Tu esti fratele meu. Merge.'

Ea nu era una dintre înșelătoare, știa el. Nici nu era o proastă. Având în vedere opoziția nesfârșită a covenului, ea posedase mai puțină putere decât proclama titlul ei. Și poate, oricât de inteligentă era Yan Tovis, se mulțumise să accepte această limitare. Dacă vrăjitoarele și vrăjitorii ar fi fost la fel de înțelepți și treji în recunoașterea lor momeală mortală a ambiției, ar fi putut foarte bine să lase lucrurile așa cum erau. Dar nu fuseseră interesați de un echilibru. Au vrut ceea ce au pierdut. Nu arătaseră inteligența cerută de situație.

Și așa le îndepărtase, iar acum puterea surorii lui era absolută. Deci, de înțeles că era atât de tulburată. În cele din urmă, își spuse el, ea va ajunge să înțeleagă ceea ce era acum necesar. Și anume, întoarcerea lui, ca ceas, ca echilibru al puterii ei potențial necontrolate.

Ar trebui să aibă răbdare.

— Voi face cum spui, i-a spus el.

Nu voia să se întoarcă și astfel, cu un semn din cap, Yedan Derryg porni, spre nord, de-a lungul țărmului. Își lăsase calul și montura de haită prinse la două sute de pași, chiar deasupra nivelului de apă. La urma urmei, o măsură sigură a inteligenței a fost anticiparea exactă a consecințelor. Emoțiile înțepate de viață puteau să înece pe cineva la fel de ușor ca o flutură, iar el nu avea nicio dorință să-i adâncească strâmtoarea.

În curând, soarele avea să răsară, deși cu ploaie pe drum, singurul său ochi strălucitor probabil că nu va fi vizibil pentru mult timp, și asta era bine. Lăsați lacrimile norului să spele tot sângele și, în scurt timp, absența a peste o zeci de tirani nerăbdători și incipiente s-ar repezi printre Shake ca un vânt proaspăt și întăritor.

Străinii călăreau pe cerul nopții și, dacă Shake avea vreo speranță să supraviețuiască a ceea ce urma, politica trădării trebuie eliminată. Cu finalitate.

La urma urmei, era responsabilitatea lui. Poate că sora lui uitase cele mai vechi jurăminte care legau ceasul. Dar nu avea. Și așa făcuse ce era necesar.

Nu a fost nicio plăcere în faptă. Satisfacție, da, așa cum s-ar simți orice persoană înțeleaptă, inteligentă, care reușește să dea deoparte o multitudine de rechini miop, curățind astfel apa. Dar nicio plăcere.

În dreapta lui, în timp ce mergea pe țărm, pământul devenea ușor.

Dar marea din stânga lui a rămas întunecată.

Uneori, granița dintre cei doi se îngustă într-adevăr.

Mutând greutatea de pe un picior pe altul, Pully se uită în jos în groapă. Șerpii roiau cu o sută în acea gaură, leneși la început, dar acum, pe măsură ce ziua se încălzea, se zvârcoliau ca viermii într-o rană deschisă. Își trase din nas, care avea tendința de a furnica ori de câte ori cădea din nou în obiceiul de a-și mesteca buzele, dar furnicăturile nu se lăsau. Ceea ce însemna, desigur, că roadea acele clapete încrețite care acopereau ce-i mai rămăsese din dinți.

Îmbătrânirea a fost o mizerie. Mai întâi pielea s-a lăsat. Apoi durerile s-au instalat în fiecare loc și locuri care nici măcar nu existau. Tulburări, tresărire și spasme, iar în tot acest timp pielea continua să se lase, liniile se adânceau, pliurile se pliau și toată frumusețea dispăru. Sunetul feselor drepte, inocența țâțelor largi și puțin adânci. Fața încă capabilă să înfrunte vremea, iar buzele încă dulci și moi ca niște pungi de grăsime topită. Toate au dispărut.

Ceea ce a rămas era o minte care încă se imagina tânără, viitorul ei întinzându-se, prinsă într-un sac de carne vrac și oase casante. Nu a fost corect.

Ea a tras din nou de nas, încercând să-și recapete senzația. Și asta a fost altceva. Părțile greșite au continuat să crească. Urechi și nas, negi și alunițe, fire de păr încolțite peste tot. Corpul și-a uitat propriile reguli, carnea a devenit senilă și mintea strălucitoare dinăuntru a putut plânge tot ce dorea, dar nimic din ceea ce era real nu s-a schimbat vreodată, cu excepția celor mai rău.

Ea și-a lărgit poziția și a trimis un șuvoi de piși în pământul pietros. Chiar și lucrurile simple au devenit mai puțin previzibile. Oh, ce mizerie a fost îmbătrânirea.

Capul lui Skwish a apărut în mijlocul șerpilor clocotiți, cu ochii clipind.

— Da, spuse Pully, sunt încă aici.

'Cât timp?'

„O zi și o noapte și acum e dimineață. Ai primit ceea ce ai nevoie? Am dureri.

„Și am rechizite pe care nu mi-am dorit niciodată". Skwish a început să se elibereze de grămezile de șerpi, cărora niciunul nu i-a importat prea mult sau nici măcar nu i-a observat, oricât de ocupați erau, reproducându-se într-o frenezie care părea să dureze pentru totdeauna.

— Ceea ce ne-am putea dori, te rog?

— Mebee.

Skwish întinse mâna și, mormăind, Pully și-a ajutat prietena să iasă din groapă. — Da, miroși copt, femeie. Urin de șarpe și frotiu alb, vor fi ouă în continuare în urechile tale.

— Este un spirit rece pe care să călătoresc, Pully, și nu o mai fac vreodată, așa că, dacă clasific, este banii noștri. Gaf, am nevoie de o scufundare în mare.

Au pornit spre sat, o jumătate de zi de drum spre coastă.

— Ai tervilled departe, Skwish, nu?

— E rău și e rău, Pully. Sânge rece din est, niciun soare nu ar putea încălzi. Am văzut nori negri și solidi rostogolindu-se, o ploaie de fier și zgârieturi în jur. Văd stelele dispărând și nimic altceva decât străluciri verzi, iar acele străluciri verzi sunt și ele reci, reci ca sângele de est. Toate tulpinile, dar o ramură, vezi. O ramură.

„Așa că am ghicit bine, și data viitoare când Twilight va merge și foca latră în „întâmpinarea" Shake-ului departe de

țărm, poți vorbi în sus și în jos și în jos. Și apoi votăm și plecăm. Er și ceasul, de asemenea.

Skish dădu din cap, încercând să scoată bulgări de sperma de șarpe din păr, fără prea mult succes. — Vine la ceea ce este servit, Pully. Shake a avut vreodată ochii limpezi. Nu poți să te pierzi și să te gândești că lumea nu se va împinge înapoi. O să împingă rău. Până când țărmul se va sparge și se va sparge și când se va sparge, ne vom îneca vreodată. Am văzut praf, Pully, dar nu era pământ umflat. Eram pete un os și piele și visezi și făceam o surpriză, hah! Suntem atât de necăjiți, soră, că tot ce putem face este să râdem și să ne aruncăm în mare.

— Destul de bine pentru mine, mormăi Pully. „Am atât de multe dureri încât s-ar putea să fiu o durere în sine."

Cele două vrăjitoare Shake – ultima rămasă în viață, după cum urmau să învețe curând – pornesc spre sat.

Luați un braț sclipitor al focului soarelui, dă-i formă, o viață proprie și, la răcirea slabă a apariției, un om ca Rud Elalle ar putea apărea, clipind cu nevinovăție, fără să știe că tot ceea ce atingea ar putea bine. să explodeze în flăcări distructive – dacă ar fi avut o asemenea minte. Și pentru a-l învăța, pentru a-l călăuzi spre maturitate, a rămas aversiunea singulară: *orice ai face, nu-l trezi la mânia lui.*

Uneori, Udinaas își dăduse seama că potențialul era o forță mai bine evitată, pentru că potențialul pe care îl simțea la fiul său nu era un lucru de sărbătoare.

Fără îndoială, fiecare tată a simțit acel fulger de adevăr orbitor și arzător - momentul în care a simțit dominația iminentă a fiului său, fie ea fizică sau ceva mai puțin violent în promisiunea sa. Sau poate că așa ceva era de fapt rar, evocat din specific. La urma urmei, nu orice fiu al tatălui ar putea vira în forma unui dragon. Nu orice fiu al tatălui avea în ochi imanența aurie a zorilor.

Inocența blândă a lui Rud Elalle era o mantie moale care ascundea o natură monstruoasă și acesta era un fapt inevitabil, scenariul arzător al sângelui fiului său. Silchas Ruin vorbise despre asta, cu cunoștință, cu adevărul îndurerat pe față. Recolta în curs de coacere a Eleintului, o brutalitate fecundă care a căutat doar să se liniștească – care a văzut lumea (orice lume, fiecare lume) ca pe un teren de hrănire, iar promisiunea de satisfacție a așteptat în excesul umflat de putere.

Rari cei murdari de sânge care au reușit să depășească acea megalomanie înnăscută. — *Ah, Udinaas,* spusese

Silchas Ruin. — *Fratele meu, poate, Anomander. Osserc? Poate ca da, poate ca nu. A fost un Bonecster, odată... și un Soletaken Jaghut. O mână de alții – când sângele Eleint din ei era mai subțire – și de aceea am speranță în Rud Elalle, Udinaas. Este a treia generație – nu s-a înfruntat cu voința mamei sale?*

Ei bine, s-a spus că a avut.

Udinaas și-a frecat fața. Aruncă din nou o privire către coliba încadrată de colți, întrebându-se dacă ar trebui să mărșăluiască înăuntru, să pună capăt acestei discuții chiar acum. La urma urmei, Silchas Ruin nu se cuprinsese printre cei care stăpâniseră sângele lor draconean. O fărâmă de onestitate de la Corbul Alb, smuls din acea rană a umilinței, fără îndoială. Era tot ceea ce îl reținea pe Udinaas.

Ghemuit lângă el, învăluit de rafale de fum din vatră, Onrack scoase un oftat lung care fluieră din nări – rupe un nas de destule ori și fiecare respirație era muzică chinuită. Cel puțin așa a fost cu acest războinic. — Îl va lua, cred.

Udinaas încuviinţă din cap, fără a avea încredere în el însuşi să vorbească.

— Sunt... confuz, prietene. Că ai permite această... întâlnire. Că te-ai scuza și așa nu ai contrazice invitația Tiste Andii. Acea colibă, Udinaas, poate fi un loc plin de minciuni. Ce îl împiedică pe Coroara Albă să-i ofere fiului tău dulcea înghițitură a unei puteri groaznice?

În tonul lui Onrack era o îngrijorare reală, care merita mai mult decât o tăcere năucitoare. Udinaas se frecă din nou la față, neputând să determine care era mai nesimțit: trăsăturile sau mâinile; și întrebându-se de ce un răspuns i se părea important. „Am umblat pe tărâmul lui Starvald Demelain, Onrack. Printre oasele nenumăraților dragoni morți. La poartă însăși, cadavrele erau îngrămădite ca muștele cu sclipici de-a lungul pervazului ferestrei.

„Dacă este într-adevăr în natura Eleint-ului să poftească autodistrugerea”, se aventură Onrack, „nu ar fi mai bine să-l îndreptăm pe Rud departe de un asemenea defect?”

„Mă îndoiesc că ar funcționa”, a spus Udinaas. — Poți să întorci natura, Onrack? În fiecare sezon, somonii se întorc din mări și își ridică trupurile muribunde în amonte, pentru a găsi locul în care s-au născut. Tenagurile antice lasă turmele să moară printre oasele rudelor. Bhederin migrează în inima câmpiilor în fiecare vară și se întorc la marginile pădurii în fiecare iarnă...

„Făpturi mai simple una și toate...”

„Și am cunoscut sclavi din satul Hiroth – cei care fuseseră soldați cândva și s-au ofilit de suferința de a ști că există locuri de luptă – locuri de prima lor sângerare – pe care nu le-ar mai vedea niciodată. Tânjeau să se întoarcă, să meargă pe acele vechi terenuri de ucidere, să stea înaintea tumurilor pline cu oasele prietenilor căzuți, tovarăși. Să-ți amintești și să plângi. Udinaas clătină din cap. — Nu suntem foarte diferiți de fiarele care ne împărtășesc lumea, Onrack. Singurul lucru care ne deosebește cu adevărat este talentul nostru de a respinge adevărul - și suntem al naibii de buni la asta. Somonul nu-și pune la îndoială nevoia. Tenagul și bhederinul nu se îndoiesc de ce îi obligă.

— Atunci l-ai condamna pe fiul tău la soarta lui?

Udinaas își dezveli dinții. „Nu îmi aparține alegerea”.

— Este a lui Silchas Ruin?

— Poate părea, Onrack, că suntem protejați aici, dar asta este o iluzie. Refugiul este o respingere a atâtor adevăruri încât mă lasă fără suflare. Ulshun Pral, tu, toți oamenii tăi - ți-ai dorit această viață, această lume. Și Azath de la poartă - te ține de convingerile tale. Acest loc, oricât de minunat este, rămâne o închisoare. El a pufnit. — Ar trebui să-l înlănţuiesc aici? Pot sa? îndrăznesc? Ai uitat, am fost un sclav.

— Prietenul meu, a spus Onrack, sunt liber să călătoresc pe celelalte tărâmuri. Sunt făcut trup. Făcută întreg. Acesta este un adevăr, nu-i așa?

„Dacă acest loc este distrus, vei redeveni un T'lan Imass. Acesta este numele lui, nu-i așa? Acea nemurire a oaselor și a cărnii uscate? Tribul de aici va cădea în praf.

Onrack îl privea cu ochi plini de groază. — De unde știi asta?

— Nu cred că Silchas Ruin minte. Întrebați-o pe Kilava- am văzut o anumită privire în ochii ei, mai ales când Ulshun Pral o vizitează sau când stă lângă tine la foc. Ea stie. Ea nu poate proteja această lume. Nici măcar Azath nu va birui împotriva a ceea ce urmează.

— Atunci noi suntem cei condamnați.

Nu. Există Rud Elalle. Acolo este fiul meu.

— Și așa, spuse Onrack după o lungă pauză, îl vei trimite pe fiul tău, ca să trăiască.

Fără prieten. Îl trimit... ca să vă salvez pe toți. Dar nu putea spune asta, nu putea dezvălui asta. Căci acum îl cunoștea bine pe Onrack; și-l cunoștea pe Ulshun Pral și pe

toți ceilalți de aici. Și nu ar accepta un astfel de potențial sacrificiu - nu l-ar vedea pe Rud Elalle riscându-și viața în numele lor. Nu, ei și-ar accepta propria anihilare, fără să se mai gândească. Da, Udinaas le cunoștea pe aceste Imass. Nu mândria i-a făcut ceea ce sunt. A fost compasiune. Genul tragic de compasiune, genul care se sacrifică și vede acel sacrificiu ca singura alegere și, prin urmare, nicio alegere, una care trebuie acceptată fără ezitare.

Mai bine să iei frica și speranța și tot restul și să le ții înăuntru. Ce i-ar putea oferi lui Onrack acum, în acest moment? Nu a știut.

O altă pauză, iar apoi Imass a continuat: — E bine, atunci. Înțeleg și aprob. Nu există niciun motiv pentru care trebuie să moară cu noi. Nici un motiv, într-adevăr, pentru a fi martor la așa ceva când se va întâmpla. L-ai scuti de durere, atat cat este posibil asa ceva. Dar, Udinaas, nu este acceptabil să *ne* împărtășiți soarta. Și tu trebuie să părăsești acest tărâm.

'Fără prieten. Asta nu voi face.

— Nevoia fiului tău de tine rămâne.

Oh, Rud vă iubește pe toți, Onrack. Aproape cât pare să mă iubească. Voi rămâne totuși, pentru a-i aminti ceea ce luptă pentru a păstra. „Unde vor merge el și Silchas Ruin, nu pot să-l urmăresc”, a spus el. Și apoi a mormăit și a reușit să-i ofere lui Onrack un zâmbet ironic. — În plus, aici şi numai aici, în compania dumneavoastră – în compania tuturor Imass – sunt aproape mulţumit. Nu voi preda asta de bunăvoie. Atât de multe adevăruri s-ar putea ascunde în minciuni smerite. Deși motivul a fost o înșelăciune, sentimentele stivuite atât de atent în el nu au fost.

Atât de mai ușor, își spuse, să gândească ca un tenag sau un bhederin. Adevărul de la suprafață la miez, solid și pur. Da, ar fi într-adevăr mai ușor decât asta.

Rud Elalle a ieșit din colibă, urmat o clipă mai târziu de Silchas Ruin.

Udinaas putea să vadă în chipul fiului său că orice despărțire formală s-ar dovedi prea grea. Cel mai bine a fost făcut cu cât mai puțină gravitate posibil. S-a ridicat, iar Onrack a făcut la fel.

Alții stăteau în apropiere, vigilenți, instinctele s-au trezit că se întâmplă ceva grav și pregnant. Respectul și politețea i-au reținut pe toți.

— Ar trebui să păstrăm asta... obișnuit, spuse Udinaas pe gura.

Onrack dădu din cap. — O să încerc, prietene.

Nu este un disimulator, oh, nu. Mai puțin uman decât pare, atunci. Toate sunt, la naiba. — Te simți prea mult, spuse Udinaas, cu cât se poate de călduros, pentru că nu dorea ca observația să-l usture.

Dar Onrack și-a șters obrajii și a dat din cap, fără să spună nimic.

Atât pentru a face acest lucru casual. — O, vino cu mine, prietene. Nici măcar Rud nu poate rezista darurilor tale.

Și împreună, s-au apropiat de Rud Elalle.

Silchas Ruin s-a mutat să-și aștepte noua sarcină și a observat rămas-bunul emoționant cu ochii ca niște articulații de sânge.

Mortal Sword Krughava ia amintit lui Tanakalian de copilăria lui. Ea ar fi putut ieși din oricare dintre cele zece povești de legendă pe care le ascultase încovoiate sub piei și blănuri, toate acele aventuri uluitoare ale marilor eroi cu inima curată, îndrăzneți și voinici, care știau mereu cine merită capătul ascuțit al sabiei lor. , și care au greșit doar vreodată în credința lor în ceilalți - până în acel moment, la punctul culminant al poveștii, când adevărul trădării și altele nu a fost dezvăluit, iar pedeapsa a fost pronunțată sănătos. Bunicul lui a știut întotdeauna când să-și îngroașă timbrul vocii, unde să se oprească pentru a întinde suspansul, când să șoptească o revelație îngrozitoare. Toate pentru a încânta copilul cu ochii mari, în timp ce noaptea se apropia.

Părul ei avea nuanța fierului. Ochii ei străluceau ca cerul senin de iarnă, iar chipul ei ar fi putut fi sculptat din stâncile crude ale Perish. Puterea ei fizică era legată de o putere egală a voinței și niciuna nu părea atacabilă de vreo forță din lumea muritorilor. Se spunea că, deși se afla acum la a cincea decadă de viață, niciun frate sau soră a Ordinului nu o putea învinge cu vreo zece de arme: de la cuțit de jupuit până la pată.

Când Destriant Run'Thurvian a venit la ea, vorbind despre vise încordate și viziuni înverșunate, a fost ca o aprindere uscată în cuptorul simțului inviolabil al scopului lui Krughava și, s-a dovedit, credința ei în propria ei iminentă ridicare la eroic. stare.

Puține convingeri din copilărie au supraviețuit detaliilor înspăimântătoare ale sensibilității unui adult și, deși Tanakalian se considera încă tânăr, încă așteaptă temperamentul înțelepciunii, văzuse deja suficient pentru a

înțelege adevărata groază care aștepta sub suprafața strălucitoare a eroului autoproclamat cunoscut de el. toate ca Sabia Mortală a Coifurilor Gri din Perish. Într-adevăr, ajunsese să bănuiască că niciun erou, indiferent de vreme sau de circumstanță, nu semăna cu poveștile pe care i le spuneau cu mulți ani în urmă. Sau poate că a fost din ce în ce mai înțeles că atât de multe așa-zise virtuți, prezentate ca aspirații demne, posedau o latură mai întunecată. Puritatea inimii însemna și o intransigență vicioasă. Curajul neclintit nu considera niciun sacrificiu prea mare, chiar dacă asta însemna să ducă zece mii de soldați la moarte. Onoarea trădată ar putea plonja într-o nebunie insolubilă în căutarea satisfacției. Jurămintele nobile ar putea îneca un regat în sânge sau zdrobi un imperiu în praf. Nu, adevărata natură a eroismului era un lucru dezordonat, un lucru confuz cu nenumărate laturi, multe dintre ele urâte și aproape toate terifiante.

Deci, Destriantul, în ultimele sale respirații, făcuse o descoperire sumbră. Grey Helms au fost trădați. Dacă nu acum, atunci în curând. Cuvinte de avertizare pentru a trezi în Sabia Mortală toate acele focuri de furie și indignare. Și Run'Thurvian se așteptase ca Shield Anvil să se repeze în cabina lui Krughava pentru a repeta îngrozitorul mesaj, pentru a vedea focurile aprinse în ochii ei albaștri strălucitori.

Frați și surori! Scoateti sabiile! Pârâurile trebuie să curgă purpurie ca răspuns la onoarea noastră murdară! Luptă! Inamicul este pe toate părțile!

Bine.

Nu numai că Tanakalian nu a vrut să-l îmbrățișeze pe Destriant și durerea lui muritoare, dar a fost reticent să lanseze o asemenea frenezie devastatoare asupra Grey Helms. Explicațiile bătrânului, motivele lui - detaliile - fuseseră practic inexistente. Lipseau informațiile esențiale. Un erou fără scop era ca o pisică orbită într-o groapă de câini. Cine ar putea prezice direcția atacului lui Krughava?

Nu, asta avea nevoie de o contemplare treaz. Genul privat, meditativ.

Sabia Mortală întâmpinase vestea îngrozitoare despre moartea oribilă a Destriantului în felul așteptat. O întărire a trăsăturilor deja dure, ochii strălucitori ca gheața, creșterea lentă și edificatoare a întrebărilor la care Tanakalian fie nu putea spera să răspundă, fie, după cum sa dovedit, nu era dispus să răspundă. Întrebările și necunoscutele au fost cei mai mortali dușmani pentru unul

precum Mortal Sword Krughava, care prospera pe certitudine, indiferent de relația sa cu realitatea. Putea să vadă cum era zguduită, toate cumpărăturile nesigure sub cizme; și felul în care mâna ei stîngă zvâcni - parcă dornică de strânsoarea sabiei, promisiunea sigură a lamei grele de fier; și felul în care s-a îndreptat instinctiv - ca și cum ar aștepta greutatea pardesiului ei cu lanț - pentru că aceasta era cu siguranță o veste care o cerea să poarte armură. Dar el o lovise pe nesimțire, în vulnerabilitatea ei, și aceasta ar putea foarte bine să constituie propria sa versiune a trădării și știa să fie atent în acel moment, să-i arate o neputință mai mare decât ar putea simți ea însăși; să dezvăluie în ochii lui și în gesturile sale aparent inconștiente măsuri enorme de nevoie și nevoie de liniște. Pe scurt, să se arunce ca un copil asupra maiestății ei neclintite.

Dacă acest lucru l-a făcut să devină ceva dispreţuitor, un disimulator, o creatură a intrigilor și a manipulării viclene, ei bine, acestea erau într-adevăr acuzații îngrozitoare. Ar trebui să le ia în considerare, cât se poate de obiectiv, și să nu rețină nicio judecată, oricât de auto-condamnatoare, oricât de condițională ar fi.

Shield Anvils de altădată, desigur, nu ar fi deranjat. Dar absența judecății la alții ar putea să apară doar din absența judecății în sine, un refuz de a contesta propriile presupuneri și convingeri. Imaginează-ți atrocitățile pe care le-au invitat astfel de posturi inumane! Nu, asta a fost un joc extrem de presumptuos și nu unul pe care l-ar fi jucat.

În plus, să-i dea Sabiei Mortale ceea ce ea avea cel mai mult nevoie în acel moment - toate ghionturile lui aparent instinctive pentru a-i aminti de nobilele ei responsabilități - era de fapt lucrul potrivit. N-ar fi de folos nimănui ca Krughava să manifeste o suferință extremă sau, Lupii feresc, panica totală. Plecau în război și își pierduseră Destriantul. Problemele erau destul de încărcate numai în fapte simple.

Trebuia să se întărească și trebuia să fie văzută făcând acest lucru de Shield Shield Anvil în acest moment de intimitate și, în urma presupusului succes, va găsi apoi încrederea necesară pentru a repeta ritualul sever în fața fraților și surorilor Ordin.

Dar această din urmă scenă trebuia să aştepte, căci venise momentul să-i întâmpine pe emisarii Bolkando, iar Tanakalian a fost mângâiat de zgomotul solid al cizmelor lui

şi ale ei pe şuviţa de coral zdrobit care servea drept plajă în acest loc de aterizare. La un pas în spatele Sabiei Mortale - și în timp ce curiozitatea și uimirea față de absența Destriantului ar putea tulbura echipajul skiffului și căpitanul și pe toți ceilalți de la bordul *Listralului* , acum ferm ancorați în discul larg al unui vârtej lent din gura râului, nici Krughava, nici Shield Anvil nu păreau să arate ceva neplăcut când se îndreptau spre cortul elaborat de câmp al Bolkando. Și așa a fost credința lor în comandanții lor, încât mințile s-au așezat înapoi într-o odihnă pașnică.

Ar putea astfel de observații să fie considerate cinice? El credea că nu. Comportamentul avea valoare în momente ca acestea. Nu avea niciun rost să-i supărăm pe membrii Ordinului, doar să amânăm în mod intenționat rezoluția până după această ședință.

Aerul era sufocant, căldura clocotind din firul alb orbitor. Carapacele sparte de crabi au fost coapte roșii de soare, formând un rând zdrențuit la marginea liniei de apă înaltă. Până și pescărușii păreau bătuți pe jumătate fără sens acolo unde se cocoțau pe oasele trunchiurilor de mangrove smulse.

Cei doi Perish și-au croit drum în sus pe margine și au pornit printr-o câmpie inundabilă cu colț care se întindea într-un evantai larg de la râul din stânga lor. Smocuri verzi strălucitori de ierburi sezoniere împrăștiau întinderea. O coloană lungă de santinelele Bolkando stătea pe malul râului, la vreo douăzeci de pași înapoi de la rând la rând de bușteni scurti și conici, stivuiți în noroi. În mod ciudat, acele santinelele, înalte, cu pielea întunecată și barbare, în pelerinele lor de piele pătată, erau cu toții cu fața la râu și, așadar, își prezentau spatele celor doi oaspeți Perish.

O clipă mai târziu, Tanakalian a tresărit să vadă unii dintre acei bușteni explodând în mișcare zdrobitoare. Scoase ochelarii din toc și încetini să examineze malul râului prin lentilele de mărire. *Șopârlele. Șopârle enorme - nu e de mirare că războinicii Bolkando sunt cu spatele la noi!*

Dacă Krughava observase ceva din scena de pe malul râului, nu dădu niciun semn.

Pavilionul Bolkando era suficient de vast pentru a cuprinde zeci de camere. Clapele de la intrarea principală erau trase înapoi și legate de stâlpi de lemn ornați, cu agrafe cu cârlig aurit. Lumina soarelui, care pătrundea prin țesătura baldachinului, a transformat spațiile din interior într-o lume răcoroasă și moale de crem și aur, și atât

Tanakalian, cât și Krughava s-au oprit odată înăuntru, surprinși de scăderea binecuvântată a temperaturii. Aerul, învârtindu-se pe fețele lor, purta mirosurile de mirodenii exotice, necunoscute.

Îi aștepta un fel de funcționar, îmbrăcat în piele de căprioară și poștă argintie atât de frumoasă încât nu ar opri pumnalul unui copil. Bărbatul, cu chipul voalat, s-a înclinat dinspre talie și apoi le-a făcut semn celor doi să piară printr-un coridor zidit cu mătase. La capătul îndepărtat, la vreo cincisprezece pași, stăteau doi paznici, îmbrăcați din nou cu pardesi lungi din același lanț efemer. Înfipte în curele înguste, aruncau cuțite, câte două pe șold. Teci de piele, tăiate în bucăți de os, atârnate sub brațul stâng, indicau arme mai mari, poate șosete, dar acestea erau ascuțit goale. Soldații purtau cîrmă de calotă, dar nu purtau apărători și, pe măsură ce se apropia, Tanakalian a tresărit să vadă o fărâmă complexă de scarificație pe acele fețe sumbre, fiecare cusătură gravată pătată cu vopsea roșu intens.

Ambii paznici stăteau atenți și niciunul nu păru să-i bage în seamă pe cei doi oaspeți. Tanakalian a urmat un pas în spatele lui Krughava când ea a trecut între ei.

Camera de dincolo era spațioasă. Tot mobilierul la vedere - și era destul de el - părea să fie format din segmente articulate, ca și cum ar fi putut fi pliate sau demontate, dar acest lucru nu a făcut nimic pentru a le diminua frumusețea delicată. Niciun lemn la vedere nu era lipsit de un lac crem lucios care făcea Shield Anvil să se gândească la os lustruit sau fildeș.

Doi demnitari îi așteptau, amândoi așezați de-a lungul unei laturi a unei mese dreptunghiulare pe care fuseseră așezate pahare din argint forjat, trei înaintea fiecărui scaun. Slujitorii stăteau în spatele celor două figuri, iar încă două au fost poziționate lângă scaunele destinate pierii.

Pereții din dreapta și din stânga țineau tapiserii, fiecare legată de un cadru de lemn, deși nu strâns. Atenția lui Tanakalian a fost captată când a văzut cum scenele înfățișate - grădini intime lipsite de oameni - păreau să curgă în mișcare și și-a dat seama că tapiseriile erau din cele mai fine mătase și imaginile în sine fuseseră concepute pentru a se trezi la curentii de aer. Și așa, de fiecare parte, în timp ce mergeau spre scaune, apa curgea în paturi pietroase, capete de flori se clătinau în suflare blândă și nesimțită de vânt, frunzele fluturau, iar acum toate mirosurile înțepătoare care călăreau aerul îi aduceau cu

mai multă forță acest lucru. iluzia unei grădini. Chiar și lumina care ajungea în jos prin baldachin era pătată cu talent.

Unul precum Mortal Sword Krughava, desigur, era obișnuit, poate chiar indiferent, de aceste subtilități și i-a amintit, în mod necaritabil, de un mistreț care se prăbușea prin tufiș în timp ce o urmărea spre locurile de așteptare.

Amândoi demnitarii s-au ridicat, gestul de respect fiind cronometrat excelent pentru a coincide cu sosirea oaspeților lor blindați și zgomotând.

Krughava a fost primul care a vorbit, folosind limba de negustor. „Eu sunt Krughava, Sabia Mortală a Coifurilor Gri”. Spunând asta, și-a smuls mănușile grele. — Cu mine este Shield Anvil Tanakalian.

Servitorii turnau cu toții un lichid închis la culoare dintr-unul din cele trei decantoare. Când cei doi reprezentanți Bolkando și-au ridicat paharele pline, Krughava și Tanakalian au urmat exemplul.

Bărbatul din stânga, probabil în al șaptelea deceniu, cu fața întunecată gravată cu cicatrici împânzite de bijuterii pe sprâncene și obraji, a răspuns în aceeași limbă. „Bine ai venit, Sabia Mortală și Shield Anvil. Sunt cancelarul Rava al Regatului Bolkando și vorbesc în numele regelui Tarkulf în acest parlament. Apoi l-a indicat pe bărbatul mult mai tânăr de lângă el. — Acesta este cuceritorul Avalt, care comandă armata regelui.

Profesia marțială a lui Avalt era clar de văzut. Pe lângă aceeași haină de lanț ca cea purtată de paznicii pe coridor, purta niște brațe și cârpițe. Bretele lui de cuțite de aruncat, cu mâner simplu și lustruite prin folosire îndelungată, era însoțită de o sabie scurtă cu teacă sub brațul drept și de un șoc învelit sub stânga. Fâșii de fier articulat i-au întins mâinile de la încheietură până la deget și apoi au continuat pe lungimea tuturor celor patru degete, în timp ce o bucată alungită de fier ondulat îi proteja jumătatea superioară a degetelor mari. Cârma Cuceritorului se sprijinea pe masă, calota purtand apărătoare pentru obraji evazate, precum și un pod pentru nas lucrat în asemănarea unui șarpe cu un cap ciudat de lat. O multitudine de cicatrici împodobeau chipul războinicului, modelul ruinat de o tăietură de sabie veche care curgea în diagonală pe obrazul drept, terminându-se la colțul gurii sale subțiri. Că lovitura fusese una vicioasă a fost indicată de adâncitura vizibilă din pometi.

Odată ce au fost făcute prezentările și recunoașterile, Bolkando și-au ridicat paharele și toți au băut.

Lichidul era urât și Tanakalian a luptat cu un căluș.

Văzând expresiile lor, Cancelarul a zâmbit. — Da, este atroce, nu-i așa? Sângele celei de-a paisprezecea fiice a regelui, amestecat cu seva arborelui regal Hava – chiar copacul care a dat ghimpele care i-a deschis vena gâtului. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Este obiceiul lui Bolkando, în onoarea unei parlamente oficiale, să sacrifice un copil al său pentru a dovedi angajamentul său față de procedură”.

Krughava a pus paharul jos cu mai multă forță decât era necesar, dar nu spuse nimic.

Își drese glasul, Tanakalian spuse: „În timp ce suntem onorați de sacrificiu, cancelar, obiceiul nostru spune că acum trebuie să ne întristăm pentru moartea celui de-al paisprezecelea copil al regelui. We Perish nu lăsăm sânge înainte de judecată, dar vă asigur că cuvântul nostru, atunci când este dat, este la fel de legat de onoare. Dacă acum căutați un gest de dovadă în acest sens, atunci suntem în pierdere.

— Niciunul nu este necesar, prieteni. Rava a zâmbit. — Sângele copilei fecioare este acum în noi, nu-i așa?

Când servitorii au umplut al doilea dintre cele trei pahare așezate înaintea fiecăruia dintre ei, Tanakalian a simțit că Krughava se înțepenea. De data aceasta, totuși, lichidul curgea limpede și din el răspândea un parfum delicat de flori.

Cancelarul, care nu ar fi putut să fie orb la stinghereala bruscă a reacțiilor Peritului, și-a reînnoit zâmbetul. „Nectarul florilor sharada din Grădina Regală. Veți găsi că este cea mai curată a gurii.

Au băut și, într-adevăr, valul de vin dulce și crocant era o ușurare palpabilă.

„Sarada”, a continuat cancelarul, „se hrănește exclusiv din nașterile moarte ale soțiilor regelui, generație după generație. Practica nu a fost întreruptă în șapte generații.

Tanakalian scoase un sunet de avertizare, simțind că Krughava – comportamentul ei în ruinele arzătoare – era la câteva momente de la aruncarea paharului de argint în fața Cancelarului. Așezându-și rapid propriul pahar jos, întinse mâna spre al ei și, cu doar puțin efort, i-o smulse din mâna și o puse cu grijă pe blat.

Slujitorii au turnat ultima ofrandă, care pentru ochii lui Tanakalian părea o simplă apă, deși desigur că până acum observația nu era atât de liniştitoare pe cât ar fi preferat el.

O curățire finală, da, din Fântâna Regală care ține oasele a o sută de regi mucegăriți! Delicios!

— Apă de izvor, spuse cancelarul, cu tonurile sale blânde oarecum încordate, ca nu cumva în multele noastre cuvinte să ne fie sete. Vă rog, acum, lăsați-ne să ne luăm locurile. Odată ce vorbele noastre vor fi încheiate, vom lua masa din cele mai bune mâncăruri pe care regatul le are de oferit.

Testiculele celui de-al șaselea fiu! Sânul stâng al celei de-a treia fiice!

Tanakalian aproape că auzea geamătul interior al lui Krughava.

Soarele era jos când s-au rostit ultimele rămas-bun și cei doi barbari au mărșăluit înapoi la lansare. Cancelarul Rava și cuceritorul Avalt l-au escortat pe Perish exact pe jumătate din distanță, unde au așteptat până când acel skiff neîndemânatic a fost împins de pe nisipuri unde se bălăcea înainte ca vâslatorii să-și găsească ritmul, iar apoi cei doi demnitari s-au întors și s-au întors lejer spre pavilion.

— Curios, nu-i aşa? murmură Rava. — Nevoia asta nebună a lor de a se aventura spre est.

— Toate avertismentele nu au fost ascultate, spuse Avalt, clătinând din cap.

— Ce-i vei spune bătrânului Tarkulf? a întrebat cancelarul.

Cuceritorul ridică din umeri. — Să le ofere proștilor tot ce au nevoie, desigur, cu un minim de tocmeală pe preț. De asemenea, voi sfătui să angajăm o flotă de salvare de la Deal, pe care să o urmăm după navele lor. Cel puțin până la marginea Mării Pelasiar.

Rava mormăi. — O idee excelentă, Avalt.

Au intrat în foișor, și-au croit drumul pe coridor și s-au întors în camera principală, în siguranță încă o dată în prezența unor servitori ale căror timpane fuseseră înțepate și limbi cioplite - deși exista întotdeauna șansa ca spionii să citească pe buze, adică. bineînțeles că aceste patru creaturi nefericite ar trebui să moară înainte ca soarele să apune.

— Această forță a lor terestră cu care să traverseze regatul, spuse Rava, așezându-se încă o dată, prevezi vreo problemă?

Avalt a strâns al doilea decantor și a mai turnat niște vin. 'Nu. Acești Perish pun multă valoare în onoare. Vor rămâne fideli cuvântului lor, cel puțin la plecare. Cei care s-au întors din Wastelands - presupunând orice ar face - nu

vor fi în măsură să facă mare lucru în afară de a se supune voinței noastre. Vom dezbrăca supraviețuitorii de orice obiect de valoare și le vom vinde ca sclavi castrați pentru D'rhesh.

Rava a făcut o față. — Atâta timp cât Tarkulf nu află niciodată. Am fost prinși complet pe nesimțite când aliații acei Perish au fugit cu capul înainte în forțele noastre.

Avalt dădu din cap, amintindu-și de întâlnirea bruscă din timpul lungului marș către granița Imperiului Lether. Dacă Perishul era barbar, atunci Khundryl Burned Tears era abia uman. Dar Tarkulf – al naibii de pielea lui solzoasă de crocodil – îi plăcuse și atunci a început întregul coșmar. Nimic mai rău, în opinia lui Avalt, decât un rege care decide să-și conducă propria armată. În fiecare noapte, zeci de spioni și asasini duseseră un război vicios, dar în mare parte tăcut în lagăre. În fiecare dimineață, mlaștinile din apropiere se umpleau de cadavre și de păsări zgomotoase. Și acolo stătea Tarkulf, respirând adânc aerul înghețat de noapte și zâmbind către cerul fără nori – nebunul răvășitor și binecuvântat cu capul gros.

Ei bine, mulțumesc zeiței cu nouă capete, Regele s-a întors în palatul său, sugând oasele picioarelor de broaște, iar Lacrimile Arse erau așezate peste albia râului, chiar dincolo de marșurile de nord-est, murind de febra mlaștină și nu numai.

Rava și-a scurs vinul și apoi a mai turnat puțin. — I-ai văzut fața, Avalt?

Cuceritorul dădu din cap. — Nașterile moarte... sângele celei de-a paisprezecea fiice... ai avut întotdeauna o imaginație fertilă, chiar dacă vag urâtă, Rava.

— Sucul de centură este un gust dobândit, Avalt. Străinii se ocupă rar de asta. Recunosc, am fost impresionat fără tragere de inimă că niciunul dintre ei nu a căzut de fapt cu chestiile urâte.

— Așteaptă până când apare în orice alte cicatrici pe care le-au suferit se întâmplă.

— Asta îmi amintește... unde era Destriantul lor? Mă așteptam pe deplin că Marele lor preot să-i fi însoțit.

Rava a ridicat din umeri. „Pentru moment, nu ne putem infiltra în rândurile lor, așa că la această întrebare nu se poate încă răspunde. Odată ce vor ajunge la țărm și vor intra în regatul nostru, vom avea o mulțime de adepți și purtători de tabără și vom aduna tot ce trebuie să știm.

Avalt se lăsă pe spate, apoi aruncă o privire Cancelarului. 'Al paisprezecelea? Felash, da? De ce ea,

Rava?

— Cățeaua mi-a respins avansurile.

— De ce nu ai furat-o?

Fața încrețită a lui Rava se răsuci. 'Am incercat. Fii atent la acest avertisment, Cuceritor, nu încerca să treci de roabele unui sânge regal - cei mai cruzi asasini pe care i-a văzut vreodată această lume. Mi-a revenit vestea, bineînțeles... trei zile și patru nopți de cea mai disprețuitoare tortură a agenților mei. Și cățelele au avut temeritatea să-mi trimită o sticlă din globii lor oculari murați. Nebun!

— Ai ripostat? întrebă Avalt, luând un pahar pentru a-și ascunde fiorul de groază.

'Desigur că nu. Am exagerat, aruncându-mi pofta asupra ei. Lecția oferită succint. Fii atent și la asta, tânărul meu războinic. Nu orice palmă ar trebui să aprindă o ceartă dezordonată.

— Am ascultat tot ce spui, prietene.

Au băut din nou, fiecare cu gândurile lui.

Ceea ce a fost la fel de bine.

Servitorul care stătea în spatele și în dreapta Cancelarului făcea pace cu zeul său personal, muncindu-se din greu să schimbe codul de clipire cu colegul său spion dincolo de masă și știind bine că era pe cale să i se taie larg gâtul. deschis. În intervalul în care cei doi șerpi îl escortau pe Perish până la barca lor, el îi transmise unui purtător de farfurii o relatare convingătoare a tot ceea ce se spusese în cameră, iar femeia aceea se pregătea acum să plece chiar în noaptea asta. în călătoria ei periculoasă de întoarcere în capitală.

Poate că cancelarul Rava, după ce a depășit atingerea, s-a mulțumit să accepte lecția îngrozitoare a temerității sale, dată de torționarii lui Lady Felash asupra agenților săi stângaci. Doamna, din păcate, nu era.

Se spunea că penisul lui Rava avea toată momeala unui burtă eviscerată de șarpe. Gândul la acel vierme care i se strecoară pe coapsă a fost suficient pentru a o trimite pe cea de-a paisprezecea fiică a regelui într-o furie sfârâitoare de indignare. Nu, abia începuse să-și dea lecțiile bătrânului cancelar.

În micul regat Bolkando, viața era o aventură.

Yan Tovis era de gând să finalizeze măcelul îngrozitor pe care îl începuse fratele ei, deși era îndoielnic dacă va

reuși, având în vedere furia vertiginoasă și frenetică a lui Pully și Skwish în timp ce scuipau, înjurău și dansau fragmente de pași de crimă, trimițând. șuvoaie de pis în toate direcţiile până când pereţii de piele ai colibei se întunecau ca vinul odată cu potopul. Cizmele de călărie ale lui Twilight au fost împroșcate în mod similar, deși mai potrivite pentru a renunța la o asemenea dezgustări. Răbdarea ei, însă, nu era atât de imună.

— Ajunge de asta!

Două fețe întortocheate se răsuciră pentru a se uita la ea. — Trebuie să-l vânăm! mârâi Pully. „Blesteme de sânge! Otrăvuri pentru șobolani, pești spini. Nouă nopți în durere! Nouă și nouă amore!

„Este alungat”, a spus Yan Tovis. — Problema este închisă.

Skwish tuși flegma și, răsucindu-și capul, o împroșcă pe peretele din stânga Twilight. Mârâind, Yan Tovis întinse mâna spre sabia ei.

'Accident!' țipă Pully, făcându-se să se ciocnească de sora ei și apoi împingând-o pe vrăjitoarea brusc palidă înapoi.

Yan Tovis s-a luptat să nu dezvelească arma. Ura să se enerveze, ura acea pierdere a controlului, mai ales că, odată trezită în ea, era aproape imposibil să se stăpânească. În acest moment, era chiar la limita furiei. Încă o insultă - din partea Errantului, o expresie nepăzită - și ea îi va ucide pe amândoi.

Pully avea suficientă inteligență pentru a recunoaște amenințarea, era clar, din moment ce a continuat să-l împingă pe Skwish înapoi, până când amândoi s-au apucat de peretele îndepărtat, apoi ea s-a răsucit, dând din cap. „R'grets, Queen, umbeliss r'grets. Mâhnire, și sunt sigur, durere, Alteță, și s-ar putea ca acel șoc să aibă un venin în venele astea vechi. Scuze, fără mine și Skwish. Povestea groaznică, poveste groaznică!

Yan Tovis a reușit să-și elibereze strânsoarea sabiei lungi. Pe un ton sumbră, ea a spus: „Nu avem timp pentru toate astea. The Shake și-a pierdut covenul, cu excepția voastră doi. Și și-a pierdut ceasul. Acum suntem doar noi trei. O regină și două vrăjitoare. Trebuie să discutăm ce trebuie să facem.

„Și spune”, a spus Pully, dând din cap cu putere, „și” spune că marea este oarbă față de țărm și la fel de oarbă pentru Shake, iar marea se ridică. Se ridică, Alteță. A șasea profeție...

— A șasea profeție! șuieră Skwish, împingând-o în jurul surorii ei și aruncându-se cu privirea la Yan Tovis. — Dar a cincisprezecea profeție? Noaptea sângelui rudei! „Și se ridică și țărmul se va îneca, totul într-o noapte lacrimă în apă și lumea curge roșie! Rude peste rudă, sacrificarea marchează Shake-ul și Shake-ul se va îneca! În aerul nerespirator.” Și ce poate fi mai nerespirator decât marea? Fratele tău ne-a ucis pe toți și pe noi toți!

— Exilat, spuse Twilight, pe tonul ei plat. — Nu am niciun frate.

— Avem nevoie de un rege! se tângui Skwish, trăgându-i de păr.

' *Noi nu!* '

Cele două vrăjitoare au înghețat, speriate de ferocitatea ei, șocate de cuvintele ei.

Yan Tovis trase adânc aer în piept - nu putea ascunde tremurul din mâinile ei, extremitatea furiei ei. „Nu sunt orb la mare”, a spus ea. „Nu, ascultați-mă, amândoi! Taci si doar asculta! Apa chiar crește. Acest fapt este de netăgăduit. Țărmul se îneacă - chiar și așa cum proclamă jumătate din profeții. Nu sunt atât de prost încât să ignor înțelepciunea văzătorilor antici. The Shake au probleme. Noi, mie, vouă, ține să găsim o cale prin. Pentru oamenii noștri. Cearta noastră trebuie să se sfârșească, dar dacă nu puteți lăsa deoparte tot ce s-a întâmplat și faceți-o acum, atunci nu-mi lăsați de ales decât să vă alung pe amândoi. Chiar și în timp ce rosti cuvântul „alunga”, a văzut – cu o satisfacție deloc mică – că ambele vrăjitoare auziseră ceva diferit, ceva mult mai sălbatic și definitiv.

Skwish și-a lins buzele ofilite și apoi a părut să se lăsească de peretele colibei. — Trebuie să fugim de pe mal, regina.

'Știu.'

— Trebuie să plecăm. Pu'a'strigă insula, adună tot Shake. Trebuie să începem din nou ultima noastră călătorie.

— Aşa cum a fost profeţit, şopti Pully. — Călătoria noastră.

'Da. Acum sătenii îngroapă cadavrele - au nevoie de tine să rostești rugăciunile de încheiere. Și apoi mă voi ocupa de nave – mă voi întoarce singur pe Third Maiden Isle – trebuie să organizăm o evacuare.

— Numai despre Shake vrei să spui!

— Nu, Pully. Insulă aceea blestemata va fi inundată. Îi luăm pe toți cu noi.

— Premianţi slăbănogi!

— Ucigași, leneși, scuipători de murdărie, pistonători!

Yan Tovis s-a uitat cu privirea la cele două hărți. 'Cu toate acestea.'

Nici unul nu i-a putut ține privirea și, după o clipă, Skwish începu să se îndrepte spre prag. „Rugăciuni și” da, rugăciuni. Frate coven-ul mort, frate toţi 'Shake şi ţărm'.

Odată ce Skwish a dispărut din vedere, Pully a schițat o reverență îngrozitoare și apoi s-a grăbit după sora ei.

Încă o dată singur, Yan Tovis s-a prăbușit în șa-scaun care a trecut pentru tronul ei. Îi venea atât de mult să plângă. În frustrare, în indignare și în angoasă. Nu, a vrut să plângă pentru ea însăși. Pierderea unui frate-din nou-*din nou.*

Oh. La naiba, Yedan.

Și mai tulburătoare, ea a crezut că îi înțelege motivațiile. Într-o noapte plină de sânge, Watchul a șters o duzină de conspirații mortale, fiecare menită să o doboare. Cum putea ea să-l urască pentru asta?

Dar pot. Căci nu mai stai lângă mine, frate. Acum, când Malul se îneacă. Acum, când am cea mai mare nevoie de tine.

Ei bine, nu a servit nimănui ca Regina să plângă. Adevăratul amurg nu a fost un timp pentru milă, până la urmă. Regret, poate, dar nu milă.

Și dacă toate profețiile antice ar fi adevărate?

Apoi Shake-ul ei, rupt, decimat și pierdut, era menit să schimbe lumea.

Și trebuie să-i conduc. Flancat de două vrăjitoare perfide. Trebuie să-mi conduc poporul departe de țărm.

Odată cu sosirea întunericului, doi dragoni s-au ridicat pe cerul nopții, unul alb ca osul, celălalt părând să ardă cu un foc nestins sub solzii aurii. S-au învârtit o dată în jurul împrăștierii vetrelor pâlpâitoare care marcau tabăra Imass, apoi au înaripat spre est.

În urma lor, un bărbat a stat pe un deal, privind până când i-au pierdut din vedere. După un timp, o a doua figură i s-a alăturat.

Dacă au plâns, întunericul a ținut acel adevăr aproape de inimă.

De undeva pe dealuri, o emlava a tușit triumfător, anunțând lumea că a ucis. Sângele fierbinte a înmuiat pământul, ochii străluciți și ceva care trăise liber nu mai trăia.

Capitolul trei

În ultima zi, tiranul a spus adevărul
Copilul lui care plecase din lumea întunecată
Acum s-a ridicat ca un stindard înaintea zidurilor tatălui său
Și flăcările batjocorită ca sărbătorile de la fiecare fereastră
O mie de mii de pumni de cenuşă pe scena
Se spune că sângele nu deține nici memorie și nici loialitate
În această ultima zi, tiranul a văzut astfel un adevăr
Fiul s-a născut într-o cameră întunecată din strigăte de femeie
Și a mers pe o fortă întunecată de-a lungul holurilor răsunând durere
Doar pentru a fugi într-o noapte fără lună sub capac
De pumnul ponderat al stăpânului său și chipul devastator
Beget a dovedit tuturor că o umbră se întinde departe
Doar ca să se întoarcă către creatorul său cumplit care se adâncește mereu
Dorința sa de potrivire și acest adevăr este clar, deoarece este orb
Tiranii și sfinții deopotrivă trebuie să cadă la pământ
În ultimele lor respirații luate pe rând de umbră
De odihna lor finală unde adevărul îi ține tare
Pe un pat de piatră.

Soarele merge departe, Restlo Faran

Sărutările tale îmi amorțesc buzele.

— Sunt cuișoarele, răspunse Shurq Elalle, așezându-se pe marginea patului.

— Ai dureri de dinţi?

— Nu de ce să fiu conștient. Scanând îmbrăcămintea care împânzeau podeaua, și-a spionat jambierele și s-a întins să-i adune. — Mergi în curând?

'Noi suntem? Presupun că da. Adjunctul nu este unul care să ne anunţe planurile ei.

— Privilegiul comandantului. Se ridică să ridice jambierele, încruntându-se în timp ce se zvârcoli – se îngrașa? A fost chiar posibil?

— Acum e un dans dulce. Sunt de gând să mă aplec aici și...

— Nu aș face asta, iubire.

'De ce nu?'

Îți vei obține o față amorțită. — Ah, o femeie are nevoie de secretele ei. *Ei bine, acesta are, cel puțin.*

— De asemenea, sunt de gând să rămân aici, spuse Malazanul.

Aplecându-se mult pentru a-și încinge cizmele, Shurq se încruntă. — Nici măcar nu e miezul nopţii, căpitane. Nu plănuiam să am o seară liniștită acasă.

— Ești nesățios. De ce, dacă aș fi jumătate din bărbatul pe care mi-aș dori să fiu...

Ea a zâmbit. A fost greu să fii enervat cu acesta. Ea se obișnuise chiar cu acea mustață lată și ceară de sub nasul lui deformat. Dar avea dreptate în privința ei în moduri pe care nici nu și-o putea imagina. Nesăturabil într-adevăr. Ea smulse de pielea de căprioară și strânse curelele de sub sâni.

— Ai grijă, nu vrei să-ți îngreunezi respirația, Shurq. Hood știe, moda de aici par toate concepute pentru a emascula femeile - ar fi acesta cuvântul potrivit? Castra? Totul pare conceput să te închidă pe tine, pe spiritul tău, de parcă libertatea unei femei ar fi un fel de amenințare.

„Tot auto-impus, dragă”, a răspuns ea, strângându-și centura de arme și apoi adunându-și pelerină de unde stătea grămadă pe podea. Ea l-a scuturat. — Ia zece femei, toate cele mai bune prietene. Uită-te la unul cum se căsătorește. Înainte să-ți dai seama, ea este în fruntea grămezilor, stând îngâmfată și superioară pe tronul ei conjugal. Și în scurt timp, fiecare femeie din acel grup este în căutarea unui soț. Ea a legănat pelerina în spatele ei și și-a prins agrafele la umeri. — Și Queen Perfect Bitch stă acolo sus, dând din cap cu aprobarea ei.

'Istorie? Al meu al meu. Oricum, asta nu durează.

'Oh?'

'Sigur. Sunt flori dulci până când soțul ei fuge cu unul dintre cei mai buni prieteni.

Ea pufni și apoi înjură. — La naiba, ți-am spus să nu mă faci să râd.

— Nimic nu îți va sparge perfecțiunea feței, Shurq Elalle.

— Știi ce se spune: vârsta ne urmărește pe toți, Ruthan Gudd.

— O cârgă bătrână care te vânează? Nici urmă de asta.

Ea se îndreptă spre uşă. — Ești drăguț, Ruthan, chiar și când ești plin de prostii. Ideea mea a fost că majoritatea femeilor nu se plac. Nu chiar, nu în sens general. Dacă cineva ajunge să poarte lanțuri, ea le va vopsi în aur și se va epuiza complotând să vadă lanțuri pe orice altă femeie. Este tipul nostru urât înnăscut. Încuie când pleci.

— După cum am spus, intenționez să rămân peste noapte.

Ceva în tonul lui o făcu să se întoarcă. Reacția ei imediată a fost pur și simplu să-l dea afară, chiar dacă doar pentru a sublinia faptul că el era un oaspete, nu un membru al gospodăriei blestemat. Dar auzise o șoaptă de fier sub cuvintele bărbatului. — Probleme în complexul Malazan, căpitane?

„Există un adept în marini...”

— Adept la ce? Ar trebui să mi-l prezinți?

Privirea i s-a îndepărtat și s-a ridicat încet în pat pentru a-și sprijini spatele de tăblia patului. — Versiunea noastră a unui turnător al Tilesului. Oricum, Adjunctul a ordonat o... un casting. Astă seară. Începând cam acum.

'Și?'

Bărbatul a ridicat din umeri. — Poate că sunt doar superstiţios, dar ideea mi-a dat o stare de nervi.

Nu e de mirare că ai fost atât de energic. — Și vrei să stai cât mai departe posibil.

— Da.

— În regulă, Ruthan. Ar trebui să mă întorc înainte de zori, sper. Putem micul dejun împreună.

— Mulțumesc, Shurq. Oh, distrează-te și nu te epuiza.

Puține șanse de asta, iubire. — Odihnește-te, spuse ea, deschizând ușa. — Vino în dimineața când vei avea nevoie.

Dă-le întotdeauna ceva înainte de a pleca. Ceva care să hrănească anticiparea, din moment ce anticiparea a servit atât de bine să-l orbească pe un om de anumite discrepanțe evidente în, uh, apetit. Ea a coborât scările. *cuișoare. Ridicol.* Era necesară o altă vizită la Selush. Nivelul actual de întreținere al lui Shurq Elalle s-a dovedit din ce în ce mai complicat, ca să nu mai vorbim de extrem de costisitor.

Ieșind afară, a tresărit când o siluetă uriașă ieșea din umbra unui alcov. 'Ublala! Shades of the Empty Throne, m-ai tresărit. Ce faci aici?'

^

'Cine este el?' întrebă gigantul. — Il voi omorî pentru tine, dacă vrei.

— Nu, nu-mi place. M-ai urmărit din nou? Ascultă, am explicat toate astea înainte, nu-i așa?

Privirea lui Ublala Pung coborî în picioare. Mormăi ceva inaudibil.

'Ce?'

'Da. Am spus „da”, căpitane. Oh, vreau să fug!

— Credeam că Tehol te-a introdus în Garda Palatului, spuse ea, sperând să-i distragă atenția.

— Nu-mi place să lustruiesc cizmele.

— Ublala, trebuie să faci asta doar o dată la câteva zile, sau poți angaja pe cineva...

— Nu cizmele mele. ale tuturor celorlalți.

„Ceilalți paznici”?

El dădu din cap mohorât.

— Ublala, plimbă-te cu mine, o să-ți cumpăr ceva de băut. Sau trei. Au pornit pe stradă spre podul canalului. — Ascultă, acei paznici doar profită de bunătatea ta. Nu trebuie să le lustruiești cizmele.

'Eu nu?'

'Nu. Ești un paznic. Dacă Tehol ar ști despre asta... ei bine, probabil că ar trebui să le spui tovarășilor tăi din Gardă că vei vorbi cu cel mai bun prieten al tău, Regele.

„El este cel mai bun prieten al meu, nu-i așa? Mi-a dat pui.

Au traversat podul, făcând semn cu mâna muștelor de nămol care se îngrămădeau și și-au îndreptat drum spre un bulevard care flanchea una dintre piețele de noapte. Mai mult decât numărul obișnuit de soldați Malazan care rătăcesc, a remarcat ea. 'Exact. Pui. Și un om ca Tehol nu va împărți puiul cu oricine, nu-i așa?

'Nu știu. Poate.'

— Nu, Ublala, ai încredere în mine. Ai prieteni în locuri înalte. Regele, Cancelarul, Ceda, Regina, Sabia Regelui. Oricare dintre ei ar fi încântat să împartă pui cu tine și poți să pariezi că nu ar fi atât de generos cu niciunul dintre colegii tăi de gardă.

— Deci nu trebuie să lustruiesc cizmele?

— Doar al tău, sau poți angaja pe cineva să facă asta.

„Ce zici de a-și cusă lacrimi în uniforme? Să-și ascuți cuțitele și săbiile? Și ce zici să-și spele lenjeria...

'Stop! Nimic din toate astea - și acum mai ales vreau să promiți că vei vorbi cu prietenii tăi. Oricare dintre ei. Tehol,

Bugg, Brys, Janath. Vei face asta pentru mine? Le vei spune ce te obligă să faci ceilalți gardieni?

'În regulă.'

— Bine, tovarășii tăi nenorociți din Gardă au niște probleme serioase. Acum, iată un bar potrivit. Ei folosesc bănci în loc de scaune, așa că nu vei rămâne blocat ca data trecută.

'Bun. Imi este sete. Ești un prieten bun, Shurq. Vreau să fac sex cu tine.

'Ce dragut. Dar ca să înțelegi, mulți bărbați mă sex și nu poți lăsa asta să te deranjeze, bine?

'În regulă.'

'Ublala-'

— Da, bine, promit.

Kisswhere stătea prăbușit în șa, în timp ce trupa călărea într-un trap lent spre orașul Letheras. Nu ar fi vrut să arunce o privire către sora ei, Sinter, ca nu cumva vinovăția pe care o simțea să o copleșească pur și simplu, cu o gheare, înjunghiătoare, în sufletul ei, târându-l în uitare.

Știa de-a lungul timpului că Sinter o va urma oriunde, iar când trenul de recrutare a intrat în satul lor din junglele Dal Hon, ei bine, fusese doar un test în plus al acelei convingeri secrete. Cel mai rău dintre ei a fost că alăturarea pușcailor marini fusese puțin mai mult decât un capriciu al naibii. Stimulată de un pic de mizerie locală, spirala înăuntru a suspiciunilor care aveau să-și găsească în inima pe nimeni altul decât pe Kisswhere însăși – „cealaltă" femeie blestemata care locuia ca o umbră zâmbitoare nevăzută la marginea unei familii – oh, putea au rezistat scandalului, cu încă o aruncare din cap și câteva gesturi nepăsătoare. Nu era că ea l-ar fi iubit pe bărbat - toate spiritele pădurii știau bine că un bărbat adulter nu merită dragostea unei femei, căci el trăia doar pentru el însuși și nu ar face niciun sacrificiu în numele soției sale, nici cea a copiilor lor. Nu, motivele ei fuseseră mai puțin romantice.

Plictiseala s-a dovedit a fi un păstor crud - comutatorul nu a încetat să se claște. O foame de interzis a adăugat încă o nuanță întunecată modelului impulsurilor ei. Știa de tot timpul că va veni o vreme când o vor alunga din sat, când va fi proscrisă pentru tot restul vieții. O astfel de alungare nu mai era o condamnare la moarte – lumea vastă de dincolo de junglă deschidea acum o multitudine de căi de

evacuare. Imperiul Malazan era vast, deținând milioane de cetățeni pe trei continente. Da, știa că nu va avea nicio dificultate să dispară în acel anonim binecuvântat. Și, în plus, știa că va avea mereu companie. Sinter - atât de capabilă, atât de practică - a fost partenerul perfect pentru toate aventurile ei. Și oh, Șacalul Alb știa bine că sora ei era o frumusețe și împreună nu ar trebui să se teamă de absența companiei masculine.

Recrutorii păreau să ofere o evadare rapidă, fortuită în timp, și au fost bucuroși să plătească toate cheltuielile de călătorie. Deci ea apucase de coada hienei.

Și desigur, sora Sinter s-a grăbit să o urmeze.

Ar fi trebuit să se termine acolo. Dar Badan Gruk a fost biciuit în curentul năprasnic al traseului lor. Prostul se îndrăgostise de Sinter.

Dacă s-ar fi obosit să pună vreun gând în spatele deciziilor ei, ar fi înțeles dezastrul teribil în care i-a târât pe toți. Marinarii Malazan au cerut un serviciu de zece ani, iar Kisswhere pur și simplu zâmbise și ridicase din umeri și apoi se înscrisese pentru numărătoarea lungă, spunându-și că, de îndată ce se va sătura de joc, va părăsi rândurile și, odată mai mult, dispare în anonimat.

Din păcate, natura lui Sinter era o țesătură mult mai strânsă. Ceea ce a luat înăuntru l-a păstrat și un jurământ făcut odată a fost ținut de el, până la suflarea ei pe moarte.

Nu a durat mult până când Kisswhere își dă seama de greșeala pe care o făcuse. Nu putea foarte bine să fugă și să-și abandoneze sora, care atunci plecase și și-a arătat destule talente pentru a fi numită sergent. Și, deși Kisswhere era mai mult sau mai puțin indiferent față de soarta lui Badan Gruk – bărbatul atât de nenorocit ca soldat, cu atât mai mult ca sergent de echipă – îi devenise clar că Sinter strânsese niște noduri între ei. Așa cum Sinter îl urmase pe Kisswhere, tot așa și Badan Gruk îl urmase pe Sinter. Dar jugul îngrozitor al responsabilității nu s-a dovedit la nucleul legăturilor dintre Sinter și Badan Gruk. Se întâmpla altceva. De fapt, sora ei iubea prostul? Poate.

Viața fusese mult mai ușoară în sat, în ciuda tuturor șoldurilor strecurate și frenetice în tufișuri dinspre râu - cel puțin atunci Kisswhere era singură și indiferent de ce i s-ar fi întâmplat, sora ei ar fi fost liber de ea. Și în siguranță.

Ar putea ea să ia totul înapoi...

Această excursie printre marinari era probabil să-i omoare pe toți. A încetat să fie distractiv cu mult timp în

urmă. Călătoria îngrozitoare pe acele transporturi groaznice, până la Șapte orașe. Marsul. Y'Ghatan. Mai multe călătorii pe mare. Orașul Malaz. Invazia de coastă pe acest continent - noaptea pe râuri - lanțuri, întuneric, celule putrezite și lipsă de hrană -

Nu, Kisswhere nu putea privi spre Sinter și, așadar, să fie martoră la starea ei de ruptură. Nici nu putea întâlni ochii chinuiți ai lui Badan Gruk, toată acea durere și angoasă crudă.

Și-a dorit să fi murit în acea celulă.

Ea și-ar fi dorit să fi acceptat oferta Adjunctului de eliberare odată ce scoaterea în afara legii a devenit oficială. Dar Sinter nu ar avea nimic din toate astea. Desigur că nu.

Călăreau în întuneric, dar Kisswhere a simțit când sora ei a oprit brusc. Soldații imediat în spatele lor s-au îndepărtat pentru a evita ciocnirea cailor. Mormăituri, înjurături și apoi vocea îngrijorată a lui Badan Gruk. — Sinter? Ce s-a întâmplat?'

Sinter se răsuci în şa. — Nep este cu noi? Nep Furrow?

— Nu, răspunse Badan.

Kisswhere a văzut frica reală trezită în sora ei, iar inima ei a început să-i bată cu putere ca răspuns. Sinter avea sensibilități-

'In oras! Trebuie sa ne grabim-'

— Stai, grăună Kisswhere. — Sinter, te rog, dacă sunt probleme acolo, lasă-i ei să se ocupe...

— *Nu, trebuie să călărim* !

Și deodată a înfipt călcâiele în flancurile calului și fiara s-a aruncat înainte. O clipă mai târziu și toată lumea îl urmărea, Kiss unde în compania lor. Capul i se învârtea - se gândea că ar putea fi aruncată de pe montură - prea slabă, prea obosită...

Dar sora ei. Sinter. Nenorocita ei de soră, era marin, acum. Era una dintre adjuncții și, deși târfa aia habar n-avea, erau soldați ca Sinter - cei liniștiți, cei nebun de loiali - care erau coloana de fier a vânătorilor de oase.

Malice fulgeră prin Kisswhere, zdrențuită ca un steag la miezul nopții. *Badan știe asta. Știu. Tavore, mi-ai furat sora. Și asta, cățea rece, nu o voi accepta!*

O vreau înapoi, la naiba.

O vreau pe sora mea înapoi.

— Deci unde este prostul?

Pumnul Keneb ridică din umeri. — Arbin preferă compania celor grei. Soldații cu murdărie pe nas și furtuni

de praf în cranii. Pumnul se joacă cu ei, se îmbătă cu ei, probabil se culcă cu unii dintre ei, de altfel.

Blistig mormăi când se aşeză. — Și acesta este modul potrivit de a câștiga respect?

— Asta depinde, presupun, spuse Keneb. „Dacă Arbin câștigă la lovituri, bea pe toți ceilalți sub masă și epuizează fiecare iubit suficient de curajos pentru a împărți un pat, atunci poate că funcționează.”

— Nu fi prost, Keneb. Un Pumn trebuie să țină distanță. Mai mare decât viața și, în plus, mai răutăcioasă. Și-a turnat un alt jar cu berea locală spumoasă. — Mă bucur că stai aici, îmi imaginez.

— Nici măcar nu mi-am făcut locul la ultima lectură. Am fost acolo în locul lui Grub, asta-i tot.

— Acum băiatul trebuie să-și înghită propriile necazuri. Blistig se apleca în față – găsiseră o tavernă de lux, prea scumpă și deci nu ar putea atrage niciun soldat Malazan sub gradul de căpitan, iar pentru o vreme, în ultimele săptămâni, Pumnii se adunaseră aici, mai ales să bea și să se plângă. „Cum este una dintre acele lecturi? Auzi tot felul de zvonuri. Oamenii scuipă tritoni sau șerpi care se strecoară din urechi, și vai de orice copil născut în acel moment oriunde în districtul - trei ochi și limbi bifurcate. A clătinat din cap, a băut trei guri rapide și apoi și-a șters gura. — Se spune că orice s-a întâmplat la ultima, a hotărât Adjunctului, despre tot ce a urmat. Toată noaptea în orașul Malaz. Toți se plimbă cu cărțile. Chiar și uciderea lui Kalam...

— Nu știm că a fost ucis, spuse Keneb.

— Ai fost acolo, în acea cabină, insistă Blistig. 'Ce s-a întâmplat?'

Keneb își întoarse privirea, dorind brusc ceva mai puternic decât berea. A descoperit că era nespus de răcit, moale, parcă ar fi avut febră. — E pe cale să înceapă, mormăi el. „Atins o dată...”

— Oricine cu păr pe gât a părăsit baracă, știai asta? Toată armata blestemata s-a împrăștiat în oraș în seara asta. Mă sperii, Keneb.

— Relaxează-te, se auzi el răspunzând. — Din câte îmi amintesc, am scuipat un singur triton. Iată că vine Madan.

Deadsmell închiriase o cameră pentru noapte, la etajul patru, cu balcon și acces rapid la acoperiș. Salariul naibii de o lună, dar avea o vedere spre sediul central temporar - ei bine, cupola lui ghemuită, în orice caz, iar la capătul

îndepărtat al acoperișului hanului era o scurtă picătură până la o clădire alăturată, un sprint rapid pe lungimea ei și până la o alee la nu trei străzi de râu. Cel mai bine a putut face, având în vedere toate lucrurile.

Masan Gilani sosise cu un butoi de bere și o pâine, deși singura funcție pe care Deadsmell o putea prevedea pentru pâine era aceea de a fi folosită pentru a absorbi vărsăturile, zeii știau că nu îi era foame. Ebron, Shard, Cord, Limp și Crump s-au înghesuit apoi, cu brațele încărcate cu sticle de vin prăfuite. Magul era palid și tremurător. Cord, Shard și Limp păreau speriați, în timp ce Crump zâmbea ca un bărbat lovit fără sens de o ramură de copac căzută.

Încruntându-se la ei pe toți, Deadsmell și-a ridicat propriul rucsac de pe podea și l-a așezat cu o lovitură pe masa singură. La zgomot, capul lui Ebron se răsuci.

— Hood te ia, nigromane, tu și magiile tale împuțite. Dacă aș fi cunoscut...

— Nici măcar nu ai fost invitat, spuse Deadsmell cu un mârâit, și poți pleca oricând. Și ce face fostul neregulat ăla cu lemnul ăla?

— Am de gând să sculptez ceva! spuse Crump cu un zâmbet strălucitor cu dinți, ca un cal care cerșește un măr. 'Poate un pește mare! Sau o trupă de soldați-cai! Sau o salamandră uriașă - deși asta ar putea fi periculos, oh, prea periculos, cu excepția cazului în care îi dau coada un dop ca să o poți smulge - și o falcă cu balamale care merge în sus și în jos și scoate sunete de râs. De ce aș putea...

— Bagă-ţi-o în gură, asta ai putea să faci, a intervenit Deadsmell. — Mai bine, o voi face pentru tine, saper.

Zâmbetul se clătina. — Nu trebuie să fii răutăcios și tot. Cu toții venim aici să facem lucruri. Sergentul Cord și caporalul Shard vor bea, au spus ei, și se vor ruga Reginei Viselor. Limp va dormi și Ebron va face magie de protecție și tot. Ochii lui de cabaline s-au îndreptat spre Masan Gilani – care era trântită pe scaunul singuratic moale, cu picioarele întinse, pleoapele în jos, degetele împerecheate pe poala ei – iar maxilarul lung al lui Crump s-a lăsat încet. — Și ea va fi frumoasă, șopti el.

Oftând, Deadsmell desfăcu sforile de piele ale haitei și începu să ridice diferite creaturi mici moarte. O pasăre pâlpâitoare, un șobolan cu blană neagră, o iguană și un lucru ciudat, cu pielea albastră și cu ochi mari, care ar putea fi un liliac sau o broască țestoasă fără carapace - el a găsit creatura de mărimea unei vulpi atârnând de trei... coada cu vârful pe o tarabă din piață. Bătrâna chicotise

când îl cumpărase, o reacție destul de prevestitoare, în ceea ce privește Deadsmell. Chiar și așa, avea destul de decent-

Ridicând privirea, văzu că toată lumea se uita la el. 'Ce?'

Încruntarea lui Crump îi întuneca chipul normal insipid în ceva... alarmant. — Tu, spuse el. — Nu ești, din întâmplare, nu ești un... un... un *nigromant* ? Tu esti?'

— Nu te-am invitat aici, Crump!

Ebron transpira. — Ascultă, saper-tu, Crump Bole sau cum te cheamă. Nu mai ești un Mott Iregular, amintește-ți asta. Ești un soldat. Un vânător de oase. Primiți ordine de la Cord, sergent Cord, nu?

Își drese glasul, Cord spuse: — Așa e, Crump. Și, uh, îți ordon să, uh, să sculptezi.

Crump clipi, și-a lins buzele și apoi dădu din cap către sergentul său. — Carve, corect. Ce vrei să sculptez, sergent? Haide, orice! În afară de nigromanţi, bine?

'Sigur. Ce zici de toți cei de aici în această cameră, cu excepția Deadsmell, desigur. Dar toți ceilalți. Uhm, cai de călărie, cai în galop. Caii galopând peste flăcări.

Crump și-a șters buzele și i-a aruncat lui Masan Gilani o privire timidă. — Și ea, sergent?

— Haide, spuse Masan Gilani târâtor. — Abia aștept să-l văd. Nu uita să te incluzi, Crump. Pe cel mai mare cal.

— Mda, cu o sabie uriașă într-o mână și un blestem în cealaltă!

'Perfect.'

Deadsmell a revenit în menajeria lui de animale moarte, aranjandu-le în cerc, cap la coadă, pe blat.

— Doamne, ăia au miros, spuse Limp. — Nu le poți scufunda în uleiuri parfumate sau așa ceva?

— Nu, nu pot. Acum taci toți. Este vorba despre salvarea tuturor skin-urilor, nu? Chiar și al tău, Ebron, de parcă Rashan va ajuta cu ceva în seara asta. Să-l țin pe Hood din această cameră depinde de mine. Deci, fără întreruperi, dacă nu vrei să mă omori...

Capul lui Crump se dădu în sus. 'Suna perfect-'

— Și toți ceilalți, inclusiv tu, Crump.

— Asta nu sună atât de perfect.

— Carve, ordonă Cord.

Sapatorul și-a aplecat capul pe spate la sarcină încă o dată, vârful limbii ieșindu-i ca o mușcă care iese în aer.

Deadsmell și-a concentrat atenția asupra șirului de cadavre. Chestia cu broasca testoasă de mărimea unei vulpi

părea să-l privească cu un ochi uriaș de căprioară. Se luptă cu un fior, mişcarea devenind o tresărire când iguana moartă clipi langozită. — Zei de jos, gemu el. — Moartea High House a sosit.

dopurile au început să poată.

— Suntem urmăriți.

'Ce? Acum Urb, asta e umbra ta, este tot. Noi suntem cei care facem folloanul, nu? Nu-mi voi lăsa nici un caporal cu două fețe să mă duc bine-acum, ne întoarcem la stânga 'aici-'

— Corect, Hellian. Tocmai ai virat la dreapta.

„Asta doar pentru că suntem unul lângă altul, ceea ce înseamnă că vezi că este diferit. A fost lăsat pentru mine și dacă este potrivit pentru tine, asta e problema ta. Acum uite, izzat a broffle? S-a dus la o discuție? Ce fel de caporal al meu este el? Ce sa întâmplat cu femeile din Mlazan, hei? Îl înțelegem și vreau să-i tai mingile, bine? Pune capăt acestui onct și ferawl.

Când ajunseră la scările înguste ascunse între două intrări largi, învechite, Hellian întinse mâna cu ambele mâini, ca și cum ar fi vrut să apuce șinele. Dar nu erau șine și așa că ea a căzut pe trepte, făcându-și audibil bărbia. 'Au! Nenorocitele de role s-au rupt imediat în mâinile mele! Și ea bâjbâia și s-a strâns cu degetele. — S-a transformat și în praf, vezi?

Urb se aplecă mai aproape pentru a se asigura că nu i se scurgea creierul ud – nu că Hellian ar observa – și fu uşurată să văd nimic mai mult decât o zgârietură minoră pe partea inferioară a bărbiei. În timp ce ea se ridica în picioare, mângâindu-i părul decolorat, el se uită din nou înapoi, pe strada pe care tocmai coborâseră. — Skulldeath se ocupă de pândit, Hellian...

Ea se răsuci, clipind cu bufniță. — Squealdeath? El a aging? Ea a făcut ajustări mai ineficiente la părul ei. „Oh, e o chestie dragă, nu-i așa? Vrea să mă urc în chiloții mei...

— Hellian, gemu Urb. — A făcut dorința destul de clară – vrea să se căsătorească cu tine…

Ea se uită cu privirea. — Nu, nu, ijit. Vrea să le poarte. În rest, nu știe nimic. A făcut-o doar cu băieți, vezi. A continuat să încerce să-și pună pe burtă sub mine sau eu să fac la fel sub „am cu „ochiul” greșit și am ajuns să luptăm în loc cu alte chestii mai distractive. Oricum, mergem și ne luăm pe caporal, înainte ca el să cadă în crupție.

ˆ

Incruntându-se pentru a-și ascunde nemulțumirea, Urb urmă clătinarea lui Hellian în spatele scărilor. — Soldații folosesc curve tot timpul, Hellian...

— Este inocența lor, Urb, că un sergent cu dreptate trebuie să se preocupe de ea însăși.

— Sunt bărbați adulți, Hellian, nu sunt atât de nevinovați...

'OMS? Vreau să vorbesc despre caporalul meu, despre Touchy Breffless. Felul în care vorbește mereu cu gong-ul nici unei femei nu se apropie de el. A fi nebun nu este o calitate pe care o caută femeile, știi. În oamenii lor, vreau să spun. Făcu un semn vag către ușa din fața ei. „De ce acum încearcă cu curve și nu o să permit asta”. A încercat de câteva ori să prindă zăvorul, în cele din urmă a reușit și apoi l-a răsucit în ambele direcții, în sus și în jos, în sus și în jos. 'Gor b'low! Cine a inventat piesa asta un crud?

Urb trecu mâna pe lângă ea și deschise ușa.

Hellian intră, încercând încă să acționeze zăvorul. — Nu-ți face griji, Urb, o să înțeleg bine, doar să privesc și să învăț.

A trecut pe lângă ea și s-a oprit pe holul îngust, impresionat de tapetul extraordinar, care părea să fie alcătuit din foiță de aur, catifea roșie de mac și fâșii de piei de iepure piebald, toate într-un model nebun care l-a făcut fără să dorească să-și dorească să-și golească poșeta cu monede. . Iar podeaua de lemn negru, lustruită și ceară până i se părea aproape lichidă, de parcă ar fi mers pe o sticlă sub care aștepta chinul uitării nesfârșite - se întrebă dacă nu cumva totul era vrăjit.

— Unde te duci? întrebă Hellian.

— Ai deschis ușa, spuse Urb. — Și mi-a cerut să iau punctul.

'Am facut? Am facut? Să iei un punct-in o discuție?

'Asta e corect.'

— Bine, atunci scoate-ți arma, Urb, în caz că vom fi săriți.

El a ezitat, apoi a spus: „Sunt o remiză rapidă, Hellian”.

— Nu ceea ce am văzut, spuse ea în spatele lui.

Confuz, se opri din nou. 'Ce vrei să spui?'

— Înseamnă că ai nevoie de niște lecții de cruptie, aș spune. S-a îndreptat, dar asta nu a fost atât de dreaptă, deoarece a folosit un perete pentru a gestiona postura. — Cu excepția cazului în care, desigur, este Squatdeath ceea ce vrei. Totuși, nu că ai intra în chiloții mei. Hei, astea sunt piei pentru copii?

'Iepure. Nu mă interesează Skulldeath, Hellian. Și nu, nu vreau să-ți port chiloții...

„Ascultați-vă doi...”, a trântit cineva din spatele unei uși, într-o parte, „renunți la bătălia străină și găsește o cameră!”

Fața întunecată, Hellian întinse mâna spre sabia ei, dar teaca era goală. — Cine te-a furat, Urb, dă-mi sabia, la naiba! Sau dă jos ușa asta, da, asta e aici. Pune-l la mijloc. Folosește-ți capul!

În loc să încerce toate astea, Urb îl luă de braț pe Hellian și o ghidă mai departe pe coridor. „Nu sunt în ăla”, a spus el, „omul acela vorbea Letherii”.

— Acela a fost Letherii? Păcăleala aia străină? Nu e de mirare că acest oraș este fulla ijits, vorbind așa.

Urb se deplasă lângă o altă ușă și se aplecă să asculte. El a mormăit. — Voci. Negocierea. Acesta ar putea fi acela.

„Dă-l jos, lovește-l, găsește-ne un berbec sau un blestem sau un Napan furios...”

Urb a răsturnat zăvorul și a împins ușa înapoi, apoi a pășit înăuntru.

Doi caporali, în mare parte dezbrăcați, și două femei, una subțire, cealaltă grozav de grasă, toate privindu-l cu ochii mari. Urb arătă spre Brethless și apoi spre Touchy. — Voi doi, îmbrăcați-vă. Sergentul tău e pe coridor...

— Nu, nu sunt! iar Hellian intră în cameră, cu ochii strălucitori. — A angajat doi dintre ei! Crupire! Scat, ciugăle, înainte să-mi tai piciorul!

Cea subțire a scuipat ceva și deodată a avut un cuțit în mână, fluturând-o amenințător în timp ce înainta spre Hellian. Prostituata grasă ridică un scaun și înaintă greoi cu un pas în spatele ei.

Urb a tăiat o mână pentru a sparge încheietura mâinii celui care mânuia cuțitul - făcând arma zgomotând pe podea - și și-a folosit cealaltă ca să apuce fața femeii grase și să o împingă înapoi. Târâind, curvă monstruoasă căzu pe spatele ei amplu - camera se cutremură de impact. Strângându-și antebrațul învinețit, cel slăbănog trecu pe lângă ușă, țipând.

Caporalii se încăierau cu hainele lor, cu fețele frenetice de îngrijorare.

'A obține o rambursare!' urlă Hellian. — Acei doi ar trebui să *vă* plătească ! Nu invers! Hei, cine a chemat armata?

După cum s-a dovedit, armata era cei șase paznici de plăcere ai stabilimentului, înarmați cu bâte, dar lupta din

cameră s-a transformat urâtă doar când femeia grasă a intrat înapoi, cu scaunul legănat.

Stând lângă masa lungă, Brys Beddict a luat o înghițitură precaută din bere străină, uimit de aspectul pestriț al participanților la lectură, ultimii dintre care sosiră pe jumătate beat, cu o privire smerită în ochi. Un fost preot, a presupus el.

Erau o mulțime serioasă, ciudată, acești Malazani. Cu un talent de a combina relațiile casual cu cele mai sumbre subiecte, o odihnă neglijentă și o disciplină liberă cu un profesionalism sălbatic. El a fost, a recunoscut, ciudat de fermecat.

În același timp, Adjunct a fost ceva mai provocator în acest sens. Tavore Paran părea practic lipsită de grații sociale, în ciuda strămoșilor ei nobili – care ar fi trebuit să o învețe în decorul de bază; ca într-adevăr rangul ei militar înalt ar fi trebuit să netezească toate marginile zimțate ale naturii ei. Adjunctul era stingher la comandă și stângaci la curtoazie, ca și cum ar fi fost constant distras de un obstacol de netrecut.

Brys își putea imagina că un astfel de obstacol ar putea fi găsit în nestăpânirea legiunilor ei. Și totuși, ofițerii și soldații ei nu arătau nici o sclipire de insubordonare, nici un singur ochi peste spatele ei, nici strălucirea pumnalelor aruncate pe o parte. A existat loialitate, da, dar avea o aromă ciudată și Brys încă nu a putut să-i determine natura.

Oricare ar fi sursa distragerii atenției Adjunctului, ea nu găsea în mod clar nicio eliberare de strictele sale, iar Brys credea că povara o copleșește încet.

Majoritatea celorlalți erau străini pentru el sau, în cel mai bun caz, fețe vag familiare care atestă o întâlnire întâmplătoare din trecut. Îl cunoștea pe Înaltul Mag, Ben Adaephon Delat, cunoscut de ceilalți Malazani ca Quick Ben, deși lui Brys acel nume i se părea o versiune lipsită de respectul pe care îl merita cu siguranță Ceda. Îi cunoștea și pe Hedge și pe Fiddler, ambii fiind printre soldații primii care intraseră în palat.

Ceilalți din grup l-au tresărit. Doi copii, un băiat și o fată, și o femeie Tiste Andii, maturi în ani și maniere și clar scoși de includerea ei în această adunare zdrențuită. Toți ceilalți, cu excepția fostului preot, erau ofițeri sau soldați în armata Adjunctului. Doi pușcași de marina aurii și cu părul blond - niciunul dintre cei tineri - pe nume Gesler și Stormy.

Un bărbat nedescris pe nume Bottle, care nu putea fi cu mult mai în vârstă de două decenii; și aghiotantul lui Tavore, ofițerul surprinzător de frumos, tatuat, Lostara Yil, care se mișca cu grația unui dansator și ale cărui trăsături exotice au fost doar temperate de un aer de tristețe inefabilă.

Brys știa bine că soldații au trăit vieți dificile. Prieteni pierduți în moduri oribile, bruște. Cicatrici s-au întărit de-a lungul anilor, ambițiile zdrobite și visele puse deoparte. Lumea posibilităților s-a diminuat și trădările au fost amenințate din fiecare umbră. Un soldat trebuie să-și pună încrederea în cel care comandă și, prin extensie, în ceea ce comandantul servește la rândul său. În cazul acestor Bonehunters, Brys a înțeles că ei și Adjunctul lor au fost trădați de conducătorul imperiului lor. Erau în derivă și Tavore era tot ce putea face pentru a menține armata unită: faptul că au lansat o invazie a Lether era în sine extraordinar. Diviziile și brigăzile - în istoria propriului său regat - se revoltaseră ca răspuns la comenzi nici pe departe la fel de extreme. Numai din acest motiv, Brys îl ținea pe Adjunct cu adevărat respect și era convins că ea poseda o anumită calitate ascunsă, o virtute secretă, pe care soldații ei o recunoșteau bine și la care răspundeau - și Brys se întrebă dacă va veni să vadă singur. poate chiar în această noapte.

Deși stătea în largul lui, curios și moderat atent, sorbind berea, simțea foarte bine tensiunea în creștere din cameră. Nimeni nu era fericit, cu atât mai puțin sergentul care avea să trezească cărțile - bietul om arăta la fel de răvășit ca un câine care tocmai înotase pe lățimea râului Lether, cu ochii înroșiți și sumbru, cu fața răvășită ca și cum ar fi fost într-o ceartă.

Tânărul soldat pe nume Bottle plutea aproape de Fiddler și, folosind – poate în beneficiul lui Brys – limba de negustor, îi vorbi sergentului pe un ton scăzut. — E timpul pentru o mănușă ruginită?

'Ce? O ce?'

— Băutura aceea pe care ai inventat-o ultima lectură...

— Nu, fără alcool. Nu de data asta. Lasa-ma in pace. Până când sunt gata.

— De unde știm când ești gata? l-a întrebat Lostara Yil.

— Stai jos, în orice ordine, căpitane. Vei ști. Îi aruncă Adjunctului o privire implorătoare. — E prea multă putere aici. Prea mult. Habar n-am ce voi doborî. Aceasta este o greșeală.'

Trăsăturile ciupit ale lui Tavore au reușit cumva să se întindă. — Uneori, sergent, greșelile sunt necesare.

Hedge tuși brusc, apoi făcu un semn cu o mână. — Îmi pare rău, Adjunct, dar vorbești cu un sapator de acolo. Greșelile înseamnă că ne transformăm în ceață roșie. Bănuiesc că te referi la alte tipuri, poate? Sper?'

Adjunctul se îndreptă spre însoțitorul supradimensionat al lui Gesler. — Adjutant Stormy, cum se poate întoarce o ambuscadă?

— Nu mai sunt un adjutant, mârâi bărbosul.

'Răspunde-mi la întrebare.'

Bărbatul uriaș s-a uitat, apoi, văzând că nu a stârnit nicio reacție din partea Adjunctului, a mormăit și apoi a spus: „Încărcați-l și apoi încărcați-i, tare și repede. Te cățărați pe gâtul nenorociților.

— Dar mai întâi trebuie pusă ambuscadă.

— Dacă nu le poți adulmeca înainte, da. Ochii lui mici se fixară asupra ei. — O să adulmecăm sau vom încărca în seara asta, Adjunct?

Tavore nu a răspuns la asta, înfruntându-se în schimb cu femeia Tiste Andii. „Sandalath Drukorlat, te rog stai. Îți înțeleg reticența...

— Nu știu de ce sunt aici, se răsti Sandalath.

— Istorie, mormăi fostul preot.

Un lung moment de tăcere, apoi fata pe nume Sinn a chicotit și toți au sărit. Văzând asta, Brys se încruntă. — Scuzați-mă că vă întrerup, dar acesta este locul pentru copii?

Rapid Ben pufni. — Fata este un Înalt Mag, Brys. Și băiatul... ei bine, el este diferit.

'Diferit?'

— Atins, spuse Banaschar. — Și nici într-un mod bun. Te rog, Adjunct, anulează-l. Trimite-l pe Fiddler înapoi la cazarmă. Sunt prea mulți aici - cele mai sigure lecturi implică câțiva oameni, nu o mulțime ca aceasta. Săracul tău cititor va începe să sângereze din urechi la jumătatea drumului.

— Are dreptate, spuse Quick Ben, mişcându-se neliniştit pe scaun. — Fid e destul de urâtă fără cercei de sânge și cealaltă.

Adjunctul s-a confruntat cu Fiddler. — Sergent, îmi cunoști dorința în asta, mai mult decât oricine altcineva de aici, știi și motivele mele. Vorbește acum sincer, ești capabil de asta?

Toți ochii ațintiți asupra sapatorului, iar Brys putu să vadă cum toată lumea, cu excepția poate Sinn, îl implora în tăcere pe Lăutar să închidă capacul acestei cutii de groază. În schimb, s-a strâmbat, uitându-se în podea și a spus: „Pot să o fac, Adjunct. Nu asta e problema. Sunt... oaspeți neașteptți.

Brys l-a văzut pe fostul preot tresărind din cauza asta și un val de alarmă s-a ridicat brusc prin Sabia Regelui. A făcut un pas înainte-

Dar pachetul era în mâinile lui Fiddler, iar el stătea la un capăt al mesei – chiar dacă nu toți luase loc – și trei cărți zgomoteau și alunecară pe suprafața lustruită.

Lectura începuse.

Stând în întunericul din afara clădirii, Errantul s-a clătinat înapoi, parcă bătut de pumni invizibili. A simțit gust de sânge în gură și a șuierat de furie.

În camera principală a micuței ei căsuțe, Seren Pedac făcu ochii mari și apoi strigă alarmată în timp ce Pinosel și Ursto Hoobutt se aprinseră în flăcări acolo unde stăteau ei – și s-ar fi repezit înainte dacă nu ar fi fost mâna lui Bugg. O mână învelită în sudoare.

— Nu te mişca, gâfâi bătrânul. „Acele focuri nu ard decât pe ei...”

— Nimic în afară de *ei* ? Ce inseamna asta?'

Era clar că cei doi zei antici încetaseră să mai fie conștienți de împrejurimile lor – le putea vedea ochii uitându-se prin flăcările albastre, fixați asupra nimicului.

— Esenţa lor, şopti Bugg. „Ei sunt devorați... de puterea – puterea trezită”. Tremura parcă aproape de incapacitate, transpirația curgându-i pe față ca uleiul.

Seren Pedac se dădu înapoi și își puse mâinile pe burta ei umflată. Gura îi era uscată, inima îi bătea puternic. — Cine îi atacă?

— Ei stau între copilul tău și acea putere – la fel ca și mine, Acquitor. Noi... putem rezista. Noi trebuie-'

' *Cine face asta?* '

— Nu malign, doar vast. *Abyss de mai jos, acesta nu este un turnator obișnuit al Tiles!* Ea stătea îngrozită acum, cu frica pentru fiul ei nenăscut încins în sufletul ei și se uita la Pinosel și Ursto Hoobutt – care ardeau și ardeau, iar sub flăcări se *topeau ca ceara.*

ˆ

Intr-o cameră aglomerată de la ultimul etaj al unui han, o rafală de fiare odată moarte acum zbârneau, mârâia și pocneau fălcile. Șobolanul cu blană neagră, care ținea măruntaiele, căzuse brusc în *sus* și aterizase pe tavan, cu ghearele înfipte în tencuială, intestinele atârnând ca niște cârnați mici într-un afumător. Liliac-țestoasa albastră mușcase coada iguanei și acea creatură a scăpat într-o sferă alunecătoare și acum se lovea de obloanele ferestrei ca și cum ar fi disperat să iasă. Pasărea pâlpâitoare, vărsând pene uleioase, zvâcni în cercuri frenetice peste capetele tuturor - dintre care niciunul nu a avut timp să observe, în timp ce sticlele s-au prăbușit, vinul se vărsă ca sângele subțiet, iar cioplirea abia începută a călăreților pe cai încărcați acum se zvârcoli și crescut în poala lui Crump, în timp ce el se uita cu ochii insectelor, cu gura căscată – și câteva clipe mai târziu, primul cal minuscul s-a târât eliberat și a sărit în jos de pe coapsa sapatorului, cu copite de lemn ciocănind pe podea, un bulgăre deform de călăreț fluturând o așchie.

Urlând, strigăte, țipete – Ebron a vărsat violent și, plecând pentru a evita acel țâșnit, Limp s-a strecurat într-o baltă de vin și și-a spulberat genunchiul stâng. A urlat.

Deadsmell a început să se târască spre un colț. Îl văzu pe Masan Gilani rostogolindu-se sub patul elegant, în timp ce pasărea pâlpâitoare se prăpădea într-un stâlp de pat, explodând într-un nor de pene stridente.

Femeie desteapta. Acum, de-ar fi loc dedesubt și pentru mine.

Într-o altă secțiune a orașului, martorii jurau pe numele Errantului, jurau într-adevăr pe Tronul Gol și pe mormintele celor dragi, că doi dragoni au izbucnit din inima unui han, epava care zburau într-o ploaie mortală de cărămizi, așchii, praf și fragmente de cadavre desfăcute care s-au prăbușit pe străzi la cincizeci de pași depărtare – și chiar și după aceea a doua zi dimineață nicio altă explicație posibilă nu a fost suficientă pentru a justifica acea ruină spulberată a unei clădiri întregi, din care nu au fost scoși niciun supraviețuitor.

Întreaga încăpere a tremurat și, chiar dacă Hellian și-a înfipt cu cotul într-o față cu barbă și a auzit un scrâșnet satisfăcător, peretele vizavi de ea a crăpat ca o sticlă fină și apoi s-a prăbușit în cameră, îngropând siluetele care se zvârleau în strânsoare inutile pe podea. Femeile țipau – ei

bine, cea grasă a făcut, iar ea a fost suficient de tare și suficient de repetitivă în acele țipete pentru a înlocui pe toți ceilalți – toți erau prea ocupați să iasă din epavă.

Hellian s-a clătinat cu un pas înapoi, apoi, în timp ce podeaua s-a urcat brusc, se trezi alergând, deși nu putea fi sigură de direcția ei precisă, dar părea înțelept să găsească ușa oriunde ar fi aceasta.

Când l-a găsit, s-a încruntat, deoarece era întins pe podea, așa că s-a oprit și s-a uitat o vreme în jos.

Până când Urb s-a împiedicat de ea. — Tocmai sa întâmplat ceva peste drum! a răsuflat el, scuipând sânge. — Trebuie să plecăm de aici...

— Unde este caporalul meu?

„Deja jos pe scări, să mergem!“ Dar, nu, era timpul să bem un pahar...

— Hellian! Nu acum!'

'Gare departe! Daca nu acum, atunci cand?'

„Spinner of Death, Knight of Shadow, Master of the Deck”. Vocea lui Fiddler era un mârâit rece, aproape inuman. — Masa îi ține, dar nu restul. Și a început să arunce cărți, iar pe fiecare le-a aruncat împușcături ca o placă de fier într-o piatră, lovind o persoană după alta - puternic în pieptul lor, clătinându-le cu un pas înapoi și, la fiecare impact - în timp ce Brys se uita îngrozit - victima a fost ridicată de pe podea, scaunul s-a prăbușit și s-a izbit de peretele din spatele lor, indiferent de distanță.

Ciocnirile au crăpat oase. Spatele capetelor se strângeau sângeros pe pereți.

Totul se întâmpla prea repede, cu Lăutarul stând ca în inima unui vârtej, solid ca un copac adânc înrădăcinat.

Prima lovită a fost fata, Sinn. „Fecioara Morții”. În timp ce cardul i-a lovit pieptul, a zvârlit-o, cu membrele zguduindu-se, până la o secțiune de perete chiar sub tavan. Sunetul pe care l-a scos când a lovit era îngrozitor și a rămas moale, atârnând ca o păpușă de cârpă cu țepi.

'Sceptru.'

Grub țipă, căutând să se arunce într-o parte, iar cartea alunecă cu dibăcie sub el, ținându-se de piept și împingându-l cu trup pe podea, lângă peretele din stânga ușii.

Expresia lui Quick Ben era una de neîncredere uluită, când a treia carte a lui Fiddler i-a lovit sternul. — Magul Întunericului. A fost aruncat în peretele din spatele lui cu

suficientă forță pentru a trimite crăpături prin tencuială și a atârnat acolo, nemișcat ca un cadavru pe un țeapă.

„Mason al morții”. Hedge a behăit și a făcut greșeala de a se întoarce. Cardul l-a lovit pe spate și l-a lovit cu fața întâi în perete, după care cardul a început să-l împingă în sus, lăsând o dungă roșie sub bărbatul inconștient.

Ceilalți l-au urmat, iute ca o mână de pietre aruncate. În fiecare, efectul a fost același. Impact violent, pereți care tremurau. Sandalath Drukorlat, *Regina Întunericului* . Lostara Yil, *Campionul Vieții* .

'Obelisc.' Sticla.

Gesler, *Orb.*

Stormy, *Tron.*

Și apoi Fiddler l-a înfruntat pe Brys. „Regele vieții”.

Cartea îi fulgeră din mâna lui, sclipind ca un pumnal, iar Brys trase respirația imediat înainte de a lovi, cu ochii închiși – a simțit lovitura, dar nici pe departe la fel de rău ca ceilalți și nimic nu i-a atins sânul. A deschis ochii și a văzut cardul plutind, tremurând, în aer în fața lui.

Deasupra ei, întâlni ochii plati ai lui Fiddler.

Sapatorul dădu din cap. — Ai nevoie de tine.

Ce?

Doi au rămas neatinse, iar Fiddler s-a întors spre primul și cel mai apropiat dintre aceștia. — Banaschar, spuse el. — Țineți o companie proastă. Prost în lanțuri. A tras o carte și a rupt mâna. Fostul preot a mormăit și a fost aruncat pe spate peste scaun, după care a împușcat în sus, spre tavanul cu boltă. Praful l-a cuprins pe bărbat la impact.

Fiddler se confrunta acum cu Adjunct. — Știai, nu-i așa?

Privind, palidă ca zăpada, ea nu spuse nimic.

— Pentru tine, Tavore Paran... *nimic* .

Ea tresări.

Ușa se deschise brusc, balamalele scârțâind în tăcerea înghețată.

Turudal Brizad păşi în cameră şi apoi se opri. *Turudal... nu, desigur că nu. Errantul. Cine stă nevăzut în spatele Tronului Gol. M-am întrebat când te vei arăta.* Brys și-a dat seama că își scosese sabia; și-a dat seama, de asemenea, că Ergantul era aici pentru a-l ucide – o faptă fără motiv, o dorință fără motiv – cel puțin nimeni nu poate fi pătruns de nimeni în afară de Ernent însuși.

O să mă omoare.

Și apoi Fiddler-pentru îndrăzneala lui.

Și apoi toți ceilalți aici, ca să nu fie martori.

Fiddler se întoarse încet să-l studieze pe Errant. Zâmbetul lui Malazan era înfiorător. „Dacă acea carte ar fi fost pentru tine”, a spus el, „ar fi părăsit masa în momentul în care ai deschis ușa. Știu, crezi că îți aparține. Crezi că este al tău. Gresesti.'

Ochiul singuratic al Vagabondului părea să fulgeră. „Eu sunt stăpânul plăcilor...”

— Și nu-mi pasă. Continua atunci. Joacă-te cu plăcile tale, bătrâne. Nu poți sta împotriva Stăpânului Puntei – timpul tău, Errant, a trecut.

' M- *am întors!* '

În timp ce Errant, puterea crudă din jurul lui, făcea un nou pas în cameră, cuvintele joase ale lui Fiddler îi tăiară calea. — Nu aș face asta.

Zeul Bătrân a bătut în râs. — Crezi că Brys Beddict mă poate opri? Pot opri ceea ce intenționez aici?

Sprâncenele lui Fiddler se ridicară. 'Nu am nici o idee. Dar dacă mai faci un pas, Errant, Stăpânul Punții va *trece.* Aici acum. Îl vei înfrunta? Ești pregătit pentru asta?

Și Brys aruncă o privire către acel card care stătea pe masă. Neînsuflețit, nemișcat. Părea că căscă ca însuși gura Abisului și el se cutremură brusc.

Provocarea liniștită a lui Fiddler îl oprise pe Errant, iar Brys văzu incertitudinea trezită la viață asupra trăsăturilor cândva frumoase ale lui Turudal Brizad.

— Pentru cât valorează, spuse atunci Brys Beddict, oricum nu ai fi trecut pe lângă mine, Errant.

Singurul ochi se îndreptă spre el. 'Ridicol.'

— Am trăit în piatră, bătrâne. Sunt scris cu nume de nenumărat. Omul care a murit în sala tronului nu este omul care s-a întors, indiferent ce vezi.'

— Mă ispiteşti să te zdrobesc, spuse Errantul pe jumătate mârâit.

Fiddler se întoarse, se uită în jos la cartea de pe masă. — El este trezit. S-a înfruntat pe Bătrânul Dumnezeu. — Poate fi prea târziu... pentru tine.

Și Brys l-a văzut pe Errant făcându-l brusc înapoi, o dată, de două ori, a treia oară trecându-l prin prag. O clipă mai târziu și a dispărut din vedere.

Cadavrele alunecau încet spre podea. Din câte a putut vedea Brys, nimeni nu era conștient. Ceva s-a ușurat în cameră, precum eliberarea unei respirații ținute mult prea mult.

'Adjunct.'

Atenția lui Tavore s-a răsturnat de la ușa goală înapoi către sapator.

Primește ambuscadă. Găsește-ți inamicul.

— Aceasta nu a fost o lectură, spuse Fiddler. — Nu a fost găsit nimeni aici. Nimeni nu a fost revendicat. Adjunct, au fost *marcate.* Intelegi?'

— Da, șopti ea.

— Cred, spuse Fiddler, în timp ce durerea îi încleşta faţa, cred că văd sfârşitul.

Ea a dat din cap.

— Tavore, spuse Fiddler, cu vocea acum zdrențuită. 'Îmi pare foarte rău.'

La asta, Adjunctul a clătinat pur și simplu din cap.

Și Brys știa că, deși nu înțelegea totul aici, înțelegea suficient. Și dacă ar fi putut însemna ceva, orice, el i-ar fi repetat cuvintele lui Fiddler. La acest Adjunct, această Tavore Paran, această femeie nenorocit de singură.

În acel moment, forma moale a lui Banaschar s-a așezat pe blat, ca un cadavru coborât pe un laț. Când venea să se odihnească, gemu.

Fiddler se apropie și luă cartea numită Master of the Deck. L-a studiat o clipă, apoi l-a întors pe punte în mâinile lui. Aruncând o privire spre Brys, îi făcu cu ochiul.

— Frumos jucat, sergent.

„M-am simțit atât de lipsit de viață... încă se simte. Sunt oarecum îngrijorat.

Brys dădu din cap. „Chiar și așa, rolul nu s-a părut... vacant”.

'Este adevărat. Mulțumiri.'

— Îl cunoşti pe acest Maestru?

— Da.

— Sergent, dacă Errantul a numit-o cacealma...

Fiddler rânji. — Ai fi fost singur, domnule. Totuși, păreai destul de încrezător.

— Malazanii nu sunt singurii capabili să blufeze.

Și, în timp ce împărtășeau un zâmbet adevărat, Adjunctul se uita pur și simplu, de la un bărbat la altul, și nu spuse nimic.

Bugg stătea la fereastra din spate, privind grădina modestă a lui Seren Pedac, care acum era ușor periată cu tonurile argintii reflectate de norii prăfui și fumurii care atârnau deasupra orașului. S-au făcut pagube în această noapte, cu mult dincolo de una sau două clădiri dărâmate. Camera tăcuse în spatele lui de ceva vreme, din momentul

în care lectura se terminase cu puțin timp în urmă. Incă se simțea... fragil, aproape fracturat.

A auzit-o mișcându-se în mișcare în spatele lui, mormăitul blând în timp ce se cățăra în picioare, apoi a fost lângă el. — Sunt morți, Bugg?

Se întoarse și aruncă o privire spre bălțile acum unite, incolore de pe podea, sub cele două scaune. „Nu știu”, a recunoscut el, apoi a adăugat: „Cred că da”.

— Nu... nu era de așteptat, te rog spune-mi, Ceda, că o asemenea soartă nu era în planuri în seara asta.

— Nu, achizitor.

— Atunci... *ce sa întâmplat* ?

S-a frecat de perii de pe bărbie, apoi a oftat și a clătinat din cap. „Ea alege o cale îngustă-zei, îndrăzneala ei! Trebuie să vorbesc cu regele. Și cu Brys, trebuie să decidem...

— Ceda! Cine i-a ucis pe Pinosel și Ursto?

El se îndreptă spre ea, clipi. — Moartea, dar a trecut. Chiar și Errantul a fost... demis. El a pufnit. 'Da. *Demis.* Există atât de multă putere în acest Deck of Dragons. În mâinile potrivite, ne-ar putea scurge pe toți. Fiecare zeu, nou și bătrân. Fiecare ascendent a jucat un rol. Fiecare muritor condamnat să devină o față pe o carte. Și-a reluat privirea pe fereastră. — A lăsat unul pe masă. Fii tăi. Masa l-ar ține, spuse el. Astfel, nu a făcut niciun efort să-ți revendice fiul. A lăsat să fie. L-a lăsat *să* fie. Și apoi a tremurat. — Pinosel și Ursto, pur și simplu s-au așezat prea aproape de foc.

— Ei... ce?

- *a oprit, Acquitor.* Nimeni nu i-a atacat pe Ursto și Pinosel. Nici măcar cardul fiului tău nenăscut nu a încercat pentru *el* . Rolatorul a blocat-o. Așa cum ar face un tâmplar bătând un cui printr-o scândură de lemn. Ia-mă abisul, *puterea* de a face asta mă lasă fără suflare. Acquitor, Ursto și Pinosel au fost aici să te apere de Errant. Și da, l-am simțit. Am simțit dorința lui ucigașă. Dar apoi a fost aruncat înapoi, puterea lui împrăștiată. Ceea ce a ajuns în locul lui a fost ca chipul soarelui, care creștea mereu, devenind atât de vast încât să umple lumea – erau prinși acolo, prinși în acele scaune, incapabili să se miște... Se scutură. — Toți am fost. Se uită în jos la bălți. — Achizitor, chiar nu știu dacă sunt morți. Domnul morții nu s-a hrănit cu nimeni în această noapte, dincolo de câteva suflete nefericite într-un han distrus. Ele pot fi pur și simplu... reduse... și după un timp își vor reconstitui, își vor găsi

formele - carnea și oasele - încă o dată. Nu știu, dar voi spera.

O văzu studiindu-și chipul și se întrebă dacă reușise să-și ascundă vreo anxietate, durere. Privirea din ochii ei vorbea despre eșecul lui.

— Vorbește cu acest turnator, spuse ea. — Și... roagă-i... să se abțină. Niciodată în acest oraș. Vă rog.'

— N-a vrut, Acquitor. A făcut ce a putut. Pentru a proteja... pe toată lumea. *Cu excepția, cred, el însuși.* — Nu cred că va mai exista o altă lectură.

Ea se uită pe fereastră. 'Ce îl așteaptă? Fiul... meu, a întrebat ea în șoaptă.

El a înțeles întrebarea ei. — Te va avea, Seren Pedac. Mamele posedă o putere, vastă și ciudată...

'Ciudat?'

Bugg zâmbi. Ciudat pentru noi. Insondabil. De asemenea, tatăl fiului tău a fost foarte iubit. Vor fi cei dintre prietenii lui care nu ar ezita...

— Onrack T'emlava, spuse ea.

Bugg dădu din cap. — O Imasă.

'Orice ar fi aia.'

„Achizitor, Imass sunt multe lucruri, iar printre acele lucruri, o virtute stă deasupra tuturor celorlalte. Loialitatea lor nu poate fi destrămată. Ei simt astfel de forțe cu o adâncime vastă și...

'Ciudat?'

Bugg nu spuse nimic pentru o clipă, știind că ar putea, dacă ar fi vrut așa, să fie jignit de implicația din acel cuvânt singuratic pe care ea îl adăugase la propoziție. În schimb, a zâmbit. 'Chiar și așa.'

— Îmi pare rău, Ceda. Ai dreptate. Onrack a fost... remarcabil și un mare confort pentru mine. Totuși, nu mă aștept să-l viziteze din nou.

— O va face, când se va naşte fiul tău.

— De unde va şti când se va întâmpla asta?

„Pentru că soția lui, Kilava, care a făcut bonete, a pus o binecuvântare asupra ta și a copilului tău. Prin aceasta, ea rămâne conștientă de tine și de starea ta.

'Oh. Atunci ar fi simțit ea în seara asta? Riscul? Pericolul?'

— Poate, răspunse Bugg. — Ar fi fost... atentă. Și dacă s-ar fi întâmplat o formă de încălcare care să te amenințe direct, atunci bănuiesc că da, ea ar fi... intervenit.

— Cum ar fi putut spera să mă apere, a spus Seren, dacă trei zei antici ar fi eșuat deja?

Bugg oftă. — O convingere pe care ajung să o accept încet. Oamenii nu înțeleg puterea. Ei îl privesc exclusiv ca pe un concurs, asta împotriva aia; care este mai mare? Care câștigă, care eșuează? Puterea ține mai puțin de recunoașterea conflictului real, așa cum o implică daunele reciproce pe care le implică, astfel de daune făcând pe cineva mai puțin vulnerabil față de conflictul real, deci, decât despre declarații. *Prezența* , Dobânditorul, este cea mai adevărată expresie a puterii. Iar prezența este, în esență, ocuparea spațiului. O afirmație, dacă vrei. Una care trebuie să fie recunoscută de alte puteri, mai mici sau mai mari, nu contează.

— Nu sunt sigur că te înțeleg.

— Kilava și-ar fi invocat prezența, Acquitor. Una care te-a îmbrățișat. Acum, dacă tot insisti pe comparații simpliste, atunci îți spun că ea ar fi fost ca o piatră într-un pârâu. Apa poate visa la victorie, poate chiar tânjește după ea, dar ar fi bine să învețe răbdarea, da? Gândiți-vă la fiecare albie uscată pe care ați văzut-o, dobânditoare, și judecă cine a fost cel mai bun învingător în acel război al răbdării.

Femeia oftă, iar Bugg îi auzi epuizarea.

El s-a înclinat în fața ei. — Voi pleca – lucrurile rămân presante pentru mine – dar pericolul pentru tine și fiul tău nenăscut a trecut.

Ea aruncă o privire înapoi spre bălți. — Pur și simplu... o șterg?

— Lăsați-o dimineața – s-ar putea să găsiți puțin mai mult decât o pată până atunci.

„Pot să-l arăt când am oaspeți și să spun: „Aici s-au topit doi zei”. '

Da, trebuia să se apere de evenimentele din această noapte. Nu există loc în gândurile ei, deocamdată, pentru altceva decât pentru copilul din ea. În ciuda cuvintelor ei, nu a fost indiferentă la despărțirea lui Pinosel și Ursto. Totul în acest moment era despre control – și asta, înțelese Bugg, venea din acea forță inefabilă a unei femei care era sau urma să fie mamă. — Sunt încăpățânați, cei doi. Nu le-aș reduce încă deloc.

'Sper ca ai dreptate. Mulțumesc, Ceda, chiar dacă amenințarea nu s-a împlinit, apreciez disponibilitatea ta de a ne proteja. Vă rog să nu vă supărați dacă adaug că sper să nu mai trăiesc niciodată o altă noapte ca asta.

— Nu mă supăr. Noapte bună, Acquitor.

Dincolo de căldura momentului, în stropirea rece care a fost urmarea unei confruntări, realizările sumbre s-au scuturat în mintea Errantului. Deși nu știa dacă într-adevăr Stăpânul Punții se trezise – așa cum pretindea Malazanul – riscul unei astfel de ciocniri premature fusese prea mare. Cât despre Brys Beddict și aroganța lui îndrăzneață, ah, asta era o altă chestiune.

Errantul stătea pe o alee, nu departe de sediul Malazan, și tremura de furie și altceva, ceva ce avea un gust delicios. Promisiunea răzbunării. Nu, Brys Beddict nu ar supraviețui călătoriei sale de întoarcere la palat. Nu conta abilitățile prostului cu sabia. Împotriva asaltului crud al vrăjitoriei Errantului, nicio lamă pâlpâitoare nu putea apăra.

Adevărat, acesta nu ar fi un ghiont blând, nevăzut. Dar vechile obiceiuri, prin însăși predictibilitatea lor, ar putea fi exploatate. Apărat împotriva. În plus, uneori, subtilul nu a satisfăcut. Și-a amintit, cu un val de plăcere, ținând capul Vrăjitoarei Pene sub apă, până când luptele ei slabe au încetat. Da, a fost glorie în a fi atât de puternic, atât de direct în punerea în aplicare a propriei voințe.

Ar putea deveni dependență și, într-adevăr, a salutat invitația.

Cu toate acestea, îl roase atât de mult în acest moment, încât era îngrijorat și precaut să facă multe din orice. Rolatorul fusese... înspăimântător. Cei care au fost făcuți nenorociți prin folosirea propriei puteri l-au tulburat vreodată pe Errant, pentru că el nu putea înțelege astfel de creaturi, nu înțelegeau reticența lor, regulile autoimpuse care guvernează comportamentul lor. Motivele erau esențiale - nu-și putea înțelege inamicul fără a-și da seama ce își dorea, de ce tânjește. Dar acel turnător, tot ceea ce tânjise era să fie lăsat în pace.

Poate că asta în sine ar putea fi exploatat. Cu excepția faptului că, în mod clar, atunci când turnătorul a fost împins, nu a ezitat să împingă înapoi. Neclipind, zâmbind, îngrozitor de încrezător. *Lasă-l deocamdată. Gândiți-vă la ceilalți - vreo amenințare la adresa mea?*

Copilul Achizitorului a avut tutori adunați pentru a-l apăra. Bețivii ăia mizerosi. Mael. De asemenea, alte prezențe. Ceva străvechi, cu blană neagră, cu ochi strălucitori – îi auzise mârâitul de avertizare, ca un bubuit de tunet – și asta fusese suficient pentru a descuraja apropierea Errantului.

Ei bine, copilul ar putea aștepta.

Oh, acesta a fost într-adevăr un război vicios. Dar avea potențiali aliați. Banaschar. Un om slab, unul pe care l-ar putea folosi din nou. Iar Fener, zeul îngrozit al războiului - da, se putea hrăni cu puterea nebunului. Putea să ia ceea ce dorea, totul în schimbul sanctuarului pe care l-a oferit. În cele din urmă, au existat și alte forțe, departe de est, care ar putea foarte bine să prețuiască alianța lui.

Mai sunt multe de făcut. Dar deocamdată, în noaptea asta, își va răzbuna împotriva acelui morman mizerabil de armuri, Brys Beddict.

Și așa a așteptat ca prostul să plece din sediu. Nici un ghiont de data asta. Nu, doar mâinile lui pe gâtul ticălosului ar potoli profunzimea răutății Errantului. Adevărat, bărbatul care murise nu era același om care s-a întors. Mai mult pentru Brys Beddict decât o simplă țesătură interminabilă de nume scrise în piatra sufletului său. Mai era ceva. De parcă omul ar arunca mai mult de o umbră. Dacă Brys era destinat pentru altceva, pentru ceva mai mult decât era acum, atunci trebuia Errant să înăbușe imediat amenințarea.

Scoate-l din joc și de data asta asigură-te că a rămas mort.

Nimic nu poate fi mai rău decât să intri într-o cameră dintr-un han mediu, să mergi cu pași mari spre pat și să arunci înapoi pătura de lână, doar pentru a găsi un dragon. Sau două. Toate dezvăluite fără să vrea. Și într-o singură clipă mizerabilă, iluziile de protecție esențială, reciprocă, sunt îndepărtate. Transformare violentă și iată, se pare că o cameră mică dintr-un han nu poate ține doi dragoni.

Este convingerea de a servi personalul din întreaga lume că au văzut totul. Nefericita servitoare care lucrează la hanul în cauză putea acum pretinde la o asemenea realizare. Din păcate, a fost un triumf de scurtă durată.

Telorast și Curdle, îmbrăcați încă o dată în formele lor ciudate și minuscule de schelet - care devenise atât de mult o parte din ele, atât de adorabile, încât niciunul nu putea suporta să se despartă de minunatele șopârle - se aflau acum pe un vârf de deal la câteva leghe nord de orașul. Odată trecută de nenorocirea evenimentului neașteptat și de fuga lor panicată din Letheras, își petrecuseră ultimul clopoțel urlând în râs.

Expresia de pe chipul femeii de serviciu era cu adevărat de neuitat, iar când capul draconic al lui Curdle zdrobi peretele pentru a umple coridorul, de ce, fiecare

oaspete rezident ieșise apoi din camerele lor pentru a arunca o privire la sursa groaznicului zarvă, mea... o astfel de consternare – Curdle a strigat cu o hilaritate năucitoare, sau ar fi făcut-o, dacă ar fi avut curaj.

Colții mici ai lui Telorast încă străluceau de sânge, deși când i-a folosit ultima oară, erau mult, mult mai mari. O clipă instinctivă – nimeni nu o putea învinovăți, nu chiar – adunase un negustor gras pe strada de dedesubt, cu o clipă înainte ca ea să aterizeze să-l umple printre cărămizi care se prăbușesc și calcar extras și nu era esențial printre carnivore să se răsfețe. slăbiciune din când în când? Trebuie să fie așa, pentru că un savant o spusese, odată, undeva. În orice caz, fusese delicios!

S-ar putea da vina pe rechinul care ia piciorul unui înotător? Șarpele încolăcit care devorează un copil mic? Lupii care aleargă o bătrână? Desigur că nu. S-ar putea să condamne fapta și să plângă pentru victimele ucise, dar să urmărești și să vânezi apoi ucigașul - ca și cum ar fi fost un fel de criminal rău - era pur și simplu ridicol. Într-adevăr, a fost orgoliul cel mai rău. — Este felul lumii că există vânători și cei vânați, Curdle. Și a trăi în lume înseamnă a accepta asta ca pe un adevăr. Fiarele mănâncă alte fiare și același lucru este valabil și pentru toți acești oameni prețioși – nu prosperă și nu se îmbrăcășesc ca vânători? Bineînțeles că da. Dar uneori vânătorul devine vânat, da? Gândiți-vă dacă vreți și veți: un jug cu picioare arcuite prinde un iepure pentru cină - ar trebui să se adune restul iepurilor și să se incite la răzbunare mortală împotriva acelui jug? Ar fi acest lucru corect și corect?

— Îndrăznesc să spun că iepurii ar crede așa! strigă Curdle, cu coada spinoasă strângând iarba scurtă.

— Fără îndoială, fără îndoială, dar gândește-te la indignarea dintre familia și prietenii lui Yokel! De ce, ar fi un război, o ceartă! Soldații ar fi chemați, cercetași cu ochi făți și maeștri vânători purtând pălării verzi, regele ar ridica taxele și o mie de curve urmau în trenul de bagaje! Poeții cântau balade încântătoare pentru a aprinde flăcările dreptății! Ar fi scrise epopee întregi pentru a relata escapadele venale!

— Sunt doar umflați cu ei înșiși, Telorast. Asta e tot. Toți sunt împărați și împărătese în propriile lor minți slabe, nu înțelegi? Cu toate în domeniul lor de a face cu ce vor. Cum îndrăznește o fiară proastă să muște înapoi!

— Îi vom primi până la urmă, Curdle.

— Noi și iepurii!

'Exact! Stăpânește domeniul, vrei? Nu, prietenii mei, domeniul vă stăpânește!

Telorast tăcu atunci, în timp ce gândurile sumbre îi șopteau prin ea. — Coagul, se aventură ea, ridicând micul ei craniu de reptil. — Va trebui să acționăm în curând.

'Știu. E ingrozitor!'

— Cineva din oraș provoacă probleme. Nu ne plac necazurile, nu? Cel puțin, nu cred că o facem.

— Dacă nu este al nostru, Telorast. Dacă noi suntem cei care provoacă probleme, e în regulă. Perfect, de fapt.

— Până când totul merge prost, ca data trecută. Și nu a fost vina ta? Așa îmi amintesc, Curdle. Toată vina ta. De data aceasta, ai grijă de tine. Fă ce spun, tot ce spun.

— Ar trebui să-l sfâşiem atunci?

'OMS?'

— Cel căruia îi place să țină tronul gol. În afară în afară în afară, amestecați-le. Nimeni nu se simte confortabil! Haos și confuzie, războaie civile și trădări și sânge peste tot! Ce ciudat!'

— Crezi că ar trebui să-l sfâşiem, Curdle?

— Credeam că ar trebui să-ți urmez exemplul. Așa că conduce, Telorast! Îl sfâșiem în bucăți dezordonate sau nu?

'Depinde.' Telorast sări în picioarele ei cu gheare și începu să se plimbe, cu antebrațele minuscule zvâcnind. — El este inamicul?

'El-ce? Dulceață, nu sunt *toți* dușmanii noștri?

'Agh! Ai dreptate! Ce a intrat în mine?

— Simplu, s-a gândit să ne ignore. Nu ne place să fim ignorați. Oamenii care ne ignoră mor. Aceasta este regula după care am trăit mereu. Îndepărtează-ne și te vom mesteca în clapete de piele și păr stricate! Așchii de oase, lucruri care picură și se scurg!

— Atunci ar trebui să mergem să-l omorâm?

'Poate.'

'O, spune-mi ce să fac! Nu pot să-ți spun să-mi urmezi exemplul decât dacă primesc îndrumări de la tine mai întâi!

— Este un parteneriat în regulă, a fost de acord Curdle. 'Lasă-mă să mă gândesc.'

Telorast făcu o pauză, ridicând capul încă mai sus. 'Gah! Ce sunt acele pete verzi de pe cer?

— Nu te apropia de mine.

Cu privire la soția lui, a decis că mai văzuse asta și așa a păstrat distanța. — De ce te-a vrut acolo? Asta nu-mi pot da seama.

Sandalath se aşeză, efortul fiind o procedură prelungită măsurată în tresăriri, mormăituri şi oftări precauţi. — Nu am anticipat un atac fizic, asta e sigur.

Withal aproape că făcu un pas înainte, dar reuși să-și rețină gestul instinctiv. 'Te-a bătut? Zeilor de jos, știam că Adjunctul era o femeie dură, dar asta merge prea departe!

— Oh, stai liniştit. Bineînțeles că nu m-a bătut. Să presupunem că cărțile au fost atribuite cu ceva, uh, forță. De parcă asta ne-ar convinge de ceva. Întreaga vrăjitorie care înconjoară Deck of Dragons este un afront la adresa creaturilor sensibile, ca mine.

Sensibil? *Ei bine, presupun.* — Atunci, turnatorul ți-a găsit o carte. Care?'

El a privit cum ea cântărea valoarea de a-i răspunde. — M-a aruncat într-un zid.

'Ce a făcut?'

— Cartea, idiotule! Regina Întunericului! De parcă aș putea fi ceva de genul ăsta-deck prost, ce știe despre High House Dark? Trecutul este mort, tronurile abandonate. Nu există nici un rege și cu siguranță nici o regină! Este fără sens - cum poate Quick Ben să fie Magus al Întunericului? Nici măcar nu e Tiste Andii. Bah, toate prostiile, toate astea- zei, cred că mi-au crăpat coastele. Fă niște ceai, iubire, fii de folos.

— Mă bucur că te-am așteptat, mormăi Withal, pornind să facă o oală. — Ceva preferinţe?

— Nu, dar adaugă o picătură de ulei d'bayang, vrei? Data viitoare, voi purta armură. E frig aici? Hrănește vatra, nu vreau să mă răcorească. Aruncă-mi blănurile alea. Acea conductă de apă este doar ornamentală? Avem vreun durhang? Doamne, mă doare să vorbești.

Noutăți pentru mine, dragă.

Ultimul act animat al iguanei moarte fusese să-și strângă fălcile pe urechea dreaptă a lui Limp. Soldatul plângea încet în timp ce Deadsmell îngenunche lângă el și încerca să slăbească strânsoarea sălbatică a șopârlei. Sângele curgea și părea că Limp avea să rămână cu jumătate de ureche pe partea aceea.

Ebron stătea pe pat, cu capul în mâini. — O să fie bine, Limp. Vom repara genunchiul. Poate coase acea bucată de ureche înapoi...

— Nu, nu o vom face, spuse Deadsmell. — Cu siguranță va deveni septic și apoi se va răspândi. Saliva de iguană, în special saliva de iguană moartă, este cu siguranță lucruri

urâte. Așa cum sunt, va trebui să lucrez la un ritual pentru a curăța orice toxine au intrat deja în el. El s-a oprit. — Masan, te poţi târî afară de sub pat acum.

— Așa spuneți, răspunse femeia, apoi tuși. — La dracu de mingi de păr, nu voi mai fi niciodată curat.

Limp țipă când Deadsmell a pus o lamă de cuțit între fălcile iguanei și, nereușind să le deschidă, a început pur și simplu să taie tendoanele și țesutul muscular de la balamale. O clipă mai târziu, creatura a căzut, uimind pe toată lumea când a fluierat o expirație prin nările despicate.

— Credeam că ai spus că a murit! a acuzat Cord, apropiindu-se să-și trântească călcâiul cizmei pe capul iguanei. Lucrurile s-au împrăștiat în lateral.

— Acum este, a afirmat Deadsmell. — Stai liniştit, Limp. Să începem vindecarea...

— Nu ar trebui să lași niciodată nigromanții să vindece oameni, se plânse Crump, uitându-se din colțul camerei. Diferitele componente ale sculpturii sale în lemn, călăreți fără formă pe cai fără formă, dispăruseră toate pe coridor după ce au spart ușa, ceea ce părea să fi fost realizat printr-o combinație de mestecat și spargere și cine știa ce altceva.

Deadsmell se încruntă spre sapator. — N-ai spune asta dacă ai muri de o rană și eu aș fi singura ta speranță.

'Da as putea.'

Necromantul i-a oferit un zâmbet urât. — O să vedem într-o zi, nu-i așa?

— Nu, nu o vom face. Te voi omorî mai întâi înainte să fiu rănit.

— Și atunci am fi murit amândoi.

— Așa este, așa că acolo! Exact ceea ce spuneam: nimic bun nu vine de la nigromanți, nu cum!

Pasărea pâlpâitoare era o grămadă de pene pe podea. Liliac-țestoasa fugise prin gaura din ușă, posibil în urmărirea trupei de lemn. Șobolanul cu blană neagră se agăța încă în patru picioare de tavan.

Shard sa mutat să stea vizavi de Ebron. — Avea dreptate Deadsmell, mag? Stăpânul morții a apărut aici?

'Nu. Nu ca atare. De ce nu-l întrebi singur...

— Pentru că este ocupat cu vindecarea. Vreau să aud de la tine, Ebron.

— Mai degrabă toți warrens s-au trezit dintr-o dată. Caporale, nu știu la ce joacă Adjunctul, dar nu va fi distractiv. Vom marșa în curând - cred că în seara asta s-a

hotărât. Rolurile sunt stabilite, doar că mă îndoiesc că cineva – chiar și Tavore – îi cunoaște pe toți jucătorii. Nasurile vor fi însângerate.

Deadsmell ascultase, desigur. Lucrul la epava care era genunchiul lui Limp devenise de obicei pentru vindecător – la fel ca practic pentru toți vindecătorii din companie, dintre care niciunul nu scăpase să-i aducă slujire nenorocitului prost. — Ebron are dreptate. Nu-ți invidiez echipa, dacă ajungi din nou ca escorta lui Sinn – ea se află chiar în mijlocul ei.

— Nici mie nu îmi place de ea, spuse Crump.

Ebron a rânjit la Deadsmell. „Cât de aproape suntem de cineva nu va face nicio diferență. Cu toții avem probleme.

Un sunet ciudat, spumant, clocotitor a atras atenția tuturor și toți ochii se ațintiră asupra capului zdrobit al iguanei, în timp ce expira din nou.

Un pufnit se auzi de sub pat. — Nu plec de aici până nu va răsări soarele.

Ceilalți plecaseră, plecarea lor era mai degrabă un zbor năprasnic decât o concediere solemnă, până când au rămas doar Adjunctul, Lostara Yil și Brys Beddict. Praful de ghips atenua lumina de la felinare, iar podeaua s-a prăbușit și a scrâșnit sub picioare.

Brys a privit cum Adjunctul se așeza încet pe scaunul din capul mesei și era greu de stabilit care femeie era mai zguduită sau mai tulburată. Oricare ar fi suferința îngropată în Lostara Yil părea acum mult mai aproape de suprafață, iar ea nu scosese un cuvânt de la ieșirea lui Fiddler, stând cu brațele încrucișate – un gest care probabil avea la fel de mult de-a face cu durerile de coaste ca orice altceva.

— Vă mulţumesc, spuse Adjunctul, că sunteţi aici, domnule.

Uimit, Brys se încruntă. — S-ar putea să fi fost motivul atenției Errantului, Adjunct. În schimb, ai fi mai îndreptățit să mă blestemi.

„Nu cred asta”, a răspuns ea. — Avem obiceiul de a dobândi dușmani.

— Aceasta este curtea din spate a Errantului, a subliniat Brys. — Desigur, îi deranjează intrușii. Dar și mai mult, îi disprețuiește pe ceilalți rezidenți care se întâmplă să o împartă cu el. Oameni ca mine, Adjunct.

Ea ridică privirea spre el. — Ai fost mort, odată. Sau asa inteleg eu. Înviat.'

El a dat din cap. „Este extraordinar cât de puțină alegere are cineva în astfel de chestiuni. Dacă mă gândesc prea mult la asta, devin descurajat. Nu apreciez ideea de a fi atât de ușor de manipulat. Aș prefera să mă gândesc la sufletul meu ca pe al meu.

Își întoarse privirea, apoi și-a așezat mâinile pe masa din fața ei – un gest ciudat – după care păru să le studieze. — Fiddler a vorbit despre... rivalul Errantului. Stăpânul Puntei Dragonilor. Ea a ezitat, apoi a adăugat: — Omul ăsta este fratele meu, Ganoes Paran.

'Ah. Înțeleg.'

Ea a clătinat din cap, dar nu a vrut să ridice privirea, țintă asupra mâinilor ei. 'Mă îndoiesc. S-ar putea să împărțim sânge, dar din câte știu eu, nu suntem aliați. Nu... aproape. Sunt probleme vechi între noi. Chestiuni care nu pot fi mântuite, nici prin faptă, nici prin cuvânt.'

— Uneori, se aventură Brys, când nimic nu poate fi împărtășit decât regretul, atunci regretul trebuie să servească drept punct de plecare. Reconcilierea nu cere ca o parte să se predea celeilalte. Simpla recunoaștere reciprocă a faptului că s-au făcut greșeli este în sine o închidere a diviziunii”.

Ea a reușit să zâmbească pe jumătate. — Brys Beddict, cuvintele tale, oricât de înțelepte, presupun o comunicare între părțile implicate. Din păcate, acesta nu a fost cazul.

— Poate, atunci, ai fi binevenit atenția Maestrului în această noapte. Totuși, dacă l-am înțeles într-adevăr pe Fiddler, nici un astfel de contact nu a avut loc. Soldatul tău a blufat. Spune-mi, dacă vrei, este fratele tău conștient de... situația ta?

Ea îi aruncă o privire, ascuțită, căutând. „Nu-mi amintesc să fi împărtășit niciun detaliu despre situația mea”.

Brys a tăcut. Întrebându-se ce pânză secretă tocmai pusese să tremure.

Se ridică, se încruntă spre Lostara pentru o clipă, parcă ar fi fost surprinsă să o găsească încă acolo, apoi spuse: — Informați-l pe Rege că intenționăm să plecăm curând. Ne vom întâlni cu aliații la granița cu ținuturile pustii, după care vom merge spre est. Ea făcu o pauză. „Bineînțeles, trebuie să ne asigurăm că suntem bine aprovizionați cu toate cele necesare – desigur, vom plăti în argint și aur pentru materialul respectiv”.

— Am căuta să vă descurajăm, domnule adjunct, spuse Brys. „Wastelands sunt numite potrivit și, în ceea ce

privește ținuturile aflate la est de ele, puținele lucruri pe care le auzim nu sunt promițătoare.”

„Nu căutăm promisiuni”, a răspuns Adjunctul.

Brys Beddict se înclină. — Îmi voi lua concediu acum, adjunct.

— Vrei o escortă?

A scuturat din cap. — Nu va fi necesar. Multumesc pentru oferta.'

Acoperișul ar trebui să facă. Și-a dorit un turn, ceva ridicol de înalt. Sau un apogeu și unele zdrențuite, zdrențuite împiedică momentele să se cufunde de pe stâncă în mările zdruncinate de dedesubt. Sau poate o rezistență pe malul unei stânci pe un munte crud, alunecos de gheață și zăpadă. O mănăstire în vârful unei mese, cu singurul acces printr-un sistem de frânghie și scripete cu un coș de răchită în care să călătorească. Dar acest acoperiș ar trebui să facă.

Quick Ben se uită cu privirea la pata verzuie de pe cerul sudic, acea trupă de călăreți cerești, fără îndoială, niciunul dintre care nu avea vreo veste bună de oferit. *Magul Întunericului. Nenorocitul! Ai un nas urât, Fid, nu-i așa. Și nici să nu încercați cu privirea aia inocentă. Încă o ridicare dezarmantă din umeri din partea ta și-ți voi trânti zece warrens în gât.*

Magul Întunericului.

A fost un tron odată... nu, nu contează.

Stai departe de Sandalath, asta-i tot. Stai departe, ferit de vedere. A fost doar o lectură, până la urmă. Mumbo jumbo obișnuit al lăutarului. Nu înseamnă nimic. Nu însemna nimic. Nu mă deranja, sunt ocupat.

Magul Întunericului.

Fiddler era acum beat, împreună cu Stormy și Gesler, cântând prost cântece vechi ale piraților Napan, dintre care nici una nu era deloc inteligentă. Bottle, care avea trei coaste fracturate, plecase să găsească un vindecător pe care să-l mituiască trezit. Sinn și Grub fugiseră, ca niște șobolani cărora tocmai le tăiase cozile de cel mai mare satar din lume. Și Hedge... Hedge se târâia în spatele lui chiar acum, mai rău decât un asasin năucit.

'Pleacă de aici.'

— Nicio șansă, Quick. Trebuie să vorbim.

— Nu, nu.

— A spus că eu sunt masonul morții.

— Așa că construiește o criptă și urcă înăuntru, Hedge. Voi fi bucuros să-l sigilez pentru tine cu fiecare secție la care mă pot gândi.

— Ideea este că, probabil, Fid are dreptate.

Ochii îngustându-se, Quick Ben se îndreptă spre sapator. — Hood a fost ocupat în ultima vreme.

— Ai ști mai multe despre asta decât mine și nu nega asta.

— Nu are nimic de-a face cu noi.

'Sunteţi sigur?'

Quick Ben dădu din cap.

' *Atunci de ce sunt eu masonul morții?* '

Strigătul răsună de pe acoperișurile din apropiere și Quick Ben tresări. — Pentru că ai nevoie de tine, spuse el după o clipă.

'A face ceea ce?'

— Ai nevoie de tine, mârâi Quick Ben, *să ne construim un drum* .

Hedge se uită cu privirea. — Doamne de jos, unde mergem?

„Adevărata întrebare este dacă vom ajunge vreodată acolo. Ascultă, Hedge, ea nu este așa cum crezi. Ea nu este așa cum crede niciunul dintre noi. Nu pot să explic - nu mă pot apropia mai mult de atât. Nu încerca să anticipezi. Sau, ghicind, ea te va deruta la fiecare pas. Uită-te la lectura asta...

— Asta a făcut Fid...

'Asa crezi? Te-ai înșelat. El știe pentru că ea i-a spus. El și nimeni altcineva. Acum, puteţi încerca să răsuciţi Fiddler pentru toate detaliile care vă plac - nu va funcționa. Adevărul la fel de mult ca să-i taie limba.

— Deci, ce te-a făcut Magul Întunericului? Ce secret mizerabil pe care îl reține acum, Quick?

Vrăjitorul se întoarse încă o dată, privi orașul, apoi se înțepeni. — La naiba, ce acum?

Vrăjitoria a izbucnit din gura unei alei, lovindu-l pe Brys Beddict din partea stângă. Impactul l-a făcut să se întindă, cârcei cenușii zvârcolindu-se ca niște șerpi în jurul corpului său. În intervalul unei singure bătăi de inimă, magia îl legase strâns, cu brațele prinse. Bobinele au început să se strângă.

Întins pe spate, privind cerul nopții – care în sfârșit începuse să devină palid – Brys auzi pași și o clipă mai

târziu Errantul păși în raza viziunii sale. Singurul ochi al zeului strălucea ca o stea care ardea prin ceață.

— Te-am avertizat, Brys Beddict. De data aceasta, nu vor fi greșeli. Da, eu am fost cel care te-a împins să iei acea gură de vin otrăvit - oh, cancelarul nu anticipase așa ceva, dar poate fi iertat asta. La urma urmei, cum mi-aș fi putut imagina că ai găsit un gardian printre slujitorii lui Mael? Făcu o pauză, apoi spuse: „Nu contează. Am terminat cu subtilitatea - asta e mult mai bine. Pot să te privesc în ochi și să te privesc morți și ce poate fi mai satisfăcător de atât?

Vrăjitoria se încordă, forțând respirația lui Brys din plămâni. Întunericul s-a închis în jurul vederii lui până când tot ce a putut vedea a fost chipul Errantului, un chip care își pierduse orice grație în timp ce foamea avidă răsucea trăsăturile. A privit cum zeul ridică o mână și strânse încet degetele – iar presiunea din jurul pieptului lui Brys se ridica până când coastele lui scârțâiră.

Noul pumn care sosi ciocăni ca un ciocan de partea laterală a capului Errantului, trântindu-l mult peste. Ochiul strălucitor părea să clipească, iar zeul s-a mototolit, dispărând din viziunea în scădere a lui Brys.

Deodată, bobinele s-au slăbit, apoi s-au destrămat în fire dizolvate.

Brys trase o gură zdrențuită și delicioasă de aer rece de noapte.

A auzit copite de cai, o jumătate de duzină de fiare, poate mai multe, apropiindu-se la un galop de sus pe stradă. Clipind transpirația din ochi, Brys se rostogoli pe burtă și apoi se forța în genunchi.

O mână s-a închis pe ham și l-a ridicat în picioare.

Se trezi uitându-se la un Tarthenal – o față cunoscută, cu trăsăturile grele și robuste înnodate absurd într-o încruntă aprigă.

— Am o întrebare pentru tine. Era pentru fratele tău și eram pe drum, dar apoi te-am văzut.

Au sosit călăreții, cu caii derapând pe pavajul de rouă – o trupă Malazan, a văzut Brys, cu armele dezvelite. Una dintre ele, o femeie cu pielea întunecată, arăta cu o sabie.
— S-a târât pe aleea aia - haide, să-l tăiem pe nenorocit în tocătură de carne! Ea a făcut să descălece și apoi a părut că s-a lăsat și o clipă mai târziu s-a prăbușit pe stradă, zgomotând armele.

Alți soldați s-au lăsat jos de pe călți. Trei dintre ei s-au îndreptat spre femeia inconștientă, în timp ce ceilalți s-au învârtit și au înaintat pe alee.

Brys încă avea dificultăți în a rămâne în picioare. Se trezi rezemat cu un antebraț de Tarthenal. — Ublala Pung, oftă el, mulţumesc.

— Am o întrebare.

Brys dădu din cap. — În regulă, hai să auzim.

— Dar asta e problema. Am uitat ce era.

Unul dintre Malazani s-au înghesuit în jurul femeii se îndreptă acum și îi înfrunta. — Sinter a spus că au fost probleme, spuse el într-o limbă de comerciant cu accent puternic. — Am spus că trebuie să ne grăbim să ajungem aici, să salvăm pe cineva.

— Cred, spuse Brys, pericolul a trecut. E bine, domnule?

„Sunt un sergent, nu mă „domnule”... domnule. Tocmai a terminat. Atât ea, cât și sora ei. Se încruntă. — Dar te vom escorta la fel, domnule, ea nu ne-ar ierta niciodată dacă ți s-ar întâmpla ceva acum. Deci, oriunde ai merge...'

Ceilalți soldați au ieșit de pe alee, iar unul a spus ceva în Malazan, deși Brys nu avea nevoie de nicio traducere pentru a înțelege că nu au găsit pe nimeni - instinctele de supraviețuire ale Errantului au fost vreodată puternice, chiar și atunci când el a fost lovit prost de pumnul unui Tarthenal. .

— Se pare, spuse Brys, până la urmă voi avea o escortă.

— Nu este o ofertă pe care o puteți refuza, domnule, spuse sergentul.

Nici eu. Lecţia învăţată, Adjunct.

Soldații încercau să o ridice înapoi în șa pe femeia pe nume Sinter. Ublala Pung se apropie de ei. — O voi duce, spuse el. 'E frumoasă.'

— Fă cum spune Toblakai, spuse sergentul.

— E drăguță, spuse din nou Ublala Pung, în timp ce îi lua forma moale în brațe. — Și destul de mirositoare, dar e în regulă.

— Escortă de perimetru, răsti sergentul, arbalete armate. Oricine iese, dă-i în cuie.

Brys s-a rugat să nu se trezească devreme între aici și palat. — Mai bine ne grăbim, se aventură el.

Pe un acoperiș nu departe, Quick Ben a oftat și apoi s-a relaxat.

— Despre ce era vorba? întrebă Hedge lângă el.

— La naiba Toblakai... dar nu asta e partea interesantă, nu-i așa? Nu, e acea Dal Honese. Ei bine, toate astea pot aștepta.

— Bolborosi, vrăjitor.

Magul Întunericului. Zei de mai jos.

Singur în pivnița de sub cămine, Fiddler se uită în jos la cardul din mână. Lemnul lăcuit strălucea, picura parcă alunecat de sudoare. Mirosul care se ridica din el era de humus, bogat și întunecat, un parfum de pământ crud.

— Tartheno Toblakai, șopti el.

Vestitorul Vieții.

Ei bine, chiar așa.

O puse jos și apoi miji la cea de-a doua carte pe care o retrăsese pentru a închide această noapte groaznică. *Nealiniat.* Lanţ. *Da, știm cu toții despre acestea, draga mea. Nu te supăra, este prețul vieții.*

Acum, dacă nu ai fi atât de… puternic. Dacă ai fi mai slab. Dacă lanțurile tale nu ar ajunge chiar în inima vânătorilor de oase – dacă aș ști cine trage pe cine, de ce, aș putea avea motive să sper.

Dar nu a făcut-o, așa că nu a fost.

Capitolul patru

Iată acești devorători veseli
Terenul întins frigaruit în argint
Sfeșnice din cea mai moale cositor
Rularea buștenilor în jos tăiate pe cap
Să facă drumuri prin pădure
Asta a fost cândva înainte de bușteni
(Au fost rulate în jos tăiate la capăt)-
Noi l-am numit drum stump și noi
L-a numit drum forestier când
Imaginația noastră a murit de foame
Puteți face evantai cu coaste
Din oi și pungi pentru sclipici
Lovind urechile
De bătrâne și bătrâni-
Mai în vârstă este cel mai bine pentru urechea crește
Pentru totdeauna se spune, chiar și când
Nu există nici un resturi unde să mănânci
Așa că ne-am dus averea
În pungi pendul încrețite
Și păros, diamante și pietre prețioase
Suficient pentru a cumpăra o pădure sau un drum
Dar poate nu ambele
Suficient chiar și pentru papuci de
Piele cea mai suplă cu pene în puf
Ca obrazul unui bebeluș
Există un secret pe care îl știm
Când nu mai rămâne nimic altceva
Și cerul își oprește lacrimile
O burtă se poate bomba complet
Pe diamante și pietre prețioase
Și o pădure poate face un drum
Prin ceea ce a fost cândva
Doar că nu vei găsi nicio umbră

Pendulele au fost cândva jucării, Badalle of Korbanse Snake

Pentru a călători în alte lumi, un șaman sau vrăjitoare a lui Elan ar călărea Calul Patat. Șapte ierburi, înmuiate cu

ceară de albine și tăvăluite într-o minge și apoi turtite într-un disc alungit care a fost luat în gură și ținut între buză și gingie. Răcoarea amorțindu-se încet și saliva urcând ca și cum gâtul ar fi gura unui izvor, o senzație de furnicături care se ridică pentru a se aduna în spatele ochilor în culori care se unesc și apoi, într-o fulger orbitoare, vălul dintre lumi a dispărut. Modele se învârteau în aer; geometrii complexe s-au jucat de-a lungul peisajului - un peisaj care ar putea fi peretele nelimitat al unui cort de ascuns sau câmpiile ondulate ale unui zid de peșteră în care alergau fiarele - până când petele de inimă au apărut, pulsand, ștergând scena în rânduri ondulate, dulce. ca valuri și gust de lapte matern.

Așa a sosit Calul Patat, o cascadă de pete de inimă care se unduiau peste fiare, pe gâtul ei lung, măturandu-și de-a lungul greabănului, curgând ca niște capete de semințe din coama și coada ei.

Călărește în lumea extraterestră. Călărește printre strămoși și cei nenăscuți, printre bărbații înalți cu membrele lor veșnic umflate, femeile cu pântecele lor veșnic pline. Prin pădurile de fire negre, atingerea sau peria oricăruia dintre ele o invitație la un chin nesfârșit, căci aceasta era calea de întoarcere a întregii vieți și a te naște însemna să treci și să găsești firul sortit al sufletului - povestea despre o moarte viitoare de care nu putea scăpa. Călătoria pe cealaltă direcție, totuși, cerea o traversare flexibilă, sustragerea unor astfel de fire, ca nu cumva propria soartă a nașterii să nu se încurce, să se înnodeze și să condamne astfel sufletul la închisoarea veșnică, prins în pânza unor destine conflictuale.

Profețiile puteau fi găsite printre firele negre, dar lumea de dincolo de acea pădure era cel mai mare dar. Atemporal, acasă pentru toate sufletele care au existat vreodată; aici s-a vărsat durerea, unde tristețea s-a secat și a zburat ca praful, unde cicatricile au dispărut. Să călătorești în acest tărâm însemna să fii curățat, împlinit, curățat de toate regretele și dorințele întunecate.

Să călărești pe Calul Pătat și apoi să te întorci era să renaști, fără vină, fără viclenie.

Kalyth știa toate acestea, dar numai la mâna a doua. Călăreții din poporul ei au transmis adevărurile, generație după generație. Oricare dintre cele șapte ierburi, dacă este luată singură, ar ucide. Cele șapte amestecate în proporții greșite au produs nebunie. Și, în cele din urmă, doar cei

aleși ca fiind vrednici de șamani și vrăjitoare ar cunoaște vreodată darul călătoriei.

Pentru una ca Kalyth, cufundată în mediocritatea necesară atât de vitală pentru întreținerea familiei, a satului și a modului de viață elan, să-și asume un astfel de ritual - chiar și până la a gusta din cele șapte ierburi - a fost o condamnare la moarte. și damnare.

Desigur, Elan-ul dispăruseră. Nu mai găsesc șamani sau vrăjitoare. Nicio familie, nici sate, nici clanuri, nici turme – fiecare inel de pietre tip tipi, care se întinde pe înălțimile ascunse la poalele unor dealuri încă mai înalte, marca acum rămășița nemișcată a unei tabere finale, o tabără la care nu se mai întoarce niciodată, pietrele. destinate să se scufunde încet acolo unde zăceau, lichenul de pe dedesubt murind, iarba zdrobită atât de indiferent sub ei devenind albă ca osul. Astfel de inele de bolovani erau acum hărți ale dispariției și morții. Nu au avut promisiuni, doar tristețea finalului.

Ea suferise propria ei condamnare, una lipsită de orice crimă, de orice culpabilitate reală dincolo de fuga ei lașă: abandonarea îngrozitoare a familiei ei. Nu mai rămăseseră șamani care să scoată blestemul, dar asta nu mai conta, nu-i așa?

Ea stătea aşezată, în timp ce soarele se ofilea în vest şi iarba din jurul ei devenea sârmă şi cenuşie, privind în jos la discul care zăcea în palma ei.

Magia Elan. La fel de străine de lumea ei acum, precum fuseseră mașinile Che'Malle din Ampelas Rooted când le-a văzut pentru prima dată. Să călărească Calul Patat prin cenușa poporului ei invitat... ce? Ea nu știa, nu putea ști. Ar găsi ea spiritele rudelor ei – ar privi ei cu adevărat la ea cu dragoste și iertare? Aceasta era dorinta ei secreta? Nu o căutare în tărâmurile profeției în căutarea cunoștințelor ascunse; nu cauți o sabie mortală și o nicovală de scut pentru K'Chain Che'Malle?

Confuzie groaznică – motivațiile ei erau suspecte – *hah, putrezite până la capăt!*

Și s-ar putea să nu existe un alt fel de mântuire pe care o căuta aici? Invitația la nebunie, la moarte însăși? Eventual.

„ Ai grijă de liderul care nu are nimic de pierdut ” .

Oamenii ei erau mândri de spusele lor înțelepte. Și totuși acum, în tăcerea lor de moarte, înțelepciunea și mândria s-au dovedit a se potrivi perfect în valoare. Și anume: fără valoare.

Soții Che'Malle erau așezați - dacă se poate numi așa - în spatele ascensiunii din spatele ei. Aprinseseră un foc care atrăgea confortul lui Kalyth, dar în această noapte ea nu era interesată de confort.

Asasinul Shi'gal încă se învârtea sus pe cerul întunecat deasupra lor - santinelă de noapte care nu obosise niciodată și nu vorbea niciodată și totuși era cunoscută de toți (bănuia ea) ca potențialul lor ucigaș, în cazul în care eșuează. Binecuvântările spiritelor, aia era o creatură îngrozitoare, un demon care să-și cerșească cele mai rele coșmaruri. Oh, cum a navigat pe vânturile nopții, un răpitor cu ochi reci, o conjurare cu un scop singular.

Kalyth tremura. Apoi, strângându-și ochii în timp ce secera de foc a soarelui se scufunda sub orizont, ea și-a strecurat discul în gură.

Înțepături ca mușcătura de șarpe, apoi amorțeală, răspândire, răspândire...

„Nu ai încredere niciodată într-un lider care nu are nimic de pierdut”.

La aceste cuvinte mormăite de la femeia umană, plutind peste sticlă până unde stătea K'Chain Che'Malle, vânătorul de K'ell Sag'Churok s-a rotit în jurul capului său masiv și cicatrici. Peste ochi, trei pleoape distincte clipiră succesiv, trezind din nou lumina focului reflectată în tabără într-o strălucire umedă. Fiica Matronei, Gunth Mach, părea să tresare, dar a rămas închisă la întrebarea tentativă a lui Sag'Churok.

Ceilalți doi vânători K'ell, indiferenți față de orice ar putea spune umanul, erau pe jumătate ghemuiți și cu fața opusă la inelul de pietre care înconjura o jumătate de duzină de cărămizi de bălegar aprins de bhederin, departe de flăcările care le puteau fura vederea nocturnă. . Coțelele enorme de la capetele încheieturilor lor stăteau cu vârful în jos, cu brațele întinse în lateral. Prin natura lui, lui K'ell nu-i plăceau sarcinile ușoare precum serviciul de santinelă. Au existat pentru a urmări cariera, până la urmă. Dar Matrona alesese să-i trimită fără J'an Sentinels; o dovadă în plus că, ținându-și toți gardienii aproape, Gunth'an Acyl se temea pentru propria ei viață.

Cel mai înalt dintre acești K'ell, Sag'Churok era protectorul lui Gunth Mach și, dacă va veni momentul când Destriantul a găsit o Sabie Mortală și o Naval, atunci și-ar fi asumat și sarcina de a-i escorta la întoarcerea la Acyl Nest.

Erorile de judecată l-au afectat pe Ampelas Rooted. O matronă cu defecte a produs un icre cu defecte. Acesta era un adevăr cunoscut. Nu era un lucru care putea fi învins sau ocolit. Spaw-ul trebuie să urmeze. Chiar și așa, Sag'Churok cunoștea un sentiment permanent de eșec, o angoasă surdă și persistentă.

Atenție la lider...

Da. Cel pe care ei îl aleseseră, cunoscut sub numele de Redmask, se dovedise la fel de viciat ca orice K'Chain Che'Malle din Stup, iar logica crudă a acestuia încă mai ustura. Poate că Matrona a avut dreptate când a ales un om care să întreprindă căutarea de data aceasta.

Viziuni legate cu intenție șoptiră prin Sag'Churok. Asasinul Shi'gal, care se învârtea în întunericul mult deasupra lor, împinsese o trimitere în creierul vânătorului K'ell. Rece, cu pielea aspră, nepăsător de durerea pe care o transmitea trimiterea – într-adevăr, era atât de puternică încât capul lui Gunth Mach se ridică brusc, cu ochii ațintiți asupra lui Sag’Churok, în timp ce ondulațiile revărsau pentru a-i peria simțurile.

Intruși în turmă vastă, nenumărate incendii.

— *Poate, deci, printre aceştia?* Sag'Churok a trimis în schimb.

Cel care conduce nu este pentru noi.

Acea declarație a urmat un parfum bestial, unul pe care Sag'Churok o recunoscu. Glandele s-au trezit sub solzii grei blindați de-a lungul coloanei vertebrale a lui K'ell, primul dintre pregătirile instinctive pentru vânătoare, pentru luptă, și când acești solzi păreau să se ridice și să plutească pe stratul îngroșat de ulei, pleoapele cele mai interioare i s-au închis peste ochi. ridicându-se de jos pentru a-și înveli în întregime viziunea. Boancii de pe un deal îndepărtat străluciră brusc, încă purtand căldura soarelui. Creaturi mici se mișcau în ierburi, dezvăluite de respirațiile lor, de inimile lor care bătea rapid.

K'ell Rythok și Kor Thuran au prins amândoi semnătura amară a uleiului și s-au îndreptat din ghemuială, legănându-și săbiile.

Un ultim gând a ajuns la Sag'Churok. *Prea mulți pentru a ucide. Cel mai bine evitați.*

— *Cum evităm, Shi'gal Gu'Rull? Merg ei cel mai bine pe drumul ales de noi?*

Dar Asasinul nu a considerat că asemenea întrebări merită un răspuns, iar Sag'Churok a simțit disprețul Shi'gal.

Gunth Mach i-a trimis tutorelui ei un gând privat. *Își dorește să eșuăm.*

— Dacă îi este atât de foame să omoare, atunci de ce nu acești străini?

Nu este pentru mine să spun, a răspuns ea. *La urma urmei, Gu'Rull nu mi-a vorbit, ci ție. Nu ar recunoaște nimic, dar te respectă. Ai vânat și ca mine ai suferit răni și ai gustat propriul tău sânge și în acel gust ne-am văzut amândoi mortalitatea. Acest lucru, Gu'Rull vă împărtășește, în timp ce Rythok și Kor Thuran nu o fac.*

— Și totuși, în puterea lui neglijentă, gândurile lui se scurg către tine...

Știe el de creșterea mea? Nu cred. Numai tu știi adevărul, Sag'Churok. Tuturor celorlalți nu le dezvălui nimic. Ei mă cred încă puțin mai mult decât o dronă, o promisiune, o posibilitate. Sunt aproape, prima iubire, deci foarte aproape.

Da, știa, sau credea că știa. Acum, șocul amenința să se dezvăluie și K'ell-ul s-a străduit să-l controleze. — *Gunth'an Acyl?*

Ea nu poate vedea dincolo de suferința ei.

Sag'Churok nu era sigur de asta, dar nu a trimis nimic. Nu era de el să-l consilieze pe Gunth Mach, până la urmă. De asemenea, ideea că Asasinul Shi'gal a căutat să împărtășească ceva cu el era îngrijorătoare. Gustul mortalității a fost nașterea slăbiciunii, până la urmă.

Rythok i se adresă brusc, împingându-se cu răbufnire prin frământarea lui interioară. — *Te trezești în amenințare, dar nu simțim nimic. Chiar și așa, nu ar trebui să stingem acest foc inutil?*

Da, Rythok. Destriantul doarme și nu avem nevoie.

— Vânezi?

Nu. Dar nu suntem singuri în acest pământ - turmele umane se mută spre sud.

— Nu asta își dorește Acyl? Nu asta trebuie să găsească Destriantul?

Nu ăștia, Rythok. Totuși, vom trece prin această turmă... cred că vei gusta în curând propriul tău sânge. Tu și Kor Thuran. Pregatiti-va.

Și, cu ușoară consternare, Sag'Churok a văzut că erau mulțumiți.

Aerul s-a îngroșat, limpede ca umorul unui ochi, și tot ceea ce Kalyth putea vedea prin el strălucea și se mișca, înota și se încețoșa. Mătura stelelor curgea în mișcare

discordantă; ierburile dealurilor ondulate se clătinau, parcă tresărite de vânturile răzvrătite. Moșii de detritus au plutit în jurul valorii de purpuriu informe și care pulsau ușor, unii coborând să se rostogolească pe pământ, alții rătăcindu-se spre cer, ca pe curenții în creștere.

Fiecare loc păstra fiecare amintire a ceea ce fusese cândva. O câmpie care fusese fundul unui lac, fundul unei mări de mică adâncime, adâncurile lipsite de lumină ale unui ocean vast. Un deal care fusese vârful unui munte tânăr, unul dintr-un lanț de insule, colții zimțați ai pământului îngropați în gheața glaciară. Praf care fusese plante, nisip care fusese piatră, pete care fuseseră os și carne. Cele mai multe amintiri, înțelese Kalyth, rămân ascunse, nevăzute și sub privința vieții pâlpâitoare. Cu toate acestea, odată ce ochii au fost treziți, fiecare amintire a fost apoi dezvăluită, un fragment aici, un indiciu acolo, o mulțime de adevăruri care șopteau eternitatea.

O astfel de cunoaștere ar putea zdrobi un suflet cu imensitatea lui sau să-l înece sub un potop de insuportabil inutilitate. De îndată ce s-a făcut distincția, acea separare a sinelui de restul, de întreaga lume de dincolo - măsura ei neîncetată a timpului, jocul său capricios cu schimbarea desfășurat într-un asediu lent și într-o catastrofă bruscă - atunci eul a devenit orfan. , lipsit de orice siguranță și față în față cu o lume devin acum în cel mai bun caz un străin, în cel mai rău caz un dușman implacabil și fără inimă.

În aroganță ne rămânem orfani și apoi ne batjocorim singurătatea îngrozitoare pe care o găsim pe drumul spre moarte.

Dar cum s-ar putea întoarce în lume? Cum ar putea cineva să învețe să înoate astfel de curenți? În autoproclamare, sufletul a hotărât ce era în interior, în opoziție cu tot ce se afla dincolo. Înăuntru, în afară, familiar, ciudat, ceea ce este posedat, ceea ce este râvnit, tot ceea ce este la îndemână și tot ceea ce este pentru totdeauna dincolo de atingere. Distincția a fost o tăietură profundă și vicioasă a unui cuțit, care tăia tendoanele și mușchii, arterele și nervii.

Un cuțit?

Nu, asta a fost arma greșită, o construcție patetică din imaginația ei limitată. Într-adevăr, forța care a divizat a fost ceva... altceva.

Era, credea ea acum, poate chiar în viață.

Perspectiva cu mai multe straturi dinaintea ei a fost brusc transformată. Ierburile s-au ofilit și au suflat. Dune

înalte de nisip cocoșau orizontul și într-un bazin, chiar în fața ei, văzu o siluetă, cu spatele la ea, îngenuncheată în umbra tăioasă a unui monolit. Piatra – dacă asta era – era patinata cu rugină, petele pete arătând crude, aproape proaspete pe stânca verde-neagră.

Ea se trezi apropiindu-se. Silueta nu era pur și simplu îngenuncheată în închinare sau închinare, și-a dat seama ea. Sapa, cu mâinile înfipte adânc în nisip, aproape până la coate.

Era un bătrân, cu pielea albastru-neagră. Chel, pielea care acoperă craniul cicatrice. Dacă o auzea apropiindu-se, nu dădu niciun semn.

A fost acesta un moment din trecut? Milenii se desfășoară pe măsură ce toate acele straturi au fugit? Era acum ea martoră la o amintire a Wastelands?

Kalyth înțelese brusc că monolitul a fost sculptat în chipul unui deget. Iar piatra pe care ea o văzuse pentru prima dată ca verde și neagră devenea translucidă, verde serpentină, dezvăluind defecte interioare și fațete. Ea a văzut cusături ca niște vene de smarald adânc și mase care ar putea fi oase, de culoarea jadului adevărat, în adâncul edificiului.

Bătrânul – a cărui piele nu era albastră și neagră așa cum crezuse ea mai întâi, dar atât de gros tatuată cu blană învolburată încât nu a mai rămas nimic din tonul ei natural – vorbea acum, deși nu înceta să-și împingă mâinile în nisipul de la baza monolitul. „Există un trib în Sanimon”, a spus el, „care pretinde că a fost primul care a stăpânit forjarea fierului. Încă mai fac unelte și arme în mod tradițional, lame de stingere în nisip, așa cum fac eu acum, înțelegi?

Deși nu-i cunoștea limbajul, îl înțelese și, la întrebarea lui, miji încă o dată la brațele lui - dacă mâinile lui prindeau arme, atunci el le împinsese într-adevăr adânc în nisip.

Cu toate acestea, ea nu a văzut nicio forjă - nici măcar un focar - nicăieri la vedere.

„Nu cred”, a continuat bărbatul, gâfâind din când în când, ca și cum ar fi suferit, „nu cred, totuși, că am exact corect. Trebuie să fie și alte secrete implicate. Stingerea în grămezi de apă sau gunoi de grajd – nu am experiență în astfel de lucruri. El s-a oprit. — Cel puțin, nu cred că o fac. Atât de mult... uitat.

— Tu nu ești Elan, spuse Kalyth.

El a zâmbit la cuvintele ei, deși în loc să se uite la ea și-a fixat privirea asupra monolitului. — Dar iată o chestie,

spuse el. — Pot să numesc, oh, o sută de triburi diferite. Triburile din Șapte orașe, triburile Quon Talian, triburile Korel, Genabackan-și toți împărtășesc un singur lucru și un singur lucru și știi ce este asta?

Aşteptă, de parcă s-ar fi adresat monolitului mai degrabă decât lui Kalyth, care stătea lângă el, suficient de aproape pentru a întinde mâna şi a atinge. „Îți voi spune", a spus el apoi. — Fiecare dintre ei este sau este pe cale să dispară. S-a topit, la moda tuturor popoarelor, în cele din urmă. Uneori, o parte din sângele lor trăiește mai departe, își găsește case noi, umezite, uituc. Sau nu sunt altceva decât praf, chiar și numele lor dispărut, pentru totdeauna. Nimeni să plângă pierderea... și toate astea.

— Sunt ultimul Elan, îi spuse ea.

A reluat să-și împingă mâinile adânc în nisip, cât de adânc reuși. — Mă pregătesc... să mânuiesc cea mai formidabilă armă. S-au gândit să-mi ascundă asta. Au eșuat. Armele trebuie temperate și bine temperate, desigur. S-au gândit chiar să-l omoare. Ca și cum așa ceva ar fi pe departe posibil – făcu o pauză – apoi din nou, poate că este. Cheia pentru tot, vezi tu, este să tai curat, la mijloc. O tăietură curată, la asta visez.

— Visez la... asta, spuse ea. — Am călărit Calul Patat. Te-am găsit în tărâmurile dincolo - de ce? M-ai chemat? Ce sunt eu pentru tine? Ce ești tu pentru mine?

El a râs. — Asta mă distrează! Văd unde arăți, crezi că nu? Crezi că și eu sunt orb la asta?

'Eu călătoresc pe...'

'O, destul de asta! Ai luat ceva. Așa ajungi tu aici, așa ajung toți aici. Sau dansează și dansează până cad în și ies din corpul lor. Orice ai luat tocmai te-a ușurat înapoi în ritmul care există în toate lucrurile - pulsul universului, dacă vrei. Cu suficientă disciplină, nu trebuie să iei nimic, ceea ce este un lucru bun, deoarece după zece sau douăzeci de ani de a mânca ierburi sau orice altceva, majoritatea șamanilor sunt oricum obișnuiți cu efectele lor. Deci ingerarea servește doar ca ritual, ca permisiunea de a călători. A oprit brusc toate mișcările. — Calul pătat... da, halucinații vizuale, modele care plutesc în fața ochilor. Bivik-ul a numit-o pete de sânge înflorite asemănătoare cu rănile, presupun că se refereau. *Thump* thump thump... Și Fenn-ul...

— Matrona se uită la felul nostru, a întrerupt ea. — Vechile metode au eșuat.

— Vechile căi eșuează vreodată, spuse bătrânul. — La fel și noile moduri, de cele mai multe ori.

„Este disperată...”

— Disperarea oferă un sfat otrăvitor.

' *Nu ai nimic demn să-mi spui?* '

— Secretul constă în temperare, spuse el. — Este un lucru util să-ți spun. Arma ta trebuie să fie bine temperată. Forjate bine, recoapte ingenios, marginile șlefuite cu siguranță. Degetul arată drept spre ei, vezi tu... Ei bine, dacă acesta ar fi un cer potrivit, ai vedea. Fața lui lată s-a despărțit într-un zâmbet care era mai degrabă o grimasă decât o semnătură a plăcerii – și ea se gândi că, în ciuda cuvintelor lui sugerând altceva, ar putea fi orb.

„Este un defect”, a continuat el, „să privești muritorii și zeii ca și cum s-ar afla pe părți opuse. Un defect. O eroare fundamentală. Pentru că atunci, când lama coboară, de ce, ei sunt pentru totdeauna pierduți unul față de celălalt. Acum, înțelege ea? Posibil, dar dacă da, atunci ea mă îngrozește, pentru că o asemenea înțelepciune pare aproape... inumană. Se scutură și se lăsă pe spate, retrăgându-și brațele de pe nisip.

Ea se uită curioasă și întrebându-se la armele pe care le ținea – doar pentru a descoperi că nu ținea niciuna. Și că mâinile lui, de nuanța ruginii, străluceau ca lustruite.

Le-a ridicat. — Verde așteptat, nu-i așa? Jad verde, da, și strălucitor. Dar nu de data asta, nu pentru asta, oh, nu. Sunt gata? Ești gata să apuci cea mai mortală armă? Nu cred.'

Și au coborât mâinile acelea, aruncându-se încă o dată în nisip.

O trupă de cercetăși umani, care se întindea la nord de turma principală, zărise singur focul de tabără. Acum s-au îndreptat spre ea – chiar dacă flăcările pâlpâitoare îndepărtate se stingeau cu ochiul – și, extinzându-se într-o formațiune în semilună, au dat dovadă de o mare îndemânare în ascundere, mișcându-se practic nevăzuți prin câmpie.

Unul dintre cercetași, cu fața vopsită în alb acoperită cu pânză întunecată, s-a apropiat de un iepure nemișcat, iar creatura nu a simțit nimic despre războinicul trecând pe lângă, la nu mai mult de cinci pași distanță.

Puține câmpii erau cu adevărat plate sau lipsite de trăsături. Cufundări și creșteri curgeau din toate părțile; întinderile s-au înclinat și, în acest fel, au batjocorit orice

sens al distanței și al perspectivei; movile de vizuini ascunse sub smocuri de iarbă; rigole curgeau în canale înguste, perfide, pe care nu le puteai vedea până nu se împiedica în ele. A te deplasa nevăzut prin acest peisaj însemna să călătorești la fel ca vânătorii cu patru picioare și prada, de la o acoperire redusă la o acoperire redusă, în accese și trepte, elocvente ca umbrele. Chiar și așa, Wastelands au fost numite potrivit, deoarece o mare parte din câmpia naturală fusese curățată, iar întinderi de puțin mai mult decât stâncă spartă și nisip suflat de vânt puneau la încercare orice măsură de îndemânare.

În ciuda unor astfel de restricții, acești cercetași, în număr de optsprezece, nu au trădat nici măcar o suflare când s-au apropiat de locul în care fusese acel foc de tabără. Deși toți purtau arme - sulițe și șosete ciudate cu un singur tăiș - cei dintâi au rămas atârnați pe spatele lor lat, în timp ce săbiile erau legate strâns, legate și înfundate în părțile lor laterale.

În mod clar, atunci, curiozitatea i-a determinat să caute tabăra singuratică, să descopere cu cine împărțeau acest pământ.

Două mii de pași și încheindu-se, cercetașii se strecură într-un bazin larg și tot ce îi lumina acum era strălucirea jadului palid a misterioșilor călători pe cerul nopții.

Formația de semilună s-a inversat încet, cercetașul central mergând înainte pentru a-și forma vârful. Când trupa ajungea la o anumită distanță, cercetașul principal se aventura singur mai aproape.

Gu'Rull îl aștepta. Falnicul K'Chain Che'Malle ar fi trebuit să fie clar vizibil, dar nici un om nu l-a văzut. Când era timpul să ucidă, Asasinul Shi'gal putea întuneca mințile victimelor sale, deși acest lucru era în general eficient doar în timp ce astfel de ținte erau nebănuitoare; și împotriva altor Shi'gal, J'an Sentinels și soldați seniori Ve'Gath, nu a fost posibilă o astfel de confuzie.

Acești oameni, desigur, erau slabi și, cu toată furtuna lor, căldura trupurilor lor îi făcea să ardă ca niște faruri în ochii lui Gu'Rull.

Cercetașul principal s-a îndreptat direct către Asasin, care a așteptat, cu aripile îndoite și retras. Ghearele cu balamale de pe degetele lui înguste și lungi au ieșit încet din învelișul membranei, pline de venin neural – deși în cazul acestor oameni cu pielea moale, otrava nu era necesară.

Când războinicul a intrat în rază de acțiune, Gu'Rull l-a văzut pe bărbat ezitând - de parcă s-ar fi trezit un instinct în interiorul lui - dar era prea târziu. Asasinul a lovit cu o mână. Ghearele i-au tăiat capul bărbatului dintr-o parte, prin carne și oase, iar puterea loviturii i-a smuls pe jumătate capul cercetașului de la gât.

Cu mult înainte de a cădea prima victimă, Gu'Rull era în mișcare, o coasă arcuită a nopții năvălindu-se spre următorul războinic. Ghearele s-au înfipt în secțiunea mediană a bărbatului, s-au agățat sub cutia toracică, iar asasinul l-a ridicat din picioare și apoi a aruncat corpul care zguduia și vărsă sânge.

Pumnale au fulgerat în aer în timp ce restul cercetașilor convergeau. Două dintre armele aruncate l-au lovit pe Gu'Rull, ambele derapând de pe solzii groși și neted. Javelinele erau pregătite, pregătite pentru aruncare – dar Shi'galul era deja printre ei, lăsând deoparte împingerile panicate, ghearele trecând prin trupuri, capul ieșindu-și pe gâtul lung, fălcile zdrobind cranii, piept, mușcând prin umeri. Sângele a împroșcat ca lapovița pe pământul aspru și pietros și a izbucnit în ceață întunecată în urma loviturilor mortale ale Asasinului.

Doi cercetași s-au tras înapoi, au căutat să fugă și, pentru moment, Gu'Rull le-a lăsat să plece, ocupat așa cum era cu ultimii războinici din jurul lui. A înțeles că nu erau lași - cei doi alergau acum cât de repede puteau spre sud, fiecare alegându-și drumul - nu, au căutat să aducă veste despre măcel, noul dușman, conducătorului turmei.

Acest lucru a fost inacceptabil, desigur.

Câteva clipe mai târziu, Asasinul stătea singur, strângând coada, mâinile vărsând fire lungi de sânge. A inspirat în plămânii săi de mică adâncime, apoi în plămânii adânci, redându-și puterea și vigoarea mușchilor.

Și-a desfăcut aripile.

Ultimii doi trebuiau să moară.

Gu'Rull se lansă în aer, cu aripile batând, solzi de pene fluierând un zgomot zgomotos.

Odată urcat, formele strălucitoare ale celor doi cercetași au strălucit ca niște ruguri pe câmpia întunecată. În timp ce, în urma Asasinului, în timp ce se îndrepta spre cel mai apropiat dintre cei doi, șaisprezece cadavre se răceau încet, întunecându-se ca un jar care se stinge dintr-o vatră împrăștiată.

Sag'Churok simțea mirosul de sânge în aer. A auzit, de asemenea, fornăiturile frustrate ale celor doi Vânători fără sânge care stăteau în picioare, cu membrele tremurând de dulcea inundație a Nectarului Uciderii, care le curgea acum prin vene și artere, cu cozile batând aerul. Își pierduseră într-adevăr controlul asupra glandelor de luptă, semn al lipsei de experiență, al tinereții lor crude, iar Sag'Churok era atât amuzat, cât și dezgustat.

Deși, într-adevăr, el însuși s-a luptat să nu dezlănțuie întregul flux al nectarului, forțându-și să deschidă glandele de somn pentru a contracara focurile feroce din interior.

Shi'gal vânase în noaptea aceasta și, făcând asta, îi batjocorise pe K'ell, furându-le gloria, refuzându-le plăcerea pe care o căutau, plăcerea pe care s-au născut să o urmărească.

În zorii zilei, Sag'Churok avea să-i îndepărteze pe Căutători de acea scenă a măcelului. Destrianta Kalyth nu trebuie să știe nimic despre asta – mintea ei era destul de slabă așa cum era. Căutarea avea să lucreze spre est, mai departe în pustietate, unde nu putea fi găsită mâncare pentru străini. Desigur, această precauție ar fi eșuat, dacă turma ar fi atât de vastă pe cât sugerase Gu'Rull.

Așa că Sag'Churok știa că colegii săi Vânători își vor găsi sângele în curând.

Ei șuierau și pufneau, tremurau și căscau cu fălcile. Lamele grele băteau și zgâriau pământul.

Lui Gu'Rull nu i-a trecut prin minte că zeci și zeci de câini care năpădesc turma umană nu erau altceva decât gropi, cum ar fi fiarele care odată urmăriseră furiile K'Chain Che'Malle în timp de război. Așa că Asasinul nu a acordat nicio atenție celor șase fiare care se mișcaseră paralel cu cercetașii și nu făcuseră nici un efort să le întunece simțurile. Și chiar dacă aceste fiare au fugit acum spre sud, îndreptându-se în mod clar spre turma umană, Gu'Rull nu a atribuit nicio semnificație specială peregrinărilor lor. Scurgerii erau obișnuiți, nevoile lor singulare și departe de a fi complexe.

Asasinul i-a ucis pe cercetași, de ambele ori coborând de sus, smulgându-le capetele de pe umeri atunci când fiecare s-a oprit la auzul geametului aripilor lui Gu'Rull. Sarcina încheiată, Shi'gal s-a ridicat sus, pe cerul întunecat, căutând fluxurile puternice de aer pe care le avea să călătorească în cursul zilei pentru a veni suficient de rece pentru a-l împiedica să se supraîncălzească, pentru

că descoperise că în timpul zilei. aripile sale, când erau complet întinse, absorbeau cantități mari de căldură, ceea ce la rândul său i-a încordat equanimitatea și odihna naturală calmă.

Și asta nu ar merge.

Kalyth a privit scena dinaintea fragmentului ei și apoi a dispărut ca și cum ar fi zburat de o rafală de vânt pe care nu o putea simți. Bătrânul, monolitul, mâinile lui lustruite și toate cuvintele lui – fuseseră o distragere a atenției, dovada ignoranței ei că fusese atât de ușor prinsă în capcană de ceva – și de cineva – care nu era destinat ei.

Dar părea că puterea de voință singură nu era suficientă, mai ales atunci când nu avea nicio destinație reală în minte - doar că întinsese mental o noțiune, un sentiment vag al familiarului - nu era de mirare că se împiedică, fără scop, pierdută, patetic. vulnerabil?

Vag, parcă din eter, l-a auzit pe bătrân spunând: „Pare vreodată moartă, înțepată atât de crud și nu, nu vei vedea nicio mișcare, nici o zvâcnire. Nici măcar sângele nu picură. Nu vă lăsați înșelați. Ea va fi eliberată. Ea trebuie. Este necesar.'

Ea a crezut că s-ar putea să fi spus ceva mai mult, dar vocea lui s-a diminuat, iar peisajul dinaintea ei a găsit o nouă formă. Epave sau ruguri au ars pe o câmpie nefiresc de plată. Fumul se rostogoli negru și fierbinte, usturându-i ochii. Nu putea să-și dea sensul a ceea ce vedea; orizonturile clocoteau, ca și cum armatele s-ar lupta din toate părțile, dar nicăieri aproape.

Umbre grele se năpustiră pe pământul plin și ea ridică privirea, dar dincolo de coloanele de fum care se ridicau din ruguri, cerul era gol, incolor. Ceva despre acele umbre nelegate o speria pe Kalyth, felul în care păreau să convergă, luând viteză, iar ea se simțea atrasă după ele, luată în urma lor.

Atunci i se părea că ea și-a lăsat cu adevărat trupul în urmă, iar acum naviga pe aceiași curenți, aruncând propria ei umbră meschină și fără formă, și a văzut că epava arăta familiară - nu ruguri ca atare, la urma urmei, ci bucăți zdrobite și răsucite de genurile de mecanisme pe care le văzuse în Ampelas Rooted. Neliniștea ei s-a adâncit. A fost aceasta o viziune asupra viitorului? Sau vreo rămășiță sfărâmată a trecutului îndepărtat? Ea bănuia că K'Chain Che'Malle a purtat războaie vaste cu secole în urmă, dar știa și că urma un nou război.

Orizontul se apropia, într-un punct în care umbrele masive păreau destinate să converge. Marginea sa clocotită era într-adevăr armate blocate în luptă, dar ea putea distinge puține detalii. Oameni? K'Chain Che'Malle? Nu-și putea da seama și chiar și în timp ce se îndrepta spre ei, au devenit neclare, ca și cum ar fi fost înghițite de praf.

Nu ar fi nimic ușor în toate astea, își dădu seama Kalyth. Fără cadouri livrate cu o claritate simplă, cu un sens clar. Ea s-a clătinat în panică bruscă, încercând să se tragă înapoi în timp ce umbrele roiau până la un singur punct, doar pentru a dispărea, ca și cum ar fi plonjat printr-o poartă – ea nu voia să o urmeze. Ea nu dorea nimic din toate astea.

Sori gemeni au strălucit la viață, orbindu-o. O căldură arzătoare a cuprins-o, clădirea, și ea a țipat în timp ce s-a ofilit în furtuna de foc - dar era prea târziu...

S-a trezit întinsă pe ierburile umede, cu pleoapele deschizându-se, să se trezească uitându-se la cerul palid. Paițe plictisitoare încă mai pluteau în vederea ei, dar simțea pierderea forței lor. Kalyth se întorsese, nici mai înțeleaptă, nici mai sigură de calea din față.

Gemuind, se rostogoli pe o parte, apoi pe mâini și genunchi. Fiecare os din corpul ei o durea; bridele înțepeneau fiecare mușchi și ea tremura, înghețată până la rădăcinile sufletului ei. Ridicând capul, văzu că Sag'Churok stătea lângă ea, cu ochii groaznici ai Vânătorului ațintiți asupra ei de parcă ar contempla un iepure prins sub ghearele lui.

Ea îşi întoarse privirea şi apoi se ridică în picioare. Mirosul subțire de fum de bălegar ajunse la ea și se întoarse și îl vadă pe Gunth Mach ghemuit în fața focului de tabără, cu mâinile ei uriașe întorcând cu dibăcie frigărui de carne care picura.

Nenorocitele creaturi fuseseră obsedate de carne din momentul în care au plecat din cuib - în această călătorie, ea încă nu le-a văzut desfăcând o singură rădăcină sau o bucată de pâine (sau ceea ce a trecut drept pâine, pentru că, deși pe limbă avea consistența unei ciuperci proaspete, ea văzuse pâini în nenumărate forme și dimensiuni). Carne pentru a întrerupe postul nopții, carne la oprirea de la mijlocul dimineții, carne în mișcare la scăderea după-amiezii și carne la masa finală bine după apusul soarelui. Ea bănuia că, dacă nu era ea, ar fi fost mâncată crudă. Wastelands nu ofereau nimic altceva, descoperise ea – chiar

și ierburile, boabele și tuberculii care fuseseră cândva obișnuiți pe câmpiile din Elan erau cu totul absente aici.

Simțindu-se nefericită și teribil de singură, s-a dus să-și ia micul dejun.

Stavi s-a uitat la sora ei și și-a văzut, ca întotdeauna, propria ei față, deși expresia nu se potrivea niciodată cu a ei. S-ar putea să fie gemeni, dar au fost și două fețe ale unei monede și au oferit pe rând ceea ce au oferit lumii. Hetan știa la fel de multe și observase de mai multe ori cum, atunci când una dintre primele ei fiice a pus ochii pe cealaltă, a apărut o privire de surpriză și ceva asemănător cu vinovăția în fața copilului - ca și cum ar fi văzut în ea o atitudine neașteptată. celălalt eu, ea îi ținuse poate în ambuscadă propriile sentimente intime.

Deloc surprinzător, Stavi și Storii aveau obiceiul să se ferească unul de celălalt, pe cât posibil, de parcă niciunul nu ar fi salutat acel fulger de confuzie. Ei preferau mult să semene confuzie în toți ceilalți, în special, remarcă Hetan încă o dată, tatăl lor adoptiv.

Deși nu se afla în raza de auz al conversației, Hetan putea să vadă bine cum mergea. Fetele îl pândiseră pe bietul om, rău ca o pereche de pisici de vânătoare, și orice ar fi vrut de la el, aveau să obțină. Fara esec.

Sau așa ar fi, de fiecare dată, dacă nu ar fi mama lor crudă și deșteaptă, care, atunci când și-a luat asupra sa, ar putea păși cu pași mari în mijlocul ambuscadă și, cu un cuvânt sau un gest, să-i trimită pe cei doi mici. vrăjitoare scăpat. Știind acest lucru, desigur, cel puțin unul dintre gemeni și-ar fi concentrat atenția asupra locației lui Hetan, măsurând distanțele și intensitatea atenției mamei lor. Hetan știa că, dacă s-ar fi întors spre ei, fetele aveau să întrerupă atacul de manipulare nebun la adresa tatălui lor și, aruncându-și priviri întunecate și ascuțite, s-ar fugi în felul diavolilor frustrați din întreaga lume. .

Oh, puteau fi destul de iubiți, atunci când le convine și, în darul viclean de la adevăratul lor tată, ambii posedau un talent natural de a transmite inocență, atât de pur și atât de absolut încât a ajuns la limita celor autisti, garantat că va produce greață în mama lor. , si alte mame pe langa. De ce, Hetan văzuse mătuși-străbuni – în mod normal indulgente, așa cum se cuvenea rolurilor lor îndepărtate – își îngustează privirea când asistau la prezentare.

Desigur, nu a fost un lucru ușor să măsori răul, sau chiar să fii sigur că atribuirea era potrivită. Nu a fost darul

unei femei să exceleze în îndrumarea cu totul esențială a fiecărui aspect al vieții bărbatului ei ales? Cu siguranță a fost. În consecință, lui Hetan îi era milă de viitorii soți ai lui Storii și Stavi. În același timp, însă, nu era pe cale să-și vadă propriul bărbat sălbatic de cele două creaturi. Problema s-a rezumat la simpla posesie. Și cu cât gemenii creșteau în vârstă, cu atât eforturile lor de a-l fura de la ea sunt mai dezvăluite.

Da, ea a înțeles toate astea. Nu a fost nimic direct sau chiar conștient din partea fetelor. Pur și simplu își încercau abilitățile de a captura, smulge și devora. Și era, de asemenea, firesc ca ei să decidă asupra propriei mame ca competiție. Au fost momente, reflectă Hetan, când și-ar fi dorit să-i poată găsi pe tatăl lor îndepărtat, răzvrătit și diabolic și să-i împingă pe amândoi putregai în poala lui plinuță.

Din păcate, putea să înțeleagă că bărbatul care stătea acum în locul lui Kruppe nu ar fi acceptat un asemenea gest, oricât de simplu ar fi considerat-o Hetan. Așa au fost nenumăratele nenorociri ale părintelui. Și ghinionul ei în alegerea unui partener onorabil.

Era vulnerabil, predispus să coboare în îngăduință, iar gemenii știau asta și ca piranha în care s-au închis. Nu era că Stavi și Storii erau unic insensibili - ca toate fetele de vârsta lor, pur și simplu nu le păsa. Ei au vrut tot ce au vrut și ar face tot ce era necesar pentru a-l obține.

Cu mult înainte de a ajunge la majoritate, desigur, viața tribală printre Barghast Fața Albă avea să-i învingă asta, sau cel puțin să-și reprima impulsurile mai vicioase, toate acestea fiind necesare unei vieți corecte.

Storii a fost primul care a observat apropierea lui Hetan, iar intenția întunecată din ochii mamei ei s-a reflectat într-o fulgerare bruscă de groază și răutate în chipul dulce și rotunjit al fetei. Își trânti vârful degetelor de umărul surorii ei și Stavi tresări la pocnetul înțepător și apoi îl zări pe Hetan. Într-o clipă, gemenii erau în plin zbor, sărită departe ca o pereche de stole, iar tatăl lor adoptiv se uita după ei surprins.

Hetan a sosit. — Iubitule, ai toată inteligența unui bhederin când vine vorba de cei doi.

Onos Toolan clipi la ea, apoi oftă. „Mi-e teamă că i-am frustrat totuși. Este greu să te concentrezi – vorbesc prea repede, deci fără suflare – îmi pierd orice înțelegere a ceea ce înseamnă sau doresc.

„Puteți fi sigur că oricare ar fi fost, funcția sa a fost de a le strica și mai mult. Dar le-am rupt asediul, Tool, ca să-ți spun că șefii de clan se adună – ei bine, cei care au reușit să țină seama de chemare. Ea a ezitat. — Sunt tulburaţi, soţule.

Chiar și asta nu a făcut nimic pentru a pătrunde întristarea pe care o înconjurase de la moartea brutală a lui Toc cel Tânăr. — Câte clanuri nu au trimis pe nimeni? el a intrebat.

— Aproape o treime.

S-a încruntat la asta, dar nu a spus nimic.

— În mare parte din extremele sudice, spuse Hetan. — De aceea, cei de aici spun acum că trebuie să se fi revoltat – și-au pierdut calea, voința. Că s-au despărțit și s-au rătăcit în regate, războinicii angajându-se ca bodyguarzi și așa ceva la Saphin și la Bolkando.

— Ai spus „mai ales”, Hetan. Dar ceilalți?

— Toate clanurile periferice, cele care au călătorit cel mai departe în dispersie – cu excepția unuia. Gadra, care găsise o turmă decentă de bhederin într-un buzunar între Akryn și Awl'dan, suficient pentru a-i întreține o vreme...

— Șeful de război Gadra-Stolmen, da? Nu am simțit nicio neloialitate în el. De asemenea, ce șansă de revoltă în acea regiune? Nu ar avea încotro, asta nu are sens.

— Ai dreptate, nu. Ar fi trebuit să auzim de la ei. Trebuie să vorbești cu șefii de clan, Tool. Trebuie să li se reamintească de ce suntem aici. Ea i-a studiat ochii moale căprui pentru o clipă, apoi și-a întors privirea. Criza, știa ea, locuia nu doar în mintea șefilor clanului Barghast, ci și în bărbatul care stătea lângă ea. Soțul ei, dragostea ei.

— Nu știu, spuse Tool încet, ca și cum ar fi căutat cuvintele potrivite, dacă îi pot ajuta. Văzătorii de umăr au fost îndrăzneți în primele lor profeții, aprinzând focurile care ne-au adus aici, dar pe zi ce trece se pare că limbile lor se ofilesc și mai mult, cuvintele lor se usucă și tot ce pot vedea în ei este frica din ei. ochi.'

Ea îl luă de braţ şi trase până când el o urmă afară de la marginea taberei vaste. Au mers dincolo de pichete și apoi de latrinele uscate cu șanțuri circulare, și încă mai departe, pe terenul dur denivelat pe care turmele urmăriseră nu cu mult timp în urmă, în sezonul ploilor.

— Eram meniți să ducem război împotriva Tiste Edur, spuse Tool în timp ce se ridicau pe o creastă și priveau spre nord la norii îndepărtați de praf. „Văzătoarele de umăr s-au grăbit la ritualurile lor pentru a găsi căi prin lăgare.

Intregul White Face Barghast sa sărăcit pentru a cumpăra transporturi și cereale. Ne-am grăbit după Săbiile Gri. Mai tăcu o clipă, apoi spuse: „Am căutat inamicul greșit”.

„Nu se găsește nicio glorie în zdrobirea unui popor zdrobit”, a observat Hetan, gustând amărăciunea propriilor ei cuvinte.

— Nici un popor terorizat de unul de-al lor.

Au existat ciocniri aprige din cauza asta. În ciuda ascensiunii sale la Șef de Război, o proclamație unanimă în urma morții tragice a tatălui ei, Onos Toolan se trezise aproape imediat în dezacord cu toți șefii de clan. Războiul împotriva Imperiului Lether ar fi un război nedrept, în ciuda hegemoniei Edur. Nu numai că Letherii nu erau dușmanii lor, chiar și acești Tiste Edur, ghemuiți în umbra teribilă a împăratului lor, probabil că nu aveau nicio legătură cu acei Edur antici care au prădat pe Barghast atâtea generații trecute. Întreaga noțiune de răzbunare, sau aceea de război reluată, a avut deodată un gust acru, iar pentru Tool, un Imass care nu simțea nimic din vechile răni purpurente din psihicul Barghast-ului - care era într-adevăr surd la furia zeilor Barghast treziți. … ei bine, nu arătase nicio răbdare cu cei atât de dornici să verseze sânge.

Văzătorii de umăr își pierduseră până atunci orice unitate de viziune. Profeția, care păruse atât de simplă și de clară, a fost deodată înfundată în ambiguitate, sămânând o asemenea discordie în rândul văzătorilor, încât până și liderul lor presupus, Cafal, fratele lui Hetan, a eșuat în eforturile sale de a înlătura schismele dintre șamani. Astfel, ei nu fuseseră de nici un ajutor în bătălia de voințe dintre Tool și șefi; și nu erau de nici un ajutor acum.

Cafal a persistat să călătorească din trib în trib – nu-și mai văzuse fratele de luni de zile. Dacă ar fi reușit să repare vreo daune, ea n-ar fi auzit de el; chiar și printre cei care văd pe umeri din această tabără, ea simțea o neliniște generală și o reticență acru de a vorbi cu cineva.

Onos Toolan nu a fost dispus să dezlănțuie Fețele Albe asupra Imperiului Lether - și voința lui a predominat, până în acea zi soartă, când a căzut ultimul Awl - când Toc cel Tânăr murise. Nu numai că propriul clan al lui Hetan, Senan, fusese dezlănțuit, la fel a fost și foamea întunecată a propriei surori a lui Tool, Kilava.

Lui Hetan îi era dor de acea femeie și știa că durerea soțului ei era complicată de plecarea ei - o plecare pe care el ar putea foarte bine să o vadă ca fiind abandonarea ei în

momentul celei mai mari nevoi. Hetan bănuia, totuși, că, asistând la moartea lui Toc - și la efectul pe care acesta îl avusese asupra fratelui ei, Kilava i-a fost reamintit cu brutalitate de natura efemeră a iubirii și a prieteniei - și așa a început să-și redescopere propria viață. Un impuls egoist, poate, și o rănire nedreaptă a unui frate care deja scăpat de pierdere.

Da, Kilava merita o palmă puternică în partea acelui cap frumos, iar Hetan a jurat că ea va fi cea care o va da, la următoarea întâlnire.

— Nu văd niciun dușman, spuse acum soțul ei.

Ea a dat din cap. Da, aceasta a fost criza care a afectat poporul ei, așa că s-au uitat la șeful lor de război. Au nevoie de o direcție, un scop. Cu toate acestea, nu le-a dat nimic.
— Avem prea mulți tineri războinici, spuse ea. Antrenați în metodele străvechi de luptă, dornici să-și vadă săbiile bea sânge - măcelărind o armata Letherii pe jumătate ruptă și epuizată, nu a făcut nimic pentru a stârni pofta celor din propriul nostru clan - totuși a fost suficient pentru a aprinde invidia și cearta cu practic. toti ceilalti.'

— Lucrurile erau mai simple în rândul Imass, spuse Tool.

— O, gunoi!

El îi aruncă o privire urâtă, apoi îşi întoarse privirea încă o dată, cu umerii căzuţi. — Ei bine, am avut un scop.

— Ai avut un război ridicol împotriva unui dușman care nu avea nicio dorință reală să lupte cu tine. Și așa, în loc să te confrunți cu nedreptatea pe care o făceai, te-ai dus și ai invocat Ritualul lui Tellann. O evaziune inteligentă, presupun, chiar dacă mai degrabă *nebună.* Ce este atât de înspăimântător să te confrunți cu propriile tale greșeli?

„Dragă soție, nu ar trebui să pui întrebarea asta”.

'De ce nu?'

El a întâlnit din nou ochii ei, de data aceasta nu cu furie, ci cu disperare sumbră. — S-ar putea să descoperi că greșelile sunt tot ce ai.

Crește foarte nemișcată, înfrigurată în ciuda căldurii înfloritoare ale dimineții. — Oh, și pentru tine, asta mă include pe mine?

— Nu, vorbesc ca să te ajut să înțelegi un Imass care a fost odată un T'lan. El a ezitat, apoi a spus: „Cu tine, cu copiii noștri, am ajuns să cred că astfel de lucruri erau în sfârșit în urma mea – acele erori groaznice și povara a tot ceea ce au dat. Și apoi, într-o clipă... Îmi amintesc de propria mea prostie. Nu face bine să ignori propriile

defecte, Hetan. Amăgirea mângâie, dar se poate dovedi fatală.

— Nu ești mort.

— Nu sunt?

Ea pufni și se întoarse. — Ești la fel de rea ca sora ta! Apoi s-a întors la el. 'Trezeşte-te! Cele douăzeci și șapte de clanuri ale tale s-au redus la nouăsprezece – câte vei mai pierde pentru că nu poți fi deranjat să iei o decizie?

Ochii lui s-au îngustat asupra ei. — Ce vrei să decid? întrebă el încet.

„Suntem White Face Barghast! *Găsește-ne un inamic!* '

Privilegiul de a fi atât de aproape de casă se dovedea prea dureros, chiar dacă Torrent – ultimul războinic al Awl – căuta să se bucure de suferință. Pedeapsa pentru supraviețuire, pentru stăruință, ca o ultimă picătură de sânge care refuză să se înmoaie în noroiul roșu; nu știa ce-l ținea în picioare, respirând, inima bătând și mai departe, gândurile zgâiindu-se prin perdele nesfârșite de praf. Undeva, adânc înăuntru, s-a rugat să-și găsească adevărul unic, pur, strâns într-o articulație, lustruit de toate vânturile fără sens, de ploile fără rost, de prăbușirea în spirală de sezon după anotimp. Un mic nod de ceva asemănător cu os, să se împiedice, să se rostogolească, să-l trimită întins.

S-ar putea să-l găsească, dar bănuia că nu. Nu avea inteligență. Nu era ascuțit în calea lui Toc Anaster, Mezla care îi bântuia visele. Copite tunătoare, un cer de noapte zbuciumat de furtună, vânturi care urlă ca lupii și singurul ochi al războinicului mort fixat ca un opal în orbită umbrită. O față înfiorătoare în ruina ei roșie și strălucitoare - pielea tăiată, dinții mânjiți expuși într-un rânjet sălbatic - oh, poate că Mezla a călărit în visele lui Torrent, un vestitor de coșmaruri, un batjocor de adevărul său prețios și fragil. Un lucru părea clar – arcașul mort îl *vâna* pe Torrent, tras de ură față de ultimul războinic Awl, iar urmărirea a fost necruțătoare, pașii lui Torrent târându-se chiar și în timp ce fugea pentru a-și salva viața, gâfâind, țipând – până când cu o tresărire s-a trezit. învelit în sudoare și tremurând.

Se părea că Toc Anaster nu se grăbea să ducă vânătoarea la încheierea ei îngrozitoare. Plăcerea fantomei era în goană. Noapte după noapte după noapte.

Războinicul Awl nu mai purta mască de aramă. Erupția iritantă care îi pestrise fața dispăruse acum. El alesese să se livreze pe el însuși și pe copii în grija clanului Gadra,

care au tăbărât așa cum erau ei chiar la marginea Awl'danului. Nu dorise să fie martor la durerea devastatoare a războinicului ciudat pe nume Tool, din cauza morții lui Toc Anaster.

La scurt timp după ce s-au alăturat clanului și odată cu dispariția erupției sale cutanate, femeile Gadra s-au interesat de el și nu erau timide, dând dovadă de o îndrăzneală care aproape l-a speriat pe Torrent - el fugise de mai multe ori de la avansul unei femei - dar în ultimul timp. cei aproximativ zece intenționați să-l urmărească și să-l prindă în capcană începuseră să coopereze unul cu celălalt.

Și așa s-a dus la cal, plecând cu greu din tabără, petrecând toată durata arcului soarelui departe de pradările lor. Ochi roșii de epuizare, mizerabil în singurătatea lui și în război cu el însuși. La urma urmei, nu se culcase niciodată cu o femeie. Habar n-avea ce implică, dincolo de acele amintiri șocante din copilărie de a vedea, prin ușile deschise ale colibei, adulți strânși unul în jurul celuilalt mormăind, gemuind și oftând. Dar ei fuseseră Awl – nu acești Barghast sălbatici și înspăimântători care s-au combinat cu strigăte și lătrături de râs, bărbații urlând ca niște urși și femeile gheare, zgâriind și mușcând.

Nu, nimic nu avea sens. Căci, chiar dacă se străduia să scape de aceste femei nebune cu fețele lor pictate și ochii strălucitori, el dorea ceea ce i-au oferit. El a fugit de propria sa dorință și, de fiecare dată când a făcut-o, tortura pe care și-a făcut-o însuși a usturat și mai rău.

O asemenea mizerie pe care nici un om nu o merită!

Ar fi trebuit să se bucure de libertatea sa, aici, pe câmpiile întinse atât de aproape de Awl'dan. Să vadă turmele de bhederin - pe care oamenii săi nu se gândise niciodată să le îmblânzească - și împrăștierea rodarei, de care copiii supraviețuitori ai Awl-ului le îngrijeau acum - și să știe că blestemații Letherii nu îi vânau, nu îi sacrificau. ei... ar trebui să se bucure în acest moment.

Nu era în viață? Sigur? Și nu era el Liderul Clanului Awl? Conducător de necontestat al unui vast trib de câțiva zeci de copii, dintre care unii își uitaseră deja propria limbă și acum vorbeau limba străină barbară a Barghastului și se apucaseră să-și picteze trupurile cu ocru roșu și galben și să-și împletească părul?

Își călărea calul la un galop lent, la două sau mai multe leghe de tabăra Gadra. Turmele se învârtiseră spre sud-est cu o seară înainte, așa că nu văzuse pe nimeni în călătoria

lui. Când i-a văzut pentru prima dată pe câinii Barghast, a crezut că ar putea fi lupi, dar când l-au văzut pe Torrent și-au schimbat traseul direct către el - ceva ce nu ar face nicio haită de lupi - și, pe măsură ce se apropiau, le-a văzut părul scurt. piei pestrițe, botul lor scurtat și urechile mici. Mai mari decât orice rasă Awl sau Letherii, fiarele erau deosebit de sălbatice. Până în acest moment, îl ignoraseră pe Torrent, dincolo de dezvăluirea ocazională a colților în timp ce treceau în tabără.

Și-a strecurat lancea din praștie și a ancorat-o în treapta etrierului chiar în interiorul piciorului drept. Șase câini, care se apropie, erau, își dădu seama, epuizați.

Torrent făcu frâu să-i aștepte, curios.

Fiarele au încetinit, apoi l-au înconjurat pe războinic și pe calul său. El i-a privit cum se afundau pe burtă, cu fălcile atârnând, cu limbile înclinate și alunecoase cu fire groase de salivă.

Confuz, Torrent se așeză din nou în șa. Ar putea să călătorească prin acest cerc ciudat, să-și continue drumul?

Dacă aceștia ar fi câini Awl, ce ar însemna comportamentul lor? A clătinat din cap – poate dacă ar fi fost drayș, atunci și-ar fi imaginat că un inamic s-a apropiat. Încruntat, Torrent stătea în etrieri și miji ochii spre nord, de unde veniseră câinii. Nimic... și apoi și-a umbrit ochii. Da, nimic la orizont, dar deasupra acelei păsări care înconjoară orizont? Eventual.

Ce să fac? Întoarce-te în tabără, găsește un războinic și spune-i ce a văzut? *Câinii tăi m-au găsit. S-au culcat. Departe spre nord... niște păsări.* Torrent pufni. A adunat frâiele și și-a înghiontat montura între doi dintre câinii înclinați, apoi și-a înclinat calul spre nord. Păsările nu meritau raportate – trebuia să vadă ce le atrasese.

Din cei șase câini pe care i-a lăsat în urma lui, doi i-au căzut în urma, trapând. Ceilalți patru s-au ridicat și au pornit spre tabăra de la sud.

Pe vremea lui Redmask, Torrent cunoștea ceva aproape de mulțumire. Awl găsise pe cineva pe care să-l urmeze. Un adevărat lider, un salvator. Iar când marile victorii au venit - moartea a sute de invadatori Letherii în bătălii crâncene, triumfale - au fost dovada destinului lui Redmask. Nu putea fi sigur când lucrurile au început să meargă prost, dar și-a amintit de privirea din ochiul lui Toc Anaster, de chipul cinic al feței sale străine și, cu fiecare comentariu pe care îl rostea bărbatul, bazele solide ale credinței lui Torrent păreau să reverbereze, ca și cum a dat lovituri de moarte...

până când au venit primele crăpături, până când chiar zelul lui Torrent s-a întors asupra sa, obosit și batjocoritor, iar ceea ce fusese o forță a devenit o slăbiciune.

Așa era puterea scepticismului. O mână de cuvinte pentru a demonta certitudinea, ca niște semințe aruncate într-un perete de piatră - verdețuri fragede și rădăcini mici, da, dar în timp aveau să doboare acel zid.

Numai mulțumirea ar fi trebuit să-l facă pe Torrent bănuitor, dar acesta se ridicase în fața lui ca un zeu al purității și, de bunăvoie, îngenuncheașe, cu capul plecat, pentru a se mângâia în umbra lui. În orice altă epocă, Redmask nu ar fi putut reuși să comandă Awl. Fără disperarea, fără succesiunea de înfrângeri și pierderi tot mai mari, fără ca dispariția însăși să se afle în fața lor ca marginea unei stânci, triburile l-ar fi alungat - așa cum făcuseră odinioară. Da, atunci fuseseră mai înțelepți.

Unele forțe nu au putut fi învinse, și așa a fost și cu Letherii. Foamea lor de pământ, nevoia lor de a stăpâni și a stăpâni peste tot ceea ce posedau – acestea erau dorințe teribile care se răspândeau ca ciuma, otrăvind sufletele inamicului. Odată ce febra de a vedea lumea așa cum a izbucnit ca focul în creierul cuiva, războiul se terminase, înfrângerea absolută și ireversibilă.

Chiar și acești Barghast – salvatorii săi barbari – au fost condamnați. Comercianții Akrynnai au înființat tabere lângă liniile de pichet. Vânzătorii de cai D'rhasilhani conduceau turmă după turmă într-o paradă în cea mai mare parte zadarnică pe lângă tabără și, din când în când, un războinic Barghast alegea unul dintre animalele mai mari, îl examina o vreme și apoi, cu un lătrat de râs disprețuitor, trimite-l înapoi turmei. În curând, credea Torrent, va ajunge o rasă de înălțime și circumferință suficientă și asta va fi.

Invadatorii nu au rămas invadatori pentru totdeauna. În cele din urmă, nu au devenit diferiți de orice alt trib sau popor dintr-o țară. Limbi tulburi, amestecate, predate. Obiceiurile au fost schimbate ca o monedă și, în scurt timp, toată lumea a văzut lumea la fel ca toți ceilalți. Și dacă așa era greșit, atunci mizeria era asigurată, practic pentru toată lumea, practic pentru totdeauna.

Awl ar fi trebuit să se încline în fața Letherilor. Ar fi fost în viață acum, în loc să zace în grămezi amestecate de oase care se muceau în noroiul unei mări moarte.

Redmask căutase să oprească timpul însuși. Bineînțeles că a eșuat.

Uneori, credința era sinucidere.

Torrent își lepădase credințele, certitudinile, credințele sale prețioase. Nu a făcut nimic pentru a rezista ca tinerii să-și piardă limbajul. Văzu vopseaua ocru de pe fețele lor, părul cu țepi și îi era indiferent. Da, el era liderul Awl, ultimul care avea să existe vreodată, și era sarcina lui să supravegheze distrugerea pașnică a culturii sale. Căile vor trece. El a jurat că nu le va lipsi.

Nu, Torrent nu purta mască de cupru. Nu mai. Și fața lui era limpede ca ochii.

A încetinit galopul calului de îndată ce a distins cadavrele, cadavrele împrăștiate. Corbii și vulturii cu cioc auriu se mișcau ici și colo în dansul cariilor, în timp ce rhinazanul zvâcneau, tulburând capemoths în flori bruște de zbor de petale albe care s-au așezat aproape la fel de repede cum au apărut. O scenă a câmpiilor pe care Torrent o cunoștea bine.

O trupă de Barghast fusese în ambuscadă. sacrificat.

S-a apropiat mai mult.

Nicio urmă evidentă, nici picior, nici copită, nu ducea departe de locul uciderii. Văzu cum Barghast fusese în formație strânsă – și asta era ciudat, spre deosebire de ceea ce văzuse Torrent cu patrulele lor. Poate, se gândi el, s-au contractat defensiv, ceea ce sugera un inamic în număr copleșitor. Dar apoi... nu era niciun semn de asta. Și oricine i-a ucis pe acești războinici trebuie să-și fi luat morții cu ei - și-a plimbat calul într-un circuit în jurul cadavrelor - nu a văzut pete de sânge care se urmăresc, nici mănunchiuri prin iarbă care să marcheze călcâiele târâte.

Cadavrele, și-a dat seama atunci, nu fuseseră jefuite. Armele lor frumoase erau împrăștiate, lamele lipsite de sânge.

Torrent simți cum i se trezesc nervii, parcă zdrobiți de ceva nesfânt. Se uită încă o dată la cadavre - nu o contracție, ci o convergență... spre un singur dușman. Iar rănile - în ciuda eforturilor groapătorilor - nu arătau nimic din ceea ce s-ar putea aștepta. *Ca și cum s-ar fi apropiat de o fiară și a văzut cum loviturile au lovit în jos asupra lor. Un urs de câmpie? Nu, nu a mai rămas niciunul. S-a spus că ultima piele supraviețuitoare a uneia dintre acele fiare – printre oamenii mei – are șapte generații.* Și-a amintit lucrul, vast, da, dar zdrențuit. Și ghearele fuseseră îndepărtate și de atunci pierdute. Încă…

Torrent aruncă o privire către cei doi câini în timp ce trapeau în sus. Fiarele păreau supranatural înclinate, cozile

stufoase înclinate, privirile pe care i-au trimis rugător și înspăimântat. Dacă ar fi fost Awl drays, acum ar fi mers pe urmele inamicului, nerăbdători, cu hackle ridicate. Se încruntă la fiarele care tremurau.

Și-a întors calul înapoi și a pornit spre tabăra Gadra. Câinii s-au grăbit după el.

O fiară, dar care nu a lăsat nicio urmă. O creatură fantomă.

Poate că plimbările lui solitare ajunseseră la sfârșit. Ar trebui să se predea acelor femei dornice. Îi puteau îndepărta neliniștea, spera el.

Lasă vânătoarea în seama lui Barghast. Oferă șamanilor lor ceva demn de făcut, în loc să se îmbată cu bere D'ras în fiecare seară. Raportați-vă șefului și apoi terminați.

Deja regreta că a călărit să găsească cadavrele. Din câte știa, creatura-fantomă era aproape, de fapt îl privea. Sau ceva din vrăjitoria ei murdară a zăbovit pe scenă, iar acum era marcat și îl va găsi indiferent unde s-ar duce. Aproape că simțea acel miros de vrăjitorie, agățându-se de haine. Acre, amar ca burta unui șarpe.

Setoc, care fusese numită odată Stayandi și care în visele ei a fost martoră la scene ciudate de chipuri cunoscute vorbind în limbi ciudate, de râs, dragoste și tandrețe - o epocă din timpul înainte de fiarele ei - stătea cu fața spre nordul gol.

Văzuse cei patru câini intrând în tabără, un eveniment în sine nedemn de multă atenție, iar dacă patrula a întârziat să se întoarcă, ei bine, poate că surprinseseră un căprior catâr și făcuseră o ucidere, explicând astfel absența a doi câini. din haita, deoarece fiarele ar fi fost legate de un travois pentru a duce înapoi carnea. Explicații ca acestea au servit pentru moment, în ciuda defectelor evidente de logică (acești patru ar fi rămas cu patrula într-un astfel de caz, hrănindu-se cu carcasa măcelărită și cu organele ei și nu numai); deși adevărul a fost că Setoc a crutat puține gânduri pentru ce interpretări ar putea să dea Barghast din apropiere în mici vârtejuri de praf agitat, în timp ce urmăreau cu ochii fiarele spumate de sudoare sau pentru alarma lor crescândă atunci când câinii s-au scufundat apoi pe până la burtă.

Așadar, a văzut cum vreo duzină de războinici adunau arme și convergeau încet spre fiarele epuizate, apoi și-au întors atenția către nord.

Da, animalele miroseau a moarte.

Iar lupii sălbatici din golul de dincolo, care îi dăduseră viața, urlaseră odată cu zorii povestea lor de groază.

Da, prima ei familie a rămas vreodată aproape, i s-a acordat un fel de protecție sfântă în legenda care a fost descoperirea fetei - nici un Barghast nu ar fi vânat animalele, iar acum chiar și Akrynnai i se spusese povestea nașterii ei printre haită, de descoperirea ei de către războinicul singuratic. Binecuvântați de Duhul, au spus toți acum când se uitau la ea. Deținătorul a o mie de inimi.

La început, ultimul titlu îl derutase pe Setoc, dar amintirile ei s-au trezit încet, cu fiecare zi în care creștea, creștea, avea ochi mai ascuțiți. Da, ținea în ea o mie de inimi, chiar mai multe. Cadouri de lup. Lapte pe care îl alăptase, lapte de sânge, lapte de o mie de frați și surori uciși. Și nu-și amintea ea de o noapte de teroare și măcel? O noapte fugind în întuneric?

Ei au vorbit despre legenda ei și chiar și văzătorii de umăr îi făceau ofrande și veneau și o atingeau pentru a le ușura expresiile tulburate.

Și acum Marele Vrăjitor, Găsitorul Zeilor Barghast, cel pe nume Cafal, venise la Gadra, să vorbească cu ea, să-și cerceteze sufletul dacă îi permitea.

Lupii sălbatici strigau către ea, cu mintea un tumult confuz de frică și îngrijorare. Neliniștiți pentru copilul lor, da, și pentru o perioadă viitoare când furtunile se adunau din fiecare orizont. Au înțeles că ea va fi chiar în inima acelei conflagrații cerești. Ei au implorat să-și sacrifice propriile vieți pentru ca ea să trăiască. Și asta, ea nu și-a permis.

Dacă era binecuvântată de spirit, atunci lupii erau spiritele care o binecuvântaseră atât de mult. Dacă ea era un lucru care trebuie venerat aici printre Barghast, atunci ea nu era decât un simbol al sălbaticii și tocmai această sălbăticie trebuia venerată - dacă ar putea vedea asta.

Ea aruncă o privire înapoi către câinii ghemuiți și simți un val de regret trist la ceea ce ar fi putut fi astfel de fiare, dacă sălbăticia lor nu ar fi fost atât de înlănțuită, atât de legată și de bot.

Dumnezeu, copiii mei, nu ne așteaptă în pustie. Dumnezeu, copiii mei, este pustia.

Fii martor la legile ei și fii umilit.

În smerenie, găsiți pacea.

Dar știi asta: pacea nu este întotdeauna viață. Uneori, pacea este moarte. În fața acestui lucru, cum să nu fii umil?

Legile sălbatice sunt singurele legi.

I-ar da aceste cuvinte lui Cafal. Ea avea să vadă în fața lui efectul lor.

Și apoi îi va spune că clanul Gadra va muri și că multe alte clanuri Barghast vor urma. Ea l-ar avertiza să privească în cer, căci din ceruri venea moartea. Ea îl va avertiza împotriva călătoriilor ulterioare - trebuie să se întoarcă în propriul său clan. El trebuie să facă pace cu spiritul rudelor lui. Pacea vieții, înainte de sosirea păcii morții.

Războinicii se adunaseră în jurul câinilor, pregătind arme și altele. Tensiunea curgea din ei în valuri, răspândindu-se prin tabără. În câteva momente, un conducător de război ar fi fost ales dintre cele douăzeci și ceva care se aflau în jur. Setoc îi era milă de toți, dar mai ales de acel lider condamnat.

Un vânt sufla dinspre est, zgâriindu-i părul lung, albit de soare, până când i-a șoptit pe față ca iarba ofilit. Și totuși duhoarea morții îi umplea simțurile.

Trăsăturile grele ale lui Cafal s-au lărgit, au devenit mai robuste încă din tinerețe, iar între sprâncene și gura îi încadrau linii de stres adânc gravate. Cu ani în urmă, într-o groapă de sub podeaua unui templu, el vorbise cu Cel Care Binecuvântează, cu căpitanul Malazan, Ganoes Paran. Și, căutând să-l impresioneze pe bărbat – căutând să demonstreze că, într-un fel, înțelepciunea lui i-a dezmințit câțiva ani ai săi – el rostise cuvinte pe care-l auzise pe tatăl său, pretinzându-le ca fiind ale sale.

„Un om care deține putere trebuie să acționeze decisiv... altfel i se scurge printre degete.”

Observația, deși fără îndoială adevărată, acum a răsunat acru. Vocea care a făcut această declarație, pe atunci, era greșită. Nu avea dreptul la cuvinte. Cafal nu-i venea să creadă propriile sale pretenții rostite de acel sine mai tânăr, acel prost îndrăzneț și cu ochii limpezi.

Un accident inutil și stupid îl furase pe tatăl său, Humbrall Taur. Cu toate că uriașul și înțelept războinic își mânuise puterea, nici înțelepciunea, nici acea putere nu l-au ajutat împotriva hazardului oarb. Lecția a fost simplă, mesajul sumbru și umilitor. Puterea era o dovadă împotriva nimicului și *asta* era singura înțelepciune care merita recunoscută.

Se întrebă ce s-a întâmplat cu acel mizerabil căpitan Malazan, ales și blestemat (și era vreo diferență reală între

cei doi?), și se întreba, de asemenea, de ce tânjea acum să vorbească cu Ganoes Paran, să schimbe un nou set de cuvinte. , ăștia mai cinstiți, mai măsurați, mai *cunoscători.* Da, tinerii erau iute cu judecata, iute să-și pedepsească bătrânii torpiți. Tinerii nu înțelegeau nimic despre valoarea contemplării sobre.

Ganoes Paran fusese indecis, în ochii lui Cafal pe atunci. Din păcate, frustrant. Dar pentru Cafalul din ziua de azi, aici pe această câmpie străină sub cer străin, acel Malazan de ani în urmă fusese pe bună dreptate precaut, măsurat după o înțelepciune față de care tânărul Cafal fusese jalnic de orb. *Și așa evaluăm o viață, așa construim puntea de la ceea ce am fost la ceea ce suntem. Ganoes Paran, te uiți vreodată în jos? Stai vreodată înghețat pe loc de acea prăpastie fără adâncime de dedesubt?*

Ai visat vreodată să sari?

Onos Toolan i se dăduse toată puterea pe care tatăl lui Cafal i-a comandat cândva și nu era nimic nemeritat în asta. Și acum, încet, inexorabil, se prelingea printre degetele acelui războinic străvechi. Cafal nu putea face nimic pentru a o opri – era la fel de neajutorat ca Tool însuși. Încă o dată, șansa oarbă conspirase împotriva lui Barghast.

Când i-a venit vestea că câinii s-au întors în tabără - fiarele lipsite de escortă și, prin urmare, anunțând pe tăcere că ceva rău s-a întâmplat asupra unei trupe de cercetători - și că se forma un grup de război pentru a porni pe calea din spate, Cafal și-a atras Pelerina din piele de bhederin, mormăind sub greutatea ei, și lovi cu piciorul în păpușa zdrențuită și cu smocuri mototolită pe podeaua cortului, lângă picioarele patuțului său. 'Trezeşte-te.'

Capcana a scuipat și a mârâit în timp ce se ridică în picioare. 'Foarte amuzant. Respectă-ți bătrânii, mare vrăjitor.'

Ironia care curgea ca seva de pin din titlu îl făcu pe Cafal să tresară, iar apoi se înjură când Talamandas pufni amuzat văzând efectul batjocurii lui. Se opri la intrare. — Ar fi trebuit să te ardem pe un rug cu mult timp în urmă, stick-lacă.

„Prea mulți mă prețuiesc ca să te las să faci asta. Călătoresc prin lupte. Trimit mesaje și tratez cu zei străini. Vorbim despre chestiuni de mare importanță. Război, trădări, alianțe, trădări...

— Te repeți.

- și război.

— Și sunt zeii Barghast mulțumiți de eforturile tale, Talamandas? Sau mârâie ei de furie în timp ce zbori încoace și în altul la ordinul zeilor *umani ?*

„Nu pot trăi în izolare! *Nu* putem! Sunt încăpățânați! Le lipsește toată sofisticarea! Mă fac de *rușine* !

Oftând, Cafal ieşi afară.

Laţul de bastoane s-a grăbit după el, supărător ca un armă. „Dacă luptăm singuri, vom muri cu toții. Avem nevoie de aliați!

Cafal făcu o pauză și privi în jos, întrebându-se dacă Talamandas era, poate, nebun. De câte ori au putut să repete aceeași conversație? — Aliați împotriva cui? întrebă el, așa cum făcuse de nenumărate ori înainte.

— Împotriva a ceea ce vine!

Și acolo, același răspuns fără sens, genul de răspuns pe care nici Cafal, nici Tool nu l-ar putea folosi. Şuierând pe sub răsuflare, Marele Vrăjitor porni încă o dată, ignorând-o pe Talamandas care s-a grăbit în urma lui.

Partidul de război părăsise tabăra. La trap, războinicii ajungeau deja pe creasta nordică. Odată peste creasta, ei aveau să dispară din vedere.

Cafal îl văzu pe copilul-lup, Setoc, stând la marginea taberei, uitându-se evident pe războinici, iar ceva din atitudinea ei sugera că tânjește să fugă după ei, cu dinții dezgolit și căptușele ridicate, dornică să se alăture la vânătoare.

El a pornit în acea direcție.

Nu era nicio îndoială că era Letherii, dar acea moștenire exista doar la suprafață - pielea ei, trăsăturile ei, trăsăturile oricărui părinți o făcuseră pe lume și apoi o pierduseră. Dar acea impresie incipientă de civilizație dispăruse de atunci, se erodase. Fusese dat înapoi sălbăticiei, o jertfă de fecioară al cărei suflet fusese devorat întreg. Ea aparținea lupilor și, poate, Zeului și Zeiței Lup, Domnul și Doamna Tronului Fiarei.

Barghast venise să găsească Săbiile Gri, să lupte alături de ei, crezând că Toc Anaster și armata lui cunoșteau inamicul care îi aștepta. Zeii Barghast fuseseră nerăbdători să-i slujească pe Togg și Fanderay, să alerge cu haita îndrăzneață în căutarea sângelui și a gloriei. Cafal înțelesese acum că fuseseră mai răi decât copiii.

Săbiile Gri erau puțin mai mult decât carne putrezită când primii cercetași le-au găsit.

Atât pentru glorie.

A fost Setoc moștenitorul binecuvântării acordate odată Săbiilor Gri? Era acum copilul lui Togg și Fanderay?

Nici măcar Talamandas nu știa.

— Nu ea! laţul de bastoane mârâia acum în spatele lui. — Scoate-o afară, Cafal! Alunga-o în pustietatea unde îi este locul!

Dar a continuat. Când se afla la o duzină de pași depărtare, ea îi aruncă o privire scurtă înapoi înainte de a-și întoarce atenția asupra ținuturilor goale din nord. Câteva clipe mai târziu, a ajuns lângă ea.

— Vor muri, spuse ea.

'Ce? OMS?'

— Războinicii care tocmai au plecat. Vor muri la fel ca trupa de cercetași. Ai găsit inamicul, Marele Vrăjitor... dar este inamicul greșit. Din nou.'

Cafal se întoarse. O văzu pe Talamandas ghemuit în iarbă la cinci pași în spate. — Alungă-i, i-a spus el la capcană. — Adu-i înapoi.

— Să nu crezi nimic din ce spune!

— Aceasta nu este o cerere, Talamandas.

Cu un chicotit batjocoritor, lacanul de bastoane a trecut, ţâşnind ca un iepure înţepat de albine pe urmele partidului de război.

— Nu are rost să faci asta, spuse Setoc. — Întregul clan este condamnat.

— Asemenea declaraţii mă obosesc, răspunse Cafal. „Ești ca un ghimpe otravă în inima acestui clan, care îi fură puterea, mândria."

— De asta ai venit? ea a intrebat. — Să... smulg acest ghimpe?

— Dacă trebuie.

— Atunci de ce aștepți?

— Aş cunoaşte sursa declaraţiilor tale, Setoc. Ești plin de viziuni? Spiritele vă vizitează visele? Ce ai vazut? Ce stii?'

— Îmi șoptește rhinazanul la ureche, spuse ea.

Îl batjocorise? — Șopârlele înaripate nu șoptesc nimic, Setoc.

'Nu?'

'Nu. Este prostii tot ce poți să-mi dai? Să nu fiu altceva decât obiectul dispreţului tău?

— Războinicul Awl, cel numit atât de potrivit Torrent, a găsit grupul de război. El adaugă la îndemnurile păpușii tale. Dar... conducătorul de război este tânăr. Neînfricat. De ce aleg proștii una ca asta?

„Când războinicii mai în vârstă văd o haită de câini care se târăsc în tabără”, a spus Cafal, „ei țin o întâlnire pentru a discuta chestiuni. Tinerii își strâng armele și se ridică în picioare, cu ochii aprinși.

„Este o minune”, a observat ea, „că orice războinic reușește vreodată să îmbătrânească”.

Da. Este.

Awl i-a convins.

— Nu Talamandas?

'Nu. Se spune că vrăjitorii morți nu au nimic bun de spus. Se spune că bățul tău îngenunchează la poalele Secerătorului Morții. Ei o numesc o marionetă Malazan.

După spiritele, nu pot contrazice nimic din toate astea!

— Simți tot ce se întâmplă pe aceste câmpii, Setoc. Ce știi despre inamicul care ia ucis pe cercetași?

— Doar ce șoptesc rhinazanul, Mare Vrăjitor.

Din nou șopârle înaripate... spirite dedesubt! „În patria noastră, pe mesele înalte ale deșertului, există versiuni mai mici care se numesc rhizan”.

— Mai mic, da.

S-a încruntat. 'Sens?'

Ea a ridicat din umeri. 'Doar asta. Mai mici.'

Voia să o scuture, să-i dezvăluie secretele. — Cine ne-a ucis cercetașii?

Și-a dezvelit dinții, dar nu l-a înfruntat. — Ți-am spus deja, Mare Vrăjitor. Spune-mi, ai văzut sulițele verzi pe cer noaptea?

'Desigur.'

'Ce sunt ei?'

'Nu știu. Se știe că lucruri cad din cer, în timp ce altele trec pur și simplu ca niște vagoane incendiate, traversând firmamentul noapte de noapte timp de săptămâni sau luni... și apoi dispărând la fel de misterios cum au ajuns.

— Ne-ai grijă de lumea de dedesubt.

'Da. Firmamentul este pătat de nenumărate lumi care nu sunt diferite de ale noastre. Pentru stele și pentru marile vagoane aprinse, suntem ca niște fire de praf.

Se întoarse să-l studieze în timp ce rostia aceste cuvinte. 'Asta e interesant. Asta cred Barghast?

— Ce cred lupii, Setoc?

— Spune-mi, spuse ea, când un vânător aruncă o suliță într-o antilopă care fuge, țintește vânătorul spre fiară?

'Da și nu. Pentru a fi adevărat, vânătorul trebuie să arunce în spațiul din fața antilopei, pe calea pe care o va

lua. A studiat-o. — Vrei să spui că aceste sulițe de foc verde sunt sulițele unui vânător, iar noi suntem antilopa?

— Și dacă antilopa se îndreaptă în acest sens, evită asta?

„Un vânător bun nu va lipsi”.

Grupul de război reapăruse pe creastă și însoțindu-l era războinicul Awl pe calul său, împreună cu încă doi câini.

Cafal spuse: — Îl voi găsi pe Stolmen acum. Va dori să vorbească cu tine, Setoc. El a ezitat, apoi a adăugat: „Poate că șeful de război Gadra poate strânge răspunsuri mai clare de la tine, pentru că în asta cu siguranță am eșuat”.

— Lupii sunt destul de clari, a răspuns ea, când vorbesc despre război. Toate celelalte îi încurcă.

— Deci, într-adevăr, slujiți Doamnei și Stăpânului Tronului Fiarei. La fel ca o preoteasa.

Ea a ridicat din umeri.

— Cine este inamicul, întrebă din nou Cafal?

Setoc se uită la el. — Inamicul, Marele Vrăjitor, este pacea. Și ea a zâmbit.

Ribelele târiseră trupul lui Visto la vreo duzină de pași în apartament, până când ceva îi avertiza să nu mănânce carnea șifonată și piele a băiatului mort. Odată cu răsăritul zorilor, Badalle și alți câțiva au ieșit să se oprească în jurul chestie micșorată, care explozise stomacul, care fusese cândva Visto.

Ceilalţi aşteptau ca Badalle să-i găsească cuvintele.

Rutt a întârziat să sosească, deoarece a trebuit să-l verifice pe Held și să facă ajustări la împachetatul bebelușului. Până să li se alăture, Badalle era gata. — Ascultă-mă, atunci, spuse ea, la moartea lui Visto.

Ea a suflat muște de pe buze și apoi a scanat fețele așezate în jurul ei. Era o expresie pe care voia să o găsească, dar nu putea. Chiar și să-ți amintești cum arăta era greu, nu, imposibil. Ea o pierduse, să fie spus adevărul. Dar o dorea și știa că o va recunoaște imediat ce o va vedea din nou. O expresie... un fel de expresie... ce a fost? După o clipă, ea a vorbit:

„Toți venim dintr-un loc
Și Visto nu a fost diferit
El vine
De la unii
Loc
Și a fost diferit și
A fost la fel, nu diferit

Dacă mă înţelegeţi
Si tu faci
Trebuie să
Toti care stați aici
Ideea este că Visto
Nu-și putea aminti
Orice despre acel loc
Doar că el vine din asta
Și asta e ca mulți dintre voi
Deci, să spunem acum
S-a întors acolo
Spre acel loc
De unde vine
Și tot ce vede
Își amintește
Și tot ce își amintește
E nou'

Ei așteptau mereu, fără să știe dacă ea a terminat până când a devenit evident că este, iar în acel timp Badalle se uită în jos la Visto. Ouăle Călăreților Satra se lipiră ca niște firimituri de buzele lui Visto, de parcă ar fi înghițit prăjitură. Călăreții adulți i-au mestecat prin stomac și nimeni nu știa unde se duceau, poate în pământ - făceau toate astea noaptea.

Poate că unii dintre ribers fuseseră nepăsători, cu fălcile lor nerăbdătoare și toate, ceea ce era bine de atunci, ar fi mai puțini suficient de puternici pentru a lansa atacuri asupra șarpelui plin. Nu era la fel de rău să-i ai să se clătinească în depărtare, să țină pasul, să devină mai slabi la fel ca și copiii, până s-au întins și nu au mai avut probleme. Ai putea trăi cu asta, cu nimic diferit de corbii și vulturii de deasupra capului. Animalele au arătat, nu-i așa, cum să creadă în răbdare.

Ea și-a ridicat capul și, de parcă acesta ar fi fost un semnal, ceilalți s-au întors și s-au întors încet spre poteca unde stăteau cei care puteau, pregătindu-se pentru marșul zilei.

Rutt spuse: „Mi-a plăcut Visto”.

— Tuturor ne-a plăcut Visto.

— N-ar fi trebuit.

'Nu.'

— Pentru că asta îngreunează lucrurile.

„Călăreților Satra le-a plăcut și Visto, chiar mai mult decât nouă”.

Rutt l-a mutat pe Held din curba brațului drept în curba brațului stâng. — Acum sunt supărat pe Visto.

Brayderal, care apăruse să meargă la capul șarpelui cu doar două zile în urmă – poate venind din spate în jos pe corpul șarpelui, poate venind din altă parte – a ieșit să stea aproape de ei, de parcă ar fi vrut să facă parte din ceva. Ceva format din Rutt și Held și Badalle. Dar orice ar fi fost acel ceva, nu avea loc pentru Brayderal. Moartea lui Visto nu a lăsat nicio gaură. Spațiul tocmai s-a închis.

În plus, ceva legat de fata înaltă și osoasă o făcea pe Badalle să-l neliniștească. Fața ei era prea albă sub tot soarele ăsta. Ea i-a amintit lui Badalle de pieile de oase - cum se numeau din nou? Quisiters? Renunțători? Ar putea fi, da, cei care părăsesc, piei de oase care stăteau mai înalte decât oricine altcineva și de la acea înălțime au văzut totul și au poruncit tuturor și când au spus să *mori de foame* , de ce, asta a făcut toată lumea.

Dacă ar ști despre Chal Managal, ar fi supărați. S-ar putea chiar să-l urmărească și să găsească capul, să-i găsească pe Rutt și Badalle și apoi să facă treaba aceea cu mâinile, lucrul care a rupt gâtul unor oameni ca Rutt și Badalle.

— Am fi... renunțați la moarte.

— Badalle?

S-a uitat la Rutt, și-a suflat muște de pe buze și apoi, ignorând-o pe Brayderal de parcă nu ar fi fost acolo, a pornit să se alăture șarpelui plin.

Pista se întindea spre vest, drept ca o insultă adusă naturii, iar la capătul îndepărtat al pământului pietros și lipsit de viață, orizontul strălucea ca încrustat de sticlă zdrobită. Auzi pașii zgomotoși ai lui Rutt urcându-se în spatele ei, apoi virând ușor în timp ce se îndrepta spre partea din față a coloanei. S-ar putea să fie a doua lui, dar Badalle nu a vrut să meargă cu el. Rutt a ținut. Asta a fost suficient pentru Rutt.

Badalle a avut cuvintele ei și asta era aproape prea mult.

L-a văzut pe Brayderal urmându-l pe Rutt. Aveau aproape aceeași înălțime, dar Rutt părea cu atât mai slab, mai aproape de moarte decât Brayderal și, văzând asta, Badalle simți un fulger de furie. Ar fi trebuit să fie invers. Aveau nevoie de Rutt. Nu aveau nevoie de Brayderal.

Cu excepția cazului în care plănuia să pășească în locul lui Rutt când Rutt s-a rupt în cele din urmă, plănuind să fie noul cap al șarpelui, limba lui alunecoasă, fălcile lui

solzoase. Da, asta ar putea fi ceea ce vedea Badalle. Iar Brayderal avea să o ia pe Held, înfășurată strâns și ferit de soare, și au plecat cu toții într-o altă zi, cu ea în loc de Rutt să-i conducă.

Asta avea un fel de sens. Nu e altfel decât cu pachetele de riber – când liderul s-a îmbolnăvit sau șchiopăta sau pur și simplu nu mai era suficient de puternic, de ce, acel alt riber care a apărut și a început să trapează alături de el, era acolo doar pentru acest moment. A prelua. Pentru a continua lucrurile.

Nu este diferit de ceea ce au făcut fiii părinților și fiicelor mamelor, și prinții regilor și prințesele reginelor.

Brayderal a mers aproape de lângă Rutt, acolo sus, la cap. Poate că a vorbit cu Rutt, poate că nu. Unele lucruri nu aveau nevoie de discuție și, în plus, Rutt nu era cineva care să spună prea multe.

— Nu-mi place Brayderal.

Dacă cineva din apropiere a auzit-o, nu a dat niciun semn.

Badalle a suflat să împrăștie muștele. Aveau nevoie să găsească apă. Chiar și o jumătate de zi fără ea și șarpele ar deveni prea stricat, mai ales în această căldură.

În această dimineață, a făcut așa cum a făcut întotdeauna. Mâncându-i din plin de cuvinte, bând adânc în spațiile dintre ele și nebună – atât de nebună – încât nimic nu i-a dat putere.

Saddic fusese al doilea urmaș al lui Rutt, primul fiind Held. Acum mergea printre cei patru și ceva, mișcându-se într-un pâlc liber, la câțiva pași în spatele lui Rutt și al noii fete. Badalle era puțin înapoi, în următorul pâlc. Saddic o venera, dar nu se apropia de ea, nu încă, pentru că nu avea rost. Avea câteva cuvinte ale lui – le pierduse pe cele mai multe la începutul acestei călătorii. Atâta timp cât era în raza de auz al lui Badalle, era mulțumit.

Ea l-a hrănit. Cu spusele ei și cu vederile ei. L-a ținut pe Saddic în viață.

Se gândi la ceea ce spusese ea pentru moartea lui Visto. Despre cum unele dintre ele nu erau adevărate, puțin despre Visto că nu își amintea nimic despre unde venise. Își amintise prea multe, de fapt. Deci, Badalle spusese cu bună știință un neadevăr despre Visto. La moartea lui. De ce făcuse ea asta?

Pentru că Visto dispăruse. Cuvintele ei nu erau pentru el pentru că nu mai era. Au fost pentru noi. Ea ne spunea

să renunțăm să ne amintim. Renunță la el, astfel încât când îl găsim din nou, totul se simte nou. Nu amintirea în sine, ci lucrurile pe care le-am amintit. Orașele și satele și familiile și râsul. Apa și mâncarea și stomacul plin. Asta ne spunea ea?

Ei bine, a luat masa pentru ziua respectivă, nu-i așa? A fost generoasă așa.

Picioarele de la capetele picioarelor lui erau ca niște bucăți de piele. Nu s-au simțit prea mult și asta a fost o ușurare, deoarece pietrele de pe pistă erau ascuțite și mulți alții aveau picioarele sângerând, ceea ce făcea greu să mergi. Pământul era și mai rău de ambele părți ale potecii.

Badalle era deștept. Ea era creierul din spatele maxilarelor, limba. Ea a luat ceea ce au văzut ochii șarpelui. Își dădea sens ce gustă limba. Ea a dat nume lucrurilor acestei lumi noi. Moliile care se prefăceau a fi frunze și copacii care invitau moliile să fie frunze, astfel încât cinci copaci împărțeau un set de frunze între ei, iar când copacii li se făcea foame, plecau frunzele în căutarea hranei. Niciun alt copac nu putea face asta și, prin urmare, niciun alt copac nu a trăit pe Elan.

Ea a vorbit despre jhaval, păsările cari nu mai mari decât vrăbiile, care au fost primele care au roiat un trup când acesta cădea, folosindu-și ciocul ascuțit pentru a înjunghia și a bea. Uneori jhavalul nici nu aștepta să cadă cadavrul. Saddic îi văzuse atacând un riber rănit, chiar și vulturi și corbi. Câteodată unul pe altul, de asemenea, când frenezia era asupra lor.

Călăreți de Satra, la fel ca în bietul Visto, și viermi de curgere care se mișcau pe un covor clocotind, împingând sub un cadavru pentru a se zvârcoli la umbră. S-au mușcat și s-au udat în orice se scurgea și, pe măsură ce pământul s-a înmuiat, s-au dus, reușind în sfârșit să străpungă pielea pământului înveșit.

Saddic a privit cu mirare această lume nouă, a ascultat cu uimire când Badalle dădea nume lucrurilor ciudate și le făcea tuturor o nouă limbă.

Aproape de amiază au găsit o gaură de apă. Fundațiile prăbușite ale corralelor improvizate înconjurau groapa de mică adâncime și noroioasă.

Șarpele s-a oprit și apoi a început un târâș lent și chinuit în și din noroiul agitat. Numai așteptarea a ucis zeci de oameni și chiar și în timp ce copiii ieșeau din mlaștină, îmbrăcați în negru, unii au căzut în convulsii, încrețindu-se

măruntaiele pline de noroi. Unii și-au vărsat intestinele, murdând lucrurile pentru toți cei care au venit după.

A fost o altă zi proastă pentru Chal Managal.

Mai târziu, după-amiaza, în perioada cea mai mare a căldurii, au văzut un nor cenușiu la orizont. Ribers au început să urle, să danseze îngroziți și, pe măsură ce norul se apropie, câinii au fugit în cele din urmă.

Ceea ce părea ca ploaie, nu era ploaie. Ceea ce părea un nor nu era un nor.

Acestea erau lăcuste, dar nu genul normal de lăcuste.

Aripi sclipind, roiul umplând jumătate din cer, apoi tot cerul, sunetul un zgomot de zgomot - zgomotul aripilor, pocnirea fălcilor - fiecare creatură lungă de un deget. Din interiorul norului, în timp ce a cuprins coloana, s-au aruncat noduri zumâzitoare unde insectele se adunau aproape solide. Când unul dintre aceștia s-a ciocănit într-o grămadă de copii, au izbucnit țipete de durere și groază - fulgerul de carne roșie, apoi de os - și apoi hoarda a mers mai departe, lăsând în urmă pâlcuri de păr și grămezi de oase strălucitoare.

Aceste lăcuste au mâncat carne.

Aceasta a fost prima zi a Cioburilor.

Capitolul cinci

Pictorul trebuie să fie mut
Sculptorul surd
Talentele sunt leșinate
Singur
După cum știe toată lumea
Oh, lasă-i să se distreze
Zâmbim îngăduința noastră
Nu există sfârșit pentru talentul nostru
Pentru indemnizații
Dar talentele sunt leșine
Singur
Vă permitem unul
Merită lăudat
Restul poate face service
Într-un mod util
Dar măreția?
Acesta este un titlu leșinat
Singur
Nu fi lacom
Ne-am încercat îngăduința
Permisiune
Ne aparține
În spatele zidului improvizat...
Cărămizile noastre
Scepticism rezonabil.

O poezie care servește, Astattle Pohm

Amintirea caporalului Tarr despre tatăl său ar putea fi rezumată în întregime într-un singur citat amintit, răsunând ca niște clopote ale morții taliene în toată copilăria lui Tarr. O declarație crudă, stentoriană, care l-a lovit pe fiul care tresări. 'Simpatie? Da, am compasiune - pentru cei morți și pentru nimeni altcineva! Nimeni pe lumea asta nu merită simpatie dacă nu este mort! Mă înțelegi, fiule?

' *Mă înțelegi, fiule?* '

Da domnule. Cuvinte bune pentru a face un soldat. A împiedicat creierul să devină prea... aglomerat. Cu lucruri

care i-ar putea împiedica să-și țină scutul chiar așa, înjunghiând cu sabia scurtă chiar *acolo.* Era un fel de disciplină, ceea ce alții ar putea numi o prostie obstinată, dar asta arăta pur și simplu că mulți oameni nu înțelegeau soldatul.

Să-i înveți pe oameni să fie disciplinați, descoperi el, nu a fost ușor. A mers pe lungimea soldaților Letherii – și da, descrierea aia era o întindere regretabilă – care stăteau la ceea ce a considerat atenția acestor localnici. Un șir de fețe roșii în lumina arzătoare a soarelui, picurând ca ceara care se topește.

— Brigada Harridict, spuse Tarr cu un mârâit, ce fel de nume este acesta? Cine pe numele lui Hood a fost Harridict-nu, nu- mi *răspunde* , prostule naibii! Mi-aș imagina vreun general inutil, sau, mai rău, vreo casă de negustori bucuroasă să vă aranjeze pe toți în culorile casei sale. Comercianti! Afacerile nu au avut loc în armată. Am construit un imperiu pe trei continente ținându-le departe de lucruri! Afacerile sunt vulturii războiului și poate că acei ciocuri arată ca niște zâmbete, dar ia-o de la mine, sunt doar ciocuri.

Se opri atunci, cu repertoriul său de cuvinte epuizat, și făcu semn către Cuttle, care urcă cu un rânjet dur – idiotului îi plăcea acest rol de Braven, așa cum se numea acum („Letherii au primit sergenți maiștri; noi, Malazanii, avem sergenți curajoși și spuneți-o cu dinți când o spuneți, băieți, și asigurați-vă că păstrați gluma privată' - așa a spus Ruthan Gudd și *că* , Tarr hotărâse atunci și acolo, era un *soldat*).

Cuttle era lată și solidă, se potrivește perfect rolului. Mai lat decât Tarr, dar mai scurt cu jumătate de cap, ceea ce însemna că Tarr se potrivea și mai bine. Nici una dintre aceste scuze mizerabile pentru soldați nu putea ține cap la cap cu nici Malazan pentru orice mai mult de douăzeci de bătăi ale inimii și acesta era adevărul îngrozitor. Erau moi.

— Brigada asta, spuse acum Cuttle, zgomotos și disprețuitor, este o risipă de spațiu! Făcu o pauză pentru a se uita cu privirea la fețele, care se întăreau încet sub asalt.

Despre timp. Tarr urmărea, cu degetele încleștate acum în centura de arme.

— Da, continuă Cuttle, ți-am ascultat poveștile de bețiv... și tonul lui ia invitat să stea la masa lui: cunoscători, înțelepți și al naibii de aproape... înțelegător. — Și da, am văzut singur porcul acela crud și urât pe care-l numești magic prin aici. Indisciplinat, fără finețe, putere brutală,

dar nimic inteligent. Deci, pentru voi, lupta înseamnă să mâncați murdărie, iar un câmp de luptă este locul în care sute mor fără un motiv întemeiat. Magii tăi au făcut din război o glumă mizerabilă și inutilă... și el se întoarse și se apropie de un soldat, nas la nas. 'Tu! De câte ori această brigadă a suferit cincizeci la sută sau mai multe pierderi într-o singură bătălie?

Soldatul – și Cuttle aleseră bine – aproape că și-a descoperit dinții. — De șapte ori, sergent curajos!

— Șaptezeci și cinci la sută pierderi?

— Patru, curajos sergent!

— Pierderi la nouăzeci?

— O dată, sergent curajos, dar nu nouăzeci și o sută la sută, sergent curajos.

Cuttle își lăsă falca să cadă. 'O sută?'

— Da, curajos sergent!

— A fost distrus până la ultimul soldat?

— Da, curajos sergent!

Și Cuttle se aplecă și mai aproape, cu fața roșie. Într-un strigăt, el a spus: „Și nu ți-a trecut *vreodată* prin minte – vreunul dintre voi – că ai putea să te descurci mai bine ucigându-ți toți magii chiar de la începutul bătăliei?

— Atunci cealaltă parte ar...

— Mai întâi discutați cu ei, bineînțeles - sunteți cu *toții* de acord să -i *măcelați pe nenorociți* ! S-a dat înapoi și și-a ridicat mâinile. 'Nu lupți războaie! Nu duci bătălii! Doar vă formați cu toții și faceți noi cimitire! S-a întors asupra lor. ' *Toți sunteți idioți?* '

Pe un balcon cu vedere la terenul de paradă, Brys Beddict tresări. Lângă el, stând la umbră, regina Janath a mormăit și apoi a spus: „Știi, are rost”.

— Pentru moment, a spus Brys, este aproape irelevant. Mai avem puțini magi de orice statură și chiar și aceștia au căzut la pământ – se pare că este o revoluție liniștită în curs și bănuiesc că atunci când praful se va așeza, întreaga disciplină a vrăjitoriei se va transforma. El a ezitat, apoi a spus: — În orice caz, nu asta m-a alarmat – ascultând soldatul acela de acolo jos. Este ideea lor de a lua lucrurile în propriile mâini.

— O invitaţie la revoltă, dădea Janath din cap, dar ai putea privi altfel. Genul lor de gândire, la rândul său, îi ține pe comandanții în ordine de verificare este un lucru, dar dacă acele ordine sunt sinucigașe sau pur și simplu stupide...

„Gândul că soldații mei mă ghicesc la fiecare pas nu inspiră încredere. Incep sa regret ca i-am angajat pe acesti Malazani in remodelarea armatei Letherii. Poate că modul în care fac lucrurile funcționează pentru ei, dar nu înseamnă neapărat că va funcționa pentru noi.

— S-ar putea să ai dreptate, Brys. Există ceva neobișnuit la Malazans. Le găsesc fascinante. Imaginați-vă, o întreagă civilizație care nu suferă proști.'

„Din ceea ce am auzit”, a subliniat Brys, „care nu i-a protejat de trădare – însăși împărăteasa lor era pregătită să-i sacrifice pe toți”.

— Dar ei nu au îngenuncheat la topor, nu-i așa?

— Îți înțeleg punctul de vedere.

„Există un schimb de încredere între conducător și conducător. Abuzul din ambele direcții și toate acordurile reciproce sunt anulate.

'Război civil.'

— Cu excepția cazului în care una dintre părțile vătămate are opțiunea de a pleca pur și simplu. Presupunând că nu este interesat de răzbunare sau de răzbunare.

Brys s-a gândit o vreme la asta, urmărind hărțuirea necruțătoare a soldaților săi Letherii de către cei doi Bonehunters din curtea de dedesubt. — Poate că au lucruri de învățat până la urmă, gândi el.

Cuttle se apropie de Tarr și șuieră: — Doamne de jos, caporale, sunt mai răi decât oile!

— A fost lovit de prea multe ori, asta e problema lor.

— Deci ce facem cu ei?

Tarr a ridicat din umeri. — Tot ce mă pot gândi este să-i bat din nou.

Ochii mici ai lui Cuttle se îngustară asupra caporalului său. — Cumva, asta nu sună bine.

Făcând o grimasă, Tarr își întoarse privirea. 'Știu. Dar e tot ce am. Dacă ai o idee mai bună, simți-te liber, sapător.

— Îi voi face să mărșăluiască, asta ne va da timp să ne gândim.

— Trebuie să existe o strategie inteligentă la lucru acolo jos, a concluzionat Brys după un timp, apoi s-a întors către regina. — Probabil că ar trebui să participăm la Tehol – a spus ceva despre o întâlnire înainte de întâlnirea cu adjunctul.

— De fapt, acesta a fost Bugg. Tehol a propus o întâlnire pentru a discuta ideea lui Bugg despre întâlnire în avans - oh, ascultă-mă! Omul acela este ca o infecție! Da, haideți să marșăm cu intenție solemnă spre soțul meu - fratele dvs. - și măcar să aflăm orice trebuie să aflăm înainte ca malazanii să coboare asupra noastră. Ce trebuie să creadă? Regele nostru poartă o pătură!

Mâna lui Lostara Yil s-a strecurat la cuțitul de la șold și apoi s-a tras înapoi încă o dată. O șoaptă în capul ei îi spunea că lama trebuia curățată, dar ea tocmai o curățase și șlefuise nu cu un clopoțel în urmă, și chiar și teaca era nouă. Nimic din toate acestea nu era logic. Nimic din toate astea nu avea sens. Da, a înțeles motivele obsesiei ei. Motive întortocheate, patetice, dar apoi, înfipt cu un cuțit prin inima bărbatului pe care-l iubea, era obligat să lase o pată de neșters pe sufletul ei. Cuțitul devenise un simbol – ar fi o proastă să nu vadă asta.

Totuși, o mâncărime mâna, disperată să scoată cuțitul.

Căută să-și distragă atenția privindu-l pe Pumnul Blistig plimbându-se de-a lungul peretelui îndepărtat, măsurând o cușcă pe care nimeni altcineva nu o putea vedea – totuși îi cunoștea dimensiunile. Lungime de șase pași, lățime de vreo doi, tavanul suficient de jos încât să-l facă pe bărbat să se cocoșeze, podeaua uzată netedă, aproape lustruită. Ea a înțeles genul ăsta de invenție, tot efortul de a se asigura că barele se potrivesc bine, că încuietoarea era solidă și cheia aruncată în mare.

Pumnul Keneb îl urmărea și el pe bărbat, făcând o treabă admirabilă de a-și păstra gândurile pentru el. Era singurul care stătea la masă, aparent relaxat, deși Lostara știa bine că era probabil la fel de învinețit și bătut ca ea - lectura blestemată a lui Fiddler îi lăsase pe toți într-o formă dură. A fi lovit în inconștient nu a fost niciodată o experiență plăcută.

Cei trei s-au uitat peste când Quick Ben a intrat în cameră. Înaltul Mag avea un aer de culpabilitate, ceea ce nu era nimic nou. Cu toată bravada lui, acuzațiile s-au agățat de el ca niște muscăruri pe o pânză. Bineînțeles că ascundea secrete. Bineînțeles că juca jocuri nevăzute. El a fost Quick Ben, ultimul vrăjitor supraviețuitor al Bridgeburners. El a crezut că a depăși zeii este distractiv. Dar până și el luase o bătaie la lectura lui Fiddler, ceea ce ar fi trebuit să-l umilească pe bărbat.

Ea miji în timp ce el se îndreptă spre masă, trase scaunul de lângă Keneb și se așeză, după care el începu să bată cu degetele pe suprafața lăcuită.

Nu, nu prea multă umilință acolo.

'Unde este ea?' a întrebat rapid Ben. „Îl vedem pe Rege într-un timp de clopot – trebuie să ne hotărâm cu ceea ce facem.”

Blistig reluase să se plimbe și, la cuvintele vrăjitorului, pufni și apoi spuse: — S-a stabilit deja. Aceasta este doar o curtoazie.

— De când este Adjunctul interesat de decor? a replicat rapid Ben. — Nu, trebuie să discutăm despre strategii. Totul s-a schimbat-'

Keneb se îndreptă la asta. — Ce are, Înalt Mage? De la lectură? Poți fi concret?

Vrăjitorul zâmbi. — Pot, dar poate că ea nu vrea să o fac.

— Atunci, ceilalți dintre noi ar trebui să ne lăsăm pe tine și pe ea să faci asta, spuse Blistig, trăsăturile lui contondente răsucindu-se de dezgust. — Cu excepția cazului în care ego-urile tale solicită audiență, caz în care, de ce, nu i-am dori *pe aceia* învinețiți, nu-i așa?

— Ai o casă pentru câini acolo, Blistig? Ai putea oricând să tragi un pui de somn.

Lostara s-a asigurat să-și îndepărteze privirea, amuzată. Nu avea niciuna dintre preocupările lor în minte. De fapt, nu-i păsa unde a ajuns această armată fără rost. Poate că Adjunctul ar dizolva pur și simplu mizerabilul lucru, i-ar casă pe toți. Letheras era un oraș destul de drăguț, deși puțin prea umed pentru gusturile ei – probabil că era mai uscat în interior, departe de acest râu lent.

Ea știa că un astfel de rezultat era puțin probabil, desigur. Imposibil, de fapt. Poate că Tavore Paran nu avea dependența nobilimii de bunurile materiale. Bonehunters au fost excepția. Aceasta era armata ei. Și nu voia să stea destul de pe un raft, ca o gingașă prețuită. Nu, a vrut să-l folosească. *Poate chiar să-l consume* .

Acolo au intervenit toți ceilalți. Blistig și Keneb, Quick Ben și Sinn. Ruthan Gudd – nu că s-ar fi deranjat vreodată să participe la briefings – și chiar Arbin și Lostara. Adăugați la asta opt mii și jumătate de soldați aflați sub comanda lui Tavore, împreună cu Lacrimile Arse și Păresc, și asta, presupunea Lostara, era mai mult decât satisfăcută de orice nobilă achiziție pe care Adjunctul ar putea să o aducă.

Nu era de mirare că acești oameni de aici erau nervoși. Ceva îl conducea pe Adjunct, propria ei obsesie aprigă și crudă. Quick Ben s-ar putea să aibă o idee despre asta, dar ea bănuia că bărbatul era în mare parte cacealma și fanfașul. Singurul soldat care ar putea să știe nici măcar nu era aici. *Mulțumește zeilor de sus și de jos pentru acea îndurare.*

— Mărşăluim spre ţinuturile pustii, spuse Keneb. — Știm atât de multe, presupun. Doar nu motivele.

Lostara Yil și-a dres glasul. — Acesta este un zvon, Pumn.

Sprâncenele i se ridicară. — Am înțeles că este mai sigur decât atât.

— Ei bine, spuse Quick Ben, este imprecis, așa cum se dovedește a fi majoritatea zvonurilor. Mai precis, este incomplet. Motiv pentru care majoritatea speculațiilor de până acum au fost inutile.

— Continuă, spuse Keneb.

Vrăjitorul a bătut încă o dată tamburul mesei, apoi a spus: „Nu mărșăluiăm în Wastelands, prieteni. Mergem *prin* ele. El a zâmbit, dar nu a fost un zâmbet adevărat. „Vedeți cum acest detaliu adăugat face toată diferența? Pentru că acum zvonurile pot mesteca greu posibilitățile. Noțiunea de obiective, nu? Obiectivele ei. Ce trebuie să facem pentru a-i întâlni. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Ce trebuie să facem pentru a ne convinge pe noi înșine și pe soldații noștri că merită chiar să-i întâlnim”.

Ei bine, asta a fost spus destul de clar. *Iată, mestecă tare această gură de sticlă.*

— Fără martor, mormăi Keneb.

Quick Ben a fluturat o mână disprețuitor. „Nu cred că avem o problemă cu asta. Ea a spus deja ce trebuia să spună despre acest subiect. Este stabilit. Următoarea ei provocare va veni când în sfârșit va dezvălui exact ceea ce plănuiește.

— Dar crezi că te-ai dat deja seama de asta.

Lostara nu a fost păcălit de zâmbetul timid al Înaltului Mag. *Idiotul nu are habar. El este la fel ca noi ceilalți.*

Adjunctul Tavore și-a făcut intrarea atunci, târându-l pe Sinn de un braț slab – iar expresia de pe chipul fetei era o furtună întunecată de indignare și furie. Femeia în vârstă a scos scaunul vizavi de Keneb și l-a așezat pe Sinn în el, apoi a mers să se așeze la un capăt, unde a rămas în picioare. Când vorbea, tonul ei era neobișnuit de dur, de parcă furia ar fi clocotit chiar sub suprafață. — Zeii pot avea războiul

lor. Nu vom fi folosiți, nici de ei, nici de nimeni. Nu-mi pasă cum ne judecă istoria - sper că este bine înțeles.

Lostara s-a trezit captivată; nu putea să-și ia ochii de la Adjunct, văzând în cele din urmă o latură a ei care rămăsese ascunsă atât de mult timp – încât, într-adevăr, s-ar fi putut dezvălui niciodată până acum. Era limpede că și ceilalți erau la fel de șocați, căci nimeni nu a vorbit pentru a umple tăcerea când Tavore a făcut o pauză – arătându-le tot fierul rece al ochilor ei.

„Lectura lui Fiddler a fost clar”, a reluat ea. „Acea lectură a fost o *insultă* . Pentru noi toți. A început să-și scoată mănușile de piele cu un fel de precizie feroce. „Nimeni nu ne stăpânește mintea. Nu împărăteasa Laseen, nu zeii înșiși. În scurt timp vom vorbi cu regele Tehol al Lether. Ne vom oficializa intenția de a părăsi acest regat, mergând spre est. Ea a plesnit prima mănușă în jos. „Vom cere permisiunile necesare pentru a ne asigura trecerea pașnică prin micile regate dincolo de granița Letherilor. Dacă acest lucru nu poate fi realizat, atunci ne vom croi drum. A bătut în jos a doua mănușă.

Dacă exista vreo îndoială în această cameră că această femeie îi comanda vânătorilor de oase, aceasta fusese ștearsă. Succint.

— Probabil, a continuat ea, cu vocea răgușită, că doriți să aflați despre destinația noastră. Mergem spre război. Mergem spre un inamic care nici măcar nu știe că existăm. Privirea ei de gheață s-a fixat pe Quick Ben și a fost o măsură a curajului bărbatului că nu tresări. — Înalt Mage, disimularea ta s-a încheiat. Să știi că prețuiesc înclinația ta pentru a te relaționa cu zeii. Acum îmi vei raporta ce crezi că urmează.

Rapid Ben și-a lins buzele. — Să fiu specific sau va fi suficient un rezumat, Adjunct?

Ea nu a spus nimic.

Înaltul Mag a ridicat din umeri. — Va fi război, da, dar dezordonat. Zeul Infirm a fost ocupat, dar eforturile lui au fost, fără excepție, defensive, pentru că și Cel Căzut se întâmplă să știe ce urmează. Nenorocitul este disperat, probabil îngrozit și, până acum, a eșuat mai des decât a reușit.

'De ce?'

El clipi. — Ei bine, oamenii s-au băgat în cale...

— Oameni, da. Muritoare.'

Quick Ben dădu din cap, cu ochii îngustați. — Am fost armele zeilor.

— Spune-mi, Inalt Mage, cum te simți?

Întrebările ei veneau din direcții neprevăzute, Lostara putea să vadă și era clar că Quick Ben se zguduia mental. Acesta era un talent ascuțit, unul surprinzător și îi spunea Lostarei că adjunctul Tavore poseda trăsături care o făceau un tactician formidabil – dar de ce niciunul dintre ei nu mai văzuse asta înainte?

— Adjunct, se aventură vrăjitorul, zeii au regretat inevitabil că m-au folosit.

Răspunsul a mulțumit-o evident. — Continuă, Înalt Mage.

— Îl vor înlănţui din nou. De data asta va fi absolut și, odată înlănțuiți, vor suge totul din el, ca niște muște de sânge...

— Sunt zeii uniți în această privință?

— Bineînțeles că nu-mă scuzați, adjunct. Mai degrabă, zeii nu sunt niciodată uniți, chiar dacă sunt de acord. Trădările sunt practic garantate, motiv pentru care nu pot înțelege gândirea Shadowthrone. Nu e chiar atât de prost, nu poate fi atât de prost...

— Te-a păcălit, spuse Tavore. „Nu poți să-i înțelegi” cele mai interioare intenții. Înaltul Mag, primul zeu pe care l-ai menționat aici este unul pe care cei mai mulți dintre noi nu ne-am aștepta să fie în fruntea tuturor acestor lucruri. Hood, da. Togg, Fanderay, chiar și Fener. Sau Oponn. Și cum rămâne cu Zeii Bătrâni? Mael, K'rul, Kilmandaros. Nu. În schimb, vorbești despre Shadowthrone, parvenitul...

„Odinioară împărat al Imperiului Malazan”, a spus Keneb.

Quick Ben se încruntă. — Da, chiar și pe atunci – și nu e ușor să recunoști asta – era un nenorocit viclean. De când am crezut că am lucrat cu el, l-am bătut curat, s-a dovedit că se jucase cu mine tot timpul. El a fost conducătorul umbrelor cu mult înainte de a ajunge la acel titlu. Dansatorul i-a dat chipul civilizat, acea mască a moralității cinstite - exact așa cum o face acum Cotillion. Dar nu vă lăsați păcăliți, cei doi sunt nemiloși – niciunul dintre noi, muritorii, nu merită un lucru al naibii, decât ca mijloc pentru un scop…

— Și care ar fi sfârșitul, Înalt Mage?

Quick Ben își ridică mâinile și se lăsă pe spate. — Am puțin mai mult decât presupuneri grosolane, Adjunct.

Dar Lostara văzu ceva strălucind în ochii vrăjitorului, de parcă ar fi fost trezit de un somn lung și lung. Se întrebă

dacă așa fusese el cu Whiskyjack, cu Dujek Onearm. Nu e de mirare că l-au văzut ca degetul lor ras în gaură.

— Aş auzi acele presupuneri, spuse Adjunctul.

„Panteonul se prăbușește, iar ceea ce iese din praf și cenușă este aproape de nerecunoscut. Același lucru pentru vrăjitorie - warrens - tărâmul K'rul. Toate s-au schimbat fundamental.

— Cu toate acestea, se presupune că, la vârf... Shadowthrone și Cotillion.

— O presupunere sigură, recunoscu Quick Ben, motiv pentru care nu am încredere în ea.

Tavore părea uluit. — Altruism din partea celor doi?

— Nici măcar nu cred în altruism, Adjunct.

— Deci, observă ea, confuzia ta.

Fața ascetică a vrăjitorului era ciupită, de parcă ar fi gustat ceva insuportabil de urât. „Cine să spună că schimbările creează ceva mai bun, ceva mai echitabil? Cine poate spune că ceea ce apare nu este chiar mai rău decât ceea ce avem acum? Da, s-ar putea părea o mișcare bună să conduci acea mulțime de zei nenorociți de pe vreo stâncă, sau într-un alt loc care îi pune la îndemână, care *ne* scoate la îndemâna *lor* . Gândea acum, de parcă nu-și știa publicul. — Dar luați în considerare această eventualitate. Fără zei, suntem pe cont propriu. Și cu noi pe cont propriu-Abyss fend! — ce rău am putea face! Ce invenție grotească să năpădească lumea!

— Dar... nu în totalitate pe cont propriu.

— Distracția s-ar stinge, spuse Quick Ben, ca iritat de obiecție. „Shadowthrone trebuie să realizeze asta. Cu cine ar fi rămas să se joace? Și cu K'rul un cadavru, vrăjitoria va putrezi, va deveni septică - va ucide pe oricine îndrăznește să-l folosească.

— Poate, spuse Tavore cu o oarecare neremușcare, nu este intenția lui Shadowthrone să remodeleze ceva. Mai degrabă, să se termine o dată pentru totdeauna. Pentru a șterge lumea curată.

'Mă îndoiesc. Kallor a încercat-o și lecția nu a fost pierdută pentru nimeni - cum ar putea fi? Dumnezeu știe, Kellanved s-a dus apoi și a *pretins* că a distrus warren pentru imperiu, așa că nu putea fi orb... Cuvintele i-au dispărut, dar Lostara a văzut cum gândurile i-au alergat brusc pe o cale nouă, perfidă, destinație necunoscută.

Da, au revendicat moștenirea lui Kallor. Dar... ce înseamnă asta?

Nimeni nu a vorbit o vreme. Blistig stătea înrădăcinat – nu se mișcase din momentul în care Adjunctul începu să vorbească, iar ceea ce ar fi trebuit să fie o expresie confuză nu se vedea nicăieri pe trăsăturile sale aspre. În schimb, el a fost închis cu un fel de belicositate încăpăţânată, de parcă tot ce auzise până acum nu ar fi fost relevant, nu ar fi putut să zgâlţâie colivia - pentru că chiar dacă colivia l-a întemniţat în ea, aşa că ţinea totul în siguranţă. distanţă.

Sinn stătea cocoțată pe scaunul supradimensionat, uitându-se la blatul mesei, prefăcându-se că nu ascultă nimic din ce se spune aici, dar era mai palidă decât de obicei.

Keneb se aplecă înainte pe coate, cu mâinile pe părțile laterale ale feței: ipostaza unui bărbat care dorește să fie în altă parte.

— Se reduce la porți, mormăi Quick Ben. — Nu știu cum, sau chiar de ce, dar instinctul îmi spune că se reduce la porți. Kurald Emurlahn, Kurald Galain, Starvald Demelain - cei vechi - și Azath. Nimeni nu a descoperit secretele Caselor așa cum au făcut-o, nici măcar Gothos. Ferestre spre trecut, spre viitor, căi care duc spre locuri pe care niciun muritor nu le-a vizitat vreodată. Ei s-au târât în sus și în jos pe scheletul existenței, dornici ca niște oase...

— Prea multe presupuneri, spuse Tavore. — Fă-ți frâu, Înalt Mage. Spune-mi, ai văzut fața dușmanului nostru de la est?

Privirea pe care i-a aruncat-o era sumbră, mizerabilă. — Dreptatea este o noțiune dulce. Păcat că practica sa ajunge să fie inundată de sânge nevinovat. Judecata sinceră este crudă, Adjunct, deci foarte crudă. Și ceea ce îl face un dezastru este felul în care se răspândește în exterior, înghițind tot ce îi este în cale. Permiteți-mi să-l citez pe istoricul imperial Duiker: „Obiectul dreptății este de a drena lumea de culoare”. '

„Unii ar vedea așa...”

Rapid Ben pufni. 'Niste? Acei arbitri cu ochii reci *nu pot vedea altfel* !

„Natura insistă asupra echilibrului...”

„Natura este oarbă”.

„Favorizând astfel ideea că și dreptatea este oarbă”.

— Ochi, nu orb. Întreaga noțiune se întemeiază pe o înșelăciune: că adevărurile sunt reductibile...

'Aștepta!' lătră Keneb. 'Asteapta asteapta! Mă lăsați în urmă, amândoi! Adjunct, vrei să spui că *dreptatea* este dușmanul nostru? Ne face ce, campionii nedreptății? Cum

poate dreptatea să fie un dușman - cum vă puteți aștepta să porniți război împotriva ei? Cum poate un simplu soldat să reducă o idee? Scaunul i s-a legănat pe spate când se ridică brusc. 'Ți-ai pierdut mințile? Nu înțeleg-'

— Stai jos, Pumn!

Șocat de ordin, s-a lăsat înapoi, părând învins, uluit.

Hood știa, Lostara Yil îl simpatiza.

— Kolanse, spuse Tavore. „După scrierile Letherii, o confederație izolată de regate. Nimic special, nimic deosebit de unic, cu excepția unei înclinații către monoteism. În ultimul deceniu, am suferit o secetă teribilă, suficientă pentru a paraliza civilizația. Ea făcu o pauză. — Înalt Mag?

Quick Ben și-a frecat energic fața, apoi a spus: „Dumnezeul schilodit a căzut în bucăți. Toata lumea stie asta. Cea mai mare parte a lui, se spune, a căzut pe Korel, ceea ce i-a dat acel continent celălalt nume: Pumn. Alte bucăți au căzut... în altă parte. În ciuda daunelor aduse lui Korel, nu acolo a aterizat adevărata inimă a zeului. Nu, s-a îndepărtat de restul lui. Și-a găsit propriul continent...'

— Kolanse, spuse Keneb. — A aterizat în Kolanse.

Tavore spuse: „Am menționat acea înclinație pentru monoteism – nu este deloc surprinzător, având în vedere ceea ce trebuie să fi fost o vizita cea mai traumatizantă a unui zeu – vizitatorul care nu a plecat niciodată”.

— Așadar, spuse Keneb printre dinții strânși, mergem spre locul în care converg zeii. Zei care intenționează să-l înlănțuiască pe Zeul Infirm pentru ultima dată. Dar refuzăm să fim arma nimănui. Dacă este așa, atunci, pe numele lui Hood, ce vom face acolo?

— Cred, grăună Quick Ben, că vom avea răspunsul la asta când ajungem acolo.

Keneb gemu și se prăbuși înapoi, îngropându-și fața în mâini.

— Kolanse a fost uzurpat, spuse Tavore. — Nu în numele Zeului Infirm, ci în numele dreptății. Justiție de un fel îngrozitor.

Quick Ben spuse: — Ahkrast Korvalain.

Sinn a sărit de parcă ar fi fost înțepat, apoi s-a înghesuit încă o dată.

Mâinile lui Keneb s-au îndepărtat, deși impresiile vârfurilor degetelor lui au rămas, petegându-i fața. 'Scuze, ce?'

— Bătrânul Warren, Pumn, spuse Adjunctul, al Forkrul Assail.

„Ei pregătesc poarta”, a spus Quick Ben, „și pentru asta, au nevoie de mult sânge. Multe.'

Lostara a vorbit în cele din urmă. Ea nu se putea abține. Ea știa mai multe despre cultul Umbrei decât oricine de aici, posibil cu excepția lui Quick Ben. — Adjunct, spui că marșăm la ordinul niciunui Dumnezeu. Totuși, bănuiesc, Shadowthrone va fi cel mai mulțumit când vom lovi pentru Kolanse, când ne-am propus să distrugem acea poartă nesfântă.

— Mulţumesc, spuse Tavore. — Înțeleg că acum înțelegem neliniștea Înaltului Mag Quick Ben. Teama lui că, cumva, ne jucăm în mâinile lui Shadowthrone.

Cred că suntem.

„Chiar și când era împărat”, a spus Keneb, „a învățat să tresară din cauza înțepăturii dreptății”.

— Ocupaţia T'lan Imass din Aren, spuse Blistig, dând din cap.

Tavore aruncă o privire către Blistig, apoi spuse: — Deși s-ar putea să împărtășim un inamic, nu înseamnă că suntem aliați.

Adjunct, care este prea nespus. Lectura lui Fiddler nu era subtilă. Dar era uluită. Prin ceea ce făcuse Tavore aici. Ceva a izbucnit acum în această cameră, atingând ca focul pe toți cei prezenți, chiar și pe Blistig. Chiar și puiul ăla de coșmar, Sinn. Dacă un zeu și-ar arăta fața în această cameră în acest moment, șase pumni s-ar lupta să-l întâmpine.

— Pentru ce este poarta? întrebă Lostara. 'Adjunct? Știi scopul acelei porți?

— Livrarea dreptății, răspunse Quick Ben. — Sau așa presupune cineva.

— Dreptatea împotriva cui?

Înaltul Mag a ridicat din umeri. 'Ne? Zeii? Regi și regine, preoți, împărați și tirani?

— Zeul infirm?

Rânjetul lui Quick Ben era sălbatic. — Stau chiar deasupra lui.

— Atunci zeii ar putea foarte bine să se retragă și să-l lase pe Forkrul Assail să-și facă treaba pentru ei.

— Nu este probabil, nu poți absorbi puterea unui zeu mort, nu-i așa?

„Deci, am putea fie să ne găsim arma în mâinile zeilor până la urmă, fie, dacă nu cooperăm, să fim prinși între doi dușmani însetați de sânge”. Chiar și în timp ce rostia acele cuvinte, Lostara le regreta. *Pentru că, odată spus, totul*

indică... indică cel mai rău lucru imaginabil. O, Tavore, acum înțeleg sfidarea ta când vine vorba de modul în care ne va judeca istoria. Și cuvintele tale că ceea ce vom face nu va fi martor - asta a fost mai puțin o promisiune, cred acum. Mai mult ca o rugăciune.

— Este timpul, spuse Adjunctul, adunându-și mănușile, să vorbim cu regele. Poți fugi acum, Sinn. Restul dintre voi sunteți cu mine.

Brys Beddict a avut nevoie de un moment singur, așa că s-a oprit când Regina a intrat în sala tronului și s-a îndepărtat la câțiva pași de cei doi paznici cu coif care flancheau intrarea. Avea în minte Errantul, un dușman cu un singur ochi strângând o mie de pumnale. Aproape că simțea zâmbetul rece al zeului, înghețat și înfiorător ca un suflu de iarnă pe ceafă. Înăuntru și afară, în fața lui și în spatele lui, nu a avut nicio diferență. Errantul trecea prin fiecare uşă, stătea de ambele părţi ale fiecărei bariere. Setea de sânge era omniprezentă, iar Brys se simțea prins ca o muscă în chihlimbar.

Dacă nu ar fi pumnul cu ciocan al lui Tarthenal, Brys Beddict ar fi mort.

Era încă zguduit.

De la întoarcerea sa în lumea muritorilor, se simțise ciudat de lipsit de greutate, de parcă nimic din acest loc nu l-ar putea ține, l-ar putea ține ferm înrădăcinat pe pământ. Palatul, care fusese cândva chiar inima vieții lui, singurul său viitor, nu părea acum decât un răgaz temporar. Acesta a fost motivul pentru care i-a cerut fratelui său să i se dea comanda armatei Letherii – chiar și în absența dușmanilor, el putea justifica plecarea din oraș, pentru a rătăci până la marșurile de graniță ale regatului.

Ce căuta? Nu a stiut. L-ar putea-o-ar găsi în zonele dincolo de zidurile orașului? Îl aștepta ceva acolo? Asemenea gânduri erau ca niște lovituri de corp pentru sufletul lui, pentru că l-au dat înapoi *în umbra fratelui Hull.*

Poate că mă bântuie acum. Visele lui, nevoile lui, alunecând ca vălurile în fața ochilor mei. Poate că m-a blestemat cu propria lui sete - prea mare pentru a fi liniștit într-o singură viață - nu, acum o va folosi pe a mea.

Temeri lipsite de grație, astea. Hull Beddict era mort. Singurul lucru care îl bântuia pe Brys acum erau amintirile lui despre bărbat și nu aparțineau nimănui altcuiva, nu-i așa?

Lasă-mă să conduc armata. Să mărșăluim în țări necunoscute - lasă-mă liber, frate, să încerc din nou, să dau străinilor o nouă semnificație a numelui „Letherii” - nici unul murdar de trădare, nici unul care să devină un blestem pentru fiecare națiune pe care o întâlnim.

Lasă-mă să vindec rănile lui Hull.

Se întrebă dacă Tehol va înțelege ceva din toate astea, apoi pufni – sunetul îi surprinse pe ambii paznici, ochii lor îndreptându-se spre el și apoi din nou. Desigur, Tehol ar înțelege. Prea bine, de fapt, la niveluri care depășesc cu mult eforturile mici și superficiale ale lui Brys. Și spunea ceva neplăcut, care ar tăia suficient de adânc pentru a mușca osul – sau poate nu – Tehol nu a fost niciodată atât de crud pe cât se temea lui Brys. *Și ce dinamică ciudată este asta? Doar că el este prea deștept pentru mine... și dacă aș avea inteligența lui, de ce, le-aș folosi cu toată îndemânarea mortală pe care o folosesc când mânuiesc o sabie.*

Hull fusese visătorul, iar visele lui erau acelea care se hrăneau cu propria sa conștiință înainte de toate. *Și vezi cum l-a orbit asta? Vezi cum l-a distrus asta?*

Tehol a temperat orice vis avea. A ajutat să aibă un zeu bătrân alături de el și o soție care probabil se potrivea cu geniul lui Tehol. *Ajută, de asemenea, cred că e pe jumătate supărat.*

Dar Brys, atunci? Fratele ăsta cel mai mic dintre cei trei? Luând mâna pe o sabie și transformând-o în standard, o icoană a judecății. Un maestru de arme stătea în fața a două lumi: cea complexă la îndemâna armei și cea simplificată dincolo de ea. *Eu sunt opusul lui Hull, în toate lucrurile.*

Așadar, de ce tânjesc acum să-i urmez pașii?

Fusese îngropat în piatră pe podeaua neluminată a unui ocean. Sufletul lui fusese un singur fir țesut într-o sferă de zei uitați și abandonați. Cum ar fi putut asta să nu-l fi schimbat? Poate că noua lui sete a fost setea *lor* . Poate că nu avea nicio legătură cu Hull Beddict.

Poate că, într-adevăr, acesta a fost ghiontul Errantului.

Oftând, s-a îndreptat spre ușile sălii tronului, și-a ajustat centura pentru arme și apoi a intrat cu pași mari în cameră.

Fratele Tehol, regele Lether, era în mijlocul unei crize de tuse. Janath era lângă el, bătând în spate. Bugg turna apă într-un pahar, pe care apoi îl ținea gata.

Ublala Pung stătea în fața tronului. Se întoarse la apropierea lui Brys, dezvăluind o expresie de profundă suferință. 'Preda! Mulțumesc spiritelor că sunteți aici! Acum poți să mă arestezi și să mă executi!
— Ublala, de ce aş face asta?
— Uite, l-am ucis pe regele!
Dar Tehol își reveni în cele din urmă, suficient pentru a lua paharul oferit de Bugg. A băut o gură, a gâfâit și apoi s-a așezat pe spate pe tron. El a spus într-un râs: „Nu-i nimic, Ublala, nu m-ai omorât... încă. Dar asta a fost unul aproape.
Tarthenalul a scâncit și Brys a văzut că omul uriaș era la câteva clipe să fugă.
— Regele exagerează, spuse Janath. — Fii în largul tău, Ublala Pung. Bine ai venit, Brys, mă întrebam unde ai ajuns, din moment ce aș fi putut jura că ești pe călcâie doar cu câteva clipe în urmă.
— Ce mi-a ratat?
Bugg spuse: „Ublala Pung tocmai ne informa despre, printre altele, ceva ce uitase. O chestiune foarte, ei bine, extraordinară. În legătură cu războinicul Toblakai, Karsa Orlong.
— Ucigașul lui Rhulad Sengar s-a întors?
— Nu, suntem fericiți de asta, Brys. Și atunci Bugg a ezitat.
„Se pare”, a explicat Janath – în timp ce Tehol mai bău repede câteva guri de apă – „că Karsa Orlong i-a pus o sarcină asupra lui Ublala Pung, una pe care până astăzi a uitat-o complet, distras așa cum a fost în ultima vreme de către abuzuri îngrămădite asupra lui de către colegii săi de gardă.
— Îmi pare rău, ce abuzuri?
Tehol a vorbit în cele din urmă. — Putem ajunge la asta mai târziu. S-ar putea ca chestiunea să nu mai fie relevantă, în orice caz, din moment ce se pare că Ublala trebuie să ne părăsească în curând.
Brys miji la Tarthenal abject. 'Unde te duci?'
— În insule, Preda.
'Insulele?'
Ublala dădu solemn din cap. — Trebuie să adun tot Tarthenalul și să fac o armată. Și apoi trebuie să mergem să-l găsim pe Karsa Orlong.
'O armată? De ce și-ar dori Karsa Orlong o armată din Tarthenal?
— Pentru a distruge lumea!

— Bineînţeles, interveni Bugg, după ultimul meu recensământ, sunt acum paisprezece sute cincizeci şi unu de Tarthenal stabiliţi pe insule. Jumătate dintre ei nu sunt încă adulți – sub șaptezeci de ani, după calculul Tarthenal. „Armata” potențială a lui Ublala se va ridica la aproximativ cinci sute de adulți cu o maturitate rezonabilă și cu pricepere marțială îndoielnică.

— Pentru a distruge lumea! strigă din nou Ublala. „Am nevoie de o barcă! Una mare!'

— Acestea sună ca niște chestiuni amețitoare, spuse Brys după o clipă, care necesită mai multe discuții. Deocamdată - iartă-mă, Ublala - în curând urmează să distrăm înaltul comandament Malazan. Nu ar trebui să începem să discutăm despre acea întâlnire iminentă?

— Ce e de discutat? întrebă Tehol. Se încruntă brusc la ceașca lui. „Dumnezeu de jos, am băut *apă* ! Bugg, încerci să mă otrăviți sau ceva? Vin, omule, vin! Hopa, îmi pare rău, Brys, a fost insensibil din partea mea. Bere, omule, bere!

— Probabil că familia Malazan ne va face o petiție, spuse Brys. — Dintr-un motiv de neînțeles, intenționează să mărșăluiască în Ținuturile pustii. Ei vor căuta să cumpere mandate de trecere - ceea ce va implica eforturi diplomatice din partea noastră - precum și provizii suficiente pentru a-și satisface trupele. Regele Tehol, recunosc că am puțină încredere în ceea ce privește acele acte de trecere - știm cu toții duplicitatea inerentă a lui Bolkando și Saphii...

— Vrei să le oferi malazanilor o escortă, spuse Janath.

'Una mare!' strigă Ublala, de parcă nu știa că conversația din sala tronului a continuat. — Îl vreau pe căpitanul Shurq Elalle. Pentru că este prietenoasă și îi place sexul. Ah, și am nevoie de bani pentru mâncare și găini, de asemenea, și lustruire pentru cizme pentru a-mi face armata. Pot să primesc toate astea?

'Sigur ca poti!' răspunse Tehol cu un zâmbet strălucitor. — Cancelar, ai grijă de asta, nu-i aşa?

— Chiar în această zi, rege, spuse Bugg.

'Pot pleca acum?' întrebă Ublala.

'Dacă vrei.'

— Domnule, începu Brys, exasperat din ce în ce mai mult, cred că...

'Pot sa stau?' întrebă Ublala.

'Natural!'

'Sire-'

— Dragă frate, spuse Tehol, n-ai cules nicio urmă de equanimitatea mea? Bineînțeles că îi poți escorta pe Malazan, deși cred că șansele tale cu Adjunct sunt destul de minime, dar cine sunt eu ca să zdrobesc optimismul fără speranță sub călcâi? Adică, aș fi măcar căsătorit cu această femeie minunată de lângă mine aici, dacă nu ar fi speranțele ei aparent nerealiste? Bugg i-a livrat regelui o cană nouă, aceasta umplută cu bere. 'Bugg, mulțumesc! Crezi că lui Ublala i s-a făcut sete?

— Fără îndoială, sire.

— Atunci, toarnă!

— Nu departe! strigă Ublala. 'Vreau niște!'

— Mi-ar oferi ocazia de a observa armata Malazan pe teren, sire, a explicat Brys, și de a afla ce pot...

— Nimeni nu se opune, Brys!

— Pur și simplu expun motivele exacte care îmi justifică dorința...

— Dorințele nu ar trebui să fie niciodată justificate, spuse Tehol, dând din deget. „Tot ce faci este să luminezi motivele ascunse în virtutea absenței lor evidente. Acum, frate, se întâmplă să fii cel mai eligibil Beddict - legitim eligibil, adică - așa că de ce *să nu -ți* arunci plasa amoroasă? Chiar dacă, printr-o ciudată ciudată din partea ta, Adjunct nu este pe gusturile tale, există întotdeauna aghiotantul ei – care era din nou numele ăsta care sună străin, Bugg?

— Blistig.

Tehol se încruntă. 'Într-adevăr?'

Brys și-a frecat sprâncenele și, la un sunet ciudat de stropire, aruncă o privire spre Ublala și îl văzu pe bărbat înghițind dintr-un ulcior enorm, cu un bazin maro întins în jurul picioarelor lui goale. — Numele ei este Lostara Yil, spuse el, nespus de obosit, aproape descurajat.

— Atunci, întrebă Tehol, cine este Blistig, Bugg?

— Îmi pare rău, unul dintre Pumnii – uhm, Atri-Predas – la comanda ei. Greseala mea.'

— E frumos?

— Sunt sigur că există cineva pe lume care ar putea crede așa, sire.

— Tehol, spuse Brys, trebuie să discutăm despre motivațiile acestor malazani. De ce Wastelands? Ce caută ei? Ce speră să obțină? La urma urmei, ei sunt o armată, iar armatele există pentru a duce războaie. Împotriva cui? Pământurile pustii sunt goale.

— Nu are rost, spuse Janath. — Am încercat deja să abordez asta cu soțul meu.

— O discuție foarte lămuritoare, dragă soție, te asigur.

Ea îl privi cu sprâncenele ridicate. 'Oh? Asta nu descrie cu greu concluziile mele.

— Nu este evident? întrebă Tehol, privirea trecând de la Janath la Brys, la Bugg și, deci, la Ublala, apoi înapoi la Brys încă o dată – și apoi, cu o ușoară mărire a ochilor, înapoi din nou la Tarthenal care tocmai consumase cea mai mare parte din conținutul ulciorul și eructa spumă aurie care îi curgea pe bărbie. Observând atenția Regelui, Ublala Pung și-a șters bărbia și a zâmbit.

— Ceea ce nu este evident? întrebă Janath.

'Huh? Oh, ei nu se duc la Wastelands, regina mea, se duc la Kolanse. Tocmai trec prin Wastelands, deoarece nu mai au mijloacele de transport pentru a ajunge la Kolanse pe mare. Nici nu avem navele care să-i găzduiască, vai.

— Ce caută ei în Kolanse? întrebă Brys.

Tehol a ridicat din umeri. 'De unde sa stiu? Crezi că, poate, ar trebui să-i întrebăm?

— Aș paria, spuse Bugg, că ne vor spune pe bună dreptate că nu e treaba noastră.

'Este?'

— Sire, întrebarea dumneavoastră mă încurajează să desimulez și aș prefera să nu fac asta.

— Pe deplin de înțeles, Bugg. Să lăsăm acolo, atunci. Nu ești bine, Ublala Pung?

Gigantul se încruntă la picioarele lui. — M-am încurcat?

— Nu, asta e bere.

'Oh. Asta e bine atunci. Dar...'

— Da, Ublala?

— Unde sunt cizmele mele?

Janath întinse mâna și îi opri mâna soțului ei în timp ce acesta își ridica paharul să bea. — Nu din nou, soț. Ublala, ne-ai informat mai devreme ca ti-ai dat cizmele celorlalti paznici din tagla ta.

'Oh.' Ublala a eructat, a șters spuma de pe nas și apoi a zâmbit din nou. 'Îmi amintesc acum.'

Tehol și-a binecuvântat soția cu o privire recunoscătoare și apoi a spus: „Asta îmi amintește că am trimis vindecători la barăcile palatului?”.

'Da domnule.'

— Bravo, Bugg. Acum, de când aud anturajul Malazan în drum pe hol de dincolo: Brys, cât de mare vrei să-ți faci escorta?

— Două brigăzi și două batalioane, domnule.
— Este rezonabil? întrebă Tehol, privind în jur.
— Habar n-am, răspunse Janath. — Bugg?
— Nu sunt general, regina mea.
— Atunci avem nevoie de o opinie de specialitate, spuse Tehol. — Brys?

Nu avea să iasă nimic bun din asta, știa Bottle, dar și el a recunoscut necesitatea și așa a mers fără plângere în compania lui Ebron, în timp ce străbăteau rondul cu o mulțime agitată, strigând blocată într-o frenezie de a cumpăra, vinde și consuma păsări de mare asemănătoare. strângând pe o singură stâncă zi după zi, retrăind aceleași ritualuri care și-au construit o viață în straturi de... *ei bine, nu vă acoperiți acum... de guano.* Desigur, rahatul unui bărbat a fost al altui bărbat... orice.

Era un privilegiu ascuns în a fi soldat, a decis el. Fusese împins în afara vieții normale, protejat de rigorile satisfacerii celor mai de bază nevoi - hrană, băutură, îmbrăcăminte, adăpost: toate acestea i-au fost oferite într-o formă sau alta. *Și familia, nu uita asta.* Toate în schimbul sarcinii de a livra violență teribilă; numai din când în când pentru a fi sigur, căci astfel de lucruri nu puteau fi susținute pe perioade lungi de timp fără a zdrobi capacitatea de a simți, fără a devora umanitatea unui muritor.

În acel context, Bottle a reconsiderat - cu un spasm plictisitor de angoasă adânc în interior - poate că schimbul nu a fost atât de rezonabil până la urmă. Mai puțin un privilegiu decât o povară, un blestem. Văzând fețele din această mulțime care treceau fulgerând, o cascadă de măști care se învârte și se învârte – fiecare o alternativă ușor uluitoare la propria sa –, se simțea nu pur și simplu împins afară, ci înstrăinat. Lăsându-l nedumerit, chiar tulburat, în timp ce a asistat la activitățile lor aparent lipsite de minte și fără rost, doar pentru a se trezi invidios pe aceste vieți superficiale, nedramatice - în care singura nevoie era săturația. Posesiuni, burte umplute, grămezi de monede în expansiune.

Ce știe oricare dintre voi despre viață? a vrut să întrebe. *Încearcă să te împiedici printr-un oraș în flăcări. Încearcă să legănești un prieten pe moarte cu sânge ca niște giulgii zdrențuite pe toate părțile. Încercați să aruncați o privire către o față animată de lângă tine, doar*

pentru a arunca o privire a doua oară și a o găsi goală, lipsită de viață.

Un soldat știa ce era real și ce era efemer. Un soldat a înțeles cât de subțire, cât de fragilă era țesătura vieții.

Ar putea cineva să simtă invidie când se uită la viețile protejate și ignorante ale altora - acei oameni a căror credință înclastrat a văzut puterea în slăbiciune, care și-au găsit speranța în falsa asigurare a rutinei? *Da, pentru că odată ce ești conștient de acea fragilitate, nu mai există întoarcere. Pierzi o mie de măști și nu rămâi decât cu una, cu liniile ei slabe de dispreț, gura ei înclinată la doar un comentariu departe de un rânjet, promisiunea ei de indiferență rece.*

Doamne, mergem doar la o plimbare aici. Nu trebuie să mă gândesc la asta.

Ebron l-a tras de braț și au trecut pe o alee îngustă, cu pereți înalți. La douăzeci de pași mai jos, coridorul bine măturat se lărgi într-o tavernă retrasă în aer liber, umbrită de patru smochini seculari, câte unul la fiecare colț.

Deadsmell stătea deja la una dintre mese, răzuind bucăți de carne și legume din frigărui de cupru cu pumnalul și, cu un junghi, ridicând bucățele până la gura pătată de grăsime, o ceașcă înaltă de vin rece la îndemână.

Lasă-i pe necromanți să găsească plăcere în toate.

Și-a ridicat privirea când au ajuns. 'Ai intarziat.'

— Vezi cum ai suferit pentru asta? se răsti Ebron, târând un scaun.

— Da, bine, trebuie să te descurci. Recomand aceste lucruri – sunt ca tapu-ul din Seven Cities, deși nu la fel de picante.

— Care este carnea? întrebă Bottle, aşezându-se.

— Ceva numit orthen. O delicatesă, mi s-a spus. Delicios.'

— Ei bine, am putea la fel de bine să mâncăm și să bem, spuse Ebron, în timp ce discutăm despre dispariția mizerabilă a vrăjitoriei și despre începutul vieții noastre care vor fi în curând inutile.

Deadsmell se lăsă pe spate, cu ochii îngustându-se spre mag. — Dacă ai de gând să-mi furi pofta de mâncare, mai întâi plătești pentru asta.

— A fost lectura, spuse Bottle, și cum asta le-a captat atenția, ca să nu mai vorbim că a distrus cearta incipientă dintre cei doi bărbați. „Ceea ce lectură a dezvăluit datează din ziua în care am spart zidul orașului și am lovit spre

palat – vă amintiți acele incendii? Nenorocitul ăla de cutremur?

„A fost dragonul care a apărut”, a spus Deadsmell.

— Erau muniţie, răspunse Ebron.

— N-a fost nici unul. Era Icarium Lifestealer. A fost aici, așteptând la coadă pentru a încrucișa lamele cu Împăratul, dar nu a ajuns niciodată la el, din cauza acelui Toblakai - care nu era altul decât vechiul prieten al lui Leoman of the Flails din Raraku, apropo. Oricum, Icarium a făcut ceva, chiar aici, în Letheras. Bottle se opri și se uită la Ebron. — Ce primești când îți trezești warrenul?

„Confuzie, puteri care se scuipă una pe cealaltă, nimic pe care să-l apuci strâns, nimic pe care să-l folosești”.

— Și s-a înrăutățit de la lectură, nu-i așa?

— Da, a confirmat Deadsmell. — Ebron vă va spune despre casa de nebuni pe care am dezlănțuit-o în noaptea lecturii – aș fi putut jura că Hood a intrat direct în camera noastră. Dar adevărul era că Reaper nu era nici măcar aproape. Dacă ceva, el a fost trimis întins pe cealaltă parte. Și acum, totul este... săritor, întortocheat. Te apuci și totul se cutremură până se zvârnește.

Bottle dădea din cap. — Acesta este adevăratul motiv pentru care Fid a fost atât de reticent. Citirea lui a contribuit la ceea ce Icarium a făcut aici cu toate acele luni în urmă.

'Făcut?' a cerut Ebron. — Ce ai făcut?

'Nu sunt sigur-'

'Mincinos.'

— Nu, Ebron, *chiar* nu sunt sigur... dar am o idee. Vrei să auzi sau nu?

'Nu da. Haide, trebuie să-mi termin lista de motive pentru a mă sinucide.

A sosit un server, un bărbat mai în vârstă decât ciorapii unui Jaghut, iar următoarele câteva clipe au fost petrecute strigând la codrul surd - fără roade - până când Ebron a dat peste ideea strălucitoare de a arăta farfuria și paharul lui Deadsmell și arătând două degete.

Când omul a pornit, voinic ca un melc, Bottle a spus: „S-ar putea să nu fie chiar atât de rău, Ebron. Cred că ceea ce avem de-a face aici este impunerea unui model nou celui vechi, familiar.

'Model? Ce model?

— Warrens. Modelul *acela* .

Deadsmell lăsă pe farfurie ultima sa curăţată de frigarui şi se aplecă în faţă. — Vrei să spui că Icarium s-a

dus și a făcut un *nou set* de warrens?

— Înghiți ce ai în gură înainte de a căsca, te rog. Da, asta e ideea mea. Vă spun că jocul lui Fiddler era nebun de putere. Aproape la fel de rău ca și cum cineva ar fi încercat să citească stând în poala lui K'rul. Ei bine, nu chiar, din moment ce acest model nou este tânăr, sângele încă proaspăt...

'Sânge?' a cerut Ebron. — Ce sânge?

— Sângele lui Icarium, spuse Bottle.

— Atunci e mort?

'Este el? De unde sa stiu? E mort K'rul?

— Sigur că nu, răspunse Deadsmell. — Dacă ar fi fost, warrens ar fi murit - asta presupunând că toate teoriile tale despre K'rul și warrens sunt chiar adevărate...

'Sunt. A fost magie de sânge. Așa au făcut lucrurile Zeii Bătrâni - când folosim vrăjitorie, ne hrănim cu sângele lui K'rul.

Nimeni nu a vorbit o vreme. Serverul s-a apropiat cu o tavă grea. A fost ca și cum ai vedea cum venea valul.

— Deci, se aventură Ebron odată ce tava s-a zgomot, iar farfuriile, vinul și paharele au fost așezate la întâmplare pe masă de o mână tremurândă, „se vor rezolva lucrurile, Bottle?

— Nu știu, recunoscu el, turnând niște vin în timp ce chelnerul se îndepărta. — S-ar putea să fie nevoie să facem câteva explorări.

'Din ce?'

— Noile lupte, desigur.

— Cum pot fi diferite? întrebă Ebron. — Faptul că sunt în mare parte aceiași este ceea ce face lucrurile confuze – trebuie să fie. Dacă ar fi complet diferiți, nu ar fi acest gen de probleme.

'Buna observatie. Ei bine, ar trebui să vedem dacă putem împinge lucrurile împreună, până când suprapunerea este precisă.

Deadsmell pufni. — Bottle, suntem magi de echipă, de dragul lui Hood. Suntem ca muschii care se hrănesc cu o turmă de bhederin - și aici sugerați să încercăm să conducem turma aceea. Nu se va întâmpla. Nu avem puterea, chiar dacă ne punem împreună pentru asta.

— De aceea mă gândesc că ar trebui să-l implicăm pe Quick Ben, poate chiar pe Sinn...

— Nici să nu te gândești la asta, spuse Ebron, cu ochii mari. — Nu o vrei nicăieri aproape, Bottle. Încă nu-mi vine să cred că Adjunctul a făcut-o pe Înalt Mag...

— Ei bine, spuse Deadsmell, din moment ce este mută, va fi singurul Înalt Mag din istorie care nu se plânge niciodată.

— Atunci, doar Quick Ben.

— Se va plânge suficient pentru amândoi, încuviinţă Deadsmell din cap.

— Cât de urât este el? l-a întrebat Ebron pe Bottle.

'Rapid? Ei bine, i-a dat unui dragon un nas însângerat.

— Un dragon adevărat sau un dragon Soletaken?

— Nu are nicio diferență, Ebron, aproape că nu poți să-ți dai seama doar uitându-te la ei. Veți cunoaște un Soletaken doar când va vira. Oricum, nu uita că i-a înfruntat pe magii Edur odată ce am părăsit Seven Cities.

— Asta a fost o iluzie.

— Ebron, eram implicat în asta, mult mai aproape decât tine. Sigur, poate a fost o iluzie, dar poate nu. Făcu o pauză, apoi spuse: — Asta e un alt lucru de luat în considerare. Magii locali. Au folosit vrăjitorie brută, destul de haotică și nimic altceva. Fără warrens. Dar acum sunt lupte aici. Magii locali sunt într-o formă mai proastă decât noi.

„Încă nu-mi place ideea unui fel de ritual colectiv”, a spus Deadsmell. — Când ești asediat, nu-ți ridici capul peste parapet, nu-i așa? Dacă nu vrei gene de pene.

— Ei bine, Fiddler s-a dus și a făcut exact asta cu lectura, nu-i așa? Nimeni nu a murit...

'Gunoi. O clădire întreagă sa prăbușit!

— Nimic nou acolo, Ebron. Întregul oraș ăsta este pe un teren zdruncinat.

— Au murit oameni, asta îți spun, Bottle. Și dacă asta nu este suficient de rău, au fost o mulțime de martori care pretindeau că au văzut doi dragoni ridicându-se din dărâmături. Și-a plecat capul și s-a uitat în jur. — Nu-mi plac dragonii. Nu-mi plac locurile în care dragonii apar tot timpul. Să zicem că încercăm un ritual – ce se întâmplă dacă cincizeci de dragoni vin zdrobind din cer, împroșcându-ne chiar deasupra noastră? Atunci ce, hei?

— Ei bine, nu știu, Ebron. Depinde. Adică, sunt adevărate sau Soletaken?

Sinn strânse mâna lui Grub strâns, transpirat. Se îndreptau încă o dată pe terenul vechiului turn Azath. Ziua era fierbinte, vaporoasă, aerul de deasupra movilelor chinuite sclipind de insecte care se învârteau. — Îl simţi miros? ea a intrebat.

Nu a vrut să răspundă.

Ea îi aruncă o privire sălbatică, apoi îl trase pe poteca întortocheată de piatră. — Totul este nou, Grub. Îl poți bea ca apă. Are gust dulce...

— Are un gust periculos, Sinn.

— Aproape că o văd. Modele noi, din ce în ce mai puternice - rădăcinile chiar prin acest loc. Totul este nou, spuse ea din nou, aproape fără suflare. — La fel ca noi, tu și cu mine, Grub, îi vom lăsa pe toți bătrânii în urmă. Simțiți această putere! Cu el putem face orice! Putem doborî zei!

— Nu vreau să dobor nimic, mai ales pe zei!

— Nu trebuia să-l asculți pe Tavore, Grub. Și Quick Ben.

— Nu ne putem *juca doar* cu chestiile astea, Sinn.

'De ce nu? Nimeni altcineva nu este.

— Pentru că e stricat, de aceea. Nu se simte deloc în regulă, aceste noi warrens, se simt *greșite* , Sinn. Modelul este rupt.

S-au oprit chiar în fața ușii acum căscate a turnului și a cuibului său de viespi aparent fără viață. Ea se îndreptă spre el, cu ochii strălucitori. — Deci, să reparăm asta.

Se uita la ea. 'Cum?'

— Hai, spuse ea, trăgându-l în întunericul turnului Azath.

Cu picioarele zgâriate de viespi moarte, ea îl conduse fără ezitare spre scări. Au urcat în camera goală care fusese cândva legătura puterii lui Azath.

Nu mai era gol.

Fire roșu-sânge sfârâiau înăuntru, formând o pânză haotică, înnodată, care se întindea pe întreaga cameră. Aerul avea un gust metalic, amar.

Stăteau unul lângă altul în prag.

— Folosește ceea ce găsește, șopti Sinn.

'Si acum ce?'

— Acum, păşim înăuntru.

— Mai mărșăluiesc în cercuri și vor cădea.

Caporalul Tarr miji ochii la soldații icnâiți și care târau picioarele. — Nu sunt în formă, bine. Jalnic. Desigur, trebuia să ne gândim la ceva.

Cuttle s-a zgâriat la falcă. „Așa că am ajuns să-i batem până la urmă. Uite, vine Fid, mulțumesc zeilor.

Sergentul s-a încruntat când și-a văzut cei doi soldați și aproape s-a întors înainte ca semnul frenetic al lui Cuttle să-i doboare apărările sau cel puțin să trezească mila

omului. Trecându-și degetele prin barba roșie și cenușie, se apropie. — Ce faceți voi doi bietelor nenorociți?

„Nu rămânem fără lucruri pentru a-i face să facă”, a spus Cuttle.

— Ei bine, poticnirea într-un complex duce doar atât de departe. Trebuie să-i scoți din oraș. Fă-i să practice înrădăcinare, redute și berme. Trebuie să-i transformați înclinația pentru deplasarea angro într-o retragere organizată. Trebuie să le întindeți lanțul de comandă și să vedeți cine are curajul să-și dezvolte atunci când se rup. Trebuie să-i faci lideri de echipă. Jocurile de război, de asemenea, le-au pus împotriva uneia dintre celelalte brigăzi sau batalioane antrenate de pușcașii noștri. Trebuie să câștige de câteva ori înainte de a putea învăța cum să evite pierderea. Acum, dacă vine Hedge, nu m-ai văzut, nu?

L-au privit îndreptându-se pe lungimea colonadei.

— E deprimant, mormăi Cuttle.

— Nu voi face niciodată sergent, spuse Tarr, nu peste o mie de ani. La naiba.'

— Bună idee, tocmai mi-ai ridicat starea de spirit, caporale. Mulțumiri.'

Hedge se năpusti asupra vechiului său prieten la capătul colonadei. — Pentru ce te deranjezi cu ei, Fid? Acești Bonehunters nu sunt Bridgeburners și acei Letherii nu sunt soldați. Îți pierzi timpul.

— Doamne de jos, nu mă mai urmăriți!

Expresia lui Hedge căzu. — Nu este asta, Fid. Numai că eram prieteni...

— Și apoi ai murit. Așa că m-am dus și am trecut peste tine. Și acum apari din nou din nou. Dacă ai fi doar o fantomă, poate că aș putea să mă descurc... da, știu că mi-ai șoptit la ureche din când în când și mi-ai salvat pielea și toate astea și nu înseamnă că nici eu nu sunt recunoscător. Dar... ei bine, nu mai suntem colegi de echipă, nu-i așa? Te-ai întors când nu trebuia, iar în capul tău ești încă un Bridgeburner și gândești la fel despre mine. De aceea, continui să-i aduci pe acești Bonehunters, ca și cum ar fi o divizie rivală. Dar nu este, pentru că Bridgeburners s-au terminat, Hedge. Praf și cenușă. Plecat.'

— În regulă, în regulă! Deci poate că trebuie să fac și eu niște ajustări. Pot sa fac asta! Uşor. Priveste-ma! Primul lucru - îl voi face pe căpitan să-mi dea o echipă...

„Ce te face să crezi că meriți să conduci o echipă?”

— Pentru că am fost un...

'Exact. Un blestemat de Bridgeburner! Hedge, ești un sapator...

'Și tu!'

„În mare parte, îl las pe Cuttle zilele astea...”

'Tu ai făcut toba! Fără mine!'

— Tu nu ai fost acolo...

— Asta nu contează!

— Cum să nu facă diferenţa?

— Lasă-mă să lucrez la asta. Ideea este că făceai chestii de sapă, Fid. De fapt, ideea este că tu și cu mine trebuie să ne îmbătăm și să ne găsim niște curve...

— Funcționează doar invers, Hedge.

„Acum vorbești! Și ascultă, o să-mi iau un inel din nas ca să mă potrivesc perfect cu acești Bonehunters însetați de sânge de care ești atât de mândru, cum sună asta?

Fiddler se uită la bărbat. Şapca lui ridicolă de piele cu clapete pentru urechi, zâmbetul lui plin de speranţă. — Ia-ţi un inel pe nas și te omor eu, Hedge. Bine, atunci, hai să amestecăm lucrurile. Doar să nu te gândești să ceri o echipă, bine?

— Deci, ce ar trebui să fac în schimb?

— Echivalează-te cu echipa lui Gesler, cred că nu are un corp. Și apoi a pufnit în râs. 'Un corp. Tu. Buna asta.'

— Ți-am spus că nu mai sunt mort, Fid.

'Daca spui tu.'

Locotenentul Pores stătea pe scaunul căpitanului în spatele biroului căpitanului și își ținea mâinile încrucișate la suprafață în fața lui, în timp ce privea cele două femei care, până de curând, putreziseră în celule într-un fort Letherii. — Surori, nu?

Când niciunul nu a răspuns, Pores a dat din cap. — Atunci, câteva sfaturi. Dacă vreunul dintre voi atinge într-o zi un rang mai înalt, să zicem căpitane, și dvs. veți învăța arta de a afirma ceea ce este evident. Între timp, ești blocat cu cerința absurdă de a răspunde la întrebări stupide cu răspunsuri sincere, păstrând în același timp o față sinceră. Va trebui să faci multe din asta cu mine.

Femeia din dreapta a spus: „Da, domnule, suntem surori”.

— Mulţumesc, sergent Sinter. Nu a fost satisfăcător? Sunt sigur că a fost. Ceea ce voi găsi și mai satisfăcător este să vă văd pe voi doi spălând latrinele cazărmii în următoarele două săptămâni. Consideră-l recompensa ta pentru că ești atât de incompetent încât să fii capturat de

acești proști locali. Și apoi nu a reușit să scape. Se încruntă. „Uitați-vă la voi doi, nimic altceva decât piele și oase! Uniformele alea arată ca giulgii. Vă ordon să vă recăpătați greutatea pierdută, în toate locurile potrivite, în aceeași două săptămâni. Nerespectarea va duce la o lună de jumătate de rație. Mai mult, vreau ca amândoi să vă tundeți, până la scalp, și să depuneți părul tuns pe acest birou tocmai la al optulea clopoțel în această seară. Nu mai devreme, nici mai târziu. Înțeles?

'Da domnule!' lătră sergentul Sinter.

— Foarte bine, dădu din cap Pores. — Acum pleacă de aici, iar dacă-l vezi pe locotenentul Pores pe coridor, amintește-i că i s-a ordonat să se posteze pe Second Maiden Fort, iar idiotul blestemat ar trebui să fie pe drum până acum. Demis!'

De îndată ce cele două femei au plecat, Pores a sărit din spatele biroului căpitanului, a scanat suprafața pentru a se asigura că nimic nu a fost trântit, apoi a repoziționat cu grijă scaunul exact așa. Cu o privire nervoasă pe fereastră, a ieşit în grabă în camera de recepţie şi s-a aşezat în spatele propriului birou, mult mai mic. Auzind cizme grele pe coridor, începu să amestece sulurile și tăblițele de ceară de pe suprafața din fața lui, încruntându-și trăsăturile cu o încruntătură studioasă, la timp pentru sosirea portentoasă a căpitanului său.

De îndată ce ușa s-a deschis, Pores a sărit în atenție. 'Buna dimineata domnule!'

— E mijlocul după-amiezii, locotenente. Înțepăturile acelea de viespi au putrezit în mod clar ce a mai rămas din creier.

'Da domnule!'

— Au raportat încă acele două surori Dal Honese?

— Nu, domnule, nu ascunde și... păr, domnule. Ar trebui să vedem una sau amândouă oricând...

— Oh, și asta pentru că intenționați să-i vânați fizic, locotenente?

— De îndată ce am făcut aceste documente, domnule, voi face exact asta, chiar dacă mă va duce până la al doilea fort Maiden, domnule.

Încruntat cu amabilitate. — Ce documente?

— De ce, domnule, făcu un gest Pores, documentele astea, domnule.

— Ei bine, nu te încurca, locotenente. După cum știți, trebuie să particip la o ședință de informare la jumătatea soneriei și vreau să ajung la birou înainte de atunci.

'Da domnule!'

Am trecut și am intrat înăuntru. Unde, își imagina Pores, își va petrece restul după-amiezii uitându-se la colecția sa de piepteni.

„Toată lumea are dreptate”, a mormăit Kisswhere în timp ce ea și sora ei se îndreptau cu spatele spre cămin, „căpitanul Kindly nu este doar un nenorocit, ci și nebun. Ce a fost toate astea cu părul nostru?

Sinter ridică din umeri. 'Nici o idee.'

— Ei bine, nu există reglementări cu privire la părul nostru. Ne putem plânge Pumnului...

— Nu, nu o vom face, intervin Sinter.

'Nu este al meu!'

— Nici a mea, Kisswhere, nici a mea.

— Atunci a cui?

— Nu al cui. Ceea ce este.'

Caporalul Pravalak Rim aștepta la intrare. — Atunci ai primit laude? el a intrebat.

„O, dragă,” a spus Kisswhere, „Te rog, nu da laude. Doar pedepse.

'Ce?'

Sinter spuse: „Căpitanul ne-a ordonat să ne îngrășăm”, iar apoi ea a trecut pe lângă el, „printre altele”. Apoi se opri și se întoarse către Pravalak. — Caporale, găsește-ne niște foarfece și un sac mare de pânză.

— Da, sergent. Foarfece... cât de mare?

— Nu-mi pasă, găsește doar câteva.

Kisswhere i-a oferit tânărului un zâmbet larg în timp ce el se grăbea să plece, iar apoi ea a intrat înăuntru, mărșăluind pe jumătatea lungimii căminului. Se opri la picioarele unui pătuț unde lenjeria de pat fusese răsucită în ceva asemănător cu un cuib. Așezat în centrul acestui cuib era un vis urât șifonat, scarificat, tatuat, cu ochi mici și strălucitori. — Nep Furrow, am nevoie de un blestem.

'Eh? Geen fel! Groblet! Gânguri!'

— Căpitane, cu amabilitate. Mă gândeam la urticarie, genul care mâncărime. Nu, stai, asta îl va face și mai rău. Fă-l cu ochii încrucișați, dar nu așa observă el, doar pe toți ceilalți. Poți să faci asta, Nep?

— Război, nu-i aşa?

— Ce zici de un masaj?

— Kissands?

— A mea, da.

„Urble ong, eh? Urble ong?

— Clopot la clopot, Nep.

— Nikked?

— Cine, tu sau eu?

'Băţ!'

— Bine, dar va trebui să închiriem o cameră, dacă, desigur, nu vrei un public?

Nep Furrow devenea entuziasmat, în toate modurile greșite, a văzut ea. A sărit, s-a zvârcolit, pielea lui strălucind de sudoare. — Calamari blether, sărut, calmari blether!

— Cu ușa închisă, spuse ea. — Nu voi avea străini să intre.

'Hep haw! Blestemat?

— Da, cu ochii încrucișați, dar nu poate ști...

— Impabil, drojdie în luptă.

— Iluzie? O glamour? Oh, asta e foarte bine. Începe-te, atunci, mulțumesc.

Badan Gruk se frecă de față în timp ce Sinter se prăbuși pe patul de lângă el. — Pe numele lui Hood, ce facem aici? el a intrebat.

Ochii ei întunecați se îndreptară spre ai lui - contactul de moment dulce ca o mângâiere - și apoi își întoarse privirea. — Ești singurul tip de soldat în care un corp poate avea încredere, Badan, știai asta?

'Ce? Nu, eu...

— Ești reticent. Nu ești făcut pentru violență și deci nu o cauți. Îți folosești mai întâi inteligența și slăbitorul acela prostesc ca ultimă soluție. Cei periculoși o fac invers și asta costă vieți de fiecare dată. De fiecare dată.' Ea făcu o pauză. 'Am auzit bine? Un sergent de marină beat a traversat acest imperiu blestemat de la cârciumă la tavernă?

El a dat din cap. — Și a lăsat și o urmă de simpatizanți locali. Dar nu i-a fost frică să verse sânge, Sinter, doar a ales ținta potrivită - oameni pe care nimănui nu-i plăcea. Recenzii de taxe, prebosți, avocați.

— Dar ea e beată?

— Da.

Scuturând din cap, Sinter căzu pe spate pe pătuț. Ea se uită la tavan. — Cum se face *că* nu este oprită?

— Pentru că ea este una dintre Stormcrawlers Y'Ghatan, de aceea. Cei care au intrat.

'Oh corect.' O clipă de gândire, apoi: — Ei bine, plecăm în curând.

Badan se frecă din nou la față. — Dar nimeni nu știe unde și nici măcar de ce. E o mizerie, Sinter. El a ezitat, apoi a întrebat: „Ai vreun sentiment rău despre asta?”

— Nu am deloc sentimente, Badan. Despre orice. Și nu, nici nu știu ce m-a luat de gât în noaptea lecturii lui Fid. De fapt, nici măcar nu-mi amintesc mare lucru din acea noapte, nici călătoria, nici ce a urmat.

— Nu a urmat nimic. În mare parte, tocmai ai leșinat. Niște Fenn deja interveniseră, oricum. A lovit un zeu în partea laterală a capului.

'Bun.'

'Asta e? Asta e tot ce ai de gând să spui?

— Ei bine, așa cum spune cărgăra cu un singur ochi, există tot felul de închinare în lume, Badan.

„Nu...”, dar privirea pe care ea i-a aruncat-o a făcut praf cuvintele în gură. A tresărit și și-a îndepărtat privirea. — Lucrul acela pe care l-ai spus despre inteligență, Sinter, a fost și asta o glumă?

Ea oftă, închizând ochii. — Nu, Badan. Nu. Trezește-mă când se întoarce Rim, vrei?

Urmat de Lostara Yil, Keneb, Blistig și Quick Ben, adjunctul Tavore a coborât cu pași mari pe lungimea camerei tronului și s-a oprit la zece pași de cele două tronuri.

„Bine ați venit la voi toți”, a spus regele Tehol. — Adjunct, cancelarul meu de aici mă anunță că aveți o listă de cereri, dintre care majoritatea vor contribui la o înflorire fericită a cuferelor regale. Acum, dacă aș fi genul venal, aș spune să trecem direct la asta. Dar eu nu sunt un astfel de gen și de aceea aș dori să abordez o problemă cu totul diferită, una de o importanță imensă.

— Desigur, sire, spuse Tavore. „Vă stăm la dispoziție și vă vom ajuta în orice mod putem.”

Regele a radiat.

Lostara se miră de oftatul Reginei, dar nu pentru mult timp.

'Minunat! Acum, de îndată ce îmi amintesc detaliile specifice a ceea ce voiam să întreb, de ce, o voi face. Între timp, Ceda al meu îmi spune că ai trezit un cuib vrăjitor de necazuri. Cancelarul meu, din păcate, mă asigură că confuzia este exagerată – pe care dintre cele două să cred? Te rog, dacă poți, să spargi din acest impas îngrozitor.

Încruntat, Tavore s-a întors și a spus: „Înalt Mage, poți aborda această problemă, te rog?

Quick Ben se muta să stea lângă Adjunct. — Domnule, atât cancelarul dumneavoastră cât şi Ceda dumneavoastră sunt, în esenţă, corecte.

Lostara îl văzu pe Bugg zâmbind, apoi se încruntă de locul unde stătea în dreapta tronului lui Tehol.

— Ce fascinant, murmură Regele, aplecându-se în faţă pentru a-şi aşeza bărbia într-o mână. — Poți să detaliezi, Înalt Mage?

— Probabil că nu, dar voi încerca. Situația, oricât de terifiantă este, este probabil temporară. Lectura Deck of Dragons, la care a participat Preda Brys Beddict, pare să fi iluminat un defect structural în... uhm... țesătura realității, un fel de rănire. Se pare, sire, că cineva - cineva foarte puternic - a încercat să impună o nouă structură asupra vrăjitoriilor deja existente.

Brys Beddict, poziționat la stânga Reginei, a întrebat: „Înalt Mage, poți să explici aceste „warrens” care par atât de esențiale pentru noțiunile tale de magie?

— Spre deosebire de vrăjitoria care a predominat pe acest continent până de curând, Preda, magia există peste tot într-o stare mai formalizată. Puterea, atât de brută aici, este în altă parte rafinată, aspectată, organizată în ceva asemănător unor teme, iar aceste teme sunt ceea ce numim warrens. Multe sunt accesibile muritorilor și zeilor deopotrivă; alţii sunt — şi se uită la Bugg — — Bătrân. Unele sunt practic dispărute sau inaccesibile din cauza ignoranței sau a ritualurilor deliberate de sigilare. Unele, în plus, sunt revendicate și guvernate de elemente fie native din acelor lagăre, fie atât de fundamental legate de ele încât să facă distincția lipsită de sens”.

Regele Tehol ridică un deget. — O clipă, în timp ce clipesc din glazura din ochi. Acum, să ne gândim la ceea ce s-a spus până acum - apropo, mă pricep la gândire. Dacă te înțeleg, Înalte Mage, tărâmul pe care Tiste Edur îl numește Kurald Emurlahn reprezintă unul dintre aceste warrens, nu?

— Da, răspunse Quick Ben, apoi adăugă în grabă: „sire. Tiste Warrens - și sunt trei despre care știm - sunt toți Bătrâni. Doi dintre ei, de altfel, nu mai sunt conduși de Tiste. Unul este practic sigilat. Celălalt a fost uzurpat.

— Și cum se leagă aceste warrens cu Deck of Dragons?

Înaltul Mag tresări. — Nu Deck-ul meu, sire, vă asigur. Nu există un răspuns simplu la întrebarea ta...

'Era și timpul! Începeam să mă simt foarte prost. Vă rog să înțelegeți, nu am nicio problemă să fiu prost. *A te*

simți prost este cu totul altă chestiune.

— Ah, da, domnule. Ei bine, Deck of Dragons a apărut probabil ca un mijloc de divinație - mai puțin incomod decât plăcile, oasele arse, modelele de nămol, noduri aleatorii, articulații, vomita, fecale...

'Înțeles! Vă rog, sunt doamne prezente, domnule bun!

— Iertați-mă, sire. În unele moduri evidente, casele înalte ale punții se leagă de anumiți lupți și, ca atare, prezintă un fel de fereastră care privesc în interiorul acelor lupte - dimpotrivă, desigur, lucrurile pot, la rândul lor, să privească din cealaltă parte, ceea ce face ca o lectură atât de... riscantă. Deck-ul este indiferent față de bariere - în mâinile potrivite poate dezvălui modele și relații ascunse ochilor muritorilor.

— Chiar și ceea ce descrii, spuse Brys, nu se potrivește cu ceea ce sa întâmplat la acea lectură, Înalt Mage.

— Da, Preda, care ne readuce la rana care este acest oraș. Cineva a desenat un cuțit și a sculptat un nou model aici. Nou, și totuși vechi dincolo de credință. A existat o încercare de retrezire, dar ceea ce s-a trezit a fost rupt.

— Și știi cine ar fi putut fi acel „cineva”? a întrebat regele Tehol.

— Icarium Lifestealer, sire. Un campion intenționează să încrucișeze lamele cu împăratul Rhulad Sengar.

Tehol s-a lăsat pe spate și a spus: „Ceda, ai ceva de adăugat în acest moment?”

Bugg tresări și apoi tresări. — Cunoștințele Înaltului Mag sunt cele mai impresionante, sire. Îngrozitor de așa.

Regina Janath a întrebat: „Se poate vindeca această rană, Ceda? Și dacă nu, care este amenințarea pentru Letheras în cazul în care acesta continuă să... sângereze?

Bătrânul a făcut o față care sugera că tocmai gustase ceva neplăcut. „Letheras este acum ca un bazin de apă cu toate nămolurile agitate. Suntem orbiți, bâjbâm și niciunul dintre noi nu poate desena mai mult decât o mână subțire și superficială de magie. Efectul se răspândește în exterior și în curând îi va incapacita pe magii din întregul regat.

— Înaltul Mag, spuse apoi Janath, ai spus mai devreme că efectul este temporar. Asta presupune că o vindecare este iminentă?

— Majoritatea rănilor se vindecă singure, în timp, Alteță. Mă aștept că asta va începe... de îndată ce noi, malazanii, scoatem Hoodul de aici. Citirea a dat acelei răni o lovitură ascuțită. Sângele a curs și, în acest caz, *sângele este putere* .

— Ei bine, acum, gândi regele. „Ce fascinant, cât de curios, cât de alarmant. Cred că ar fi bine să trecem cu grabă la chestiunea umplerii cuferelor regale. Adjunct Tavore, doriți să furnizați un tren de bagaje suficient pentru a vă vedea în Wastelands și, probabil, peste. Suntem bucuroși să vă oferim, la un tarif redus și gratuit, pentru a arăta aprecierea noastră față de eforturile dumneavoastră exemplare de a înlătura tirania Edur. Acum, cancelarul meu a început deja să aranjeze lucrurile de la capătul nostru și mă informează că estimarea sa proiectată pentru a vă satisface nevoile este substanțială. Ne va dura aproximativ patru săptămâni pentru a asambla un astfel de tren și sperăm doar câteva momente pentru a plăti pentru el. Desigur, Brys va aranja aprovizionarea escortei sale, așa că nu trebuie să vă faceți griji pentru asta.

Apoi făcu o pauză, observând tresărirea involuntară a Adjunctului. — Ah, escorta ta. Da, fratele meu insistă să te însoțească prin regatele vecine. Pur și simplu, nici Saphinand și nici Bolkando nu pot fi de încredere că vor face altceva decât să te trădeze și să te submineze la fiecare pas. Vecinii deprimanți - dar atunci, așa eram și noi pentru ei nu cu mult timp în urmă. Mă gândesc să anunț un Proiect Regal pentru a construi cel mai înalt gard din lume care să separe vreodată teritoriile respective, cu niște acoperiri fine pentru a atenua efectul. Da, dragă soție, acum divagă și da, a fost distractiv!

— Sire, spuse Tavore, vă mulţumesc pentru oferta de escortă, dar vă asigur că nu este nevoie. Acele regate prin care căutăm să trecem pot fi foarte perfide, dar mă îndoiesc că vor reuși să ne surprindă. Tonul ei era plat și, deși nu putea vedea, Lostara era sigură că ochii Adjunctului erau chiar mai flatați.

— Sunt hoți, spuse Brys Beddict. — Trenul tău de bagaje, Adjunct, va fi enorm – terenurile pe care le cauți sunt lipsite – s-ar putea ca nici măcar Kolanse însăși să nu te poată găzdui.

— Scuză-mă, spuse Tavore. — Nu-mi amintesc să fi precizat destinația noastră.

— Nu mai sunt nimic altceva acolo, spuse Brys, ridicând din umeri.

Adjunctul nu spuse nimic și dintr-o dată atmosfera era tensionată.

— Preda Brys, spuse regele, vă va ajuta la supravegherea trenului, pe măsură ce veți trece prin două națiuni întregi de hoți de buzunare.

Totuși, Tavore ezită. — Sire, nu dorim să vă implicăm regatul într-un război, dacă Saphinand sau Bolkando ar încerca să trădeze acordurile de trecere.

— Însăși prezența noastră, a spus Brys, va fi cea care nu va asigura nimic atât de clar din partea lor, Adjunct. Vă rog să înțelegeți, dacă nu vă escortăm și, ulterior, vă aflați într-un război vicios fără retragere posibilă, atunci noi, la rândul nostru, nu vom avea de ales decât să mergem spre salvarea voastră.

— Așa, a fost de acord regele. — Așa că acceptă escorta, Adjunct, sau îmi țin respirația până voi obține o nuanță de violet cea mai regală.

Tavore și-a plecat capul în semn de încuviințare. — Retrag toate obiecțiile, domnule. Mulțumesc pentru escortă.

'Asa e mai bine. Acum, trebuie să caut reasigurarea personalului meu cu privire la trei probleme distincte. Cancelar, sunteți mulțumit cu tot ce ține de echiparea forțelor Adjunctului?

— Sunt, sire, spuse Bugg.

'Excelent. Trezorier regal, ești încrezător că malazanii au fonduri suficiente pentru această întreprindere?

— Deci sunt sigur, sire, spuse Bugg.

'Bun. Ceda, ești de acord că plecarea malazanilor va grăbi vindecarea care s-a abătut asupra orașului?

— Da, sire, spuse Bugg.

— În sfârșit, un consens! Ce încântător! Acum ce ar trebui să facem?

Regina Janath se ridică. „Mâncare și vin ne așteaptă în sala de mese. Dă-mi voie să conduc oaspeții noștri. Și ea a coborât de pe estradă.

„Dragă soție”, a spus Tehol, „pentru tine fac tot felul de alocații”.

— Sunt uşurat că ţi-ai asumat atât de binevoit o asemenea povară, soţ.

„La fel și eu”, a răspuns el.

Capitolul șase

Gândacul care merge încet nu are de ce să se teamă.

spunând Saphii

Vedith a călărit din fumul care se învârtea, în urma lui țipete jalnice și vuietul zgomotos al flăcărilor în timp ce au cuprins clădirea guvernamentală cu trei etaje din centrul orașului. Majoritatea celorlalte structuri care mărginesc strada principală erau deja distruse, deși incendiile încă linseau cadrele înnegrite, iar fumul urât ridica stâlpii spre cer.

Alți patru călăreți au apărut în spatele lui Vedith, cu scimitarele dezvelite, cu lamele de oțel Aren stricate de sânge.

Auzind urletele lor sălbatice, Vedith se încruntă. Scutul rotund stricat, legat de antebrațul drept, îi trecuse așchii prin încheietura mâinii, iar mâna aceea nu putea prinde frâiele. În mâna stângă își ținea propriul scimitar, lama spărgea la o lățime de o mână deasupra mânerului – l-ar fi aruncat, dar prețuia prea mult mânerul, mânerul și mânerul ca să se despartă de el.

Frâiele calului lui s-au târât între picioarele din față ale fiarei și, în orice moment, călărița în galop, în frica și durerea ei, ar putea trânti o copită peste ele, care i-ar trânti gâtul în jos și să-i facă călărețul să se prăbușească.

Se ridică în etrieri, se aplecă în față – bătut de gâtul care ținea calul – și mușcă urechea stângă a animalului, trăgând înapoi. Târâind, capul fiarei se ridică, copitele ei prăbușite încetinind, ridicându-se. Acest lucru i-a dat lui Vedith timp să învelească ce a mai rămas din sabia tatălui său și apoi să-și strecoare brațul în jurul gâtului calului, ușurându-i presiunea dinților.

Câteva clipe mai târziu, iapa rănită s-a înclinat și s-a clătinat de pe drumul pietruit în iarba înaltă a șanțului și s-a oprit, cu trupul tremurând.

Murmurând cuvinte liniştitoare, războinicul dădu drumul urechii animalului şi se aşeză înapoi pe şa, adunând hăţurile cu singura sa mână folosibilă.

Cei patru tovarăși ai săi s-au urcat și, fiarele zvâcnindu-se pe drum, își țineau săbiile înalte în semn de triumf, chiar dacă scuipau praf și sânge din gură.

Vedith i s-a făcut rău. Dar a înțeles. Lista tot mai mare de interdicții, libertatea în continuă scădere, nedemnurile și disprețul nedisimulat. În fiecare zi, în săptămâna trecută, sosiseră mai mulți soldați Bolkando, forturi răsărind în jurul taberei Khundryl ca niște ciuperci pe bălegar. Și tensiunile s-au răsucit din ce în ce mai strâns. Argumentele au luat viață ca niște incendii, apoi, dintr-o dată...

Și-a călăuzit calul înapoi pe drum și s-a uitat la orașul în flăcări. Și apoi a scanat orizonturile de ambele părți. Coloane de fum negru încolăcit se ridicau peste tot ca niște sulițe strâmbe - da, răbdarea Lacrimilor Ars era pe sfârșit și știa că o duzină de sate, de două ori mai multe cătune, zeci de ferme și, acum, un oraș, simțiseră mânia lui Khundryl.

Grupul de raid al lui Vedith, treizeci de războinici – cei mai mulți dintre ei abia ajunse la al treilea deceniu – se ciocnise cu o garnizoană. Luptele fuseseră feroce. Își pierduse cea mai mare parte a trupei, iar acesta fusese suficient combustibil pentru a aprinde furia Khundryl, provocând răzbunare furioasă soldaților răniți și locuitorilor civili ai orașului.

Gustul acelui sacrificare a lăsat o pată amară, toxică, în interior și în exterior.

Calul lui nu putea sta nemișcat. Flancul ei tăiat încă sângera liber. Ea s-a învârtit, răsturnând capul, lovind cu piciorul din spate rănit.

Au lăsat zeci de cadavre în acel oraș fără nume. Chiar în această dimineață fusese un loc liniștit, viața trezindu-se și târându-se pe vechile poteci familiare, o inimă care bătea încet. Acum era ruină și carne carbonizată – nici măcar nu se deranjaseră să jefuiască, atât de înverșunată era pofta de măcel.

Pentru un popor mândru, disprețul celorlalți duce cea mai adâncă rană. Acești Bolkando crezuseră că cuțitele Khundryl sunt tocite. Cuțite plictisitoare, minți plictisitoare. Crezuseră că pot înșela sălbaticii, își bat joc de ei, îi pot îmbogăți cu alcool urât și le pot fura averea.

Suntem șapte orașe – ai crezut că ai fost primul care a încercat să joci astfel de jocuri cu noi?

Războinicii încă mai apăreau – trei, doi, un războinic rănit singuratic căzut peste şa, încă doi.

Soldații garnizoanei nu înțeleseseră cum să întâmpine o sarcină de cavalerie. Parcă n-ar fi văzut niciodată așa ceva, uitându-se cu gura căscată la execuția precisă, la sincronizarea mortală a sulițelor lansate atunci când cele două părți nu erau decât la o duzină de pași unul de celălalt. Linia Bolkando - formată peste strada principală - se mototolise în timp ce sulițele ghimpate străpungeau scutul și armura de solzi, în timp ce figurile se clatinau, se năvăleau și îi murdăreau pe alții.

Caii de război Khundryl și călăreții lor care urlau și tăiau scimitarul s-au izbit apoi în acea formație zdrențuită.

Un măcel. Până când secțiunile din spate ale Bolkando s-au împrăștiat, împrăștiindu-se în pâlcuri, năvălindu-se în aleile laterale, aleile, gurile adăpostite ale magazinelor cu fața de piatră. Bătălia s-a rupt atunci, nodurile s-au învârtit. Războinicii Khundryl au fost forțați să descălece, incapabili să apese pe aleile mai înguste sau să se tragă înapoi în spatele soldaţilor ghemuiți în spatele scuturilor întinse în nișele ușilor. Încă depășiți numeric, războinicii The Burned Tears au început să cadă.

Îi luase cea mai mare parte a dimineții pentru a vâna și măcelări ultimul soldat de garnizoană. Și abia un clopoțel pentru a-i ucide pe orășenii care nu fugiseră - care, probabil, își imaginaseră că șaptezeci și cinci de soldați vor învinge doar treizeci de sălbatici - și apoi a dat foc orașului, prăjindu-i de vii pe cei puțini care se ascunseseră cu succes.

Astfel de scene, știa Vedith, făceau furori în întreaga țară acum. Nimeni nu a fost cruțat și, pentru a transmite mesajul în cel mai clar mod imaginabil, fiecare fermă Bolkando a fost dezbrăcată de orice și tot ce era comestibil sau util în alt mod. Revolta fusese aprinsă de cea mai recentă majorare a prețului Bolkando - sută la sută, aplicabilă numai Khundryl - pentru toate necesitățile, inclusiv furajele pentru cai. *Ocărește-ne, da, așa cum ne iei argintul și aurul.*

Avea acum o duzină de războinici cu el, unul dintre ei probabil să moară în curând – cu mult înainte de a ajunge în tabără. Și așchii groase îi urcau pe antebraț ca niște oase lungi, durerea pulsantă.

Da, pierderile fuseseră mari. Dar atunci, ce altă trupă atacase un oraș în garnizoare?

Totuși, se întrebă dacă, poate, Lacrimile Arse treziseră cu piciorul cuibul greșit.

— Leagă rănile lui Sidab, spuse el acum mârâind. — Are sabia lui?

— El are, Vedith.

— Dă-mi-o, a mea s-a spart.

Deși era pe moarte și știa asta, Sidab și-a ridicat capul la asta și i-a arătat lui Vedith un zâmbet roșu.

— Îmi va cântări mâna la fel ca sabia tatălui meu, spuse Vedith. — O voi purta cu mândrie, Sidab.

Bărbatul dădu din cap, zâmbetul dispărând. Tuși un strop de sânge și apoi alunecă din șeală, bătând puternic pe drumul pietruit.

— Sidab rămâne în urmă.

Ceilalți au dat din cap și au scuipat pentru a face un cerc în jurul cadavrului, sfințind astfel pământul, completând singura ceremonie funerară necesară războinicilor Khundryl pe calea războiului. Vedith întinse mâna și luă frâiele calului lui Sidab. Avea să ia și fiara și să o călărească, pentru a ușura disconfortul propriei monturi. — Ne întoarcem la Warleader Gall. Cuvintele noastre îi vor face ochii să strălucească.

Conducătorul războiului Gall se lăsă înapoi pe tronul său de coarne și frânghie, nodurile scârțâind. — Respirația dulce a lui Coltaine, oftă el, strângând ochii.

Jarabb, Tear Runner pentru conducătorul de război și singurul alt ocupant al cortului lui Gall, și-a scos casca, apoi șapca căptușită și și-a trecut degetele groase prin păr, înainte de a păși înainte și a cădea într-un genunchi. — Porunceşte-mi, spuse el.

Gall gemu. — Nu acum, Jarabb. Timpul pentru jocul de-ai mei, blestemații de toamnă, tinerii bravi ne-a dat un război. Douăzeci de raiduri au urlat înapoi în tabără, saci plini cu găini și pui și altele. Aș paria pe o mie de fermieri și săteni nevinovați deja morți...

— Și sute de soldați, conducător de război, îi aminti Jarabb. "Fortulele ard..."

— Și am tusit din cauza fumului toată dimineața – nu a fost nevoie să le dăm foc – că lemnul ar fi fost de folos. Așa că scuipăm și mârâim ca un râs din deșert în vizuina ei și ce crezi că va face regele Tarkulf? Stai, nu contează - omul are ciuperci pentru creier - trebuie să ne îngrijorăm de Cancelar și drăguțul său Cuceritor. Lasă-mă să-ți spun ce vor face, Jarabb. Nu vor cere să ne întoarcem în această tabără. Nu vor insista asupra reparațiilor și a monedei de

sânge. Nu, vor ridica o armată și vor mărșălui direct pentru noi.

— Conducător de război, spuse Jarabb, îndreptându-se, ţinuturile sălbatice ne fac semn spre nord şi est – odată ieşiţi în câmpie, nimeni nu ne poate prinde.

— Toate foarte bine, dar ăștia Bolkando nu sunt dușmanii noștri. Ne-au furnizat...

— Jefuim tot ce putem înainte de a fugi.

— Și nu va fi Adjunctul încântat de felul în care am netezit nisipul dinaintea ei. Este o mizerie, Jarabb. O mizerie.'

— Atunci ce vei face, conducător de război?

Gall deschise în cele din urmă ochii, clipi și apoi tuși. După o clipă, a spus: „Nu voi încerca să repar ceea ce nu poate fi anulat. Acest lucru nu ajută Adjunctul cu nimic. Nu, trebuie să luăm cocoșul taurului. Se ridică în picioare, își ridică mantia din pene de corb. — Rupe această tabără, omoară toate animalele și începe să vindeci carnea. Vor trece săptămâni înainte ca Bolkando să adune numerele de care au nevoie împotriva noastră. Pentru a asigura trecerea în siguranță a Bonehunters - ca să nu mai vorbim de Grey Helms - vom mărșălui spre capitală. Vom reprezenta o astfel de amenințare încât Tarkulf să-și anuleze vezica urinară și să-și anuleze consilierii. Vreau ca Regele să se gândească că s-ar putea confrunta cu o invazie în trei direcții a gropii sale de latrine a unui regat.

Jarabb zâmbi. Putea vedea jarul strălucind în ochii întunecați ai conducătorului său de război. Ceea ce însemna că, odată ce toate comenzile au fost lătrate și toți ceilalți alergători au fost înghesuiți pe urme de praf, starea de spirit a lui Gall va fi mult îmbunătățită.

Suficient, poate, să mai invităm niște... să joace.

Tot ce trebuia să facă era să se asigure că soția bătrânului nu era deloc aproape.

Shield Anvil Tanakalian se mișcă inconfortabil sub haina lui de lanț. Căptușeala matlasată se uzase pe umărul drept – ar fi trebuit să-l peticească în dimineața asta și ar fi făcut-o dacă nu ar fi fost atât de nerăbdător să asista la aterizarea primei cohorte de Grey Helms pe acest teren mizerabil.

Cu toată graba lui, a găsit-o pe Mortal Sword Krughava deja poziționată pe ascensiunea cu vedere la țărm, cu fața roșie sub cârma ei grea. Deși soarele era abia deasupra vârfurilor munților de la est, aerul era înăbușitor, apăsător,

plin de muștele de nisip. Pe măsură ce se apropia, putea vedea în ochii ei soarta a nenumărate poezii epice, de parcă și-ar fi dedicat viața absorbirii tragediilor de o mie de ani ale civilizațiilor căzute, găsind gustul sălbatic de plăcut.

Da, era o groază sfântă, femeia asta dură și de fier.

Când a ajuns lângă ea, el s-a înclinat în semn de salut.
— Sabie Mortală. Aceasta este o ocazie portentoasă.

— Cu toate acestea, doar doi dintre noi stăm aici, domnule, a bubuit ea ca răspuns, când ar trebui să fie trei.

El a dat din cap. — Trebuie ales un nou Destriant. Pe cine dintre bătrâni ai luat în considerare, Mortal Sword?

Patru avari ghemuiți, cu grinzi late - navele de debarcare ale Tronurilor Războiului - se închideau rapid pe canalul care trecea prin nămolurile, cu lamele de vâsle fulgerând. Valul nu a cooperat deloc. Golful ar trebui să se umfle cu afluxul; în schimb apa se agita, parcă încurcată. Tanakalian miji la avarul de plumb, aşteptându-se să eşueze în orice moment. Frații și surorile foarte împovărați trebuiau să coboare și apoi să se plimbe pe jos – se întrebă cât de adânc era noroiul acolo.

— Sunt indecis, a recunoscut în cele din urmă Krughava. — Niciunul dintre bătrânii noștri nu se întâmplă să fie foarte bătrân.

Destul de adevărat. Această călătorie lungă pe mare a uzat prin viețile a zeci sau mai mulți dintre cei mai vechi frați și surori. Tanakalian se întoarse pentru a studia cele două tabere situate la două mii de pași în interior, unul de această parte a râului și celălalt de opus, de vest. Până în prezent, nu existase un contact direct cu delegația Akrynnai – dacă mulțimea de barbari cu părul înțepător, cântând la nesfârșit și fluturând sulița justifica cu adevărat un astfel de onorific. Atâta timp cât stăteau de cealaltă parte a râului, Akrynnai puteau cânta până când munții se scufundau în mare.

Tabăra de la Bolkando, un oraș în plină dezvoltare cu corturi stridente, era deja caldă – de parcă iminenta aterizare a Perish i-ar fi pus în frenezie. Oameni ciudați, ăștia Bolkando. Cu fața cicatrice, dar epuizată, politicos, dar în mod clar însetat de sânge. Tanakalian nu avea încredere în ei și părea că escorta lor prin trecătorile muntoase și în regat se ridica la o întreagă armată - trei sau patru mii de oameni - și deși nu credea că soldatul obișnuit al Bolkando ar putea spera să se potrivească cu un Gray. Helm, totuși numărul lor absolut era motiv de

îngrijorare. — Mortal Sword, spuse el, înfruntându-se încă o dată cu fața ei, mergem spre trădare?

— Această călătorie trebuie considerată una prin teritoriu ostil, Shield Anvil. Vom defila în armură, cu armele la îndemână. Dacă escorta Bolkando ne precedă în pas, atunci nu voi avea motive de îngrijorare. În cazul în care se împart pentru a forma elemente de avans și din spate, voi fi obligat să iau măsura forței acelei ariergarde. Dacă este modest, atunci trebuie să ne îngrijorăm puțin. Dacă este supraîntărire în raport cu elementul de avans, atunci trebuie luată în considerare posibilitatea ca o a doua armată să ne aștepte la capătul îndepărtat al trecerii. Având în vedere, a adăugat ea, că trebuie să călătorim în coloană, o astfel de ambuscadă ne-ar pune în dezavantaj, cel puțin inițial.

— Aveam cea mai mare speranță, a observat Tanakalian, că intenționează să se trateze cu noi în mod onorabil.

— Dacă nu, vor regreta temeritatea lor, domnule.

Trei legiuni, optsprezece cohorte și trei companii de aprovizionare. Cinci mii de frați și surori în forța terestră. Legiunile rămase aveau să însoțească Tronurile Războiului pe căile maritime prost cartografiate de la sud de coastă, căutând Marea Pelasiar. Decizia atât a Adjunctului, cât și a lui Krughava fusese că Lacrimile Arse aveau nevoie de sprijin. Având în vedere raritatea raportată a resurselor din Wastelands, Bonehunters ar călători independent de forțele mai sudice constând din Khundryl montat și legiunile de picior Perish. Cele două elemente aveau să mărșăluiască spre est pe căi paralele, cu vreo douăzeci de leghe între ele, până să ajungă la granițele primului regat dincolo de Păstirile pustii.

În mintea lui Krughava, Tanakalian știa bine, îi aștepta un război sfânt, scopul singular al existenței lor, iar pe acel pământ străin Cârmații Gri își vor găsi gloria, triumful lor eroic în slujba Lupilor Iernii. Împărtășea cu ea acel simț al scopului, promisiunea îndrăzneață a soartei și, ca ea, nu se temea de război. Au fost instruiți în căile violenței, au jurat acele vârfuri ale istoriei transformate în formă pe câmpurile de luptă. Cu sabie și voință, ei ar putea schimba lumea. Așa era adevărul războiului, pentru că tot ceea ce proștii moale și-ar fi dorit altfel, ar putea visa la pace și armonie între străini.

Romanticii cu noțiunile lor pline de dorințe au oferit invariabil mușcătura aspidului, indiferent dacă au căutat

sau nu. Speranța și credința s-au infiltrat ca cel mai dulce nectar, doar pentru a se acri într-o otravă ticăloasă. Cele mai multe virtuți, Tanakalian știa bine, erau lipsite de apărare. Abuzat și corupt cu ușurință, făcut vreodată să se întoarcă în mâna celui care o poartă. A fost nevoie de o minte auto-amăgită pentru a forța dreptatea asupra unei lumi în care acelei lumi nu îi păsa de nimic; când toată realitatea i-a batjocorit pe drepţi cu indiferenţa ei.

Războiul a măturat astfel de jocuri deoparte. Era pur, fără scuze în brutalitatea sa. Dreptatea a sosit cu gustul sângelui, atât dulce cât și amar și a fost și așa cum trebuia.

Nu, nu i-ar spune Sabiei Mortale nimic despre ultimele cuvinte de groază ale Destriantului, despre panica lui fără pilot, despre zgomotul strident al avertismentelor sale. La urma urmei, astfel de eșecuri nu au servit nimănui.

Chiar și așa, Tanakalian a jurat să rămână vigilent, precaut, să nu aibă încredere în nimic și să se aștepte la trădare de la fiecare străin.

Run'Thurvian era prea bătrân pentru război. Frica i-a luat viața – am văzut asta destul de clar. Era orb, condus la nebunie. Murmur. Totul a fost atât de... nedemn.

Avarii eșuiseră la peste o sută de pași de marcajul mareei înalte. Soldații împovărați s-au împiedicat până la tibie în noroiul plin de muște, în timp ce echipajele se străduiau să tragă bărcile libere pentru a-și reveni pe traseul înapoi către Tronurile ancorate.

Au stat o zi lungă.

— Ei bine, acum, mormăi cancelarul Rava în timp ce studia missiva codificată, dragul nostru rege pare să fi condus prețiosul nostru regat într-o mizerie regală.

Avalt se plimba în fața bătrânului, de la o parte la alta a camerei învăluite a cortului. Putea ghici cel mult detaliile ascunse pe pergamentul din mâinile lui Rava. Comentariul cancelarului a fost, dacă adevărul era dezvăluit, complet inexact. „Mizeria” nu a venit de la Regele Tarkulf. De fapt, a fost, fără îndoială, produsul unor excese dintre slujitorii Cancelarului și, într-adevăr, ai însuși cuceritorul Avalt. „Ceea ce trebuie să stabilim acum”, a spus el, cu vocea încă trosnind de la tirada pe care o făcuse cu puțin timp mai devreme unei companii selecte de agenți comerciali și spioni, „este natura relației dintre prietenii noștri Perish și acești Khundryl. bandiți.'

— Adevărat, răspunse Rava. — Cu toate acestea, amintiți-vă că Periții par să țină la o noțiune absurd de

ridicată a onoarei. Odată ce le prezentăm versiunea noastră despre furia bruscă, inexplicabilă a lui Khundryl... odată ce vom vorbi despre atrocitățile și măcelul a sute, dacă nu mii de nevinovați..." a zâmbit el, "Cred că vom vedea, spre binecuvântata noastră uşurare, un cea mai severă dezavuare de la Sabia Mortală.

Încuviințarea lui Avalt a fost ascuțită. — Ceea ce îmi va permite să-mi concentrez forțele pentru a zdrobi Khundryl fără a fi nevoit să-mi fac griji pentru Perish.

Ochii lăcrimați ai lui Rava păreau să alunece de la Avalt în timp ce el întrebă: „Există motive de îngrijorare, Cuceritor? Nu avem puterea militară pentru a distruge ambele forțe dacă este necesar?

Avalt se înțepeni. — Desigur, cancelar. Dar ai uitat ultimele noastre informații de la Lether? Al treilea element din această alianță străină intenționează să mărșăluiască prin regatul nostru. Poate că, chiar și atunci, am putea zdrobi toate cele trei forțe. Dar cu un cost îngrozitor. Mai mult decât atât, nu știm încă ce înțelegeri s-au făcut între Letherii și acești Malazans - am putea ajunge chiar cu războiul pe care am făcut tot ce am putut să-l evităm...

„Rezultat în dezvăluirea înșelăciunilor noastre cu privire la aliații noștri presupusi, Saphii și Akrynnai”.

— Înșelăciunile spuse făcând evidente trădările pe care le intenționam, dar neputând brusc să le susținem cu forța. Un lucru este să facem promisiuni doar să ne abandonăm aliații pe teren - dacă nu putem ocupa apoi pământurile acelor aliați odată ce armatele lor au fost anihilate, atunci întreaga întreprindere eșuează.

— Să presupunem, deocamdată, spuse Rava, că amenințarea Letherii nu mai există, şi astfel marea Alianţă Bolkando nu trebuie să-şi arate niciodată colţii de hârtie. Ceea ce ne confruntăm în prezent, în cel mai rău caz, sunt trei armate deconectate care mărșăluiesc în toate direcțiile prin regatul nostru. Unul dintre aceștia ne-a dat acum nasul însângerat, dar este probabil ca Khundryl să se retragă în grabă, acum că și-au satisfăcut pofta de sânge. Își vor lua prada și vor fugi în Ținuturile pustii. Desigur, aceasta va fi o eroare fatală – trebuie doar să mutăm câteva legiuni ale celor de-a treia legiuni ai tăi să ocupe forturile de graniță și lucrările de tranșee – astfel încât orice rămășițe din Khundryl care se târăsc înapoi să nu prezinte niciun fel de amenințare. A ridicat un deget. — Trebuie să fim siguri că avem propriii noștri comandanți la conducere, pentru a profita din înrobirea refugiaților Khundryl.

'Desigur.'

— Pentru a continua, deci, am rămas cu Peris și Malazans și ambii, după toate punctele de vedere, par eminamente civilizați. Un fel de a deplânge excesele Khundryl și, într-adevăr, ei pot ajunge să se simtă oarecum responsabili. Ei pot, de fapt, să ofere reparații.

Avalt încetase să se plimbe și se ridică acum, privind în jos la cancelar. — Atunci, ce-i cu ambuscada pe care o plănuim în trecător?

— Aș sfătui să rămână pe loc, pentru moment, Conquestor. Cel puțin până când vom fi capabili să evaluăm reacția Sabiei Mortale când vom transmite vestea despre Khundryl și despre depredarile lor nejustificate.

— Presupun că o vei asigura pe Sabia Mortală de credința noastră în ea și în Helmurile ei Gri, spuse Avalt. „Și că recunoaștem că acțiunile barbarilor – aliați sau nu – nu pot fi prezise și că nu-i tragem nicio răspundere pe Peri.

Rava dădea din cap. — Așadar, spunând tocmai asta, faptul că se observă că ne punem escorta într-o poziție defensivă va indica pur și simplu natura noastră... precaută.

„Încurajând-o astfel pe Sabia Mortală să facă îngăduință, în dorința ei de a atenua incertitudinea noastră nouă.”

'Exact. Bine spus, Cuceritor.

Avalt a reluat pasul. „Așadar, îi conducem pe Khundryl în Ținuturi și apoi îl înrobizăm pe oricine ajunge înapoi. Îi punem în ambuscadă pe Perish, rezultând un tezaur de armament și armură rafinate - suficiente pentru a echipa un nou element de elită...

— Două unităţi, îi aminti Rava. — Paznicul tău privat și unul și pentru mine.

— După cum sa convenit, cancelar. Pentru a relua, ne confruntăm atunci cu o armată rămasă. Malazanii.'

„Trebuie să presupunem că le va ajunge cuvântul despre soarta aliaților lor”.

„La care vor reacționa, fie cu o percepție de vulnerabilitate bruscă, caz în care se vor retrage, fie cu furie, incitând la agresiune din partea lor”.

— Mai puțin de zece mii de proști, observă Rava. — Dacă ne invităm aliații dintre Akrynnai și Saphii, putem împărți prada...

— Vreau acele arbalete ale lor, spuse Avalt. „Nu pot să vă spun cât de frustrant a fost să eșuați din nou și din nou

în a fura unul până acum. Cu o legiune sau două înarmate cu acele arme l-aș putea invada pe Saphinand într-o lună.

— Toate la momentul potrivit, spuse Rava.

— Toate acestea presupun că Letherii nu se implică.

Cancelarul oftă, apoi făcu o mutră. — Cei mai buni spioni ai mei cad unul după altul în curtea aceea, iar cei puțini care au reușit să scape sunt convinși că regele Tehol este chiar mai rău decât Tarkulf. Un idiot nefolositor.

— Dar nu sunteţi convins, cancelar?

'Desigur că nu.' Făcu o pauză, apoi spuse: „De cele mai multe ori. S-ar putea să avem de-a face cu o situație acolo incredibil de identică cu a noastră.

Avalt și-a tăiat răsuflarea, înghețat din nou pe loc. — Gântul lui Errant, se poate, Rava?

'Imi doresc sa fi stiut. Soția lui Tehol Beddict rămâne o entitate necunoscută.

— Dar sigur că nu sunteţi în măsură să se potrivească cu Regina Abrastal?

Rava a ridicat din umeri. — Așadar, pare puțin probabil. Ea nu posedă nicio armată privată. Nu există unități de elită precum Legiunea Evertine a lui Abrastal sau ceva comparabil. Dacă ea are spioni – și ce nu are regina – ei par să fie implicați doar în colectarea de informații, mai degrabă decât în sabotaj activ.

— Cu toate acestea, spuse Avalt, cineva *vă vânează clar* spionii...

— Nici măcar acolo, nu pot fi sigur. Fiecare a murit în circumstanțe misterioase - ei bine, unele pe care le găsesc misterioase. Necazuri tragice, fiecare. De parcă Errantul însuși le-ar fi acordat fiecăruia... atenția sa personală.

— Acum, acesta este un gând alarmant, cancelar.

— Ei bine, din fericire, nici unul nu a fost demascat sau capturat. Accidentele care s-au întâmplat cu ei au dus invariabil la moarte subită.

Avalt se încruntă. „Singura situație pe care mi-o pot imagina care se potrivește situației, domnule cancelar, este că propriile noastre rețele au fost atât de compromise de către Letherii încât nici expunerea publică și nici tortura nu sunt considerate necesare. O astfel de noțiune mă îngheață până la oase.

— Presupuneți că Letherii au reușit acea infiltrare, spuse Rava. — Nu este mai probabil ca compromisul să provină din interiorul propriului nostru regat?

— Cu siguranță nu spionii lui Tarkulf...

— Nu, le avem pe toate în mână. Nu, prietene, este cu adevărat de neconceput că regina are proprii ei agenți în palatul lui Tehol?

„Eliminarea activă a rivalilor, da, asta pare îngrozitor de posibil”, a admis Avalt. — Atunci, ce plănuieşte ea?

'Imi doresc sa fi stiut.' Și Rava se așeză înainte, fixându-l pe Avalt cu o privire dură. — Asigură-mă, Cuceritorule, că niciodată această situație nu o va forța pe regina să treacă în prim-plan – în niciun moment, Avalt, nu-i vom da motive să-și împingă soțul inutil deoparte și să sune apelul.

Avalt tremura brusc. Gândul la Legiunea Evertine s-a trezit, de fapt, în marș pentru a curăța orice mizerie în care fusese cufundat regatul... nu, nu trebuie să fie. — Cu siguranță, spuse el, cu vocea ruptă, acest joc actual este prea mic pentru a o preocupa pe regina Abrastal.

Chipul lui Rava era grav. Ridică biletul de pergament și îl flutură ca un steag alb minuscul. — Un act adițional mă informează, Cuceritor, că a paisprezecea fiică a regelui și roaba ei nu mai locuiesc în palat.

'Ce? Unde au plecat?'

La asta, cancelarul nu a avut niciun răspuns.

Și acea tăcere îl umplu pe Avalt de groază.

Comandanții Bolkando și-au luat timpul să iasă din tabăra lor și să urce, cu o mare ceremonie, la ascensiunea unde se aflau Tanakalian și Sabia Mortală. Era după-amiaza târziu. Legiunile Perish, cu echipament complet, se formaseră și mergeau acum la o mie de pași spre câmpia inundabilă în interior, unde unitățile de aprovizionare începuseră deja să pună la punct rândurile de corturi și blocurile de serviciu. Insectele care roiau peste frați și surori formau nori strălucitori, luminați de soare, care se învârteau și se învârteau chiar și în timp ce martinii cu aripi portocalii pâlpâiau prin ei.

Șopârlele de râu care stătuseră pe maluri cea mai mare parte a zilei începuseră să se ridice pe picioarele lor stufoase și să se strecoare în apă, privite cu prudență de stârcii și berzele care pândeau pe adâncimile stufoase.

Nopțile în această țară, bănuia Tanakalian, nu ar fi plăcute. Își putea imagina tot felul de creaturi oribile și otrăvitoare târâindu-se, târându-se și zburând în întunericul înăbușitor și abur. Cu cât se urcau mai devreme în trecătorile de munte, cu atât se simțea mai bine. Această

noțiune de natură nebunească de ostilă era nouă pentru el și foarte nedorită.

Atenția i-a fost atrasă înapoi către cancelarul Rava și cuceritorul Avalt, ca perechea improbabilă - ambele scaune de călărie fixate de umerii înșeuți ai patru sclavi corpulnici care urcau încet panta legănată înainte și înapoi, ca niște regi pe tronuri tremurătoare. Alții i-au flancat cu evantai de pene, ținând la distanță insectele. Un tren de încă o duzină i-a urmărit pe cei doi bărbați. De data aceasta, cel puțin, nu existau gardieni blindați – nimic atât de evident, deși Tanakalian bănuia că mai mulți dintre acești presupuși sclavi erau de fapt gărzi de corp.

— Salutări solemne! strigă Cancelarul, fluturând cu o mână moale. Apoi le-a dat ceva hamalilor săi, iar ei i-au așezat scaunul. A călcat cu delicatețe pe pământ, ajustându-și hainele de mătase și i s-a alăturat câteva momente mai târziu Avalt. Au mers cu pași mari până la Perish.

— O aterizare executată impecabil – felicitări, Mortal Sword. Soldații tăi sunt într-adevăr superb pregătiți.

— Cuvinte bune, cancelar, a hotărât Krughava ca răspuns. — Cu toate acestea, strict vorbind, ei nu sunt soldații mei. Ei sunt frații și surorile mele. Suntem la fel de mult o preoție, cât și o companie militară.

— Desigur, murmură Rava, și asta este cu siguranță ceea ce te face unic pe acest continent.

'Oh?'

Cuceritorul Avalt a zâmbit și a oferit o explicație: „Veți sosi cu un cod de conduită fără egal de nicio forță militară nativă. Căutăm să învățăm multe de la tine - chestiuni de disciplină și comportament pe care le putem aplica propriilor noștri oameni în beneficiul tuturor.

— Mă întristează, spuse Krughava, că ţineţi propriii soldaţi într-o părere atât de proastă, Conquestor.

Tanakalian miji de parcă ar fi surprins lumina soarelui de la vreo armă îndepărtată și speră că această expresie aparent inconștientă îi ascundea zâmbetul.

Când s-a uitat în urmă, a văzut propriii ochi ai lui Avalt făcându-se mari în cușca lor de cicatrici vopsite, apoi subțiri. — Ai înțeles greșit, Mortal Sword.

Rava spuse: „Poate că ai simțit deja ceva din intriga neîncetată care aduna alianțe și acorduri de protecție reciprocă între națiunile de la graniță, Mortal Sword. Astfel de lucruri, deși regretabile, sunt necesare. Saphii nu au încredere în Akrynnai. Akrynnai nu au încredere în Awl și

nici în D'rhasilhani. Și Bolkando nu au încredere în niciunul dintre ei. Armatele străine, am învățat cu toții de mult timp, nu pot fi ținute la același comportament înalt în care cineva deține propriile forțe. Și-a întins mâinile. — Cuceritorul Avalt a exprimat pur și simplu plăcerea noastră neașteptată de a găsi în *tine o* astfel de onoare de neatins.

— Ah, spuse Krughava, cu toată inteligența unei capre de stâncă.

Avalt se străduia să-și stăpânească furia, iar Tanakalian știa că Sabia Mortală – cu toată nesimțirea ei aparent nevăzută – a remarcat bine acest defect interesant al comandantului care supraveghea puterea militară combinată a Regatului Bolkando. Un comandant cu un temperament și, evident, cu o disciplină slabă în a-l stăpâni - în special în fața străinilor și a potențialilor dușmani - era acela care și-ar risipi soldații pentru a răspunde unei insulte, reale sau imaginare. El era, prin urmare, și mai periculos și mai puțin amenințător, primul pentru riscul de a face neașteptat, precipitat; iar acesta din urmă pentru ceea ce probabil ar fi o execuție netă, nesubtilă, alimentată de o nevoie copleșitoare de satisfacție.

Tanakalian a trecut prin aceste detalii în mintea lui, forțându-se să articuleze în interior lecțiile pe care știa că Krughava le înțelesese într-o clipă. Acum că Destriantul dispăruse, îi revenea Shield Anvil să caute o cale cât mai aproape de Sabia Mortală, să găsească o cale în mintea ei, spre modul în care gândea și acele îndatoriri care o conduceau.

În aceste momente de reflecție, cancelarul Rava a vorbit: „... tragedii neașteptate, Mortal Sword, care ne-au pus într-o poziție cea mai incomodă. Prin urmare, este necesar să facem o pauză măsurată aici, în timp ce forțele voastre formidabile se află în afara granițelor regatului.

Krughava îşi înclinase capul. — Întrucât nu ați descris încă aceste tragedii, domnule cancelar, nu pot decât să observ că, din experiența mea, cele mai multe tragedii sunt neașteptate și duc invariabil la stângăciune. Din moment ce se pare că faptul că nu am trecut încă în regatul tău este, pentru tine, un punct important, trebuie să presupun că „tragediile tale neașteptate” au pus în vreun fel în pericol acordul nostru?

Acum era rândul Cancelarului să nu-și ascundă iritația. — Tu Perish, spuse el acum pe un ton fragil, ai recunoscut o alianță obligatorie cu Khundryl Burned Tears, care sunt

oaspeți ai regatului în acest moment, oaspeți care au încetat să se comporte într-un mod civilizat.

'Intr-adevar? Ce vă conduce la această evaluare, cancelar?

Evaluarea asta-această ?

În timp ce Rava bubuia, fără cuvinte, Cuceritorul Avalt a vorbit sardonic: „Cum ai putea evalua următoarele, Mortal Sword? Khundryl au ieșit din așezarea lor și acum fac raiduri în întreaga țară. Arderea și jefuirea fermelor, furtul turmelor, punerea la torță a forturi și cătune și într-adevăr un oraș întreg. Dar sunt neglijent când vorbesc doar despre depredari materiale. Am uitat să menționez zeci de soldați uciși și mii de civili măcelăriți. Nu am reușit să citez violurile și măcelărirea copiilor...

'Suficient!' Burduful lui Krughava ia trimis pe toți Bolkando să tresară înapoi.

Cancelarul a fost primul care și-a revenit. — Acesta va fi modul în care ai lăudat onoare, Mortal Sword? întrebă el, cu faţa roşie, cu ochii strălucitori. — Nu poți înțelege noua noastră precauție – nu, neîncrederea noastră? Am fost făcuți să ne așteptăm la o asemenea trădare...

— Mergi prea departe, spuse Krughava, iar Tanakalian văzu bucla slabă a zâmbetului pe buzele ei – un detaliu care i-a tăiat răsuflarea.

Părea să exercite un efect asemănător asupra demnitarilor Bolkando, în timp ce Rava păli și Avalt își puse mâna împletită pe sabia.

— Ce înseamnă asta, întrebă Rava cu o râpă?

— Descrieți o istorie locală de trădare intestină și trădare neîncetată, domnilor, atât de mult încât să faceți parte din însăși natura voastră, apoi vă exprimați groază și indignare față de presupusa trădare a Khundryl. Protesările dumneavoastră sunt melodramatice, domnilor. False în extremitatea lor. Încep să văd în tine Bolkando un șarpe care se bucură de inteligența propriei limbi bifurcate. S-a oprit în tăcerea șocată, apoi a adăugat: „Când v-am invitat în iluzia ignoranței mele, domnilor, ați alunecat cu bucurie nerăbdătoare. Atunci, cine dintre noi este cel mai mare prost?

Tanakalian le-a dat credit ambilor bărbați, deoarece a văzut reevaluarea rapidă trădată în trăsăturile lor. După un moment tensionat, Krughava continuă pe un ton mai liniștit: „Domnilor, îl cunosc de ceva vreme pe liderul războiului Gall din Lacrimile arse din Khundryl. Pe parcursul unei lungi călătorii pe ocean, nicio duplicitate de

caracter nu rămâne ascunsă. Afirmați unicitatea Grey Helms și, în acest sens, îmi dezvăluiți în mod clar lipsa voastră de înțelegere cu privire la Khundryl. The Burned Tears, domnilor, sunt de fapt un cult războinic. Devotați chiar inimii sufletelor lor unui lider de război legendar. Acest conducător de război, Coltaine, era de o asemenea statură, atât de onoare, încât a câștigat închinare nu printre aliații săi, ci printre presupușii săi dușmani. Cum ar fi Khundryl Burned Tears.' Ea făcu o pauză, apoi spuse: — Prin urmare, sunt sigură că liderul războiului Gall și oamenii lui au fost provocați. Posedat de o toleranță admirabilă, așa cum știu că este, Gall s-ar fi plecat ca un puieț în fața vântului. Până când insultele au cerut răspuns.

„Au făcut raid și au făcut jefuiri angro? Din acest detaliu concluzionez că negustorii Bolkando și agenții Regelui au căutat să profite de Khundryl, impunând creșteri de cămătărie ale prețului bunurilor esențiale. Mai mult, afirmi că au ieșit din așezarea lor. Ce fel de așezare necesită o ieșire violentă? Singurul care îmi vine în minte este unul aflat sub asediu. În consecință, și ținând cont de o astfel de provocare, reafirm alianța dintre Lacrimile Arse Khundryl și Coamele Gri. Dacă alegeți să fiți dușmani pentru noi, domnilor, atunci trebuie să ne gândim că suntem acum în război. Fii atent la brigada ta, Cuceritor, este imperativ din punct de vedere tactic să eliminăm prezența ta aici înainte de a-ți invada regatul.

Cu toate îndoielile și suspiciunile și, într-adevăr, temerile sale, Tanakalian nu era împotrivă să se delecteze cu mândrie în acest moment; văzând efectul cuvintelor Sabiei Mortale asupra Cancelarului și a Cuceritorului, a simțit o plăcere sălbatică. *Joacă jocuri cu noi, vrei? Khundryl poate înțepa, dar Perish va sfâșia și sfâșia.*

Ei nu ar numi cacealma lui Krughava, pentru că nu era cacealma și amândoi știau clar.

Nici, știa Tanakalian, nu vor intra într-o stare de război – nu aici împotriva Periului și nu, prin extensie, împotriva Lacrimilor Arse. Proștii calculaseră greșit, prost calculaseră.

Și acum avea să înceapă reînnoirea disperată a negocierilor, iar bazele care până atunci fuseseră la un nivel egal - așa cum cerea curtoazia - nu mai erau la nivel.

La urma urmei, s-ar putea să vă confruntați în acest moment cu două armate înfrânate și furioase, prietenii mei, și să vă tremurați de groază.

Așteptați până când îi întâlniți pe Bonehunters.

Privi cum, în urma reiterărilor grăbite ale dorinței de a rezolva lucrurile în mod pașnic, Cancelarul și Cuceritorul se retrăgeau pe pantă – nici măcar nu se deranjau cu scaunele ridicole. Sclavii s-au împiedicat după ei într-o gloată care flutura evantai.

Alături de el, Krughava a oftat, apoi a spus: „Îmi vine în minte, domnule, că Bolkando se aștepta ca Khundryl să se dovedească puțin mai mult decât un iritant minor, limitat în regiunea din jurul așezării lor. Cu ușurință, sau, într-adevăr, condus rapid peste graniță în pustie. Această noțiune a condus, inevitabil, la îngâmfarea că noi aici am putea fi izolați și tratați la îndeletul lor.

— Atunci a fost intenționată o ambuscadă tot timpul?

— Sau amenințarea cu aceasta, pentru a câștiga alte concesii.

— Ei bine, spuse Tanakalian, dacă Khundryl nici nu va rămâne aproape de aşezarea lor, nici nu se va retrage peste graniţă, atunci rezultă că rămâne un singur curs.

Ea a dat din cap. „Ca o suliță ghimpată”, a spus ea, „Gall își va conduce poporul în chiar inima regatului”. Ea îşi rostogoli umerii într-un foşnet de lanţuri şi catarame. — Shield Anvil, informează comandamentele legiunii că trebuie să pornim două clopote înainte de zori...

— Chiar dacă asta înseamnă că suntem urmăriți de escorta Bolkando?

Și-a dezvăluit dinții. — Ați măsurat acele trupe, domnule? Ar putea fi goi și să nu țină pasul cu noi. Doar trenul lor de bagaje este de trei ori mai mare decât combatanții lor în coloană. Asta, a spus ea, este o armată obișnuită să nu meargă nicăieri.

A pornit, apoi, pentru a-i doborî pe cei doi delegați Bolkando, de la pumnale pâlpâitoare la bucăți deformate de plumb.

Tanakalian, pe de altă parte, s-a îndreptat spre tabăra Perish.

Insectele erau înnebunite, iar din papurele care căptușeau păsările de râu țipau.

Ploaia s-a năpustit, făcând lumea cenușie și transformând pista pietroasă într-un pârâu înspumant. Bolii înalți și negri ai copacilor de ambele părți au apărut în vedere și apoi s-au retras în valuri ondulate, în timp ce Yan Tovis își ghida calul pe poteca acum perfidă. Pelerina ei ceară era strânsă în jurul ei, gluga trasă peste cârmă. Două zile și trei nopți de asta și a fost răcită și îmbibat. De când

plecase de la Cities Road, la cinci leghe de Dresh, îndreptându-se spre nord, spre locul în care își lăsase oamenii, legă după legă din această pădure începuse să o cântărească. Coborârea ei pe coastă a fost, de asemenea, o călătorie în trecut, civilizația dispărând în speranțe fantomatice în urma ei. Petice de pajiște tăiată clar, mărginite de bome mârâite de ramuri tăiate, tufișuri tăiate și cioturi de rădăcină, șanțurile triple ale urmelor de bușteni care intra și ieșeau; gunoaiele vechilor tabere și mormanele și tranșeele de cărbune de lemn: acestea au marcat impunerea brutală a foametei și nevoii lui Dresh.

Ca și în cazul insulelor Katter Bight, dezolarea era promisiunea. În timp ce călărease prin vechile tabere de lemn, văzuse eroziunea solului, canalele adânci și stâncoase tăind fiecare poiană. Iar când se afla în Dresh, demisionând din comisia ei, observase nervozitatea trupelor din garnizoană. În urma unui decret regal de oprire a operațiunilor de exploatare forestieră, au avut loc revolte – la urma urmei, o mare parte din bogăția orașului provenea din pădure și, în timp ce interdicția era una temporară, în timpul căreia agenții regelui au început să conceapă un nou sistem - unul centrat pe durabilitate – mirosul de panică a înfundat străzile orașului.

Yan Tovis nu a fost surprins că regele Tehol a început să conteste principiile și practicile fundamentale ale lui Lether, dar ea bănuia că el se va găsi în curând o voce solitară, asediată a rațiunii. Chiar și bunul simț a fost un dușman pentru recoltatorii viitorului. Fiara care a fost civilizația a înfruntat vreodată înainte și, făcându-și lumea prezentă, a devorat lumea viitoare. Era un adevăr îngrozitor că propriii copii puteau fi sacrificați cu atâta durere pentru confortul imediat, totuși așa era și așa fusese întotdeauna.

Visătorii au fost printre primii care au întors spatele adevărurilor istorice. Regele Tehol avea să fie dat deoparte, înecat în valul inexorabil al creșterii neatenuate. La urma urmei, nimeni nu poate sta între lacom și sărbătoare.

Ea i-a urat bine, chiar dacă știa că va eșua.

În mijlocul ploii torenţiale, ea părăsise taberele în urmă, luând unul dintre vechile rute de migrare a zimbrilor de pădure prin pădurea virgină. Noroiul străvechii poteci s-a îmbolnăvit de lipitori și a fost nevoită să coboare din fiecare clopoțel și ceva pentru a smulge creaturile pestrițe negre și maronii de pe picioarele calului ei, până când poteca ducea în jos la un bazin de doline care s-a dovedit a

fi o capcană de sare. -ciuma lipitorilor s-a terminat brusc și, în timp ce ea a continuat în jos, nu s-a mai întors.

Au început să apară semne ale vechilor locuitori – poate că erau rămășițe de Shake, poate că aparțineau unui popor acum uitat. Văzu cocoașele prăbușite ale colibelor rotunde acoperite cu viță de vie cu frunze de ceară. Ea a văzut pe trunchiurile masive ale celor mai bătrâni copaci chipuri prăbușite, cioplite de mâini de mult putrezite. Fețele de lemn erau mânjite cu mușchi negru, mușchi și bulgări de ciuperci bolnăvicioase. Și-a oprit montura lângă o astfel de creație și a privit-o prin ploaie mult timp. Nu se putea gândi la un simbol mai fin al impermanenței. Expresia tocită, gropile ei de tristețe care treceau drept ochi: aceste lucruri o bântuiau mult după ce părăsise așezarea ruinată.

Pista s-a îmbinat în cele din urmă cu un drum Shake care odată unise două sate de coastă, iar aceasta era calea pe care a urmat-o acum.

Ploaia devenise un potop, iar șuieratul ei se ridica la un vuiet pe gluga ei, o perdea de apă coborând în fața ochilor ei.

Calul ei s-a oprit brusc și și-a ridicat capul pentru a vedea un călăreț singuratic blocându-i calea.

Părea o siluetă sculptată în apă curgătoare. — Ascultă-mă, spuse ea, tare, neașteptat de dur. — Chiar îți imaginezi că ne poți urma, frate?

Yedan Derryg nu răspunse – declarația lui tipică de încăpățânare.

Voia să-l blesteme, dar știa că și asta ar fi inutil. — Ai ucis vrăjitoarele și vrăjitorii. Pully și Skish nu sunt suficiente. Înțelegi ce mi-ai impus, Yedan?

La asta se îndreptă în șa. Chiar și în întuneric, ea i-a văzut fălcile îngrămădite în timp ce el mesteca un timp răspunsul, înainte de a spune: „Nu poți. Trebuie să nu. Călătorie, soră, pe calea muritorilor.

— Pentru că este singurul pe care îl poți urmări, alungat așa cum ești.

Dar el a clătinat din cap. „Drumul pe care îl cauți nu este decât o promisiune. Nu am încercat niciodată. O promisiune, Yan Tovis. Veți risca viețile oamenilor noștri pentru așa ceva?

— Nu mi-ai lăsat de ales.

— Ia calea muritorilor, așa cum ai spus că vei face. Spre est, până la Bluerose și de acolo peste mare...

A vrut să țipe la el. În schimb, și-a dezvăluit dinții. — Al naibii de prostule, Yedan. Ai văzut tabăra poporului nostru?

Populația întregii insule - prizonieri vechi și familiile lor, negustori și vânzători ambulanți, tăietori și pirați - *toată lumea* ni s-a alăturat! Nici măcar Shake-ul, sunt aproape zece mii de refugiați Letherii în tabăra mea! Ce să fac cu toți? Cum îi hrănesc?

— Nu sunt responsabilitatea ta, Twilight. Dispersați-le – insulele sunt aproape sub apă acum – această criză îi aparține regelui Tehol – lui Lether.

— Uiţi, se răsti ea, „Second Maiden" şi-a proclamat independenţa. Și m-a făcut Regina. În momentul în care am ajuns pe continent, am devenit *invadatori.* '

Și-a înclinat capul. — Se spune că regele este un om plin de compasiune...

— S-ar putea să fie, dar cum vor crede toți ceilalți – toți acei oameni pe ale căror pământuri trebuie să le traversăm? Când cerșim mâncare și adăpost? Când foamea ne strânge strâns sufletele, astfel încât cerșetoria devine cereri? Teritoriile nordice nu s-au recuperat încă de la Edur Război-câmpurile zăcătoare; locurile în care s-a dezlănțuit vrăjitoria fierbinte acum de creaturi de coșmar și de plante otrăvitoare. Nu voi coborî asupra celor mai fragili supuși ai regelui Tehol cu cincisprezece mii de infractori disperați!

— Atunci du-mă înapoi, spuse Yedan. 'Nevoia ta de mine...'

'Nu pot! Ești un Witchslayer! Ai fi făcut bucăți!

„Atunci găsește un partener demn – un rege..."

— Yedan Derryg, dă la o parte. Nu voi mai vorbi cu tine.

Și-a adunat frâiele și i-a făcut loc să treacă. — Calea muritorilor, soră. Vă rog.'

Venind alături, ea ridică o mână înmănușată de parcă ar fi vrut să-l lovească, apoi o coborî și-și dădu calul înainte. Să-i simți privirea pe spatele ei nu a fost suficient pentru a o răsuci în șa. Greutatea dezaprobarii lui s-a așezat pe umerii ei și, cu un șoc ușor, ea a descoperit că nu era cu totul necunoscut. Poate că, în copilărie... ei bine, unele trăsături au refuzat să dispară, indiferent de anii. Noțiunea o făcea și mai mizerabilă.

La scurt timp mai târziu, ea a prins mirosul grozav al focurilor de bucătăre care mureau în ploaie.

Poporul meu, tărâmul meu, sunt acasă.

Pithy și Brevity stăteau pe un buștean rulat, pe jumătate îngropat, la ceea ce odinioară era linia apei mari, cu picioarele goale în apa călduță de pe malul mării. Povestea spunea că acest amestec prețios și magic de

ploaie proaspătă și surf sărat a fost un remediu pentru toate tipurile de afecțiuni ale picioarelor, inclusiv pentru alegerile proaste care îl trimiteau pe cineva într-o direcție complet greșită. Desigur, viața fiind ceea ce este, nu poți vindeca ceea ce nu ai făcut încă, deși nu strica niciodată să încerci.

— În plus, spuse Brevity, cu părul scurt și întunecat aplatizat pe obrajii ei rotunzi, dacă nu am schimba votul, tu și cu mine, de ce, chiar acum am înota până la cea mai apropiată tavernă.

— Mă rog să mai fie ceva bere la robinet, a adăugat Pithy.

— A fost topirea gheții, dragă, cea care a făcut-o pe insulă, și sigur, poate că s-ar fi potolit ceva, poate chiar suficient, dar cine a vrut să-și țină respirația așteptând asta? Ea a scos din vreun fald al mantiei un băţ ud de frunză şi l-a blocat în colţul gurii. — Oricum, acum avem o regină și un guvern...

— Un guvern divizat, Brevity. Tremurați de o parte, Forters de cealaltă, iar Regina s-a legat și s-a întins între ele - o aud scârțâind zi și noapte. Ceea ce ne uităm aici este un impas și nu va ține așa pentru mult timp.

— Ei bine, cu doar două vrăjitoare rămase, nu se pare că Shake nu poate face altceva decât să fluture cu pumnul osos în calea noastră. Pithy a dat cu piciorul din picioare, făcând stropii dezordonate, doborâte rapid de ploaie. „Trebuie să facem mișcarea în curând. Trebuie să o îndreptăm pe Regina de partea noastră. Tu și cu mine, Brev, ar trebui să conducem contingentul la Regele Tehol, cu o schemă de relocare ordonată care include cel puțin trei cufere pline de monede.

— Unul pentru tine, unul pentru mine și unul pentru vistieria lui Twilight.

'Exact.'

— Crezi că va merge pentru asta?

'De ce nu? Nu mai putem rămâne aici pe coasta asta putredă, nu-i așa?

'Buna observatie. Ea ne-a salvat de la înec pe insulă, nu-i așa? Nu are rost să ne înecăm aici în pipiul nesfârșit al Errantului. Degetele lui Fent, ce loc mizerabil este acesta.

— Știi, spuse Pithy după un timp, tu și cu mine, am putea să-i abandonăm pe toți. Fă drumul spre Letheras. Cât timp crezi că ne-ar lua să fim reînființați?

Brevity clătină din cap. — Am fi recunoscuți, dragă. Mai rău, schema noastră nu va funcționa a doua oară – oamenii

vor vedea semnele și le vor ști pentru ce este.

„Bah, la fiecare cinci ani, după numărul meu, poți găsi o altă mulțime de proști cu prea mulți bani. Încântat să-l predau.

— Poate, dar nu sunt semnele la care mă gândeam, ci autoritățile. Nu am chef să fiu arestat din nou. De două ori jignind înseamnă cu siguranță Înecurile.

Pithy se cutremură. — Am un punct acolo. Bine, atunci mergem pe calea politicianului cinstit, urcăm pe scara puterii seculare. Ne udăm și înșelăm în mod legitim.

Brevity suge băţul şi apoi dădu din cap. 'Putem face asta. Concurs de popularitate. Ne împărțim rivalii în Adunarea Putativă. Tu te culci pe o jumătate, eu cu cealaltă, ne arătăm niște rivali înverșunați și alcătuim două tabere. Fiți votați ca reprezentanți oficiali ai Adunării la curtea Reginei.

— Și atunci devenim punctul de sufocare.

„Informație și bogăție, în sus și în jos, în jos și în sus. Niciuna dintre părți nu știe altceva decât ceea ce decidem să le spunem.

'Exact. Nicio diferență reală față de a fi brokerii mincinoși și înșelatori care am fost cândva.

— Corect, doar și mai strâmb.

— Dar cu un zâmbet.

— Cu un zâmbet, mereu, dragă.

Yan Tovis a coborât în tabără. Locul putea. Cifrele se poticneau în noroi și ploaie. Întregul golf de mică adâncime din larg era maro, cu scurgeri agitate. Erau lipsiți de mâncare. Toate bărcile ancorate în golf stăteau jos, tăvăluindu-se în valurile rostogolite.

Calea muritorilor. Twilight clătină din cap.

Ne-a amintit de nenumărații ochi care au găsit-o în timp ce intra în orașul improvizat, ea a continuat până a ajuns la Cortul Vrăjitoarei. Descălecând, a pășit peste șanțul de drenaj și a intrat înăuntru.

— Suntem în turbulențe, a grăunt Skwish de la capătul îndepărtat. „Oamenii se îmbolnăvesc acum – rămânem fără ierburi și nu eram”. Ea și-a fixat ochii nenorociți pe Twilight.

Lângă ea, Pully și-a pocnit gingiile pentru o clipă, apoi a întrebat: „Ce ai de gând să faci, Queenie? Nu moare nimeni?

Ea nu a ezitat. — Trebuie să călătorim. Dar nu pe calea muritorilor.

Ar putea două femei antice să fie șocate?

Părea că ar putea.

— Prin sângele meu regal, spuse Twilight, voi deschide Drumul către Gallan. Se uită în jos la vrăjitoare, la gurile căscate, la ochii lor mari. — Spre Malul Întunecat. Ne duc acasă.

Și-ar fi dorit să-și poată aminti propriul nume. Își dorea un fel de înțelegere. Cum ar putea o colecție atât de disparată de oameni să se trezească poticnind peste acest peisaj devastat? Se sfârşise lumea? Au rămas ultimii?

Dar nu, nu chiar, nu tocmai exact. În timp ce niciunul dintre tovarășii săi, certându-se și înjurând, nu arăta vreo înclinație să se uite înapoi pe urmele lor, el și-a găsit atenția atrasă din nou și din nou spre acel orizont încețoșat de unde veniseră.

Cineva era acolo.

Cineva era după ei.

Dacă ar putea afla toate lucrurile importante, ar putea avea mai puține motive să se teamă. Ar putea chiar să descopere că știa cine i-a vânat. S-ar putea să găsească un moment de pace.

În schimb, ceilalți priveau înainte, de parcă n-ar fi avut de ales, nicio voință să facă altfel. Edificiul spre care se îndreptaseră – ceea ce părea cu săptămâni în urmă – se apropia în sfârşit. Imensitatea sa le batjocorise sentimentul distanței și al perspectivei, dar nici măcar asta nu era suficient pentru a explica lungimea călătoriei lor. Începuse să bănuiască că simțul lui timp era greșit, că ceilalți măsurau călătoria într-un mod fundamental diferit de el – pentru că nu era el o fantomă? Nu putea să se strecoare în și prin ele decât ca o umbră. Nu simțea nimic din greutatea fiecărui pas pe care îl făceau. Până și suferința lor l-a scăpat.

Și totuși, după orice fel de rațiune, nu ar fi trebuit el să fi găsit timpul compactat, condensat într-un lucru de o ușurință efemeră? Atunci de ce tortura din sufletul lui? Epuizarea? Acest sentiment febril de a te târâi de-a lungul fiecărei trepte în interiorul fiecăruia dintre aceste corpuri, unul după altul, rotund și rotund și rotund? Când s-a trezit prima dată printre ei, se simțise binecuvântat. Acum se simțea prins în capcană.

Edificiul s-a ridicat pe cerul albastru măcinat. Gri și negru, solzi ciopliți, probabil rupti de fracturi și pete de pete ruginite, era un turn de măiestrie imensă,

extraterestră. La început, păruse puțin mai mult decât o epavă, un colț putrezit care se profilează, transformat aproape fără formă de secole de abandon. Dar închiderea distanței modificase, în mod pervers, această percepție. Chiar și așa... pe pământul plat care se întindea de la bază, nu era niciun semn de așezare, nici brazde străvechi și tocite care trădau câmpuri odinioară plantate, nici urme, nici drumuri.

Acum puteau discerne natura monumentului. Poate o mie de brațe înălțime, stătea singur, cu ochii goali, un dragon de piatră echilibrat pe membrele posterioare și pe coada curbată. Unul dintre membrele sale anterioare se întindea în jos pentru a înfunda ghearele în pământ; celălalt era înclinat și înclinat ușor spre exterior, ca și cum ar fi pregătit să-și strecoare vreun inamic din calea sa. Până și membrele posterioare erau poziționate asimetric, încordate, încolăcite.

Niciun dragon adevărat nu putea să-și egaleze dimensiunea și, totuși, pe măsură ce se apropiau - acum muți, diminuați - au putut vedea detaliile uimitoare ale creației. Irizațiile verticilor din fiecare solz, ușor acoperite cu praf; pielea îndoită în spate care înconjura ghearele-ghearele care erau din nou cel puțin jumătate mai înalte ca un bărbat, cu suprafețele lor lustruite, laminate, cicatrici și ciobite. Au putut vedea cute în pielea pe care le consideraseră mai întâi ca fiind fracturi; greutatea mușchilor care atârnă slăbit; cusăturile și vasele de sânge din aripile îndoite, arcuite. O ceață granuloasă a ascuns edificiul deasupra înălțimii pieptului, de parcă ar fi fost înconjurat de un inel de praf suspendat.

— Nu, șopti Taxilian, nu suspendat. Inelul ăla se *mișcă* ... în jur, se învârte, vezi?

— Vrăjitorie, spuse Breath, cu tonul ei ciudat de plat.

— La fel cum ar putea un milion de luni să orbiteze în jurul unui soare mort, observă Rautos. „Nenumărate lumi fără viață, fiecare nu mai mare decât un grăunte de nisip – spui că magia le ține pe loc, Respirație – ești sigur?

'Ce altceva?' se răsti ea, disprețuitoare. — Tot ce primim de la tine. Teorii. Despre asta și asta. De parcă explicațiile ar însemna ceva. Ce diferență face cunoașterea, grăsule?

— Îmi uşurează focul din suflet, vrăjitoare, răspunse Rautos.

„Focul este motivul vieții”.

— Până te arde.

— O, încetați, voi doi, gemu Asane.

Respirația se învârtea asupra ei. — O să te înec, a spus ea. — Nici măcar nu am nevoie de apă ca să o fac. Voi folosi nisip. Te voi ține sub și te voi simți fiecare luptă, fiecare zvâcnire...

— Nu este doar o statuie, spuse Taxilian.

— Cineva a cioplit un munte, spuse Nappet. 'Nu înseamnă nimic. E doar stupid, inutil. Ne-am plimbat zile și zile. Pentru asta. Prost. Sunt de gând să te lovesc, Taxilian. Pentru că mi-am pierdut timpul.

'Iti pierzi timpul? De ce, Nappet, ce altceva plănuiai să faci?

„Avem nevoie de apă. Acum vom muri aici, doar ca să te poți uita la această bucată de piatră. Nappet ridică un pumn bătut. — Dacă te omor, îți putem bea sângele, asta ne va ține o vreme.

— Te va ucide pe rând, a spus Rautos. — Vei muri de mare durere.

'Ce știi despre asta? Vă vom găti și vom bea toată grăsimea aia topită.

— Nu este doar o statuie, repetă Taxilian.

Ultimul, care nu prea dorește să vorbească, a surprins pe toată lumea când a spus: „Are dreptate. Era în viață, cândva, acest dragon.

Sheb pufni. — Errant, salvează-ne, ești un idiot, Last. Chestia asta nu a fost niciodată altceva decât un munte.

— Nu a fost un munte, insistă Last, sprâncenele întunecate. „Nu există munți aici și nu au fost niciodată – oricine poate vedea asta. Nu, era viu.

— Cred că are dreptate, spuse Taxilian, doar că poate nu în felul în care crezi tu, Sheb. Acesta a fost construit și apoi a fost locuit. Și-a întins mâinile. „Este un oraș. Și vom găsi o cale în interior.

Fantoma, care plutea, s-a dus încoace și în altul, nerăbdătoare și înfricoșată, anxioasă și emoționată, acum voia să strige de bucurie și ar fi făcut-o, dacă ar fi avut o voce.

'Un oras?' Sheb se uită lung la Taxilian, apoi scuipă. — Dar abandonat acum, nu? Moartă, nu?

— Aș spune, a răspuns Taxilian. — Moarte de mult.

— Deci, și Sheb și-a lins buzele, ar putea fi... pradă. Comoara uitată - la urma urmei, cine a mai ieșit vreodată aici? Wastelands nu promit nimic altceva decât moarte. Toata lumea stie asta. Probabil că suntem primii oameni care au văzut asta...

— Cu excepția locuitorilor săi, murmură Rautos. — Taxilian, poți vedea o cale înăuntru?

'Nu, nu încă. Dar haide, vom găsi unul, sunt sigur de asta.

Respirația păși în fața celorlalți de parcă le-ar bloca drumul. „Locul ăsta e blestemat, nu simți asta? Nu aparține oamenilor - ca tine și ca mine - noi nu aparținem aici. Ascultă la mine! Dacă intrăm înăuntru, nu vom pleca niciodată!'

Asane scânci, strângându-se pe spate. — Nici mie nu-mi place. Ar trebui să mergem, așa cum spune ea.

— Nu putem! lătră Sheb. „Avem nevoie de apă! Cum crezi că un oraș de această dimensiune poate supraviețui aici? Stă pe o sursă de apă...

— Care probabil s-au secat și de aceea au plecat!

— Secat, poate, pentru zece mii de suflete însetate. Nu șapte. Și cine știe cu cât timp în urmă? Nu, nu înțelegi, dacă nu găsim apă acolo, vom muri cu toții.

Fantoma era ciudat uluită de toate acestea. Găsiseră un izvor cu doar două seri în urmă. Toți purtau piei de apă care încă stropiau - deși, dacă mă gândesc bine, nu-și amintea unde le găsiseră - tovarășii lui aveau mereu acele piei? Și cum rămâne cu pălăriile largi pe care le purtau, ferindu-le de lumina puternică și puternică a soarelui? Bastoanele de mers? Cutia de scriitură cu mâner de frânghie a lui Taxilian? Carcasa pentru hărți a lui Rautos care s-a pliat într-un desktop? Pelerina respirației din buzunare cusute, fiecare buzunar purtând o țiglă? Nappet și rupătorul lui de cranii înnodat înfipt în centură? Pumnalele lui Sheb? Fusul lui Asane și punga de lână brută din care și-a învârtit pânzele de dantelă? Oala de fier Last's și trusa de foc; secera lui de mână și colecția lui de cuțite de gătit - de unde, se întrebă fantoma - îngrozită vagă, au venit toate aceste lucruri?

„Fără mâncare, fără apă”, spunea Nappet, „Sheb are dreptate. Dar, cel mai important, dacă găsim o ușă, o putem apăra.

Cuvintele atârnau în tăcerea care a urmat, suspendate momentan și apoi ridicându-se încet ca nisipul – fantoma le putea vedea, felul în care își pierduseră forma, dar nu sensul, definiția, dar nu importanța de groază. Da, Nappet vorbise cu voce tare cunoștințele secrete. Cuvintele pe care teroarea le sculptase sângeroase în sufletele lor.

Cineva îi vâna.

Asane începu să plângă, încet, cârligele ude i se prind în gât.

Mâinile lui Sheb s-au închis în pumni în timp ce se uita la ea.

Dar Nappet se întoarse cu fața pe Last și îl privea pe omul uriaș speculativ. — Știu, spuse el, ești un fermier cu craniul gros, Ultimul, dar arăți puternic. Poți mânui o sabie? Dacă avem nevoie de cineva care să țină portalul, poți face asta?

Bărbatul s-a încruntat, apoi a dat din cap. „Poate că nu am folosit niciodată o sabie, dar nimeni nu va trece. Jur. Nimeni nu trece de mine.

Iar Nappet ținea o sabie în teacă, pe care acum i-o oferi lui Last.

Fantoma sa dat înapoi când a văzut acea armă. El știa asta, dar nu știa asta. O armă ciudată, înspăimântătoare. A privit cum Last scoase sabia din teacă. Fier cu o singură tăiș, închis la culoare, pestriț, cu vârful ponderat și ușor evazat. Ferula adâncă care se întindea pe lungimea lamei era o dungă neagră, de coșmar, ca o gravare a Abisului însuși. Mirosea a moarte - toată arma, acest instrument teribil de distrugere.

Ultima ridică sabia în mână. — Aș prefera o suliță, spuse el.

— Nu ne plac suliţele, şuieră Nappet. 'Putem sa?'

— Nu, au spus ceilalţi în cor.

Încruntarea lui Last s-a adâncit. — Nu, nici eu. Nu știu de ce... de ce... am vrut unul. Bănuiesc că o șoaptă a unui imp în capul meu. Și a făcut un gest de apărare.

Sheb a scuipat pentru a sigila apărarea.

— Nu ne plac suliţele, şopti Rautos. — Sunt... periculoase.

Fantoma a fost de acord. Fără carne și totuși rece, tremurând. A existat o suliță în trecutul lui - da? Poate? Un lucru îngrozitor, aruncându-se spre fața lui, spre piept, tăiându-i mușchii brațelor. Reverberații, tremurând prin oase, legănându-l înapoi, un pas, apoi altul...

Doamne, nu-i plăceau sulițele!

— Hai, spuse Taxilian. — Este timpul să găsim o cale de intrare.

Era *o* cale de intrare. Fantoma știa asta. A existat întotdeauna o cale de intrare. Provocarea a fost să o găsești, să o vezi și să o știi așa cum era. Ușile importante au rămas ascunse, deghizate, modelate în moduri de a înșela. Ușile importante se deschideau dintr-o singură

parte și, odată ce treceai, s-au închis într-o rafală de aer rece pe ceafă. Și nu ar mai putea fi deschisă niciodată.

Așa era ușa pe care o căuta, și-a dat seama fantoma.

A așteptat în acest oraș mort?

Ar trebui să-l găsească în curând. Înainte ca vânătorul să-l găsească, i-a găsit pe toți. *Spear Wielder, ucigașul, Cel care nu se retrage, care batjocorește în tăcere, care n-ar tresări-nu, nu a terminat cu mine, cu noi, cu mine, cu noi.*

Trebuie să găsim ușa.

Calea de intrare.

Ajunseră la piatra anterioară a dragonului, cu ghearele sale care stăteau aranjate ca niște stâlpi masivi de marmură, cu vârfurile înfipte adânc în pământul dur. Peste tot în jurul fundațiilor, pământul era fisurat, plin de crăpături care se îndreptau spre exterior. Rautos mormăi în timp ce se ghemui să se uite într-o astfel de chirie. — Adânc, mormăi el. „Orașul se instalează, ceea ce sugerează că într-adevăr a aspirat apa de sub el”.

Taxilian scana turnul masiv care cuprindea membrul din fața lor, înclinându-și capul pe spate și pe spate. După o clipă, se clătină, înjurând. — Prea mult, icni el. „Acest picior ar putea cuprinde o jumătate de duzină de turle Ehrlii – dacă este într-adevăr gol, ar putea ține o mie de locuitori de la sine.”

— Și totuși, spuse Rautos, venind alături de el, uită-te la arta – geniul sculptorilor – ai văzut vreodată o asemenea îndemânare, la o asemenea scară, Taxilian?

— Nu, depășește... depășește.

Sheb a pășit între două dintre gheare, a alunecat în umbră și a dispărut din vedere.

Nu existau căi de intrare evidente, nici portaluri sau rampe formale, nici porți; fără ferestre sau deschideri mai sus.

— Pare complet autonom, spuse Taxilian. — Ai observat... nicio dovadă de ferme în periferie sau pășuni?

— Nici unul care a supraviețuit intervalului de abandon, a răspuns Rautos. — Din câte știm, la urma urmei, asta ar putea avea o sută de mii de ani.

— Asta m-ar surprinde... da, suprafața este erodată, uzată, dar dacă ar fi atât de veche pe cât sugerezi, ar fi puțin mai mult decât un bulgăre informe, un turn uriaș de termite.

— Ești sigur de asta?

— Nu, recunoscu Taxilian. — Dar îmi amintesc odată, într-un scriptorium din Erhlitan, că am văzut o hartă

datând din Primul Imperiu. Arăta o linie de dealuri accidentate în interiorul orașului. Au alergat ca o coloană vertebrală paralelă cu coasta. Se observaseră ici și colo altitudini. Ei bine, acele dealuri sunt încă acolo, dar nu la fel de îndrăznețe sau la fel de înalte ca ceea ce era notat pe hartă.

— Și câți ani avea harta? întrebă Rautos.

Taxilian a ridicat din umeri. 'Douăzeci de mii? Cincizeci? Cinci? Savanții fac o carieră fără a fi de acord cu nimic.

— Harta era ascunsă? Cu siguranță, nicio piele nu ar putea dura atât de mult, nici măcar cinci mii de ani...

— Ascunde-te, da, dar tratat într-un mod arcanic. În orice caz, fusese găsit într-un recipient sigilat cu ceară. Seven Cities este în mare parte deșert. Fără umiditate, nimic nu se descompune. Pur și simplu se micșorează, se usucă. Făcu un semn cu o mână spre faţada de piatră din faţa lor. — Oricum, acesta ar trebui să fie mult mai deteriorat dacă ar fi atât de vechi încât să reziste semnelor de agricultură.

Rautos dădu din cap, convins de raționamentul lui Taxilian.

— Bântuit, spuse Breath. — O să ne omori pe toți, Taxilian. Așa că acum blestem numele tău, sufletul tău. Te voi face să plătești pentru că m-ai ucis.

S-a uitat la ea, nu a spus nimic.

vorbi Rautos. — Vezi piciorul ăla din spate, Taxilian? Este singurul pe un piedestal.

Cei doi bărbați s-au îndreptat în direcția aceea.

Respirația se îndreptă spre Asane. — Învârte coconul ăla, femeie, fă-te undeva unde te poți ascunde înăuntru. Până când nu ești altceva decât o coajă putrezită. Să nu crezi că te poți târâ înapoi afară. Să nu credeți că ne puteți arăta toate aripile voastre strălucitoare, pictate. Speranțele tale, Asane, visele și secretele tale - toate goale. Ea ridică o mână subțire de păianjen. — Pot să zdrobesc totul, atât de ușor...

Ultima s-a apropiat de ea, apoi a împins-o înapoi, astfel încât să se împiedice. — M-am săturat să te ascult, spuse el. 'Las-o în pace.'

Respirația chicoti și dansa departe.

— Mulțumesc, spuse Asane. — E atât de... rănitoare.

Dar Last s-a confruntat cu ea și a spus: „Acesta nu este un loc pentru temeri, Asane. Cucerește-l pe al tău și fă-o curând.

In apropiere, Nappet a chicotit. — La urma urmei, un fermier prost poate nu este atât de prost. Totuși, nu-l face mai puțin urât, nu-i așa? El a râs.

Pe măsură ce Rautos și Taxilian s-au apropiat de membrul posterior, au putut vedea că piedestalul era dreptunghiular, ca fundația unui templu. Peretele vertical care se îndrepta spre ei, pe cât de înalt era, purta rămășițele slabe ale unei frize, încadrate într-un chenar elaborat. Prea erodate pentru a fi interpretate. Dar nici urmă de intrare.

„Suntem din nou derutați”, a spus Rautos.

— Nu cred, răspunse Taxilian. — Arăți greșit, prietene. Cauți ce se ridică în fața ta. Scanezi la dreapta și la stânga, îți ridici vederea în sus. Da, orașul încurajează o astfel de înșelăciune. Dragonul *îl invită* , cocoțat așa cum este. Și totuși... arătă el.

Rautos a urmat linia acelui deget singuratic și a mormăit surprins. La baza piedestalului, nisipurile suflate de vânt formau o scobitură. — Calea de intrare este în *jos* .

Sheb li sa alăturat. — Trebuie să săpăm.

— Cred că da, a fost de acord Taxilian. — Cheamă-i pe ceilalţi, Sheb.

— Nu primesc ordine de la tine. Urși rătăciți pe voi, nenorociți născuți.

— Nu sunt înalt născut, spuse Taxilian.

Sheb rânji. „Tu faci așa cum ești, ceea ce este la fel de rău. Întoarce-te acolo unde îți este locul, Taxilian, și dacă nu te descurci singur, te voi ajuta și asta e o promisiune.

— Am doar ceva de învățat, Sheb, de ce te amenință atât de mult?

Sheb și-a sprijinit o mână pe unul dintre pumnalele lui. „Nu-mi plac pretenții și asta ești. Crezi că cuvintele mari te fac mai inteligent, mai bun. Îți place felul în care Rautos te respectă aici, crezi că te vede ca pe un egal. Dar te înșeli în asta - nu ești egalul lui. Îți face umor, Taxilian. Ești un animal de companie inteligent.

— Așa gândesc Letherii, spuse Rautos oftând. „Este ceea ce îi ține pe toți la locul lor, în sus, în jos – chiar dacă oamenii pretind că disprețuiesc sistemul, ajung să facă tot ce le stă în putință pentru a-l menține pe loc.”

Taxilian oftă la rândul său. — Înțeleg asta, Rautos. Stabilitatea vă ajută să vă amintiți unde vă aflați. Afirmă că ai un loc legitim în societate, în bine sau în rău.

— Ascultaţi-vă pe voi doi mâncători de rahat.

Până atunci sosiseră ceilalți. Taxilian arătă spre depresiune. — Credem că am găsit o cale de intrare, dar va trebui să săpăm.

Ultimul s-a apropiat cu o lopată în mâini. 'O sa incep.'

Fantoma plutea, privind. Înspre vest, soarele se așeza în filonul luritic al orizontului. Când Last a avut nevoie de odihnă, Taxilian i-a luat locul. Apoi Nappet, urmat de Sheb. Rautos a încercat atunci, dar până în acest moment groapa era adâncă și a avut dificultăți în a-și coborî, și i-a fost și mai greu să arunce nisipul suficient de sus pentru a-l împiedica să se cerne înapoi. Perioada lui nu a durat mult înainte, cu un mârâit, Sheb i-a spus să iasă și să lase sarcina pe seama născuților care cunoșteau această afacere. Last și Taxilian s-a chinuit să-l scoată pe Rautos din groapă.

În întunericul prăfuit de dedesubt, săpătura scoase la iveală o margine de piatră, blocurile uriașe așezate fără mortar.

Cearta de mai devreme a tulburat fantoma, deși nu era sigur de ce era așa. La urma urmei, a trecut de asemenea prostii. Jocurile de stație, atât de amare, atât de autodistructive – totul părea o pierdere de timp și energie, blestemul oamenilor care puteau privi spre exterior, dar niciodată spre interior. A fost asta o măsură a inteligenței? Au fost astfel de victime nefericite pur și simplu stupide, incapabile de introspecție și de auto-judecata onesta? Sau a fost o calitate a inteligenței scăzute faptul că posesorul ei a fugit instinctiv de tulburarea potențial mortală de a cunoaște prea multe adevăruri despre sine?

Da, această noțiune de auto-amăgire a fost cea care l-a lăsat să se simtă ciudat de anxios, expus și vulnerabil. La urma urmei, își vedea valoarea. Când sinele era un monstru - cine nu s-ar ascunde de așa ceva? Cine nu ar alerga când s-a apropiat? Destul de aproape pentru a mirosi, pentru a gusta? Da, chiar și cea mai de jos fiară cunoștea valoarea de a nu se cunoaște *prea* bine pe sine.

— Am ajuns la podea, anunţă Sheb, îndreptându-se. Când ceilalți s-au înghesuit până la marginea nesigură, el a mârâit: „Păstrați-vă distanța, proști! Vrei să mă îngropi?

— Tentant, spuse Nappet. — Dar atunci ar trebui să dezgropăm cadavrul tău mizerabil.

Lopata răzuită pe lespezi. După un timp, Sheb spuse: — Am partea de sus a ușii aici în fața mea – este joasă... dar lată. Există o rampă, fără trepte.

Da , gândi fantoma, *așa ar trebui să fie.*

Sheb nu era interesat să predea sarcina, acum că putea vedea calea spre intrare. Sapă repede, mormăind cu fiecare grămadă în sus de nisip greu și umed. — Simt mirosul de apă, icni el. — Ar putea fi tunelul inundat, dar cel puţin nu vom muri de sete, nu-i aşa?

— Nu mă duc acolo jos, spuse Respirația, dacă este apă în tunel. Nu sunt. Vă veți îneca cu toții.

Rampa a coborât încă șase sau șapte pași, suficient pentru a-l lăsa pe Sheb epuizat. Nappet a preluat conducerea și, la scurt timp mai târziu, cu amurgul adunat în spatele lor, o lovitură s-a aruncat în spațiul gol. Au terminat.

Tunelul de dincolo era umed, aerul dulce de mucegai putrezitor și acru de ceva mai murdar. Apa acumulată pe podea avea o adâncime mai mică de un deget, alunecoasă sub picioare. Întunericul era absolut.

Toată lumea a aprins felinare. Privind asta, fantoma s-a trezit din nou speriat. Ca și în cazul tuturor celorlalte accesorii; ca și în cazul apariției brusce a lopeții, îi lipseau detalii esențiale - nu puteau pur și simplu să vină la existență după cum era necesar, până la urmă. Realitatea nu a funcționat așa. Nu, trebuie să fie că era orb la lucruri, o viziune blestemată să fie selectivă, dând doar ceea ce era necesar, ceea ce era relevant pentru moment. Din câte știa, își dădu brusc seama că ar putea fi un tren de vagoane care să însoțească acest grup. S-ar putea să fie servitori. Gărzi de corp. O armată. Lumea reală, a înțeles el cu un șoc, nu era ceea ce vedea, nu era ceea ce interacționa instant de clipă. Lumea reală era de *necunoscut.*

S-a gândit că s-ar putea să urle. S-a gândit că ar putea da glas ororii, revelației sale abjecte. Căci, dacă într-adevăr lumea era de necunoscut, atunci și forțele care acționau asupra lui, și cum ar putea cineva să se ferească de asta?

Încremenit, incapabil să se miște. Până când grupul a coborât în tunel, apoi încă o descoperire l-a atacat, în timp ce lanțurile l-au târât în groapă, trăgându-l – țipând acum – în coridor.

Nu era liber.

Era legat de viețile acestor oameni ciudați, dintre care nici unul nu știa că există. Era sclavul lor, dar a devenit atât de inutil încât nu avea voce, nici corp, nici identitate dincolo de această fragilă batjocură a sinelui – și cât timp putea supraviețui o astfel de entitate, când era invizibilă pentru toți ceilalți? Când nici măcar zidurile de piatră și bazinele de apă sclipitoare nu i-au recunoscut sosirea?

A fost acesta, deci, chinul tuturor fantomelor?

Posibilitatea era atât de teribilă, atât de îngrozitoare, încât s-a dat înapoi. Cum ar putea sufletele muritoare să merite o asemenea pocăință veșnică? Ce crimă vastă a comis simplul act de a trăi? Sau fusese el personal condamnat la această soartă? De vreun zeu sau zeiță crudă la judecată, lipsită de orice milă?

La acel gând, chiar în timp ce se agita în urma stăpânilor săi, a simțit o furie bruscă. O explozie de indignare. *Ce zeu sau zeiță îndrăznește să prezume dreptul de a mă judeca? Aceasta este aroganța prea mare pentru a fi câștigată.*

Oricine ai fi, te voi găsi. Jur. Te voi găsi și te voi tăia. Umilește-te. Până la genunchi. Cum îndrăznești! Cum îndrăznești să judeci pe cineva, când îți ascunzi fața? Când îndepărtezi tot adevărul posibil al existenței tale? Prezența ta voită?

A te ascunde de mine, oricine-orice ai fi, este un joc copilăresc. Un joc nedemn. Înfruntă copilul tău. Înfruntă toți copiii tăi. Arată-mi veridicitatea dreptului tău de a mă judeca.

Fă asta și te voi accepta.

Rămâneți ascuns, chiar dacă îmi supuneți sufletul la suferință și vă voi vâna.

O să te vânez.

Rampa a urcat până a ajuns într-o cameră lată, cu tavanul jos.

Aglomerat cu cadavre de reptiliene. Putreind, mirositoare, în bălți de icor gros și sânge neplăcut. Douăzeci, poate mai mult.

K'Chain Che'Malle. Creatorii acestui oraș.

Fiecare tăiat în gât. Executat ca caprele pe un altar.

Dincolo de ei, o rampă în spirală urca abrupt în sus. Nimeni nu a spus nimic în timp ce au ales căi atente, independente prin măcel. Taxilian în frunte, au început ascensiunea.

Fantoma a privit cum Respirația se opri să se aplece și să treacă un deget prin sângele în descompunere. Ea a strecurat acel deget în gură și a zâmbit.

Cartea a doua

Mâncătorii de diamante și pietre prețioase

Am auzit o poveste
A unui râu
Care este locul în care apa curge peste pământ
strălucind în soare
Este o legendă
Și neadevărat
În poveste apa este limpede și atât
de ce este neadevărat
Toti stim
Apa este culoarea
De sange
Oamenii alcătuiesc legende
Pentru a preda lecții
Deci, cred că povestea este despre noi
Despre un râu de sânge
Si într-o zi
Vom alerga limpede

Of A River Badalle

Capitolul șapte

Creaturile oribile se zvârnesc în rândul lor
Un rând de scuturi și un rând de fețe pictate
Mi-au ieşit din gura
Așa cum obișnuiesc să facă ucigașii
Când nimeni nu părea ocupat ca ei
Cu stindardele și standardele lor prețioase
Și cu muzica pășirii în timp Așa cum obișnuiesc să facă cei drepți
Acum vezi toate aceste arme strălucitoare atât de dornice
Să se ciocnească în discordia acordului uluit
Orb ca milipedele în noroi
Ca între iubiți, cuvintele pot face
În adâncurile întunecate lebedele alunecă ca focile
Scaland pereții de gheață ai închisorii lui Cold
Tot ce visăm este fără legături

Confessions of the Condamnés, Banathos of Bluerose

Erganul a mers pe tunelul inundat, amintindu-și trupurile care odată plutiseră acolo, mișcându-se ca niște bușteni, carnea transformându-se în jeleu. Acum, uneori, împingând un picior înainte, dădea deoparte oase nevăzute. Întunericul nu promitea nicio singurătate, nici un abandon adevărat, nici un loc de odihnă final. Întunericul nu era altceva decât o casă pentru cei uitați. De aceea sarcofagele aveau capace, iar criptele erau sigilate sub piatră și tumule sub pământ îngrămădit. Întunericul era viziunea din spatele ochilor închiși, puțin mai mult decât respingerea luminii atunci când detaliile încetau să mai fie relevante.

Ar putea găsi o astfel de lume. Tot ce trebuia să facă era să închidă singurul ochi rămas. Ar trebui să funcționeze. Nu înțelegea de ce nu. Apa, foarte rece, îi lăcu pulpele. El a salutat darul lui de amorțeală. Aerul era urât, dar era obișnuit cu asta. Nu ar trebui să existe nimic care să-l țină aici, înlănțuindu-l în acest moment.

Evenimentele se desfășurau, atâtea evenimente, și nu toate treceau la atingerea lui, răsucindu-se după voința lui.

Furia făcea loc fricii. Căutase altarul pe care Vrăjitoarea Pene la sfințit în numele său. Se așteptase să-i găsească sufletul, voința ei lipsită de carne încolăcindu-se în curenți în jurul molozului scufundat, dar nu fusese nimic, nimeni. Unde plecase ea?

Încă îi simțea părul sub mâna lui, luptele în tăcere în timp ce o rămășiță din sănătatea ei bâjbâia după aer, pentru încă un moment de viață. Palma lui furnică de ecoul convulsiilor ei slabe, începând din acel moment în care ea s-a predat și și-a umplut plămânii cu apă, o dată, de două ori, ca un nou-născut care încearcă darurile unei lumi necunoscute, doar ca să se retragă, să dispară și să alunece ca o anghilă înapoi în întuneric, unde primul lucru uitat a fost pe tine însuți.

Acest lucru nu ar trebui să-l bântuie. Actul lui fusese unul de milă. Gangrenoasă, nebună, nu mai avea puțin timp. Fusese cea mai blândă ghiont, deloc motivată de răzbunare sau dezgust. Totuși, ea ar fi putut foarte bine să-l fi blestemat în acea ultimă respirație expirată și acrișă.

Sufletul ei ar trebui să înoate aceste ape negre. Dar Errantul știa că fusese singur. Camera altarului îi oferise puțin mai mult decât pustiire.

Vadând, podeaua lipicioasă a tunelului coborând cu fiecare pas, picioarele lui și-au pierdut brusc orice strângere și apa se ridică și mai sus, pe lângă pieptul lui, închizându-se peste umeri și lăsindu-i gâtul. Vârful capului i-a periat piatra pietrișă a tavanului tunelului, apoi a ajuns sub, clipind din înțepătura din ochi.

El a împins înainte prin întuneric, până când apa deveni sărată, iar lumina, reflectându-se de pe o suprafață vagă la câțiva pași deasupra capului, fulgeră ca niște amintiri plictisite și mânjite ale fulgerelor. Putea simți tragerile grele ale curenților rătăciți și știa că într-adevăr o furtună năvăli, acolo, pe tavanul acestei lumi, dar nu i-ar fi putut face nimic aici jos. Scurtând prin noroi gros, a pășit pe fundul oceanului.

Nimic nu s-a degradat în acest loc și tot ceea ce nu fusese zdrobit în praf de presiunile imense zăcea acum împrăștiat sub draperii monocrome de nămol, ca mobilierul dintr-o încăpere vastă și abandonată. Totul despre acest tărâm a invitat la groază. Timpul și-a pierdut drumul aici, rătăcind până când ploaia neîncetată de detritus l-a îngreunat, l-a pus în genunchi și apoi l-a îngropat. Orice-oricine-ar putea cădea la aceeași soartă. Pericolul, riscul, era foarte real. Nicio creatură sensibilă nu ar putea rezista

mult timp în acest loc. Inutilitatea și-a oferit simfonia zdrobitoare, iar muzica groaznică a fost eternă.

S-a trezit mergând pe lungimea unui schelet vast, cu coaste neuniforme zimțate înălțându-se ca coloanele unei colonade de fiecare parte, un templu fără acoperiș slăbit sub propria povara nesimțită. A trecut de linia șerpuitoare de bolovani care era coloana vertebrală a imensei creaturi. Patru scapule formau platforme largi concave chiar în față, din care oase lungi bizare iradiau ca niște stâlpi răsturnați. Putea doar să distingă, în întuneric, coroana masivă din spatele craniului monstrului. Aici, deci, aștepta un alt fel de templu. Magazin prețios al sinelui, un spațiu care insista pe ocuparea lui, o existență care cerea recunoașterea propriei prezențe.

Errantul a simpatizat cu noțiunea. La urma urmei, asemenea îngâmfari delicate au adunat oasele sufletului. Trecu pe lângă ultima omoplată, observând efectul unui impact zdrobitor, fără îndoială paralizant. Osul arăta ca o farfurie uriașă spartă.

Venind lângă craniu, văzu că peștera celei mai apropiate prize orbitale a fost spulberată, deasupra și în spatele unui bot alungit, parțial prăbușit, înghesuit cu dinți zimțați. Bătrânul Dumnezeu a făcut o pauză și a studiat acea pagubă pentru o vreme. Nu-şi putea imagina ce fusese această fiară; bănuia că era un copil al acestor curenți adânci, un înotător prin epocile străvechi, neînțelegând complet că timpul lui a trecut. Se întrebă dacă mila a dat acea lovitură de moarte.

Ah, dar nu putea lupta cu propria sa natură, nu-i așa? La urma urmei, cele mai multe dintre ghionturile lui au fost fatale. Impulsul ar putea găsi multe justificări și, în mod clar, mila se numără printre ele. Aceasta a fost, își spuse el, o obsesie de moment. Simțirea părului ei sub mâna lui... o lipsă de conștiință, apoi, acest tremur de remuşcare. Ar trece.

A mers mai departe, știind că în sfârșit, găsise drumul potrivit.

Au fost locuri care nu puteau fi găsite decât prin invitație, prin generozitatea volubilă a forțelor care le-au dat formă, care le-au făcut ceea ce sunt. Astfel de bariere au sfidat foamea și nevoile majorității căutătorilor. Dar învățase căile secrete cu mult, cu mult timp în urmă. Nu avea nevoie de invitații și nicio forță nu putea sta în calea foamei sale.

Strălucirea surdă a luminii din turn a ajuns la el înainte de a putea distinge altceva și a tresărit văzând acel singur ochi batjocoritor plutind în întuneric. Curenții se învârteau cu înverșunare în jurul lui în timp ce el se apropia, bătându-i corpul de parcă ar fi vrut cu disperare să-l îndepărteze. Silts se învârteau, căutând să-l orbească. Dar își ațintì privirea asupra acea strălucire neliniștită și în scurt timp reuși să distingă casa ghemuită, blocată, ramurile negre și noduroase ale copacilor din curte și apoi zidul jos de piatră.

Dunele de nămol erau îngrămădite pe partea turnului Azath. Movilele din curte au fost sculptate, pe jumătaţe devorate, dând la vedere rădăcinile copacilor înclinați. În timp ce Errantul păși pe pietrele șerpuitoare ale cărării, putu să vadă oase împrăștiate din acele tumule desfăcute. Da, în cele din urmă scăpaseră din închisoare, dar moartea sosise prima.

Răbdarea era blestemul longevității. Putea să-și ademenească victima fără vârstă în somnolență, până când carnea însăși putrezește și craniul se rostogoli.

A ajuns la uşă. L-am împins deschis.

Curenții din intrarea îngustă îl năvăliră calde ca lacrimile. Când portalul se închise în urma lui, Errantul făcu un gest. O clipă mai târziu stătea pe piatră uscată. Plutând slab în aer în jurul lui, era un miros de fum de lemn. Un glob zguduit de lumină lanternă se apropie de pe coridorul dincolo.

Silueta răvășită care a pășit în vizor a trimis un zgomot prin Errant. Amintiri tulburi când fundul mării se învârtea pentru a-l orbi pentru moment. Forkrul Assail slăbit era cocoșat la umeri, de parcă fiecare dovadă de dreptate l-ar fi plecat, l-ar fi lăsat rupt. Fața lui palidă era o masă de riduri, ca pielea zdrobită. Ochii torturați s-au fixat pe Errant pentru o clipă, apoi Assailul s-a întors. — Focul și vinul ne așteaptă, Errastas, haide, știi drumul.

Au trecut prin ușile duble de la conjuncția coridoarelor, în căldura uscată a camerei cu vatră. Assailul făcu un semn către un bufet în timp ce se îndrepta şchiopătând spre unul dintre scaunele de lângă şemineu. Ignorând invitația de a bea – pentru moment – Errantul se îndreptă spre celălalt scaun și se așeză în el.

Stăteau unul față în față.

— Ai suferit ceva, spuse Asalul, de când te-am văzut ultima oară, Errastas.

— Râsete din abis, Setch, te-ai văzut în ultima vreme?

„Cei uitați nu trebuie să se plângă niciodată”. Găsise un pahar de cristal, iar acum îl ridicase și studia flăcările pâlpâitoare prinse în vinul de chihlimbar. „Când mă uit la mine, văd... jar. Se estompează, mor. E bine, a adăugat el. Și a băut.

Errantul și-a descoperit dinții. 'Jalnic. Ascunderea ta s-a încheiat, Knuckles.

Sechul Lath a zâmbit la vechiul titlu, dar era un zâmbet amar. — Timpul nostru a trecut.

— A fost, da. Dar acum va renaște.

Sechul clătină din cap. — Ai avut dreptate să te predai prima dată...

'Asta nu a fost capitulare! Am fost alungat!'

— Ai fost forțat să renunți la tot ceea ce nu mai meriți. Ochii bântuiți s-au ridicat pentru a prinde privirea Errantului. — De ce resentimentul?

'Am fost aliați!'

— Așa am fost.

— Vom fi din nou, Knuckles. Tu ai fost Zeul Bătrân care a stat cel mai aproape de tronul meu...

— Tronul tău gol, da.

„Se apropie o bătălie – ascultă-mă! Putem da deoparte toți acești zei noi patetici. Îi putem îneca în sânge! Errantul se apleacă înainte. — Ți-e teamă că vom fi tu și eu singuri împotriva lor? Te asigur, vechi prietene, că nu vom fi singuri. Se aşeză încă o dată pe spate, se uită în foc. — Rudele tale muritorii au găsit o nouă putere, au făcut noi alianțe.

Knuckles pufni. — Ai avea încredere în pacea și justiția Forkrul Assail? După tot ce ți-au făcut odată?

— Am încredere în necesitatea pe care au recunoscut-o.

— Errastas, timpul meu s-a sfârșit. Făcu un gest ondulatoriu cu degetele. — O las pe seama Gemenilor. El a zambit. „Au fost cele mai bune distribuții ale mele”.

— Refuz să accept asta. Nu vei sta deoparte în ceea ce urmează. nu am uitat nimic. Îți amintești puterea pe care o aveam cândva?

— Îmi amintesc... de ce crezi că sunt aici?

„Vreau din nou acea putere. O voi avea.

'De ce?' întrebă Knuckles încet. — Ce cauţi?

— Tot ce am pierdut!

— Ah, vechi prietene, atunci nu-ți amintești totul.

'Nu?'

'Nu. Ai uitat de ce l-ai pierdut în primul rând.

Un lung moment de reculegere.

Errantul se ridică și se duse să-și toarne un pahar de vin. S-a întors și a rămas uitându-se de sus la tovarășul său Bătrân Dumnezeu. — Nu sunt aici, spuse el, numai pentru tine.

Knuckles tresări.

— Intenționez, de asemenea, să invoc Clanul Bătrânilor – pe toți cei care au supraviețuit. Sunt Maestrul Tiglelor. Nu mă pot nega.

— Nu, mormăi Knuckles, ceea ce nu putem face.

'Unde este ea?'

'Dormit.'

Errantul se strâmbă. — Știam deja asta, Setch.

— Stai jos, Errastas. Deocamdată, vă rog. Lasă-ne doar... să stăm aici. Să bem în amintirea prieteniei. Și inocența.

— Când paharele noastre sunt goale, Knuckles.

A închis ochii și a dat din cap. 'Așa să fie.'

— Mă doare să te văd așa, spuse Errantul în timp ce se așeza din nou. — Te vom întoarce la ceea ce ai fost cândva.

„Dragă Errastas, nu ai învățat? Timpul nu-i pasă de dorințele noastre și niciun zeu care a existat vreodată nu poate fi la fel de crud ca timpul.

Errantul închise pe jumătate ochiul rămas. — Așteaptă până vezi lumea pe care o voi face, Setch. Încă o dată, vei sta lângă Tronul Gol. Încă o dată, vei cunoaște plăcerea întâmplării, lovindu-i unul câte unul pe muritorii plini de speranță.

— Îmi amintesc, murmură Knuckles, cum au criticat nenorocirea.

— Și am căutat să potolească soarta rea cu tot mai mult sânge. Pe altare. Pe câmpurile de luptă.

— Și în târgurile întunecate ale sufletului.

Errantul dădu din cap. Mulţumit. Ușurat. Da, putea aștepta această perioadă, această perioadă scurtă de vindecare. A servit și servit bine.

Ar putea să-i acorde încă câteva momente de odihnă.

— Deci, spune-mi povestea, se aventură Knuckles.

— Ce poveste?

— Cel care ți-a luat ochiul.

Errantul s-a încruntat și a privit în altă parte, bună dispoziție evaporându-se. „Morii”, a spus el, „vor mânca orice”.

În turnul Azathului, într-o cameră care era un întreg tărâm, ea a dormit și a visat. Și din moment ce visele

existau în afara timpului, ea mergea din nou pe un peisaj care murise de milenii. Dar aerul era încă ascuțit, cerul deasupra capului la fel de curat în strălucirea lui de argint viu ca în ziua nașterii sale violente. Pe toate părțile clădiri, reduse la moloz, formau movile cu laturi abrupte, zimțate. Inundațiile trecătoare strânseseră noroi peste tot până la un nivel de înălțime cu șoldurile ei. Mergea, curioasă, pe jumătate neîncrezătoare.

Asta a fost tot ce a rămas? Era greu de crezut.

Movilele păreau ciudat de ordonate, bucățile de piatră aproape uniforme ca mărime. Niciun detritus nu coborase pe străzi sau pe străzi. Chiar și nămolurile de inundații se așezaseră netede pe fiecare suprafață.

— Nostalgie, strigă o voce în jos.

Se opri, ridică privirea și văzu o siluetă cu pielea albă, cocoțată în vârful uneia dintre movile. Părul auriu atârnă lung, liber, indicând nuanțe profunde de purpuriu. O sabie cu două mâini cu lamă albă s-a sprijinit de o parte a pieptului lui, pomul de cristal cu mai multe fațete sclipind în strălucire. El a luat multe forme, această creatură. Unele plăcute, altele - ca acesta - ca un scuipat de acid în ochii ei.

— Asta e treaba ta, nu-i așa?

Una dintre mâinile lui mângâia lama emailată a sabiei, senzualitatea gestului făcând-o să tremure. El a spus: „Îmi regret dezordinea ta, Kilmandaros".

— În timp ce faci moartea să pară atât de... ordonată.

El a ridicat din umeri. „Spune-mi, dacă în ultima ta zi – zi sau noapte – nu are nicio diferență – te afli într-o cameră, chiar pe un pat. Prea slab pentru a se mișca, dar capabil să privească în jur - asta-i tot. Spune-mi, Kilmandaros, nu vei fi mângâiat de ordinea a tot ceea ce vezi? Prin știința că va persista dincolo de tine, neschimbată, legată de propria-i măsură lentă, atât de lentă a decăderii?

— Mă întrebi dacă voi fi ce, Osserc? Nostalgic pentru o cameră în care sunt încă?

— Nu este acesta darul final al morții?

Ea și-a ridicat mâinile și i-a arătat pumnii. — Vino jos aici și primește un astfel de cadou, Osserc. Cunosc acest trup, această față pe care mi-o arăți acum. Îl cunosc pe seducător și îl cunosc prea bine. Coborâți, nu vă este dor de îmbrățișarea mea?

Și în adevărurile groaznice ale viselor, Osserc a chicotit apoi. Genul de râs care a tăiat victima, care a șocat gâtul. Disprețuitor, lipsit de empatie. Un râs care spunea: *Nu mai contează pentru mine. Văd că ești rănit și mă amuză. Văd*

cum nu poți renunța la acel lucru pe care l-am aruncat atât de ușor: îngâmfarea că încă contăm unul pentru celălalt.

Atât de mult, da, într-un râs de vis.

— Emurlahn este în bucăţi, spuse el. — Și majoritatea dintre ei sunt acum la fel de morți ca acesta. M-ai învinovăți? Anomandra? Scabandari?

— Nu mă interesează arătarea ta stupidă cu degetul. Cel care acuză nu are nimic de pierdut și totul de ascuns.

— Cu toate acestea, te-ai alăturat lui Anomander...

— Nici pe el nu era interesat de vina. Ne-am unit, da, pentru a salva ce am putut.

— Păcat, atunci, spuse Ossserc, că am ajuns primul aici.

— Unde s-au dus oamenii, Osserc? Acum că le-ai distrus orașul.

Sprâncenele i se ridicară. — De ce, nicăieri. Făcu un gest, cu o mișcare largă a unei mâini, cuprinzând șirurile de movile din jurul lor. — Le-am refuzat momentul lor de... nostalgie.

Se tremură tremurând. — Vino aici jos, spuse ea cu râpă, moartea ta este de mult așteptată.

„Alții sunt de acord”, a recunoscut el. — De fapt, de aceea, zăbovesc aici. Doar un portal supraviețuiește. Nu, nu cel prin care ai trecut, acela s-a prăbușit de atunci.

— Și cine te așteaptă acolo, Osserc?

— Edgewalker.

Kilmandaros și-a dezvăluit colții uriași într-un zâmbet larg. Și apoi a aruncat un râs înapoi la el. Ea a mers mai departe.

Vocea lui părea surprinsă când strigă în spatele ei. 'Ce faci? El e furios. Tu nu înțelegi? El este *supărat* !

— Și acesta este visul meu, șopti ea. — Unde tot ceea ce a fost, rămâne încă să fie. Și totuși, se întrebă ea. La urma urmei, nu-și amintea de acest loc anume. Nici de întâlnirea cu Osserc printre rămășițele sfărâmate ale lui Kurald Emurlahn.

Uneori este adevărat, își spuse ea, că visele se dovedesc tulburătoare.

— Nori la orizont. Negru, înaintând în linii întrerupte. Stormy îşi dădu ochii cu pumnul, apoi se uită cu privirea la Gesler de pe o faţă momentană înroşită. — Ce fel de vis stupid este ăsta?

'De unde sa stiu? Sunt trișori care fac averi interpretând visele proștilor. De ce să nu încerci una dintre

ele?

— Mă spui prost?

— Numai dacă îmi urmezi sfatul, Stormy.

— Oricum, de aceea am urlat.

Gesler se aplecă în față, curățând jarurile și cealaltă parte pentru a face loc antebrațelor sale groase și cicatrice. „A adormi în mijlocul unei sesiuni de băutură este destul de impardonabil. Te trezești țipând, de ce, asta e doar odios. Avea jumătate din idioți aici strânși de piept.

— Nu ar fi trebuit să renunțăm la jocul de război, Ges.

'Nu din nou. Nu a fost așa. Ne-am oferit voluntar să-l găsim pe Hellian. Făcu un semn din cap către a treia ocupantă a mesei, deși doar vârful capului ei era vizibil, cu părul ud de-a lungul unei părți unde absorbise bere vărsată. Sforăiturile ei zburau prin lemnul mesei ca o sută de gândaci de pin care devorează un copac bolnav. — Și uite, am găsit-o, doar că nu era în stare să-și conducă echipa. De fapt, ea nu este în formă pentru nimic. Ar putea fi jefuită, violată, chiar ucisă. Trebuia să stăm de pază.

Stormy a eructat și s-a zgâriat la barbă. — Nu a fost un vis distractiv, asta-i tot.

— Când a fost ultimul vis distractiv pe care ți-ai amintit că l-ai avut?

— Nu ştiu. A trecut ceva timp, cred. Dar poate că le uităm pe acelea. Poate ne amintim doar de cele rele.

Gesler și-a umplut din nou recipientele. — Deci vine o furtună. Subtilitate impresionantă, visele tale. Profetic, chiar. Dormi în șoaptele zeilor, Stormy.

— Acum nu ești bine dispus, Ges. Amintește-mi să nu mai vorbesc despre visele mele.

— Nu am vrut să vorbești despre ei de data asta. A fost țipătul.

— Nici un țipăt, așa cum ți-am spus. A fost un urlet.

'Care este diferența?'

Încruntându-se, Stormy întinse mâna după jarul lui. — Numai că uneori, poate, zeii nu șoptesc.

cu *blană încă îți bântuie visele?* '

Bottle deschise ochii și se gândi să-i arunce un cuțit în față. În schimb, făcu încet cu ochiul. — Bună ziua, căpitane. Sunt surprins că nu ești...

— Scuză-mă, soldat, dar tocmai mi-ai făcut cu *ochiul* ?

S-a asezat pe patutul lui. — A fost o clipă, căpitane? Esti sigur?'

Faradan Sort se întoarse, mormăind pe sub răsuflarea ei, în timp ce mărșăluia spre ușa cazărmii.

Odată ce ușa închisă în urma ei, Bottle se așeză pe spate, încruntat. Acum, să te joci cu capul unui ofițer era doar, ei bine, o a doua natură. Nu, ceea ce l-a deranjat era faptul că deodată nu era sigur dacă ea vorbise deloc. Ca întrebare, nu mi s-a părut potrivit, nefiind de la Faradan Sort. De fapt, se îndoia că ea chiar știa ceva despre blestemul lui special – cum ar putea ea? Nu a fost un prost în viață care să-i fi confiscat unui ofițer. Mai ales cei care au ucis cu cruzime scorpioni talentați și s-au căsătorit fericiți fără un motiv întemeiat. Și dacă ea știa într-adevăr ceva, atunci însemna că cineva a schimbat acel fragment de informații în schimbul cu altceva. O favoare, o înțelegere, care nu era nimic mai puțin decât o trădare pe spate a fiecărui soldat comun din legiune.

Cine a fost suficient de ticălos să facă asta?

A deschis ochii și a privit în jur. Era singur în cazarmă. Fiddler scosese echipa pentru acel exercițiu de teren, jocul de război împotriva batalioanelor proaspăt asamblate ale lui Brys Beddict. Plângându-se de un stomac rău, Bottle se văitase și gemuse să iasă din el. Nu pentru el niște drumuri inutile prin tufișuri și terenuri agricole; în plus, nu trecuse atât de mult timp în urmă că-i ucideau pe Letherii pe bune. Erau șanse mari ca cineva - de ambele părți - să uite că toți erau prieteni acum. Ideea a fost că fusese primul suficient de rapid cu plângerea de stomac rău, așa că nimeni altcineva nu a putut să o accepte - a surprins privirea vicioasă de la Smiles, cu care bineînțeles că se obișnuise de mult de atunci. el a fost întotdeauna mai rapid decât ea.

Zâmbete. Bottle își fixă privirea asupra pătuțului ei, îl studie printr-o mișcare suspectă. Rahatul din spatele ei era punctul forte, nu-i așa? Da, și cine altcineva a avut-o pentru el?

Și-a legănat picioarele pe podea și-zei, piatra aceea era rece! — s-a îndreptat spre dana ei.

A meritat să abordăm aceste lucruri cu prudență. Dacă cineva avea obiceiul să pună capcane în aproape tot ceea ce nu voia să atingă altcineva, acela era pisoiul pe jumătate nebun, scuipat, cu autocolantele ascuțite. Bottle și-a scos cuțitul de mâncare și a început să cerceteze sub salteaua subțire, aplecându-se pentru a privi cusăturile și proiecțiile aparent aleatorii de paie de căpușă - oricare dintre acestea putea fi acoperită cu otrăvire - proiecții care, a descoperit

el, s-au dovedit a fi... proiecții aleatorii ale paielor de căpușă. *Încerc să mă aline în ceva... Îl simt mirosul.*

A îngenuncheat și a aruncat o privire sub cadru. Nimic evident, iar asta l-a făcut și mai suspicios. Mormăind, Bottle s-a târât în jur pentru a îngenunche în fața cutiei ei. Problema cu Letherii - nu ceva ce ar fi luat cu ei. Nu ar fi avut prea mult timp să-l aranjeze, oricum nu în mod viclean. Nu, acele și lamele ar fi prost ascunse.

Îl vânduse, dar avea să învețe să regrete că a făcut asta.

Negăsind nimic pe exteriorul portbagajului, își strecură vârful cuțitului în broască și începu să lucreze la mecanism.

Descoperirea că cutia de lacăt nici măcar nu era încuiată l-a înghețat într-un moment lung de groază, răsuflarea ținută, transpirația bruscă care îi curgea fruntea. *O capcană cu siguranță. O capcană criminală. Zâmbetele nu invită oamenii să intre, oh, nu, nu ea. Dacă doar ridic acest capac, sunt un om mort.*

S-a răsucit auzind zgârietul cizmelor și s-a trezit privind în sus la Corabb Bhilan Thenu'alas. — Respiraţie, soldat, nu te mai furişa pe mine aşa!

'Ce faci?' întrebă Corabb.

'Pe mine? *ce* faci ? Nu-mi spune că vechiul s-a terminat deja...

'Nu. Mi-am pierdut noua sabie. Sergentul sa supărat și m-a trimis acasă.

— Ghinion, Corabb. Nicio glorie pentru tine.

— Nu am căutat niciunul, nu a fost o luptă adevărată, Bottle. Nu văd rostul în asta. Ar învăța ceva doar dacă ne-am putea folosi armele și ne-am ucide câteva sute dintre ei.

'Dreapta. Are sens. Adu-o cu Fiddler...

'Am facut. Chiar înainte să mă trimită înapoi.

— Devine din ce în ce mai nerezonabil pe zi ce trece.

— Amuzant, spuse Corabb, exact asta i-am spus. Oricum, ce faci? Acesta nu este patul tău.

— Ești o persoană ascuțită, Corabb. Vezi, așa e. Smiles încearcă să mă ucidă.

'Este ea? De ce?'

— Femeile ca ea nu au nevoie de motive, Corabb. Ea a pus capcane. Otrava, cred eu. Pentru că am rămas în urmă, vezi? Ea a întins o capcană să mă omoare.

— Oh, spuse Corabb. — Asta e inteligent.

— Nu destul de inteligent, prietene. Pentru că acum ești aici.

'Eu sunt da.'

Sticla scoasă din spate din cutie. — Este descuiat, spuse el, așa că vreau să ridici capacul.

Corabb trecu și aruncă capacul înapoi.

După ce și-a revenit din tresărire, Bottle s-a târât să arunce o privire înăuntru.

'Acum ce?' întrebă Corabb în spatele lui. — Asta a fost practică?

'Practică?'

— Da.

— Nu, zei Corabb, asta e ciudat, uitați-vă la acest echipament! Hainele alea.

— Ei bine, ceea ce am vrut să spun a fost, vrei să deschid mai departe cutia lui Smiles?

'Ce?'

— Asta e al lui Cuttle. Ești la patul lui Cuttle, Bottle. A arătat. — Al ei este chiar acolo.

— Ei bine, mormăi Bottle în timp ce se ridică și lăsă capacul cutiei. — Asta explică codul.

— Oh... așa-i?

S-au uitat unul la altul.

— Deci, câți nenorociți crezi că ai născut până acum?

'Ce?'

'Ce?'

— Spui doar ceva, Corabb?

'Ce?'

'Inainte de asta.'

— Înainte de ce?

— Ceva despre nenorociţi.

— Mă spui nenorocit? întrebă Corabb, cu fața întunecată.

'Nu, desigur că nu. De unde sa stiu eu?'

'Cum-'

— Nu e treaba mea, nu? Bottle îl plesni pe bărbat pe un umăr solid și porni să-și găsească cizmele. 'Ma duc afara.'

— Am crezut că ești bolnav.

'Mai bine acum.'

Odată ce scăpase – cel mai probabil evitând cu multă putere să fie bătut până la moarte de cel mai mare pumn al echipei din cauza unei neînțelegeri jalnice – Bottle se uită o clipă la soarele de la mijlocul după-amiezii, apoi porni. *Bine, parazit, sunt atent acum. Unde sa?*

'Era și timpul. Aveam îndoieli...

Rapid Ben! De când te jucai cu Mockra? Și ai idee cum ne vor dure craniile până în seara asta?

— Relaxează-te, am ceva pentru asta. Bottle, vreau să mergi la Palatul Vechi. Sunt jos în cripte.

Unde-ți aparține.

— Prima dată când cineva și-a exprimat acel sentiment special, Bottle. Spune-mi când ajungi la teren.

Ce faci în cripte, Quick Ben?

— Sunt la Cedance. Trebuie să vezi asta, Bottle.

Le-ai găsit, atunci?

'OMS?'

Sinn și Grub. Am auzit că au dispărut.

— Nu, ei nu sunt aici și nici un semn că cineva a fost aici jos de ceva vreme. După cum i-am spus deja Adjunctului, cei doi diablonii au dispărut.

Plecat? A plecat unde?

'Nici o idee. Dar au plecat.

Vești proaste pentru Adjunct - își pierde magii...

— Ea m-a prins. Ea nu are nevoie de nimeni altcineva.

Și toate temerile mele sunt puse la loc.

— Poate că nu ți-ai dat seama, Bottle, dar te întrebam despre iubitul tău blănos dintr-un motiv.

Gelozie?

— Grăbește-te și vino aici ca să te pot sufoca. Nu, nu gelozie. Deși, dacă mă gândesc la asta, nici nu-mi amintesc ultima dată...

Ai spus că ai un motiv, Quick Ben. Să auzim.

— Ce ți-a spus Deadsmell?

Ce? Nimic. Bine.

'Hah, stiam asta! Nu-l crede, Bottle. Nu are nicio idee – nicio idee – despre ceea ce este în lucru.

Știi, Quick Ben, oh... nu contează. Deci, sunt pe teren. Incotro acum?

— Te vede cineva?

Nu mi-ai spus să fac asta pe furiș!

— Se vede cineva?

Sticla se uită în jur. Aripile Vechiului Palat au fost așezate adânc în noroi, tencuiala crăpată sau pur și simplu dispăruse, pentru a scoate la iveală pereții de cărămidă crăpați și prăbușiți. Mârâituri de ierburi au înghițit vechile căi de piatră. Un fel de piață în stânga lui era acum un iaz de mică adâncime. Aerul era plin de insecte care se învârteau. *Nu.*

'Bun. Acum, urmează-mi exact instrucțiunile, Bottle.

Sunteţi sigur? Adică, plănuiam să ignor fiecare a treia direcție pe care mi-ai dat-o.

— Lăutarul trebuie să aibă câteva cuvinte cu tine, soldat. Despre regulile de conduită când vine vorba de Înalții Magi.

Uite, Quick Ben, dacă vrei să-l găsesc pe Cedance, lasă-mă pe mine. Am un nas pentru astfel de lucruri.

'Știam eu!'

Știai ce? Doar spuneam-

— Ți-a șoptit la ureche...

Zei de jos, Quick Ben! Zgomotele pe care le scoate nu sunt șoapte. Nici măcar nu sunt cuvinte. Eu nu-

— Îți dă viziuni, nu-i așa? Flashuri din propriile ei amintiri. Scene.'

De unde stii ca?

— Spune-mi câteva.

De ce crezi că e treaba ta?

— Alege unul, la naiba.

A plesnit un țânțar. Unele ar fi mai ușor decât altele, știa el. Mai ușor pentru că erau lipsiți de sens. Cele mai multe amintiri erau, bănuia el. Scene înghețate. Trasee în junglă, scoarța maimuțelor cu patru picioare de pe stânci. Căldura înghesuită în noapte, în timp ce fiarele vânătoare tușeau în întuneric. Dar a fost unul care a revenit iar și iar, în nenumărate variații.

Înflorirea bruscă a cerului albastru, o deschidere în față, mirosul de sare. Flux moale de valuri blânde pe plaja de corali albi. Căptușeală fără suflare pe șuviță într-un cor de strigăte entuziasmate și vorbărie. Punctul culminant al călătoriilor terifiante pe uscat, unde părea că acasă nu le va mai găsi niciodată. Și apoi, într-un cadou brusc... *Shorelines, Quick. Soare strălucitor, nisip fierbinte sub picioare. A reveni acasă... chiar și atunci când casa nu a mai fost vizitată până acum. Și, dintr-o dată, se adună pentru a începe să construiască bărci.*

— Bărci?

Întotdeauna bărci. Insulele. Locuri în care vânătorii bruni nu pândesc noaptea. Locuri, unde pot fi... în siguranță.

„Eres-”

A trăit pentru mări. Oceanele. Venind de pe marile continente, au existat în stare de zbor. Linii de țărm i-au hrănit. Vastul gol dincolo de recife îi chema.

'Barci? Ce fel de bărci?

Variază - nu călătoresc întotdeauna cu același grup. Adăposturi. Bărci din stuf și plute de bambus. Piei, coșuri acoperite de cuiburi asemănătoare puieților din copacii

prăbușiți. Rapid Ben, Eres'al-ei erau deștepți, mai deștepți decât ai putea crede. Nu erau atât de diferiți de noi pe cât ar părea. Au cucerit întreaga lume.

— Deci, ce sa întâmplat cu ei?

Bottle a ridicat din umeri. *Nu știu. Cred că, poate, li s-a întâmplat.*

Găsise o uşă despărţită. Mergând pe lungimea coridoarelor întunecate și umede și urmând scările înguste care coborau în spirală până la palierele în apă până la glezne. Păsind într-un loc și altul, apropiindu-se fără greșeală de acel reziduu pulsatoriu al puterii străvechi. *Case, țigle, holde, rătăcire - toate acestea sună destul de simplu, nu-i așa, Quick Ben? Logic. Dar cum rămâne cu drumurile mării? Unde se potrivesc? Sau sunetul sirenelor vântului? Ideea este că ne vedem ca pe noi înșine marii călătoriți, călătorii și exploratorii îndrăzneți. Dar Eres'al, Magul Înalt, au făcut-o primii. Nu există un loc în care să pășim nicăieri în această lume în care ei să nu fi pășit primii. Gând umilitor, nu-i așa?* Ajunse într-un tunel îngust, cu podea neuniformă, care forma insule între bazine. Un portal masiv cu o piatră de buiandrug înclinată făcu semn. A pășit și a văzut calea mare și platforma mai largă de la capăt, unde stătea Quick Ben.

— În regulă, sunt aici, Quick Ben. Cu picioarele ude.

Camera vastă era scăldată într-o lumină aurie care se ridica ca ceața din Tigla care se întindea de pe disc. Quick Ben, cu capul înclinat într-o parte, îl privi pe Bottle apropiindu-se de drum, cu o privire ciudată în ochi.

'Ce?'

Clipi, apoi făcu un gest. — Privește în jur, Bottle. Cedance este *viu.* '

— Ce înseamnă?

— Speram să-mi spui. Magia aici ar trebui să scadă. La urma urmei, am dezlănțuit warrens. Am adus Deck of Dragons. Am trântit ușa pe Chaos. Este ca și cum ai aduce roata unui trib care a folosit doar sănii și travois - a avut loc o revoluție printre magii acestui regat. Chiar și preoții găsesc totul pe dos - ar fi frumos să strecori un spion în cultul Errantului. Oricum, locul ăsta ar trebui să fie pe moarte, Bottle.

Sticla se uită în jur. Un Tile din apropiere arăta o împrăștiere de oase sculptate ca niște impresii pe suprafața de piatră, impresii care străluceau ca și cum ar fi fost umplute cu jar. În apropiere era un altul care arăta un tron gol. Dar cea mai strălucitoare Tile dintre toate și-a ridicat

propria imagine deasupra suprafeței plane, astfel încât a plutit, învârtindu-se, în trei dimensiuni. Un dragon, aripile întinse larg, fălcile deschise. — Respiraţia lui Hood, mormăi el, reprimându-şi un fior.

— Drumurile tale ale mării, Bottle, spuse Quick Ben. — Mă fac să mă gândesc la Mael.

— Ei bine, greu să nu mă gândesc la Mael în acest oraș, Înalt Mage.

— Atunci știi.

Bottle dădu din cap.

— Nu este nici pe departe la fel de îngrijorător ca ceea ce se întâmpla în Imperiul Malazan. Ascensiunea lui Mallick Rel, Jhistalul.'

Bottle se încruntă la Quick Ben. „Cum poate fi asta mai îngrijorător decât să găsești un Dumnezeu Bătrân stând lângă tronul Letherilor?”

— Nu este *tronul* lângă care stă. Este Tehol. Din câte am înțeles, acea relație există de ceva timp. Mael se ascunde aici, încercând să-și țină capul în jos. Dar nu are prea multe de spus când un muritor reușește să-și înțeleagă o parte din puterea lui și începe să forțeze concesii.

— Zeul Bătrân al Mărilor, spuse Bottle, a fost întotdeauna un zeu însetat. Și fiica lui nu este cu mult mai bună.

— Beru?

'Cine altcineva? Lady of Fair Seas este un titlu ironic. Merită, a adăugat el, privindu-l pe dragonul Tile, „să nu luăm lucrurile atât de literalmente”.

— Mă gândesc, spuse Quick Ben, să-i cer Adjunctului să te ridice la Înalt Mag.

— Nu face asta, se răsti Bottle. — Dă-mi un motiv să nu o fac. Și nici unul dintre cei patetici despre tovărășie și cum ești atât de nevoie de tine în echipa lui Fid.

'În regulă. Vezi ce crezi despre asta, atunci. Ține-mă acolo unde sunt... ca degeţul tău ras în gaură.

Ochii strălucitori ai Înaltului Mag se mijiră, apoi el zâmbi. — Poate că nu te plac prea mult, Bottle, dar uneori... îmi place ce spui.

'Norocosule. Acum, putem să ieșim din acest loc?

— Cred că este timpul, spuse ea, să plecăm.

Withal miji la ea, apoi se frecă de perii de pe bărbie. — Vrei o cazare mai bună, iubire?

— Nu, idiotule. Adică *plec.* The Bonehunters, acest oraș, totul. Ai făcut ce trebuia să faci. Am făcut ceea ce

trebuia să fac - mizerabila mea familie de răpiți ai lui Rake a dispărut, acum. Nimic nu ne mai ține aici. În plus, a adăugat ea, nu-mi place unde merg lucrurile.

„Lectura aceea...”

'Fără înţeles.' Ea a fixat asupra lui o privire uniformă. — Arăt ca Regina Casei Înalte Dark?

Fără ezitare.

— Îți prețuiești viața, soț?

— Dacă vrei să plecăm, de ce, nu mă aștept ca cineva să încerce să ne oprească. Putem rezerva trecerea... undeva. Și apoi s-a încruntat. — Stai, Sand. Unde vom merge?'

Încruntat, ea se ridică și începu să se plimbe prin camera lor mică, slab mobilată. — Îți amintești de Shake? Pe insula aceea închisoare?

— Da. Cei care foloseau cuvinte vechi Andii pentru unele lucruri.

— Cine se închină la mal, da.

'Bine?' el a intrebat.

— Cine părea să creadă și că țărmul era pe moarte.

— Poate cel pe care l-au cunoscut, adică, întotdeauna există un fel de țărm.

'Cresterea nivelului marii.'

— Da.

„Acele niveluri ale mării”, a continuat ea, îndreptându-se acum spre fereastră și privind spre oraș, „s-au menținut nefiresc de jos... de mult timp”.

'Ei au?'

— Omtose Phellack. Ritualurile gheții. Jaghut și războiul lor cu T'lan Imass. Câmpurile vaste de gheață se topesc, Withal. Ea l-a înfruntat. — Ești Meckros – ai văzut singur furtunile – am văzut-o din nou la Fent Reach – oceanele sunt în haos. Anotimpurile sunt stricate. Inundații, secete, infestări. Și unde vrea Adjunctul să-și ducă armata? Est. Spre Kolanse. Dar este o părere comună aici, în Lether, că Kolanse suferă o secetă teribilă. Ochii ei întunecați s-au întărit. — Ai văzut vreodată un popor întreg murind de foame, murind de sete?

'Nu. Ai?'

„Sunt *bătrân* , soț. Îmi amintesc de Saelen Gara, un popor Andii din lumea mea natală. Trăiau în păduri. Până au murit pădurile. I-am implorat, atunci, să vină la Kharkanas. Spre orașele tărâmului. Au refuzat. Le-au fost frânte inimile, au spus ei. Lumea lor murise și așa au ales să moară cu ea. Andarist a implorat... Privirea i s-a

întunecat atunci și s-a întors, înapoi la fereastră. — Da, Withal, să-ți răspund. Da, am. Și nu o voi mai vedea.

'Foarte bine. Unde, atunci?

— Vom începe, spuse ea, cu o vizită la Shake.

— Ce au ei să-ți spună, Sand? Amintiri deformate. Superstiții ignorante.

— Withhal. Am căzut în luptă. Ne-am războit cu K'Chain Che'Malle. Până când Tiste Edur ne-a trădat, ne-a măcelărit. În mod clar, nu au fost atât de minuțioși pe cât ar fi trebuit să fie. Unii Andii au supraviețuit. Și se pare că în acea regiune existau mai mult decât doar K'Chain Che'Malle. Au fost oameni.

— The Shake.

— Oameni care aveau să devină Shake, odată ce i-au luat pe Andii supraviețuitori. Odată, miturile și legendele ambelor grupuri s-au împletit și au devenit imposibil de distins. Ea făcu o pauză, apoi spuse: „Dar chiar și atunci, trebuie să fi existat un fel de scismă. Dacă, desigur, Tiste Andii din Bluerose nu au fost o populație anterioară, o migrație diferită de a noastră. Dar gândul meu este următorul: unii dintre Shake, cu Tiste Andii printre ei, s-au despărțit, au călătorit în interior. Ei au fost cei care au creat Bluerose, o teocrație centrată pe închinarea Domnului cu aripi negre. Pe Anomander Rake, Fiul Întunericului.'

— Nu este la fel de posibil, se aventură Withal, ca *toți* Tiste Andii să plece? Lăsând doar Shake, slab amestecat de sânge pe ici pe colo, poate, dar în rest doar uman, dar acum posedă acea tricotă împletită de mituri și altele?

Ea îi aruncă o privire, se încruntă. — Asta-i un gând, soț. Supraviețuitorii Tiste Andii i-au folosit pe oameni, pentru început, pentru a-și recăpăta puterea - pentru a rămâne în viață pe această lume necunoscută - chiar și pentru a-i ascunde de partidele de vânătoare Edur. Și apoi, când în sfârșit au considerat că sunt gata și că era în siguranță, au plecat cu toții.

— Dar Shake nu le-ar fi respins atunci? Poveștile lor? Cuvintele lor? La urma urmei, cu siguranță nu s-au închinat la Tiste Andii, nu-i așa? Ei s-au închinat țărmului - și trebuie să recunoașteți, aceasta este o religie ciudată pe care o au. Mă rog la o fâșie de plajă și altele.

— Și asta mă interesează mai mult decât cei care au supraviețuit Tiste Andii. Și de aceea vreau să vorbesc cu bătrânii lor, cu vrăjitoarele și vrăjitorii lor.

„Deadsmell a descris scheletele oribile pe care echipa sa și Sinn le-au găsit în capătul de nord al insulei. Jumătate reptiliană, jumătate umană. Nelegitim-'

— Au fost uciși rapid, eliminati. Pata, Withal, a lui K'Chain Che'Malle. Și așa, înainte de a ajunge noi, Tiste, au trăit la umbra Che'Malle. Și nu a fost izolat. Nu, a existat o formă de contact, un fel de relație. Trebuie să fi fost.

Se gândi la asta, încă neștiind unde o duceau gândurile ei. De ce devenise atât de important să descopere secretele Shake-ului. „Sandalath, de ce te-ai războit împotriva lui K’Chain Che’Malle?”

Ea părea uimită. 'De ce? Pentru că erau diferiți.

'Înțeleg. Și au luptat împotriva ta la rândul lor. Pentru că erai diferită sau pentru că le invadai lumea?

Întinse mâna și închise obloanele, blocând peisajul urban și cerul de dincolo. Întunericul brusc a fost ca un giulgiu în conversația lor. — Acum ies afară, spuse ea. — Începeți să împachetați.

Cu o precizie delicată, Telorast a ciupit pleoapa, strângând-o și ridicând-o departe de ochi. Curdle se aplecă pentru o privire mai atentă, apoi se trase înapoi, ghearele din spate zgârâindu-se pentru a-și menține strânsoarea pe partea din față a tunicii lui Banaschar.

— E beat cu pipi, în regulă. Lumânare înăbușită. Foc stins, lampă eviscerată, morți puturoși.

Telorast a eliberat capacul, l-a văzut cum se scufundă înapoi. Banaschar oftă umed, gemu și se mișcă pe scaun, cu capul înclinat.

Cele două creaturi scheletice s-au grăbit și s-au întâlnit pe pervazul ferestrei din cealaltă parte a încăperii. Și-au înclinat capetele mai aproape unul de altul.

— Ce acum? şopti Curdle.

'Ce fel de întrebare e asta? Ce acum? Ce acum? Ti-ai pierdut mintile?'

— Ei bine, ce acum, Telorast?

'De unde sa stiu! Dar ascultă, trebuie să facem ceva! Acel Errant-el-e... el-e-ei bine, îl urăsc, asta e! Și mai rău, îl folosește pe Banaschar, fostul nostru preot.

— Animalul nostru de companie.

'Asta e corect. Animalul *nostru* de companie, nu al lui!

— Ar trebui să-l omorâm.

'OMS? Banaschar sau Errantul?

— Dacă îl ucidem pe Banaschar, atunci nimeni nu are un animal de companie. Dacă-l ucidem pe Errant, atunci îl

putem ține pe Banaschar pentru noi.

— Corect, Curdle, spuse Telorast dând din cap, dar care dintre ele l-ar înfuria mai mult pe Errant?

'Buna intrebare. Avem nevoie de ceva care să-l facă să înnebunească, complet nebun – asta e cea mai bună răzbunare pentru furtul animalului nostru.

— Și apoi îl ucidem.

'OMS?'

'Nu contează! De ce ești atât de gros? O, ce întrebare ridicolă! Ascultă, Curdle, acum ne-am făcut un plan și asta e bine. Este un început. Așa că să ne mai gândim puțin. Răzbunare împotriva Errantului.

— Zeul Bătrân.

'Dreapta.'

— Cine este încă prin preajmă.

'Dreapta.'

„Furând animale de companie”.

„Coagul-”

— Doar mă gândesc cu voce tare, asta-i tot!

„Tu numești asta gândire? Nu e de mirare că am sfârşit sfâşiaţi în bucăţi, morţi şi mai rău decât morţi!

— Oh, și la ce *te* gândești, atunci?

— N-am avut timp, pentru că a trebuit să vă răspund la toate întrebările!

— Ai întotdeauna o scuză, Telorast, știai asta? Mereu.'

— Și tu ești, Curdle, știai *asta* ?

Din partea cealaltă a încăperii, o voce mormăi: — Despre ce șoptiți voi doi acolo?

Cele două schelete tresăriră. Apoi, trântindu-se cu coada, Telorast lăsă capul în direcția lui Banaschar. — Absolut nimic și asta e un fapt. De fapt, iubit animal de companie, asta e problema! De fiecare dată! Este Curdle. E o idioată! Mă înnebunește! Pun pariu pe tine și pe tine să bei.

— Jocul Errantului este unul al soartei, spuse Banaschar, frecându-se la față. „Folosește-abuzuri-proclivități, tendințe. Dă ghiont, împinge peste margine. Clipi dornic la cele două schelete. „Pentru a-l doborî, trebuie să profiti de aceeași obsesie. Trebuie să întinzi o capcană.

Telorast și Curdle săriră jos de pe pervaz și înaintară spre bărbatul așezat, cu cozile clătinând, cu capul în jos. — O capcană, şopti Telorast. 'Asta e bine. Am crezut că ai schimbat zeii, asta am crezut...

— Nu-i spune ce credem noi! şuieră Curdle.

„Nu contează acum – el este de partea noastră! Nu ai ascultat?

— Errantul vrea tot ce a avut cândva, spuse Banaschar. — Temple, închinători, dominație. Putere. Pentru a face asta, trebuie să-i doboare pe zei. Casele înalte... toate în ruine. grămezi mocnind. Războiul care se apropie cu Zeul Infirm îi oferă șansa lui - câteva ghionturi pe câmpul de luptă - cine ar observa? Vrea sânge vărsat, prieteni, asta vrea.

— Cine nu? întrebă Curdle.

Cele două creaturi ajunseseră la cizmele zgâriate ale lui Banaschar și acum se legănau și se făceau. — Haosul luptei, murmură Telorast, da, asta ar fi ideal.

— Pentru noi, dădu din cap Curdle.

'Exact. Șansa noastră.

'A face ceea ce?' întrebă Banaschar. — Vă găsiţi câteva tronuri? El a pufnit. Ignorându-i în timp ce se prostereau la picioarele lui, își ridică mâinile și se uită la ei. — Vedeți tremurul ăsta, prieteni? Ce înseamnă cu adevărat? Iti voi spune. Sunt ultimul preot în viață din D'rek. De ce am fost cruțat? Am pierdut toate privilegiile de închinare într-un templu. Am pierdut un joc secular de influență și putere, diminuat în ochii fraților și surorilor mei. În ochii tuturor, îmi imaginez. Dar nu am renunțat niciodată să mă închin pe zeul meu. El a mijit ochii. — Ar trebui să fiu mort. Am fost pur și simplu uitat? A durat mai mult decât credea D'rek? Să ne vâneze pe toți? Când mă va găsi zeul meu? După încă o clipă, îşi coborî mâinile pe coapse. — Eu doar... așteaptă.

— Animalul nostru de companie este dezamăgit, șopti Telorast.

— Asta-i rău, şopti Curdle înapoi.

— Trebuie să-i găsim o femeie.

— Sau un copil de mâncat.

— Nu mănâncă copii, Curdle.

— Ei bine, un alt fel de răsfăț, atunci.

'O sticla!'

— O sticlă, da, e bine!

Au mers la vânătoare.

Banaschar a așteptat.

Koryk și-a antrenat arbaleta pe spatele capului cu cască al cercetașului. Degetul îi coborî până la presa de fier.

Vârful unui cuțit plutea în vizor vizavi de ochiul său drept. — Am primit ordine, șopti Smiles, să te ucid dacă ucizi pe cineva.

Și-a tras degetul înapoi. — Ca şi Hood, ai. In plus, ar putea fi un accident.

— Oh, am văzut asta cu siguranță, Koryk. Degetul tău de la trăgaci alunecă accidental în jos așa. Și apoi, oh, a intrat punctul meu de cuțit - un alt accident. Tragedii! Te vom arde pe un rug în stil Seti și asta e o promisiune.

A coborât arbaleta și s-a rostogolit pe o parte, în afara vederii cercetașului stângaci de pe pista de dedesubt. — Corect, asta are un sens perfect, Smiles. Un rug pentru oamenii care trăiesc pe pajiști. Ne place ca înmormântările noastre să implice, de ce, pe toată lumea. Ardem sate întregi și pârjolim pământul cu leghe în toate direcțiile.

Ea clipi la el, apoi ridică din umeri. — Orice ai face cu morții tăi, atunci.

S-a croit drumul în jos pe pantă, urmat de Smiles.

„E rândul meu”, a spus ea când au ajuns la tragerea la sorți. — Treci înapoi acolo sus.

— Ai aşteptat să ajungem aici să spunem asta?

Ea zâmbi.

Lăsându-l să se întoarcă în poziție, Smiles porni prin perie. Nu că cercetașii Letherii erau deosebit de răi. Era mai degrabă faptul că tradiția lor de război îi ținea prinși în ideea unor armate uriașe care se ciocnesc pe câmpuri deschise. Unde cercetașii erau angajați pur și simplu pentru a găsi taberele inamice. Noțiunea unui dușman care s-ar putea topi în peisaj așa cum ar putea malazanii sau chiar ideea că inamicul și-ar putea împărți forțele, ar putea evita ciocnirile directe și ar putea distruge Letherii cu raiduri, ambuscade și linii de aprovizionare întrerupte - nimic din toate astea. făcea parte din gândirea lor militară.

Tiste Edur fusese de departe mai dur. Stilul lor de luptă era mult mai apropiat de cel Malazan, ceea ce explica probabil de ce Edur i-au cucerit pe Letherii din prima rundă.

Bineînțeles, malazanii puteau să stea fermi într-un caz mare, dar avea sens să fi petrecut ceva timp demoralizandu-și și slăbind inamicul în prealabil.

Aceşti Letherii mai aveau multe de învăţat. La urma urmei, într-o zi, Malazanii s-ar putea întoarce. Nu vânătorii de oase, ci armatele imperiale ale împărătesei. Un nou regat de cucerit, un nou continent de subjugat. Dacă regele Tehol voia să păstreze ceea ce avea, fratele său ar fi mai bine să comandă o armată înțeleaptă și urâtă, care știa să înfrunte pușcașii marini, greii, magii de echipă, sapatorii cu munițiii și cavaleria decentă din Malazan.

Ea mormăi în liniște când se apropia de tabăra ascunsă. *Sărmanul Brys Beddict. Ar putea la fel de bine să se predea acum.*

„Dacă ai fi mai puțin urât”, a spus o voce, „te-aș fi ucis cu siguranță”.

Ea se opri, încruntându-se. — Ți-a luat timp să te anunți, pichet.

Soldatul care ieșea la vedere era cu pielea întunecată, cu excepția unei pate de roz, care îi desfigura jumătatea feței și cea mai mare parte a frunții. Arbaleta grea din mâinile lui era înarmată, dar nicio ceartă nu stătea în fantă.

Zâmbete au trecut pe lângă el. — Vorbește despre urât, tu trăiești în coșmarurile mele, Gullstream, știi asta?

Bărbatul a intrat în spatele ei. „Nu mă pot abține să fiu atât de popular în rândul doamnelor”, a spus el. — Mai ales cei Letherii.

În ciuda petei, a existat într-adevăr ceva la Gullstream care le-a făcut pe femei să arunce o a doua și a treia privire. Ea bănuia că ar putea avea niște sânge de Tiste Andii în vene. Ochii în formă de migdale care păreau să nu se așeze niciodată pe o singură culoare; felul lui de a se mișca – de parcă ar fi avut tot timpul din lume – și faptul că era, potrivit zvonurilor, bine spânzurat. Scuturând din cap pentru a înlătura gândurile stupide, ea a spus: „Cercetașii lor au trecut chiar peste – rămânând în mare parte pe pistă. Deci Pumnul ne poate muta pe toți în sus. Vom cădea pe coloana principală țipând plămânii și asta va fi.

În timp ce ea spunea asta, au intrat în tabără - câteva sute de soldați care stăteau sau zăceau în liniște printre copaci, cioturi și tufiș.

Văzându-l pe Keneb, Smiles s-a îndreptat spre a-i face raportul.

Pumnul stătea pe un taburet de tabără pliabil, folosind vârful pumnalului pentru a-și zgâria noroi de pe tălpile cizmelor. O ceașcă de ceai aburind din plante se odihnea pe un ciot de lângă el. Întins pe pământ, la câțiva pași distanță, era sergentul Lăutar, iar chiar dincolo de el, sergentul Balm stătea cu picioarele încrucișate, studiind sabia scurtă pe care o ținea, cu expresia confuză. O duzină de oameni grei așteptau în apropiere, grupați și părând angajați să-și compare mâinile întinse – *numărând firele de păr de la deget, pun pariu.*

— Pumn, Scout Smiles raportează, domnule.

Keneb ridică privirea. — După cum a fost prezis?

— Da, domnule. Putem merge să-i omorâm pe toți acum?

Pumnul s-a uitat la Fiddler: — Se pare că ai pierdut pariul, sergent.

Cu ochii încă închiși, Fiddler mormăi, apoi spuse: — Încă nu am ucis, domnule. Brys Beddict ne-a pescuit în creier de ceva timp, sigur că va fi prins o înotătoare sau branhii sau două. Zâmbete, câți cercetași pe pistă?

— Doar acela, sergent. Își culege nasul.

Fiddler deschise ochii și privi spre Keneb. — Așa, Pumn. Beddict și-a reconfigurat patrulele de cercetători - se fac pereche. Dacă Smiles și Koryk au văzut doar unul, atunci unde era celălalt? S-a schimbat pentru a deveni mai confortabil și a închis din nou ochii. — Și conduce cinci unități – cinci perechi – înaintea corpului său principal. Asa de.'

— Deci, repetă Keneb, încruntat. Se ridică, băgă pumnalul în teacă. „Dacă a trimis unul sau doi pe pistă, ei au fost menționați să fie văzuți. Sergent Balm, găsește-mi harta aia.

— Harta, domnule? Ce hartă?

Mormăind pe sub răsuflarea lui, Keneb se îndreptă spre cei grei. — Tu acolo... da, numele tău?

— Reliko, domnule.

— Ce faci cu ăia grele, Reliko?

— Păi, pentru că sunt unul, domnule.

Privind asta, Smiles pufni. Vârful capului noduros al lui Reliko abia ajunse la umărul ei. Bărbatul arăta ca o prună cu brațe și picioare.

— Cine este sergentul tău? l-a întrebat Keneb pe soldatul Dal Honese.

— Badan Gruk, domnule. Dar a rămas bolnav, domnule, împreună cu sergentul Sinter și Kisswhere. Eu și Vastly Blank aici, ne grupăm cu Drawfirst și Shoaly, sub comanda sergentului Primly, domnule.

'Foarte bine. Intră în cortul de comandă și adu-mi harta.

— Da, domnule. Vrei masa cu ea?

— Nu, nu va fi necesar.

În timp ce soldatul a plecat, Fiddler a spus: „Aș putea fi acolo și înapoi până acum, domnule. Tot de unul singur.

— Aș fi putut, da. Și doar pentru această observație, sergent, du-te și ia-mi masa aia pentru hărți.

— Te-ai gândit că nu este necesar, domnule?

'M-am răzgândit. Pe picioarele tale.'

Gemuind, Fiddler s-a ridicat, l-a înghiontat pe Balm și i-a spus: „Tu și cu mine, avem de lucru”.

Clipind, Balm se uită la el o clipă. Apoi a sărit drept, cu sabia în mână. — Atunci unde sunt ei?

— Urmează-mă, spuse Fiddler, ridicându-se în picioare. — Și lasă chestia aia deoparte înainte să mă împingi cu ea.

'De ce te-aș înjunghia? Adică, te cunosc, nu? Cred. Da, te cunosc.

Trecură pe lângă Reliko în drum spre cort.

În timp ce soldatul păși în sus, Keneb luă pielea înfășurată. 'Mulțumesc. Reliko, înainte de a pleca, o întrebare: de ce toți cei grei își examinează mâinile?

— Adunăm bucăți pierdute, domnule, să vedem dacă a alcătuit o mână întreagă.

— Da?

— Ne lipsește un deget mare, dar am auzit că există un deget greu, fără nici un deget – s-ar putea să se termine în legiunea lui Blistig.

— Într-adevăr, și care ar fi numele lui?

— Nefarias Bredd, domnule.

— Și cum ar putea acest soldat să mânuiască orice arme, fără degetele mari?

Reliko a ridicat din umeri. — Nu pot spune, domnule, pentru că l-am văzut o singură dată, și asta a fost de prea departe. Mă aştept că le leagă cumva, cumva.

— Poate, se aventură Keneb, îi lipsește doar un deget mare. Mâna scutului, poate.

— S-ar putea, domnule, s-ar putea, caz în care, de îndată ce găsim degetul mare, de ce, îl vom anunța. Reliko se întoarse la tovarășii săi.

Keneb se uită după soldat, încruntat.

— Regatele s-au răsturnat unul câte unul, spuse Smiles, din cauza soldaților ca el, domnule. Continuă să-ți spui că... așa fac eu.

— Ce faci, cercetaşule?

— Rămâi sănătos, domnule. El este cel, știi.

'Cine ce?'

— Cel mai scurt greu din istoria Imperiului Malazan, domnule.

'Într-adevăr? Ești sigur de asta, cercetaș?

— Domnule?

Dar desfăcuse harta și acum o studia.

Fiddler și Balm se apropiau, o masă grea între ei. De îndată ce au ajuns, Keneb a rostogolit harta și a pus-o pe blat. — Puteți lua asta înapoi acum, sergenți. Mulțumesc.'

Smiles s-a întors la drum spre locul unde Koryk era ascuns de-a lungul crestei. În spatele ei, caporalul Tarr se zgomotea, sună ca o blestemată de cărucior de blestemat. Ea îi aruncă o privire peste un umăr. — Ar fi trebuit să fii legat, știi asta, nu-i așa?

— Asta e o naibată de simulare, spuse Tarr, ce diferenţă are?

Au ajuns la baza crestei.

'O sa astept aici. Du-te și adună prostul, Smiles, și grăbește-te.

Mușcând o replică, ea porni pe panta. Ar fi diferit, știa ea, dacă ea ar fi fost caporala. Și acesta a fost un exemplu perfect. Dacă ea ar fi fost caporal, Tarr ar fi făcut această urcare și asta era un fapt.

Koryk a auzit-o venind și a coborât să o întâlnească. — Nicio coloană, nu?

— Nu, cum ai ghicit?

— Nu trebuia. Am așteptat. Și... nicio coloană.

Coborâră pârtia unul lângă altul până unde aștepta Tarr.

— Am pierdut inamicul, caporale?

— Așa ceva, Koryk. Și acum Pumnul ne-a pus în mișcare - vom fi și noi deranjați să încercăm să ajungem din urmă. Acum se gândește că ne-am băgat capetele într-un cuib de viespi.

„Acești Letherii nu ne-au putut îndrepta o ambuscadă”, a spus Koryk. — Am fi adulmecit până acum.

— Dar nu am făcut-o, a subliniat Smiles. — Am fost înroșiți, Koryk.

— Leneș, a pronunțat Tarr. 'Prea încrezător. Fiddler avea dreptate.

— Bineînţeles că era, spuse Smiles. — El este Fiddler. Este întotdeauna problema, oamenii de conducere nu îi ascultă niciodată pe cei care știe. E ca două lumi diferite, două limbi diferite.

S-a oprit când a observat că ambii bărbați se uitau la ea. 'Ce?'

— Nimic, spuse Tarr, cu excepția, ei bine, asta a fost o observație clară acolo, Smiles.

— Oh, și asta v-a șocat pe voi doi?

— M-a șocat, a recunoscut Koryk.

Ea se încruntă la el.

Dar, în secret, era mulțumită. *Asta e corect. Nu sunt prostul pe care crezi că sunt. Nu sunt nebunul pe care*

nimeni nu crede că sunt. Toată lumea, vreau să spun. Ei bine, ei sunt adevărații proști, oricum.

S-au grăbit mai departe, dar cu mult înainte să ajungă din urmă compania, totul s-a terminat.

Ambuscada Letherii a surprins gloata lui Keneb coborând pe un versant împădurit care s-a canalizat înainte de a ajunge în bazin. Rândurile inamicilor s-au ridicat de ambele părți din găurile de vulpe săpate rapid și au slăbit câteva sute de săgeți neflăcute cu bile de lut moale în loc de vârfuri de fier ghimpat. Dacă zborurile ar fi fost reale, jumătate din Malazani ar fi fost doborâți, morți sau răniți. Încă câteva salve și majoritatea restului ar fi scos din funcțiune.

Brys Beddict și-a făcut apariția în mijlocul strigăturilor și aplauzelor Letherii, apropiindu-se de Fist Keneb și pictând cu un deget picurător o tăietură roșie pe cuirasa lui din piele fiartă.

— Îmi pare rău, Pumn, dar tocmai ai fost șters.

— Într-adevăr, comandante, a recunoscut Keneb. — Trei sute de Bonehunters morți, tăiați într-un buzunar. Foarte bine făcut, deși bănuiesc că evidențiază o lecție încă nedescoperită.

Zâmbetul de pe chipul lui Brys dispăru ușor. 'Pumn? Mă tem că nu te înțeleg.

— Uneori, tactica cuiva trebuie să se dovedească brutală în execuție, comandante. Mai ales când timpul este oprit și nu se poate face nimic pentru asta.

'Îmi pare rau?'

Claxoanele sunau brusc, dinspre liniile de creastă dincolo de unitățile Letherii - pe toate părțile, de fapt.

Keneb a spus: „Trei sute de vânători de oase morți, comandante, și opt sute de Letherii morți, inclusiv comandantul lor suprem. Nu este un schimb ideal pentru nicio parte, dar într-un război, probabil unul pe care Adjunctul l-ar putea suporta.

Brys oftă, cu expresia lui ironică. — Lecția oferită, Pumnul Keneb. Complimentele mele pentru Adjunct.

În acel moment, Fiddler se apropie de ei. — Pumn, îmi datorați două nopți de concediu mie și echipei mele, domnule.

Keneb îi zâmbi lui Brys Beddict. — Oricât de mult ar aprecia adjunctul complimentele, comandante, ele aparțin de fapt acestui sergent de aici.

'Ah văd.'

„Aceasta este o altă lecție de gândit”, a spus Keneb, „cea despre a-ți asculta veteranii, indiferent de rang”.

— Ei bine, gândi Brys, s-ar putea să trebuiască să merg la vânătoare pentru puținii mei veterani supraviețuitori, atunci. Cu toate acestea, Pumn, sacrificiul a trei sute dintre soldații tăi mi se pare o pierdere pe care nu ți-o poți permite, indiferent de rezultatul bătăliei.

'Adevărat. De aici comentariul meu despre sincronizare, comandante. Am trimis un călăreț la Fist Blistig, dar nu am putut răspunde la timp la ambuscadă. Evident, aș fi evitat orice contact cu trupele tale. Dar, din moment ce știu că toți preferăm să dormim în paturi adevărate în seara asta, mi s-a părut mai instructiv să invit logodna. Acum, adăugă el zâmbind, putem merge cu toții înapoi spre Letheras.

Brys scoase o batistă, o udă din cantină, apoi se apropie de Pumnul Keneb și curăță cu grijă dâra de vopsea roșie.

Căpitanul Faradan Sort a intrat în biroul lui Kindly și l-a găsit pe omologul ei stând de o parte a biroului lui și privind în jos la o movilă enormă de ceea ce părea a grămadă de păr pe birou.

— Zei de jos, ce este asta?

Am aruncat o privire peste. 'Cu ce seamănă?'

'Păr.'

'Corect. Păr de animal, din câte pot determina. O varietate de fiare domestice.

— Pute. Ce caută pe biroul tău?

'Buna intrebare. Spune-mi, era locotenentul Pores în biroul exterior?

Ea clătină din cap. — Nu e nimeni acolo, mă tem.

El a mormăit. — Mă ascund, mă aştept.

— Mă îndoiesc că ar face așa ceva, te rog...

— Oh, niciodată direct. Nu, dar aș paria pe o căruță de imperiali pe care a avut o mână de lucru. Se închipuie foarte deștept, locotenentul meu.

„Dacă deține ceva pe care îl prețuiește foarte mult”, a spus ea, „zdrobește-l sub călcâi. Așa am avut grijă de cel pe care am simțit că o să-mi dea necazuri. Asta a fost în Șapte orașe și până în ziua de azi el mă privește cu ochi răniți.

El a aruncat o privire spre ea. 'Rănit? Cu adevărat?'

'Cu adevărat.'

— Asta e... un sfat excepțional, Faradan. Mulțumesc.'

'Cu plăcere. Oricum, veneam să văd dacă ai avut mai mult noroc să-ți găsești cei doi magi captivanți.

'Nu. Trebuie să-l implicăm pe Inaltul Mag Quick Ben în căutare, cred. Presupunând, a adăugat el, că merită găsite.

S-a întors, s-a îndreptat spre fereastră. „Cu drag, Sinn a salvat multe, multe vieți la Y'Ghatan. A făcut asta în noaptea atacului și din nou cu supraviețuitorii sub oraș. Fratele ei, caporalul Shard, este nemaipomenit de îngrijorare. Ea este precipitată, da, dar nu consider asta neapărat o vină.

— Iar Adjunctul are, se pare, o nevoie disperată de magi, spuse Kindly. 'De ce este asta?'

Ea a ridicat din umeri. — Știu la fel de puține ca tine, cu amabilitate. Vom mărșălui în curând, departe de confortul lui Letheras.

Bărbatul mormăi. „Nu lăsa niciodată un soldat să se simtă prea confortabil. Conduce la necazuri de fiecare dată. Are dreptate când ne pune în mișcare. Totuși, ar fi un confort să știm spre ce ne îndreptăm.

— Și un confort mai mare să ai mai mult de un Înalt Mag pe jumătate nebun care să sprijine opt mii de soldați. Ea făcu o pauză, apoi spuse: „Nu ne vom găsi un alt Cioc ascuns printre echipe. Am avut minunea noastră, cu amabilitate.

— Începi să pari la fel de sumbru ca Blistig.

Ea sa scuturat. 'Ai dreptate. Scuze. Sunt doar îngrijorat pentru Sinn, asta-i tot.

— Atunci găsește-l pe Quick Ben. Pune-l să caute în dulapurile alea sau cum se numesc...

— Warrens.

'Dreapta.'

Oftând, se întoarse și se duse la uşă. — Îți trimit pe Pores dacă îl văd.

— Nu vei face, spuse cu amabilitate. — Va veni să ia aer mai devreme sau mai târziu, Faradan. Lasă-l pe locotenent în seama mea.

Sergentul Sinter și sora ei stăteau jucând versiunea Dal Honese a oaselor cu Badan Gruk. Oasele degetelor umane au fost lustruite cu uz, chihlimbar strălucitor. Legenda era că ei aparțineau a trei comercianți Li Heng care veniseră în sat, doar pentru a fi prinși hoți. Ei pierduseră mai mult decât mâinile lor, firește. Dal Honese nu prea era interesat să ofere lecții; preferau ceva mai succint și, în plus, executarea proștilor lăsa doar calea deschisă pentru ca alții să vină rătăciți în ea și tuturor le plăcea o sesiune bună de tortură.

Asta a fost înainte ca lucrurile să se civiliza, desigur. Kellanved pusese capăt torturii. „Un stat care folosește tortura invită la barbarie și nu merită nimic mai bun decât să sufere recolta propriilor excese”. S-a spus că ar fi fost de la împăratul însuși, deși Sinter avea îndoieli. Sună prea... alfabetizat, mai ales pentru un blestemat de hoț Dal Honese.

Oricum, viața a încetat să fie foarte distractivă odată cu sosirea civilizației, sau cel puțin așa au mormăit cei vechi. Dar apoi, mormăiau mereu. A fost ultima carieră pe care să o ai înainte de a muri de bătrânețe, răsplata pentru că a trăit atât de mult, presupunea ea. Nu se aștepta să supraviețuiască carierei sale de soldat. A fost interesant de văzut cum au fost cei verzi, proaspeți, cei care au făcut toate plângerile. Veteranii au rămas liniștiți. Așa că poate că toate cățeaua a fost la ambele capete ale vieții, tinerii și bătrânii prinși în interiorul nemulțumirii cronice.

Kisswhere a adunat oasele și le-a aruncat din nou. 'Hah! Sărmanul Badan Gruk, nu vei egala asta niciodată, hai să vedem că încerci!

A fost o distribuție destul de bună, a trebuit să recunoască Sinter. Patru dintre modelele de bază cu doar câteva largi lipsă și un singur pod adevărat. Badan ar avea nevoie de o aruncare aproape perfectă pentru a conduce cursa lui Kisswhere.

— Mă opresc acolo, am spus. Aruncă-le, Badan. Și fără înșelăciune.

— Nu trișez, spuse el în timp ce strângea oasele.

— Atunci, ce tocmai ai pus în palmă?

Badan deschise mâna și se încruntă. — Ăsta e gumat! Nu e de mirare că ai ghips-ul!

„Dacă a fost gumat”, a replicat Kisswhere, „atunci a fost de la ultima aruncare a surorii mele!”

— Respiraţia lui Hood, oftă Sinter. — Uite, prostilor, toţi înşelăm. E în sângele nostru. Așa că acum trebuie să acceptăm faptul că niciunul dintre noi nu va recunoaște că el a fost cel care a folosit guma pentru a obține un băț. Curăță chestia și hai să mergem mai departe.

Ceilalți s-au domolit și Sinter a avut grijă să-și ascundă ușurarea. Guma aia blestemata a stat prea mult în pungă, murdând-o și simțea chestia pe degete. Ea și-a dus pe furiș mâinile la coapse și s-a frecat de parcă ar fi încercat să se încălzească.

Kisswhere îi aruncă o privire obosită. Nenorocitele de cazarmă erau fierbinți ca cuptorul unui micsor de cap.

S-au gândit să ignore ghemul de cizme în timp ce cineva se apropia de masa lor. Badan Gruk a aruncat oasele și a obținut șase din șase în miez.

'Ai văzut asta! Uite!' Zâmbetul lui Badan era imens și extrem de fals. — Uite, voi doi, uitaţi-vă la distribuţia aceea!

Dar se uitau la el în schimb, pentru că înșelatorii nu puteau suporta asta mult timp - se zvâcneau, stăteau mărgele, se învârteau pe scaun.

'Uite!' spuse din nou, arătând cu degetul, dar comanda suna mai degrabă ca o rugăminte și dintr-o dată se lăsă pe spate și își ridică mâinile. — Degetele curate, dragilor...

— Ar fi pentru prima, spuse bărbatul care stătea acum la masa lor.

Expresia lui Badan Gruk arăta rănire și inocență, doar cu un strop de indignare. — Nu sa cerut asta, domnule. Mi-ai văzut aruncarea, poți să-mi vezi și degetele. Curat cat de curat poate fi. Fără gumă, fără gudron, fără ceară. Soldații nu pot fi urât mirositori sau murdari – este rău pentru moral.

'Esti sigur de asta?'

Sinter se răsuci în scaun. — Vă putem ajuta, locotenent Pores?

Ochii bărbatului au pâlpâit de surprindere. — Mă înşeli, sergent Sinter. Eu sunt căpitanul...

— Cu amabilitate ne-a fost indicat, domnule.

— Credeam că ți-am ordonat să-ți tunzi părul.

— Am făcut-o, spuse Kisswhere. — A crescut înapoi. Este o trăsătură în rândul lui Dal Honese, chiar în sânge, o aversiune - acesta este cuvântul, Sint? Sigur că este. Aversiune. La tunsori proaste. Le primim și părul nostru insistă să crească înapoi la ceea ce arată mai bine. Se întâmplă peste noapte, domnule.

— S-ar putea să te simți confortabil, a spus Pores, să crezi că nu sunt căpitanul cu bunăvoință; că nu sunt, de fapt, omul care ți-a fost indicat. Dar poți fi sigur că ți-a fost indicat cel potrivit? Dacă locotenentul Pores făcea indicarea, de exemplu. Este unul pentru glumele de prost gust. Infam pentru asta, de fapt. Ar fi putut alege să profite de tine – este o trăsătură a lui, se bănuiește. În sânge, parcă.

— Deci, a întrebat Sinter, pe cine ar fi putut indica, domnule?

— Păi, pe oricine.

— Dar locotenentul Pores nu este femeie acum, nu-i așa?

— Desigur că nu, dar...

— O femeie, a continuat Sinter, a fost cea care a subliniat.

— Ah, dar s-ar putea să fi arătat cu degetul către locotenentul Pores, din moment ce ai întrebat despre cine era superiorul tău imediat. Ei bine, spuse Pores, acum că s-a lămurit, trebuie să verific dacă voi două femei ați îngrășat greutatea pe care vi s-a ordonat.

Kisswhere și Sinter se lăsară amândoi pe spate să-l privească.

Bărbatul le-a zâmbit strălucitor.

— Domnule, spuse Sinter, cât de precis intenționați să faceți asta?

Zâmbetul a fost înlocuit de o expresie de șoc. — Îți închipui că căpitanul tău este un bătrân și murdar, sergent? Cu siguranță sper că nu! Nu, vei veni în biroul meu la al nouălea clopoțel în seara asta. Vă veți dezbrăca în lenjeria intimă în biroul exterior. Când ești gata, trebuie să bati și, după ce îmi auzi vocea, trebuie să intri imediat. Sunt înțeles, soldați?

— Da, domnule, spuse Sinter.

'Pana atunci.'

Ofițerul a plecat.

— Cât timp, a întrebat Kisswhere după ce a părăsit baracă, o să alergăm cu asta, Sint?

— Încă devreme, a zâmbit ea, adunând oasele. — Badan, din moment ce ai ieșit din joc pentru că ești prea evident, am nevoie să-mi faci o treabă – ei bine, nu prea – oricum, am nevoie să ieși în oraș și să-mi găsești două cele mai grase și mai urâte curve pe care le poți.

— Nu-mi place unde se duc toate astea, mormăi Badan Gruk.

— Ascultă-te, îl mustră Sinter, îmbătrâneşti.

'Ce a spus ea?'

Sandalath Drukorlat se încruntă. — Sa întrebat de ce am așteptat atât de mult.

Withal mormăi. — Femeia aceea, Sand...

'Da.' Se opri chiar în pragul ușii și se uită cu privirea la cei trei Nacht-uri înghesuiți sub pervazul ferestrei. Brațele lor lungi, negre, mușchi, erau înfășurate unul în jurul celuilalt, formând un pâlc de membre și trunchi din care

trei capete contondente făceau un rând neuniform, cu ochii subțiri și zvâcnind de suspiciune. — Ce-i cu ei?

— Cred că vin cu noi, răspunse Withal. — Numai că, desigur, ei nu știu unde mergem.

— Leagă-le. Închide-i-fă ceva. Ține-le aici, soț. Sunt grotesti.

„Nu sunt animalele mele de companie”, a spus el.

Ea și-a încrucișat brațele. 'Într-adevăr? Atunci de ce își petrec tot timpul sub picioarele tale?

— Sincer, habar n-am.

— Cui aparţin ei?

I-a studiat o clipă lungă. Nici unul dintre Nacht nu avea să-i întâlnească ochii. A fost jalnic.

— Withhal.

'În regulă. Cred că sunt animalele de companie ale lui Mael.

' *Mael!?* '

— Da. Mă rugam la el, vezi. Și au apărut. Pe insulă. Sau poate au apărut înainte să încep să mă rog – nu-mi amintesc. Dar m-au scos de pe acea insulă și asta a fost lucrul lui Mael.

— Atunci trimite-le înapoi la el!

— Nu pare să fie așa cum funcționează rugăciunea, Sand.

— Mama să ne binecuvânteze, oftă ea, mergând înainte. — Faceți bagajele, plecăm în seara asta.

'astă seară? Se va întuneca, Sand!

Îi aruncă aceeași privire pe care o aruncase pe Rind, Pule și Mape.

Întuneric, da. Nu contează.

Cel mai rău a fost că, întorcându-se, a surprins privirea de simpatie în ochii plini de mărge ale familiei Nacht, urmărindu-l ca pe niște jelii la o înmormântare.

Ei bine, un bărbat învață să-și ia simpatia acolo unde o poate obține.

— Dacă ăsta este un nou lager, șopti Grub, atunci cred că aș prefera să le păstrăm pe cele vechi.

Sinn era tăcută, așa cum fusese ea pentru cea mai mare parte a ceea ce trebuia să fi fost o zi întreagă, poate mai mult, în timp ce rătăceau în această lume teribilă.

Deșertul bătut de vânt se întindea în toate direcțiile. Drumul pe care l-au parcurs îl tăia drept ca o suliță. Ici și colo, într-o parte, au văzut câmpuri de pietre care ar fi putut fi cândva locuințe și rămășițele din cărămidă arsă de

soare sau ziduri de grădină, dar nu creștea nimic aici, nimic deloc. Aerul era acru, mirosea a smoală arsă – și asta nu era prea surprinzător, în timp ce stâlpii negri de fum urmăreau orizonturile.

Pe drumul propriu-zis, construit din piatră zdrobită și, eventual, sticlă, au dat peste scene de devastare. Carcase arse de trăsuri și vagoane, haine pârjolite și mobilier spart. Cadavre înnegrite de foc, membrele încovoiate ca rădăcinile copacilor și mâinile ca picioarele păsărilor, gurile căscate și prize goale care privesc la cerul gol. Bucăți de metal răsucite zăceau împrăștiate, niciuna nu putea fi identificată de la distanță de Grub.

Respirația îi doare gâtul, iar frigul amar al dimineții făcuse loc unei călduri vertiginoase. Ochii usturanți, picioarele târâind, el o urmă pe Sinn până când umbra ei s-a prelungit într-o formă întinsă, pictată în smoală, iar pentru ochii lui parcă privea de sus la femeia pe care ea avea să devină într-o zi. Își dădu seama că frica lui de ea creștea – iar tăcerea ei înrăutățea situația.

— Acum vei fi mută și cu mine? el a intrebat-o.

Ea se uită înapoi peste umăr. Pe moment.

În curând avea să se răcească din nou - pierduse prea mult lichid pentru a supraviețui unei nopți de fiori. — Trebuie să tabărăm, Sinn. A face un foc-'

Ea a râs, dar nu s-a întors. — Foc, spuse ea. 'Da. *Foc.* Spune-mi, Grub, în ce crezi?

'Ce?'

„Unele lucruri sunt mai reale decât altele. Pentru toti. Fiecare, diferit, mereu diferit. Care este cel mai real pentru tine?

— Nu putem supraviețui în acest loc, asta este cel mai real, Sinn. Avem nevoie de apă. Alimente. Adăpost.'

O văzu dând din cap. — Asta ne spune acest warren, Grub. Doar asta. Ceea ce crezi tu are de-a face cu supraviețuirea. Nu merge mai departe, nu? Ce se întâmplă dacă ți-aș spune că a fost asta pentru aproape toată lumea? Înainte ca orașele, înainte ca oamenii să inventeze să fie bogați.'

'Fiind bogat? Nu știu despre ce vorbești.

— Înainte ca unii oameni să găsească alte lucruri în care să creadă. Înainte au făcut acele lucruri mai reale decât orice altceva. Înainte să decidă că era în regulă chiar și să ucidă pentru ei. Sau înrobește oamenii. Sau ține-i proști și săraci. Ea îi aruncă o privire. — Știai că am un profesor Tanno? Un Spiritwalker.'

— Nu știu nimic despre ei. Preoți șapte orașe, nu?

„Odată mi-a spus că un suflet nelegat se poate îneca în înțelepciune”.

'Ce?'

„Înțelepciunea crește prin îndepărtarea credințelor, până când ultima legătură este tăiată și, dintr-o dată, plutești liber. Numai că, pentru că ochii tăi sunt larg deschiși, vezi imediat că nu poți pluti în ceea ce te afli. Nu poți decât să te scufunzi. De aceea, cele mai rele religii lucrează atât de mult pentru a-și păstra adepții ignoranți. Cunoașterea este otravă. Înțelepciunea este lipsită de profunzime. Să rămâi în ignoranță te ține la puțin adâncime. Fiecare Tanno face o ultimă plimbare spirituală într-o zi. Au tăiat ultima legătură, iar sufletul nu se poate întoarce. Când se întâmplă asta, ceilalți Tannos deplâng, pentru că știu că duhul s-a înecat.

Gura îi era prea uscată, gâtul prea dureros, dar chiar dacă ar fi fost altfel, știa că n-ar avea nimic de spus în privința asta. La urma urmei, știa despre propria sa ignoranță.

— Uită-te în jur, Grub. Vedea? Nu există cadouri aici. Uită-te la aceste trupuri stupide și la cărucțele lor stupide de mobilă. Ultimul lucru care a fost real pentru ei, singurul lucru, a fost *focul* .

Atenția îi fu atrasă de un nor de praf, care se ridica într-un giulgiu înclinat de aur. Ceva era pe o pistă care avea să converge cu acest drum. O turmă? O armată?

— Focul nu este cadoul pe care îl crezi tu, Grub.

— Vom muri în seara asta fără ea.

— Trebuie să rămânem pe acest drum.

'De ce?'

— Pentru a afla unde duce.

— Atunci vom muri aici.

— Pământul acesta, Grub, spuse ea, are amintiri generoase.

Soarele era jos la sosirea armatei. Cară trase de cai și vagoane masive împovărate de pradă. Războinicii erau cu pielea închisă la culoare, înalți și slabi, îmbrăcați cu armuri de bronz. Grub s-a gândit că ar putea fi o mie de ei, poate mai mulți. A văzut lăncieri, arcași și ceea ce trebuie să fie echivalentul infanteriei grele, înarmați cu topoare cu lamă de seceră și săbii curbe scurte.

Au tăiat șina drumului de parcă orb la ea și, în timp ce Grub se uita, a fost uimit să realizeze că figurile, caii și

carele lor erau vag transparente. *Sunt fantome.* „Acestea”, i-a spus el lui Sinn, care stătea lângă el, „sunt amintirile acestui pământ?”

'Da.'

— Ne pot vedea?

Ea arătă spre un car care trecuse cu tunet pe lângă ea doar ca să se întoarcă la îndemnul bărbatului din spatele șoferului și acum se îndrepta în fața lor. — Vezi-l, e preot. Nu ne poate vedea, dar ne simte. Sfințenia nu este întotdeauna într-un loc, Grub. Uneori, este ceea ce trece.

Tremura, s-a îmbrățișat. — Încetează, Sinn. Nu suntem zei.

'Nu, nu suntem. Suntem – și ea râse – mai mult ca niște mesageri divine.

Preotul sărise jos de pe car – Grub putea vedea acum sângele vechi stropit peste spițele roților înalte și văzu unde erau montate lamele în timp de luptă, ieșind din butuci. O încărcare în masă prin astfel de instrumente de război ar produce măcel groaznic.

Bărbatul cu faţa de şoim se apropia mai mult, bâjbâind ca un orb.

Grub făcu să se dă înapoi, dar Sinn îl prinse de braț și îl ținu strâns.

— Nu, murmură ea. — Lasă-l să atingă divinul, Grub. Să-și primească darul înțelepciunii.

Preotul ridicase mâinile. Dincolo, întreaga armată se oprise, iar Grub văzu ceea ce trebuie să fie un rege sau un comandant - cocoțat pe un car uriaș și împodobit - trăgându-se pentru a observa ciudateniile preotului său.

— Nu-i putem oferi nicio înțelepciune, spuse Grub. 'Sinn-'

— Nu fi prost. Stai aici. Aștepta. Nu trebuie să facem nimic.

Cele două mâini întinse se apropiară. Palmele erau pătate de sânge uscat. Cu toate acestea, nu erau calusuri pe ei. Grub șuieră: — Nu este un războinic.

— Nu, a fost de acord Sinn, dar îi place atât de mult sângele.

Palmele au plutit, au alunecat înainte și s-au așezat fără greșeală pe sprâncenele lor.

Grub a văzut ochii preotului făcându-se mari și și-a dat seama imediat că omul trecea peste acest drum și gunoaiele lui de distrugere – până la o epocă fie cu mult înainte, fie să vină: epoca în care existau Grub și Sinn, solidă. si reale.

Preotul se trânti înapoi și urlă.

Râsul lui Sinn a fost aspru. „A văzut ce era real! El a văzut!' Se întoarse spre Grub, cu ochii strălucitori. „Viitorul este un deșert! Și un drum! Și fără sfârșit războaiele stupide, măcelul nebunesc... Ea se întoarse înapoi și împunse cu degetul în preotul care se plângea care se clătina înapoi la carul lui. „A crezut în zeul soarelui! El credea în nemurirea – a gloriei, a bogăției – câmpuri de aur, grădini luxuriante, ploi dulci și râuri dulci care curg fără încetare! El credea că oamenii lui sunt-hah! — *ales! Toți o fac, nu vezi? Ei fac, noi facem, toată lumea face!* Vezi cadoul nostru, Grub? Vezi ce cunoștințe îi dă? Sanctuarul ignoranței este spulberat! Grădina în pustie, aruncată în mările înțelepciunii! Nu este mesajul nostru *divin* ?

Grub nu credea că mai avea lacrimi în el. El a greșit.

Oastea și preotul ei și regele ei au fugit cu toții, sălbatici ca vântul. Dar, înainte de a face acest lucru, sclavii au apărut și au ridicat un grog de pietre. Pe care apoi le-au înconjurat cu daruri: borcane cu bere și vin și miere, curmale, smochine, pâini și două capre tăiate în gât, vărsând sânge în nisip.

Sărbătoarea a fost fantomatică, dar Sinn l-a asigurat pe Grub că îi va susține. Darurile divine, spunea ea, nu erau daruri deloc. Receptorul trebuie să plătească pentru ele.

— Și a făcut asta, nu-i așa, Grub? Oh, el a făcut asta.

Errantul păşi în camera imensă, imposibilă. S-a dus acum petrecerea timpului liber a reminiscențelor, agitația satisfăcută a zilelor mai strălucitoare de mult timp ofilite incolore, aproape moarte. Knuckles a mers cu un pas în spatele lui, așa cum se cuvenea rolul său de odinioară și rolul lui viitor.

Era trează, aplecată deasupra unor oase împrăștiate. Prinși în jocurile de noroc și de noroc, ofrandele strălucitoare și confuze ale lui Sechul Lath, Lordul Forței șanselor - Răsturnătorul, Conniverul, Wastrelul Ruinei. Prea proastă ca să-și dea seama că ea contesta, în turnarea Domnului, înseși legile universului care, în adevăr, erau mult mai puțin previzibile decât ar putea crede orice muritor.

Errantul s-a ridicat și cu o cizmă a dat deoparte modelul inefabil.

Fața ei se întinse într-o mască de furie. Ea se ridică, cu mâinile ridicate – apoi încremeni în timp ce-și aținti ochii asupra Errantului.

— Kilmandaros.
Văzu licărirea fricii în privirea ei.
„Am venit”, i-a spus el, „să vorbesc despre dragoni”.

Capitolul opt

În studiul meu de-a lungul vieții asupra numărului de specii de furnici care se găsesc în pădurile tropicale din Dal Hon, sunt condus la convingerea că toate formele de viață sunt angajate într-o luptă pentru a supraviețui și că în cadrul fiecărei specii există o gamă largă. de înclinații naturale, dar variabile, de condiție fizică și de comportament, care la rândul lor cântăresc pro sau contra în lupta pentru supraviețuire și procreare. În plus, am bănuiala că în actul procreării, astfel de trăsături sunt transmise mai departe. Prin extensie, se poate observa că trăsăturile bolnave reduc probabilitatea atât de supraviețuire, cât și de procreare. Pe baza acestor noțiuni, doresc să propun colegilor mei cărturari de la această adunare nobilă o lege a supraviețuirii care ține de toate formele de viață. Dar înainte de a face acest lucru, trebuie să mai adaug un avertisment, extras din caracteristicile comportamentale incontestabile ale furnicilor, în cazul meu de specialitate. De altfel, succesul unei forme de viață de cele mai multe ori inițiază colapsul devastator al populației între concurenți și, într-adevăr, uneori dispariția totală. Și că o astfel de anihilare a rivalilor poate fi de fapt o caracteristică definitorie a succesului.

Astfel, colegii mei, doresc să propun un mod de operare între toate formele de viață, pe care îl numesc cu umilință în tratatul meu în patru volume „Trădarea celui mai potrivit”.

Obsessional S Crolls, adresa procesului din a șasea zi a lui Skavat Gill Unta, Imperiul Malazan, 1097 Burn's Sleep

A s dacă călare pe un parfum pe vânt; sau prin tremurul din pământ sub picioare; sau poate că aerul însuși purta gânduri străine, gânduri supărate, maligne - oricare ar fi cauza, K'Chain Che'Malle știa că acum erau vânați. Nu aveau răbdare pentru Kalyth și pentru ritmul ei mizerabil, și Gunth Mach a fost a cărui postură s-a schimbat încet, coloana vertebrală atrăgându-se aproape orizontal către pământ - ca și cum în cursul unei singure dimineți o forță i-

ar fi remodelat scheletul, mușchii și articulațiile - și înainte Soarele stătea sus, ea adunase Destriantul și o așezase în spatele omoplaților cocoași, acolo unde vârfurile dorsale se aplatizaseră și unde pielea groasă formase ceva ca un scaun de șa. Iar Kalyth s-a trezit călărind un K'Chain Che'Malle, senzația mult mai fluidă decât cea pe care și-o amintea că stătea pe spatele unui cal, astfel încât părea că curgeau peste tufărul spart, cu o viteză undeva între galop și un galop. Gunth Mach s-a folosit de membrele ei anterioare doar când ocoliau pante sau urcau ocazional dealul joasă; de cele mai multe ori brațele cicatrice, blindate cu solzi, au rămas întinse ca cleștele unei mantis.

Vânătorii K'ell Rythok și Kor Thuran au flancat-o, cu Sag'Churok cu aproape o treime dintr-o legă înainte - chiar și din punctul ei de observație de pe Gunth Mach, Kalyth a zărit rar creatura uriașă, un fir de mișcare trădat doar de ea. umbră. Toți K'Chain Che'Malle purtau acum pe pieile lor solzite nuanțele pete ale pământului și puținul său strat vegetal.

Și totuși... *și totuși...* le era frică.

Nu dintre acei războinici umani care i-au urmărit – asta nu era decât un inconvenient, un obstacol în calea misiunii lor. Nu, în schimb, frica din interiorul acestor demoni teribili era mai profundă, viscerală. A ieșit din Gunth'an Acyl, Matrona, în valuri încărcate de gheață, înghesuindu-se împotriva fiecăruia dintre copiii ei. Presiunea a crescut, zdrobitoare, tunătoare.

Urmează un război. Cu toții știm asta. Dar în ceea ce privește fața acestui dușman, eu singur sunt orb.

Destriant-ce înseamnă să fii unul? La aceste creaturi? Ce credință ar trebui să modelez? Nu am nicio istorie din care să trag, nu am cunoștințe despre legendele sau miturile K'Chain Che'Malle - presupunând că au vreunul. Gunth'an Acyl și-a fixat ochii asupra omenirii. Ea ar jefui credințele genului meu.

Ea chiar este nebună! Nu le pot da nimic!

Nu ar smulge nici măcar un fragment din propriul ei popor. Toți erau morți, până la urmă. Trădați de propriile lor credințe - că ploile vor veni mereu; că pământul va oferi vreodată; că s-ar naște copii și le-ar crește mamele și mătușile; că vor fi focuri de tabără și cântări și dansuri și iubiri și pasiuni și râsete. Toate minciunile, iluziile, speranțele false – nu avea rost să stârnești cenușa aceea.

Ce altceva i-a mai rămas, deci, pentru a face această nouă religie glorioasă? Când nenumărate mii de ochi de

șopârlă se fixau fără să clipească asupra ei, ce le putea oferi ea?

Călătoriseră spre est pentru dimineața, dar acum se îndreptau din nou spre sud, iar Kalyth simți o încetinire treptată a ritmului și, în timp ce alunecau pe o înălțime mică, îl zări pe Sag'Churok, staționant și aparent urmărindu-le apropierea.

Se întâmplase ceva. Ceva se schimbase.

O strălucire de alb înrăit – trunchiul unui copac căzut? — în mijlocul ierburilor joase din față și, pentru prima dată, Kalyth fu zguduită când Gunth Mach sări într-o parte pentru a o evita. Când au trecut pe lângă obiect, Destriantul a văzut că era un os lung. Oricare ar fi aparținut, își dădu seama, trebuie să fi fost enorm.

Ceilalți K'Chain Che'Malle reacționau în același mod, când fiecare dădu peste o altă rămășiță scheletică, dansând ca și cum oasele așchiate ar emana o aură otrăvitoare care le asalta simțurile. Kalyth a văzut că flancurile lui K'ell străluceau, picurând cu ulei din glandele lor, și așa a știut că toți erau afectați de o extremitate de emoție-teroare, furie? Nu avea niciun mijloc de a citi astfel de lucruri.

Acesta a fost încă un câmp de crimă? Nu era sigură, dar ceva ia șoptit că toate aceste oase rupte aparțineau unei singure fiare uriașe. *Un dragon? Gândiți-vă la Cuiburi, la Înrădăcinați. Sculpt în asemănarea dragonilor... răsuflarea zorilor, poate fi aceasta religia lui K'Chain Che'Malle? Închinarea dragonilor?*

Avea un fel de sens - nu erau aceste reptile similare fizic cu asemenea fiare mitice? Deși nu văzuse niciodată un dragon, chiar și printre oamenii ei existau legende și, de fapt, își amintea de o poveste spusă ei în copilărie - o poveste fragmentată, confuză, care făcea povestirea ei rară, deoarece poseda puțină valoare de divertisment. — *Dragonii înoată pe cer. Colții se taie și plouă de sânge. Dragonii s-au războit unul cu altul, zeci de zeci, iar pământul de dedesubt, și toate lucrurile care locuiau pe el, nu puteau face decât să se înghesuie. Respirația dragonilor a făcut o conflagrație a cerului...*

Au ajuns acolo unde aștepta Sag'Churok. De îndată ce Gunth Mach se opri, Kalyth alunecă, cu picioarele aproape îndoindu-se sub ea. Îndreptându-se, se uită în jur.

Fragmente de craniu. Colți masivi s-au ciobit și despicat. Era ca și cum creatura s-ar fi prăbușit pur și simplu.

Kalyth se uită în sus și văzu, direct deasupra capului, o pată întunecată, care se învârtea, se învârtea. *El se arată. Asta, aici, asta este important.* În sfârșit, a înțeles ce-l agitase atât de mult pe K'Chain Che'Malle. Fără frică. Nu furie. *Anticipare. Ei așteaptă ceva de la mine.*

Ea a luptat pentru un moment de panică. Gura uscată, simțindu-se ciudat deplasată în interiorul propriului ei corp, ea rătăci în mijlocul câmpului osos. În plăcile sfărâmate ale craniului dragonului erau găuri înțepate, urme de mușcături sau gheare. A găsit un dinte dislocat și l-a tras din pânza lui de iarbă, greu ca o bâtă în mâinile ei. Albită de soare și lustruită pe o parte, chihlimbar cu sâmburi și pătat pe cealaltă parte. Se gândea că ar putea râde – o parte din ea nu crezuse niciodată în dragoni.

K'Chain Che'Malle a rămas la o distanţă respectuoasă, privind-o. *Ce vrei de la mine? Ar trebui să mă rog? Ridică un cairn din aceste oase? Lasă sânge?* Privirea ei cercetătoare a surprins ceva - un fragment mare din spatele craniului și a înglobat în el... se apropie, se ghemui.

Un colț, asemănător cu cel pe care încă îl purta, doar mai mare și ciudat de decolorat. Soarele nu reușise să-l înălbească pe acesta. Vântul și nisipul pe care-l purta nu îi spărgaseră smalțul. Ploaia nu-și lustruise suprafața. Fusese smuls de la rădăcină, atât de adânc trase în țeapă craniul dragonului. Și era nuanța ruginii.

A pus jos dintele pe care îl adusese și a îngenuncheat. Întinzând mâna, își trecu degetele de-a lungul colților roșiatici. Rece ca metalul, un frig care sfidează soarele și căldura lui năucitoare. Textura sa i-a amintit lui Kalyth de lemnul pietrificat. Se întreba căreia i-ar fi putut aparține aceasta creatură – *un dragon de fier? Dar cum poate fi asta?* Ea a încercat să scoată dintele, dar nu s-a clintit.

Sag'Churok vorbi în mintea ei, cu o voce ciudat de slabă. ' *Destriant, în acest loc este greu să ajungi la tine. Mintea ta. Otataralul ne-ar nega* .'

'Ce?'

„ Nu există un singur zeu. Nu poate exista niciodată un singur zeu. Ca să existe o față, trebuie să existe alta. Nah'ruk nu l-a văzut în asemenea termeni, desigur. Au vorbit despre forțe în opoziție, despre necesitatea tensiunii. Tot ceea ce se leagă trebuie să fie legat de două focare, cel puțin. Chiar dacă un zeu ar exista singur, izolat în perfecțiunea sa, va ajunge să înțeleagă nevoia unei forțe în afara lui, dincolo de omnisciența sa. Dacă totul rămâne înăuntru, Destriant - exclusiv înăuntru, adică - atunci nu

există niciun motiv pentru ca ceva să existe, nici un motiv pentru creația însăși. Dacă totul este ordonat, neatins de haos, atunci universul care a fost, este și va fi vreodată, este fără sens. Fara valoare. Zeul ar înțelege rapid, așadar, că propria sa existență este și ea fără sens și astfel ar înceta. Ar ceda logicii disperării .

Ea studia colțul ruginit în timp ce cuvintele lui Sag'Churok îi șopteau prin cap. — Îmi pare rău, oftă ea, nu înțeleg. Dar apoi, poate că a făcut-o.

K'Chain Che'Malle a reluat: *„ În cunoștințele sale, zeul ar înțelege necesitatea a ceea ce se află în afara lui, dincolo de controlul său direct. În această tensiune se va găsi sensul. În acea luptă se naște valoarea. Dacă ți se potrivește ție și felului tău, Destriant, umple eterul cu zei, zeițe, Primii Eroi, spirite și demoni. Îngenunchează în fața unuia sau mai multor, dar niciodată, niciodată, Kalyth - ține-te de credința că un singur zeu există, că tot ceea ce este rezidă în acel zeu. Dacă ai o astfel de credință, atunci, prin fiecare cale de raționament care urmează, nu poți decât să concluzi că unicul tău zeu este blestemat, un lucru cu aspirații imposibile și nedreptate asurzitoare, capricios în cruzimea sa, orb la milă și lipsit de milă. Nu ma intelege gresit. Alegeți să trăiți într-un singur zeu, așa cum doriți, dar, făcând acest lucru, asigurați-vă că recunoașteți că există un „altul”, o existență dincolo de zeul vostru. Și dacă zeul tău are o față, atunci la fel are și celălalt. Într-o astfel de înțelegere, Destriant, vei ajunge să înțelegi libertatea care se află în inima oricărei vieți; acea alegere este actul moral singular și tot ceea ce alege cineva poate fi considerat într-un context moral numai dacă acea alegere este liberă .*

Libertate. Acea noțiune o bate joc de ea. — Ce-ce este acest „otataral” despre care ai vorbit, Sag'Churok?

Suntem insultați pentru că am dezvăluit chipul celuilalt zeu - acel zeu al negației . Cei tăi au o noțiune greșită despre magie. Tai venele altor lumi și bei sânge, iar aceasta este vrăjitoria ta. Dar tu nu înțelegi. Toată viața este vrăjitorie. În însăși esența sa, sufletul este magic și fiecare proces de chimie, de închinare și cooperare, de predare și de luptă - la orice scară imaginabilă - este o consoartă de vrăjitorie. Distruge magia și distrugi viața .' Urmă o pauză lungă, apoi un val de amuzament amar s-a scurs prin Kalyth. *„ Când ucidem, ucidem magia. Luați în considerare amploarea acelei crime, dacă îndrăznești.*

' *Ce este otataral, te întrebi? Otataral este opusul magiei. Negația față de creație, absența față de prezență. Dacă viața este zeul tău, atunci otataral este celălalt zeu și acel zeu este moartea. Dar, vă rog să înțelegeți, nu este un inamic. Este manifestarea necesară a unei forțe în opoziție. Ambele sunt esențiale și împreună sunt legate de natura existenței însăși. Suntem jignit pentru că dezvăluim adevărul.*

Creaturile mai mici ale acestei lumi și ale oricărei alte lumi nu pun la îndoială nimic din toate acestea . *Înțelegerea lor este implicită. Când omorâm fiarele care trăiesc pe această câmpie, când ne închidem fălcile în jurul gâtului. Când ne apucăm din greu pentru a sufoca conducta de vânt. Când facem toate acestea, privim, cu compasiune intimă, cu înțelegere profundă, lumina vieții părăsește ochii victimei noastre. Vedem că lupta face loc acceptării, iar în sufletele noastre, Destriant, plângem* .

Totuși ea îngenunchea, dar acum lacrimile curgeau pe fața ei, deoarece tot ceea ce simțea Sag'Churok era canalizat prin ea, crud ca sepsisul, cufundându-se adânc în propriul ei suflet.

, *Dragonul Otataral, a fost legat. Dar va fi eliberat. Îl vor elibera. Pentru că ei cred că o pot controla. Ei nu pot. Destriant, ne vei da acum chipul zeului nostru?* '

Ea s-a învârtit. — Cum ar trebui să fac asta? a cerut ea. — Acest Dragon Otataral este zeul tău?

— *Nu, Destriant,* răspunse Sag Churok întristat, *este celălalt.* '

Și-a trecut mâinile prin încurcăturile fragile ale părului. — Ce vrei... acea faţă. Ea clătină din cap. — Nu poate fi mort. Trebuie să fie viu, o ființă vie. Ai construit forțe în formă de dragoni, dar acea credinţă este distrusă, distrusă de eșec. Ai fost trădat, Sag'Churok. Ați fost cu toții. Ea a gesticulat, cuprinzând acest câmp de crimă. — Uite aici, „celălalt” ți-a ucis zeul.

Toți cei din K'Chain Che'Malle se înfruntau acum cu ea.

„Proprii mei oameni au fost și ei trădați. Se pare, adăugă ea ironic, că împărtășim ceva până la urmă. Este un început, într-un fel. Ea a scanat zona încă o dată. — Nu este nimic aici, pentru noi.

— *Ai înțeles greșit, Destriant. Este aici. Totul este aici.* '

'Ce vrei sa fac?' Era din nou aproape de lacrimi, dar de data aceasta din cauza neputinței. — Sunt doar... oase.

Ea a început când Rythok a făcut un pas înainte, cu lamele masive ridicându-se amenințător.

O comandă tăcută îl bătu în mod vizibil pe Vânător, iar acesta se opri, tremurând, cu fălcile pe jumătate căscate.

Dacă ea nu reușea, și-a dat seama, ar putea foarte bine să o omoare. Dă-o jos așa cum făcuseră cu Redmask, bietul prost. Aceste creaturi au reușit eșecul nu mai bine decât oamenii. — Îmi pare rău, şopti ea. — Dar eu nu cred în nimic. Nu zei, nu nimic. O, s-ar putea să existe, dar despre noi nu le pasă. De ce ar trebui? Distrugem pentru a crea. Dar negăm valoarea a tot ceea ce distrugem, ceea ce servește la distrugerea lui mai ușoară pentru conștiința noastră. Tot ceea ce remodelăm pentru a ne potrivi este diminuat, frumusețea sa originală pierdută pentru totdeauna. Nu avem nici un sistem de valori care să nu cerșească lumea, care să nu sacrifice fiarele cu care o împărțim – ca și cum *am* fi zei. Se lăsă înapoi în genunchi și se strânse de capul ei. „De unde vin aceste gânduri? Totul a fost mult mai simplu, odată, aici, *în mintea mea* , mult mai simplu. Spirite de mai jos, vreau atât de mult să mă întorc!'

Și-a dat seama că își bătea tâmplele doar când două mâini masive i-au prins încheieturile și i-au tras brațele în jos. Se uită în ochii de smarald ai lui Gunth Mach.

Și pentru prima dată, Fiica a vorbit în mintea ei. ' *Eliberați, acum. Respiră adânc, Destriant.* '

Gâfâitul disperat al lui Kalyth prinse acum un miros ciudat, înțepător, emanat de Gunth Mach.

Lumea se învârtea. Ea s-a lăsat pe spate, s-a întins la pământ. Pe măsură ce ceva se desfășura în craniul ei ca o floare extraterestră, virulentă, amăgitoare - ea și-a pierdut strânsoarea propriului corp, a fost îndepărtată.

Și s-a trezit stând pe o piatră rece și umedă, cu nările umplute de o duhoare înțepătoare și urâtă. Ochii ei s-au adaptat la întuneric, a strigat și s-a clătinat înapoi.

Deasupra ei s-a ridicat un dragon, cu solzii lui alunecoși de culoarea ruginii. Tepi enorme i-au fixat membrele anterioare, ținând creatura de un copac masiv și noduros. Alte vârfuri fuseseră înfipte în el, dar greutatea imensă a dragonului îi smulsese. Capul ei în formă de pană, mare ca vagonul unui migrant, atârna în jos, curgând saliva. Aripile erau mototolite ca corturile de rulotă bătute de furtună. Sânge proaspăt înconjura baza copacului, astfel încât părea că întregul edificiu se ridica dintr-un bazin strălucitor.

, *Dragonul Otataral, a fost legat. Dar va fi eliberat...* Cuvintele lui Sag'Churok răsunau în mintea ei. ' *O vor elibera.* ' OMS? Nu contează, și-a dat seama ea. Ar fi făcut. Acest Dragon Otataral va fi dezlegat asupra lumii, asupra

fiecărei lumi. O forță a negației, un ucigaș de magie. Și aveau să-și piardă controlul - doar proștii nebuni puteau crede că ar putea înrobiza o astfel de entitate.

— Așteaptă, șuieră ea, gândurile năvălind, *stai.* Forțe în opoziție. Luați un țeapă la un copac, iar celălalt este pierdut. Nu poate exista, nu poate supraviețui privind dincolo de Abis și nevăzând nimic, nimeni, niciun *dușman* . Acesta este motivul pentru care ți-ai pierdut zeul, Sag'Churok. Sau, dacă încă mai trăiește, a fost împins în uitarea nebuniei. Prea singur. Un orfan... la fel ca mine.

Un fel de revelație. Ce ar putea face din asta?

Kalyth ridică privirea la dragon. „Când vei fi în sfârșit eliberat, atunci poate că „celălalt” tău se va întoarce, să se angajeze din nou cu tine. În acea bătălie eternă. Dar chiar și atunci, această schemă a eșuat înainte. Ar eșua din nou, pentru că era defect - ceva nu era în regulă, ceva era... stricat. Forțele din *opoziție, da, pe care le înțeleg. Și fiecare ne jucăm rolurile. Fiecare îi modelăm pe „ceilalți” și trasează cursul vieții noastre ca acea campanie eternă, anotimpuri de câștig, anotimpuri de pierdere. Bătălii și răni și triumfuri și înfrângeri amare. În confort, ne modelăm fortărețele. În convingeri ne ocupăm fortificațiile. În violență ne construim pacea. În pace, câștigăm pustiirea.* '

Undeva, departe în spatele ei, trupul lui Kalyth zăcea pe ierburi pe jumătate moarte, aruncat pe piatra inimii pustiului. ' *Este aici. Totul este aici.* '

„Suntem într-adevăr stricăciți. Suntem... căzuți.

Ce să faci atunci când bătălia nu poate fi câștigată? Niciun răspuns nu a apărut înaintea ei. Singurul adevăr care s-a ridicat pentru a o înfrunta a fost acest sacrificiu îmbibat de sânge, destinat să fie anulat. — Este adevărat, deci, că o lume fără magie este o lume moartă? Acesta este ceea ce promiți? Acesta va fi viitorul tău? Dar nu, căci când vei fi în sfârșit eliberat, atunci dușmanul tău se va trezi din nou și războiul va relua.

Nu avea loc în acea schemă pentru muritori. Era nevoie de un nou curs pentru viitor. Pentru K'Chain Che'Malle. Pentru toți oamenii din fiecare imperiu, fiecare trib. Dacă nimic nu s-ar schimba în lumea muritorilor, atunci conflictele, forțele interminabile în opoziție, fie ele culturi, religii, oricare ar fi ele, nu ar avea sfârșit.

Habar nu avea că viața inteligentă poate fi atât de stupidă.

„Ei vor o credință de la mine. O religie. Ei vor să se întoarcă la deșertăciunea celor drepți. Nu o pot face. Nu

pot. Rythok ar fi bine să mă omoare, pentru că nu le voi oferi nimic din ce vor să audă.

Brusc, se uita la un cer albastru fără nori, căldura foșnind peste membrele goale, pe față, cu urmele de lacrimi uscate strânse pe obraji. Ea s-a ridicat. O dureau mușchii. Un gust acru i-a îngroșat limba.

Totuși, K'Chain Che'Malle o înfrunta.

— Foarte bine, spuse ea ridicându-se în picioare. — Îți dau asta. Găsiți-vă încrederea unul în celălalt. Nu mai căuta. Zeii se vor război și tot ceea ce facem va rămâne sub observația lor. Nu te remarca. Mișcă-te în liniște. In afara razei vizuale. Suntem furnici în iarbă, șopârle printre stânci. Ea făcu o pauză. — Undeva, acolo, vei găsi cea mai pură esență a acelei filozofii. Poate într-o singură persoană, poate în zece mii. Privind la nicio altă entitate, nicio altă forță, nicio altă voință. Legat doar în tovărășie, în loialitate șlefuită absolută. Cu toate acestea, lipsit de orice aroganță. Înțelept în smerenie. Și acela, sau zece mii, este pe o potecă. Fără greșeală, se pregătește să nu strângă un pumn în ceruri. Dar să ridic o mână singură, o mână plină de lacrimi. A descoperit că se uită cu privirea la reptilele uriașe. 'Vrei o credință? Vrei pe cineva sau ceva în care să crezi? Nu, nu te închina celui unu sau celor zece mii. Închinați-vă sacrificiului pe care îl vor face, pentru că îl fac în numele compasiunii – singura cauză pentru care merită să lupți și să moară.

Deodată epuizată, se întoarse, dădu deoparte colții albiți de la picioare. „Acum, hai să mergem să ne găsim campionii”.

Ea a condus drumul, iar K'Chain Che'Malle s-au mulțumit cu asta. Sag'Churok a privit-o pe omul firav și ticălos făcându-și pași slabi, lăsând în urmă ascensiunea unde doi dragoni se luptaseră.

Și K'ell Hunter a fost foarte mulțumit.

Simți, într-un val dulce, mândria lui Gunth Mach.

Mândrie în Destriantul lor.

Trasă de patru boi, căruța mare s-a rostogolit în tabără, aglomerată de mame, soți, soții și copii care își ridicau vocea într-o durere ululatoare. Brațele s-au întins ca și cum ar fi să-i apuce pe cei dragi morți, care stăteau stivuiți ca niște bolțuri doborâți pe patul plat, în timp ce povara celor uciși s-a oprit. Mulțimea s-a răscolit. Câinii urlau.

Pe un deal din apropiere, Setoc stătea în picioare și urmărea vârtejul din tabără, singura mișcare din partea ei, mișcarea părului ei îmbrăcat. Războinicii alergau înapoi la iurtele lor ca să se pregătească de război, deși nimeni nu cunoștea fața inamicului și nu avea nicio urmă de urmărit. Pretenții lideri de război țipau și urlău, bătându-și în piept sau fluturând armele în aer. Cu toată durerea și mânia, era ceva jalnic în întreaga scenă, ceva care o făcea să se întoarcă, obosită brusc.

Nimănui nu-i plăcea să fie o victimă a necunoscutului. Ei au fost împinși să atace, împinși să livreze violență fără discernământ asupra oricui s-a întâmplat să fie aproape. Îi putea auzi pe unii dintre acei războinici jurând să se răzbune pe Akrynnai, D'rhasilhani, chiar și Letherii.

Clanul Gadra mergea la război. Șeful de război Stolmen era asediat în propriul său cort și, pentru a nega foamea ucigașă a războinicilor săi, l-ar vedea depus, sângeros. Nu, ar trebui să stea în picioare, trăgându-și mantia de bhederin pe umerii largi și să-și ia securea cu două lame. Soția lui, dacă era ceva mai feroce decât Stolmen însuși, avea să înceapă să picteze masca albă a morții, rânjetul de os al ucigașului, pe trăsăturile cicatrici ale soțului ei. Propria ei mamă, o căptușă șifonată cu fața de secure, ar face același lucru cu ea. Muchii cântând pe pietre de tăiat, Barghast mergea la război.

Îl văzu pe Cafal ieșind din cortul lui Stolmen. Chiar și la această distanță, ea îi putea citi frustrarea în timp ce mărșăluia spre cea mai mare mulțime de războinici. Și când pașii i-au încetinit și s-a oprit în cele din urmă, Setoc l-a înțeles destul de bine. Îl pierduse pe Gadra. Ea îl privi în timp ce se uită în jur până când văzu încă o siluetă solitara.

Torrent își înșea deja calul. Să nu se alăture acestei nebunii. Dar să plece.

În timp ce Cafal se îndrepta spre războinicul Awl, Setoc coborî în întâmpinarea lor.

Indiferent de cuvintele pe care le-au schimbat înainte de sosirea ei, au fost concise, nesatisfăcătoare pentru Marele Vrăjitor. El a observat apropierea ei și a înfruntat-o. 'Şi tu?' el a intrebat.

— Voi merge cu tine, spuse ea. — Lupii nu se vor alătura la nimic din toate astea. Este gol.'

— Gadra vrea să ducă război împotriva Akrynnai, spuse Cafal. — Dar Akrynnai nu au făcut nimic.

Ea încuviință din cap, ridicându-și mâna pentru a-și smulge părul lung și blond de pe față, în timp ce vântul

fierbinte bătea în rafale.

Torrent se ridica pe cal. Fața lui era sumbră, bântuită. Avea aspectul unui bărbat care nu dormea bine noaptea. Și-a adunat frâiele.

Cafal se întoarse spre el. 'Aștepta! Te rog, Torrent, așteaptă.

Bărbatul se strâmbă. „Asta să fie viața mea? Târât din cortul unei femei în altul? Să-mi stric zilele? Sau aleg în schimb să lupt alături de tine? De ce aș face asta? Barghast, nu ești diferit de poporul meu și le vei împărtăși soarta. A dat din cap spre Setoc. — Copilul-lup are dreptate. Păstratorii acestui pământ se vor îngrașa.

Setoc a surprins un fulger de ceva ghemuit în spatele unui smoc de iarbă – un iepure de câmp, nu, Talamandas, chestia aia din sfoară și bețe. Copil al zeilor nebuni Barghast, copil al copiilor. Îi spionează. Ea a rânjit.

— Dar, a întrebat Cafal, unde vei merge, Torrent?

— O să călăresc la Tool și o să-mi cer concediu de la el. Îi voi cere iertare, căci eu ar fi trebuit să fiu războinicul care să cadă împotriva Letherilor, în apărarea copiilor Awl. Nu prietenul lui. Nu Mezla.

Ochii lui Cafal se mariseră la cuvintele lui Torrent și, după o clipă, păru să se lase. — Ah, Torrent. Malazanii au o cale... El a ridicat un zâmbet trist către Awl. „Ei ne umilesc pe toți. Instrumentul vă va respinge cuvintele - nu există nimic de iertat. Nu există nicio crimă împotriva ta. A fost drumul lui Mezla, alegerea lui.

— A plecat în locul meu...

Marele Vrăjitor se îndreptă. — Și ai fi putut să te descurci la fel de bine ca el, Torrent?

A fost o întrebare crudă și Setoc a văzut cum îl înțepa pe tânărul războinic. — Asta nu este...

— Dar este, se răsti Cafal. — Dacă Toc te-ar fi judecat superiorul său în luptă, te-ar fi îndemnat să călăreşti împotriva Letherii. I-ar fi luat pe copii. Și dacă ar fi fost acel Malazan care stă aici pe calul său în fața mea chiar acum, nu ar fi plâns de iertare. Mă înțelegi, Torrent?

Bărbatul părea lovit cu cruzime de cuvintele lui Cafal. — Chiar dacă este așa, merg la Tool și apoi voi pleca singur. Am ales. Nu-mi lega suvițe de soarta, Mare Vrăjitor.

Setoc lătră în râs. — Nu el este cel care face asta, Torrent.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei. Ea se gândi că el ar putea replica - acuzații, furie, indignare înfrânată. În schimb, nu spuse nimic, pur și simplu ridicându-și frâiele. O

ultimă privire înapoi către Cafal. — Tu mergi, dar eu călăresc. Nu mă interesează să-mi încetinesc ritmul pentru a vă potrivi...

— Și dacă ți-aș spune că aș putea călători în așa fel încât să ajung la Tool cu mult înainte ca tu să ajungi?

'Nu se poate.'

Setoc îl văzu pe Marele Vrăjitor lingând buzele uscate; a văzut transpirația care a apărut pe fruntea lui lată și plată, iar inima ei a început să-i bată puternic în piept. — Cafal, spuse ea cu vocea plată, acesta nu este pământul tău. Warrens despre care vorbești oamenii sunt slabe aici - mă îndoiesc că poți chiar să le atingi. Zeii tăi nu sunt pregătiți...

— Nu vorbi despre zeii Barghast! strigă o voce. Talamandas, capcana de bastoane, a ieșit de pe acoperiș și s-a apropiat mai mult de tot. — Nu știi nimic, vrăjitoare...

— Știu destule, a răspuns ea. — Da, oamenii tăi au mers odată pe aceste câmpii, dar cu cât timp a fost asta? Te-ai războit cu Tiste Edur. Ai fost alungat din acest loc. Acum o mie de ani? Zece mii? Așa că acum te întorci, pentru a-ți răzbuna strămoșii, dar i-ai găsit pe Edur nimic ca legendele tale. Spre deosebire de tine, Barghast, au mers mai departe...

— Așa cum o fac vreodată victorioșii, șuieră capcana. — Rănile lor se vindecă repede, da. Nimic nu se putrezește, nimic nu putrezește, nu există nicio amărăciune pe limba lor.

Ea scuipă neîncrezătoare. 'Cum poți spune că? Împăratul lor este mort. Sunt alungaţi de pe toate ţinuturile pe care le-au cucerit!'

de *mâinile noastre!* '

Țipătul a smuls capete în jur. Războinicii s-au apropiat. Cafal rămase tăcut, cu expresia închisă brusc, în timp ce Torrent se aplecă în față pe șa, strâmbându-și ochii la capcană, de parcă s-ar îndoi de propria sa minte.

Setoc îi zâmbi lui Talamandas. — Da, asta e ce fiare, nu-i aşa? Asa de. Acum, și ea se întoarse pentru a înfrunta numărul de războinici care îi înconjurau pe jumătate, acum, da, ai învinge o astfel de înfrângere asupra Akrynnai. Răni care se vor purpura, putregai care se cufundă adânc în suflet, acel gust crud călărește fiecare respirație.

Tirada ei părea să-i zbată. A scuipat din nou. — Nu ți-au ucis cercetașii. Cu toții știți asta. Și nici măcar nu-ți pasă. Ea arătă spre Cafal. „Și așa că Marele Vrăjitor merge acum la Tool și îi va spune: Maestru de război, încă un alt clan s-a

desprins. Ei duc un război fără sens împotriva inamicului greșit și astfel se va întâmpla că, prin acțiunile clanului Gadra, fiecare popor din această țară se va ridica împotriva Barghast. Akrynnai, D'rhasilhani, Keryn, Saphinand, Bolkando. Vei fi atacat din toate părțile. Iar aceia dintre voi care nu au fost uciși în luptă vor fi alungați în pustietate, în acel ocean vast al nimicului, și acolo veți dispărea, oasele voastre devenind praf.

A fost mișcare în mulțime, iar războinicii se dădură la o parte, în timp ce un șef de război încruntat, Stolmen, înainta greoi, soția lui cu un pas în urma lui. Ochii acelei femei erau întunecați, sălbatici de ură în timp ce își fixa privirea asupra lui Setoc.

— Asta faci, vrăjitoare, spuse ea cu o râpă. — Ne slăbești. Din nou și din nou, căutați să ne slăbiți!

— Ești atât de nerăbdător să-ți vezi copiii murind? a întrebat-o Setoc.

„Nerăbdător să-i văd câștigând glorie!”

— Pentru ei sau pentru tine, Sekara?

Sekara s-ar fi aruncat atunci asupra lui Setoc, dar Stolmen întinse un braț care stătea, dându-i-o pe spate. Deși nu a putut să-l vadă, soția lui i-a aruncat apoi o privire de răutate veninoasă.

Torrent îi vorbi în liniște lui Setoc. — Vino cu mine, copil-lup. Vom ieși din această nebunie. Se întinse cu o mână.

Ea îl apucă de antebraț și el o legănă ușor pe spatele calului. În timp ce ea și-a închis brațele în jurul taliei lui, el a spus: — Trebuie să aduni ceva, Setoc? Din cortul tău?

'Nu.'

— Trimite-i! mârâi Sekara. „Du-te, mincinoși străini! spioni Akrynnai! Du-te și otrăvește-ți oamenii! Cu teroare, spune-le că venim! Fața Albă Barghast! Și vom face din acest pământ casa noastră din nou! Spune-le, vrăjitoare! *Ei* sunt invadatorii, nu noi!'

Setoc simțise de multă animozitatea care se construia printre femeile din acest clan. Ea a atras prea mulți ochi printre bărbați. Sălbăticia ei le făcea să fie foame, curioși – nu era oarbă la nimic din toate astea. Chiar și așa, această explozie de ciudă a tresărit-o, a speriat-o. Se forţă să întâlnească ochii aprinşi ai Sekara. — Sunt deținătorul a o mie de inimi. Spunând asta, s-a uitat la soțul Sekarei și i-a zâmbit înțelegător.

Stolmen a fost forțat să-și rețină soția în timp ce ea încerca să se arunce înainte, cu un cuțit într-o mână.

Torrent îi dădu înapoi calul și ea simți cum se încorda.
— Destul de asta! se răsti peste umăr. — Vrei să ne jupuiăm de vii?

Mulțimea crescuse și acum îi înconjura. Și, în cele din urmă, a văzut că erau mult mai multe femei decât bărbați în ea. Se simțea ofilindu-se sub privirile urâtoare ațintite asupra ei. Nu doar soțiile, de asemenea. Faptul că stătea strâns lângă Torrent dădea foc în ochii femeilor mai tinere, fecioarelor.

Cafal se apropie, cu chipul palid în batjocură de groază la adresa vopselei albe a războinicilor. — Am de gând să deschid un labirint, spuse el cu voce joasă. — Cu ajutorul lui Talamandas. Plecăm împreună, sau vei fi ucis aici, înțelegi? E prea târziu pentru Gadra – cuvintele tale, Setoc, au susținut prea multe adevăruri. Le este *rușine.* '

— Atunci, grăbiți-vă, spuse Torrent cu un mârâit.

S-a rotit. — Talamandas.

— Lasă-i în voia soartei lor, mormăi capcana, ghemuită ca un ghoul în miniatură. Părea să se zvâcnească de parcă smuls și împins de mâini nevăzute.

'Nu. Noi toti.'

— Vei regreta generozitatea ta, Cafal.

— Warren, Talamandas.

Lațul de bastoane mârâi fără cuvinte și apoi se îndreptă, întinzându-și larg brațele de crenguță slăbite.

— Cafal! șuieră Setoc. 'Aștepta! Există o boală...

Un foc alb izbucni în jurul lor într-un vuiet asurzitor. Calul țipă, s-a crescut. Strânsoarea lui Setoc s-a rupt și ea s-a prăbușit înapoi. Căldură copleșitoare, frig uluitor. La fel de repede când au sosit flăcările, acestea au dispărut cu o bătaie de tunet care a reverberat în craniul ei. O lovitură dintr-o copită a făcut-o să derape, durerea pulsând de la o coapsă învinețită. Acum era întuneric – sau, se gândi ea cu un șoc – era oarbă. Ochii ei s-au închegat în orbite, gătite ca ouăle...

Apoi a surprins o licărire, ceva pătat, o lamă reflectată. Calul lui Torrent se dădea înapoi, răsucindu-se dintr-o parte în alta – războinicul Awl încă călărea fiara și ea îl auzea blestemând în timp ce se lupta pentru a calma animalul. Își desenase scimitarul.

— Zei de jos!

Acel strigăt venise de la Cafal. Setoc se ridică. Pământ pietros, umed, bulgări de mucegai sau guano strivindu-se sub ea. Simțea mirosul de iarbă arsă. Târându-se la pata vagă din întunericul de unde venea vocea vrăjitorului, ea se

lupta împotriva valurilor de greață. — Prostule, mormăi ea. — Ar fi trebuit să asculți. Cafal-'

— Talamandas. El este... a fost distrus.

Duhoarea a ceva ce mocnea era acum mai puternică și ea prinse strălucirea jarului împrăștiat. 'A ars? A ars, nu-i așa? Warren greșit - l-a mâncat, l-a devorat - te-am avertizat, Cafal. Ceva v-a infectat warrens...

— Nu, Setoc, interveni Cafal. „Nu este așa, nu este așa cum spui tu – știam de otrava aceea. Am fost protejați împotriva ei. Asta a fost... diferit. Spiritele se descurcă, ne-am pierdut cel mai mare șaman...

— Nu știai, nu-i așa? Poarta aceea? Nu semăna cu nimic din ce ai cunoscut vreodată, nu-i așa? Ascultă la mine! Este ceea ce am încercat să vă spun!

L-au auzit pe Torrent descălecând, mocasinii bătând pe pământul cedător, ciudat de moale. — Taci, amândoi. Argumentați ce s-a întâmplat mai târziu. Ascultă ecourile, cred că suntem prinși într-o cavernă.

— Ei bine, spuse Setoc, urcându-se cu grijă în picioare. — Trebuie să existe o cale de ieșire.

'De unde stii ca?'

— Pentru că există lilieci.

— Dar am calul meu blestemat! Cafal, du-ne în altă parte!

'Nu pot.'

'Ce?'

— Puterea îi aparținea lui Talamandas. O legătură de acorduri, promisiuni, cu nenumărați zei umani. Cu Hood, Lordul Morții. Zeii Barghast sunt tineri, prea tineri. Eu – nici măcar nu-i pot simți. Îmi pare rău, nu știu unde suntem.

— Sunt blestemat să-i urmez pe proşti!

Setoc tresări la angoasa din acel strigăt. *Bietul Torrent. Ai vrut doar să pleci de acolo, să pleci. Departe. Simțul tău stupid al onoarei a cerut să vizitezi Tool. Și acum uite...*

Nimeni nu a vorbit o vreme, singurele sunetele lor respirația și pufniile neliniştite de la cal. Setoc a căutat să simtă un flux de aer, dar nu era nimic. O durerea coapsa, se lăsă înapoi. Apoi a ales o direcție la întâmplare și s-a târât. Guano s-a îngroșat, astfel încât mâinile i-au pătruns până la încheieturi, apoi a găsit o barieră de piatră. Ştergându-şi mizeria de pe mâini, ea a urmărit cu degetele. 'Aștepta! Aceşte pietre sunt puse. Am găsit un zid.

În spatele ei se aude zgârieturi, apoi zgârietura de silex și de fier. Scântei, fulgerări actinice și apoi o strălucire

înfloritoare. Câteva clipe mai târziu, Torrent aprinse un conic și dădea foc fitilului unui mic felinar de tabără. Camera a luat forma în jurul lor.

Întreaga cavernă a fost construită din pietre așezate, cele de deasupra capului masive, blocate pe loc într-o dezordine aparent abruptă. În petice clocotite, ici și colo, liliecii se agățau, ciopind și scârțâind acum agitați.

— Uite, acolo! arătă Cafal cu degetul.

Liliecii convergeau spre o îmbinare de pietre prost așezate, zvârcolindu-se în crăpături.

— Iată o cale de ieșire.

Râsul lui Torrent era amar. „Suntem înmormântați. Într-o zi, jefuitorii vor pătrunde, vor găsi oasele a doi bărbați, un copil și un cal blestemat. Pentru ca noi să călăresc în lumea morții, sau așa ar putea crede ei. Apoi, din nou, s-ar putea să se întrebe de urmele de roade de pe toate, cu excepția unui set de oase, și de zgârieturile și decupările de pe piatră. Oase de liliac minuscule și grămezi de excremente uscate...

— Zdrobește-ți imaginația aia, Torrent, îl sfătui Cafal. „Deși calea de ieșire nu este altceva decât crăpături, știm că lumea de afară este aproape. Trebuie doar să ne săpăm calea spre ieșire.

— Asta e o tumură de piatră sau ceva asemănător, Cafal. Dacă începem să lăsăm pietrele libere, totul va veni probabil peste noi.

'Nu avem de ales.' S-a îndreptat spre peretele pe care liliecii roiiseră cu câteva clipe mai devreme. Trasând un pumnal, a început să cerceteze. La scurt timp mai târziu, Torrent i s-a alăturat, folosind cuțitul său de vânător.

În zgomotele zgârieturilor și cernerii pământului, Setoc se așeză mai aproape de felinar. Amintirile acelui foc alb o bântuiau. O durea capul de parcă căldura i-ar fi ars părți ale creierului, lăsând pete goale care pulsau în spatele ochilor ei. Nu auzea urlete în surdină – Lupii erau pierduți pentru ea în acest loc. *Ce lume am găsit? Ce așteaptă dincolo de aceste ziduri de piatră? Un soare strălucește acolo? Arde de moarte sau este acesta un tărâm veșnic întunecat, fără viață?*

Ei bine, cineva a construit acest loc. Dar... dacă aceasta este într-adevăr o tumulă, unde sunt oasele? Ea ridică lanterna, tresărind la mânerul fierbinte care nu fusese înclinat într-o parte. Ridicându-se cu grijă, ea a jucat lumina peste pământul umed și pestriț de la picioarele ei. Guano, câteva pietre dislocate de sus. Dacă ar fi fost

vreodată un cadavru înmormântat în acest loc, demult putusese până la niște firimituri. Și nu fusese împodobită cu bijuterii; fără catarame sau agrafe pentru a evidenția hainele de orice fel. „Acesta”, se aventură ea, „este probabil vechi de mii de ani. Nu a mai rămas nimic din cine a fost îngropat aici.

Un mormăit mut din partea lui Torrent, la care a răspuns un mormăit al lui Cafal, care apoi a aruncat o privire înapoi la ea. — Unde săpăm, Setoc, cineva a mai trecut prin asta. Dacă aceasta este o tumulă, a fost demult jefuită, golită.

— De când prada include cadavrul în sine?

— Probabil că guanoul este acid, spuse Cafal. — Probabil a dizolvat oasele. Ideea este că ne putem săpă o cale de ieșire și nu este probabil că totul se va prăbuși asupra noastră...

— Nu fi atât de sigur de asta, spuse Torrent. — Trebuie să facem o gaură suficient de mare pentru a-mi scoate calul. Jefuitorii nu aveau nevoie să fie atât de ambițioși.

— Cel mai bine ar fi să te pregătești pentru ideea de a-ți ucide montura, spuse Cafal.

'Nu. Ea este un cal Awl. Ultimul cal Awl, și ea este a mea - nu, ne aparținem unul altuia. Amândoi singuri. Dacă trebuie să moară, atunci voi muri cu ea. Lăsați această tumulă să fie casa noastră în lumea morții.

— Ai o mentalitate morbidă, spuse Cafal.

— Și-a câștigat dreptul, murmură Setoc, scanând încă pământul în timp ce ea mergea pe un circuit lent. 'Ah!' S-a aplecat, a luat un obiect mic, pe jumătate încrustat. 'O monedă. Cupru.' Ea a răzuit discul verde și l-a ținut aproape de lanternă. — Nu recunosc nimic, nici Letherii, nici Bolkando.

Cafal i s-a alăturat. — Permite-mi, Setoc. Clanul meu avea obiceiul să strângă monede pentru a ne face armura. Afurisitul lui de monede a fost cel care l-a târât pe tatăl meu pe fundul mării.

I-a întins-o.

A studiat-o mult timp, pe o parte, apoi pe cealaltă, iar și iar. Și în cele din urmă a oftat și i-a dat înapoi. 'Nu. Îmi imaginez că vreo împărătească arată atât de regală. Săbiile încrucișate de pe cealaltă parte ar putea fi șapte orașe, dar scrierea este greșită. Aceasta nu este lumea noastră, Setoc.

— Nu credeam că este.

— Ai terminat cu asta, Cafal? Întrebă Torrent de unde lucra la perete, nerăbdarea dând un avantaj tonului său.

Cafal îi oferi un zâmbet ironic și apoi se întoarse lângă Torrent.

O zgârietură puternică urmată de o bufnitură puternică și aer rece, plin de rouă, se scurgea în cameră.

— Miroase asta? E o pădure blestemată.

La cuvintele lui Cafal, li s-a alăturat Setoc. Ea ridică lanterna. *Noapte, rece... mai rece decât Awl'dan.* — Copaci, spuse ea, uitându-se la bobocii zdrențuiți ușor vizibili în lumină.

Probabil că era o mlaștină acolo – auzea broaștele.

— Dacă era noapte, se întrebă Torrent, ce făceau liliecii aici?

— Poate că era abia se apropia de amurg când am ajuns. Sau zorii sunt la câteva momente distanță. Cafal trase de altă piatră. — Ajută-mă cu asta, îi spuse lui Torrent. — Este prea greu pentru un singur om-Setoc, te rog, dă-te înapoi, dă-ne loc.

În timp ce au târât piatra uriașă eliberată, alți bolovani tăiați aspru s-au prăbușit. O piatră mare de buiandrug și-a desfășurat drumul și ambii bărbați au sărit înapoi când s-a izbit de dărâmături. Nori de praf zburau și din tavanul tumulei răsuna un geamăt groaznic.

Tușind, Cafal îi făcu semn lui Setoc. 'Repede! Afară!'

Ea s-a grăbit peste pietre, cu ochii usturați, și s-a clătinat afară. Trei pași și apoi se întoarse. A auzit bubuitul pietrelor din tavan. Calul strigă de durere. Din intrarea căscată apăru Cafal, urmat o clipă mai târziu de Torrent, care cumva își pusese călăreața în genunchi. Ține frâiele și cu zvâcniri rapide asupra lor și-a îndemnat calul înainte. Capul îi trecu în vedere, ochii strălucind în lumina reflectată a felinarului.

Setoc nu mai văzuse niciodată un cal târându-se - ea nici măcar nu crezuse că este posibil, dar aici iapa asta se clatina prin gol, învelită în praf și dâre de sudoare. Mai multe pietre s-au prăbușit în spatele fiarei și ea a țipat de durere, făcându-se, membrele anterioare zgârâindu-se în timp ce se ridica de la capătul din față.

Câteva momente după ce animalul s-a îndepărtat în cele din urmă, acoperișul cu cocoașă de mușchi al tumulei s-a prăbușit în tunete și praf. Copacii vechi de zeci de ani care crescuseră pe ea s-au prăbușit într-un lovitură de ramuri și frunze. Lemnul așchiat.

Sângele curgea din coaptele iepei. Torrent mai liniştise o dată fiara şi avea grijă de tăieturi. — Nu chiar atât de rău, mormăi el. „Dacă și-ar fi rupt un șold...”

Setoc văzu că războinicul tremura. Această legătură pe care o făcuse cu iapa lui nefericită stătea în locul tuturor acelor legături care fuseseră rupte atât de crunt din viața lui tânără și devenea rapid ceva monstruos. — *Dacă trebuie să moară, atunci voi muri cu ea. Nebunie, Torrent. Este un cal blestemat, o fiară mută cu duhul rupt de mușchi și frâu. Dacă ar avea șoldul sau piciorul rupt, am mânca bine în ziua aceasta.*

Ea îl privi pe Cafal observând Awl o vreme, înainte ca el să se întoarcă și să cerceteze pădurea din jurul lor. Apoi și-a ridicat ochii spre ceruri. — Fără luni, spuse el. — Și stelele par... încețoșate – nu sunt suficiente. Nu recunosc nicio constelație.

— Aici nu sunt lupi.

El s-a înfruntat cu ea.

— Fantomele lor, da. Dar... niciunul în viață. Au fugit ultima oară aici cu secole trecute. Secole.'

— Ei bine, există urme de căprioare și urme, așa că nu au murit de foame.

'Nu. Vânat. S-a îmbrățișat. — Spune-mi mintea celor care ar ucide până la ultimul lup, care ar alege să nu mai audă niciodată urletele lor jalnice sau să vadă, cu un fior, o haită care stă mândră pe o ridicare. Mare Vrăjitor, explică-mi asta, pentru că nu înțeleg.

El a ridicat din umeri. — Urăm rivalii, Setoc. Urăm să-i vedem pe cei cunoscători arzând în ochii lor. Nu ați văzut pământuri civilizate. Animalele pleacă. Și nu se întorc niciodată. Ei lasă tăcerea, iar acea tăcere este umplută de vorbărie de genul nostru. Având în vedere capacitatea, ucidem chiar și noaptea. Ochii lui căzură spre felinarul din mâna ei.

Încruntându-se, ea l-a stropit.

În întunericul brusc, Torrent înjură. — Asta nu ajută, copil-lup. Aprindem focuri, dar întunericul rămâne în mintea noastră. Aruncă lumină înăuntru și nu-ți va plăcea ceea ce vezi.

O parte din ea a vrut să plângă. Pentru fantome. Pentru ea. — Trebuie să găsim o cale spre casă.

Cafal oftă. „Există putere aici. Necunoscut. Chiar și așa, poate că o pot folosi. Îl simt... fragmentat, mărunțit. Cred că nu a mai fost folosit de mult, mult timp. S-a uitat în jur. — Trebuie să eliberez un spațiu. Sfințiți-l.

— Chiar și fără Talamandas? întrebă Torrent.

— El ar fi fost de puţin ajutor aici, răspunse Cafal. — Legăturile lui au fost toate rupte. Se uită la Setoc. — Tu,

copil-lup, poți ajuta.

'Cum?'

— Invocă fantomele lupului.

'Nu.' Gândul a făcut-o să se simtă nenorocită. — Nu le pot da nimic în schimb.

— Poate, o cale prin. Într-o altă lume, chiar a noastră, unde vor găsi rude vii, unde vor alerga nevăzuți umăr la umăr cu ei și își vor aminti vânătoarea, vechile loialități, scântei de dragoste.

Ea l-a privit. — Este posibil așa ceva?

'Nu știu. Dar, hai să încercăm. Nu-mi place lumea asta. Chiar și în această pădure, aerul este contaminat. Fault. Avem cea mai mare parte a nopții în față. Să facem tot ce putem pentru a pleca înainte de răsăritul soarelui. Înainte să fim descoperiți.

— Atunci sfinţiţi-vă terenul, spuse Setoc.

Ea a plecat în pădure, s-a așezat pe trunchiul cu mușchi al unui copac căzut – nu, un copac care fusese tăiat, curat – nici un topor nu ar fi putut să reușească o precizie atât de mare. Atunci de ce fusese lăsat pur și simplu aici? — Aici este nebunie, şopti ea. Închizând ochii, a căutat să alunge gândurile sumbre.

Fantome! Lupii! Ascultă-mi urletul minții! Auzi durerea, mânia! Ascultă-mi promisiunea - te voi călăuzi din acest tărâm infernal. Vă voi găsi rude. Rude de sânge fierbinte, blană caldă, strigătul puilor nou-născuți, mârâitul masculilor rivali – vă voi arăta pășuni, copiii mei. Vizualizări fără sfârșit!

Și le-a simțit pe ei, fiarele care căzuseră de durere și durere chiar aici, în această pădure, cu atâta mult timp în urmă. Primul care a venit la ea a fost ultimul supraviețuitor al acelui timp, ultimul care a fost încolțit și ucis cu cruzime. A auzit ecoul câinilor mârâitori, strigătele vocilor umane. Simțea teroarea lupului, disperarea lui, uimirea lui neputincioasă. A simțit, de asemenea, în timp ce sîngele fiarei se revărsă în solul agitat, predarea sa, înțelegerea - în acel moment final - că singurătatea ei teribilă se apropia în sfârșit de sfârșit.

Și mintea ei urla din nou, un strigăt tăcut care totuși a trimis turbii să se bată din ramurile copacilor în zbor zgomotos. Acestea le-au înghețat căprioarele și iepurii de câmp pe urmele lor, în timp ce o teroare străveche din interiorul lor a fost trezită la viață.

i-a răspuns Howls. Închidere din toate părțile.

Vino la mine! Adună tot ce rămâne din puterea ta!

Auzea zvâcnirea în tufă, în timp ce voința și memoria năvăleau numai prin găini. Și a simțit, cu un șoc, mai mult de o specie. Unii întunecați, cu blană neagră și jos până la pământ, cu ochi galbeni aprinși; altele înalte la umeri, întinse, cu blană argintie cu vârf de abanos. Și ea și-a văzut strămoșii, fiare și mai mari, cu nas scurt, cu mușchi masiv.

Au venit în mulțime de neînțeles și fiecare își purta rănile de moarte, vârfurile sulițelor ieșind din gât și flanc, înțepături care curgeau sânge din piept. Capcane și capcane zgomotând și târâind din membrele rupte. Umflată de otravă, ea văzu, cu groază crescândă, o moștenire a unei măcelări atât de urâte și pline de ciudă, încât strigă, un țipăt sfâșiindu-și propriul gât.

Torrent striga, luptându-se să-și stăpânească calul panicat, în timp ce fantomele lupilor inundau, mii, sute de mii - aceasta era o lume veche și aici, în fața ei, înghesuită de nevoi, era bilanțul adunat de învingătorii săi nebuni, triumfătorul ei. tiranii.

Oh, mai erau și alte creaturi, prinse de valul năprasnic, fiare de mult s-au prăbușit în praf. A văzut cerbi, bhederin, pisici mari. Ea a văzut fiare uriașe cu blană, cu capete largi și coarne ieșind din boturile negre - *atât de mulți, zei, atât de mulți...*

— Setoc! Stop! Puterea - este prea mare - *copleșește* !

Dar ea își pierduse orice control. Ea nu se așteptase la așa ceva. Presiunea, zdrobită acum din toate părțile, amenința să o distrugă. Ea a plâns ca ultimul copil de pe pământ, ultimul viețuitor, singurul martor al moștenirii a tot ceea ce obținusese felul ei. Această pustiire. Această victorie sinucigașă asupra naturii însăși.

— Setoc!

Deodată, văzu ceva strălucind în fața ei: un portal, patetic de mic, nimic mai mult decât o gaură. Ea ridică o mână tremurândă și arătă spre ea. — Cei dragi mei, șopti ea, drumul prin. *Fă-l mai mare* .

Rătăciseră mult dincolo de camera de sacrificare, unde zeci de K'Chain Che'Malle părea că fuseseră sacrificate. Lanternele aruncau o lumină neîntreruptă asupra măruntaielor metalice încastrate în nișe de-a lungul pereților coridoarelor, iar din tavan cabluri groase se lăsau, picurând un fel de ulei vâscos. Aerul era plin de vapori acizi, făcându-le ochii lăcrimați. Pasaje laterale se deschideau spre camere aglomerate cu mașini ciudate, de neînțeles, cu podeaua lipită de uleiuri vărsate.

Taxilian i-a condus pe ceilalți în explorarea lor, pătrunzând din ce în ce mai adânc în labirintul de coridoare largi, cu tavanul jos. Făcând un pas în spatele lui, Rautos îl auzi pe bărbat mormăind, dar nu desluși cuvintele – se temea că Taxilian ar putea înnebuni. Aceasta era o lume extraterestră, modelată de minți extraterestre. Simțul și înțelegerea le scăpau pe toți și din aceasta s-a născut frica.

În spatele lui Rautos, aproape pe călcâie, se afla Respirația, tușând, icnind, de parcă discuția ei nesfârșită despre înec ar fi îngroșat aerul din jurul ei.

— Tuneluri! şuieră ea. „Urăsc tunelurile. Gropi, peșteri. Întuneric-întotdeauna camere întunecate. Unde ne duce el? Am trecut pe lângă nenumărate rampe care duc la niveluri mai înalte – ce caută nebunul?

Rautos nu a avut răspunsuri, așa că nu a spus nimic.

În spatele Respirației, Sheb și Nappet se certau. Cei doi aveau să vină în lovituri în curând; se asemănau prea mult. Amândoi vicioși, amândoi fundamental amorali, amândoi trădători născuți. Rautos și-ar fi dorit să se omoare între ei - nu vor fi ratați.

'Ah!' strigă Taxilian. 'L-am gasit!'

Rautos se apropie de bărbat. Stăteau în pragul unei camere vaste cu opt pereți. O margine îngustă îl înconjura la nivelul pasajului pe care tocmai îl traversaseră. Podeaua propriu-zisă s-a pierdut în întuneric dedesubt. Taxilian ieși spre dreapta, ridicându-și lanterna.

Mecanismul monstruos care umplea centrul întinderii se ridica dincolo de nivel după nivel - doar câteva cu balcoane care să se potrivească cu cel pe care se aflau - până când a dispărut deasupra capului. Părea să fie construită în întregime din metal, strălucind ca alamă și fierul cel mai pur, câte opt cilindri fiecare cât un turn de oraș. Din gulerele cu șuruburi ieșeau șuruburi care fixau segmentele la fiecare al doilea nivel și atașate de acestea erau frânghii negre, flexibile, de un fel, care se întindeau ca firele unei pânze de păianjen abandonate, convergând spre cutii uriașe de metal fixate pe pereți. Privind în jos, Rautos putea să distingă o schimbare în configurația turnurilor, de parcă fiecare s-ar fi așezat pe o cupolă de stup.

Privirea îi ținu o bucată de metal, îndoită atât de perfect între două accesorii, și se încruntă de parcă nămolurile ar fi fost periate dintr-o amintire adânc scufundată. Bâjbâi spre ea, împotrivindu-se un scâncet, apoi norii orbitori s-au întors, iar el a fost luat din nou. S-a

scuturat și ar fi căzut de pe margine dacă Respirația nu l-ar fi tras brusc înapoi.

'Idiot! Vrei să te sinucizi?

A scuturat din cap. — Îmi pare rău. Mulțumesc.'

— Nu te deranja. Am acționat din instinct. Dacă m-aș fi gândit, probabil te-aș fi lăsat să pleci. Nu ești nimic pentru mine, bătrâne gras. Nimic. Nimeni nu este, nu aici, nici unul dintre voi.

Ea ridicase vocea pentru a se asigura că toți ceilalți au auzit ultimele ei cuvinte.

Sheb pufni. — Cățeaua are nevoie de o lecție sau două, cred.

Respirația se întoarse pentru a-l înfrunta. — E foame de blestem, nu? Ce parte a corpului tău vrei să putrezești mai întâi? Poate o să aleg eu...

— Pune-ți magia asupra mea, femeie, și te voi sufoca.

Ea a râs, s-a întors. — Joacă-te cu Asane dacă ai nevoie.

Rautos, dupa cateva respiratii adanc, linistitoare, porni dupa Taxilian, care incepuse sa ocoleasca marginea, cu ochii atintiti asupra edificiului.

— Este un motor, spuse el când Rautos s-a apropiat.

'O ce? Ca într-o moară? Dar nu văd nimic ca unelte sau...

— Așa, da. Puteți ascunde vitezele și pârghiile în interior, în carcase pentru a le menține curate de nisip și altele. Și mai relevant, puteți sigila lucrurile și utilizați presiunile alternante și astfel mutați lucrurile dintr-un loc în altul. Este o practică comună în alchimie, mai ales dacă se evocă astfel de presiuni folosind căldura și frigul. Am văzut odată o invenție vrăjitorie care putea scoate eterul dintr-un borcan de sticlă, stingând astfel lumânarea aprinsă din el. O pompă legată în saloane a fost folosită pentru a extrage forța vitală care există în aer. A fluturat cu o mână spre turnuri. — Căldură, frig, cred că acestea sunt camere de presiune uriașe.

'Cu ce scop?'

Taxilian îl privi cu ochi strălucitori. — Asta vreau să aflu.

Nu existau scări sau poduri spre turnuri. Taxilian îl conduse înapoi la intrare. — Urcăm acum, spuse el.

— Avem nevoie de mâncare, spuse Last, cu o expresie îngrijorată, speriată. „Ne-am putea pierde aici...”

— Nu te mai scânci, mârâi Nappet. — Aș putea să ne scot de aici în cel mai scurt timp.

— Niciunul dintre voi, spuse Asane, surprinzând pe toată lumea, nu vrea să vorbească despre ceea ce am găsit în prima cameră. De asta fugiți cu toții. Acei-acești monștri-au fost măcelăriți cu toții. Ea se uită la ei, nesigură, și se repezi mai departe. „Ceea ce i-a ucis ar putea fi încă aici! Nu știm nimic despre toate astea...

— Monștrii aceia nu au murit în luptă, spuse Sheb. — Am văzut o ucidere rituală. Sacrificii, asta au fost.

— Poate că n-au avut de ales.

Sheb pufni. „Nu mă pot gândi la multe fiare care să aleg să fie sacrificate. Bineînțeles că nu au avut de ales. Locul ăsta este abandonat, îl simți. Miroși-l în aerul viciat.

— Când urcăm mai sus, spuse Last, vom ieși din ud și vom vedea dacă sunt urme în praf.

— Doamne de jos, fermierul e bun de ceva până la urmă, spuse Nappet cu un rânjet dur.

— Atunci, să mergem, spuse Taxilian și porni. Încă o dată ceilalți au căzut în spatele lui.

Plutind între ei, fără voce, pe jumătate orbit de întristarea care se prăbuși ca niște perdele de ploaie, fantoma tânjea să treacă prin ele. Lui Taxilian, Rautos, chiar și stăruitor, lent cu gândul Ultimul. În călătoria lor prin măruntaiele Forței Dragonului, cunoștințele izbucniseră, lovituri tunătoare și puternice care l-au făcut să se clatine.

El cunoștea acest loc. Îi știa numele. Kalse Înrădăcinat. O proprietate a K'Chain Che'Malle, un fort de graniță. Un corp vast acum secătuit de toată viața, un cadavru stând cu ochii goali pe câmpie. Și știa că un Asasin Shi'gal i-a ucis pe acei Vânători K'ell. Pentru a pecetlui eșecul acestei cetăți.

Înfrângerea se apropia. Cântecul în șoaptă, cântecul cântarilor. Marea armată trimisă de aici fusese anihilata. Numai o ariergardă jalnică lăsată în urmă. Santinelele J'an ar fi dus-o pe Matronă departe, pe câmpul celor căzuți, acolo pentru a o înmormânta pentru totdeauna.

Taxilian! Asculta-ma. Ceea ce este fără viață nu este neapărat mort. Ceea ce cade se poate ridica din nou. Ai grijă - ai mare grijă - în acest loc...

Dar strigătele lui nu s-au auzit. A rămas blocat afară, făcut neputincios cu tot ce înțelegea, cu această cascadă de secrete care nu putea face altceva decât să se prăbușească într-un abis al ignoranței.

El știa cât de mult se bătea Asane în propria ei minte, cât de mult dorea să scape de propria ei carne. Voia să iasă din tot ceea ce o dăduseră greșelii. Carnea ei blestemata, organele ei pe moarte, chiar mintea ei. Fusese trezită să înțeleagă că trupul era o închisoare, dar una predispusă la o putrezire teribilă și inexorabilă. Oh, a existat întotdeauna acel zbor final, când barele corodate au încetat să mai constituie o barieră; când sufletul era liber să zboare, să plece în căutarea unor țărmuri nevăzute. Dar cu acea eliberare - din câte știa ea - tot ceea ce își spunea avea să fie pierdut. Asane avea să se *termine.* Încetează, iar ceea ce s-a născut din cenușă nu ținea nicio atenție pentru cei rămași în viață, nici pentru acea lume a durerilor, durerii și suferinței. S-a transformat în indiferență și tot ce era trecut – tot ce aparținea vieții muritoare acum făcute – nu însemna nimic pentru ea; nu putea înțelege o renaștere atât de crudă.

Ea tânjea totuși după moarte. Tânjea să scape de coaja ei ofilit, cu toată decrepitudinea ei înaintată, despărțindu-se în patosul celor frânți. Numai frica o ținea cu spatele de la acea pervaz din camera cu opt laturi, înapoi de la acea cădere fatală la un etaj nevăzut, departe de dedesubt. Și aceeași frică o prindea acum. Demonii au pândit acest fort. Se temea de ceea ce urma.

Mersul cu un pas în spatele ei era Ultimul, alegând în mod potrivit o poziție de ariergarda. Umerii îi erau cocoșați, capul plecat de parcă tavanul coridorului ar fi fost mult mai jos decât era. Era un om născut pentru spații deschise, cer nemărginit deasupra capului, măturarea peisajelor. În acest labirint bântuit, se simțea diminuat, aproape schilodit. Vertijul se arunca asupra lui la fiecare răsucire și răsucire. A văzut cum se închideau zidurile. A simțit masa planând peste toți, greutatea insuportabilă a nenumăratelor etaje deasupra capului.

A avut o amintire bruscă din copilărie. Își ajutase tatăl – înainte să vină datoriile, înainte să i se înlăture tot ce însemna ceva – îl ajutase pe tatăl său, își amintește el, să demonteze o magazie din spatele grajdurilor. Prețuiseră scândurile deformate și le stivuiseră într-o grămadă dezordonată de această parte a gardului condeiului. Finalizarea unei sarcini începute cu luni mai devreme, înainte de plantare. Până la sfârșitul după-amiezii, magazia era jos, iar tatăl său îi spusese să rearanjeze scândurile, sortându-le după lungime și stare.

Se pusese la sarcină. Amintirea a devenit încețoșată atunci, până în momentul în care a ridicat o scândură cenușie, deteriorată de intemperii - una din munca din sezonul trecut - și a văzut cum recenta sa schimbare de la munca de zi cu zi tocmai a zdrobit un cuib de șoareci, mănunchiul țesut de ierburi aplatizat, mânjit. într-o încurcătură de sânge și măruntaie minuscule. Puii roz, fără păr, împrăștiați, zdrobiți, fiecare dând singura picătură de sânge. Ambii părinți s-au sufocat sub greutatea supraîncărcării.

Îngenuncheat în fața acestui tablou, prezența lui planând ca un zeu venit prea târziu, se uită în jos la această familie distrusă. Prost să plângi, desigur. Erau o mulțime de alți șoareci – Errant știa că pisicile din curte stăteau grase. Deci, prostule, aceste lacrimi.

Da, fusese doar un copil. O vârstă sensibilă, fără îndoială. Și mai târziu în noaptea aceea, tatăl său l-a luat de mână și l-a condus la tumul modest de pe vechiul teren, continuând ceea ce fusese ritualul lor de după cină de când mama lui a fost pusă în pământ și au ars cercuri înnodate. iarba zbârcită cu florile lor uscate care sclipeau în clipa în care flăcările i-au atins. Izbucniri de foc care au șterse ochii cu străluciri care pulsau. Și când tatăl său a văzut lacrimile de pe obrajii fiului său, l-a apropiat și i-a spus: „Am așteptat asta”.

Da, nivelurile de deasupra păreau bine construite, pereții solidi și robusti. Nu există niciun motiv să credem că totul s-ar reduce la aruncarea nepăsătoare a unui copil zeu. Genul acesta de gânduri, ei bine, nu puteau decât să înfurie un om. În feluri în care fiecare copil ar înțelege.

Mergea cu mâinile sale uriașe strânse în pumni.

Sheb era destul de sigur că murise în închisoare sau că se apropiase destul de mult de moarte, încât tăietorul de celule le-a ordonat pur și simplu purtătorilor să-l ducă la gropile de var, iar ei l-au vărsat pe un pat de cadavre prăfuite. Durerea aprinsă de la var îl trezise din uitarea lui febrilă și probabil că și-a cățărat drumul, împins prin trupurile care fuseseră aruncate deasupra lui.

Și-a amintit că s-a luptat. Greutăți mari, neschimbate. Și-a amintit chiar că s-a gândit că a eșuat. Că era prea slab, că nu avea să se elibereze niciodată. Își amintea chiar că și-a văzut pe brațe bucăți de piele roșie, cu vezicule, desprinzându-se în bătaia lui frenetică. Și o clipă de coșmar în care și-a scos propriii ochi arzători pentru a pune capăt agoniei lor.

Iluzii nebune, desigur. Câștigase gratis. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi fost în viață acum? Mergi lângă Nappet? Nu, i-a înșelat pe toți. Acei agenți Hivanar care i-au adus acuzațiile de delapidare, avocații care l-au mituit din Îneci (unde, știa el, ar fi supraviețuit), văzându-l trimis în schimb în lagărele de muncă. Zece ani de muncă grea – nimeni nu a supraviețuit asta.

În afară de mine. Sheb cel neomorât. Și într-o zi, Xaranthos Hivanar, mă voi întoarce să-ți fur restul averii. Încă mai știu ce știu, nu-i așa? Și vei plăti ca să mă taci. Și de data asta nu voi fi neglijent. Îți voi vedea cadavrul zăcând în groapa unui sărac. Îl jur înaintea lui Errant însuși. Jur!

Mergând lângă Sheb, Nappet se ținu de rânjetul lui rece și dur. El știa că Sheb voia să fie bătăușul din această mulțime. Bărbatul avea o inimă de viperă, un deget de piatră, care scotea veninul în jetoane turgente. Într-una din aceste nopți, a jurat el, îl va arunca pe nebun pe spate și îi va da bătrânul cap de șarpe acolo unde conta.

Seb fusese într-o închisoare Letherii – Nappet era sigur de asta. Obiceiurile lui, manierele, felul lui supărător de a se mișca – i-au spus tot ce trebuia să știe despre micuțul răzbunător Sheb. Fusese folosit și bine folosit în acele celule. Calusuri pe genunchi. Respirația de pește. Obraji lipiți. Au existat o mulțime de nume pentru bărbați ca el.

Lui Sheb îi era destul încât să înceapă să-i placă, și toate aceste cățelări înainte și înapoi între Nappet și Sheb, ei bine, asta era doar să văd cine va fi primul care făcea vechea întindere a pisicii.

Patru ani de carieră îngrozitoare lângă Bluerose. Aceasta fusese sentința lui Nappet pentru acea mică mizerie sângeroasă din Letheras, soțul surorii căruia îi plăcuse să arunce chestia fragilă – ei bine, niciun frate nu avea de gând să lase asta să treacă. Niciun frate nu merită nimic.

Singura rușine a naibii era că nu reușise să-l omoare pe nenorocit. Aproape, totuși. Destul de oase rupte, încât bărbatul a avut probleme să se ridice în picioare, nu contează să urmărească casa, sparge lucruri și lovind femei fără apărare.

Nu că ar fi fost recunoscătoare. Sa dovedit că loialitatea familiei a mers într-un singur sens. A iertat-o destul de repede pentru că l-a bătut. La urma urmei, intrase într-o scenă dezordonată. Țipă din belșug. Biata ei minte era confuză – nu fusese niciodată foarte ascuțită de

la început. Dacă ar fi fost, de ce, ea nu s-ar fi căsătorit niciodată cu acea zbârnâie cu nasul prost.

Oricum, Nappet știa că îl va lua pe Sheb mai devreme sau mai târziu. Atâta timp cât Șeb a înțeles că între ei era omul responsabil. Și știa că Sheb ar vrea să fie dur, cel puțin pentru început, ca să poată părea revoltat, rănit și toate astea. Ei doi, la urma urmei, se jucaseră în aceeași curte.

Respirația se împiedică și Nappet o împinse înainte. 'Femeie proastă. Fragil și prost, asta ești, ca orice altă femeie. Aproape la fel de rea ca hag de acolo. Ai o mlaștină care se usucă în părul ăla blond, știai asta? Puți a mlaștină, nu că am trecut prin una.

Ea îi aruncă o privire, înainte de a se grăbi mai departe.

Respirația putea simți mirosul de noroi. Duhoarea lui părea să curgă din porii ei. Nappet avea dreptate în asta, dar asta nu o împiedica să se gândească la modalități de a-l ucide. Dacă nu pentru Taxilian, și poate Last, el și Sheb ar fi violat-o până acum. O dată sau de două ori, pentru a o convinge despre cine era responsabil. După aceea, știa ea, vor fi suficient de fericiți unul cu celălalt.

O dată i se spusese o poveste, deși nu-și putea aminti cine i-o spusese sau unde fuseseră. Era o poveste despre o fată care era vrăjitoare, deși nu știa încă. Era o văzătoare a Tilesului cu mult înainte să-și vadă prima Tile. Un cadou pe care nimeni nu s-a gândit să-l caute nici măcar la acest copil mic, cu părul de grâu.

Chiar înainte de primul ei flux de sânge, bărbații fuseseră după ea. Nu cei înalți cu pielea cenușie, deși fata se temea cel mai mult de ei - din motive niciodată explicate - ci bărbații care trăiau în același loc cu ea. Letherii. Sclavi, da, sclavi, așa cum fusese ea. Acea fata. Vrăjitoarea aceea.

Și era un bărbat, poate singurul dintre toți, care nu se uita la ea cu foame. Nu, în ochii lui fusese dragoste. Acel lucru real, acel lucru autentic pe care fetele visau să-l găsească. Dar el era de jos. Nu era nimic. Un reparator de plase, un om ale cărui mâini roșii au aruncat solzi de pește când s-a întors de la munca de zi cu zi.

Tragedia a fost aceasta, atunci. Fata nu-și găsise încă Tiles. Dacă ar fi făcut atât de devreme, l-ar fi dus pe acel bărbat în patul ei. L-ar fi făcut primul ei bărbat. Pentru ca ceea ce s-a născut între picioarele ei să nu se fi născut în durere. Ca să nu devină atât de întunecat în dorințele sale delicioase.

ˆ

Inainte de Tiles, atunci, ea se dăruise altor bărbați, bărbați lipsiți de iubire. Se predase pentru a fi folosită.

Aceiași bărbați care apoi la rândul lor i-au dat un nou nume, unul născut din legenda Corbului Alb, care a oferit odată oamenilor darul zborului, sub forma unei singure pene. Și, îndemnați de promisiuni, oamenii ar apuca acea pană și ar căuta să zboare. Doar ca să cadă la moarte. Cu cioara râzând în timp ce cădeau. La urma urmei, corbii trebuiau să mănânce la fel ca orice altceva.

„ Eu sunt Corbul Alb și mă voi hrăni cu visele tale. Și hrănește bine. '

I-au numit-o Pană, pentru promisiunea pe care a oferit-o și nu și-a îndeplinit-o niciodată. Dacă ar fi găsit Tiles, Breath era sigur că i-ar fi dat un alt nume. Acea fetiță blondă. Oricine a fost ea.

Rautos, care încă nu-și descoperise numele de familie, se gândea la soția sa. Încercând să-și amintească ceva din viețile lor împreună, altceva decât mizeria dezgustătoare din ultimii ani.

Un bărbat nu se căsătorește cu o fată, nici cu o femeie. El se căsătorește cu o promisiune și ea strălucește cu o puritate strălucitoare, fără vârstă. Strălucește, cu alte cuvinte, cu gloria minciunii. Înșelăciunea este auto-provocată. Promisiunea era simplă în forma ei, așa cum se potrivea cu capul gros al tinerilor și, în esența ei, oferea amăgirea că momentul prezent era etern; că nimic nu s-ar schimba; nu focurile dorinței, nu carnea în sine, nici privirea intensă din ochi.

Acum iată-l, la capătul îndepărtat al unei căsnicii – unde se afla ea în acest moment, habar n-avea. Poate că o omorase. Poate, după cum era mai probabil, având în vedere lașitatea din sufletul lui, pur și simplu fugise de ea. Nu conteaza. Putea să privească înapoi cu o claritate îngrozitoare acum și să vadă cum dizolvarea ei se potrivea cu a lui. Fiecare se așezase ca un bulgăre de ceară, topindu-se sezon de anotimp, coborând în ceva lipsit de formă, ceva care nici măcar nu făcea aluzie la formele pe care le posedaseră cândva. Îngrădit, lăsat, două mormane de mirosuri acre, piele zdrobită, gemete născute dintr-o mișcare agitată. Nebuni că amândoi erau, nu trecuseră de-a lungul anilor mână în mână – nu, nu posedaseră acea înțelepciune, acea recunoaștere ironică a inevitabilului.

Nici unul nu le atenuase dorințele de tinerețe cu limitele impuse atât de crunt de vârstă. Visase să găsească o femeie mai tânără, cineva nubil, moale, fără pată. Tânjese

după un binefăcător înalt și puternic care să-și înmoaie așternutul cu romantism și să o încânte cu zeloria celor fermecați.

Nu câștigaseră nimic pentru toate dorințele lor, în afară de mizerie și singurătate. *Ca doi saci de pânză plini cu bulele pătate, fiecare ghemuit singur în camera lui. În praf și pânze de păianjen.*

Am încetat să mai vorbim, nu, fii sincer, nu am vorbit niciodată. Oh, unul pe lângă celălalt destul de des în acei primi ani. Da, am vorbit unul pe lângă celălalt, avid și ascuțiți, prea lipsiți de umor pentru a fi proști care eram. Am fi putut învăța cum să râdem atunci? Atât de multe s-ar fi putut dovedi altfel. Atat de mult...

Regrete și monedă, datoria se ridică vreodată.

Această clădire de coșmar era potrivirea perfectă cu haosul înfricoșător din mintea lui. Lucrări de neînțeles, mașini uriașe, coridoare și rampe ciudate care duc la următoarele niveluri, mistere pe toate părțile. De parcă... de parcă Rautos și-ar fi pierdut simțul despre sine, și-ar fi pierdut talentele pe care le luase de mult de la sine înțeles. Cum ar putea cunoștințele să se prăbușească atât de repede? Ce se întâmpla cu el? Ar putea mintea să se cufunde într-un lucru fără formă, nestructurat, pentru a se potrivi cu carnea care o ținea?

Poate, se gândi el tresărit, nu fugise deloc. În schimb, stătea întins pe patul său moale, cu ochii deschiși, dar nu vedea nimic din adevăr, în timp ce sufletul lui rătăcea prin labirintul unui creier rupt. Gândul l-a îngrozit pe Rautos și el și-a reluat fizic urmărirea lui Taxilian, până când l-a călcat pe călcâiul bărbatului.

O privire înapoi, sprâncenele ridicate.

Rautos mormăi scuze, ștergându-și transpirația de pe fața plină.

Taxilian și-a întors atenția asupra rampei abrupte din fața lui și asupra aterizării pe care acum o putea vedea înainte și deasupra. Aerul devenea insuportabil de cald. Bănuia că existau jgheaburi și orificii de aerisire care mișcau curenți de căldură și frig prin acest oraș extraterestră, dar până în prezent nu găsise niciunul, nici măcar o singură deschidere - și nu curgea curent de aer. Dacă curgeau curenți în acest aer, ei erau atât de stinși, atât de constrânși, încât pielea umană nu putea simți atingerea lor în șoaptă.

Orașul era mort și totuși trăia, respira și undeva o inimă bătea o sincopă lentă, o inimă de fier și alamă, de

cupru și ulei acru. Supape și roți dințate, tije și balamale, gulere și nituri. Găsise plămânii și știa că într-unul dintre nivelurile care îi așteptau încă va găsi inima. Apoi, mai sus, în craniul dragonului, unde dormea mintea masivă.

Toată viața lui, visele îi umpluseră gândurile, lumea lui interioară, care juca ca un zeu, făuritor de invenții imposibile, mașini atât de complexe, atât de vaste, încât ar lovi ca fulgerele dacă o minte muritoare le-ar înțelege brusc. Creații pentru a transporta oamenii pe distanțe mari, mai rapid decât orice cal sau navă. Alții care ar putea să înconjoare un suflet uman, să-și păstreze fiecare gând și fiecare simț, însăși cunoașterea lui despre sine – și să-l păstreze în siguranță dincolo de eșecul cărnii muritoare. Creații pentru a pune capăt oricărei foame, orice sărăcie, pentru a zdrobi avariția înainte de a se naște, pentru a alunga cruzimea și indiferența, pentru a sfida orice inechitate și a nega ademenirea plăcerii sadice.

Construcții morale - oh, erau visele unui nebun, desigur. Oamenii au insistat ca alții să se comporte corect, dar rareori au impus aceleași standarde asupra lor. Justificări lipsite de logică, înfloritoare pe oportunism și iluzii de cuviință pioasă.

În copilărie, auzise povești despre eroi, aventurieri înalți, cu chip aspru, care pretindeau stindardele onoarei și loialității, ale veridicității și integrității. Și totuși, pe măsură ce poveștile se desfășurau, Taxilian avea să se trezească asaltat de o groază tot mai mare, în timp ce marele erou își tăia și ucidea drum prin nenumărate victime, toate în căutarea a ceea ce el (și lumea) considera un scop drept. Dreptatea lui era ascuțită, dar nu avea decât o margine, iar efortul victimelor de a-și păstra viața a devenit cumva sordid, chiar rău.

Dar o mașină morală, ah, nu ar fi ea forțată doar de mecanică să se mențină la același standard pe care l-a stabilit pentru orice altă entitate sensibilă? Imună la ipocrizie, domnia sa ar fi absolută și absolut justă.

Visele unui tânăr, cu siguranță. O astfel de mașină, știa acum, avea să ajungă rapid la concluzia că singurul act cu adevărat just era anihilarea completă a oricărei forme de viață inteligentă din fiecare tărâm cunoscut de ea. Inteligența era incompletă – poate că va fi întotdeauna – era defectuoasă. Nu și-a putut distinge propriile minciuni de propriile sale adevăruri. Pe scara sinelui, ei cântăreau adesea la fel. Greșelile și răutatea au fost doar argumente de intenție, nu de efect.

Ar exista întotdeauna violență, catastrofă, prostie miop, incompetență și belicositate. Carnea istoriei, la urma urmei, a fost moștenirea zburătoare a unor astfel de lucruri.

Si totusi. *Si totusi. Dragonul găzduiește un oraș, orașul care trăiește atunci când nici măcar ecourile nu supraviețuiesc pentru a-și plimba străzile. Însăși existența sa este un salut.*

Taxilian credea – ei bine, atât de mult voia să creadă – că va descoperi un adevăr străvechi în acest loc. Ar veni, da, față în față cu un construct moral. Și în ceea ce privește cuvintele lui Asane de mai devreme, îngrijorarea ei pentru K'Chain Che'Malle sacrificat în prima cameră, o astfel de scenă avea sens acum pentru Taxilian. Mintea mașinii ajunsese la concluzia sa inevitabilă. Făcuse singura dreptate posibilă.

Dacă ar putea să-l trezească încă o dată, perfecțiunea s-ar întoarce în lume.

Taxilian nu simțea nimic, desigur, din groaza fantomei la astfel de noțiuni. Dreptatea fără compasiune a fost distrugătorul moralității, un ucigaș orb la empatie.

Lasă astfel de lucruri în seama naturii, în seama forțelor pe care nici măcar zeii nu le pot controla. Dacă trebuie să ai o credință, Taxilian, atunci ține-o pe aceea. Natura poate întârzia să acționeze, dar își va găsi un echilibru - și acesta este un proces pe care niciunul dintre noi nu îl poate opri, pentru că aparține timpului însuși.

Și, fantoma știa acum, că avea ceva despre *timp* .

Au dat peste camere vaste pline de cuve în care creșteau ciuperci și o mulțime de plante străine care păreau să nu aibă nevoie de lumină. S-au dat peste cuiburi clocotite de șobolani solzi – sau apoi – care s-au împrăștiat scârțâind de la lumina aspră a felinarului.

Cămine în rânduri după rânduri, săli de adunări și lăcașuri de cult. Tarabele de lucru și întinderile cu tavanul joase, predate stivelor de manufactură arcane de metal, fiecare identică, dovadă de o precizie înspăimântătoare. Armurii care purtau șiruri de arme ciudate, depozite cu pachete stivuite de produse alimentare, camere de gheață pline cu carne măcelărită și congelată atârnată de cârlige. Nișe în care erau depozitate șuruburi din pânză, piele și piei solzite. Camere aglomerate cu tărtăcuțe aranjate pe rafturi.

Un oraș într-adevăr, care îi așteaptă.
Și totuși, Taxilian i-a condus mereu în sus. Ca un om posedat.

O revoltă izbucnise. Tabere armate de insulari răvăleau înainte și înapoi de-a lungul țărmului, în timp ce gloate se aruncau în păduri, cu armele alunecoase și picurând, în așezările improvizate, făcând jaf jalnic și mai rău printre cei mai săraci refugiați. Crimă, violuri și peste tot, flăcări care ridică lumină portocalie în aer. Înainte de zori, focurile aprinseseră pădurea și alte sute au murit în fum și căldură.
Yan Tovis și-a atras Shake-ul pe țărmul pietros, unde numai cifrele îi țineau la distanță pe cei mai răi ucigași.
Foștii prizonieri de la Second Maiden Fort nu luaseră bine zvonul – din păcate exact – că Regina Amurgului se pregătea să-i conducă într-o lume necunoscută, un tărâm al întunericului, un drum fără sfârșit. Asta, dacă nu reușea și pierdea drumul, îi va găsi pe toți abandonați, prinși pentru totdeauna într-un pustiu care nu cunoscuse niciodată lumina unui soare, căldura binecuvântată a soarelui.
Câteva mii de insulari se refugiaseră printre Shake. Ceilalți, știa ea, erau ocupați să moară sau să se omoare între ei în mijlocul fumului gri și a flăcărilor furioase. Stând în fața versantului devastat, cu cioturile de copaci morbide și colibe distruse, cu fața mânjită cu cenușă și sudoare, cu ochii curgând din fum, Yan Tovis s-a străduit să-și găsească curajul, voința de a prelua încă o dată comanda. Era epuizată, în oase și în suflet. Valuri de căldură pline de cenuşă se năpustiră asupra ei. Țipete îndepărtate au plutit prin aer, tăind prin mârâitul morocănos al turmei pestrițe care se apropia din ce în ce mai mult.
Cineva împingea prin mulțimea din spatele ei, mârâind blesteme și avertismente groaznice. O clipă mai târziu, Skwish se grăbi înainte. — Sunt aproape o mie de înghițituri acolo jos, regina. Când se vor îndrăzni, se vor ciopli în noi - avem o linie de foști gardieni și ceva asemănător între ei și noi. Ar fi bine să faci ceva și să o faci repede... Alteță.
Auzea lupte reînnoite, undeva pe plajă. Twilight se încruntă. Ceva despre acel sunet... — Auzi asta? a întrebat-o pe vrăjitoarea ghemuită lângă ea.
— Ce?
— Acesta este un avans organizat, Skwish. Și a împins pe lângă bătrână, făcându-și drum spre acea ciocnire constantă de fier, strigătele de porunci fiind date, țipetele și

strigătele jefuiilor pe moarte. Chiar și în lumina nesigură pâlpâitoare de la focul pădurii, ea putea să vadă cum gloata se învârtea pe spate – o bucată de soldați Letherii trecea, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Twilight se opri. *Yedan Derryg. Și trupa lui. Fratele meu, al naibii de el!*

Îi văzu pe foștii ei gardieni mișcându-se neliniștit în timp ce paa tăia prin ultimii jefuitori. Nu știau dacă noii veniți îi vor ataca în continuare – dacă ar fi făcut-o, insularii slab înarmați ar fi tăiați în bucăți. Twilight se grăbi, hotărâtă să se arunce între cele două forțe.

L-a auzit pe Yedan răspândind un ordin și a văzut precizia perfectă a celor treizeci și ceva de soldați ai săi care se învârteau, paa împrăștiindu-se, aplatindu-se pentru a forma o nouă linie, înfruntând mulțimea agitată de jefuitori, încuind scuturile, ridicându-și armele.

Amenințarea din acea direcție trecuse acum. Cifrele reale erau irelevante. Disciplina dintre câțiva putea învinge o mulțime - aceasta era doctrina Letherilor, susținută în nenumărate bătălii împotriva triburilor sălbatice de la graniță. Yan Tovis știa asta la fel ca și fratele ei.

Ea trecu prin paznicul insulei, văzând uşurarea liberă de pe feţele care se îndreptau spre ea, eliberarea bruscă de o moarte sigură.

Yedan, înnegrit de funingine și stropi de sânge, trebuie să fi văzut-o înainte ca ea să-l spioneze, pentru că el i-a pășit în cale, ridicând apărătoarele cârmei, dezvăluind barba lui neagră, mușchii strânși ai maxilarului. — Regina mea, spuse el. „Zara se apropie cu repeziciune – momentul ceasului este aproape trecut – vei pierde întunericul.” El a ezitat, apoi a spus: „Nu cred că putem supraviețui încă o zi în această revoltă”.

— Bineînţeles că nu putem, ticălos înfuriat!

— Drumul către Gallan, regina mea. Dacă vei deschide calea, trebuie să fie acum. Făcu un gest cu o mână cu mănușă. „Când vor vedea portalul născut, vor încerca să-l scape de flăcări. Pentru a scăpa de pedeapsa regatului. Vei avea două mii de criminali care ți se repezi pe călcâie.

— Și ce este de făcut în privința asta? Chiar dacă ea a întrebat, știa cum va răspunde el. Știa și voia să țipe.

— Regina, soldații mei vor ține portalul.

— Și fii măcelărit!

Nu a spus nimic. Mușchii se înnodară ritmic sub barbă.

'La naiba cu tine! *La naiba cu tine!* '

— Dezvăluie Drumul, regina mea.

Se întoarse spre cei doi căpitani ai săi printre foștii gardieni ai închisorii. 'Pregnant. Concizie. Sprijină-i pe soldații lui Yedan Derryg – atâta timp cât poți – dar asigură-te că nu te încurci atât de mult încât oamenii tăi să nu se poată retrage – Te vreau să treci pe poartă, înțelegi?

— Vom face cum spuneți, Alteță, răspunse Brevity.

Yan Tovis le-a studiat pe cele două femei, întrebându-se încă o dată de ce ceilalți le-au ales căpitani. Nu fuseseră niciodată soldați – oricine putea vedea asta. Naibii de criminali, de fapt. Totuși, ei puteau comanda. Scuturând din cap, se înfruntă încă o dată cu fratele ei.

— Ne vei urma?

— Dacă putem, regina mea. Dar trebuie să fim siguri că vom ține până când vedem că portalul eșuează. Făcu o pauză, apoi adăugă cu obișnuitul lui concis: — Va fi aproape.

Yan Tovis a vrut să-i rupă părul. — Atunci încep – și, ezită ea, voi vorbi cu Pully și Skwish. Eu voi-'

— Nu apăra ceea ce am făcut, soră. Momentul pentru a conduce este acum. Du-te, fă ce trebuie făcut.

Doamne, idiot pompos.

Nu muri, la naiba. Nu îndrăzni să mori!

Ea nu știa dacă a auzit-o plângând în timp ce ea se repezi. Își lăsase din nou apărările pentru obraji. În plus, acele cârme au tocit toate sunetele, cu excepția celor mai ascuțite.

Drumul spre Gallan. Drumul spre casa. M-a făcut vreodată să mă întreb, de ce am plecat în primul rând? Ce ne-a alungat de la Gallan? Prima linie de țărm? Ce a murdărit atât de mult apa încât să nu mai putem trăi acolo?

Ajunse în mijlocul străvechilor scoici, unde ea și vrăjitoarele sfințiseră pământul, se cățără dureroasă, crudă de disperare, pentru a se alătura perechii de vrăjitoare bătrâne.

Ochii lor străluceau, de nebunie sau de teroare – ea nu putea să-și dea seama niciodată cu aceste două hărți.

'Acum?' întrebă Pully.

'Da. Acum.'

Și Yan Tovis s-a întors. Din punctul ei de vedere, se uita la adepții ei îngroziți. Oamenii ei, înghesuiți de-a lungul plajei. În spatele lor, pădurea era un zid de foc. Cenușă și fum, o conflagrație. *Asta-asta lăsăm. Sa nu uiti asta.* De unde stătea, nici măcar nu și-a putut vedea fratele.

Nimeni nu trebuie să ne întrebe vreodată de ce am fugit din această lume.

Ea s-a învârtit, trăgând pumnalele ei binecuvântate. Și și-a deschis antebrațele. Darul sângelui regal. Spre mal.

Pully și Skwish au țipat Cuvintele Despărțirii, cu mâinile lor răsucite prinzându-i încheieturile, înmuiându-se în sângele ei ca niște lipitori.

Nu ar trebui să se plângă. Asta, dar două au rămas. Cred că vor învăța să-i mulțumească fratelui meu. Când văd ce le dă sângele regal. Când văd.

Întunericul căscă. Impenetrabil, un portal imun la apa în care sa sculptat capătul inferior.

Drumul spre casa.

Plângând, Yan Tovis, Twilight, Regina Shake-ului, își smulse brațele din strânsoarea vrăjitoarelor și se aruncă înainte. În trecutul rece.

Unde nimeni nu-i putea auzi țipetele de durere.

Mulțimea a ezitat mai mult decât se aștepta Yedan, sute de voci strigând când asistau la nașterea portalului, acele strigăte transformându-se în nevoie și apoi furie, când Shake și insularii dintre ei se aruncau în poartă, dispărând- scăpând de această nebunie.

Stătea cu trupa lui, căutând cel mai apropiat dintre răscoale. — Căpitane Brevity, strigă el peste umăr.

'Ceas.'

— Nu zăbovi aici. Vom face ceea ce trebuie făcut.

— Avem ordinele noastre.

— Am spus că vom reţine.

— Îmi pare rău, se răsti femeia. — Nu avem chef să ne vedem cum deveniți eroic aici.

— În afară de asta, a adăugat Pithy, băieții noștri nu ar putea trăi singuri dacă te-ar lăsa pe tine.

O jumătate de duzină de voci s-au opus cu voce tare la afirmația ei, la care ambii căpitani au râs.

Mușcând un zâmbet, Yedan nu spuse nimic. Mulțimea se afla la câteva clipe să-i grabească - erau împinși din spate. Întotdeauna a fost așa, știa el. Curajul altcuiva, atât de gălăgios în refugiul său printre ziduri de carne, atât de ușor cu viața altcuiva. Putea să-i vadă, în vârtejurile agitate, pe cele mai rele dintre ele, și le-a pus detaliile în minte, pentru a le testa curajul când, în cele din urmă, se dădu față în față cu fiecare.

— Treziţi-vă, soldaţi, strigă el. 'Iată-i că vin.'

Prima sarcină de a alunga o mulțime care se încărca a fost doi pași rapizi înainte, chiar în fața celor mai importanți atacatori. Tăiați-le, trageți un singur pas înapoi

și țineți tare. Pe măsură ce supraviețuitorii erau împinși încă o dată înainte, repetați agresiunea, dezordonată și brutală, și de data aceasta înaintează în dinții mulțimii, cu lamele tăindu-se, înjunghiând, marginile scutului trântindu-se în corpuri, călcâiele împânzite strângând pe cei care cădeau sub picioare.

Cele mai apropiate rânduri s-au retras de la asalt.

Apoi a ripostat, ridicându-se ca un val.

Yedan și trupa lui au făcut măcel aprig. Ținut douăzeci de bătăi frenetice ale inimii, apoi au fost împinși cu un pas înapoi, apoi altul. Au început să apară jefuitori mai bine înarmați, împinși în prim-plan. Primul soldat Letherii a căzut, înjunghiat într-o coapsă. Doi dintre paznicii lui Brevity s-au grăbit înainte și l-au tras pe bărbat de pe linie, un tăietor năvălindu-se înăuntru pentru a opri rana cu bulgări de pânză de păianjen.

Pithy a strigat dintr-o poziție din spatele lui Yedan: „ *Mai mult de jumătate, ai grijă!* '

Dușmanii înarmați care au căzut în fața soldaților săi fie s-au dat înapoi, fie s-au prăbușit la picioarele lor. Aceștia din urmă au renunțat la armele pe care le țineau mai multor paznici ai celor doi căpitani, care au întins mâna repede ca pisici pentru a le smulge înainte ca atacatorii să le poată recupera. Cele două femei erau ocupate să-i înarmeze pe ceilalți pentru a-și întări ariergarda – Yedan nu-și putea imagina niciun alt motiv pentru tactica riscantă – și, adevărul, iritant.

Soldații lui erau obositori – trecuse ceva timp de când nu purtaseră ultima dată armura completă. Fusese lejer în a le menține în formă. Prea multă călărie, nu destulă defilare. Când a scos vreunul dintre ei ultima dată sânge? Invazia Edur pentru majoritatea dintre ei.

Ei plăteau pentru asta acum. Gâfâituri zdrențuite, brațe încetinite, poticniri.

„Înapoi un pas!”

Linia marginita înapoi-

'Acum înainte! Greu!'

Mulțimea văzuse acea retragere ca pe o victorie, începutul unei ruine. Atacul brusc asupra fețelor lor i-a șocat, armele nepregătite, mințile lor puse pe orice, în afară de apărare. Acea linie din față s-a topit, la fel ca și cea din spatele ei, apoi o a treia. Yedan și soldații săi - știind că aceasta era ultima lor împingere - s-au luptat ca fiarele mârâitoare.

Și dintr-o dată, sutele care se înghesuiau în fața lor s-au împrăștiat brusc – rândurile aspre spărgându-se. Armele aruncate deoparte, fugind cât de repede puteau picioarele să le poarte, în jos, pe șuviță, în adâncuri. Zeci au fost călcate în picioare, aruncate în noroi sau pietre sau apă. Luptele au izbucnit în eforturi disperate de a elibera căi.

Yedan și-a retras trupa. Se întoarseră clătinându-se la ariergarda care aștepta – care îi privea în tăcere, poate neîncrezător.

— Fii atent la răniți, lătră Yedan, ridicându-și grilajele obrajilor pentru a-și răcori fața palpitantă, respirând adânc.

— Acum putem să ne mișcăm, spuse Brevity, trăgându-și de brațul scutului. „Putem să mergem până la... oriunde. Tu, Watch, trebuie să fii la conducerea armatei Shake, știai asta?

„The Shake nu au armată...”

— Ar fi bine să-și ia unul și în curând.

— În plus, sunt un haiduc – am măcelărit...

— Știm ce ai făcut. Ești un nebun al naibii de blestemat, Yedan Derryg. Cel mai bun fel de comandant pe care l-ar putea avea o armată.

Pithy spuse: „Lăsați petiția în seama nouă, dragă”. Și ea a zâmbit.

S-a uitat în jur. Un rănit. Niciunul mort. Niciun mort care să conteze, oricum. Țipete de durere s-au ridicat din câmpul uciderii. Nu i-a dat nicio atenție, pur și simplu și-a învelit sabia.

Când Yedan Derryg a intrat în portalul care se stingea – ultimul dintre ei – nu s-a uitat înapoi. Nu o singură dată.

Era o mare bucurie în a lepăda cuvintele inutile. Deși nu se putea să nu măsoare fiecare zi după trecerea de foc a soarelui prin cerul gol și în fiecare noapte după răsăritul și apusul unei luni învăluite în ceață și tăieturile de jad care tăiau peisajul stelar, semnificația esențială a timpului dispăruse din mintea lui Badalle. Zilele și nopțile au fost un zbârcitor, rotund și rotund, fără început și fără sfârșit. Fălcile până la coadă. S-au rostogolit mai departe și nu au lăsat decât o împrăștiere de mici siluete nemișcate, prăbușite pe câmpie. Până și strigații îi abandonaseră.

Aici, chiar la marginea Sticlei, erau doar gândacii de carii grăsime, opale, care migrau de pe flancurile distruse și lipsite de viață de fiecare parte a potecii. Și șopârlele cu țepi strălucitoare de diamante care sugeau sânge din vârful degetelor fălcile lor se strângeau strâns în fiecare noapte -

diamantele deveneau rubine pe măsură ce creșteau. Și acolo erau Cioburile, lăcustele devoratoare care măturau în furtuni sclipitoare, dezbrăcând copiii aproape acolo unde stăteau, lăsând în urmă mârâituri de zdrențe, smocuri de păr și oase roz.

Insectele și șopârlele stăpâneau acest tărâm pârjolit. Copiii erau intruși, invadatori. Alimente.

Rutt încercase să-i conducă în jurul Sticlei, dar nu exista nicio cale de a ocoli acel vast deșert orbitor. Câțiva dintre ei s-au adunat după a doua noapte. Merseseră spre sud și, la sfârșitul acestei zile, găsiseră o dolină plină cu apă verde strălucitor. Avea gust de praf de calcar și îi făcea pe mulți copii să se zvârcolească de durere, strângându-și stomacul. I-a făcut pe câțiva dintre ei să moară.

Rutt stătea în brațe pe Held, iar în stânga lui stătea ghemuit Brayderal – fata înaltă și osoasă care îi amintea lui Badalle de cei care părăseau. Își împinsese drumul înăuntru și, pentru asta, Badalle nu o plăcea, nu avea încredere în ea, dar Rutt nu respingea pe nimeni. Saddic era și el acolo, un băiat care se uita la Badalle cu o adorație abjectă. Era dezgustător, dar el asculta cel mai bine poeziile ei, spusele ei și le putea repeta, cuvânt cu cuvânt. A spus că le strânge pe toate. Să faci într-o zi o carte. O carte a acestei călătorii. El a crezut, așadar, că vor supraviețui acestui lucru, iar asta l-a făcut un prost.

Cei patru stătuseră și, în tăcerile care se întindeau și rotund, în și prin și uneori între toți, se gândeau la ce să facă în continuare. Nu era nevoie de cuvinte pentru astfel de conversații. Și nimeni nu avea puterea pentru gesturi, de asemenea. Badalle a crezut că cartea lui Saddic ar trebui să conțină un număr mare de pagini albe, pentru a marca astfel de tăceri și tot ce conțineau ele. Adevărurile și minciunile, nevoile și dorințele. Acum și atunci, acolo și aici. Dacă ar vedea astfel de pagini și ar putea să le răstoarne pe fiecare, una după alta, ar da din cap, amintindu-și cum era. Cum a fost.

Brayderal a fost cel care a pătat prima pagină goală. — Trebuie să ne întoarcem.

Rutt își ridică ochii injectați de sânge. L-a tras pe Held mai tare la piept. Ajustat gluga zdrențuită, întinsă cu un deget singur pentru a mângâia un obraz nevăzut.

Acesta a fost răspunsul lui, iar Badalle a fost de acord cu el. Da ea a făcut. Brayderal prost și periculos.

Care s-a zgâriat puțin la rănile care îi încrustau nările. — Nu putem ocoli. Nu putem decât să o traversăm. Dar să

o traversăm înseamnă că toți murim și murim răi. Am auzit de acest deșert de sticlă. N-a trecut niciodată. Nimeni nu o trece vreodată. Continuă pentru totdeauna, direct în gâtul soarelui apus.

Oh, lui Badalle i-a plăcut asta. A fost o scenă bună de păstrat în viață în capul ei. Pe gât, un gât de diamant, un gât de sticlă, sticlă ascuțită, deci foarte ascuțită. Și ei erau șarpele. „Avem pielea groasă”, a spus ea, deoarece pagina era deja distrusă. „Coborăm în gât. O coborâm, pentru că asta fac șerpii.

— Atunci murim.

Toți i-au dat tăcerea pentru asta. Să spui asemenea lucruri! Pentru a șterge pagina așa! I-au dat tăcerea. Pentru asta.

Rutt întoarse capul. Rutt și-a pus ochii pe Deșertul de sticlă. S-a uitat așa mult, mult timp, în timp ce întunericul stingea apartamentele strălucitoare. Și apoi și-a încheiat privirea, și s-a aplecat în față și l-a legănat pe Held să adoarmă. Legănat și legănat.

Deci s-a decis. Mergeau în deșertul de sticlă.

Brayderal luă o pagină goală pentru ea. Avea mii din care să aleagă.

Badalle s-a târât, urmată de Saddic, iar ea a stat cu privirea în noapte. Ea a aruncat cuvintele. Acolo. Aici. Apoi. Acum. Când. Fiecare a trebuit să taie ceea ce căra, să traverseze acest deșert. Aruncă ceea ce nu era necesar. Chiar și poeți.

— Ai o poezie, spuse Saddic, o formă întunecată lângă ea. — Vreau să aud.

'Arunc
Cuvinte. Tu si eu
Este un loc bun pentru a începe
Ieri m-am trezit
Cu cinci șopârle
Îmi sug degetele
Ca niște porci mici sau pui de șobolan
Au băut jos
Tu si eu
I-am ucis pe doi dintre ei
Și au mâncat ce au luat
Dar asta nu a fost luat înapoi
Cuvintele au rămas dispărute
Trebuie să ușurăm sarcina
Reduceți ceea ce purtăm
Azi nu mai port

Tu
Mâine nu mai port
Pe mine.'

După un timp fără cuvinte, Saddic se agită. — Am înțeles, Badalle.

— Să merg cu paginile tăcute.

'Ce?'

— Cele goale. Cei care dețin tot ce este adevărat. Cei care nu mint despre nimic. Paginile tăcute, Saddic.

— Este o altă poezie?

— Doar nu-l pune pe o pagină goală.

'Nu voi.'

Părea ciudat de mulțumit și s-a ghemuit strâns pe șoldul ei, ca un strigăt când striații nu erau niște țesături, ci animale de companie, și s-a culcat. Ea l-a privit de sus și s-a gândit să-i mănânce brațele.

Capitolul nouă

În jos, pe lângă ierburile îngrijite de vânt
În bucla sufocantă a pârâului
Era o piscină pusă deoparte
Într-un interludiu calm departe de papură
Unde nici măcar trestii nu se clătină
Natura nu are nevoie de timp pentru a ne acoperi nevoile
Pentru contemplare fără adâncime
Fiecare adăpost este un lucru superficial
Nisipul viclean nu se prinde greu
De ancora sau chiar de pas
Dincolo de cot, curenții trec subțiri
În chicot umed unde o tunică decolorată
Drapează umerii unei ramuri rupte
Acestea sunt pericolele pe care aș putea să le văd
Aplecându-se înainte dacă efortul nu s-a dovedit
Atât de solicitant, dar gulerul ăla zdrențuit
Nu acoperă sânul palid cu pulsul de atingere
Această cămașă poartă râul în spumă de naștere
Și zdrențuri languide
Curând am renunțat la odihna dificilă
Și a plutit în jos în căutarea cizmelor
Umplut cu pietricele așa cum are nevoie fiecare om
Undeva unde să stea.

Hainele rămân Fisher

Sunt plin, spuse regele Tehol, apoi, aruncând o privire către oaspetele său, adăugă: „Îmi pare rău”.

Căpitanul Shurq Elalle îl privi cu paharul ei de cristal, la jumătatea drumului spre buzele ei bine căptușite și pictate rafinat. — Încă un membru umflat la masa mea.

— De fapt, observă Bugg, aceasta este masa regelui.

„Nu am fost literal”, a răspuns ea.

— Ceea ce este un lucru bun, strigă Tehol, din moment ce se întâmplă că soția mea stă chiar aici, lângă mine. Și deși nu are nevoie să țină dietă, ar fi bine să rămânem la figurat. Și ochii i s-au mutat nervos înainte să se ascundă în spatele propriului pahar.

— La fel ca pe vremuri, spuse Shurq. Cu excepția pauzelor incomode, a opulenței absurde și a greutății unui întreg regat care se apasă asupra noastră. Amintește-mi să refuz următoarea invitație.

— Îți dor de o punte care se legănă sub picioarele tale? întrebă Tehol. 'Oh, ce dor mi-e de mare...'

„Cum poți să ratezi ceea ce nu ai experimentat niciodată?”

— Ei bine, idee bună. Ar fi trebuit să fiu mai precis. Mi-e dor de amintirea falsă a lipsei unei vieți pe mare. A fost, cu riscul de a fi grosier, gestul meu de empatie.

— Nu cred că dorințele căpitanului ar trebui să fie subiect de conversație, soțule, spuse regina Janath, mai ales pe sub răsuflarea ei.

Shurq a auzit-o totuși. — Înălțime, această noapte a făcut evident că ai o prejudecată nerezonabilă împotriva morților. Dacă aș fi încă în viață, aș fi jignit.

— Nu, nu ai vrea.

— Într-un gest de empatie, chiar aș face-o!

— Ei bine, îmi cer scuze, spuse Regina. — Pur și simplu găsesc că invitațiile tale, uh, excesiv de deschise sunt oarecum dezamăgitoare...

Ce este excesiv de deschis ? Se numește machiaj! Și haine!

— Mai degrabă ca să îmbraci sărbătoarea, murmură Janath.

Tehol și Bugg au tresărit.

Shurq Elalle zâmbi. — Gelozia nu devine regină...

'Gelozie? Esti suparat?'

Volumul schimbului creștea. 'Da, gelozie! Nu îmbătrânesc deloc și doar asta...

— Nu mai vechi, destul de adevărat, doar din ce în ce mai... putred.

— Nu mai puțin putred decât bigotismul tău nepotrivit! Și tot ce trebuie să fac ca remediu este o pungă plină cu ierburi proaspete!

'Asa crezi tu.'

— Niciun bărbat nu s-a plâns vreodată. Pun pariu că nu poți spune același lucru.

'Ce vrea sa insemne asta?'

Shurq Elalle a ales apoi cea mai vicioasă replică dintre toate. Ea nu a spus nimic. Și mai luă o gură delicată de vin.

Janath se uită cu privirea, apoi se întoarse spre soțul ei.

Care a tresărit.

Cu o voce strânsă și joasă, Janath a întrebat: „Dragă soț, nu reușesc să-ți fac plăcere?”

'Desigur că nu!'

— Sunt eu subiectul unor conversații private între tine și această... această creatură?

'Privat? Tu, ea? Deloc!'

— Atunci, care este subiectul acestor conversaţii?

'Fără subiect-'

— Atunci, prea ocupat să vorbesc, nu-i așa? Voi doi-'

'Ce? Nu!'

— Oh, întotdeauna este timp pentru câteva instrucțiuni explicite. Natural.'

„Eu nu... noi nu...”

— E o nebunie, se răsti Shurq Elalle. — Când pot să iau un bărbat ca Ublala Pung, de ce să mă deranjez cu Tehol aici?

Regele dădu din cap cu putere, apoi se încruntă.

Janath îşi îngustă privirea asupra căpitanului strigoi. — Să înțeleg că soțul meu nu este suficient de bun pentru tine?

Bugg bătu din palme și se ridică. — Cred că o să fac o plimbare în grădină. Cu permisiunea dumneavoastră, domnule...

'Nu! Nici o clipă! Nu decât dacă pot să merg cu tine!

— Nici să nu te gândeşti, şuieră Janath. — Vă apăr onoarea aici!

'Bah!' lătră Shurq Elalle. „Îți aperi alegerea la bărbați! Asta e diferit.'

Tehol se îndreptă, împingându-și scaunul pe spate și adunând cele câteva zdrențuri rămase din demnitatea lui. — Putem doar concluziona, a intonat el cu înălțime, „că nopțile nostalgice de reminiscențe sunt cel mai bine contemplate în abstract...

— Figurativul, sugeră Bugg.

— Mai degrabă decât literalul, da. Exact. Și acum, eu și cancelarul meu vom lua aerul nopții pentru o vreme. Muzicieni de la curte - voi! Acolo! Ceruți acele instrumente sau orice ai de făcut. Muzică! Ceva prietenos!

— Iertător.

— Și iertător!

'Pacificator.'

'Pacificator!'

— Dar nu favorizant...

— Dar nu... În regulă, asta o să fie, Bugg.

— Desigur, domnule.

Shurq i-a privit pe cei doi lași fugind din sala de mese. Odată ce ușa s-a închis și cei doi muzicieni s-au hotărât în cele din urmă la aceeași melodie, căpitanul s-a lăsat pe spătarul scaunului ei și a contemplat o clipă Regina, apoi a spus: „Deci, despre ce este vorba?”

— Am avut niște oaspeți aseară, pe care cred că ar trebui să-i întâlnești.

'În regulă. În ce capacitate?'

— S-ar putea să aibă nevoie de tine și de nava ta. Este complicat.'

'Fără îndoială.'

Janath făcu semn unei servitoare și mormăi câteva instrucțiuni. Femeia scundă, supraponderală, cu o față plină de coșuri, se dădu jos.

— Chiar nu ai încredere în Tehol, nu? întrebă Shurq, privind pe roaba plecând.

— Nu este o chestiune de încredere. Mai degrabă o chestiune de a elimina ispita.

Ea pufni. — Nu funcționează niciodată. Știi asta, nu-i așa? În plus, el este un rege. Are permis regal pentru a exercita excesele regale. Este o regulă bine stabilită. Singurul tău răspuns rezonabil este să faci exerciții în natură.

— Shurq, sunt un savant și nu prea multe altele. Nu e felul meu...

— Fă-o în felul tău, Alteță. Și apoi presiunea va scadea pe amândoi. Fără suspiciuni, gelozii, așteptări nerezonabile. Fără interdicții imposibil de realizat.

— O astfel de filozofie eliberatoare ai, căpitane.

'Deci este.'

„Și condamnat să se cufunde într-o mocimă îngrozitoare de ciudă, trădare și singurătate.”

— Asta-i problema cu viața ta. Sunteți blocați să vedeți doar lucrurile rele. Dacă ai fi mort ca mine, ai vedea cât de inutil sunt toate acestea. O risipă de energie prețioasă. Îți recomand propriul tău ootooloo, care îți va pune gândurile la locul potrivit.

— Între picioarele mele, vrei să spui.

'Exact. Cufărul nostru de comori, cutia noastră de plăcere, cadoul pe care majoritatea femeilor îl închid și înghit cheia, apoi se numesc virtuoase. Ce valoare în a nega cadoul și tot ceea ce oferă? Nebunie! Ce valoare are o virtute care te face nenorocit și nenorocit?

— Există și alte tipuri de plăcere, Shurq...

„Dar niciunul nu este atât de ușor la îndemână pentru fiecare dintre noi. Nu ai nevoie de monede. Errant fend, nici măcar nu ai nevoie de un partener! Vă spun că excesul este calea către mulțumire.

— Și l-ai găsit? Mulțumire, vreau să spun, din moment ce excesele tale nu sunt puse în discuție.

— Chiar am.

— Și dacă ai putea trăi din nou?

— M-am gândit la asta. Multe, în ultima vreme, de fapt, din moment ce există un nigromant printre Malazani care spune că poate încerca un ritual care m-ar putea readuce la viață.

'Și?'

— Sunt indecis. vanitate.'

— Fața ta fără vârstă.

— De fapt, perspectiva unei plăceri nesfârșite.

— Nu crezi că s-ar putea să te plictiseşti cândva?

'Mă îndoiesc de asta.'

Regina Janath îşi strânse buzele. — Interesant, murmură ea.

Tehol a smuls un glob de fructe roz din copacul de lângă fântână. A studiat-o. „A fost dur”, a spus el.

— Au vrut să fie convingător, a spus Bugg. — Ai de gând să mănânci asta?

'Ce? Ei bine, mi s-a părut că a făcut un gest frumos, ținându-l așa, privindu-l atât de gânditor.

— M-am gândit la fel de mult.

Tehol îi întinse fructele. — Haide, distruge frumusețea prozaică a scenei.

Sunetele moale și umede se întreceau cu stropirea modestă a fântânii.

— Spioni și strângeri secrete de mână, spuse Tehol. — Sunt mai răi decât Breasla Prinzătorilor de Sobolani.

Bugg înghiți în sec, și-a lins buzele. 'OMS?'

'Femei? Iubiți și foști iubiți? Vechi cunoștințe, nu știu. Lor. Ei.'

— Acesta este un tribunal, sire. Curtea complotează și plănuiește cu aceeași nevoie pe care noi-uh, tu-respirăm. O necesitate. Este sănătos, de fapt.

— Oh, acum, într-adevăr.

— În regulă, nu sănătos, cu excepția cazului în care, desigur, se poate atinge un echilibru perfect, fiecare facțiune a jucat împotriva celorlalte. Adevărata măsură a succesului pentru Aripa de Informații a unui rege.

Tehol se încruntă. — Apropo, cine bate asta?
— Aripa ta de informații?
— Asta este.
'Eu sunt.'
'Oh. Cum merge?'
— Zbor în cerc, sire.
— Schiop, Bugg.
— Cum trebuie să fie.
— Cred că trebuie să inventăm o altă aripă.
— Acum?
Tehol dădu din cap, smulgând un alt fruct și studiindu-l contemplativ. — A zbura adevărat, da. O contrabalansare. Am putea numi-o Aripa Prostia a Regelui.
Bugg luă fructul și îl privi. — Nu e nevoie, îl avem deja.
'Noi facem?'
'Da domnule.'
— Hah hah.
Bugg a muşcat globul şi apoi l-a scuipat. 'Necoaptă! Ai făcut asta intenționat!
— Ce prost din partea mea.
Bugg se uită cu privirea.

Cele două femei care au urmat-o pe roaba neplăcută înapoi în sala de mese erau un studiu ciudat, în contrast. Cel scurt și curbat picura și legăna un sortiment uluitor de bijuterii stridente. Îmbrăcămintea pe care o purta întindea definiția cuvântului. Shurq bănuia că i-a trebuit jumătate din noapte să se strecoare în jambierele împânzite, iar îmbrăcămintea superioară părea să fie compusă dintr-o masă de bretele subțiri care îi transformau trunchiul într-o etapă simetrică de gropițe și mufără. Duhul ei era, probabil, un semn al tinereții ei la fel de mult ca și al unei vieți blânde, deși era multă indolență în felul ei de mers prea afectat și legănat de crupă - ca printr-o mulțime de admiratori invizibili, dar icnind audibil - cocoțați atât de perfect deasupra pantofilor cu toc înalt, cu o mână ridicată delicat. Trăsăturile ei mici i-au amintit lui Shurq de exagerarea pictată folosită de actorii de scenă și oratorii plângători, cu creionul ochilor feroce de întunecat sclipind până la violet strălucitor sub linia strânsă a sprâncenelor; praf alb și înflorire falsă la obrajii rotunzi și plini; luciu roz și chihlimbar pe buzele pline, în barbe diagonale, convergând spre colțurile gurii ei ușor înclinate. Părul ei, negru mătăsos, era strâns într-o serie frenetică de noduri

împletite, împletite cu zeci de penuri de porc spinos, fiecare cu vârf de perle.

Probabil că Shurq rămase cu gura căscată pentru o clipă, suficient pentru a câștiga un zâmbet îngăduitor de la micuța creatură trufașă în timp ce ea se apropie.

Un pas în spatele acestui volum cu două picioare de parodie de modă a mers roaba - cel puțin, asta a presupus căpitanul că este. Cu un cap mai înalt decât majoritatea bărbaților, corpuloasă ca un stivuitor, femeia era îmbrăcată într-un fel de rochie roz brodată, țipând feminitate cu un aer disperat și eșuând cu desăvârșire să ofere purtatorului vreun fel de eleganță. Pe obrajii ei sclipiră știfturi de diamant – iar Shurq se încruntă, dându-și seama cu o tresărire că fața roabei era surprinzător de atractivă: trăsături uniforme, ochii adânci, buzele pline și în mod natural sufocante. Părul ei era tuns aproape de scalp, atât de blond încât să fie aproape alb.

Închinarea pe care fata înalt-născută a prezentat-o în fața reginei Janath a fost elaborată și perfect executată. — Înălţime, la dispoziţia dumneavoastră.

Janath și-a dres glasul. — Prințesă Felash, bine ai venit. Permiteți-mi să vă prezint lui Shurq Elalle, căpitanul *Recunoștinței eterne* , o navă navigabilă angajată în comerț independent. Căpitane, Prințesa Felash este a paisprezecea fiică a regelui Tarkulf de Bolkando.

Shurq se ridică și apoi făcu o reverență. — Prințesă, pot să te complimentez pentru ținuta ta. Nu mă pot gândi la multe femei care ar putea prezenta atât de rafinat un ansamblu atât de vast de stiluri.

Ochii întunecați ai roabei se îndreptară spre Shurq și apoi se îndepărtară.

Felash se lăsă, cu o mână întorcându-se să plutească o distanță inteligentă pe o parte a capului ei. — Cel mai amabil, căpitane. Puțini, chiar și la curtea tatălui meu, posedă sofisticarea necesară pentru a-mi aprecia gusturile unice.

— Nu mă îndoiesc de asta, Alteţă.

Încă o privire rapidă din partea roanicei.

Janath spuse în grabă: „Iartă-mă, te rog, stai cu noi, prințesă. Împărtășește niște vin, niște dulciuri.

— Mulțumesc, regina Janath. Ești cel mai amabil. Vinul sună minunat, deși trebuie să refuz cu părere de rău să iau orice dulciuri. Trebuie să mă uit la greutatea mea, știi.

Ei bine, pentru că toți ceilalți trebuie.

— O, se corectă apoi Felash de îndată ce ochii ei acoperiți s-au fixat pe cea mai apropiată farfurie plină de deserturi, „din moment ce aceasta este o ocazie deosebită, de ce să nu te răsfăț? Și a întins mâna către o prăjitură udă cu miere care bate joc de noțiunea de delicată, emanând cu adevărat invitația la obezitate. Devorarea unui asemenea fleac a provocat decorul prințesei, dar ea a fost rapidă și, în câteva momente, își linga cu atenție vârful degetelor. 'Minunat.'

„Roaba ta este binevenită...”

— O, nu, Alteţă! Ea ține cea mai strictă dietă - de ce, uită-te doar la bietul copil!

— Prințesă Felash, spuse Shurq Elalle – deși expresia neschimbată a roabei sugera că era bine îndrăzneață de grosolănia insensibilă a stăpânei ei – Trebuie să recunosc că nu am auzit nimic despre vizita ta la Lether...

— Ah, dar asta pentru că nu sunt deloc aici, căpitane. Oficial, asta este.

'Oh. Înțeleg.'

'Tu?' Iar bărbașul pictat a avut îndrăzneala să-i trimită un cu ochiul viclean. Felash apoi dădu din cap spre Janath, chiar dacă ea strângea o altă prăjitură dulce. — Înțelegi, aliații tăi Malazan sunt pe cale să mărșăluiască într-un cuib de viperă. Există, de fapt, riscul foarte real al unui război. Servitorii mai rezonabili ai coroanei din Bolkando, desigur, nu doresc ca așa ceva să se întâmple. La urma urmei, dacă izbucnește un astfel de conflict, există șansa ca Lether să fie implicat și atunci nimeni nu va fi fericit!'

— Deci tatăl tău te-a trimis aici într-o misiune secretă, cu asigurări corespunzătoare.

— De fapt, mama mea, căpitane, îl corectă Felash. Ea îşi plesni buzele. — Din păcate, s-au cerut mai mult decât asigurări, dar toate acestea au fost îngrijite, iar acum vreau să mă întorc acasă.

Shurq se gândi o clipă la asta. — Prințesă, căile maritime care ne pot apropia de regatul tău nu sunt deosebit de sigure. Zonele sunt fie necartografiate, fie cartografiate incorect. Și apoi sunt pirații...

„Cum mai bine să încurcăm astfel de pirați decât să-l avem pe unul dintre ei să conducă nava noastră?”

Shurq Elalle a început. — Prințesă, nu sunt...

'Tush! Acum ești prost. Și nu, regina Janath nu a bolborosit niciun secret. Suntem destul de capabili să ne adunăm propria inteligență...

— In mod alarmant de capabil, mormăi Janath, după cum se dovedește.

„Chiar dacă sunt un pirat”, a spus Shurq, „aceasta nu este o garanție împotriva faptului că voi fi atacat. Corsarii de la Deal - care navighează în acele ape - nu recunosc reguli de onoare când vine vorba de rivali. În orice caz, mă angajez de fapt să transport o marfă care, din păcate, mă va duce în direcția opusă...

— Marfa aceea ar fi un Ublala Pung? întrebă Janath.

'Da.'

— Și are o destinație în minte?

— Ei bine, desigur, este destul de vag în acest moment.

— Deci, continuă Regina gânditoare, dacă i-ai prezenta o rută alternativă către oriunde ar merge, ar obiecta?

'Obiect? Nici nu ar înțelege, Alteță. El ar zâmbi și ar da din cap și ar încerca să modifice unul dintre...

— Atunci este posibil să o poți găzdui pe prințesa Felash chiar și cu Ublala Pung la bord, nu?

Shurq se încruntă la Regina, apoi la Felash. — Este o poruncă regală, Alteţă?

— Să spunem că am fi cel mai încântați.

— Atunci, permiteți-mi doar să spun că plăcerea oricât de mulți dintre voi există nu este suficient de bună, Alteță. Plătește-mă și plătește bine. Și suntem de acord asupra unui contract. Și o vreau în scris, fie de la tine, regina, fie de la tine, prințesă.

„Dar scopul este că trebuie să rămână neoficial. Serios, Shurq...

— Chiar nimic, Janath.

Felash a fluturat cu o mână lipicioasă, prăfuită de firimituri. 'De acord! Voi avea un contract scris. Nu este nicio problemă cu condițiile căpitanului. Deloc. Bine! Sunt încântat că totul este acum aranjat spre satisfacția tuturor!'

Janath clipi.

'Bine. În regulă, atunci, a spus Shurq Elalle.

„Oh, dulciurile astea sunt o groază! Nu trebuie... oh, poate încă unul...

La scurt timp mai târziu, cei doi oaspeți Bolkando au primit permisiunea de a pleca. De îndată ce ușa s-a închis în urma lor, Shurq Elalle și-a fixat o privire pe Janath. — Deci, o, regina, care este situația exactă în Bolkando?

— Errant știe, oftă Janath, umplându-și paharul. 'O mizerie. Există atât de multe facțiuni în acea instanță încât

face ca o facultate să arate ca un nisip de cartier. Și poate că nu știi asta, dar asta înseamnă ceva.

— O cutie cu nisip?

— Știi, pe străzile mai bine alocate, comunitățile comunității – întotdeauna există o cutie de nisip în care copiii să se joace, unde toate pisicile sălbatice merg să își facă nevoile.

„Oamenii privilegiați aveți noțiuni ciudate cu ce ar trebui să se joace copiii voștri.”

— Ai fost vreodată lovit în cap de un cârnați murdaș de scamă? Ei bine, atunci, destul de atitudinea asta, Shurq. Am fost la fel de răutăcioși ca orice bandă de zdrențe cu care ai alergat, lasă-mă să-ți spun.

— În regulă, îmi pare rău. I-ați avertizat pe malazani că Bolkando clocotește și pe cale să le urce în față?

'Ei stiu. Aliații lor sunt în mijlocul ei chiar acum, de fapt.

— Deci, ce făcea prințesa aia aici, în Letheras?

Janath făcu o mutră. — Din câte îmi dau seama, anihilând rețelele rivale de spionaj – pe care Bugg le-a lăsat atârnând din indiferență, presupun.

Shurq mormăi. 'Felash? Nu este un ucigaș.

— Nu, dar aș paria că roaba ei este.

— Câți ani are această a paisprezecea fiică, oricum? Şaisprezece, şaptesprezece...

— Paisprezece, de fapt.

'Abis de jos! Nu pot spune că aştept cu nerăbdare să-l transport pe acela umflat de patiserie până la Akrynnai Range.

— Doar du-te ușor pe balast.

Shurq făcu ochii mari.

Janath se încruntă. — Hărțile pilot pe care le deținem indică recife de mică adâncime, căpitane. La ce credeai că mă refeream?

— Nici idee, Alteţă. Sincer.'

Janath se ridică. — Hai să ne aruncăm asupra oamenilor din grădină, nu?

Ieșirea nevăzută din palat a fost permisă de servitorii tăcuți ai Reginei, care le-au condus pe cele două femei Bolkando printr-un labirint de coridoare și pasaje nefolosite, până când, în cele din urmă, au fost introduși afară în noapte printr-o poartă îngropată.

Merseră pe o stradă din apropiere și acolo așteptau trăsura modestă care îi va duce înapoi în camerele lor, într-

o pensiune de calitate trecătoare, lângă malul portului.

Felash ținea o mână în aer, cu degetele mișcându-se în ritm lent și sinuos – o afectare de care părea complet inconștientă. 'Un contract! Ridicol!'

Roaba ei nu spuse nimic.

— Ei bine, spuse Felash, dacă căpitanul se dovedește prea supărător... și în acea mână ridicată a pocnit un pumnal cu lamă cu pană, apărând atât de brusc încât ar fi putut foarte bine să fi fost scos din aerul subțire al nopții.

— Stăpână, spuse roaba cu o voce joasă, lină și uimitor de frumoasă, asta nu va funcționa.

Felash se încruntă. — Oh, crește-te, prostuță. Nu putem lăsa nicio urmă, nicio dovadă.

— Vreau să spun, stăpână, că căpitanul nu poate fi ucis, pentru că cred că ea este deja moartă.

— E ridicol.

— Chiar și așa, stăpână. În plus, ea este însuflețită de un ootooloo.'

„Oh, acum e interesant! Și emotionant!' Pumnalul a dispărut la fel de repede cum apăruse. — Repară-mi un castron, vrei? Trebuie sa ma gandesc.'

— Iată-i, murmură Bugg.

Tehol se întoarse. — Ah, vezi cum s-au inventat și tot. Ce dragut. Dragii mei, atât de înviorător aerul ăsta de noapte, nu crezi?

„Nu sunt draga ta”, a spus Shurq Elalle. 'Ea este.'

— Și ea nu-i așa? Nu sunt eu cel mai norocos om în viață?

— Errant știe, nu e talent.

— Sau înfățișare, a adăugat Janath, observându-și soțul cu o privire ponderată.

— Era mai bine, îi spuse Tehol lui Bugg, când nu erau aliați.

— Împărțiți pentru a cuceri dezbinarea, domnule, acesta este motto-ul meu.

— Și unul dintre cele mai curios. Ți-a funcționat vreodată, Bugg?

Voi fi sigur că te voi anunța de îndată ce o va face.

La treizeci de leghe nord de Li Heng, pe continentul Quon Talian, se afla satul Gethran, un grup neremarcabil de case medii din piatră uscată, ateliere, o biserică dărăpănată dedicată unui pumn de băuturi spirtoase locale, un bar și un bloc de închisoare în care locuia perceptorul

de taxe. într-una din celule și avea obiceiul să se aresteze când se îmbăta prea mult, ceea ce era cam în fiecare noapte.

În spatele templului ghemuit, cu cele treizeci și două de camere ale sale, se afla un cimitir cu etaje care se potrivea cu cele mai evidente trei niveluri de clasă din sat. Cea mai înaltă și mai îndepărtată de clădire a fost rezervată familiilor mai bogate - meseriașii și muncitorii calificați, ale căror descendențe puteau pretinde o prezență în oraș pentru mai mult de trei generații. Mormintele lor erau marcate de morminte ornamentate, de morminte construite în maniera templelor în miniatură și de ocazional mormânt cu cărămidă tholos - un stil al regiunii care a dat peste secole.

Al doilea nivel aparținea rezidenților care nu erau deosebit de înstăriți, dar, în general, solvenți și onoți. Înmormântările de aici au fost în mod natural mai modeste, dar în general bine întreținute de rude și urmași, caracterizate prin altare cu vârf plat și gropi acoperite cu piatră.

Cel mai aproape de templu și la nivelul temeliilor lui, locuiau morții care aveau cea mai mare nevoie de protecție spirituală și, poate, de milă. Bețivii, răvășiți, dependenți și criminali, trupurile lor stivuite în tranșee alungite cu gropi redeschise într-un tipar migrator, în sus și în jos, pentru a lăsa timp suficient pentru ca cadavrele să se descompună înainte de a fi depus unul nou.

Un sat cu nimic diferit de nenumăratele altele împrăștiate în tot Imperiul Malazan. Vieți întregi petrecute în izolare de treburile ambiției imperiale, de armatele de cucerire și de bătălii devastate de magie. Vieți aglomerate de drame locale și fiecare față una familiară, fiecare viață cunoscută de la nașterea plină de sânge până la moartea scursă de sânge.

Hânuit de patru surori mai mari, băiatul murdar, pe jumătate sălbatic, care avea să fie numit într-o zi Deadsmell avea obiceiul să se ascundă cu Old Scez, care ar fi fost un unchi sau poate doar unul dintre iubiții mamei sale înainte de a se întoarce tatăl său. din razboi. Scez era mânerul morților din sat, săpătorul mormintelor și zidarul ocazional pentru pietrele în picioare. Cu mâini ca niște ciocane prăfuite, încheieturi la fel de mari ca vițelul unui adult și o față care fusese împinsă cu putere într-o parte de o piatră de buiandrug care se prăbușește cu zeci de ani în urmă, nu era un bărbat care să atragă priviri admirative, dar nici

scund. a prietenilor. La urma urmei, Scez s-a descurcat cu moartea. Și avea ceva - fiecare femeie spunea la fel de mult - avea ceva, în regulă. O privire în ochi care dădea mângâiere, care promitea mai mult dacă era nevoie de mai mult. Da, era adorat, iar în obiceiul de a face micul dejun pentru femei din tot satul, un detaliu tânărul Deadsmell a înțeles lent.

Bineînțeles, un soț a mers într-o zi și l-a ucis pe bătrânul Scez și, deși legea spunea că este îndreptățit să facă asta, ei bine, prostul acela s-a îmbolnăvit și a murit o săptămână mai târziu, și puțini au ieșit să plângă cadavrul umflat și cu fața albastră de lângă. acea dată, Deadsmell preluase funcția de păstrător al morților, un băiat de șaptesprezece ani, despre care toată lumea spunea că nu și-ar fi urmat niciodată propriul tată – care era un fost soldat șchiopăt care luptase în războiul civil Quon Talian, dar nu a vorbit niciodată. despre experiențele sale, chiar dacă a băut prost cu un ochi roșu ațintit pe unul dintre acele morminte de șanț din spatele templului.

Tânărul Deadsmell, care încă nu găsise acest nume, fusese destul de sigur de viitorul său odată ce preluase responsabilitățile lui Scez. A fost destul de respectabil, luând în considerare toate lucrurile. O profesie demnă, o viață demnă.

În al nouăsprezecelea ani, era bine așezat în casa de piatră pe jumătate scufundată, cu acoperiș plat, chiar în afara cimitirului - o casă pe care Scez o construise cu propriile sale mâini - când a venit vestea că Hester Vill, preotul templului, a căzut cu un lovitura si urma sa intre in curand in imbratisarea spiritelor. A întârziat să apară. La urma urmei, Hester avea aproape un secol, o chestie fragilă despre care – se spunea – fusese cândva un om grozav. Colții de mistreț îi călăreau urechile, străpunse prin lobii care se întinseseră de-a lungul deceniilor până când colții galbeni curbați s-au sprijinit pe umerii osoși ai bărbatului. Valuri de tatuaje cu blană încadrau chipul lui Vill – nu existase niciodată nicio îndoială că Hester Vill era un preot al lui Fener; că a privit spiritele locale cu condescendență amuzată, deși a fost întotdeauna potrivit în respectarea sa în numele sătenilor.

Moartea apropiată a preotului a fost una importantă pentru sat. Ultimul acolit a fugit cu o lună de zeciuială cu câțiva ani în urmă (Deadsmell și-a adus aminte de micul rahat - el și Scez îl surprinseseră odată pe ticălos pisindu-se pe un mormânt de nivel înalt - îl bătuseră pe băiat și își

făcuseră plăcere facand asa). Odată ce Vill dispăruse, templul rămânea abandonat, spiritele neliniștite. Ar trebui găsit pe cineva, poate chiar un străin, ar trebui să fie trimis un cuvânt străin că Satul Gethran avea nevoie.

Era sarcina păstrătorului să stea alături de cel care aluneca în moarte, dacă nu era disponibilă nicio familie, așa că tânărul aruncase pe bătrânul Scez mantia lui Greyman și luase într-o mână cutia lui de lemn cu ierburi, elixire, cuțite și creier... scoop și a traversat cimitirul până la trapeza atașată de o parte a templului.

Nu-și putea aminti ultima dată când vizitase casa lui Vill, dar ceea ce a găsit în această noapte a fost o cameră transformată. Vatra centrală singuratică a răvășit, aruncând umbre bizare și înspăimântătoare asupra tuturor pereților acoperiți cu var - umbre care nu inscripționau nimic vizibil în cameră, ci ramuri scheletice clătinând parcă zdrăngănite de vânturile aprige de iarnă. Pe jumătate paralizat, Hester Vill se târâse în casa lui – refuzând ajutorul oricui altcuiva – iar Deadsmell l-a găsit pe bătrânul preot întins pe podea lângă pătuț. Nu avea puterea să se ridice în pat și fusese acolo aproape o zi.

Moartea aștepta în aerul fierbinte și uscat, pulsa de pe pereți și se învârtea în jurul flăcărilor înalte. Era apropiat de fiecare gâfâitură șuierătoare din gura încrețită a lui Vill, împins slab din nou în expirații superficiale, șoapte.

Deadsmell ridică corpul firav spre pat, trase pătura urâtă peste forma slăbită a lui Vill, apoi se aşeză, transpirat, simţindu-se pe jumătate febril, privind în jos la faţa lui Vill. Lovitura a fost trasă puternic pe partea stângă a feței preotului, lăsând pielea uscată și mușchii sfârșiți de sub ea, smulgând pleoapele ochilor.

Pregătirea apei în gura căscată a lui Vill nu a declanșat nici măcar o înghițire reflexă, spunându-i lui Deadsmell că bărbatului îi mai rămânea foarte puțin timp.

Focul vatrăi nu s-a stins și, după un timp, acel detaliu a ajuns până la Deadsmell și el s-a întors să privească groapa căptușită cu piatră. Nu a văzut niciun lemn la rădăcinile flăcărilor. Nici măcar cărbuni prăfui sau jar. În ciuda căldurii furioase, un fior se strecură prin el.

Sosise ceva, adânc în acea conflagrație. A fost Fener? S-a gândit că ar putea fi. Hester Vill fusese un preot adevărat, un om onorabil – din câte știa oricine – desigur, zeul său venise să-și adune sufletul. Aceasta a fost recompensa pentru o viață întreagă de serviciu și sacrificiu.

Desigur, însăși noțiunea de recompensă era de origine exclusiv umană, legată în interiorul unor credințe prețioase în eforturi notate, recunoscute, atribuite valori. Faptul că era o limbă înțeleasă de zei nu a fost doar dat, ci a fost în funcție - de ce altfel să îngenuncheze în fața lor?

Zeul care a întins mâna din flăcări pentru a-i lua respirația lui Vill, totuși, nu a fost Fener. Era Hood, cu mâinile gheare de un verde prăfuit și vârfurile degetelor pătate în negru de putrescență, iar acea întindere părea fără inimă, bâjbâind de parcă Lordul Ucișilor ar fi fost orb, reticent, obosit de această necesitate jalnică.

Atenția lui Hood zvârli mintea lui Deadsmell, străină din toate punctele de vedere, dar o tristețe profundă, aproape lipsită de formă, care se ridica ca o ceață amară din sufletul zeului – o întristare pe care tânărul muritor o recunoscu. Era durerea pe care o simțeam, uneori, pentru cei pe moarte, când cei care făceau moartea nu erau cunoscuți, erau de fapt străini; când soarta lor era aproape abstractă. Mâhnire impersonală, o mantie fantomă pe care o încercam doar pentru a sta nemișcat, gânditor, încercând să se convingă de greutatea ei și de cum s-ar putea simți acea greutate - când a încetat să mai fie fantomatică - în viitor. Când moartea a devenit personală, când nu se putea ridica din umeri de sub greutatea ei. Când durerea a încetat să mai fie o idee și a devenit o lume întreagă de întuneric sufocant.

Ochi reci și străini s-au fixat momentan asupra Deadsmell și o voce a plutit în craniul lui. Ai crezut că *le pasă.* '

— Dar... este chiar al lui Fener...

„ Nu există târg când doar o parte acordă atenție. Nu există un contract când o singură parte pune un sigiliu de sânge. Eu sunt recoltatorul celor amăgiți, muritorilor. '

— Și de asta te întristezi, nu-i așa? Pot să-l simt - tristețea ta...

' *Deci poți. Poate, atunci, ești unul dintre ai mei* .

„Îmbrac morții...”

' *Alinandu-le iluziile, da. Dar asta nu mă servește. Eu zic că ești unul de-al meu, dar ce înseamnă asta? Nu mă întreba, muritor. Nu sunt unul cu care să negociez. Nu promit decât pierderi și eșecuri, praf și pământ înfometat. Ești unul dintre ai mei. Începem un joc, tu și cu mine. Jocul evaziunii.* '

— Am văzut moartea – nu mă bântuie.

' *Este irelevant. Jocul este acesta: fură-le viețile - smulge-le de la îndemâna mea. Blestema aceste mâini pe care le vezi acum, unghiile negre de atingerea morții. Scuipă în această respirație fără viață a mea. Înșelați-mă la fiecare pas. Fiți atenți la acest adevăr: nu există altă formă de serviciu la fel de onest ca cel pe care ți-l ofer. Pentru a lupta împotriva mea, trebuie să-mi recunoști puterea. Chiar dacă le recunosc pe a ta. Trebuie să respecți faptul că întotdeauna câștig, că nu poți să nu eșuezi. La rândul meu, trebuie să vă ofer respectul meu. Pentru curajul tau. Pentru refuzul încăpățânat care este cea mai mare putere a unui muritor.*

, muritorule, dă-mi un joc bun. '

'Și ce primesc în schimb? Nu contează nici respectul. Ce primesc înapoi?

' *Doar ceea ce găsești. Adevăruri de netăgăduit. Privire neclintită față de necazurile care afectează o viață. Oftat de acceptare. Sfârșitul fricii.* '

Sfârșitul fricii. Chiar și pentru un bărbat atât de tânăr, un bărbat atât de neexperimentat, Deadsmell a înțeles valoarea unui astfel de dar. Sfârșitul fricii.

— Nu fi crud cu Hester Vill, te implor.

„ Nu sunt unul pentru cruzimea voită, muritore. Cu toate acestea, sufletul lui se va simți grav abuzat și pentru asta nu pot face nimic. '

'Am înțeles. Fener este cel care ar trebui să răspundă pentru acea trădare.

Simțea amuzament ironic în Hood. Într - *o zi, până și zeii vor răspunde la moarte.* '

Mirosul de morți clipi în întunericul brusc, când focul scădea, pâlpâia, dispăru. Se uită la Vill și văzu că bătrânul nu mai respira. Expresia lui era înghețată într-o mască tulburată și ruptă. Patru pete negre i-au ars fruntea.

Lumea nu a dat prea mult. Și ceea ce a dat, de obicei, a luat înapoi mult prea devreme. Iar mâinile usturate de absență, ochii care priveau afară erau la fel de goli ca locurile pe care le găseau. Lumina soarelui plângea prin stropi de praf, iar un om putea să stea așteptând să-și vadă zeul, când așteptarea era tot ce îi mai rămăsese.

Deadsmell îi trecea prin amintiri, o sarcină realizată cel mai bine în singurătate. Atras de această ruină îngroșată și abandonată din inima orașului Letheras, cu insectele sale de altă lume, gropile ei căscate și cocoașele de pământ putrezit legate de rădăcini, el a rătăcit ca pierdut. Stăpânul Morții ajungea din nou în această lume, învârtind un deget

prin bălți de sânge muritor. Dar Deadsmell a rămas orb la modelele astfel înscrise, această elaborare complicată a vechiului joc.

A descoperit că se temea pentru zeul său. Pentru Hood, dușmanul său, prietenul lui. Singurul zeu blestemat pe care îl respecta.

Jocul necromantului era unul pe care alții nu l-au putut înțelege. Pentru ei era șobolanul bătrân care se ferește de pisica hambar, o vânătoare unilaterală legată de ură reciprocă. Nu a fost nimic de genul asta, desigur. Hood nu disprețuia nigromanții – zeul știa că nimeni altcineva nu-l înțelegea cu adevărat pe el și pe ultimele sale lumi. Renunțând la atingerea neagră, furând sufletele înapoi, batjocorind viața cu animația cadavrelor - erau veșmintele adevăratei închinari. Pentru că adevărata închinare a fost, în esența sa, un *joc.*

„ „Nu există nicio târg când doar o parte acordă atenție”. ”

La câteva momente după ce a exprimat citatul, Deadsmell a mormăit amuzat. Prea multă ironie în a spune așa ceva fantomelor, mai ales într-un loc atât de aglomerat de ele ca aici, la mai puțin de o duzină de pași de la poartă până la Casa Azath.

Aflase că Brys Beddict fusese ucis, odată, doar pentru a fi târât înapoi. Un dar foarte amar, era o minune că fratele Regelui nu înnebunise. Când un suflet părăsește calea, o întoarcere întârziată îl face pe nebun să se poticnească din nou și din nou. Fiecare pas așezându-se stânjenit, de parcă amprenta propriului picior nu i se mai potrivea, de parcă sufletul nu se mai potrivea cu vasul cărnii și oaselor sale și ar fi rămas zdruncinat, deplasat.

Și acum auzise de o femeie strigoi blestemat. Ruthan Gudd ajunsese atât de departe încât să sugereze că se culcase cu femeia – și cât de bolnav era asta? Deadsmell clătină din cap. La fel de rău ca oile, vacile, câinii, caprele și bhokarala grăsime. Nu, chiar mai rău. Și voia ea să se dezlege blestemul? Nu, cel puțin cu asta a trebuit să fie de acord. Nu face bine să te întorci. Se obișnuiește ca lucrurile să rămână la fel, mai obișnuiți cu asta decât cum se simțea un suflet viu în legătură cu propriul său corp lasat, în descompunere. În plus, morții nu se întorc niciodată până la capăt. „Este ca și cum ai cunoaște secretul unui truc, minunea dispare. Au pierdut toate amăgirile care i-au mângâiat cândva.

— Miros de moarte!

Se întoarse să-l vadă pe Bottle făcându-și drum prin grămezi și găuri.

— Te-am auzit spunând ceva – fantomele nu au niciodată nimic bun de spus, de ce să te deranjezi să vorbești cu ei?

— Nu am fost.

Tânărul mag a ajuns la el și apoi s-a ridicat, uitându-se la vechiul turn Jaghut. — Ai văzut trenul de bagaje formându-se în afara orașului? Doamne, avem suficiente lucruri pentru a face față unei armate de cinci ori mai mare decât a noastră.

'Poate ca da, poate ca nu.'

Bottle mormăi. — Așa a spus Fiddler.

— Vom merge spre nicăieri. Reaprovizionarea va fi greu de gesţionat, poate imposibil.

— În nicăieri, asta pare corect.

Deadsmell îndreptat spre Casa Azath. — Cred că au intrat acolo.

— Sinn și Grub?

— Da.

— Ceva să-i smulgă?

'Eu nu cred acest lucru. Cred că au trecut prin felul în care Kellanved și Dancer au învățat cum să facă.

'Unde?'

— N-am idee și nu, nu am de gând să-i urmăresc. Trebuie să le considerăm pierduți. In permanenta.'

Bottle îi aruncă o privire. — Ai mai aruncat asta la Adjunct?

'Am facut. Nu era fericită.

— Pun pariu că nu era. Se scărpină la barba zgâriată pe care părea intenționat să o crească. — Deci spune-mi de ce crezi că au intrat acolo.

Deadsmell se strâmbă. „Îmi amintesc ziua în care am plecat de acasă. Un berbec blestemat ajunsese pe acoperișul casei mele - casa pe care am moștenit-o, vreau să spun. Un mare ticălos alb, dornic să cocoșeze orice cu picioare. Privirea pe care mi-a dat-o era goală și plină, dacă știi ce vreau să spun...

'Nu. În regulă, da. Când se strică iarna, anotimpul și ochii aceia.

— Gol și plin, iar de la stingheritul de acolo sus avea o vedere al naibii de bună asupra cimitirului, pe toate cele trei niveluri, de la săraci până la versiunea locală a nobilimii. Tocmai m-am dus și l-am îngropat pe preotul satului...

— Sper că era mort când ai făcut-o.

„Unii oameni mor părând liniștiți. Alții mor și știind. Gol și plin. Nu a știut până când a murit, iar genul ăsta de chip este cel mai prost gen la care să-l privești. Se încruntă. — Cel mai rău tip, Bottle.

'Continua.'

— De ce trebuie să fii nerăbdător, soldat?

Sticla tresări. — Îmi pare rău. Nimic.'

„Cei mai mulți oameni nerăbdători pe care îi întâlnesc sunt exact așa, odată ce ai depășit toată atitudinea. Sunt în spumă, se grăbesc pentru nimic. Graba este în capul lor și se așteaptă ca toți ceilalți să accelereze ritmul și să-și continue. Nu am timp pentru astfel de rahaturi.

— Te fac nerăbdător, nu?

— Nu e timp, am spus. Adică, cu cât ei împing mai mult, cu atât iau mai mult.

Bottle a zâmbit. 'Te aud.'

'Bun.' Deadsmell făcu o pauză, revenind la gândurile sale. — Berbecul ăla, care se profilează acolo sus, ei bine, tocmai m-a lovit, ochii ăia. Cu toții le avem, cred, unele mai rele decât altele. Pentru preot, au venit târziu, dar promisiunea a fost acolo, toată viața lui. La fel pentru toată lumea. Vezi că e gol, iar acea revelație te umple.

— Stai, ce e gol?

— Toată mizeria părăsită de Hood, Bottle. Totul.'

— Ei bine, acum, nu ești un nenorocit, Deadsmell?

— Îți recunosc că acest loc mă mănâncă, mestecă amintiri despre care credeam că sunt îngropate de mult. Oricum, acolo eram, în picioare. Berbec pe o parte, mormântul preotului pe cealaltă - creasta înaltă, cea mai înaltă pe care am putut găsi - și localnicii înalți aveau să urle când au văzut asta. Dar nu mi-a mai păsat.

— Pentru că ai plecat în ziua aceea.

— Da. Până la Li Heng, primul la rând la biroul de recrutare. Un soldat îi lasă pe morți în urmă, iar pe cei pe care un soldat îi îngroapă, ei bine, de cele mai multe ori sunt oameni pe care soldatul îi cunoaște.

„Nu ridicăm tumule pe câmpul de luptă doar pentru morții noștri”.

„Nu asta vreau să spun prin „a ști”, Bottle. Priviți vreodată de sus la fața unui inamic, unul mort, vreau să spun?

— De câteva ori, da.

'Ce ai vazut?'

Bottle se mişcă neliniştit, miji din nou spre turn. — Punct luat.

— Nu există un loc mai bun pentru a te pișa pe fața lui Hood decât într-o armată. Când pipi este tot ce ai, și să recunoaștem, este tot ce avem oricare dintre noi.

— Aştept, cu răbdare, să văd cum se întorc toate acestea la Sinn, Grub şi Azath.

— Aseară, m-am dus la canisa și i-am scos pe Bent și Roach – câinele de popor este cel care are o adevărată strigă vicioasă, știi. Bătrânul Bent, e doar un nenorocit de caine de vite. Destul de simplu, direct. Adică, știi că ce vrea cu adevărat să facă este să-ți rupă gâtul. Dar fără jocuri, nu? Nu Roach, demonul cu colți mofnit. Ei bine, l-am bătut pe Bent în cap, care i-a spus cine e șeful. Roach mi-a dat coada și apoi a mers după glezna mea. A trebuit să o sugrum aproape ca să-și desprindă fălcile de pe cizmă.

— Ai adunat câinii.

— Atunci i-am dezlănţuit pe amândoi. Au împușcat ca asediu străzile, pe alei, clădiri rotunde și chiar prin mulțimile care țipă, până la ușa aceea de acolo. Azath.'

— Cum ai ținut pasul cu ei?

'Nu eu am. Le-am pus un geas pe amândouă și am urmat asta. Când am ajuns aici, Roach se aruncase la uşă atât de des încât zăcea uluit pe potecă. Și Bent încerca să sape printre lespezi.

— Deci, de ce nu s-a gândit niciunul dintre noi să facă așa ceva?

— Pentru că sunteți cu toții proști, de aceea.

'Ce ai facut atunci?' întrebă Bottle.

'Am deschis ușa. Înăuntru au intrat. I-am auzit urcând în fugă scările – și apoi... nimic. Tăcere. Câinii au mers după Sinn și Grub, printr-un fel de portal.

— Știi, spuse Bottle, dacă ai fi venit la mine, aș fi putut să călăresc sufletele unuia dintre ei și aș fi putut să-mi fac o idee despre unde s-a deschis acel portal. Dar, de vreme ce ești un geniu, Deadsmell, sunt sigur că ai un motiv întemeiat să nu faci asta.

— Respirația lui Hood. Bine, așa că m-am încurcat. Chiar și genii pot deveni proști uneori.

— Crump a fost cel care ți-a transmis mesajul – abia i-am putut înțelege. Ai vrut să mă întâlnești aici și iată-mă. Dar povestea asta a ta pe care mi-ai fi putut-o spune la o cană la Gosling's Tavern.

„Am ales Crump pentru că știam că, de îndată ce va transmite mesajul, va uita totul de el. Ar uita chiar că am

vorbit cu el și că apoi a vorbit cu tine. El este, de fapt, cel mai gros om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Deci ne întâlnim în secret. Cât de misterios. Ce vrei de la mine, Deadsmell?

— Pentru început, vreau să știu despre vizitatorul tău nocturn. M-am gândit că ar fi ceva mai bine făcut în privat.

Bottle se uită la el.

Deadsmell se încruntă. 'Ce?'

— Aştept să văd leerul.

— Nu vreau asemenea detalii, idiotule! Îi vezi vreodată ochii? Te uiți vreodată în ele, Bottle?

— Da, și de fiecare dată mi-aș dori să nu o fac.

'De ce?'

„Este atât de mult... *nevoie* în ei”.

— Asta e? Nimic altceva?'

— Mai multe, Deadsmell. Plăcere, poate chiar dragoste, nu știu. Tot ce văd în ochii ei... este în „acum”. Nu știu cum să explic altfel. Nu există trecut, nici viitor, doar prezent.

— Gol și plin.

Privirea lui Bottle se îngustă. — Ca și berbecul, da, partea animală a ei. Mă îngheață pe urmele mele, recunosc, de parcă m-aș uita într-o oglindă și m-aș vedea propriii ochi, dar într-un fel nimeni altcineva nu-i poate vedea. Ochii mei cu..., tremură el, nimeni în spatele lor. Pe nimeni pe care îl cunosc.

— Nimeni nu știe, spuse Deadsmell, dând din cap. — Bottle, m-am uitat odată în ochii lui Hood și am văzut același lucru – chiar am simțit ceea ce tocmai ai descris. Eu, dar nu eu. Eu, dar de fapt, *nimeni.* Și cred că știu ce am văzut - ce vezi și tu la ea. Cred că în sfârşit am înţeles-o - acei ochi, cei goali şi plini, *absenţa solidă* din ei. S-a confruntat cu Bottle. — Sunt ochii noștri în moarte. Ochii noștri când sufletele noastre au fugit de ei.

Sticla a devenit deodată palid. — Zei de jos, Deadsmell! Tocmai mi-ai turnat viermi reci pe coloana vertebrală. Asta e doar oribil. Asta înseamnă să te uiți în ochii prea multor morți? Acum știu să-mi țin ochii feriți când merg pe un câmp ucigător de zei!

— Berbecul era plin de semințe, spuse Deadsmell, studiind încă o dată Azath, și trebuia să-l scoată. A fost ultimul sezon al fiarei? O știa? Oare crede în *fiecare* primăvară? Fără trecut și fără viitor. Plin și gol. Doar asta. Întotdeauna asta. Pentru totdeauna asta. S-a frecat de față. — Am rămas fără mișcări, Bottle. O pot simți. Am rămas fără mișcări.

„Ascultă”, a spus ea, „îmi pun degetul înăuntru, nu mă face nimic. Nu înțelegi asta? Bah! Și ea s-a rostogolit departe de el, gândindu-se să-și balanseze picioarele în jos și apoi poate să se ridice, dar cineva tăiase pătuțul la mijloc și ea a bătut pe podeaua murdară. 'Au. Cred.'

Skulldeath a apărut pentru a arunca o privire, ochii lui imenși de femeie lichidă strălucind sub franjuria lui zdrențuită de păr negru.

Hellian a avut o amintire bizară bruscă, bizară în sensul că a ajuns la ea, de când puțini au ajuns vreodată. Fusese o copilă, doar puțin beată (hah hah), împleticindu-se pe un mal înierbat până la un pârâu care se prelingea, iar în adâncuri puțin adânci găsise această alunecare de pisici, moartă, dar proaspăt moartă. Luând chestia moale în mână, se uită la el. Un păstrăv de vreun fel, un fulger de cel mai uimitor roșu pe care îl văzuse vreodată și de-a lungul spatelui său minuscul curgea o bandă de verde irizat închis, de culoarea ramurilor umede de pin.

De ce Skulldeath i-a amintit de acel piscicol mort, nu avea idee. Nu erau culorile, pentru că nu era roșu și nici măcar verde. Nu era moartea pentru că nu părea foarte mort, clipind așa. Alunecarea? Ar putea fi. Lichidul ăla strălucește, da, acel piscăresc din bolul mâinii ei, în balta lui meschină de apă, învelindu-l ca un sicriu sau un cocon. Și-a amintit acum, brusc, de durerea profundă pe care o simțise. Tinerii s-au luptat așa. Mulți dintre ei au murit, uneori fără un motiv întemeiat. Cum se numea acel flux? Unde era Hood?

— Unde am crescut? şopti ea, încă întinsă pe podea. 'Cine am fost? Intr-un oras? În afara orașului? Fermă? Carieră?'

Skulldeath se strecură până la marginea pătuțului și o privi cu o foame confuză.

Hellian se încruntă. 'Cine sunt? La naiba dacă știu. Și chiar contează? Doamne, sunt treaz. Cine mi-a făcut asta? Se uită cu privirea la Skulldeath. 'Tu? Bastard!'

— Nu nenorocit, spuse el. 'Prinţ! Regele în așteptare! Pe mine. Tu... tu regina. Regina mea. Rege și regina, noi. Două triburi împreună, formează un trib grozav. Eu conduc. Tu conduci. Oamenii îngenunchează și aduc cadouri.

Și-a dezvăluit dinții la el. „Ascultă, idiotule, dacă n-am îngenuncheat în fața nimănui în viața *mea* , nu am cum să fac pe cineva să îngenuncheze în fața *mea* , decât dacă”, a adăugat ea, „avem amândoi altceva în minte. Uriți-vă pe

regi și regine, urinați-vă pe ei! Toată fastul ăsta e un rahat pur, tot aia... se încruntă ea, căutând cuvântul, „... toată acea def'renţă! Asculta! O să salut un orfier, pentru că prostiile astea sunt necesare într-o armată, nu? Dar asta pentru că cineva trebuie să fie la conducere. Nu înseamnă că sunt mai buni. Nu mai curat de sânge, nici mai deștept, mă înțelegi? Este doar - între acel orfier și mine - este doar ceva ce suntem de acord între noi. Suntem de acord cu asta, nu? Ca să funcționeze! Înalt născuți, sunt diferiți. Au primit așteptări. Pișj pe asta! Cine spune că sunt mai buni? Nu-i pasă cât de bogați sunt, ei pot să cadă cărămizile de aur, tot e un rahat, nu? A întins cu degetul spre Skulldeath. — Ești un soldat blestemat și asta e tot ce ești. Prinţ! Hah! Și apoi s-a răsturnat și a vomitat.

Cuttle și Fiddler stăteau în picioare și priveau șirul de vagoane puternic căptușite care treceau încet prin tabăra de aprovizionare până la comuna mărginită de copaci unde urmau să fie depozitate, departe de orice altceva. Praful umplea aerul deasupra întinderii masive de corturi, căruțe, țarcuri și vagoane parcate, iar acum, pe când ziua se încheia, un fum subțire cenușiu se ridica leneș spre cer de la nenumăratele focuri de bucătărie.

— Știi, spuse Cuttle, cu ochii ațintiți asupra ultimei muniții Moranth, asta e o prostie. Am făcut ce am putut, fie ei reușesc, fie nu, și chiar și atât de departe, dacă ei urcă, probabil că am terminat.

— Vor reuși, spuse Fiddler.

— Nu contează, sergent. Paisprezece înjurătoare pentru o întreagă armată blestemată. O sută de ascuțitori? Doua sute? Nu-i nimic. Dacă vom avea probleme acolo, va fi rău.

— Acești Letherii au baliste și onagri decente, Cuttle. Scump, dar lipsa monedei nu pare să fie unul dintre deficiențele lui Tavore. A tăcut o clipă, apoi a mormăit. — Să nu vorbim despre neajunsurile nimănui. Îmi pare rău că am spus-o.

— Nu avem idee ce vom găsi, Fid. Dar o putem simți cu toții. Există o groază, care se așează asupra noastră tuturor ca un cer plin de cenuşă. Îmi face pielea să se târască. Am traversat șapte orașe. Ne-am asumat acest imperiu. Deci, ce este atât de diferit de data asta? S-a scuturat. „Aterizările noastre aici, au fost aproape un atac orb – și informațiile pe care le aveam erau în mare parte greșite.

Dar nu conta. Necunoașterea nu este suficientă pentru a ne trage în jos, așa cum am fost târâți acum. Nu înţeleg.'

Fiddler se scărpină la barbă și își potrivi cureaua de sub bărbie. — Fierbinte și lipicios, nu-i așa? Nu uscat ca Seven Cities. Suge toată energia, mai ales când porți armură.

— Avem nevoie de armura aceea ca să ne ferim de blestematii de țânțari Hood, spuse Cuttle. „Fără el am fi niște saci șifonați, plini cu oase. Iar insectele aceia sunt purtătoare de boli – vindecătorii au tratat douăzeci de soldați pe zi care vin cu acea transpirație.

„Țânțarii sunt cauza?”

— Așa am auzit.

— Ei bine, de îndată ce ajungem mai adânc în pustietate, nu va mai trebui să ne facem griji pentru asta.

'Cum e?'

„Țânțarii au nevoie de apă pentru a se reproduce. Oricum, ăștia localnici, sunt mici. Am lovit roiuri în Blackdog pe care ai jura că sunt stoluri de colibri.

Caine negru. Încă un nume care ar putea transmite fiori unui soldat Malazan, indiferent dacă fusese sau nu în el. Cuttle se întreba cum s-ar putea cufunda într-un popor un loc - un loc care se întâmplă acum ani și ani - ca cicatricile transmise de la părinți la copil. Cicatrici, da, și pete și gustul acru de groază și mizerie – era chiar posibil? Sau au fost poveștile-povesti precum cea pe care tocmai le-a spus Fiddler? Nici măcar o poveste, nu-i așa? Doar un detaliu. Exagerat, da, dar tot un detaliu. Destul de detalii, mormăite ici și colo, din când în când, și ceva a început să se aglomereze înăuntru, ca o minge de lut umed, mânjind totul. Și nu prea mult timp, iată-l, compactat și dur ca o piatră blestemată, perfect pentru a zgudui în capul unui om, ciocănindu-i gândurile și derutându-l.

Și confuzia era ceea ce se ascundea în spatele fricii, până la urmă. Fiecare soldat știa asta și știa cât de mortal poate fi, mai ales în furtuna luptei. Confuzia a dus la greșeli, judecăți proaste și, desigur, panica oarbă a fost prima confuzie de flori împuțite smulsă când era timpul să dansezi pe câmp.

— Arăți mult prea gânditor acolo, sapător, spuse Fiddler. 'Daunator pentru sanatatea ta.'

— Mă gândeam să dansez pe câmp.

„Respirația lui Hood, au trecut ani de când am auzit această frază. Nu există niciun motiv să-l scoatem până

acum, Cuttle. In plus, Bonehunters nu au arătat nicio înclinație să se spargă și să fugă...

— Știu că are sens să ne menținem pe toți proști și ignoranți, sergent, dar uneori asta poate merge prea departe.

— Marele nostru scop necunoscut.

Cuttle dădu brusc din cap. — Dacă acum suntem mercenari, ar trebui să fim angajați. Dar nu suntem, și chiar dacă am fi, nimeni nu vrea să ne angajeze, nu-i așa? Și probabil că cineva din Wastelands sau chiar dincolo. Și acum le-am prins zvonuri de resturi în Bolkando. The Burned Tears și poate chiar Perish. Acum, intrarea și eliberarea aliaților noștri este o cauză bună, una decentă...

— Undură toate bannerele potrivite.

'Exact. Dar nu ar fi motivele noastre pentru a fi aici în primul rând, nu-i așa?

— Am dat jos un împărat nebun, sapator. Și le-a transmis Leterilor un mesaj despre prada pe țărmuri străine...

— N-au avut nevoie. Tiste Edur a făcut...

— Și nu crezi că i-am umilit suficient, Cuttle?

'Si acum ce? Nu primim nimic aici, Fid, și mai puțin decât nimic.

— Renunţă la asta, spuse Lăutarul târâtor. — Nu ai fost invitat la lectură. Nimic din ceea ce sa întâmplat atunci nu a fost pentru tine – ți-am spus deja.

— Destul de mult pentru Tavore, totuși, și uite! Se întâmplă să o urmăm prin preajmă!

Ultimul dintre vagoane ajunse la depozitul improvizat, iar boii erau decuplați. Oftând, Fiddler și-a desprins cârma și a scos-o. — Să mergem să ne uităm la Koryk.

Cuttle se încruntă când căzu lângă sergentul său. — Echipa noastră este peste tot în aceste zile.

— Bottlei îi place să rătăcească. Nimeni altcineva. Nu-l poți număra pe Koryk, nu-i așa? Nu e ca și cum a tabărat la infirmerie din cauza decorului.

— Sticla e problema ta, sergent. Scăpat din chestii, dispărând zile în șir...

— E doar plictisit.

'Cine nu este? Tocmai am avut sentimentul că ne vom potrivi prost timp de o săptămână sau două odată ce începem să mărșăluim.

Fiddler pufni. — Nu ne-am potrivit niciodată bine, Cuttle. Îmi spui că nu ai observat niciodată?

— Ne-am descurcat bine în satul ăla Letherii...

— Nu, nu am făcut-o. Dacă nu ar fi fost echipele lui Hellian și Gesler - și apoi ale lui Badan Gruk, de ce, unghiile noastre ar fi călărit pe boboci de flori chiar acum, ca niște pălării drăguțe. Eram peste tot, Cuttle. Koryk și Smiles fug ca doi iepuri îndrăgostiți – sa dovedit că Corabb a fost cel mai bun pumn al meu.

— Te uiți rău, Lăutar. Tot ceea ce. Edur venea din toate părțile - a trebuit să-i despărțim.

Fiddler ridică din umeri. 'Probabil așa. Și desigur, ne-am descurcat mai bine în Y'Ghatan. Bănuiesc că nu mă pot abține să compar, ori. Un obicei inutil, știu, nu te mai uita așa la mine, sapător.

— Deci ai avut Hedge și Quick Ben. Și asasinul ăla... cum se numea din nou?

— Kalam.

— Da, mistreţul ăla cu cuţite. Prost, el a fost ucis în orașul Malaz. Oricum, ideea mea este...

„Am avut un Barghast pentru un pumn de echipă și apoi a fost Sorry, nu contează ea, iar Whiskeyjack și Hood știu că eu nu sunt Whiskyjack. Observând că Cuttle râdea, încruntarea lui Fiddler s-a adâncit. — Ce e al naibii de amuzant?

— Numai că se pare că vechea ta echipă Bridgeburner era probabil la fel de proastă ca și aceasta. Poate chiar mai rău. Uite. Corabb are un pumn solid, cu mâna Doamnei pe partea din față a pantalonilor; iar dacă el cade atunci Tarr intervine, iar dacă Tarr pleacă, atunci Koryk. Ai avut Îmi pare rău, avem zâmbete.

— Și în loc de Hedge, spuse Fiddler, te-am înțeles, ceea ce este o îmbunătățire a naibii, să te gândești la asta.

— Eu nu pot săpa cum poate el...

— Doamne, sunt recunoscător pentru asta.

Cuttle îşi miji ochii la sergentul său când se apropiau de cortul enorm al spitalului. — Chiar ai ceva de ales cu Hedge, nu-i așa? Legenda spune că voi doi ați fost apropiați, la fel de urât în felul vostru ca Quick Ben și Kalam. Ce sa întâmplat între voi doi?

„Când moare un prieten, trebuie să-l lași deoparte și asta am făcut”.

— Doar el s-a întors.

— Înapoi și totuși, nu înapoi. Nu pot să spun mai bine.

— Deci, dacă nu poate fi ceea ce a fost, fă-l ceva nou.

— E mai rău decât crezi. Îi văd fața și mă gândesc la toți oamenii morți acum. Prietenii noștri. Toți morți acum. A fost – urăsc să spun asta – a fost mai ușor când eram doar

eu. Chiar și rapid Ben și Kalam apariția m-au lăsat în nebunie, dar noi am fost toți supraviețuitorii, nu? Cei care au reușit, până în acel punct. A fost natural, cred, și a fost destul de bun. Acum mai este Quick, dar Adjunct l-a prins și asta e în regulă. S-a întors la mine, înțelegi? Înapoi doar la mine.

— Până când apare Hedge.

— Presupun că se rezumă la ce se potrivește și ce ar trebui să se potrivească. Se opriseră în faţa intrării în cort. Fiddler se scărpina la părul transpirat și subțire. „Poate în timp...”

— Da, așa aș vedea eu. La timp.'

Au intrat în secție.

Pătuțurile scârțâiau și tremurau cu soldații care zdrăngăneau sub pături de lână ude, soldații delirante și îmbibați de sudoare în timp ce se zvârleau și tremurau. Taietorii se poticneau din pat în pat cu cârpe care picurau. Aerul mirosea a urină.

— Respiraţia lui Hood! şuieră Cuttle. — Arată destul de rău, nu-i așa?

Erau cel puțin două sute de pătuțuri, fiecare ocupat de o victimă mușcătură. Cuttle a văzut că pânzele ude erau împinse împotriva gurii în efortul de a introduce apă în soldații afectați.

Fiddler arătă cu degetul. 'Acolo. Nu, nu te deranja, nici nu ne-ar recunoaște acum. Întinse mâna și apucă un tăietor care trecea. — Unde sunt vindecătorii noștri Denul?

— Ultimul s-a prăbușit în această dimineață. Epuizat, sergent. Toate uzate-acum, trebuie să continui să bag apă în ele, bine?

Fiddler dădu drumul brațului bărbatului.

S-au retras încă o dată afară. — Să mergem să-l găsim pe Brys Beddict.

— Nu este un vindecător, sergent...

— Știu asta, idiotule. Dar, ați văzut vreun cărucior Letherii sau personal de sprijin întins pe pătuțuri acolo?

'Nu-'

— Înseamnă că trebuie să existe un tratament local împotriva acestei boli.

— Uneori, localnicii sunt imuni la majoritatea a ceea ce le poate atinge, Fid-.

'Asta e gunoi. Ceea ce poate ajunge la ei îi omoară pe cei mai mulți, astfel încât noi străinii să nu-i vedem niciodată în primul rând. Și de cele mai multe ori sunt

sursele obișnuite de latrine cu scurgeri de contagiune, apă stătătoare, alimente stricate.

'Oh. Deci cum de știi atât de multe despre toate astea?

„Înainte de munițiile Moranth, Cuttle, sapatorii noi am făcut multă muncă de reconstrucție, după ocupații. Au construit sisteme de canalizare, au săpat puțuri adânci, au făcut din oamenii pe care îi ucideam cu o lună în urmă cetățeni sănătoși și zâmbitori ai Imperiului Malazan. Sunt surprins că tu nu ai făcut nimic din toate astea.

— Am făcut-o, dar nu mi-am putut da seama niciodată de ce o făceam în primul rând.

Fiddler se opri. — Ce ai spus mai devreme despre faptul că nu știi nimic...

— Da?

— Ți-a trecut vreodată prin cap, Cuttle, că poate că a nu ști nimic are mai mult de-a face cu tine decât cu oricine altcineva?

'Nu.'

Fiddler se uită la Cuttle, care se uită înapoi, apoi au continuat, în căutarea lui Brys Beddict.

Armata Malazan părăsea încet din oraș, echipele și semiechipele se prelingeau în forturile companiei care ocupau acum ceea ce fusese cândva câmpuri de ucidere. O mulțime de soldați, după câteva nopți petrecute în corturi, se îmbolnăveau, ca și Koryk, și au trebuit să fie transportați în complexul spitalicesc amenajat între armată și tabăra de bagaje.

Jocurile de război se terminaseră, dar își făcuseră paguba. Atâția soldați găsiseră căi de ieșire din ei, ajunseseră împrăștiați în tot orașul, încât coeziunea armatei - deja slăbită de invazia în care pușcașii marini vedeau cea mai mare parte a muncii dezordonate - era într-o stare proastă.

Așezat pe un scaun de tabără în afara cortului trupei, caporalul Tarr a desfășurat o altă porțiune de sârmă de fier și, folosind o mașină de tuns ingenioasă pe care un fierar Malazan o inventase cu câteva decenii în urmă, a început să o taie în bucăți scurte. Armura cu lanț a necesitat multă muncă pentru a fi întreținută. Ar fi putut să le trimită armurierelor, dar prefera să-și facă singur reparațiile, nu că nu avea încredere – ei bine, da, nu avea încredere în nenorociți, mai ales când erau hăiți și suprasolicitați așa cum erau în zilele noastre. Nu, folosea tractorul pentru a înfășura lungimea în jurul unui spate, l-ar fi scos și a

închide golurile unul câte unul. Cândva, lucrau pe o lungime mai mare, încolăceau chiar în sus și apoi tăiau prin vârtej peste toate verigile, dar asta distrugea orice lamă folosită pentru tăiere, iar pile făceau golurile prea largi și lăsau margini zdrențuite. care a tăiat un subpad în panglici. Muncă mizerabilă, frustrantă. Nu, acest lucru a fost mai ușor, lucrând fiecare verigă, ciupind golurile pentru a verifica dacă sertizarea nu lăsase pinteni și apoi folosind tractorul pentru a fixa fiecare verigă. Și apoi-

— Obsesiile tale mă înnebunesc, Tarr, știai asta?

— Găsește ceva de făcut, Smiles. Și tot uiți, sunt caporalul tău.

— Demonstrând cât de dezordonată a ajuns structura de comandă.

— Transmite asta sergentului, de ce nu?

— Unde a plecat Corabb?

Tarr a ridicat din umeri, ajustându-i clapeta de lanț pe coapse. — Am plecat să rechiziționeze o nouă armă.

— A mai pierdut unul?

— L-am rupt, de fapt, și înainte să întrebi, nu-ți spun cum.

'De ce nu?'

Tarr nu spuse nimic pentru o clipă, apoi ridică privirea și o văzu pe Smiles încruntându-se la el, cu mâinile ancorate pe șolduri. — În ce formă are trusa ta, soldat?

'Este bine.'

— Reaprovizionat cu certuri?

— Am unul cu numele tău pe el. Mai am multe altele în afară.

Corabb Bhilan Thenu'alas urca pe pistă, cu mersul lui ciudat, la fiecare pas precaut – de parcă ar fi testat gheața subțire – și se înclina ușor spre exterior, de parcă ar fi fost călare pe un butoi. Peste un umăr era o sabie lungă făcută de Letherii, într-o teacă încă învelită în ceară cu model de pânză. Sub braț era o pernă umplută cu pene.

Ajungând la foc, a așezat perna pe un scaun și apoi s-a așezat cu prudență pe el.

— Ce naiba ai făcut? Au cerut zâmbete. — Îți alegi gaura cu ea?

Corabb se încruntă. 'Este personal.' Și-a adus noua sabie și și-a pus-o peste coapse, iar în fața lui era o expresie pe care o văzuse Tarr doar pe fețele copiilor de Ziua cadourilor a Reginei Viselor, o strălucire, înroșită, ochi dornici să vadă ce aștepta dedesubt. împachetările din piele de șarpe vopsite.

ˆ

— Este doar o sabie, Corabb, spuse Smiles. 'Intr-adevăr.'

Tarr văzu acea expresie minunată din chipul lui Corabb căzând brusc, ascunsă din nou. Caporalul s-a fixat cu ochi duri pe Smiles. — Soldat, du-te să umple destui saci de călătorie pentru fiecare dintre noi din echipă. Va trebui să rechiziționați un catâr și o căruță, dacă nu plănuiți să faceți mai mult de o călătorie.

Ea s-a frânat. 'De ce eu?'

Pentru că tăiați oamenii din plictiseală. — Doar pleacă din ochi. Acum.'

— Nu eşti tu cel prietenos, mormăi ea, pornind.

Tarr a lăsat jos uneltele. 'Letherii? Ei bine, Corabb, hai să vedem treaba, da?

Și ochii bărbatului s-au luminat.

Au avut câteva zile înainte de adunarea oficială pentru marș. Ordinele lui Tarr au fost premature. Și dacă ar fi fost caporal, ar fi știut asta și nu ar fi făcut-o să plece fără un motiv întemeiat. De ce, dacă ar fi fost caporal, ar arunca sarcini stupide peste tot pe Tarr de fiecare dată când el o irita, ceea ce probabil ar fi tot timpul. Oricum, ea a decis că se va lăsa distrasă, poate până târziu în seara asta. Tarr avea obiceiul să se culce devreme.

Dacă Koryk nu ar transpira ca un negustor de pește într-o groapă, ar avea o companie decentă chiar acum. În schimb, ea s-a îndreptat spre o grămadă de oameni grei adunați în jurul unui fel de joc. Mulțimea obișnuită, a văzut ea. Mayfly and Tulip, Flashwit, Shortnose, Saltlick și unii de la o altă companie pe care și-a amintit din acel sat - Drawfirst, Lookback și Vastly Blank. Trecând prin presa mirositoare, se îndreptă spre marginea inelului.

Niciun joc. O amprentă imensă în praf. 'Ce se întâmplă?' Au cerut zâmbete. — E o amprentă, de dragul lui Hood!

Fețe uriașe se uitară la ea din toate părțile, iar apoi Mayfly spuse, pe un ton de venerație uluită: — E de la *el.* '

'OMS?'

— El, așa cum a spus ea, spuse Shortnose.

Smiles se uită înapoi la imprimeu. 'Într-adevăr? Nicio sansa. Cum poți să-ți dai seama?

Flashwit și-a șters nasul – care picura de când au ajuns pe acest continent. — Nu este nici unul de-al nostru. Vezi tocul acela? Ăsta-i un toc marin, acele crampoane de fier într-o jumătate de inel ca ăsta.

Zâmbete pufniră. 'Idiotilor. Jumătate din armată le poartă! Ea se uită în jur. — Doamne de jos, toţi purtaţi acelea!

— Exact, spuse Flashwit.

Și toată lumea dădu din cap.

— Așadar, haideți să urmăm urmele și să ne uităm foarte bine la el, atunci.

— Ne-am gândit la asta, spuse Shortnose. — Numai că există doar unul, vezi?

'Ce vrei să spui? O imprimare? Doar unul? Dar asta e ridicol! Probabil că i-ai zdrobit pe ceilalți...

— Nu, spuse Lookback, cu degetele groase răsucind părul gras lângă o ureche de varză. — Am fost primul care a venit pe ea, corect, și a fost singur. Pur si simplu. De unul singur. Cine altcineva ar fi putut face așa ceva, în afară de *el* ?

— Sunteți cu toții idioți. Nu cred că Nefarias Bredd există.

— Asta pentru că ești prost! strigă Vastly Blank. „Ești un prost, un prost, uh, un prost, ești doar prost. Și nu-mi place de tine. Desenează mai întâi, așa e, nu-i așa? Nu-mi place de ea, nu? Da?

— O cunoști, Vastly? Știi cine este ea?

— Nu, Drawfirst. Eu nu. Nici măcar asta.

— Ei bine, atunci trebuie să fie că nu îți place de ea. Trebuie să fie. Ai dreptate, Vastly.

'Ştiam eu.'

— Ascultă, spuse Smiles, cine vrea să se joace cu oase?

'Cu ce?' întrebă Mayfly.

— Cu oase, desigur!

— Nu avem niciunul.

'Dar eu fac.'

'Tu faci ce?'

Zâmbetele le dădeau tuturor un zâmbet strălucitor și fericit și chiar și asta o durea fața. Ea a scos o pungă mică de piele. — Puneți-vă pariurile, soldaților, și haideți să ne jucăm. Acum ascultă cu atenție în timp ce explic regulile...

— Cunoaștem regulile, spuse Shortnose.

— Nu regulile mele, tu nu le faci. ale mele sunt diferite. Ea a scanat fețele interesate dintr-o dată și toți acei ochi mici ațintiți asupra ei. — Ascultă acum și ascultă cu atenție, pentru că sunt oarecum complicate. În mare măsură, vii lângă mine, chiar aici, așa cum fac cei mai buni prieteni, nu?

Vastly Blank dădu din cap. 'Dreapta!' Și, cu pieptul umflat, a împins printre celelalte.

— Un cuvânt cu tine, locotenente.

Porii i se ridicară în picioare. — Da, domnule!

'Urmați-mă.' Căpitanul Kindly a ieșit brusc din cartierul general, iar soldații ocupați cu împachetarea echipamentului se abătură cu disperare din calea bărbatului, furtivi ca pisicile sub picioare. Cu toate acestea, a existat o oarecare nepăsare când a fost vorba de a scăpa din calea locotenentului Pores, forțându-l să lovească câteva tibie în timp ce se grăbea după căpitan.

Au ieșit în piața de paradă și s-au oprit în fața unui șir zdrențuit de ceea ce păreau ca niște civili care nu aveau unde să meargă decât în sus, chiar o duzină în total. Văzându-i pe cei doi la capătul îndepărtat, spiritele lui Pores s-au scufundat.

„Te promovez lateral”, i-a spus amabil. — Maistru sergent.

'Multumesc domnule.'

— Fac asta din recunoașterea adevăratelor tale tale, sergent Pores, în domeniul recrutării din populația locală.

— Ah, domnule, vă asigur din nou că nu am avut nimic de-a face cu acele două târfe – și făcu un semn către perechea de femei extrem de obeze de la capătul rândului – „care se prezentau neanunțate în biroul dumneavoastră”.

— Mă impresionează modestia ta, domnule sergent. După cum puteți vedea acum, însă, ceea ce avem în fața noastră aici sunt recruți Letherii. Îndatorați, în mare parte, și, după cum ați observat, doi s-au retras acum dintr-o profesie cea mai nobilă și altruistă. Tonul i se întări. „Și așa cum știe fiecare soldat Malazan, o viață înainte de a se alătura rândurilor nu are nicio importanță odată ce jurămintele sunt jurate și trusa este eliberată. Nu există bariere în calea progresului dincolo de competență...

— Și uneori nici măcar asta, domnule.

— Chiar și mărturisirea nu sunt un motiv suficient pentru a mă întrerupe, domnule sergent. Acum, acești venerabili recruți îți aparțin. Pregătiți-le și apoi duceți-le pentru o drumeție lungă - în mod clar trebuie să fie pregătite pentru a face luptă. Defilăm în două zile, domnule sergent.

— Luptă împotriva tăierii în doar două zile, domnule?

— Recruții tăi se bazează pe competența ta, la fel ca și mine, spuse Kindly, părând groaznic de mulțumit. — Aș

putea să sugerez că prima ta sarcină este să-i dea seriozitate. Acum, vă las pe voi, domnule sergent.

'Multumesc domnule.' Și a salutat.

Căpitanul Kindly a mărșăluit înapoi în cartierul general.

Pori se uitau după el. — Acesta, a şoptit el, este război.

Cel mai apropiat recrut, un bărbat slăbit de vreo patruzeci de ani, cu o mustață uriașă pătată, s-a înseninat brusc. — Abia aștept, domnule!

Porii se învârteau asupra lui. „Nu sunt „domnule”, gândac de bălegar! Eu sunt sergent principal!

— Îmi pare rău, domnule sergent!

— Nu crezi, am încredere, că promovarea mea laterală nu este un anunț îndrăzneț al încrederii căpitanului Kindly în mine?

— Absolut nu, domnule sergent!

Pores coborî cu paşi mari până la capătul îndepărtat al rândului şi se uită fulgerător la cele două târfe. — Doamne de jos, ce faceți voi doi aici?

Cea blondă, cu fața strălucitoare la felul oamenilor supraponderali din întreaga lume, când a fost pusă să stea în picioare pentru o perioadă lungă de timp, a eructat și a spus: „Sergent principal, uită-te la noi!”.

'Mă uit.'

„Nu am avut noroc să tăiem untura, înțelegi. Dar într-o armată, ei bine, nu avem de ales, nu-i așa?

— Sunteţi amândoi beţi.

„Renunțăm și la asta”, a spus cel cu părul negru.

— Și curvia?

— Vai, domnule sergent, lasă-ne un pic de distracție!

„Sunteți amândoi aici fără să vă stingă respirația și fugiți, vă veți ucide pe amândoi”.

— Nu ne deranjează, domnule sergent. Orice merge!'

— Spune-mi numele soldatului care te-a angajat să-l vizitezi pe căpitan.

Femeile au schimbat priviri viclene, apoi blonda a spus: „Nu ne-a dat niciodată”.

'Barbat sau femeie?'

— Niciodată nu am spus niciun fel, sergent maestru.

— A fost întuneric în ziua aceea, a adăugat femeia cu părul negru. — Oricum, Big Kindly a spus...

— Îmi pare rău, ce ai spus?

'Oh, uhm. Căpitanul Cu amabilitate am vrut să spun, acum că s-a întors în uniformă, vreau să spun...

— Și este o uniformă drăguță, a spus blonda.

— Și a spus că ești cel mai bun și cel mai muncitor, cel mai în formă, cel mai bine și cel mai sănătos soldat din toată Armata Mizerabilă...

— Asta e Armata *Malazan .*

'Dreapta. Îmi pare rău, domnule sergent, sunt toate numele străine în care ne-au făcut.

— Și ulciorul cu rom, aș paria.

Ea a dat din cap. — Și ulcioarele de rom.

La plural, cei doi ochi ai lui Pores au găsit o voință pernicioasă și au căzut ușor în jos de pe fața femeii. Tuși și se întoarse să-i studieze pe toți ceilalți recruți. — Înțeleg că fugi de datorii, spuse el. — La fel pentru armatele din întreaga lume. Îndatorat, criminal, inadaptat, pervers, patriot și nebun, iar lista asta este din propria mea aplicație militară. Și uită-te la mine, promovat la rangul de Locotenent și lateral la Master Sergent. Așadar, dragi recruți”, iar Pores a plesnit pe un zâmbet larg, la care toți cei din rând au răspuns, „nimeni nu știe mai bine de unde veniți și nimeni nu știe mai bine unde veți ajunge, ceea ce probabil este fie în infirmerie, fie în palisat. Și vreau să te duc acolo în cel mai scurt timp!

— Da, domnule sergent! strigă idiotul cu mustață.

Porii se îndreptară spre bărbat, al cărui zâmbet s-a clătinat brusc. „În armata Malazan”, a spus el, „se aruncă nume vechi. Oricum erau nume proaste, fiecare dintre ei. Tu, acum ești Twit și ești primul meu lider de echipă.

— Da, domnule sergent! Mulțumesc, domnule sergent!

„Acum”, a continuat Pores, cu mâinile la spate, în timp ce începea să se plimbe în sus și în jos pe rând, „două zile să-ți transformi urechile în soldați – chiar și pentru mine – sunt pur și simplu imposibile. Nu, ceea ce trebuie să fac este să te atașez la o echipă adevărată și am în minte echipa perfectă. Apoi s-a oprit și s-a întors spre ei. „Dar mai întâi, vom merge cu toții către privat, unde fiecare dintre voi va merge – la unison perfect, așa cum se cuvine soldaților – să vă împingeți un deget în gât și să vărsați în jgheab. Și apoi vom strânge uniformele de la cartier și trusele tale de antrenament. Acum, sergent Twit, lasă-le în spatele tău și urmează-mă.

— Da, domnule sergent! Plecăm la război!

Iar ceilalți au aplaudat.

Focurile de gătit erau acoperite cu cărbuni și oalele fierbinți atârnau deasupra lor când sergentul-maestru Pores și-a condus echipajul bolnăvicios și gâfâit până la

corturile de echipă ale Companiei a 3-a. — Sergenţi ai Companiei a treia! urlă el. — În față și înainte în acest moment!

Priviți de o zeci de fețe pe jumătate luminate de lumina focului, Badan Gruk, Sinter și Primly au convergit încet pentru a sta în fața lui Pores.

„Sunt comandantul sergent Pores și asta...”

— Am crezut că ești căpitanul cu amabilitate, spuse Sinter.

— Nu, ăla ar fi geamănul meu, care s-a înecat ieri într-o găleată cu propria sa vomă. Întrerupe-mă din nou, sergent, și am o groază de vomă care te așteaptă doar pe tine.

Badan Gruk mormăi. — Dar am crezut că este locotenentul Pores...

Pori se încruntă la el. — Celălalt geamăn al meu, acum detașat de Bonehunters și slujind ca bodyguard și consort reginei Frapalava a Imperiului Kidgestool. Acum, destulă vorbărie. După cum puteți vedea în spatele meu, avem noi recruți care trebuie să fie pregătiți să defileze în două zile...

— Martie unde, domnule sergent?

Porii oftau. — De ce, cu noi ceilalți, sergent Sinter. De fapt, chiar lângă cele trei echipe ale tale, deoarece acestea sunt acum responsabilitățile tale. Se întoarse și făcu un semn către rândul lui. Doi recruți au ieșit pe indiciu. — Sergenții interimar Twit și Nose Stream. A gesticulat din nou și au apărut încă două. — Caporalii interimar Rumjugs și Sweetlard. Îi sugerez caporalului Kiss, unde să-i ia în grija ei personală. Acum, veți observa că au adus corturi. Din păcate, niciunul dintre recruți nu știe cum să-i plaseze. Adu-i la asta. Alte intrebari? Bun. Demis.'

La scurt timp mai târziu, Pores a zărit unul dintre corturile mai noi din tabără și, după ce i-a privit pe cei trei soldați ghemuiți în jurul celui mai apropiat foc de bucătărie, s-a ridicat și a mers spre ei.

— Soldaţii, în largul lor. Există un despărțitor în spatele acelui cort? M-am gândit eu.'

— Sergentul Urb a comandat acel fragment, locotenent...

'Lăudabil. Din păcate, prietenii mei - și știu că aceasta este o veste mizerabilă - dar căpitanul Kindly o rechiziționează acum în numele meu. Am argumentat împotriva ei, adică nedreptatea unui astfel de lucru, dar, ei bine, știți cu toții despre Căpitanul Kindly, nu-i așa? Și a fost încântat să vadă încuviințarea îmbufnată din cap. Pores

i-a bătut un ghiozdan pe șold. — Liste de provizii – am nevoie de un loc privat, iar acum că sediul central a fost închis, ei bine, trebuie să-mi oferi biroul meu. Dar ascultați, prieteni, și asigurați-vă că îi spuneți asta sergentului Urb, deoarece lucrez la provizii, materiale și... am menționat? — produse alimentare pentru ofițeri, care desigur includ vinuri de epocă trecătoare – bine, chiar și unul la fel de perfect ca mine nu poate să nu piardă o ladă sau două din inventar. Și vezi cum au zâmbit.

— Toate ale tale, locotenente.

'Excelent. Acum, ai grijă să nu mă deranjezi.

— Da, locotenent.

Pores își făcu drum înăuntru, trecând peste cearceafuri și truse și prin perdea unde găsi un pătuț decent de tabără, pături curate și o pernă bine întreținută. Dându-și bocancii, se așeză pe pătuț, întoarse lanterna în jos și scoase din ghiozdan primul din cele cinci flacoane pe care le confiscase recruților săi.

S-ar putea învăța multe despre un bărbat sau o femeie prin consumul de alcool sau drogul ales. E timpul să ne uităm mai îndeaproape la ultimii membri ai Bonehunters, poate să elaborăm ceva de genul unui profil al dorinței lor. A smuls primul opritor.

— Ne-a făcut să vomităm, spuse Rumjugs.

„El ne obligă pe toți să facem asta”, a răspuns Kisswhere. — Acum, înclină un pic acel cârlig înainte ca sora ta să înceapă să-l lovească.

— Nu este sora mea.

'Da, ea este. Toți suntem, acum. Asta înseamnă să fii soldat. Surori, frați.

Sweetlard ridică ciocanul de lemn. — Deci, ofițerii sunt ca părinți?

— Depinde.

'Pe ce?'

— Ei bine, dacă părinții tăi au fost demenți, amăgiți, corupți, inutili sau sadici, sau orice combinație a acestora, atunci da, ofițerii sunt la fel ca ei.

— Nu este întotdeauna așa, spuse caporalul Pravalak Rim, sosind cu un mănunchi de așternuturi. — Unii ofiţeri ştiu despre ce este vorba.

— Nu are nimic de-a face cu a ști despre ce vorbesc, Rim, spuse Kisswhere.

— Ai dreptate, Kiss, se rezumă să le primești ordinele când lucrurile devin urât? La asta se rezumă. A scăpat două

dintre foile de pânză suflecate. „Pune-le înăuntru, așezate frumos și plat. Ah, și verifică dacă există vreo pantă în pământ – vrei ca capetele tale mai sus decât picioarele tale sau visele tale vor deveni sălbatice și te vei trezi cu o durere de cap care explodează...

— Oricum vor face asta, observă Kisswhere. — Nu le simți mirosul?

Rim se încruntă și scoase ciocanul din mâinile lui Sweetlard. — Ți-ai pierdut mințile, Kiss? Ea leagănă asta și îi va zdrobi mâinile celuilalt.

— Ei bine, dar apoi, unul mai puţin ne târăşte în marş.

— Nu poți vorbi serios.

'Nu chiar. Deci nu mă gândeam. Nu sunt bine să mă ocup de oameni. Aici, tu preiei controlul. Mă duc în oraș să-l trag pe Skulldeath înapoi aici, din ghearele lui Hellian, vreau să spun.

În timp ce ea pleca, Rumjugs și-a lins buzele plinuțe. — Caporal Rim?

— Da?

— Ai un soldat în echipa ta pe nume Skulldeath?

Rim zâmbi. — Oh, da, și așteaptă să-l întâlnești.

— Nu-mi place numele pe care mi l-a dat, mormăi Twit. — Adică, am încercat să privesc toate astea în spiritul potrivit, știi? Deci se simte mai puțin ca o condamnare la moarte. M-am făcut să par nerăbdător și ce face el? Îmi spune Twit.

Ruffle îl bătu pe un braț. — Nu-ți place numele? E in regula. Data viitoare când vine căpitanul-locotenent-maestru sergentul Kindly Pores, îi vom spune că sergentul Twit s-a înecat într-o găleată, dar fratele său a apărut și numele lui este... bine? Ce nume vrei?

Twit se încruntă. S-a scarpinat pe cap. Și-a mângâiat mustața. El a mijit ochii. El a ridicat din umeri. — Cred că nu mă gândesc la asta.

Ruffle zâmbi dulce. — Să vedem dacă te pot ajuta cu ceva. Ești îndatorat?

'Eu sunt. Și nu a fost deloc corect, Ruffle. Mă descurcam bine, vezi tu, chiar și trăiam bine. Am avut o soție drăguță, despre care mi-am dat seama că este mai groasă decât mine, adică, ceea ce a fost perfect, pentru că mă punea la conducere și îmi place să fiu la conducere...

„Nu lăsa pe nimeni să știe asta. Nu aici.'

— O, deci m-am încurcat deja, atunci.

— Nu, nu ai făcut-o. Acesta a fost fratele tău înecat.

'Ce? De Errant, s-a înecat, dar de unde ai auzit despre asta? Stai, stai! Oh, am înțeles. Dreapta. Hah, asta e perfect.

— Deci te descurcai bine.

'Huh? Da, doar asta este. Mi-a făcut bine. De fapt, afacerile au fost suficient de bune încât am făcut niște investiții - prima dată în viață, niște investiții reale. Constructie. Nu zona mea, dar...

'Care era? Zona ta, vreau să spun?

— Au făcut și vândut lămpi cu ulei, cele mari ale templului. Mai ales bronz sau cupru, uneori argilă glazurată.

— Și apoi ai investit în domeniul construcțiilor.

— Și totul s-a prăbușit. Chiar înainte să sosiți toți. Toate s-au prăbușit. Am pierdut totul. Și soția mea, de ce, mi-a spus că a așteptat doar până când a apărut cineva mai bun și mai bogat. Așa că a plecat și ea. Și-a șters fața. — M-am gândit să mă sinucid, dar nu am putut să-mi dau seama care este cel mai bun mod. Și apoi m-a lovit-intră în armată! Dar nu armata Letherii, din moment ce noul rege nu vrea să înceapă niciun războaie, nu-i așa? În plus, probabil că aș fi staționat aici în oraș și acolo aș fi, văzând toți oamenii pe care i-am cunoscut cândva și pe care i-am crezut prietenii mei, iar ei s-ar preface că nici măcar nu sunt acolo. Și apoi am auzit că voi, Malazans, mergeți într-un război...

'Într-adevăr? Mai întâi am auzit de asta.

— Ei bine, ceva de genul ăsta. Chestia a fost că m-am gândit atunci că poate nu era un loc să mă ridic și să mă omoare. Nu, era un loc de unde puteam să o iau de la capăt. Numai – și el și-a bătut coapsa – primul lucru pe care îl fac este să încurc. Un nou început!

— Ești bine, spuse Ruffle, mormăind încet în timp ce se ridică în picioare. — Twit a fost cel care a încurcat, nu?

'Ce? O, așa este!

— Cred că poate găsesc un nume nou pentru tine, spuse ea, uitându-se în jos la el, unde stătea ghemuit în spatele trusei lui. — Cum îți sună Sunrise?

'Răsărit?'

— Da. Sergent Sunrise. Noi începuturi, la fel ca zorii care se răspândesc la orizont. Și de fiecare dată când o auzi cu voce tare, ți se va aminti cum ai început din nou. Proaspăt. Fără datorii, fără prieteni neloiali, fără soții tăiate.

Se îndreptă brusc și o îmbrățișă impulsiv. — Mulțumesc, Ruffle. Nu voi uita asta. Sunt serios. Nu voi.'

'Este frumos. Acum, vărsați bolul și lingura. Cina face semn.

L-au găsit pe Brys Beddict stând pe unul dintre podurile de canal, cel mai apropiat de râu. Stătea sprijinit de balustrada de piatră, cu ochii pe apa care curgea sub travă.

Cuttle îl trase de brațul lui Fiddler când erau gata să pășească pe pod. 'Ce face?' şopti el. 'Se pare ca-'

— Știu cum arată, a răspuns Fiddler, strâmbându-se. — Dar nu cred că este asta. Haide.'

Brys aruncă o privire în timp ce se apropiau și se îndreptă. — Bună seara, soldaţilor.

— Comandante Beddict, spuse Fiddler, dând din cap. — Avem o problemă în tabără, domnule. Acea transpirație, de la țânțari, i-a făcut pe oameni să se îmbolnăvească peste tot, iar vindecătorii noștri scapă de epuizare și nu fac progrese.

— The Shivers, îi spunem noi, spuse Brys. — Există o fântână, o fântână imperială, la aproximativ o jumătate de leghe nord de tabăra ta. Apa este aspirată de un fel de pompă bazată pe o moară. Una dintre invențiile lui Bugg. În orice caz, acea apă este umplută cu bule și mai degrabă tartă după gust și este tratamentul local pentru Shivers. Voi trimite echipe să livreze butoaie în tabăra ta. Câți dintre colegii tăi soldați s-au îmbolnăvit?

— Două, poate trei sute. Cu mai multe în fiecare zi, domnule.

„Vom începe cu cinci sute de butoaie – trebuie să-i convingi pe toată lumea să bea din ele, deoarece poate avea și unele proprietăți preventive, deși nimeni nu a putut dovedi asta. Voi trimite, de asemenea, vindecătorii noștri militari pentru a-i ajuta pe ai tăi.

'Mulțumesc domnule. Experiența noastră a fost că de cele mai multe ori localnicii sunt cei care se îmbolnăvesc când sosesc străini de peste mări. De data aceasta s-a dovedit invers.

Brys dădu din cap. „Îmi dau seama că Imperiul Malazan era bazat pe expansiune, cucerirea unor teritorii îndepărtate”.

— Doar un pic mai turbat decât propria expansiune Letherii, domnule.

'Da. Am mers pe principiul târârii și târârii - așa a descris fratele nostru Hull, oricum. Răspândindu-se ca o pată lentă, până când cineva din tribul asediat s-a ridicat și a observat exact ce se întâmpla, și apoi va fi război. Un război pe care l-am justificat în acel moment pretinzând că pur și simplu ne protejăm cetățenii noștri pionieri, interesele noastre economice, nevoia noastră de securitate. Zâmbetul lui era acru. — Minciunile obișnuite.

Fiddler se sprijini de balustrada de lângă Brys, iar după o clipă Cuttle făcu la fel. — Îmi amintesc de o aterizare pe una dintre cele mai îndepărtate dintre Insulele Strike. Nu atacam, doar luam contact - insula mare capitulase până atunci. Oricum, localnicii puteau aduna vreo două sute de războinici și iată că ei erau, uitându-se la o flotă de transporturi gemând cu cinci mii de pușcași marini împietriți. Bătrânul Împărat a preferat să învingă fără vărsare de sânge, când putea. În plus, noi toți, stând lângă șine, cam așa cum facem acum, ei bine, ne-am făcut milă de ei.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă Cuttle.

„Șeful local a adunat o grămadă de mărfuri pe plajă, practic făcându-se să pară bogat și în același timp cumpărând bunăvoința noastră. A fost un gest curajos, pentru că l-a sărăcit. Nu cred că se aștepta la vreun gest reciproc de la amiralul Nok. El a vrut doar să o luăm și apoi să plecăm. Fiddler făcu o pauză, scărpinându-și barba, amintindu-și acele vremuri. Nici Brys, nici Cuttle nu l-au îndemnat să reia, dar, cu un oftat, a continuat. — Nok a primit ordinele lui. El acceptă cadoul. Și apoi ne-a dat pe acea plajă un tron de aur pentru șef și suficiente mătăsuri, lenjerie și lână pentru a îmbrăca fiecare persoană vie de pe acea insulă - el i-a dat șefului suficient să se întoarcă și să fie generos cu poporul său. Îmi amintesc încă fața lui, privirea de pe ea... Când și-a șters ochii, numai Brys își ținu privirea pe Fiddler. Cuttle își întoarse privirea, parcă stânjenită.

— A fost un lucru bun de făcut, spuse Brys.

— Așa părea. Până când localnicii au început să se îmbolnăvească. Ceva în lână, poate. Puricii, o contagiune. Nici nu am aflat, nici zile întregi – am stat departe, dându-i timp șefului și toate astea, iar satul se afla mai mult în spatele unei margini de mangrove groase. Și apoi, într-o după-amiază, un observator a spionat un sătean singuratic, o fată, care se clătina pe plajă. Era acoperită de răni – pielea aceea dulce, cândva netedă... El se opri, cu umerii

cocoși. — Nok sa mișcat repede. El a aruncat pe fiecare vindecător Denul pe care îl aveam pe acea insulă. Am salvat aproximativ două treimi dintre ei. Dar nu șeful. Până în ziua de azi, mă întreb ce gândea el în timp ce zăcea pe moarte – dacă o clipă de calm s-a extins pentru a aplatiza furtuna febrei lui, o singură clipă, când a crezut că a fost trădat, otrăvit în mod deliberat. M-am întrebat dacă ne-a blestemat pe toți cu ultima lui suflare. Dacă aș fi fost el, știu că aș fi fost. Indiferent dacă am vrut sau nu, vreau să spun, intențiile noastre nu au însemnat un lucru al naibii. Nu s-a oferit nicio absolvire. Au sunat gol atunci și încă o fac.

După un moment lung, Brys și-a întors atenția asupra apele canalului de dedesubt. „Totul acesta se varsă în râu, iar râul în mare, iar afară în mare, nămolurile adunate aici ajung să plouă până la fund, până în văile și câmpiile care nu cunosc lumină. Uneori, a adăugat el, sufletele fac aceeași călătorie și plouă, tăcuți, orbi. Pierdut.'

— Voi doi ţineţi asta, spuse Cuttle cu un mârâit, şi eu voi sări.

Fiddler pufni. — Sapper, ascultă-mă. Este ușor de ascultat și chiar mai ușor de auzit greșit, așa că fii atent. Nu sunt un om înțelept, dar în viața mea am învățat că a ști ceva - a-l vedea clar - nu oferă nicio scuză reală pentru a renunța la asta. Și când exprimi ceea ce vezi în cuvinte, dă-le altcuiva, asta nu este nicio invitație. A fi optimist nu are valoare dacă înseamnă a ignora suferința acestei lumi. Mai rău decât fără valoare. E răul al naibii. Și să fii pesimist, ei bine, acesta este doar primul pas pe cale și este o cale care te poate duce pe drumul lui Hood, sau te duce într-un loc în care te poți acomoda să faci tot ce poți, ține-te tare în lupta ta împotriva acea suferință. Și ăsta e un loc cinstit, Cuttle.

— Este locul, Fiddler, spuse Brys, unde se găsesc eroii.

Dar sergentul clătină din cap. — Asta nu contează într-un fel sau altul. S-ar putea să ajungă la fel de întunecat ca cea mai adâncă vale din fundul oceanului tău, comandant Beddict. Faci ceea ce faci, pentru că a vedea adevăratul nu vine întotdeauna într-o explozie de lumină. Uneori, ceea ce vezi este negru ca o groapă și doar te păcălește făcându-ți să crezi că ești orb. Nu sunteţi. Ești opusul orbului. Și s-a oprit atunci, când a văzut că a făcut pumni cu ambele mâini, articulațiile înfloresc palide în noaptea de adunare.

Brys Beddict se agită. — Voi vedea echipajele trimise la fântâna imperială în seara asta și îmi voi trezi imediat

vindecătorii. Făcu o pauză, apoi adăugă: — Sergent Lăutar. Mulțumesc.'

Dar Fiddler nu a găsit nimic pentru care să-i mulțumească. Nu în amintirile lui, nici în cuvintele pe care le spusese acestor doi bărbați.

Când Brys plecase, se întoarse spre Cuttle. — Iată-l, soldat. Acum poate că vei înceta să te închini pământului blestemat de Hood pe care merg. Și apoi a plecat.

Cuttle s-a uitat după el, apoi, cu o mișcare slabă din cap, și-a urmat sergentul.

Capitolul zece

Există ceva mai lipsit de valoare decât scuzele?

Împăratul Kellanved

Era sarcina surorii unei femei însărcinate sau, dacă nu exista, a celei mai apropiate femei de sânge, să modeleze din lut o figurină mică, forma ei un compus din sfere, şi să o ţină în aşteptarea naşterii copilului . Scăldat în sângele şi fluidele problemei, vasul în formă de om a fost apoi legat ritual de nou-născut, iar acea legare avea să rămână până la moarte.

Focul era Fratele şi Soţul Dătătorul de viaţă al Elanului, zeul-spirit cu darurile sale preţioase de lumină, căldură şi protecţie. După moarte, figurina lui Elan - acum singurul refugiu al sufletului său - a fost dusă în flăcările vetrei familiei. Vasul, la realizarea lui, fusese lăsat fără chip, pentru că focul saluta fiecare suflet în acelaşi mod; atunci când alegea, nu era favorizată de trăsăturile contondente - care au fost întotdeauna o mască pentru adevăr - ci de cântărirea faptelor unei vieţi. Când figurina de lut, născută din apă, soră şi soţie, dătătoare de viaţă, s-a spulberat în sfârşit în căldură, unindu-se astfel cu zeii-spiritu, sufletul a fost îmbrăţişat de Dătătorul de viaţă, acum Luătorul de viaţă. Dacă figurina nu se spargea, atunci sufletul fusese respins şi nimeni nu s-ar mai atinge vreodată de acel vas pârjolit. Doliu avea să înceteze. Toată amintirea celor căzuţi va fi ştearsă.

Kalyth îşi pierduse figurina – o crimă atât de vastă încât ar fi trebuit să moară de ruşine cu mult timp în urmă. Zăcea undeva, pe jumătate îngropat în iarbă, poate, sau înghiţit de praf sau cenuşă. Probabil că era rupt, legatura ruptă – şi astfel sufletul ei nu avea să-şi găsească adăpost când va muri. Spiritele malefice se apropiau de ea şi o devorau bucată cu bucată. Nu ar exista refugiu. Nici o judecată din partea Dătătorul de Viaţă.

Poporul ei, îşi dăduse seama de atunci, poseda noţiuni mărete despre propria lor importanţă. Dar apoi, ea era sigură că era la fel pentru fiecare popor, fiecare trib, fiecare naţiune. O înălţare a sinelui, năzdrănitoare în

îngâmfarea sa. Credincioși în propria lor nemurire, în propria lor viață veșnică, până când a venit momentul revelației subite și zdrobitoare. A vedea sfârșitul propriului popor. Identitatea se prăbușește, limbajul și credința și confortul se ofilesc. Mortalitatea sosind ca un cuțit la inimă. Un moment de umilire, angoasa smereniei, toate adevărurile cândva considerate inatacabile s-au dovedit acum a fi iluzii fragile.

Îngenuncheat în praf. Se scufundă încă mai jos. Zăcând prosternat în praful acela, gust palid pe limbă, un miros de carie uscată usturând nările. Era oare de mirare că tot felul de fiare au executat misiunea de a se preda întinzându-se pe pământ, într-o postură de vulnerabilitate, implorând milă de la o natură nemiloasă: supunerea cu gâtul dezgolit față de cuțitele și colții care dansau cu lumina soarelui? Înfăptuind actul victimei - și-a amintit că a văzut odată un taur bhederin, străpuns de suliță de o jumătate de duzină de ori, puțurile zgomotând și trăgând, creatura enormă luptând să rămână în picioare. Ca și cum să stea în picioare era tot ceea ce conta, tot ceea ce o definea ca fiind încă în viață, ca fiind demnă de viață, iar în ochii săi cu rame roșii o sfidare atât de încăpățânată. Știa că de îndată ce a căzut, viața sa se terminase.

Și așa a stat, plângând sânge, pe o creastă de pământ, înconjurat de vânători care au înțeles suficient să păstreze distanța, să aștepte pur și simplu, dar i-a refuzat, a refuzat inevitabilul, pentru o perioadă extraordinară de timp - vânătorii aveau să spună asta. Povestea adesea în jurul flăcărilor pâlpâitoare, ei sări în picioare pentru a-i imita sfidarea rănită, poziție largă, umerii cocoși, ochii strălucitori.

O jumătate de zi, apoi seara, și a venit în zorii următori și acolo fiara a rămas, dreaptă, dar în cele din urmă, fără viață.

A existat un triumf în lupta acelei fiare, ceva care a făcut ca moartea ei să fie aproape irelevantă, o sosire descurajată, diminuată - de data aceasta fără bucurie capricioasă.

S-a gândit că ar putea plânge acum, pentru acel bhederin, pentru puterea sufletului său atât de crud scurs din carnea lui mândră. Până și vânătorii tăcuseră, înghesuindu-se aproape în lumina rece a zorilor pentru a întinde mâna și a atinge acea piele mată; și mulțimea de copii care așteptau să ajute la măcelărire, de ce, ca și Kalyth însăși, stăteau cu ochi rotunzi, ciudat de speriați,

poate și puțin pătați de vinovăție, ajunge la asta. Sau, mai probabil, Kalyth simțea singură acel sentiment – sau îl simțise ea deloc? Nu era oare mai probabil ca această vină, această rușine, să-i aparțină acum, decenii și decenii mai târziu? Și, de fapt, că fiara ajunsese să simbolizeze altceva, ceva nou și exclusiv al ei?

Moartea unui popor.

Și tot ea a rămas în picioare.

Tot ea a stat în picioare.

Cu toate acestea, în acest moment, toți au fost cufundați în iarbă, lângă bolovani, iar fața ei era lipită de pământ, simțind miros de praf și propria ei transpirație. K'Chain Che'Malle părea să fi dispărut practic. Nemișcată, amintindu-i de șerpi încolăciți sau șopârle care se găzduiesc pe stânci plate, cu pieile lor crescând pestrițe pentru a imita împrejurimile lor imediate.

Toți s-au ascuns.

De la ce? Ce despre această ruină inutilă și fără viață a unui peisaj i-ar putea conduce la o asemenea prudență?

Nimic. Nimic pe pământ. Nu... *ne ascundem de nori.*

Nori, o duzină de tunete așezate pe rând la orizont spre sud-vest, la cinci sau mai multe leghe distanță.

Kalyth nu a înțeles. Atât de vastă era neînțelegerea ei, încât nici măcar nu putea evoca nicio întrebare pentru tovarășii ei, nimic de trimis să se ridice din groapa ei de frici și neliniști. Ceea ce putea vedea din acele furtuni îndepărtate îi spunea despre fulgere, grindină și ziduri de praf de nepătruns, dar fața nu se apropia, nu în tot acest timp de așteptare, de ascundere. Se simțea zdrobită de propria ei ignoranță.

nori.

Se întrebă dacă Asasinul înaripat a plutit undeva sus deasupra capului. Expus, vulnerabil la vânturile năvalnice, dar aici jos, calmul era ciudat. Însuși aerul părea să se înghesuie, să se țină respirația și chiar și insectele căzuseră la pământ.

Pământul tremura sub ea, un baraj brusc rostogolit în valuri. Nu putea fi sigură dacă auzea acel tunet sau pur și simplu îl simțea. Șocul i-a bătut inima - nu mai auzise până acum o asemenea violență neîncetată. Furtunile din prerie erau alergători repezi, noduri de furie care năvăleau peste peisaj, turtind ierburile și corturile de ascuns, biciuind jarul care ardea în aer, lovind pereții cocoași ai iurtelor. Urletul s-a transformat într-un țipăt, apoi a murit la fel de repede

cum venise, iar afară bulgări de grindină străluceau gri în lumina ciudată, în timp ce se topeau. Furtunile amintirii ei nu erau deloc asemănătoare, iar gustul metalic al fricii îi muşcă limba.

K'Chain Che'Malle, gardienii ei înspăimântători, s-au agățat de pământ ca blestemele bătute de papură.

Iar tunetul a zguduit pământul din nou și din nou. Dinții strânși, Kalyth se forța să-și încline capul. Praful se ridicase ca negura peste pământ. Prin vălul maro, ea distinge necontenite sclipiri de argint pe sub frontul de furtună învinețit, dar norii înșiși au rămas întunecați, ca niște niște nițe oarbe care îi pătează ochii. Unde erau vârfurile fulgerului? Fiecare floare părea să izbucnească din pământ, iar acum ea putea vedea strălucirea bolnăvicioasă a focurilor – câmpia distrusă era aprinsă.

Gâfâind, Kalyth și-a îngropat capul în brațe. O parte din ea se lăsă pe spate, ca un martor uluit, ușor dezgustat, în timp ce restul ei tremura de groază – erau aceste sentimente ale ei? Sau valuri care emană de la K'Chain Che'Malle, de la Gunth Mach și Sag'Churok și ceilalți? Dar nu, era mai probabil ca ea să fi fost martoră la o simplă prudență, bizară, da și extremă – dar ei nu tremurau sau nu strângeau în pământ, nu-i așa? Erau atât de nemișcați încât ar fi putut fi morți. La fel de perfecte în odihna lor ca ea...

Mâinile cu gheare au smuls-o. Ea țipă - K'Chain Che'Malle fugeau brusc, jos, mai repede decât crezuse ea posibil - și rămase în strânsoarea lui Gunth Mach ca un flanc bhederin rupt dintr-o ucidere.

Au fugit de furtună. Nord și est. Pentru Kalyth, un pasaj neclar, coșmar în neputința ei. Smoguri de iarbă galbenă se învârteau ca niște bile de foc tern. Mături de pietriș, doline de pietriș uzat de apă și apoi dealuri joase și turtite de ardezie stratificată. Copaci pierniciți, fără frunze, o pădure împrăștiată până la genunchi, moartă și fiecare creangă și crenguță învârtită cu pânze de păianjen. Și apoi până la o tigaie de lut uscat, cu crustă de sare. Bubuitul greu al picioarelor reptiliene cu trei degete, târâitul și scârțâitul tamburului de respirații trase și apoi șuierat liber în rafale șuieratoare.

O oprire bruscă de derapare - Vânătorii K'ell împletindu-se spre exterior, cu pasul în scădere - ei urcaseră un deal și se întâlniseră față în față cu Asasinul Shi'gal. Înalte, aripile îndoite ca niște umeri ghimpați, încadrând capul cu botul larg – sclipirea ochilor deasupra și dedesubtul acelei guri cu colți de ac.

Kalyth îi ținu respirația – îi simțea furia, disprețul.

Brațele lui Gunth Mach s-au lăsat în jos, iar Destriantul s-a răsucit pentru a găsi cumpărături cu picioarele ei.

Kor Thuran și Rythok stăteau de o parte și de alta, la zece sau mai mulți pași distanță, cu capetele în jos și pieptele înclinate, săbiile înfipte cu vârful întâi în pământul dur de piatră. Poziționat chiar înaintea lui Gu'Rull era Sag'Churok, stând nemișcat, aproape sfidător. Nerușinat, pielea strălucind de uleiuri exudate.

Mirosul amar al violenței se învârtea în aer.

Gu'Rull și-a înclinat capul, parcă amuzat de Sag'Churok, dar cei patru ochi ai săi țineau neclintit pe uriașul K'ell Hunter, de parcă nu era prea mândru pentru a admite un anumit respect. Aceasta a fost, pentru Kalyth, o concesie uluitoare. Asasinul Shi'gal avea aproape de două ori înălțimea lui Sag'Churok și, chiar și fără săbii în mâini, întinderea lui se potrivea cu cea a brațelor extinse de arme ale vânătorului K'ell.

Acest lucru a fost crescut pentru a ucide, născut dintr-o intensitate a intenției care i-a implorat pe Vânătorii K'ell, care i-ar face pe Soldații Ve'Gath să pară stângaci și groși.

Ea știa că îi putea ucide pe toți, aici, acum, cu o singură picătură de ulei care să-i strice pielea lucioasă și strălucitoare. Ea știa asta în sufletul ei.

Gunth Mach a eliberat-o pe Kalyth, iar ea s-a împiedicat, având nevoie de ambele mâini înainte de a reuși să-și recapete picioarele. — Ascultă, spuse ea, surprinsă să constate că propria ei voce era stabilă, chiar dacă puțin crudă, „Am cunoscut odată un câine de tabără. Ar putea face în jos un okral. Dar la prima răsărire a vântului sau la mormăitul tunetului, s-a transformat într-o epavă tremurândă. Ea făcu o pauză, apoi spuse: — Asasin. M-au luat din acea furtună, la comanda mea. Ea s-a forțat mai aproape și, venind alături de Sag'Churok, a întins mâna și a pus mâna pe flancul Vânătorului.

Sag'Churok nu trebuia să fi trecut la împins pe care i-a dat-o - nu avea puterea pentru asta - dar el se dădu totuși deoparte, astfel că ea stătea acum direct în fața lui Gu'Rull. — Fii okralul, atunci.

Capul se înclină mai mult în timp ce Asasinul o privi.

Ea tresări când aripile lui uriașe s-au deschis, și s-a clătinat cu un pas înapoi în timp ce coborau pentru a zvâcni aerul – un tunet minor de parcă și-ar fi batjocorit ceea ce se afla acum departe în spatele lor – înainte ca el să se lanseze înspre cer, cu coada șerpuind în urma lui.

Injurând pe sub răsuflarea ei, Kalyth se întoarse către Gunth Mach. — Este aproape amurg. Să tabărăm aici - fiecare dintre oasele mele se simte zdruncinat și mă doare capul. *Și asta nu era frică adevărată, nu-i așa? Nu teroare oarbă. Așa că îmi spun, cuvinte care mângâie.*

Și știm cât de utile sunt acelea.

Zaravow de la Vânătorul de Șerpi, un sub-clan minor al Gadrei, era un om uriaș, un războinic de douăzeci și patru de ani și, cu toată greutatea lui, se știa că era iute și flexibil în luptă. Vânătorul de șerpi fusese cândva printre cele mai puternice forțe politice, nu doar printre Gadra, ci și în toate Clanurile cu fețe albe, până la războiul cu Malazanii. Mama lui Zaravow murise în urma unei cearte a unui Arzător de Bridge din Munții Pisicii cu Un Ochi, în haosul unei ambuscadă transformată. Moartea îl frânsese pe tatăl său, îl târase într-un oraș de negustori, unde s-a bătut timp de șase luni, bând într-o stare de patos atât de răvășit pe care Zaravow îl sufocase cu propriile mâini pe nenorocit.

Malazanii îl asaltaseră pe Vânătorul de Șerpi, până când puterea lui printre Barghast s-a spulberat, tabăra sa a fost forțată să se descurce singură, la câteva leghe de a lui Stolmen. Războinicii vânători de șerpi și-au pierdut prieteni în fața altor clanuri, o sângerare neîncetată pe care nimic nu o putea opri. Chiar și Zaravow, care pretinsese odată trei soții de la rivalii pe care îi ucise, era acum redus la una și ea se dovedise stearpă și își petrecuse tot timpul cu văduve plângându-se de Zaravow și de toți ceilalți războinici care l-au eșuat pe Vânătorul de șerpi.

Gunoiul împânzeau potecile dintre rândurile de corturi. Turmele erau slabe și prost îngrijite. Amărăciunea și mizeria erau o ciumă. Tinerii războinici se îmbătau în fiecare seară cu berea D'ras, iar dimineața se înghesuiau în jurul vetrelor mocnite, tremurând după rădăcina amară galbenă de care deveniseră dependenți. Chiar și acum, când s-a auzit că Gadra va declanșa în curând război împotriva mincinoșilor și înșelătorilor din această țară, starea de spirit a rămas acru și bolnavă.

Această călătorie grozavă peste ocean, prin luptări murdare, cu toți acei ani pierduți strângându-se unul peste altul, fusese o greșeală. O greșeală îngrozitoare, gravă.

Zaravow știa că Warleader Tool fusese cândva un aliat al Malazanilor și, dacă ar fi avut o influență mai mare în consiliu, ar fi insistat ca Tool să fie respins și mai mult, jupuit de viu. I-a născut gâtul tăiat. Soția lui a violat și

degetele de la picioare i-au tăiat degetele de la picioare, așa că făcând-o un Hobbler, mai jos decât un tabără, forțată să-și ridice spatele la orice bărbat, în orice moment și în orice loc. Și toate acestea, ei bine, chiar și atunci nu ar fi de ajuns.

Fusese forțat să-și aplice propria mască de moarte în ziua de azi - blestemata lui de soție nu se găsea nicăieri printre cele cinci sute de iurte din tabăra vânătorilor de șerpi - și era ghemuit în fața focului de bucătărie, cu fața împinsă la căldura în creștere pentru a grăbi întărirea. de vopsea, când a văzut-o apărând pe poteca caprelor de pe dealul din nord, mergând lejer – poate era beată, dar nu, mersul acela i-a amintit de altceva – în diminețile cu mult timp în urmă, după o noapte. de sex – de parcă, în desfășurarea picioarelor, ar fi desfăcut toate nodurile din interiorul ei.

Și o clipă mai târziu îl văzu, mai sus pe potecă, pe Benden Ledag, acel tânăr războinic slăbănog, cu zâmbetul rapid care îl făcea mereu pe Zaravow să-și dorească să-și spargă dinții albi în cioturi sângeroase. Înalt, subțire, stingher, cu mâinile mari precum vâslele de lemn folosite pentru modelarea vaselor de cereale.

Și, dintr-o clipă, Zaravow a știut ce făceau acele mâini cu puțin timp mai devreme. Și știa, de asemenea, secretul batjocoritor din spatele zâmbetului pe care i-l oferea lui Zaravow de fiecare dată când drumurile lor se încrucișau.

Nu văduve până la urmă, pentru soția lui. Trecuse să se plângă de soțul ei. Ea hotărâse să-i facă rușine.

El ar face rușinea a ei.

În această zi, atunci, îl va provoca pe Benden. L-ar tăia pe ticălos în bucăți, cu soția lui chiar acolo, în mulțime, un martor, iar ea ar ști - toți ar ști - că va urma pedeapsa ei. El i-ar lua jumătatea din față a picioarelor ei, o singură bucată milostivă din școala lui, o dată, de două ori. Și apoi ar viola-o. Și apoi o dădea afară și toți prietenii lui aveau să le fie rândul. Ei ar umple-o. Gura ei, locurile dintre coapse și obraji. Trei ar putea s-o ia dintr-o dată...

Respirația șuieră din nări. Creștea greu.

Nu, ar fi timp pentru asta mai târziu. Zaravow și-a dezvelit tăișul și a lucrat cu degetul mare în cruce, înainte și înapoi pe marginea tăietoare. Fierul a trăit pentru sângele pe care avea să-l bea în curând. Oricum, nu i-ar fi plăcut niciodată Benden.

Se ridică, ajustându-și jumătatea de mantie de bhederin petice, ridicând din umeri largi, și sprijini școala de partea

laterală a piciorului drept, în timp ce își punea mănușile de lanț pe mâini.

Soția lui, o văzu cu coada ochiului, îl văzuse, se oprise la ultima creastă joasă care înconjura dealul și privea. Cu o înțelegere bruscă, înghețată. Auzind-o strigând în sus pe deal, el și-a adunat școala și, cu mintea înnegrită de furie, s-a învârtit - nu, acel rahat de rușine nu avea să scape...

Dar țipetele ei nu erau aruncate înapoi către Benden. Și încă era cu fața în tabără și chiar și la această distanță Zaravow își putea vedea teroarea.

În spatele lui, alte voci se ridicau alarmate împrăștiate.

Zaravow se învârti.

Banca de nori de furtună a umplut jumătate din cer - nici măcar nu le văzuse apropiindu-se - de ce, ar fi putut jura...

Praful a coborât ca niște bolți de coloane enorme sub fiecare dintre cel puțin o duzină de tunete distincte, iar acei stâlpi gri, impenetrabili, formau un cordon care mărșăluia drept spre tabără.

Zaravow se uită cu gura uscată brusc.

Pe măsură ce baza acelor stâlpi a început să se dizolve, dezvăluind...

Unele titluri erau demne de mândrie, iar Sekara, soția șefului de război Stolmen și cunoscută de toți sub numele de Sekara cel ticălos, era mândră de ale ei. Ar arde la atingere și toată lumea știa asta, cunoștea acidul transpirației ei, vitriolul respirației ei. Oriunde mergea, poteca era limpede, iar când lumina soarelui o pătrundea, cineva se mișca mereu să stea în picioare, astfel încât acea umbră binecuvântată să se așeze asupra ei. Cartivul dur care i-ar face să sângereze gingiile a fost mestecat mai întâi de altcineva. Vopseaua pe care o folosea pentru a trezi Fața uciderii soțului ei era măcinată din cei mai buni pigmenți – de mâna altcuiva – și toate acestea erau ceea ce o câștigase ticăloșia ei.

Mama Sekara își învățase bine fiica. Cele mai pline de satisfacții moduri de a trăi – răsplătirea în sensul câștigului personal, care era tot ce se număra cu adevărat – cereau o necruțătoare în manipularea celorlalți. Tot ce era nevoie era o inteligență perfecționată și un ochi care să vadă clar fiecare slăbiciune, fiecare avantaj posibil de exploatat. Și o mână care nu a ezitat, niciodată, să aducă durere, să facă pedeapsa pentru infracțiuni reale sau fabricate.

Prin felul în care era văzută, prin tot ceea ce făcuse din ea însăși, ea era o prezență care se putea strecura acum în capetele fiecărui Gadran, vicioasă ca un câine care patrula în perimetrul taberei, crudă ca o viperă în așternut. Și asta era puterea.

Puterea soțului ei era mai puțin subtilă și, pentru că era mai puțin subtilă, nu era nici pe departe la fel de eficientă ca a ei. Nu putea funcționa limbajul amenințării tăcute și al promisiunii mortale. De altfel, el era ca un copil în mâinile ei; a fost întotdeauna, de la început, și asta nu se va schimba niciodată.

Era regală în ținutele ei, împodobită cu cadouri de la cei mai talentați dintre țesătorii tribului, filatoarele, croitorele, cioplitorii de oase și coarne, fierarii de bijuterii și tăbăcării-cadouri care erau oferite pentru a câștiga favoarea sau pentru a abate invidia lui Sekara. Când cineva avea putere, până la urmă, invidia a încetat să mai fie un defect de caracter; în schimb, a devenit o armă, o amenințare; iar Sekara a lucrat bine, astfel încât acum era socotită printre cei mai bogați dintre toți Barghast-ul White Face.

Merse cu spatele drept, cu capul sus, amintindu-le tuturor celor care o vedeau că rolul Reginei Barghast îi aparținea, deși cățeaua aia Hetan ar putea păstra acel titlu – unul pe care ea l-a refuzat, femeie proastă. Nu, Sekara era cunoscută de toți ca purtătorul său de drept. În virtutea reproducerii și prin strălucirea cruzimii ei. Și dacă soțul ei nu ar fi fost un patetic, de ce, de mult ar fi smuls controlul acelui Instrument bestial și curvă lui nesățioasă de soție.

Pelerina din piei cusute pe care o purta trasă în praful în spatele ei în timp ce traversa poteca pietroasă, strecurându-se și ieșind din umbrele aruncate de crucifixele în formă de X care căptușea creasta. Nu ar fi util să ridic privirea la bulgări fără piele care atârnă de cruci - acum fără viață Akrynnai, D'ras și comercianții Saphii, negustorii și călăreții, paznicii lor proști și inutili, tovarășii lor grasi și copiii cu carne de aluat. Pe această promenadă impunătoare, Sekara își revendica pur și simplu expresia puterii sale. A merge pe această cale, cu ochii ațintiți drept înainte, era o dovadă suficientă de posesie. Da, ea a deținut morțile torturate ale acestor străini.

Ea era Sekara cea ticăloasă.

În curând, avea să vadă același lucru făcut și lui Tool, lui Hetan și ai lor răsfățați. Atât de multe fuseseră deja realizate, aliații ei la locul lor și așteptând comanda ei.

Se gândi la soțul ei, iar durerea ușoară dintre picioarele ei îi pulsa amintirea gurii lui, a limbii lui, ceea ce făcea evidentă servilismul lui abject. Da, ea l-a făcut să muncească, scărându-i genunchii și nu i-a dat nimic în schimb. Interiorul coapselor ei era acoperit cu vopsea albă, iar ea le dezvăluise cu viclenie acel detaliu roabelor ei când o îmbrăcau – iar acum avea să se știe din nou printre toate femeile. Vorbărie și chicoteli, pufnii de dispreț. Își lăsase soțul să-i aplice din nou vopseaua pe față.

Ea a observat norii de furtună dinspre vest, dar erau prea îndepărtați pentru a fi de îngrijorare, odată ce a stabilit că nu se apropiau. Și prin tălpile groase ale mocasinilor ei bhederin cu mărgele, nu simți nimic din tunet. Și când o haită de câini de tabără a trecut chiar în față, ea nu a văzut în mersul lor înghesuit decât frica lor naturală de ea și a fost mulțumită.

Hetan stătea în iurtă, privindu-și diavolul gras al unui fiu care se zbate pe câinele uriaș care zăcea pe covorul Akryn ieftin pe care îl schimbaseră, când în sfârșit devenise evident că copilul și câinele se adoptaseră unul pe celălalt. Era mereu uimită de îngăduința câinelui sub asediul mâinilor murdare, smucitoare, smucitoare și smucitoare - fiara era mare chiar și după standardele lui Barghast, în vârstă de opt sau nouă ani și marcată de resturi vicioase pentru dominație în rândul haitei - niciun alt câine și-a riscat furia zilele astea. Chiar și așa, permiterea unei creaturi de rang în limitele iurtei era practic nemaiauzit – încă una dintre indulgențele ciudate ale soțului ei. Ei bine, ar putea murdări acel covor străin urât și părea că cunoaște gama acestui dar nefiresc și nu va împinge lucrurile mai departe.

— Da, mormăi ea, și văzu cum urechile i se înclinau în direcția ei, un pumn în capul tău blestemat dacă încerci să aștepți vreo așternut adevărată. Desigur, dacă ea ridică o mână către câine, fiul ei ar fi fost cel care urla.

Hetan aruncă o privire în timp ce clapeta de piele era smulsă deoparte, iar Tool, plecând pentru a elibera intrarea, intră în iurtă. „Uită-te la fiul tău”, a acuzat ea. — O să scoată ochii naibii. Și mușcă o mână, sau mai rău.

Soțul ei s-a uitat la copilul mic care se zvârcoli, dar era clar că era prea distras pentru a oferi ceva în calea unui comentariu. În schimb, a traversat camera și și-a luat sabia de silex legată de blană.

Hetan stătea mai drept. 'Ce s-a întâmplat?'

„Nu sunt sigur”, a răspuns el. — In această zi, sângele Barghast a fost vărsat.

Stătea în picioare – observând că câinele își ridică capul la tensiunea bruscă – și, luându-și năvoarele cu teacă, îl urmă pe Tool afară.

Ea nu văzu nimic greșit, cu excepția atenției din ce în ce mai mari pe care soțul ei a obținut-o în timp ce pornea cu intenție pe bulevardul principal care traversa tabăra, îndreptându-se spre vest. Încă mai poseda unele dintre sensibilitățile T'lan Imass în care fusese cândva – Hetan nu se îndoia de afirmația lui. Mișcându-se alături de el, conștientă acut de alți războinici care cădeau în urma lor, ea îi aruncă o privire cercetătoare, văzu durerea lui usturată din nou, oboseala încrețindu-i linii adânci pe frunte și pe față.

— Unul dintre clanurile periferice?

Se strâmbă. — Nu există niciun loc pe acest pământ, Hetan, unde Imass să nu fi umblat. Această prezență îmi întâmpină ochii groși ca ceața, o amintire a lucrurilor străvechi, indiferent unde mă uit.

— Te orbește?

„Convingerea mea”, a răspuns el, „că ne orbește pe toți”.

Ea se încruntă, nesigură de înțelesul lui. — La ce?

— Că nu am fost primii care au făcut asta.

Răspunsul lui a înfrigurat-o în oase. — Instrument, ne-am găsit inamicul?

Întrebarea părea să-l surprindă. 'Poate. Dar...'

'Ce?'

'Sper ca nu.'

Când au ajuns la marginea vestică a taberei, cel puțin trei sute de războinici îi urmăreau, tăcuți și așteptați, poate chiar dornici, deși nu puteau ști nimic despre intenția Conducătorului lor de război. Sabia din mâinile lui Tool fusese transformată într-un standard, un sigiliu țintuit atât de lejer, într-un mod care sugerează o indiferență neglijentă, încât a căpătat gravitatea unei icoane - ucigașul de moarte al lui Onos Toolan, scos cu atâta reticență - promisiunea sângelui. si razboi.

Orizontul îndepărtat era o bandă neagră care în curând va înghiți soarele.

Tool stătea uitându-se la el.

În spatele lor, mulțimea aștepta în mijlocul foșnetului armelor, dar nimeni nu rosti un cuvânt.

— Furtuna aia, îl întrebă ea încet, este vrăjitorie, soţule?

A întârziat să răspundă. — Nu, Hetan.

'Si totusi...'

'Da. Si totusi.'

— Nu-mi spui nimic?

El îi aruncă o privire și ea a fost șocată de expresia lui devastată. — Ce să spun? întrebă el într-o furie bruscă. — O jumătate de mie de Barghast au murit. Ucis în douăzeci de bătăi ale inimii. Ce vrei să-ți spun?

Aproape că a dat înapoi la tonul lui. Tremurând, ea rupse contactul cu privirea lui dură. — Ai mai văzut asta înainte, nu-i așa? Onos Toolan-spune simplu!

'Nu o să.'

Atâtea legături create între ei, ani de pasiune și cele mai profunde iubiri, toate rupte de negarea lui. S-a tăvăluit înăuntru, a simțit lacrimile curgându-i în ochi. — Tot ce avem, tu și eu, totul, nu înseamnă nimic, atunci?

— Înseamnă totul. Și așa că, dacă trebuie, îmi voi tăia limba din gură, în loc să-ți dezvălui ceea ce știu acum.

— Atunci avem războiul nostru.

'Iubit.' Vocea i-a crăpat pe cuvânt și a clătinat din cap. „Dragă soție, forjează inima mea, vreau să *fug.* Cu tine, cu copiii noștri. *Fugi* , mă auzi? Încheierea acestei reguli – nu vreau să fiu cel care să-i conducă pe Barghast în asta – înțelegi? Sabia căzu la picioarele lui și un geamăt șocat a izbucnit din gloata din spatele lor.

Își dorea atât de mult să-l ia în brațe. Pentru a-l proteja, de toate acestea, de cunoștințele care-l devorează din interior spre exterior. Dar el nu i-a dat nicio deschidere, nici o cale de întoarcere către el. „Voi fi alături de tine”, a spus ea, în timp ce lacrimile se vărsau și i-au urmărit obrajii. — Așa o voi face mereu, soț, dar mi-ai luat toate puterile. Dă-mi ceva, te rog, orice. *Orice* .'

Își întinse mâna până la propria față și părea la câteva momente de la zgârieturi adânci pe lungime. — Dacă... dacă trebuie să le refuz. Oamenii tăi, Hetan. Dacă ar trebui să-i conduc departe de aici, de această soartă profetizată pe care sunteți cu toții atât de disperați să o îmbrățișați, crezi cu adevărat că mă vor urma?

Nu. Te vor ucide. Și copiii noștri. Și pentru mine ceva mult mai rău. Apoi, în șoaptă, a întrebat: „Atunci, să fugim? În noapte, nevăzut de nimeni?

Și-a lăsat mâinile în jos și, cu ochii ațintiți pe furtună, a oferit un zâmbet sumbru care i-a lovit inima. „Vreau să fiu

lașul pe care atât de mult vreau să fiu? Și eu, iubito, *îmi doresc atât de mult să fiu un laș.* Pentru tine, pentru copiii noștri. Zeii de jos, pentru mine.

Câte recunoașteri ar putea zdrobi atât de mult un bărbat ca acesta? Se părea că în ultimele momente le văzuse pe toate.

'Ce vei face?' întrebă ea, căci părea că rolul ei în toate acestea dispăruse.

— Alege-mi o sută de războinici, Hetan. Cei mai rele critici ai mei, cei mai înverșunați rivali ai mei.

— Dacă vei conduce un partid de război, de ce doar o sută? De ce atât de puțini?

„Nu vom găsi inamicul, doar ceea ce au lăsat în urmă”.

— Vei da foc furiei lor. Și așa leagă-le de tine.

El tresări. „Ah, iubito, ai înțeles greșit. Vreau să dau foc nu pentru furie, ci pentru frică.

— Îmi este permis să te însoţesc, soţule?

— Și lăsați copiii? Nu. De asemenea, Cafal se va întoarce în curând, cu Talamandas. Trebuie să-i ții aici, ca să aștepți întoarcerea noastră.

Fără un alt cuvânt, se întoarse și coborî spre mulțime. Rivali și critici, da, au fost o mulțime. Nu ar avea nicio dificultate să aleagă o sută. Sau, într-adevăr, o mie.

Cu fumul focurilor de bucătărie răspândindu-se ca giulgii cenușii prin amurg, Onos Toolan a condus o sută de războinici ai lui White Face Barghast afară din tabără, capul coloanei dispărând rapid în întunericul de dincolo.

Hetan alesese o creastă înălțată ca să-i privească plecând. În dreapta ei măcina o turmă imensă de bhederin, înghesuiți, așa cum era obiceiul lor când se lăsa noaptea. Putea simți căldura din corpurile lor, le vedea răsuflarea plutind în râuri. Turmele își pierduseră precauția cu o ușurință care l-a lăsat ușor surprins pe Hetan. Poate că unele amintiri străvechi fuseseră trezite la viață, înțelegerea confuză că o asemenea apropiere de creaturile cu două picioare ținea la distanță lupii și alți prădători. Barghast știa să facă dovadă de tact în sacrificarea turmei, separând în liniște fiarele pe care le vor ucide de toate celelalte.

La fel, și-a dat seama, Barghast-ul era împrăștiat, destrămat, dar nu de intenția răuvoitoare a vreunei forțe exterioare. Nu, își făcuseră asta. Pacea a livrat cea mai virulentă otravă celor instruiți ca războinici. Unii au căzut în indolență; alții și-au găsit dușmani mai aproape.

Războinicul , *fixează-ți privirea spre exterior* . O vorbă străveche printre Barghast. O îndemnare născută din experiență amară, fără îndoială. Amintindu-i că puțin se schimbase printre oamenii ei.

Ea și-a îndepărtat privirea de la bhederin – dar coloana era cu adevărat dispărută, înghițită de noapte. Tool nu așteptase mult să stabilească ritmul devorator de ligi care făcea partidele de război Barghast atât de periculoase pentru inamicii complezenți. Chiar și în asta, ea știa că soțul ei îi putea arunca pe acei războinici în pământ. Acum *asta* i-ar umili pe acei rivali.

Gândurile ei despre propriul ei popor, când cei două mii de bhederin stăteau în masă și nemișcați la o aruncătură de băț, o lăsaseră deprimată, iar cearta gemenelor din iurtă nu aștepta decât să se întoarcă înainte de a începe din nou, deoarece fetele adorau. o audienta. Nu era deloc pregătită pentru ei. Prea fragilă cu loviturile pe care le primise.

Îi era dor de compania fratelui ei cu o intensitate care o durea în piept.

Strălucirea slabă a Slash-urilor de Jad îi atrase privirea către orizontul de sud. Ridicându-se spre cer pentru a strânge brazde de-a lungul lățimii nopții – prea ușor să găsești prevestiri sub o asemenea violență cerească; bătrânii bălâiau avertismente de luni de zile – iar ea se întrebă brusc, cu o uşoară respiraţie, dacă ar fi fost prea convenabil să respingă mormăirile lor îngrozitoare drept gunoiul obişnuit, nemulţumit, exprimat de bătrâni îndureraţi din întreaga lume. Schimbarea, ca prevestitor al dezastrului, era o atitudine destinată să trăiască pentru totdeauna, hrănindu-se cu inevitabilul și oarbă jalnic de propria sa ironie.

Dar unele prevestiri erau doar atât. Adevărate prevestiri. Iar unele schimbări s-au dovedit a fi adevărate dezastre, iar agitarea nisipurilor deja așezate a dat o satisfacție superficială.

Când vine ruina, alegem să nu o vedem. Ne schimbăm atenția, estompând faptele, dovezile în fața noastră. Și ne pregătim măștile de surpriză, împreună cu cele de suferință și autocompătimire, și ne menținem degetele agile pentru acea cascadă atât de previzibilă a inocenței, șarada acelei victime.

Înainte de a ajunge la sabie. *Pentru că cineva e de vină. Cineva este întotdeauna de vină.*

A scuipat în întuneric. A vrut să se culce cu un bărbat în noaptea asta. Aproape că nu conta cine ar putea fi acel

bărbat. Iși dorea propria metodă de a scăpa de realitățile sumbre.

Totuși, un lucru pe care nu l-ar juca niciodată era acel joc de măști. Nu, avea să întâlnească viitorul cu o privire plină de cunoștință în ochi, fără scuze, dar sfidând perspectiva propriei inocențe. Nu, fii la fel de vinovat ca toți ceilalți, dar anunță recunoașterea cu curaj îndrăzneț. Nu ar arăta cu degetul. Ea nu avea să întindă după armele ei aprinse de minciuna răzbunării.

Hetan a descoperit că se uita la acele lacrimi cerești de pe cer.

Soțul ei a vrut să fie un laș. Atât de slăbit de dragostea lui pentru ea, pentru copiii pe care îi împărtășeau, se făcea să-i salveze. Își dădu seama ea că practic o implorase permisiunea să facă exact asta. Ea nu fusese pregătită pentru el. Nu reușise să înțeleagă ce căuta el de la ea.

În schimb, am continuat să pun întrebări stupide. Neînțelegând cum fiecare a sfâșiat pământul de sub el. Cum s-a împiedicat, cum a căzut iar și iar. Întrebările mele idioate, nevoia mea egoistă de a găsi ceva solid sub propriile picioare - înainte de a decide, înainte de a judeca îndrăzneață.

Ea îl încolțise fără să știe. Și-a refuzat lașitatea. De fapt, ea îl forțase să iasă în acel întuneric, să-și conducă războinicii într-un loc al adevărurilor - unde el ar căuta să-i sperie, dar știind deja - așa cum făcea ea - că va eșua.

Și așa avem dorința noastră. Mergem la război.

Iar Conducătorul nostru Războinic este singur, știind că vom pierde. Acea victorie este imposibilă. Va comanda cu mai puțină vigoare? Va încetini sabia din mâinile lui, știind tot ce știe?

Hetan și-a dezvăluit dinții cu mândrie feroce și sălbatică și a vorbit ghearelor de jad de pe cer. 'El nu o sa.'

Au ieșit în întuneric și, o clipă mai târziu, relieful a inundat Setoc. Luna încețoșată, umflată, pata verde slabă care ameliorează trăsăturile lui Torrent și Cafal, aruncând acel luciu bolnav de acum familiar pe accesoriile metalice ale mușchiului și șeii calului. Cu toate acestea, întinderea de stele de deasupra capului părea răsucită, împinsă subtil – și au trecut câteva bătăi de inimă până când ea a recunoscut constelațiile.

— Suntem departe la nord și la est, spuse Cafal. — Dar nu în mod insurmontabil.

Fantomele din celălalt tărâm inundaseră câmpia, curgând în afară și devenind din ce în ce mai efemere, dispărând în cele din urmă cu totul din simțurile ei. Ea a simțit acea absență cu o angoasă din ce în ce mai adâncă, un sentiment de pierdere luptă cu plăcerea pentru mântuirea lor. Pe mulți dintre ei îi aștepta rude în viață, dar nu, era sigură, pe toți. Au existat creaturi în trecutul acelei lumi, care nu semănau cu nimic despre care văzuse sau chiar auzise ea - limitată cum era experiența ei, desigur - și s-ar fi trezit la fel de pierduți în această lume ca și în cea din care fugiseră.

O vastă câmpie goală îi înconjura, plată ca un străvechi fund al mării.

Torrent se ridică înapoi în şa. L-a auzit oftând. — Spune-mi, Cafal, ce vezi?

— E noapte, nu văd mare lucru. Suntem la marginea de nord a Wastelands, cred. Și așa, în jurul nostru, nu este nimic.

Torrent mormăi, clar amuzat de ceva din răspunsul lui Barghast.

Cafal dădu nasul în momeală. 'Ce te face sa razi? Ce vezi, Torrent?

„Cu riscul unei melodrame”, a spus el, „văd peisajul sufletului meu”.

— Este una străveche, gândi Setoc, care te îmbătrâneşte înăuntru, Torrent.

„Awl a locuit aici cu sute de generații în urmă. Strămoșii mei au privit chiar această câmpie, sub aceleași stele.

— Sunt sigur că au făcut-o, a recunoscut Cafal. — La fel și a mea.

— Nu avem nicio amintire despre tine, Barghast, dar nu contează, nu-ți voi contrazice pretențiile. Făcu o pauză, apoi vorbi din nou: „Nu ar fi fost atât de gol pe atunci, îmi imaginez. Mai multe animale, rătăcind. Fiare mari care tremurau pământul. A râs din nou, dar de data aceasta a fost amar. „L-am golit și l-am numit succes. Al naibii de incredibil.

Cu asta coborî mâna la Setoc.

Ea a ezitat. — Torrent, unde vei călători de aici?

'Conteaza?'

— Nu a fost înainte. Dar cred că o face acum.

'De ce?'

Ea clătină din cap. — Nu pentru tine, nu văd nimic din calea care te așteaptă. Nu. Pentru mine. Pentru fantomele

pe care le-am adus pe această lume. Incă nu am renunțat la ei. Călătoria lor rămâne incompletă.

Își lăsă mâna în jos și o studie în întuneric. — Te consideri responsabil pentru soarta lor.

Ea a dat din cap.

— O să-mi fie dor de tine, cred.

— Stați puțin, spuse Cafal, amândoi. Setoc, nu poți rătăci singur...

— Nu-ți fie teamă, a întrerupt ea, pentru că te voi însoți.

— Dar trebuie să mă întorc la oamenii mei.

'Da.' Dar nu avea să spună mai mult. Era acasă la o mie de inimi, iar acel sânge încă sfârâia ca acidul în sufletul ei.

— Voi alerga într-un ritm pe care nu sperați să-l egalați...

Setoc a râs. — Hai să jucăm acest joc, Cafal. Când mă vei ajunge din urmă, ne vom odihni. Se întoarse spre Torrent. — Și mie îmi va fi dor de tine, războinicul, ultimul din Awl. Spune-mi, dintre toate femeile care te-au vânat, ai fi lăsat-o în capcană pe Torrent of the Awl?

— Nimeni altul decât tine, Setoc... peste cinci ani de acum înainte.

Aruncându-i un zâmbet strălucitor lui Cafal, ea porni, treptat ca un iepure de câmp.

Barghast mormăi. „Nu poate menține un asemenea ritm mult timp”.

Torrent și-a adunat frâiele. — Lupii urlă după ea, Warlock. Alungă-o, dacă poți.

Cafal îl privi pe războinic. — Ultimele tale cuvinte pentru ea, spuse el cu voce joasă, apoi clătină din cap. — Nu contează, nu ar fi trebuit să întreb.

— Dar nu ai făcut-o, a răspuns Torrent.

Îl urmărea pe Cafal găsindu-și alergarea în viteză, picioarele lungi luându-l repede în urma lui Setoc.

Orașul fierbea. Armatele nevăzute s-au luptat împotriva ravagiilor decăderii, s-au adunat în număr inimaginabil pentru a duce bătălii campate cu neglijență. Fără conducători și disperate, legiuni care adunau abia un fir de praf au trimis cercetași departe de urmele bine parcurse, în cel mai îngust dintre capilare care înfileau piatră fără sens. Un astfel de cercetaș a găsit un Sleeper, încovoiat și nemișcat - aproape fără viață - într-o cameră de odihnă abandonată îndelung, la nivelul de sub podea al Feed. O dronă, uitată, minte atât de somnolenta, încât Asasinul

Shi'gal care îl urmărise ultima dată pe Kalse Rooted nu-i simțise prezența, ferind-o astfel de măcelul care udase atâtea alte niveluri.

Cercetașul a chemat rudele și, în scurt timp, o sută de mii de soldați au învățat drona, formând foi de ulei strălucitor pe pielea ei solzoasă, strecurând nectaruri puternice în corpul creaturii.

O dronă era o construcție slabă, greu de lucrat, o provocare îngrozitoare de a transforma fizic, de a te trezi cu inteligența necesară pentru a prelua comanda. O sută de mii au devenit rapid un milion, apoi o sută de milioane, soldații murind odată epuizați, devorați în grabă de rudele care apoi s-au născut din nou, în forme noi, cu funcții modificate.

Scopul inițial al dronei a fost ca excretor, producând o serie de arome pentru a hrăni nou-născutul Ve'Gath pentru a crește masa musculară și densitatea osoasă. A fost alimentat, la rândul său, de armatele care serveau Matronei în timp ce i-au dat comenzile - dar această Matronă întârziase înmulțirea lui Ve'Gath. Ea a produs mai puțin de trei sute înainte ca inamicul să se manifeste și să se alăture bătălia. Prin urmare, drona era departe de a fi epuizată. Numai acest potențial dădea un scop eforturilor armatelor nevăzute, dar disperarea aparținea unei alte cauze - aromele exotice au stricat acum Kalse Rooted. Străinii invadaseră și până acum s-au dovedit insensibili la toate eforturile de a se uni.

În cele din urmă, drona se agită. Doi ochi de nou-născut s-au deschis, șapte pleoape distincte scăpandu-se înapoi în fiecare și o minte care cunoscuse doar întuneric - pentru că excretorii nu aveau nevoie de vedere - se uită brusc la un tărâm atât familiar, cât și necunoscut. Simturile vechi s-au contopit cu cele noi, reconfigurand rapid lumea. Pleoapele pâlpâiau în sus și în jos, construind o înțelegere din ce în ce mai completă - căldură, curent, încărcătură, compoziție - și multe altele, dintre care puține fantoma le înțelegea dincolo de noțiuni vagi, aproape fără formă.

Fantoma, care nici măcar nu-și cunoștea propriul nume, fusese îndepărtată de tovarășii săi muritori, măturată de curenți pe care niciunul dintre ei nu îi putea simți, curenți care sfidau propriile sale eforturi de a descrie. Într-o frustrare neputincioasă, s-a hotărât pe conceptele familiare de armate, legiuni, cercetași, bătălii și război, deși știa că niciuna dintre acestea nu era corectă. Chiar și să atribui viața unor astfel de entități minuscule a fost destul de

probabil greșit; și totuși îi dădeau sens, sau poate că era pur și simplu capabil să fure cunoștințe de la mulțimea strigătoare de instrucțiuni care treceau prin toată Kalse Rădăcinată într-un zumzet zumzet prea slab pentru urechile muritorilor.

Și acum s-a trezit uitându-se de sus la o dronă, un K'Chain Che'Malle, care nu mai văzuse vreodată. Nu mai înalt decât un bărbat adult, cu membre subțiri, cu o masă de tentacule în loc de degete la capetele acelor brațe. Capul lat se bomba în spatele ochilor și la baza craniului. Taietura gurii era cea a unei șopârle, căptușită cu mai multe rânduri de colți fini și ascuțiți. Culoarea celor doi ochi mari și supradimensionați era un maro moale.

A privit-o zvâcnind o vreme, știind că creatura explora pur și simplu amploarea transformării ei, desfășurându-și membrele neplăcute, întorcându-și capul dintr-o parte în alta în licăriri rapide, în timp ce prinsea arome noi și ciudate. Îi văzu atunci agitația crescândă, frica.

Miros de invadatori necunoscuți. Drona a putut să adune, să închidă și apoi să arunce informațiile care aparțineau orthenului și grisholului sălbatic; iar acest lucru ia permis să izoleze locația invadatorilor. În viață, da. Sunete îndepărtate, discordante, respirații multiple, picioare moi pe podea, mecanisme de periaj cu degetele.

Aromele pe care drona le dăduse cândva lui Ve'Gath erau acum răsturnate asupra lor. În timp, va crește în dimensiune și putere. Dacă străinii nu ar fi plecat până atunci, drona ar fi trebuit să-i omoare.

Fantoma s-a luptat cu panica. Nu putea să-i avertizeze. Această creatură, atât de îmbogățită acum cu nevoi și sarcini enorme - marele război împotriva deteriorării lui Kalse Rooted, presupunea fantoma - nu putea să nu vadă explorările stângace ale lui Taxilian, Rautos și al celorlalți ca pe o amenințare. Pentru a fi eradicat.

Drona, numită Sulkit - acesta fiind un nume derivat din luna și statutul nașterii, într-adevăr un nume împărtășit cândva de două sute de drone identice - acum s-a ridicat pe membrele posterioare, coada subțire, prensilă, alunecând pe podea. Uleiurile au picurat din pielea ei cenușie ardezie, s-au strâns și apoi au dispărut rapid în timp ce armata nevăzută, încurajată, purificată și însuflețită de comandantul pe care îl creased, s-a împrăștiat pentru a-și reînnoi războiul.

Și fantoma s-a retras, s-a repezit înapoi la tovarășii săi.

^

— Dacă asta a fost o minte, a spus Taxilian, a murit. Își trecu mâna de-a lungul carapacei netede, încruntându-se la panglicile de sticlă flexibilă și limpede care ieșeau din cupola de fier. Curgea ceva prin acel pahar? Nu putea fi sigur.

Rautos și-a frecat bărbia. — Într-adevăr, nu văd cum poți să-ți dai seama, spuse el.

„Ar trebui să existe căldură, vibrații. Ceva.'

'De ce?'

Taxilian se încruntă. — Pentru că asta ne-ar spune că funcționează.

Respirația lătră un râs în spatele lor. „Vorbește un cuțit? Are un tambur de scut? Ți-ai pierdut mințile, Taxilian. Un oraș trăiește doar atunci când oamenii sunt în el și chiar și atunci oamenii sunt cei care trăiesc, nu orașul.

În camera pe care tocmai plecaseră, Sheb și Nappet s-au certat în timp ce curățau gunoiul de pe podea, făcând loc tuturor să doarmă. Urcaseră nivel după nivel și, chiar și acum, încă mai așteptau deasupra lor. Dar toată lumea era epuizată. La o duzină de niveluri mai jos, Last reușise să omoare un cuib de orthen, pe care-l jupuise și eviscerase, iar acum aranja cele șase cadavre zgâriete pe frigărui, în timp ce pe o parte bălegarul de bhederin ardea într-o piatră, căldura focului. aduc înapoi încet aerul rece și lipsit de viață. Asane pregătea ierburi pentru a le hrăni într-o oală de tablă plină cu apă proaspătă.

Nedumerită, fantoma plutea printre ei.

Respirația intră înapoi în cameră, cu ochii scanând podeaua. — E timpul, spuse ea, pentru o turnare a plăcilor.

Anticiparea flutura prin fantomă, sau poate era teroare. Se simți atras mai aproape, uitându-se cu aviditate în timp ce ea își scotea colecția de Tiles. Os lustruit? Fildeş? Argila glazurata? Tot felul, îşi dădu seama, mişcându-se în faţa ochilor lui.

Respirația șopti: „Vezi? Încă tânăr. Atât, atât de mult de decis. Și-a lins buzele, mâinile tremurând.

Ceilalți se apropiară, excluzându-l pe Taxilian care rămăsese în cealaltă cameră.

— Nu recunosc pe niciunul dintre ei, spuse Sheb.

— Pentru că sunt noi, se repezi Breath. — Cei bătrâni sunt morți. Inutil. Aceștia – gesticulă ea – ne aparțin nouă, doar nouă. Pentru acum. Și a sosit timpul să le dea numele lor. Le-a zgomotit împreună, le-a luat și a ținut Tigla în bolul închis al mâinilor ei.

Fantoma îi putea vedea fața îmbujorată, culoarea bruscă făcându-i pielea aproape translucidă, astfel încât să poată discerne cușca slabă de oase de dedesubt. El a văzut-o pulsul prin cele mai fine vase din carnea ei, zgomotul de sânge în circuitul lor nerăbdător. El a văzut transpirația care curgea pe fruntea ei înaltă și creaturile înotând în ea.

— Mai întâi, a spus ea, trebuie să refac unele vechi. Dă-le fețe noi. Numele s-ar putea să sune ca cele pe care le-ați auzit înainte, dar acestea sunt oricum noi.

'Cum?' întrebă Sheb, încă încruntat. — Cum sunt noi?

— Pur și simplu sunt. Ea a trimis gresia pe podea. — Nu ține, vezi? Fiecare este nealiniat, toate sunt nealiniate. Aceasta este prima diferență. Ea arătă cu degetul. *Chance* - Knuckles - dar vezi cum e în război cu ea însăși? Acesta este adevărul Chance chiar acolo. Noroc și nenorocire sunt dușmani de moarte. Și acela: *Regulă* - fără tron, tronurile sunt prea evidente.' Ea a răsturnat acel Tile. — Și *Ambiția* de cealaltă parte – se ucid între ei, înțelegi? A început să răstoarne mai multe Tiles. „Viață și Moarte, Lumină și Întuneric, Foc și Apă, Aer și Piatră. Acestea sunt cele vechi, refăcute. Ea le-a măturat deoparte, lăsând trei Tiles rămase. — Acestea sunt cele mai puternice. *Fury* , iar pe partea opusă, *Starwheel* . Furia este exact ceea ce spune. Orb, un distrugător al tuturor. Starwheel, asta e timpul, dar desfăcut...

'Insemnand ce?' întrebă Rautos, cu vocea ciudat de strânsă, cu fața palidă.

Respirația a ridicat din umeri. „Înainte și după sunt lipsite de sens. Înainte și în spate, apoi și curând, niciunul nu înseamnă nimic. Toate acele cuvinte care încearcă să forțeze ordinea și, uh, secvența. Ea a ridicat din umeri din nou. — Nu o vei vedea pe Starwheel în turnări. Vei vedea doar Fury.

'De unde ştiţi?'

Zâmbetul ei era înfricoșător. — Doar vreau. Ea arătă spre penultima Tile. *Root* și , pe de altă parte, *Ice Haunt* - ambii caută același lucru. Primești una sau alta, niciodată pe amândouă. Acesta din urmă, *Blueiron* acolo, asta e vrăjitoria care dă viață mașinilor – e încă puternică în acest loc, o simt. Ea a întors Țigla pe cealaltă parte. ' *Uitare* . Ware acesta, este un blestem. Un demon. Te mănâncă din interior spre exterior. Amintirile tale, sinele tău. Și-a lins încă o dată buzele, de data aceasta nervoasă. „Este foarte puternic acum. Și tot mai puternic... vine cineva, vine cineva să ne găsească. Ea șuieră brusc și mătură ultimele

Tiles. — Avem nevoie… trebuie să dăm de mâncare Blueiron. Hraneste-l!'

Taxilian a vorbit din prag. — Știu, Respirație. Este ceea ce încerc să fac.

Ea se îndreptă spre el, cu dinții descoperiți. — Poți să gusti acest loc?

'Eu pot.'

Dintr-o parte, Asane scânci, apoi tresări când Nappet trânti un picior ca să o lovească cu piciorul. Ar fi făcut mai mult, dar Last s-a interpus între cei doi, cu brațele încrucișate, cu ochii plate. Nappet rânji și se întoarse.

— Nu înțeleg, spuse Rautos. — Nu gust nimic, nimic altceva decât praf.

— Vrea ajutorul nostru, anunţă Taxilian.

Respirația dădu din cap.

— Numai că nu știu cum.

Respirația ridică un cuțit. — Deschide-ți carnea. Lasă gustul înăuntru, Taxilian. Lasă-l înăuntru.

A fost aceasta nebunie sau singura cale spre mântuire? Fantoma nu știa. Dar a simțit o nouă aromă în aer. Entuziasm? Foame? Nu putea fi sigur.

Dar Sulkit era pe drum. Încă slăbit, încă slab. Pe drum, deci, să nu livreze măcelul.

Savoarea, și-a dat seama fantoma, era *speranța.*

Unele drumuri, odată pornite, nu dezvăluie nicio cale posibilă decât înainte. Orice altă pistă este blocată de mârâituri de spini, fisuri aburinde sau ziduri de piatră. Ceea ce așteaptă la capătul îndepărtat al căii înainte este necunoscut și, din moment ce cunoașterea în sine se poate dovedi un blestem, cel mai bun mod este pur și simplu să pui un picior în fața celuilalt și să nu te gândești deloc la soartă sau la curentele crude ale destinului. .

Cei șapte sau opt mii de refugiați care se plimbau greoi în urma lui Twilight erau mulțumiți de ignoranță, chiar dacă întunericul se închidea la fel de inexorabil ca o maree, chiar dacă lumea de o parte și de alta a Drumului Gallan părea să-și piardă orice substanță, fragmentele se îndepărtau ca niște amintiri aruncate. . Legați unul de altul prin frânghii, șuvițe de plasă, fâșii rupte de pânză și piele epuizată, dar încă în viață, departe de flăcări teribile și coloane de fum - nu trebuie decât să-și urmeze Regina.

Cea mai mare parte a credinței s-a născut din disperare, Yan Tovis a înțeles asta. Lasă-i să-i vadă pașii îndrăzneți și sigur pe acest drum pietros. Lasă-i să creadă

că ea a mers pe această cale înainte sau că, în virtutea nașterii nobile și a titlului, era îmbrăcată cu cunoștințe calde și reconfortante despre călătoria pe care o începuseră cu toții, acest râu curgător de sânge. *Sângele meu.*

Ea le-ar oferi acel confort. Și ține-te strâns de adevărul care era teroarea ei tot mai mare, valurile ei de panică care îi lăsau lenjeria înmuiată de sudoare rece, inima bătându-i ca copitele unui cal care fuge – nu, ei n-ar vedea nimic din toate astea. Nimic care să aducă în ei o teamă puternică, ca nu cumva, în groază oarbă, râul uman să se reverse, împins de pe drum și, în țipete de agonie, să se găsească sfărâmat de ghearele reci ale uitării.

Nu, cel mai bine ei nu știu nimic.

Era pierdută. Ideea de a găsi o cale de a îndepărta acest drum, de a se întoarce în propria lor lume, i se părea acum ca fiind patetic de naivă. Sângele ei crease o poartă, iar acum puterea ei se subția; cu fiecare pas ea devenea mai slăbită, mintea rătăcind parcă pătată de febră și până și balbuitul lui Pully și Skwish în spatele ei se îndepărta – mirarea lor, plăcerea lor față de darurile sângelui lui Twilight deveniseră prea amară pentru a fi suportată.

Bătrânii nu mai sunt. Tinerețea smulsă înapoi, ridurile, durerile de frică, oasele fragile – ultimele două vrăjitoare din Shake au dansat și cântat ca și cum ar fi fost mușcate de șarpe, prea pline de viață pentru a observa măcar dizolvarea care se apropie din toate părțile, nici ritmul încetinit al Reginei lor, țesutul ei beat pe drum. Erau prea ocupați să-i bea sângele dulce.

Redirecţiona. Doar mergi. Yedan te-a avertizat, dar erai prea mândru ca să asculți. Te-ai gândit doar la rușinea ta. Fratele tău, Witchslayer. Și, nu uita, vina ta. La amânarea brutală pe care ți-a dat-o. Soluția lui perfectă și logică la toate problemele tale.

Ceasul este așa cum trebuie să fie. Totuși, vezi cum i-ai urât puterea, dar nu a fost altceva decât să-ți urăști propria slăbiciune. Nimic mai mult decât atât.

Mergi, Yan Tovis. Este tot ce trebuie să faci-

Cu sunetul unei pânze desfăcute, lumea s-a deschis larg. Drumul a căzut de sub cele două vrăjitoare, apoi a tunat și a crăpat ca o coloană uriașă, în timp ce se trânti pe dealuri ondulate. Praful s-a aruncat spre cer, iar lumina soarelui a aprins brusc cu un foc orbitor.

Pully se clătină până unde se prăbușise Twilight, văzând stropi de sânge maro și plictisitor de pe suprafața crăpată și spartă a drumului. — Swish, dracu' de prostule! Eram beți! Beat de 'eran acum te uiti!'

Skwish s-a târât liber din jumătatea de duzină de Shake care se prăvălise în ea. „Oh, suntem în turbulențe acum – această anna Gallan! Este partea nefavorabilă un Gallan! Partea nefavorabilă! Este moartă, Pully? Este ea?

— În apropiere, Skwish, în apropiere – a continuat prea mult – ar fi trebuit să fim atenți. Am urmărit „er".

— Du-te înapoi, Pully! Nu putem fi aici. Nu putem!'

În timp ce cele două tinere îngenuncheau de Yan Tovis, masa de refugiați a fost implicată în propria sa recuperare haotică. Membre rupte, mănunchiuri împrăștiate de posesiuni, fiare în panică. Dealurile care flancheau drumul erau dezfundate, împânzite cu aflorințe ascuțite. Nici un copac la vedere. Prin ceata de praf, care plutea acum pe vânt, cerul era fără nori – și erau trei sori.

Yedan Derryg și-a scanat trupa de soldați, a fost mulțumit că nimeni nu suferise mai mult decât vânătăi și zgârieturi. — Sergent, îngrijește-te de răniți – și stai pe drum – nimeni nu trebuie să-l părăsească.

— Domnule.

Apoi a pornit, făcându-și drum în jurul refugiaților înghesuiți – insulari cu ochii mari tăcuți de frică, cu capetele ridicându-se și întorcându-se pentru a-și urmări trecerea. Yedan i-a găsit pe cei doi căpitani, Pithy și Brevity, conducând una dintre echipele lor improvizate în îndreptarea unui cărucior răsturnat.

— Căpitani, dați comanda ca toată lumea să rămână pe drum – nici un pas de acolo, înțeles?

Cele două femei schimbară priviri, apoi Pithy ridică din umeri. 'Putem face asta. Ce s-a întâmplat?'

— Arăta deja rău, spuse Brevity, nu-i așa?

— Și acum, a adăugat Pithy, este și mai rău. Trei sori, de dragul lui Errant!'

Yedan se strâmbă. — Trebuie să mă îndrept spre partea din faţă a coloanei. Trebuie să vorbesc cu sora mea. Voi afla mai multe când mă întorc.

El a continuat.

Călătoria a fost crudă, deoarece Watchul nu a putut să nu observe starea jalnică a refugiaților, a insulelor și a lui Shake deopotrivă. El a înțeles bine necesitatea de a părăsi malul și insulele. Marea nu i-a mai respectat, nici pământul,

nici oamenii care s-au agățat de el. Sora lui nu a avut de ales decât să-i ia. Dar și ea îi *conducea* . Profețiile antice o bântuiau, cerând sacrificii groaznice, dar Shake-ul ei erau creaturi sărace în cea mai mare parte. Nu aparțineau legendelor, poveștilor despre curaj și sfidare hotărâtă – el văzuse la fel de multe în chipurile vrăjitoarelor și vrăjitorilor pe care le tăiase. Și a văzut la fel și aici, în timp ce trecea prin mulțime. The Shake erau un popor diminuat, în număr, în spirit. Generație după generație, se făcuseră *mici* , de parcă blândețea era singura strategie de supraviețuire pe care o înțelegeau.

Yedan Derryg nu știa dacă erau capabili să se ridice din nou.

Insulei, gândi el, s-ar putea dovedi mai competenți decât Shake, dacă Pithy și Brevity ar fi o măsură. Le-ar putea folosi. Letherii au înțeles valoarea adaptabilității, până la urmă. Și din moment ce aceștia erau cei care îl aleseseră pe Yan Tovis ca regină, el putea exploata acea loialitate.

Aveau nevoie de o armată. Cei doi căpitani au avut dreptate. Și se uitau la el să-l conducă. Asta părea destul de clar. Sarcina lui era acum să-și convingă sora.

Desigur, nevoia lor primordială în acest moment era să părăsească acest loc. Înainte ca locuitorii săi să le găsească.

Îndepărtându-se de ultima grămadă de refugiați, văzu că un fel de perimetru fusese stabilit de – remarcă încruntat – două tinere și o jumătate de duzină de tineri Shake înarmați cu sulițe de pescuit. Femeile erau ocupate să zgârie brazde de pe drum cu târâi de coarne, spirale și cercuri ondulate – saloane de modă, își dădu seama Yedan cu o tresărire în golul dintre paznici și un mic cort înconjurat de o palisadă aspră de stâlpi ciopliți.

Stalpi de vrăjitori. Yedan Derryg s-a apropiat de gardieni, care s-au despărțit pentru a-l lăsa să treacă – scutându-l de efortul de a-i bate pe proști fără sens – și s-a oprit în fața femeilor. — Ştii ce faci? el a cerut. „Asemenea ritualuri aparțin vrăjitoarelor bătrâne, nu ucenicilor lor – unde este sora mea? În cort? De ce?'

Femeia cea mai apropiată de el, curbată sub cârpele ei, cu părul negru strălucind în lumina soarelui, și-a pus două degete sub ochii ei mari și întunecați, apoi a zâmbit. „Celul vede, dar rămâne orb, un orb și un orb”. Apoi ea a râs.

Yedan îşi îngustă privirea, apoi aruncă o a doua privire celeilalte femei.

Acesta s-a îndreptat din gravarea drumului. Ea și-a ridicat brațele ca și cum ar fi vrut să se arate – lacrimile și găurile din cămașă dezvăluind carnea netedă, plinătatea rotundă a sânilor. — Ți-e foame, Witchslayer? Și-a trecut o mână prin părul castaniu și apoi a zâmbit îmbietor.

— Vezi ce ne-a făcut sângele ei? a exclamat primul. — Nu ne-ai omorât în apropiere. Lăsându-i pe cei doi, ceea ce ne-a făcut bogați cu putere, și vezi ce a făcut?

Yedan Derryg se încruntă încet. — Pully. Skish.'

Ambele femei au urcat pașii de deschidere ai dansului Shake Maiden.

Mârâind pe sub răsuflare, se plimba între ei, având grijă să nu zgârie modelele tăiate în pământul strâns al drumului.

Cel pe care l-a considerat Pully se grăbi lângă el. — Ai grijă, morsă grasă, acestea sunt cele mai mari...

— Secţii. Da. Mi-ai înconjurat sora cu ei. De ce?'

— Doarme, nu te tulbura.

„Eu sunt ceasul. Trebuie să vorbim.

— Doarme!

Se opri, se uită la vrăjitoare. — Ştii unde suntem?

'Tu?'

Yedan se uită la ea. Văzu tremurul în spatele ochilor ei. — Dacă nu, spuse el, stăpânirea Liosanului, atunci un tărâm vecin în domeniul lor.

Pully tresări. — Ceasul vede și nu este orb, șopti ea.

În timp ce se mișca pentru a continua spre cort, vrăjitoarea a rupt o mână pentru a-l opri. — Lissen. Nu dormi. În apropiere, o comă - ea nu știa să-și încetinească propriul sânge, doar să-l lase să se reverse - în apropiere, ucide.

Strânse din dinți, mestecă în tăcere o clipă, apoi întrebă: — I-ai legat rănile?

— Am făcut-o, răspunse Skish în spatele lor. — Dar, mie, am întârziat...

— Prea ocupat cu dansul.

Nicio femeie nu a răspuns.

— Mă voi uita la sora mea.

— Și atunci rămâi aproape, spuse Pully, și aduce-ți soljers.

Yedan arătă spre unul dintre paznicii Shake. — Trimite-l înapoi căpitanilor Pithy și Brevity. Ei trebuie să preia comanda ariergardei împreună cu compania lor. Atunci pune-l pe băiatul tău să-mi conducă trupa înapoi aici.

Skish se întoarse pentru a-i respecta comenzile.

Erau la culoare, da, aceste două vrăjitoare. Și speriat. Două forțe pe care le putea folosi pentru a le asigura cooperarea. Asta și vinovăția pe care trebuie să o simtă acum, după ce au băut adânc când - dacă nu pentru uciderea celorlalți de către Yedan - nu ar fi putut decât să reușească o înghițitură cu restul împărțit între zeci de rivali uscați. De acum înainte îi va ține jos, a jurat el. Servirea familiei regale. — Pully, spuse el acum. — Dacă te descopăr din nou că îmi ascunzi vreodată informații – sau de la sora mea – te voi vedea ars de viu. Sunt înțeles?

Ea păli și aproape că se dădu înapoi.

Se apropie, lăsându-i să nu se retragă. — Eu sunt ceasul.

— Da. Tu ești ceasul.

— Și până când regina își revine, comand această coloană, inclusiv tu și Skwish.

Ea a dat din cap.

— Asigură-te că sora ta vrăjitoare înțelege.

'Eu voi.'

Se întoarse și se îndreptă spre cort. ghemuit la intrare. Ezită, gândindu-se, apoi întinse mâna să tragă deoparte clapeta de piele – suficient pentru a-i oferi o vedere înăuntru. Aer fierbinte și înțepător a ieșit. Ea zăcea ca un cadavru, cu brațele în lateral, cu palmele în sus. Putea doar să distingă cusăturile cu intestine negre care cuseau tăieturile cuțitului. Întinzând mâna înăuntru, el luă unul dintre picioarele ei goale în mână. Frig, dar putea detecta cele mai slabe pulsuri. A lăsat piciorul în jos, a închis clapeta și s-a îndreptat.

— Pully.

Ea stătea acolo unde o lăsase. 'Da.'

— S-ar putea să nu-și revină așa cum este.

— Nu, s-ar putea să nu.

— Are nevoie de întreținere. Vin, carne. Poți să forțezi asta în ea fără a o sufoca?

Pully dădu din cap. — Avem nevoie de un tub de șarpe.

'Găsește una.'

— Swish!

'Am auzit.'

Yedan și-a făcut drum înapoi prin saloane. Patru cai erau legați de căruța de aprovizionare a surorii sale. L-a ales pe cel mai mare, un castron negru cu un foc alb pe frunte. Fiara era desăuată, dar înfrânată. L-a scos din ceilalți și apoi a sărit pe spate.

Pully îl privea. — Nu pot trece prin saloane!

— Nu vreau, răspunse el, adunând frâiele.

Vrăjitoarea se uită uluită. 'Atunci unde?'

Yedan a mestecat o vreme, apoi și-a dus calul spre cele mai apropiate dealuri.

Pully țipă și apoi sări să-i blocheze calea. — Nu de pe drum, prostule!

„Când mă voi întoarce”, a spus el, „o vei trezi”.

'Nu fi prost! S-ar putea să nu ne găsească deloc!

S-a gândit să descălece, să urce și să o încătușeze. În schimb, s-a uitat pur și simplu la ea, apoi a spus cu voce joasă: „Acum cine e prostul, vrăjitoare? Mă duc să-i întâlnesc și, dacă va fi nevoie, îi voi încetini. Destul de mult ca să o iei pe sora mea înapoi pe picioare.

— Și apoi te așteptăm?

'Nu. De îndată ce va putea, vei părăsi acest tărâm. De data aceasta, a adăugat el, o vei ajuta. Tu și Skish.

'Desigur! Am fost pur și simplu neglijenți.

— Când sosește trupa mea, informează-l pe sergentul meu că trebuie să o apere pe regina. Detaliază-le pentru a înconjura cortul – nu-i supraaglomera cu pacienții tăi, vrăjitoare.

— Ține-te, Witchslayer, spuse Pully. — Ține-te bine, dacă mintea ta rătăcește, pentru o clipă...

— Știu, răspunse Yedan.

Se mişcă într-o parte, apoi se apropie şi puse o mână pe capul castrului. — Asta ar trebui să facă, mormăi ea cu ochii închiși. — Intenționat, neînfricat. Ține-l strâns...

— Despre asta știu mult mai multe decât tine, vrăjitoare.

Oftând, ea se întoarse. — Un comandant nu-și părăsește comanda. Un prinț nu își părăsește poporul.

— Acesta are.

Și-a dat calul în mișcare. Copitele bătură pe pământul împodobit dincolo de drum.

Acest lucru depindea de reînvierea surorii lui - suficient pentru a-i îndepărta din acest loc infernal - un prinț trebuie să aleagă când este deziderabil. Yedan a înțeles riscul. Dacă nu s-a trezit. Dacă ea a murit, atunci, cu adevărat, plecarea lui i-ar fi blestemat pe poporul lui - dar atunci, dacă sora lui nu și-a revenit și repede, atunci întreaga coloană era oricum condamnată. Da, putea să-și lase propriul sânge, iar vrăjitoarele puteau să-l apuce și să facă ceea ce trebuie făcut - dar ar încerca și să-l înrobească - nu se puteau abține, știa el. El era bărbat și ei erau femei. Astfel de lucruri au fost pur și simplu. Pericolul mai mare

era că vor pierde controlul asupra puterii din mâinile lor – două vrăjitoare, chiar și cele vechi, formidabile, nu erau suficiente. Era nevoie de zece sau douăzeci în absența unei regine pentru a modela un simulacru al concentrării necesare cerute pe Drumul lui Gallan. Nu, nu se putea baza pe Pully și Skwish.

Skwish a venit alături de sora ei, vrăjitoare. L-au privit pe Yedan Derryg urcând pe panta primului deal. — Asta-i rău, Pully. Un prinț nu...

— Acesta are. Ascultă, Skwish, trebuie să fim atenți acum.

Skish ridică tubul de șarpe. Dacă am lăsat-o, vom trăi sau muri așa cum am plănuit mai întâi...

— O să știe... îi va tăia un cec.

„Nu se întoarce...”

— Atunci avem nevoie de ea în viață, nu-i așa? Nu putem să-l folosim așa cum am plănuit-e prea înțelept-nu ne lasă să-l luăm-L-am privit în ochi, el pe acel orse, Skwish. Ochii lui și ochii lui, și așa că vă spun că va fi rău dacă se întoarce.

— Nu va face. Și îl putem menține slab, destul de slab, adică...

'Prea riscant. Trebuie să ne scoată afară. Putem încerca ceva mai târziu, când suntem cu toții în siguranță, îi putem da jos atunci. Cel a plecat sau e'en ambele. Dar nu de data asta, Skish. Acum, cel mai bine ar trebui să hrănești ceva. Începeți cu vin, care vă va slăbi gâtul.

— Știu despre ce mă refer, Pully, lasă-te.

Castrul avea spatele lat, ceea ce facea o plimbare confortabilă. Yedan a călărit la galop. În față, dealurile s-au îngroșat de tufiș, iar dincolo era o pădure de copaci albi, ramuri ca oase răsucite, frunze atât de întunecate încât să fie aproape negre. Chiar înaintea lor, pe lungimea marginii împădurite, dolmenele de granit cenușiu trandafir, cu marginile lor canelate și fețele înțepate de adâncituri în formă de cupă, măcinate. Fiecare piatră era masivă, de două ori înălțimea unui bărbat matur, iar la picioarele fiecăreia pe care le vedea erau cranii.

Își încetini montura, frânându-se la o jumătate de duzină de pași de cea mai apropiată piatră în picioare. Stătea nemișcat, muștele bâzâind în jurul urechilor pâlpâitoare ale calului și studiau acele ofrande înspăimântătoare. Judecata rece nu a lipsit niciodată de

pelerini. Din păcate, dreptatea adevărată nu avea niciun motiv să respecte secretele, așa cum descoperiseră clar acei pelerini cu pumnii strânși. O revelație finală și fatală.

Zgomote minute în aer au anunțat apropierea unei puteri groaznice, în timp ce muștele bâzâind se aprindeau în mijlocul zborului, corpurile negre izbucnind ca ghindele într-un foc. Calul s-a scuturat ușor, mușchii devenind încordați sub Yedan, apoi a pufnit de teamă bruscă.

— Stai, murmură Yedan, cu vocea calmând fiara.

Cei din linia regală dintre Shake posedau cunoștințe străvechi, amintiri groase ca sângele. Povești despre dușmani străvechi, dușmani jurați ai malului nesigur. Poate mai mult decât majoritatea, conducătorii Shake au înțeles că un lucru poate fi și unul și celălalt, sau chiar niciunul. Laturile aveau fețe inferioare și chiar și acești termeni erau suspecti. Limbajul însuși se bâlbâia în fața unor astfel de complexități, atât de subtilități rampante ale naturii.

În acest loc, totuși, aromele amestecate ale compasiunii erau anatema puterilor care conduceau.

Cu toate acestea, silueta singură care ieși din pădure era atât de neașteptată, încât Yedan Derryg mormăi de parcă ar fi fost lovit cu pumnul în piept. — Acest tărâm nu este al tău, spuse el, luptându-se să-și controleze calul.

„Acest pământ este consacrat pentru adjudecare”, a spus Forkrul Assail. — Mă numesc Repose. Dă-mi numele tău, căutător, ca să te cunosc...

— Înainte de a mă judeca?

Creatura înaltă, neplăcută, goală și fără arme, își înclină capul. 'Nu eşti singur. Tu și adepții tăi ați adus discordie pe acest pământ. Nu mă întârzia - nu poți sustrage ceea ce se ascunde în tine. Eu voi fi adevărul tău.

— Eu sunt Yedan Derryg.

Forkrul Assail se încruntă. „Asta nu mă face să intru – de ce? Cum mă blochezi, muritorule?

— Îți voi da răspunsul, răspunse Yedan, alunecând de pe cal. Și-a scos sabia.

Repose se uită la el. — Sfidarea ta este inutilă.

Yedan înainta spre el. 'Este? Dar, cum poți ști cu siguranță? Numele meu nu-ți aduce nicio cumpărare asupra sufletului meu. De ce este asta?'

— Explică asta, muritorule.

— Numele meu este lipsit de sens. Titlul meu este cel care deține adevărul meu. Titlul meu și sângele meu.

Forkrul Assail și-a schimbat atitudinea, ridicând mâinile. — Într-un fel sau altul, te voi cunoaşte, muritore.

'Da, tu vei.'

Repose atacat, cu mâinile încețoșate. Dar acele arme mortale tăiau aerul gol, în timp ce Yedan se afla brusc în spatele Forkrul Assail, sabia tăindu-se în spatele picioarelor alungite ale creaturii, marginea de fier tăind între cei doi genunchi cu balamale ale fiecărui picior, tăind tendoanele îngropate - Repausul s-a răsturnat înainte, cu brațele zvâcnind. .

Yedan s-a tăiat a doua oară, tăind brațul stâng al Assailului. Sânge albastru, subțire, stropit pe pământ.

— Eu sunt Shake, spuse Yedan, ridicând încă o dată sabia. — Eu sunt ceasul.

Sâsâitul brusc de la Repose a fost de scurtă durată, când sabia lui Yedan a luat din vârful capului Forkrul Assail.

A pierdut puțin timp. Auzea bubuitul copitelor. Sărind pe spatele calului său, a adunat hăţurile într-o mână şi, tot ţinându-şi sabia pătată de albastru, a făcut roată fiara.

Cinci Tiste Liosan se îndreptau spre el, cu lăncile îndreptate.

Yedan Derryg și-a condus calul direct spre ei.

Aceștia erau cercetași, știa el. Îl doborau și apoi trimiteau un călăreț înapoi să adune o armată punitivă - apoi călăreau la coloană. Unde i-ar măcelări pe toți. Aceștia erau cei la care se așteptase.

Linia de pietre în picioare se afla în stânga lui Yedan. În ultimul moment, înainte ca decalajul dintre el și Tiste Liosan să se închidă, Yedan și-a târât calul între două dintre pietre. A auzit o lance sfărâmându-se și apoi mârâituri de frustrare în timp ce trupa trecea cu tunet pe lângă. Castrul a răspuns cu prospețime în timp ce îl ghida înapoi prin linie, învârtindu-se pentru a veni în spatele celui mai apropiat Tiste Liosan - cel care își rupsese lancea pe unul dintre dolmene și care acum își întindea mâna spre sabia chiar când își frâna. .

Sabia lui Yedan s-a prins sub marginea cârmei emailate, tăindu-i gâtul. Capul decapitat s-a învârtit într-o parte, pocnind de un dolmen.

Veghea își plesni lama lamei pe crupa calului alb, lansând-o înainte într-o fante, apoi, împingându-și călcâiele în flancurile propriului cal, trase în urma celuilalt cal.

Cei patru Liosan rămași se învârteseră în formație, afară și departe de pietrele în picioare, și acum se adunau pentru a doua încărcare.

Calul tovarășului lor căzut a galopat direct spre ei, forțând călăreții să se împrăștie încă o dată.

Yedan l-a ales pe Liosanul cel mai aproape de dolmenuri, prinzându-l pe bărbat înainte de a-și putea îndrepta lancea. O tăietură transversală a tăiat brațul drept al cercetașului la jumătatea distanței dintre umăr și cot, marginea tăindu-se și rupând coaste în timp ce calul lui Yedan îl trăgea pe lângă războinicul care țipă.

O strângere sălbatică în frâu l-a adus alături de un alt cercetaș. El văzu ochii femeii în timp ce ea se răsuci în şa, îi auzi blestemul mârâit, înainte de a-i înfige vârful sabiei în partea mică a spatelui ei, lovind între plăcile armurii de-a lungul cusăturii dantelate.

Brațul i-a fost răsucit dureros, deoarece în rola ei de moarte ea i-a prins momentan sabia, dar el a reușit să smulgă arma.

Ceilalți doi călăreți strigau unul către altul, iar unul s-a îndepărtat cu putere de luptă, punând călcâiele calului său. Ultimul războinic și-a adus montura și a coborât lancea.

Yedan și-a îndemnat moșul să intre într-o încărcare fulgerătoare, dar într-un unghi departe de atacatorul său, în direcția cercetașului care fugea. O evaluare de o clipă i-a spus că nu va prinde bărbatul. În schimb, se ridică în sus, cu genunchii ancorați strâns de fiecare parte a coloanei vertebrale a castrului. Și-a tras brațul înapoi și și-a aruncat sabia.

Vârful s-a trântit în sus și sub brațul drept al călărețului, a împins o mână între coaste, suficient de adânc încât să se cufunde în plămân. S-a răsturnat de pe cal.

A sosit ultimul călăreț, venind la Yedan dintr-un unghi. Yedan se răsuci pentru a înlătura lama de fixare a lăncii, simțindu-l că i se desprinde prin braț și apoi se pătrunde adânc în oasele încheieturii mâinii. Durerea îi cuprinse brațul.

Și-a târât calul în valul călărețului – Liosanul oprea. O greseala. Yedan îl prinse și se aruncă pe spatele bărbatului, târându-l de pe șa.

Se auzi o pocnire satisfăcătoare a unui os când ceasul a aterizat deasupra războinicului. Își duse mâna bună în sus și rotund la fața lui Liosan, degetul mare înfipându-se într-o orbită și degetele închizându-se ca niște gheare pe buza superioară și pe nas. Și-a înfipt brațul rănit cu brațul slăbit în gura bărbatului, forțând fălcile să deschidă.

Mâinile îl sfâșiară, dar slab, în timp ce Yedan își forța degetul mare mai adânc, cât de departe putea, apoi îl înclina în sus, dar nu reuși să ajungă la creier. S-a pus în genunchi, ridicând capul lui Liosan, prinzându-și degetul mare încorporat sub creasta sprâncenei. Și apoi o forța, răsucindu-se chiar și în timp ce apăsa cu brațul însângerat și blindat prins peste gura bărbatului. Articulațiile au izbucnit, maxilarul s-a slăbit și apoi, în timp ce corpul lui Liosan se zvârnea în frenezie, vertebrele s-au despărțit și războinicul a mers moale sub el.

Yedan se ridică în picioare.

L-a văzut pe cercetașul cu plămânul perforat încercând să se urce înapoi pe cal. Adunând o lance, Yedan trecu cu pași mari peste. A folosit mânaia pentru a-l doborî pe războinic de pe cal, trimițându-l pe bărbat să se întindă, apoi a făcut un pas și a pus vârful pe pieptul Liosanului. Privind în jos în ochii plini de groază ai bărbatului, el a împins lancea, folosind toată greutatea. Suprafața de smalț a armurii s-a înnebunit, iar apoi vârful a străbătut.

Yedan a împins mai tare, răsucind și șlefuind lama zimțată în pieptul lui Liosan.

Până când a văzut lumina părăsind ochii războinicului.

După ce s-a asigurat că ceilalți erau morți, și-a legat brațul rănit, și-a luat sabia și apoi lăncile supraviețuitoare și cuțitele lungi de pe cadavre, împreună cu cârmele. Adunând caii și legându-i de o plumbă eșalonată, porni la galop pe drumul pe care venise.

Era un prinț al Shake, cu amintiri în sânge.

Yan Tovis a deschis ochii. Siluete umbrite alunecau înainte și înapoi deasupra ei și în lateral - ea nu-și dădea nici un sens, nici vocile stinse din jurul ei - voci care păreau să vină din aerul liniştit însuși. Era învelită în sudoare.

Pereții cortului... ah, iar umbrele nu erau altceva decât siluete. Vocile veneau de afară. Ea se strădui să se ridice, rănile de la încheieturi usturându-se în timp ce suturile se întindeau. Ea s-a încruntat la ei, încercând să-și amintească... lucruri. Lucruri importante.

Gustul de sânge, învechit, mirosul de febră – era slabă, amețită, și era... pericol.

Inima bătând cu bătaie, ea a forțat drum prin intrare, în mâini și în genunchi, lumea învârtindu-se în jurul ei. Lumină strălucitoare, orbitoare, focuri arzătoare pe cer - doi, trei, patru- *patru sori* !

— Inălţime!

S-a așezat pe spate pe coapse, mijită în sus, în timp ce o siluetă se apropie. 'OMS?'

— Sergent Trope, Alteță, în compania lui Yedan. Vă rog, nu vă târâiți mai departe, vrăjitoarelor - sunt paznici, peste tot, Alteță. În jurul tău. O clipă, vrăjitoarele sunt pe drum.

Ajută-mă să mă ridic. Unde este fratele meu?

— A plecat, Alteţă. Ceva timp în urmă. Înainte de a răsări al patrulea soare - și acum ardem de vii...

Ea îi luă brațul oferit și se ridică în picioare. — Nu sori, sergent. *Atacurile* .'

Era un bărbat cu cicatrici, cu fața lovită de zeci de ani de viață grea. — Înălţime?

„Suntem atacați, trebuie să plecăm de aici. Trebuie să plecăm acum!

— O, regină! Pully dansa mai aproape, eludând liniile înțepate ale saloanelor care înconjurau cortul. 'Se întoarce! Vînător de vrăjitoare! Trebuie să ne pregătim - picurare picurare picurare niște sânge, Alteță. Te-am adus înapoi, eu un Skwish și am făcut-o. Lasă-o deoparte, nebunule, lasă-te să stea!

Dar Yan Tovis s-a ținut de încheietura sergentului ca un copac înrădăcinat și avea nevoie de asta. Se uită cu privirea la Pully. — Înțeleg, am băut adânc.

Vrăjitoarea tresări. — Nepăsător, noi toți, regina. Dar vezi, ceasul vine cu cai de rezervă, cai albi!

Yan Tovis ia spus lui Trope: „Înlătură-mă din aceste secții, sergent”. *Și scoate-mi această vrăjitoare drăguță din față.*

Auzea caii apropiindu-se și, de pe drum, suferința a mii de oameni a cuprins-o într-un val inundabil – aproape că a căzut sub acel potop.

— Înțeles, Alteță...

Ea se îndreptă. Un al cincilea soare prindea viață la orizont. Elementele de fier ale armurii lui Trope erau fierbinți și ea tresări la atingerea lor, dar tot nu voia să-i dea drumul brațului. Și-a simțit pielea strânsă- *Suntem prăjiți de vii.*

Fratele ei, cu un braț legat în cârpe îmbibate de sânge, s-a oprit la marginea drumului. Yan Tovis se uită la caii din urmă. Cai Liosan, da. Acea gheață de lănci, cuțitele lungi în teacă și grămadă de cârme. Liosan.

Skwish și Pully au fost deodată acolo, chiar pe marginea drumului. Pully chicoti în râs.

Yan Tovis a studiat chipul fratelui ei. 'Cat de curand?' ea a intrebat.

Ea i-a urmărit mănunchiul fălcilor cu barbă în timp ce el își mesteca răspunsul, înainte să-și miște ochii și să spună: „Avem timp, regina”.

— Bine, se răsti ea. — Vrăjitoare, ai grijă de mine. Începem, nu în grabă, dar începem.

Două tinere, zbârnâind și clătinându-și capetele ca niște hărțile care au fost cândva. Ambiții noi, da, dar temeri vechi, vechi.

Yan Tovis a întâlnit din nou ochii lui Yedan și a văzut că știa. Și a fost pregătit. *Witchslayer, poate că nu ai terminat cu asta, înainte să se termine totul.*

Capitolul unsprezece

În primii cinci ani ai domniei regelui Tehol Singurul, nu au existat încercări de asasinat, nici insurecții, nici conspirații de o asemenea amploare încât să pună în pericol coroana; fără conflicte cu tărâmurile vecine sau triburile de graniță. Regatul era bogat, dreptatea a predominat, oamenii de rând au găsit prosperitate și o mobilitate fără precedent.

Faptul că toate acestea au fost realizate cu doar o mână de proclamații și edicte modeste face situația cu atât mai remarcabilă.

Inutil să spun că nemulțumirea îl bântuia pe Lether. Mizeria s-a răspândit ca o ciumă. Nimeni nu era fericit, lista plângerilor auzite pe străzile aglomerate și pline de viață creștea cu fiecare zi care trecea.

Evident, trebuia făcut ceva...

Viața lui Tehol Janath

Tehol , nu e nimic de făcut. ridică cadoul Akrynnai și se uită la el o vreme, apoi oftă.

— Nicio sugestie, domnule? întrebă Bugg.

— Sunt în pierdere. Renunț. Continui să încerc, dar trebuie să recunosc: este fără speranță. Dragă soție?

— Nu mă întreba.

— Sunteți de ajutor. Unde este Brys?

— Cu legiunile lui, soț. Mă pregătesc de marș.

„Prioritățile omului sunt o mizerie. Îmi amintesc cum a disperat mama noastră.

— De la Brys? întrebă Janath, surprinsă.

'Ei bine, nu. Eu, mai ales. Nu contează. Problema aici este că ne confruntăm cu un dezastru. Unul care ar putea afecta această națiune pentru generațiile viitoare. Am nevoie de ajutor și văd cum niciunul dintre voi de aici nu poate gestiona o singură sugestie utilă. Consilierii mei sunt chiar mai jalnici decât omul pe care pretind să-l sfătuiască. Situația este intolerabilă. Făcu o pauză, apoi se încruntă spre Bugg. „Care este protocolul? Găsește-mă pe acel diplomat ca să-l pot alunga din nou de aici... nu, stai, trimite-l pe emisar.

— Eşti sigur, sire?
— De ce n-aş fi?
Bugg făcu semn către cadoul din mâinile regelui. — Pentru că nu suntem mai aproape de a găsi un cadou potrivit în reciprocitate.
Tehol se aplecă înainte. — Și de ce, dragă cancelar, asta?
— Pentru că niciunul dintre noi nu știe ce este chestia aia, sire.
Tehol se strâmbă. „Cum poate acest lucru să învingă cele mai mari minți ale regatului?”
— Nu știam că le-am încercat încă, murmură Janath.
„Este din os, coarne, perle încrustate și are două mânere”. Tehol a așteptat, dar nimeni nu avea nimic de adăugat la acea descriere succintă. — Cel puțin, cred că sunt mânere...
Janath îi ținu respirația și apoi spuse: — Oh.
Regele Tehol se scărpina pe falcă. — Cred că mai bine ar fi emisarul să mai aştepte puţin.
— Decizie bună, sire.
— Asemenea opinii, Bugg, sunt neprețuite. Acum, dragă soție, să ne retragem în camerele noastre private pentru a continua explorarea acestei, uh, ofertă?
— Trebuie să fii supărat. Găsiți Shurq Elalle. Sau Rucket.
— În sfârșit, un sfat potrivit!
— Și îmi voi cumpăra un pumnal nou.
— Asta indică emoții înalte, iubitul meu. Furia geloasă nu te devine.
— Nu devine nimeni, soț. Chiar nu credeai că vreau să-mi urmezi sugestia?
— Ei bine, este adevărat că este ușor să faci sugestii când știi că nu vor fi luate în considerare.
'Da, este. Acum, vei găsi o cameră mică cu o ușă robustă și încuietori multiple, iar odată ce emisarul a plecat, intră acel dar, să nu mai vadă niciodată lumina zilei. Și s-a așezat înapoi pe tron, cu brațele încrucișate.
Tehol privi cu disperare cadoul, apoi oftă din nou. — Trimite după emisar, Bugg.
— Imediat, sire. Făcu un semn către un servitor care aștepta la capătul îndepărtat al sălii tronului.
— În timp ce aşteptăm, este vreo afacere regală la care trebuie să ne gândim?
— Declarația ta de repatriere, domnule, asta va crea probleme.

Tehol bătu cu un pumn brațul tronului. — Și necazul este exact ceea ce vreau! Indignare! Ultraj! Proteste! Lăsați oamenii să bată și să-și scuture pumnii noduși! Da, să amestecăm această tocană aburindă, să fluturăm oala, împroșcând toți pereții și mai rău.

Janath se întoarse să-l privească speculativ.

Bugg mormăi. — Ar trebui să funcționeze. Adică, luați pământ unor familii foarte bogate. Ai putea fomenta o insurecție generală. Presupunând că ar fi util.

'Util?' întrebă Janath. „În ce context ar putea fi utilă insurecția? Tehol, te-am avertizat despre acel edict...

'Proclamare-'

- și furia pe care o vei incita. Dar ai ascultat?

— Cu siguranță că am făcut-o, regina mea. Dar permiteți-mi să vă întreb, sunt motivele mele mai puțin juste?

— Nu, a fost teren furat de la început, dar asta nu are rost. Învinșii nu o vor vedea așa.

— Și asta, iubirea mea, este tocmai punctul *meu* de vedere. Justiția mușcă. Cu dinți tăiosi și ascuțiți. Dacă nu, atunci oamenii de rând o vor percepe ca dezechilibrate, favorizând pentru totdeauna pe cei bogați și influenți. Când sunt jefuiți, bogații strigă pentru protecție și urmărire penală. Când fură, se așteaptă ca justiția să privească în altă parte. Ei bine, consideră asta un pumn regal în față. Lasă-i deștepți.

— Chiar te aștepți să elimini cinismul de la oamenii de rând, Tehol?

— Ei bine, soție, în acest caz este mai degrabă gustul dulce al răzbunării, dar te asigur că se dă o lecție mai profundă. Ah, destul de vorbăit despre lucruri fără importanță – sosește nobilul emisar Akrynnai! Apropie-te, prietene!

Bărbatul uriaș cu mantia de piele de lup înainta cu pași mari, arătându-și cea mai aprigă încruntătură.

Zâmbind, regele Tehol a spus: „Ne bucurăm de acest dar minunat și vă rugăm să transmiteți plăcerea noastră Sceptrului Irkullas și să-l asigurăm că ne vom strădui să-l folosim de îndată ce va apărea o oportunitate.”

Încruntarea războinicului s-a adâncit. 'Face uz? Ce fel de utilizare? Este o opera de artă, domnule. Lipește-l pe un perete blestemat și uită de el - asta aș face dacă ai fi tu. Un perete de dulap, de fapt.

'Ah văd. Iartă-mă.' Tehol se încruntă la obiect. — Artă, da. Desigur.'

— Nici măcar nu a fost ideea Sceptrului, mormăi emisarul. — O înțelegere străveche, nu-i așa? Între popoarele noastre? Un schimb de obiecte fără sens. Irkullas are un vagon intreg plin cu gunoaie asemanatoare de la voi Letherii. Se rostogolește după noi ca un câine artritic.

— Căruţa este trasă de un câine artritic?

Bărbatul mormăi. 'Mi-aș dori. Acum, am ceva de discutat. Putem merge mai departe cu asta?

Tehol zâmbi. — În orice caz. Acest lucru sa dovedit cel mai fascinant.

'Ce-a fost? Încă nu am început.

'Doar asa. Continuați, atunci, domnule.

— Credem că comercianții noștri au fost uciși de Barghast. De fapt, credem că sălbaticii pictați ne-au declarat război. Așa că facem apel la vecinii noștri loiali, Letherii, pentru ajutor în acest război nedorit. Și și-a încrucișat brațele, strălucindu-se.

— Există un precedent pentru asistența noastră în astfel de conflicte? întrebă Tehol, aşezându-şi bărbia într-o mână.

'Există. Întrebăm, spui „nu" și mergem acasă. Uneori, adăugă el, spui: „Desigur, dar mai întâi să avem o jumătate de mie de pășuni și douăzeci de rânduri de piei tăbăcite, o, și să renunțăm la suveranitatea Țărilor Kryn Freetrade și poate un ostatic regal sau doi. ." La care facem un gest nepoliticos și mergem spre casă.

— Nu există alte alternative? întrebă Tehol. — Domnule cancelar, ce i-a iritat atât de mult pe... cum se numesc din nou... Barnasties?

— Barghast, a corectat Bugg. „Clanuri White Face – ei revendică majoritatea câmpiilor drept patria lor ancestrală. Bănuiesc că acesta este motivul pentru care au pornit să cucerească Akrynnai.

Tehol se întoarse spre Janath și ridică o sprânceană. „Probleme de repatriere, vezi cum afectează oamenii? Bugg, aceşti Barghast sunt, într-adevăr, din acele ţări?

Cancelarul a ridicat din umeri.

— Ce fel de răspuns este acesta? întrebă Tehol.

— Singurul gen cinstit, sire. Problema este aceasta: triburile migratoare se mișcă, asta îi face migratori. Ele curg în valuri, încoace și în altul. Este posibil ca Barghast să fi locuit pe câmpii și pe o mare parte din Wastelands odată, cu mult, cu mult timp în urmă. Dar ce-i cu asta? Tarthenal a trăit și acolo cândva, iar Imass și Jheck – un

pământ bine călcat, după orice număr. Cine poate spune care pretenție este mai legitimă decât următoarea?

Emisarul lătră în râs. — Dar cine locuiește acolo acum? Noi facem. Singurul răspuns care contează. Vom distruge aceste Barghast. Irkullas îi cheamă pe Kryn și pe mercenarul lor, liderul de război Zavast. Îl cheamă pe Saphinand și pe D'rhasilhani. Și mă trimite la tine Letherii, să iau măsura noului tău Împărat.'

— Dacă vei zdrobi Barghast-ul cu ajutorul aliaților tăi, a spus Tehol, de ce să vii aici? Ce măsură căutați de la mine?

— Te vei năpusti când ni se întorc spatele? Spionii noștri ne spun că comandantul tău este pe câmp cu o armată...

— *Vă* putem spune asta, spuse Tehol. — Nu e nevoie de spioni...

— Preferăm spionii.

'Dreapta. Bine. Da, Brys Beddict conduce o armată Letherii...

— În pustietate, prin teritoriul nostru, de fapt.

— De fapt, spuse Bugg, vom ocoli în mare parte teritoriile dumneavoastră, domnule.

— Și cu străinii ăștia cu care mărșăluiești? întrebă emisarul, adăugând după întrebare un mârâit impresionant.

Tehol ridică o mână. — O clipă, înainte ca această paranoia să scape de sub control. Transmite următorul mesaj lui Sceptr Irkullas, de la regele Tehol al Lether. El este liber să-și pornească războiul împotriva Barghast-ului - în apărarea teritoriului său și altele - fără teama de agresiunea Letherii. Nici, adaug eu, nici cea a malazanilor, a străinilor, vreau să spun.

— Nu poți vorbi în numele străinilor.

— Nu, dar Brys Beddict și armata lui îi vor escorta și, așadar, garantează că nu va avea loc nimic perfid...

'Hah! Bolkando se luptă deja cu aliații străinilor!

Bugg pufni. „Asta vă dezvăluie că mult apreciata Alianță Bolkando are o coloană vertebrală de paie”, a subliniat el. — Lăsați-i pe Bolkando să-și rezolve singur mizeria. Cât despre malazani, asigură-l pe Irkulla, nu sunt interesați de tine sau de pământurile tale.

Ochii emisarului se îngustaseră, expresia lui una de suspiciune profundă, probabil patologică. „Voi transmite cuvintele tale. Acum, ce cadou trebuie să-i iau înapoi lui Irkullas?

Tehol și-a frecat bărbia. — Cum sună un vagon plin de mătăsuri, lenjerie, bare de fier de calitate și vreo sută de lingouri de argint, domnule?

Bărbatul clipi.

— Tradițiile depășite sunt cel mai bine lăsate în urmă, sunt sigur că Sceptrul Irkullas va fi de acord. Du-te, deci, cu binecuvântarea noastră.

Bărbatul s-a înclinat și apoi a plecat, țesând ca beat.

Tehol s-a întors către Janath și a zâmbit.

Ea și-a dat ochii peste cap. — Acum bietul nenorocit trebuie să răspundă în natură, ceea ce probabil îl va sărăci. Acele vechi tradiții au supraviețuit dintr-un motiv, soțule.

— El nu va fi sărăcit cu transportul pe care tocmai i-am trimis-o.

— Dar va trebui să o împartă între conducătorii săi de război, pentru a le cumpăra loialitatea.

— Oricum ar fi făcut asta, spuse Tehol. „Și de unde a venit această noțiune nebună de a cumpăra loialitate? Este o contradicție în termeni.

— Moneda este o obligație, spuse Bugg. „Cadourile impun onoarea celui care primește. Sire, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră acum ca Ceda. Călătoria pe care o intenționează Brys este mai grea decât am crezut inițial. Mă tem pentru soarta lui și a legiunilor sale.

— Presupun că aceasta se referă, spuse Janath, la motivele necunoscute ale familiei Malazan. Dar Brys nu este obligat să-i însoțească dincolo de Wastelands, nu-i așa? Într-adevăr, nu are intenția lui să se întoarcă odată ce acea întindere este străbătută cu succes?

Bugg dădu din cap. — Vai, acum cred că Wastelands sunt acolo unde așteaptă cel mai mare pericol. El a ezitat, apoi a spus: — S-a vărsat sânge pe acele soluri străvechi. Vor mai urma.

Tehol s-a ridicat de pe tron, cu cadoul Akrynnai în mâinile sale. A întins-o într-o parte și un servitor s-a grăbit să-l ia. — Nu cred că fratele meu este atât de inconștient de astfel de pericole pe cât crezi tu, Bugg. Şederea lui în tărâmul morţilor - sau oriunde ar fi fost - l-a schimbat. Nu este surprinzător, presupun. În orice caz, nu cred că s-a întors pe tărâmul celor vii doar ca să-mi țină companie.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Bugg. — Dar nu vă pot spune nimic despre calea pe care a urmat-o. Într-un fel, el stă în afara... ei bine, totul. Ca o forță, s-ar putea să-l considere nealiniat și, prin urmare, imprevizibil.

— De aceea, Errantul a căutat să-l omoare, spuse Janath.

— Da, răspunse Bugg. — Un lucru pot spune: în timp ce este în strânsă companie cu Malazans, Brys este poate mai ferit de Errant decât ar fi oriunde altundeva.

— Și la întoarcere? întrebă Tehol.

— Mă aştept ca Errantul să fie destul de preocupat până atunci, sire.

'De ce este asta?'

Bugg a întârziat să răspundă, iar pe chipul lui contondent se vedea o cântărire reticentă a riscurilor, care se termină cu o grimasă și apoi un oftat. — Mă obligă. În cea mai veche capacitate a mea, el mă obligă. Sire, până când Brys își va începe întoarcerea în regat, Errantul va fi ocupat... să se lupte cu mine.

Fierul de sub cuvintele lui Bugg îi făcu la tăcere pe ceilalți doi din sala tronului, pentru o vreme.

Tehol a vorbit apoi, fără să se uite nici la soția lui, nici la cel mai apropiat prieten al lui. — Voi face o plimbare în grădină.

L-au privit plecând.

Janath spuse: — La urma urmei, Brys este fratele lui. Și să-l fi pierdut o dată...

Bugg dădu din cap.

— Mai poți face ceva? l-a întrebat ea. — Pentru a-l proteja?

— Cine, Brys sau Tehol?

„În această chestiune, cred, ei sunt unul și același”.

— Există unele posibilităţi, a permis Bugg. „Din păcate, în astfel de circumstanțe ca acestea, adesea gestul se dovedește mai mortal decât amenințarea inițială”. El ridică o mână pentru a o preveni. — Desigur că voi face tot ce pot.

Ea și-a întors privirea. — Știu că o vei face. Deci, prietene, ești obligat... când ne vei părăsi?

'Curând. Unor lucruri nu li se poate rezista mult timp – îl fac să transpire. Apoi a mormăit și a adăugat: „Și asta mă face să transpir”.

„Este aceasta o „legare de sânge””? ea a intrebat.

El a tresărit, a privit-o curios. — Tot uit că ești un savant, regina mea. Această frază străveche conține multe straturi de înțeles și aproape la fel de multe secrete. Fiecare familie începe cu o naștere, dar nu poate fi niciodată una singură, nu-i așa?

„Singuratatea este simplă. Societatea nu este.

— Așa, Janath. A studiat-o o clipă. Ea stătea pe tron, aplecată într-o parte, cu capul sprijinit pe o mână. — Știai că ești însărcinată?

'Desigur.'

— Tehol?

'Probabil ca nu. Este încă devreme-Bugg, am suferit foarte mult în mâinile patriotiștilor, nu-i așa? Văd cicatrici pe corpul meu, dar nu-mi amintesc cum au ajuns ele acolo. Simt dureri înăuntru și așa că cred că există și cicatrici înăuntru. Bănuiesc că mâna ta în ciudata mea ignoranță – ai îndepărtat tot ce am trăit eu cel mai rău. Nu știu dacă ar trebui să-ți mulțumesc sau să te blestem.

— O măsură egală a ambelor, ar trebui să cred.

Ea îl privea egal. — Da, înțelegi necesitatea echilibrului, nu-i așa? Ei bine, cred că îi voi mai acorda câteva săptămâni înainte de a-l îngrozi pe soțul meu.

— Copilul este sănătos, Janath, și nu simt niciun risc – acele dureri sunt cele fantomă – am fost complet în vindecarea mea.

'Asta e o usurare.' Ea s-a ridicat. — Spune-mi, a fost pur și simplu o chestiune de imaginație întortocheată, sau artistul ăsta de la Akrynnai avea în minte ceva de nerespectat?

„Regina mea, nici muritorul, nici nemuritor nu poate înțelege mintea unui artist. Dar, ca regulă generală, între două răspunsuri posibile, alege-l pe cel mai sordid.

'Desigur. Ce prostie din partea mea.

„Draconus se pierde în Dragnipur. Sufletul lui Nightchill este împrăștiat în vânt. Grizzin Farl a dispărut cu milenii în urmă. Și Edgewalker ar putea foarte bine să nege orice constrângere din pură încăpățânare sau, eventual, o pretenție dreaptă de disociere. Knuckles reuși să zâmbească întortocheat, apoi ridică din umeri. — Dacă ar exista o prezență pe care mi-aș găsi nepotrivită mai presus de toate celelalte, Errastas, aceasta este Olar Ethil.

'Ea este moartă-'

„Si extrem de indiferentă față de această condiție – a îmbrățișat fără ezitare Ritualul lui Tellann, târfa oportunistă...”

— Și așa s-a legat de soarta T'lan Imass, spuse Errantul, în timp ce se uita la Kilmandaros. Uriașa creatură târâse un portbagaj masiv în centrul camerei, strângând încuietoarea cu o mână și apoi aruncând capacul înapoi; iar acum scotea diverse bucăţi de armură pătată de verde,

mormăind pe sub răsuflarea ei. Pe pereții din toate părțile, apa de mare curgea prin crăpăturile tot mai largi, învârtindu-se până la glezne și ridicându-se pentru a înghiți focul din vatră. Aerul devenea foarte rece.

— Nu atât de legat pe cât ai putea spera, spuse Sechul Lath. — Am discutat despre K'rul, dar mai este unul, Errastas. O entitate cea mai pricepută să rămână un mister pentru noi toți...

— Ardata. Dar ea nu este singura. Întotdeauna am simțit, Setch, că suntem mai mulți dintre noi decât și-a imaginat oricare dintre noi. Chiar și cu puterea mea, comanda mea asupra Tiglelor, eram convins că există fantome, care plutesc la marginea viziunii mele, a conștientizării mele. Fantome, la fel de vechi și de formidabile ca oricare dintre noi.

— Sfidând regula ta, spuse Sechul viclean, învârtind vinul de chihlimbar în paharul lui de cristal.

— Le este frică să se angajeze, spuse Errantul, batjocorind. — Ascunzându-se și unul de celălalt, fără îndoială. În mod separat, niciunul nu reprezintă o amenințare. În orice caz, acum este diferit.

'Este?'

'Da. Recompensele pe care le putem culege sunt vaste – orice a mai avut loc înainte este ca nimic. Gândește-te la asta. Tot ce ne-a fost furat ne-a revenit încă o dată în mâinile noastre. Fantomele, cei care se ascund - ar fi proști să ezite. Nu, calea înțeleaptă este să ieși din umbră.

Knuckles luă o gură de vin. Apa înmuia scaunul de sub el. — Casa este nerăbdătoare să ne spăleze.

Kilmandaros își ridicase din umeri într-un bulgăr îmbibat de lanț. Ea se întinse până la podeaua scufundată și ridică din vârtejul spumant o mănușă uriașă prin care apă țâșnea într-un potop. Ea a târât mănușa peste un pumn noduros, apoi s-a întins să-l găsească pe celălalt.

— E încântată, spuse Errastas.

— Nu, nu este, răspunse Knuckles. — I-ai trezit furia, iar acum trebuie să găsească un inamic demn de ea. Uneori, chiar și pentru tine, controlul este o amăgire, o îngâmfare. Ce dezlănțui aici...

— Este de mult întârziat. Încetează-ți eforturile de a mă submina, Setch, nu-ți dezvălui decât propriile slăbiciuni.

— Slăbiciuni de care nu am fugit niciodată, Errastas. Poți să spui același lucru?

Errantul și-a descoperit dinții. — Ești turnat. Nu poate fi anulat. Trebuie să ne luăm soarta în propriile mâini - uită-

te la Kilmandaros - ea ne va arăta cum trebuie să fie. Aruncă-ți temerile, acestea ustură ca otrava.

„ Sunt pregătit ” .

La cuvintele ei, ambii bărbați s-au întors. Era îmbrăcată pentru război și stătea ca o statuie bestială, o apariție învechită înconjurată de alge marine. Algele i-au pestrițat hașanul. Verdigris a cartografiat calota cîrmei ei. Apărătoarele late, joase, la grătar arătau ca niște chelae de fier, podul strălucind ca un clește de scorpion. Mâinile ei cu mănuși erau închise în pumni, ca niște cioburi uriașe la capetele brațelor ei mai multe articulate.

— Așa ești, spuse Errastas zâmbind.

— N-am avut niciodată încredere în tine, spuse Kilmandaros într-un mârâit.

Se ridică, încă zâmbind. „De ce ar trebui să fiu unic? Acum, cine dintre noi va deschide portalul? Knuckles, arată-ne puterea ta.

Bărbatul slăbit tresări.

Apa ajunsese la nivelul șoldurilor, nu și la șoldurile lui Kilmandaros, desigur. Errantul făcu un semn în direcția lui Sechul Lath. — Lasă-ne să te vedem așa cum ar trebui să fii. Acesta este primul meu cadou, Setch. Puterea a înflorit.

Figura străveche se încețoșă, se îndreptă, dezvăluind în cele din urmă un Forkrul Assail înalt și tânăr - care se clatina, fața întunecată. Și-a aruncat paharul. 'Cum îndrăznești! Lasă-mă așa cum am fost, dracu’!

— Darul meu, se răsti Errastas. „Să fie acceptat în spiritul în care este dat”.

Sechul își ridică mâinile alungite peste față. „Cum ai putut să crezi”, a răpit el, „am regretat vreodată ce am lăsat în urmă?” Își trase mâinile, uitându-se cu privirea. „Dă-mi înapoi tot ce am câștigat!”

'Esti un prost-'

— *Vom pleca acum* , spuse Kilmandaros, suficient de tare încât să tunete în cameră.

— Errastas!

'Nu! E gata!'

Un al doilea gest și un portal s-a deschis, înghițind un întreg zid al Casei. Kilmandaros trecu greoi, dispărând din vedere.

Errantul s-a confruntat cu Knuckles.

Ochii vechiului său prieten erau plini de o suferință atât de jalnică, încât Errastas mârâi: „Oh, așa cum vrei, atunci...” și smulse cu cruzime binecuvântarea de la bărbat,

privit cu satisfacție cum bărbatul se înclină, icnind de durere bruscă.

— Poartă-ți patosul, Setch, pentru că se potrivește al naibii de bine. Ce este asta? Nu ești binevenit întoarcerea lui?

— Îți face plăcere să faci durere, nu-i așa? Văd că ești neschimbat... în detaliile esențiale ale naturii tale. Gemuind, Sechul a evocat un toiag și s-a sprijinit greu de el. — Mai departe, Errastas.

— De ce trebuie să acru acest moment de triumf?

— Poate că doar îți amintesc de ceea ce ne așteaptă pe toți.

Errantul s-a străduit să nu-l lovească pe Knuckles, să nu doboare acel toiag cu o lovitură și să privească bătrâna creatură clătinându-se, poate chiar căzând. O plăcere de scurtă durată. Nedemn de a fi sigur. S-a îndreptat spre portal. — Stai aproape, bănuiesc că această poartă se va trânti în spatele nostru.

— S-a umplut, da.

Câteva clipe mai târziu, apa a răbufnit pentru a recupera camera, întunericul a devorat fiecare cameră, fiecare sală. Curenții s-au repezit, apoi s-au așezat, până când totul a rămas din nou nemișcat.

Casa era în pace.

Pentru un timp.

Căpitanul Ruthan Gudd avea obiceiul de a-și îngriji barba cu degetele, o afectare pe care Shurq Elalle a găsit-o iritante. Repausul gânditor era foarte bine, în ceea ce privește ipostazele, dar bărbatul era atât de concis încât începuse să bănuiască geniul lui era de genul inefabil; cu alte cuvinte, s-ar putea ca bărbatul să fie gros, dar suficient de inteligent pentru a-și asuma masca înțelepciunii și profunzimii. Prostia era cât de al naibii de succes și de ademenitor era toată treaba – acel indiciu de mister, vălul întunecat al ochilor lui, tăcerile lui puternice.

— De dragul lui Errant, pleacă de aici.

Trecu, apoi întinse mâna spre cureaua sabiei. 'Îmi va fi dor de tine.'

— Toată lumea îmi spune asta mai devreme sau mai târziu.

— O observație curioasă.

'Este? Adevărul simplu este că epuizez bărbații. În orice caz, sunt pe cale să navighez, așa că, în general, este la fel

de bine.

El a mormăit. — Prefer să stau pe o punte, să las pânzele să facă toată treaba, decât să mărșăluiesc.

— Atunci de ce ai devenit soldat?

Și-a trecut prin barbă, s-a încruntat și apoi a spus: „Obișnuință”. În timp ce se îndrepta spre uşă, făcu o pauză şi îşi miji ochii spre o urnă aşezată pe un perete. 'De unde ai luat asta?'

'Acel lucru? Sunt un pirat, Ruthan. Vin după lucruri.

— Atunci nu a fost cumpărat de la o tarabă din oraș.

'Desigur că nu. De ce?'

„Corii mi-au atras atenția. Șapte orașe, oala aia.

— Este o urnă, nu o oală.

— Căderea lui Coltaine. Ai prădat o navă Malazan... se întoarse și o privi. — Trebuie să fi fost recent. Te-ai aruncat pe una dintre navele noastre? Au fost furtuni, flota a fost împrăștiată de mai multe ori. Câteva s-au pierdut, de fapt.

Ea îi întoarse privirea categoric. — Și dacă aș fi avut? Nu aș fi știut nimic despre tine, nu-i așa?

El a ridicat din umeri. — Presupun că nu. Deși ideea că ai aruncat niște colegi malazani la sabie nu ține bine.

— Nu am făcut-o, a răspuns ea. — M-am năpustit pe o navă Tiste Edur.

După o clipă, dădu din cap. 'Are sens. I-am întâlnit prima dată în afara Ehrlitan.

— Ei bine, asta e o ușurare.

Ochii i s-au întărit. — Ești o femeie rece, Shurq Elalle.

— Și eu am mai auzit asta.

A plecat fără un alt cuvânt. Întotdeauna a fost mai bine așa, să găsești ceva enervant care să amărească momentul, un scurt schimb de cuvinte de biciuire, și apoi gata. Despărțirile dornice, picurând de sentimentalități moale, nu au fost niciodată atât de satisfăcătoare pe cât s-ar dori.

Ea și-a adunat rapid ultimele echipamente – majoritatea lucrurilor ei erau deja depozitate la bordul *Undying Gratitude* . Skorgen Kaban cel Frumoasă se ocupase, mai mult sau mai puțin, de lucrurile din port. Curățarea taxelor de dană, slăbirea echipajului și altele. Cei doi oaspeți Bolkando au fost depozitați în siguranță în cabina principală; și dacă Ublala Pung încă nu apăruse până la sosirea ei, era pur și simplu păcat - zâmbetul avea amintirea unei molii.

Probabil că s-a încurcat și a încercat să meargă pe jos spre insule.

Și-a încleștat coada la șold, și-a pus pe un umăr o geantă modestă de poliție și a plecat, fără să obosească să încuie ușa - camera era închiriată și, în plus, primul hoț dinăuntru era binevenit la toate, mai ales la urna aceea stupidă.

O adiere plăcută și promițătoare din larg a însoțit-o până la docuri. Era mulțumită să vadă o mulțime de activitate la bordul navei ei în timp ce se îndrepta spre pasarela. Stovatorii încărcau ultimele provizii, suferind sub un comentariu crud din cauza grupului de curve care coborâseră să trimită echipajul, au spus că curvele îi aruncau privirea ofilită în timp ce trecea pe lângă ele. Cu greu meritat, simțea ea, din moment ce nu mai concurase cu ei de luni de zile și, în plus, nu pleca acum?

Ea a coborât pe puntea principală. — Frumos, de unde ai nasul ăla?

Primul ei prieten s-a grămădit. — Ciocul de snapper, spuse el, umplut cu bumbac pentru a ține picurarea, căpitane. L-am cumpărat de la Tides Market.

Ea s-a uitat la el. Sforile care țineau ciocul la loc păreau dureros de strânse. „Mai bine slăbește-l puțin”, îi sfătui ea, lăsând punga într-o parte și apoi punându-și pumnii în șolduri, în timp ce îi cerceta pe ceilalți de pe punte. — Nu Pung?

'Nu încă.'

— Ei bine, vreau să profit de acest vânt.

— Bine, căpitane, uriașul este de rău augur, în afară de...

— Nimic din toate astea, se răsti ea. „A făcut un pirat bun în zilele lui cu noi și nu era nimic rău de prevestire în el”. Kaban era gelos, desigur. Dar nasul părea ridicol. — Scoateți acești șobolani de andocare de pe nava mea și puneți echipajul pe linii.

— Da, căpitane.

Ea îl privi șchiopătând, încuviință cu severitate din cap când el a răcnit în urechea unui marinar care ținea lejer. Mergând spre șina de la uscat, lângă prova, ea cercetă mulțimile de pe malul apei. Nici urmă de Ublala Pung. 'Idiot.'

Căpitanul Ruthan Gudd și-a adunat calul la grajduri și a pornit spre nord, de-a lungul bulevardei principale, care trecea parțial de-a lungul canalului central. Nu a văzut alți malazani printre mulțimi – ar putea fi ultimul rămas în oraș. Acest lucru i se potrivea bine, și mai bine dacă Tavore și

Bonehunters ei ar fi să tragă mize înainte de a sosi el, lăsându-l în urmă.

Nu și-a dorit niciodată să fie numit căpitan, deoarece asta însemna că prea mulți oameni îi acordau atenție. Având posibilitatea de a alege, Ruthan ar fi încântat să-și petreacă întreaga viață fără a fi observat de nimeni. Cu excepția femeii ocazionale, desigur. Se gândise, destul de des în ultima vreme, să părăsească armata. Dacă ar fi fost un soldat de picioare obișnuit, ar fi putut foarte bine să facă exact asta. Dar un ofițer dispărut însemna că magii se alătură căutării, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie adulmecat de un magician. Bineînțeles, Tavore nu s-ar abține în marșul armatei doar pentru a-și aștepta apariția – dar s-ar putea foarte bine să fie un mag sau doi călărind pentru el chiar acum.

Oricum ar fi, Pumnul Blistig probabil repeta bătaia de limbă pe care i-ar fi dat-o lui Ruthan de îndată ce căpitanul a apărut.

În circumstanțe normale, era ușor să te ascunzi într-o armată, chiar și ca ofițer. Oferiți-vă pentru nimic, nu oferiți sugestii, rămâneți în spate la briefing-uri sau, mai bine, ratați-le cu totul. Majoritatea structurilor de comandă acordau indemnizații pentru ofițerii inutili - nu diferă de alocațiile acordate pentru soldații inutili pe teren. ' *Luați o mie de soldați. Patru sute se vor lupta, dar nu vor face nimic. Două sute vor alerga dacă au ocazia. Altă sută se vor încurca. Asta lasă trei sute pe care te poți baza. Sarcina ta de a comanda acea mie se rezumă la a ști unde să pui acele trei sute.* Nu doctrina Malazan, asta. Bănuia el vreun general furt. Nu Korelri, asta era sigur. Korelri avea doar să păstreze cele trei sute și să execute restul.

Greymane? Nu, nu fi prost, Ruthan. Fii norocos să obții cinci cuvinte pe an de la acel om. Pe de altă parte, cine are nevoie de cuvinte când poți lupta așa? Hood te ține de cald, Greymane.

În orice caz, Ruthan se număra printre cei șapte sute inutili, capabili să nu facă nimic, să se încurce sau să fie înfrânt la prima ciocnire de arme. Până acum, însă, nu avusese șansa să încerce niciuna dintre aceste opțiuni. Resturile în care se trezise – relativ puține, toate lucrurile luate în considerare – îl forțaseră să lupte ca un lup turbat pentru a rămâne în viață. Nu era nimic mai rău pe lume decât să fii observat de cineva care încearcă să te ucidă - să văd acea focalizare bruscă ascuțită în ochii unui străin...

Căpitanul se scutură. Poarta de nord aștepta înainte.

Inapoi în armată. Gata cu patul moale și carnea feminină moale, dar ciudat de rece; cu vinurile decente (dacă mai degrabă acide) Letherii. Gata cu ușurința delicioasă de a nu face nimic. Atenția îi venea și nu era nimic de făcut.

Mi-ai spus să țin capul jos, Greymane. Am tot incercat. Nu functioneaza. Dar apoi, ceva în ochii tăi mi-a spus că știai că nu va fi, pentru că nici pentru tine nu funcționează.

Ruthan Gudd se gheare de mărgele, amintindu-și chipul străinului pe care îl purta acum.

Să recunoaștem, vechi prietene. În lumea asta, doar morții nu se fac observați.

Locul sacrificiului avea un aer de ceva rupt. Ruinat. A fost o mizerie să fiu acolo, dar Ublala Pung nu a avut de ales. Vocea răgușită a bătrânului Hunch Arbat era în capul lui, urmărindu-l într-un loc și în altul, iar treaba cu un craniu - chiar și unul la fel de mare ca al lui - era că nu a fost niciodată suficient de mare pentru a fugi până la capăt, chiar și atunci când era un craniu. bătrân mort care urmărea.

— Am făcut ce ai spus, a spus el. — Așa că lasă-mă în pace. Trebuie să ajung la navă. Deci Shurq și cu mine putem face sex. Ești doar gelos.'

Era singurul viețuitor din cimitir. Nu a mai fost folosit prea mult, de când părți din el au început să se scufunde. Mormintele s-au înclinat și s-au lăsat, apoi s-au deschis. Urne mari de piatră au căzut. Copacii au fost loviți de fulgere și gazele de mlaștină rătăceau în jur arătând ca niște capete plutitoare. Și toate oasele se ridicau din pământ ca niște pietre în câmpul unui fermier. Ridicase unul, un os de picior, ca să-și dea mâinilor cu ce să se joace în timp ce aștepta fantoma lui Arbat.

Zgomote de zgomot în spatele lui – Ublala se întoarse. 'Oh tu. Ce vrei?'

„Vineam să te sperii”, a spus cadavrul putrezit, pe jumătate gol, și își ridica mâinile osoase, care aveau unghii lungi și zimțate. — Aaaagh!

'Esti prost. Pleacă de aici.'

Harlest Eberict se lăsă. — Nu mai merge nimic. Uită-te la mine. Mă prăbușesc.

— Du-te la Selush. Ea te va coase înapoi.

'Nu pot. Această fantomă proastă nu mă lasă.

— Ce fantomă?

Harlest își bătu capul, rupându-și un cui în acest proces. 'Oh, vezi asta? Totul merge prost!'

— Ce fantomă?

— Cel care vrea să vorbească cu tine și să-ți dea lucruri. Cel pe care l-ai ucis. Criminal. Am vrut să fiu și eu un criminal, știi. Rupeți oamenii în bucăți și apoi mâncați bucățile. Dar nu are rost să ai ambiții - totul devine nimic. Ajungeam prea sus, cer prea mult. Mi-am pierdut capul.

— Nu, nu ai făcut-o. E încă acolo.

„Ascultă, cu cât terminăm mai devreme, cu atât mai repede acea fantomă mă va părăsi, ca să mă pot întoarce să nu fac nimic. Urmați-mă.'

Harlest l-a condus pe Ublala prin teren până când ajunseră într-o groapă scufundată, cu o lungime de trei pași și de două ori mai adâncă. Oasele ieșeau din lateral până în jos. Cadavrul arătă cu degetul. — Un pârâu subteran și-a schimbat cursul, s-a mutat sub acest cimitir. De aceea se prăbușește peste tot. Ce faci cu osul acela?

'Nimic.'

— Scapa de asta, mă faci nervos.

— Vreau să vorbesc cu fantoma. Către Old Hunch.

'Nu poți. Cu excepția faptului că în capul tău și fantoma nu este suficient de puternică pentru a face asta în timp ce mă folosește. Ești blocat cu mine. Acum, chiar în partea de jos sunt oasele Tarthenal, unele dintre cele mai vechi înmormântări din zonă. Vrei să ștergi toate astea până ajungi la o lespede mare de piatră. Apoi trebuie să îl trageți în sus sau să îl împingeți într-o parte. Ceea ce ai nevoie este sub asta.

— Nu am nevoie de nimic.

— Da, da. Nu te vei întoarce la rudele tale pentru o vreme. Îmi pare rău, știu că ai planuri, dar nu e nimic de făcut pentru asta. Karsa Orlong va trebui doar să aștepte.

Ublala se încruntă în groapă. — O să-mi fie dor de nava mea – Shurq va fi atât de supărat. Și ar trebui să adun tot Tarthenalul - asta vrea Karsa să fac. Bătrâne Hunch, distrugi totul! El s-a strâns de cap, lovindu-se cu osul în acest proces. — O, vezi ce m-ai făcut să fac?

— Asta doar pentru că continui să încurci lucrurile, Ublala Pung. Acum săpați.

— N-ar fi trebuit să te ucid niciodată. Fantoma, vreau să spun.

— N-ai avut de ales.

Urăsc felul în care nu am niciodată de ales.

— Urcă-te în gaură, Ublala Pung.

Ştergându-şi ochii, Tarthenalul s-a căţărat în groapă şi a început să arunce pâlcuri de pământ şi oase.

Câtva timp mai târziu, Harlest a auzit zdrobitul măcinat al pietrei în mișcare și s-a apropiat de margine și a privit în jos. — Bine, ai găsit-o. Gata, pune-ți mâinile sub marginea aceea și înclină-o în sus. Haide, pune-ți spatele în el.

Cu toate încurajările sale goale, Harlest a fost surprins să vadă că uriașul a reușit de fapt să ridice acea lespede enormă de piatră solidă și să o împingă împotriva unuia dintre pereții gropii.

Corpul îngropat în sarcofag fusese cândva la fel de masiv ca al lui Ublala, dar putrezise în mare parte în praf, lăsând nimic altceva decât armura și armele.

— Fantoma spune că are un nume pentru armura aceea, spuse Harlest, chiar dacă buzduganul este numit. Primii eroi erau obișnuiți să sufere astfel de afectații. Acesta anume, un Thelomen, provenea dintr-o regiune care se învecinează cu Primul Imperiu - într-un ținut foarte îndepărtat - același ținut din care au venit primii Letherii, de fapt. Un nenorocit beligerant - numele lui este uitat și cel mai bine să fie lăsat așa. Ia armura aceea și buzduganul.

— Miroase, s-a plâns Ublala Pung.

— Solzii de dragon o fac uneori, mai ales cei de la gât și flanșe, unde există glande – și de acolo au venit acelea. Acest dragon special a fost primul născut al lui Alkend. Numele armurii este Dra Alkeleint - practic Thelomen pentru „I-am ucis dragonul Dralk”. El a folosit acel buzdugan pentru a o face, iar numele lui este Rilk, care este Thelomen pentru „Crush”. Sau „Smash” sau ceva asemănător.

„Nu vreau nimic din aceste lucruri”, a spus Ublala. — Nici măcar nu știu să folosesc un buzdugan.

Harlest și-a examinat unghia ruptă. — Nu te teme-Rilk știe cum să te folosească. Acum, trage totul aici și te pot ajuta să iei armura aceea, cu condiția să îngenunchezi, adică.

Ublala a adus mai întâi buzduganul. Cu două mâini, axul este un ax gros, ușor îndoit de os, corn sau coarne, chihlimbar lustruit din antichitate. O priză noduroasă de bronz îi acoperi baza. Capul avea o formă vagă, astfel încât să formeze patru bulbi zdrobiți - minereul era marghit de mercurie și de un albastru intens.

— Skyfall, spuse Harlest, metalul acela. Mai greu decât fierul. L-ai ținut cu ușurință, Ublala, în timp ce mă îndoiesc că aș putea ridica blestemul. Rilk este mulțumit.

Ublala s-a încruntat la el, apoi s-a lăsat din nou în jos.

Armura era alcătuită din plăci de umăr, cu pieptul și piesele din spate în jumătăți separate. O centură groasă unia părțile superioare de o fustă cu talie. Solzii de dragon mai mici formau gărzile coapselor, cu bosele genunchilor făcute din gheare de rouă care formează vârfuri mortale. Sub genunchi, un singur solz turnat proteja fiecare tibie. Brațele de construcție asortate protejează încheieturile, cu piele mai suplă acoperind partea superioară a brațelor. Mănuși de fâșii de os înveleau mâinile.

Atacul lui Time eșuase – cântarul era solid, legăturile din intestin și curelele din piele suple, parcă noi. Armura probabil cântărea la fel de mult ca un om matur.

Ultima a venit cârma. Sute de fragmente osoase - probabil din craniul și fălcile dragonului - fuseseră găurite și fixate împreună pentru a forma un capac de craniu suprapus, protecții pentru sprâncene și obraji și coada articulată de homar care acoperă ceafa. Efectul a fost atât îngrozitor, cât și terifiant.

— Urcă afară și hai să te îmbrăcăm corespunzător.

— Nu vreau.

— Vrei să stai în gaura aceea?

'Da.'

— Ei bine, asta nu este permis. Fantoma insistă.

— Nu-mi mai place Old Hunch. Mă bucur că l-am ucis.

— La fel şi el.

— Atunci mă răzgândesc. Nu mă bucur. Mi-aș fi dorit să-l fi lăsat în viață pentru totdeauna.

— Atunci el ar fi cel care stă aici să vorbească cu tine în loc de mine. Nu există câștig, Ublala Pung. Fantoma te vrea în chestia asta, purtând buzduganul. Poți să pleci de la cârmă deocamdată, cel puțin până când ieși din oraș.

'Unde merg?'

„Wastelands”.

— Nu-mi place sunetul din acel loc.

— Ai o sarcină foarte importantă, Ublala Pung. De fapt, o să-ți placă, bănuiesc. Nu, o vei face. Vino aici și îți voi spune totul despre asta în timp ce punem armura pe tine.

'Spune-mi acum.'

'Nu. Este un secret dacă nu ieși.

— O să-mi spui dacă vin acolo sus?

— Și intră în armură, da.

„Imi place ca oamenii să-mi spună secrete”, a spus Ublala Pung.

— Știu, spuse Harlest.

'Bine.'

'Minunat.' Harlest își întoarse privirea. Poate că ar merge la Selush până la urmă. Nu până când a venit noaptea, însă. Ultima dată când încercase pe străzile orașului în timpul zilei, o mulțime de arici slăbiți au aruncat cu pietre în el. La ce venea lumea? De ce, dacă era într-o formă mai bună, ar putea să alerge după ei și să smulgă membre din trupuri și asta ar fi sfârșitul tachinării și râsului, nu-i așa?

Copiii aveau nevoie de lecții, da. De ce, când era copil...

Brys Beddict și-a concediat ofițerii și apoi asistenții săi, așteptând până când toți au părăsit cortul înainte de a se așeza pe scaunul de tabără. Se aplecă înainte și se uită la mâinile lui. Le simțeau frig, așa cum făcuseră încă de la întoarcerea lui, de parcă amintirea apei înghețate și a presiunii aprige îi bântuia încă. Privirea fețelor nerăbdătoare ale ofițerilor săi se dovedea din ce în ce mai dificil – ceva creștea în el, un fel de tristețe abjectă care părea să mărească distanța dintre el și toți ceilalți.

Privise aceste chipuri animate, dar văzuse în fiecare umbra morții, o față fantomatică chiar sub cea exterioară. Dobândise pur și simplu o nouă, mizerabilă, perspectivă asupra mortalității? Sanitatea era cel mai bine servită atunci când cineva se ocupa de aici și acum, de prezența fizică a realității - insistența ei dură. Peria aceea de alteritate i-a zgâriat autocontrolul.

Dacă conștiința nu era decât o scânteie, sortită să se stingă, să se estompeze în uitare, atunci ce valoare are toată această luptă? El ținea în el numele nenumăraților zei morți de mult. El singur i-a ținut în viață, sau cel puțin cât de aproape de vii era posibil pentru asemenea entități uitate. În ce scop?

Era, hotărî el, multe de invidiat în fratele său. Nimeni nu s-a bucurat mai mult de absurditatea binecuvântată a eforturilor umane. Ce răspuns mai bun la disperare?

Dintre legiunile care îl însoțeau, el le restructurase pe toate, cu excepția uneia, Harridict, și cruțase acea brigadă doar la cererea soldaților Malazan care lucraseră cu ei. Îndepărtând vechea organizație de batalion și brigadă, el crease cinci legiuni distincte, patru dintre ele formate din două mii de soldați și elemente de sprijin. Legiunea a

cincea cuprindea cea mai mare parte a trenului de aprovizionare, precum și spitalul mobil, animalele, șoferii și personalul divers, inclusiv cinci sute de trupe de cai care foloseau noile etrieri fixe și căpătau rapid competență sub tutela malazanilor.

Fiecare dintre legiunile de luptă, inclusiv Harridict, își găzduia acum propria bucătărie, fierărie, armurieri, triaj, cercetași și mesageri călare, precum și arme grele de asalt. Mai mult ca niciodată, a existat o încredere mai mare pe comandanții legiunii și pe personalul lor - Brys dorea competență și încredere în sine și își selectase ofițerii pe baza acestor calități. Dezavantajul pentru astfel de personalități a fost evidențiat în fiecare briefing al personalului, pe măsură ce egourile s-au ciocnit. Odată plecat în marș, bănuia Brys, rivalitățile inerente se vor schimba de la belicositatea internă la competiția cu armata străină care mărșăluia pe flancul lor, și asta era la fel de bine. Letherii aveau ceva de dovedit, sau, dacă nu dovedesc, atunci reinventează - Malazanii, pur și simplu, i-au aruncat la gunoi în invazie.

De prea mult timp armata Letherii se confruntase cu dușmani mai puțin sofisticați – chiar și Tiste Edur calificați, având în vedere abordarea lor nestructurată și barbară a luptei. Cele câteva bătălii cu legiunile Bolkando, cu un deceniu în urmă, se dovediseră sângeroase și indecise – dar acele potențiale lecții fuseseră ignorate.

Puține forțe militare erau prin natura lor introspective. Conservatorismul era legat de tradiție, ca nodurile în frânghie. Brys a căutat ceva nou în armata sa. Maleabil, rapid de adaptare, neînfricat în a provoca vechile moduri de a face lucrurile. În același timp, a înțeles valoarea tradiției, iar structura legiunii era de fapt o întoarcere la istoria Primului Imperiu.

Și-a strâns mâinile, a privit cum sângele îi părăsește degetele.

Acesta nu ar fi un marș simplu, fără evenimente.

El și-a privit soldații și a văzut moartea pe fețele lor. Profeție sau moștenire? Și-ar fi dorit să știe.

Reliko i-a văzut pe cei grei Falari, Lookback, Shoaly și Draw primul - toți își închid bagajele lângă vagonul cu șase echipe - și se duse. — Ascultă, spuse el. Trei fețe întunecate s-au ridicat pentru a-l miji și nu au fost nevoiți să ridice mult, deși erau în genunchi. — Asta e. Așa greu, Nas scurt,

știi, tipul căruia îi lipsește cea mai mare parte a nasului? Era căsătorit cu Hanno, care a murit.

Cei trei veri au schimbat priviri. Drawfirst a ridicat din umeri, și-a șters transpirația de pe frunte și a spus: „El, da. Urmând Flashwit în aceste zile...

— Asta e cea mai mare femeie pe care am văzut-o vreodată, spuse Shoaly, lingându-și buzele.

Lookback dădu din cap. — Sunt ochii ei verzi...

— Nu, nu, uite, a replicat Shoaly. — Este marele ei în rest.

Drawfirst pufni. „Tu vrei niște mari, uită-te la mine, Shoaly. Pe gânduri a doua, nu. Te cunosc prea bine, nu-i așa?

Reliko se încruntă. — Vorbeam de Shortnose, îți amintești? Oricum, par să-mi amintesc că avea doar o ureche atunci când a intrat în acel resturi și i-a mușcat cealaltă ureche.

— Da, spuse Drawfirst. 'Ce e cu asta?'

— Te uiți la el în ultima vreme? Mai are o ureche. Deci ce s-a întâmplat? A crescut înapoi?

Cei trei soldați nu spuseră nimic, cu expresia goală. După un moment, s-au întors la pregătirea truselor.

Mormăind pe sub răsuflarea lui, Reliko a plecat în picioare. Armata asta avea secrete, asta avea. Nas scurt și urechea lui blestemată. Nefarias Bredd și singurul său picior uriaș. Magul acela de echipă și șobolanii lui de companie. Vastly Blank care nu avea deloc creier, dar putea lupta ca un demon. Locotenentul Pores și răul lui, acum mort, gemeni. Bald Kindly și colecția sa de piepteni - de fapt, Reliko a decis, în timp ce se întorcea la echipa sa, aproape toată lumea de aici, cu excepția lui și a sergentului său, era complet nebun.

Este ceea ce nimeni din afara unei armate nu a înțeles. Tocmai au văzut uniformele și armele, cârmele și vizierele, marșul în timp. Și dacă și-ar da seama vreodată de adevărul, de ce, ar fi și mai speriați. Ar alerga țipând.

— Ee cham penuttle, Erlko.

— Taci, Nep. Unde e Badan?

— Ee'n here, y'poffle floob!'

— Văd asta, deci unde s-a dus este ceea ce vreau să știu?

Fața încrețită a magului s-a încrețit în ceva de nedescris. — Aay, ijit.

'Zburli! L-ai văzut pe sergent?

Caporalul de echipă stătea sprijinit de roata de căruță, unul dintre acele role de frunze grase blocate între buzele ei grase, fumul ieșind de peste tot, poate chiar din urechi.

'Doo Sheen see Inny ting tru at smick!' lătră Nep Furrow.

În ciuda lui, Reliko mormăi râzând. — Ai bine, Nep-Ruffle, ai ceva în neregulă cu aerul?

Ea a ridicat o mână languidă și a smuls chestia din gură. 'Prostule. Asta ține la distanță acei țânțari urâți.

— Hei, acum e deștept, de unde pot să-mi iau niște?

— Am adus vreo mie dintre ei. Dar te avertizez, Reliko, te vor face verde în primele zile. Dar destul de curând începi să-ți transpirați din pori și nici un gândac nu te va dori.

'Huh. Oricum, unde e Badan?

— Vorbesc cu alți sergenți, Fiddler și ei. Ruffle a mai pufăit, apoi a adăugat: — Cred că Badan a decis că ar trebui să rămânem cu ei – toți am lucrat destul de bine înainte.

'Presupun.' Dar lui Reliko nu i-a plăcut ideea. Echipele acelea erau pietre de foc pentru necazuri. — Ce spune Sinter despre asta?

— Cred că pare în regulă.

— Hei, unde sunt recruții noștri inutili?

— Au venit nişte Letherii şi i-au luat.

— Cine a spus că poate face asta?

Ruffle ridică din umeri. — N-am întrebat.

Reliko și-a frecat ceafă - nu prea avea de frecat, nu prea avea gât, dar îi plăcea să-l frece, mai ales de-a lungul crestei calusurilor unde se odihnea de obicei fulgerul cârmei. Văzu picioarele ghete ale lui Skim ieșind de sub vagon, întrebându-se dacă era moartă. — O să-l iau pe Vastly. Echipa ar trebui să fie împreună pentru când se întoarce Badan.

— Da, bună idee, spuse Ruffle.

— Ești cel mai leneș caporal pe care l-am văzut vreodată.

— Privilegiul de rang, spuse ea în jurul rolei.

— Nu vei rezista nici măcar o zi în marș, observă Reliko. — Ești mai gras decât ultima dată când te-am văzut.

'Nu, nu sunt. De fapt, slăbesc. O pot simți.'

— Și Kennai simți?

— Nici să nu te gândești, Nep, broască uscată, râșni Ruffle.

Reliko a pornit să-l găsească pe Vastly Blank. El și Badan și asta a fost tot. Restul... nici măcar aproape.

Fiddler smulse dopul de pe ulcior, apoi se opri să-i cerceteze pe ceilalți. Gesler prinsese o șopârlă de coadă și o lăsa să-și muște degetul mare. Balm stătea cu picioarele încrucișate, încruntat la șopârla furioasă. Cord stătea rezemat de tulpina unui copac - ceva pe care probabil că l-ar fi regretat, deoarece curgea seva, dar făcea un asemenea efort cu poziția de care nimeni nu avea de gând să-l avertizeze. Thom Tissy adusese o lespede sărată din flancul unei fiare locale și o tăia în felii. Hellian se uita fix la ulciorul din mâinile lui Fiddler, iar Urb se uita fix la Hellian. Ceilalți trei, cei doi South Dal Honese - Badan Gruk și Sinter - și Primly, dădeau dovadă de vechile loialități, stând strâns unul pe un buștean vechi și uitându-se pe toți ceilalți.

Fiddler dorea poate încă cinci sergenți aici, dar să găsească pe cineva în întinderea haotică care era o tabără pe cale să mărșăluiască era aproape imposibil. A ridicat ulciorul. „Cupele gata, toată lumea”, și a pornit să facă turul. — Primești doar jumătate, Hellian, spuse el când veni în fața ei, pentru că văd că ești deja pe drum.

'În drum unde? Umple și nici nu fi ieftin.

Fiddler turnă. — Știi, nu tratezi darul lui Beak cu mult respect.

'Ce giff? Nu mi-a dat niciodată altceva decât păr alb și să mulțumească zeilor care au plecat.

După ce a umplut celelalte căni, s-a întors la ciotul putrezit de copac și s-a așezat din nou. La cincizeci de pași chiar vizavi se afla râul, aerul deasupra lui se învârtea de rândunele. După o clipă, își lăsă privirea în jos și îi studie pe soldații așezați în jurul focului de tabără al bătrânului pescar. — Acum, spuse el, acesta este genul de întâlnire pe care obișnuiau să le facă sergenții pe vremea Bridgeburners. A fost o tradiție utilă și cred că este timpul să fie adus înapoi. Data viitoare îi vom lua pe restul sergenților companiei.

— Ce rost mai are? întrebă Sinter.

„Fiecare echipă are propriile sale abilități – trebuie să știm ce pot face ceilalți și cum ar putea face acest lucru. Trecem peste toate astea și sperăm că nu vor fi surprize fatale într-un fragment.

După o clipă, Sinter dădu din cap. 'Are sens.'

Cord a întrebat: „Te aștepți să avem probleme în curând, Fid? Asta ți-a spus puntea ta? Are această problemă?

— Nu spune, spuse Gesler. — Dar se presupune că o vom ști când o vom vedea.

— Bolkando, sugeră Badan Gruk. — Oricum, acesta este zvonul.

Fiddler dădu din cap. — Da, s-ar putea să avem o umflătură sau două cu ei, cu excepția cazului în care Burned Tears și Perish îi plesnesc mai întâi în supunere. Saphii par să fie singurii fericiți să ne facă o vizită.

— Este destul de izolat, înconjurat de munți, spuse Cord, încrucișându-și brațele. „Probabil înfometând după câteva fețe proaspete, chiar și la fel de urâte ca ale noastre”.

— Ideea este că nu știu dacă ne îndreptăm măcar spre Saphinand, a subliniat Fiddler. „Din hărțile pe care le-am văzut, este bine la nord de traseul evident prin Wastelands”.

Cord mormăi. — Să traversezi orice loc numit Wastelands pare o idee proastă. Oricum, ce este în Kolanse asta? Ce motivează Adjunct? Ne îndreptăm spre un alt război pentru a îndrepta o insultă adusă Imperiului Malazan? De ce să nu-i lăsăm doar lui Laseen?

Fiddler oftă. — Nu sunt aici pentru a mesteca motivele Adjunctului, Cord. Speculațiile sunt inutile. Noi suntem armata ei. Unde duce ea, urmăm...

'De ce?' Sinter aproape că lătră cuvântul. 'Asculta. Eu și sora mea am murit pe jumătate de foame într-o celulă a Letherii, în așteptarea execuției. Acum, poate ceilalți dintre voi credeați că a meritat să-i doborâți pe acești Tiste Edur și pe împăratul lor nebun, dar o mulțime de pușcași marini au murit, iar noi ceilalți suntem norocoși să fim aici. Dacă nu ar fi Ciocul acela, ați fi cu toții morți, dar el a plecat. Și la fel și Sinn. Avem un Înalt Mag și gata, și cât de bun este el? Lăutarul... Poate Quick Ben să facă ceea ce a făcut Beak?

Fiddler îşi desfăcu cârma şi o scoase. Se scărpină la părul mărginit de transpirație. — Rapid Ben nu funcționează așa. Cândva, era mai în culise, dar Hedge îmi spune că a fost diferit în ultima vreme, poate de când Black Coral...

— O, grozav, spuse Cord, unde Bridgeburners au fost distruși.

— Nu a fost vina lui. Oricum, am văzut cu toții ce putea face împotriva magilor Edur de pe coasta celor șapte orașe – i-a făcut înapoi. Și apoi, în Letheras, a alungat un dragon blestemat...

— Sunt sigur că cei care i-au îndesat nasul au ajutat, mormăi Cord.

Gesler mormăi un râs acru. — Ei bine, Fid, sergenți Bridgeburner, nu suntem, și cred că asta e destul de evident. Îți poți imagina Whiskeyjack și Brackle și Picker și restul gemând de fiecare lucru blestemat așa cum ai ajuns aici? Nu pot și nici nu i-am întâlnit niciodată.

Fiddler ridică din umeri. „Nu eram sergent atunci, așa că chiar nu pot spune. Dar ceva îmi spune că au mestecat mult. Nu uitați de la Blackdog până la Darujhistan, cineva din imperiu i-a vrut morți. Acum, poate că nu au avut niciodată multe de ce să se plângă când era vorba de Dujek Onearm, dar, în același timp, nu ar fi știut ce face Pumnul lor Înalt – nu era treaba lor.

— Chiar și atunci când afacerea aceea a ucis soldați? întrebă Sinter.

Râsul lui Fiddler era aspru și tăios. — Dacă asta nu este treaba unui comandant, ce este? Adjunctul nu este mama noastră blestemată, Sinter. Ea este voința în spatele pumnului și noi suntem pumnul. Și uneori suntem însângerați, dar asta se întâmplă atunci când lovești un inamic în față.

— Sunt toți dinții aceia, a adăugat Gesler, și ar trebui să știu.

Dar Sinter nu-i dădea drumul. „Dacă știm în ce ne băgăm, avem șanse mai mari să supraviețuim”.

Fiddler se ridică, mâna dreaptă trântind cârma pe pământ, unde sări și se rostogoli în cenușa focarului. 'Nu înțelegi? Supraviețuirea nu este ceea ce este vorba în toate acestea!'

În timp ce acele cuvinte răsunau amar ca scuipatul unui muribund, sergenții adunați s-au dat înapoi. Până și Gesler făcu ochii mari. Șopârla a luat acel moment să se elibereze și să se îndepărteze.

În tăcerea șocată, Lăutarul se mârâi pe jumătate și își gheare în barbă, nedorind să întâlnească ochii nimănui. *Respirația lui Hood, Fid, ești un prost al naibii. Ai lăsat-o să ajungă la tine. Privirea aia din ochii ei - nu este un soldat natural - ce caută ea aici, pe numele lui Fener? Și câți mai sunt ca ea în această armată?*

— Ei bine, spuse Cord cu o voce plată, asta trebuie să fi fost o pisătură a lecturii lui Hood.

Fiddler răsuflă zdrențuit. — Nu un piș, Cord, un nenorocit de potop.

Și apoi Sinter i-a surprins pe toți. — Mă bucur că s-a lămurit. Acum, să vorbim despre cum vom lucra împreună pentru a ne face cel mai răutăcios pumn pe care îl are Adjunctul.

Întins în spatele unei încurcături de perii, Throatslitter se strădui să înghită. Gura și gâtul i s-au făcut dintr-o dată atât de uscate și fierbinți, încât a crezut că ar putea tuse cu flăcări. S-a blestemat pentru că era atât de naibii de năzdrăvan. El a spionat pentru a-și hrăni curiozitatea și - a trebuit să recunoască - pentru a-și oferi un avantaj față de colegii săi soldați, motiv pentru expresia lui vicleană și zâmbetul sardonic și înțelegător, iar un bărbat ca el nu era mulțumit dacă totul era doar pentru spectacol. .

Ei bine, acum știa.

Fid a fost târât jos. Spune că nu cunoaște treburile lui Tavore, dar doar le-a arătat că minte. El știe și nu spune. Da, nu le spune, dar le-a spus oricum. Cine are nevoie de detalii când ajungem cu toții în carne de cioara?

S-ar putea să tușească flăcări, da, sau să râdă dintr-un nor de cenușă. Trebuia să vorbească cu Deadsmell și trebuia să-l găsească pe acel alt Talon ascuns printre pușcași marini – au existat semne, din când în când, apeluri de contact doar un coleg Talon le-ar fi recunoscut. Făcuse câteva dintre ele, dar părea că dansau unul în jurul celuilalt – și asta fusese bine, până acum. *Dacă ne îndreptăm spre poarta gri a lui Hood, vreau aliați. Miros de moarte sigur. Și oricine se întâmplă să fie dansatorul meu ascuns.*

Sergenții vorbeau înainte și înapoi acum, calmi și calmi, de parcă Fiddler nu i-ar fi condamnat pe toți, iar Throatslitter nu era prea atent până când nu și-a auzit numele.

— Ne poate păzi spatele dacă avem nevoie, spunea Balm, fără nicio urmă de confuzie în voce.

— Nu cred că vom face, spuse Fiddler. — Când am vorbit despre trădare, nu mă refeream la rândurile noastre.

Trădare? Ce trădare? Doamne, ce am ratat?

— Aliații noștri? întrebă Cord. — Nu-mi vine să cred, nu de la Perish sau Burned Tears. Cine mai e acolo?'

— Acolo sunt Letherii, spuse Sinter. — Escorta noastră supradimensionată.

„Nu pot fi mai precis”, a răspuns Fiddler. — Doar asigură-te că ne ținem nasul în aer. Badan Gruk, de ce este capabil magul tău?

— Nep Furrow? Ei bine, el este un vrăjitor de tufiș, în mare parte. Bun la blesteme. El a ridicat din umeri. — N-am văzut multe altele, deși odată a evocat o minge de păianjeni care clocotește și i-a aruncat-o către Skim – păreau reali și destul de tari încât să-l facă pe Skim să țipe.

— Ar fi putut fi totuși o iluzie, spuse Sinter. — Uneori, Dal Honese blestemă aproape de Mockra – așa se strecoară în gândurile victimei.

— Se pare că știi ceva despre toate astea, observă Gesler.

„Nu sunt un mag”, a răspuns ea. — Dar simt mirosul de magie.

— Cine este cel mai urât luptător al nostru cu toate armele? întrebă Cord.

— Skulldeath, au spus Sinter și Badan Gruk simultan.

Fiddler a mormăit și a adăugat: „Koryk și Smiles ar fi de acord cu tine. Poate fără tragere de inimă de la Koryk, dar asta e doar gelozie.

Hellian a râs. „Mă bucur să aud că e bun de ceva”, și ea a băut din ceașcă și apoi și-a șters gura.

Când a devenit evident că nu avea de gând să detalieze, reluă Fiddler. „Putem arunca înainte o linie solidă de grele dacă este nevoie. Deși nu suntem lipsiți de sapatori, suntem de muniție, dar nu e nimic de făcut pentru asta. Totuși, sunt bune pentru munca de noapte. Și pot echipa armele mai grele pe care le-am primit de la Letherii.

Discuția a continuat, dar Throatslitter a fost distras de un zgomot slab de zgomot lângă capul lui. Se întoarse și se trezi ochi în ochi cu un șobolan.

Unul din Bottle. Acel ticălos.

Dar asta e un punct, nu-i așa? Fiddler nu se vorbește despre el. Îl reține.

Acum, asta e interesant.

Și-a dezvăluit dinții la șobolan.

A returnat favoarea.

Mergând de-a lungul pistei bine bătute care ducea la tabăra Bonehunter, Ruthan Gudd a văzut alți cinci căpitani, toți călare, care se ridicau între contingentele Malazan și Letherii. Făcând o grimasă, își înclină calul pentru a li se alătura. Palatele de acest fel l-au deprimat mereu. Căpitanii s-au blocat de la ambele capete, fără a fi la curent cu ceea

ce Pumnii știau și disprețuiau subordonații lor. Locotenenții erau de obicei fie niște bătători ambițioși în spate, fie niște proști care se liseau fundii. Singura excepție despre care auzise era Pores. Am avut noroc să am un astfel de rival, cineva cu care să se potrivească inteligența, cineva cu destulă răutate răutăcioasă în cap pentru a-și distra căpitanul. Locotenentul lui Ruthan era o femeie napană îmbufnată pe nume Raband, care ar putea fi incompetentă sau potențial criminală. Își pierduse celelalte două în Y'Ghatan.

Ceilalți făcuseră frâu și îl priveau pe Ruthan în timp ce el urca, o serie de expresii unificate în dezaprobarea lor. Vechimea a pus-o la conducere. Sub el se afla o Kanese cu părul negru, Skanarow, o femeie de vreo patruzeci de ani, neobișnuit de înaltă și de membre slabe pentru un Kanese - probabil de pe malul sudic - oameni care fuseseră inițial un trib distinct. Trăsăturile ei erau aspre, cusute în cicatrici de parcă ar fi alăptat printre pisici sălbatice în copilărie.

Următorul a fost Faradan Sort, care slujise peste tot și poate chiar rezistase Stormwall-Ruthan, care știa mai multe despre asta decât bănuiau cei mai mulți că era adevărat. Se ținea ca cineva care știa ce era mai rău și nu voia să mai afle niciodată. Dar au existat experiențe pe care o persoană nu le-ar putea lăsa niciodată în urmă, nu le-ar putea uita niciodată. În plus, Ruthan văzuse gravura de pe sabia lui Sort și acest tip de daune nu putea veni decât din atingerea mortală a baghetei magice.

Următorul a fost Ruthan, urmat de cele două promovări pe teren, un Hengian pe nume Fast, care țintea deja un pumn, și un dihor născut pe insulă al unui bărbat pe nume Untilly Rum, care fusese arestat de la pușnii marini după ce soldații îi puseseră un semn de moarte – din motive necunoscute de nimeni în afară de ei. În ciuda experienței sale, Untilly putea să călărească un cal ca un blestemat de Wickan, așa că acum comanda lăncii ușoare.

— Socotiți să vă prezentați, spuse Kindly.

— Mulţumesc, căpitane, răspunse Ruthan, pieptănându-şi degetele prin barbă în timp ce studia haosul care era tabăra Malazan. — Vom fi norocoși să scăpăm până mâine.

— Compania mea este pregătită, spuse Fast.

— Poate ultima dată când i-ai văzut, spuse Skanarow cu un zâmbet strâns. — Probabil împrăștiate până acum într-o duzină de corturi de curve.

Fața ciupită a lui Fast se întunecă. — Stai și așteaptă, a fost comanda mea, așa că asta fac. Locotenenții mei se asigură de asta.

„Dacă sunt buni, atunci mă îndoiesc”, a răspuns Skanarow. „Au urmărit soldații plictisindu-se, ascultând cearta din ce în ce mai rău și poate smulgându-și unii pe alții. Dacă au ceva inteligență în ele, le vor fi eliberate până acum.

— Ideea lui Skanarow, căpitane Fast, spuse Faradan Sort, este aceasta: nu merită să vă ridicați echipele și să vă pregătiți prea devreme. Ai face bine să ții cont de sfaturile celor dintre noi cu mai multă experiență.

Rapid a scăpat de o replică, a reușit să încuviințeze din cap.

Ruthan Gudd se răsuci în şa pentru a observa legiunile Letherii. Nenorociți bine ordonați, asta era clar. Brys Beddict i-a pus pe toți să zâcâie și să-i aștepte pe Malazan, răbdători ca bătrânele care își așteaptă să moară soții.

Am vorbit cu amabilitate: „Skanarow, Fast, tu și restul ofițerilor sub comanda lui Fist Blistig trebuie să vedeți din prima mână problema cu care ne confruntăm cu toții. Pumnul Keneb este tras în toate direcțiile când ar trebui să-și facă griji pentru propriile companii și nimic altceva. El se ocupă de logistica companiilor lui Blistig și noi suferim pentru asta.

„Nu se aprinde niciun foc sub Blistig zilele acestea”, a spus Skanarow.

— Poţi să te descurci?

Ea clipi. — Singurul motiv pentru care sunt căpitan, cu amabilitate, este că știu cum să conduc soldații în luptă și știu ce să fac cu ei odată ajuns acolo. Nu am cap de organizare. Ea a ridicat din umeri. „Am o pereche de locotenenți cumsecade care țin rândurile numărate și nimeni nu a dat două cizme stângi în care să mărșăluiască. Fără ei aș fi la fel de rău ca Blistig.

„Logistica nu este o problemă pentru mine”, a opinat Fast.

Nimeni nu a răspuns la asta.

Și-a arcuit cu amabilitate spatele și a tresărit. — Se spunea, pe vremea când comanda Garnizoana Aren, că Blistig era un ofițer inteligent și competent.

— Asistând la măcelul celui de-al șaptelea, apoi armata lui Pormqual l-a spart, spuse Faradan Sort. — Sunt surprins că adjunctul nu vede asta.

— Singurul lucru pe care îl putem aborda, spuse Kindly, este cum îl putem ajuta pe Keneb – avem nevoie de cel mai bun Pumn pe care îl avem, căpitani, nu epuizați, nu copleșiți.

— Nu putem face nimic fără sergenţii de echipă, spuse Faradan Sort. „Sugerez să-i îngrădim pe noncomii noștri respectivi în efort”.

— Riscat, spuse Kindly.

Ruthan mormăi – un răspuns neintenționat care a atras atenția nedorită.

— Rugați-vă, explicați asta, a întrebat amabil, târâtor.

El a ridicat din umeri. — Poate că ni se potrivește nouă, ofițerilor, să credem că suntem singurii capabili să vedem cum se destramă Înaltul Comandament. A întâlnit privirea lui Kindly. — Sergenţii văd mai bine decât noi. Să-i tragi în sacrificii nimic și poate chiar să-i ușureze, din moment ce va arăta că nu suntem cu toții o grămadă de tâmpiți orbi, la care probabil că se gândesc ei acum. După ce a spus piesa sa, s-a domolit încă o dată.

„Cine vorbește puțin spune multe”, a spus Faradan Sort, probabil citând pe cineva.

Cu amabilitate și-a adunat frâiele. — Atunci s-a hotărât. Atrageți sergenții. Fă-i să-și îndrepte echipele... Hood știe la ce trebuie să se gândească Brys în acest moment, dar sunt al naibii de sigur că nu este gratuit.

În timp ce Kindly și ceilalți plecau, Skanarow și-a înclinat montura în fața lui Ruthan, forțându-l să se oprească. El s-a uitat la ea.

Ea l-a surprins cu un rânjet și i-a transformat fața. „Cei bătrâni din poporul meu spun că uneori găsești o persoană cu vuiet de furtună în ochi, iar acelea, spun ei, au înotat cele mai adânci ape. În tine, Ruthan Gudd, înțeleg acum ce au vrut să spună. Dar în tine nu văd nicio furtună. Văd un taifun al naibii.

Și-a întors repede privirea, și-a trecut degetele prin barbă. — Doar o vrajă de gaz, Skanarow.

Ea lătră în râs. — Ascultă-te așa, atunci. Evită legumele crude, căpitane.

A privit-o plecând. *Pescari. Tu, Skanarow cu zâmbetul minunat, trebuie să te evit. Pacat.*

Greymane, ai spus mereu că între noi doi am fost cel mai norocos. Greșit și dacă fantoma ta îi ascultă numele, scutește-mă de orice ecou de râs.

Făcu o pauză, dar tot ce auzea era vântul și nu era niciun umor în acel geamăt.

— Mergi mai departe, cal.

Koryk arăta dezordonat, tremurând și cu ochi sălbatici, în timp ce se clatina înapoi în tabăra echipei. Tarr se încruntă. — Îmi aduci aminte de un patetic dependent de d'bayang, soldat.

— Dacă paranoia vine cu tremuraturile lor, spuse Cuttle, ar putea la fel de bine să fie chiar așa. Stai jos, Koryk. E loc în căruță să vii mâine.

— Eram doar bolnav, spuse Koryk într-un mârâit slab. „Am văzut dependenți de d'bayang la forturile de comercianți și nu-mi place să fiu comparat cu ei. Am făcut un jurământ, cu mult timp în urmă, să nu fiu niciodată atât de prost. Eram doar bolnav. Dă-mi câteva zile și voi avea suficientă dreptate să-mi înfig pumnul în fața următoare, gâfâind despre d'bayang.

— Sună mai bine, spuse Smiles. 'Bine ai revenit.'

Corabb a apărut dintr-un cort care purta centura de arme a lui Koryk. — Ți-ai șlefuit și uns lama, Koryk. Dar se pare că centura va avea nevoie de o altă crestătură. Trebuie să aduci carne înapoi pe oase.

— Mulțumesc, mamă, doar nu-mi oferi un țâț, bine? Așezat pe o veche cutie de muniție, se uită la foc. Plimbarea, a considerat Tarr, îl epuizase pe bărbat. Asta era de rău pentru toți ceilalți soldați care au venit cu același lucru. Apa de tartă funcționase, dar victimele care și-au revenit erau irosite pe toate, cu o privire bântuită în ochi.

— Unde este Fid? întrebă Koryk.

Sticla agitată de unde stătuse, cu capul pe un patul și o cârpă peste ochi. Clipind în lumina după-amiezii, spuse: „Fid ne-a enumerat toate greșelile. Una dintre acele întâlniri secrete ale tuturor sergenților.

Tarr mormăi. — Mă bucur să aud că este secret.

„Nu avem nicio greșeală”, a spus Smiles. — În afară de tine, caporale. Hei, Bottle, despre ce altceva vorbeau?

'Nimic.'

Asta a smuls atenția tuturor. Chiar și Corabb și-a ridicat privirea din noua gaură pe care o făcea prin cureaua groasă de piele – înfipsese awl în palma mâinii stângi, dar nu părea să fi observat încă.

— Hood știe că ești cel mai rău mincinos pe care l-am auzit vreodată, spuse Cuttle.

— Fid se așteaptă la o ceartă și poate în curând. Strânge echipele. În regulă? Acolo. Mestecă asta pentru o vreme.

— Cât de greu lucrează la asta? întrebă sapatorul, cu ochii îngustați până la fante.

Sticla părea gata să scuipe ceva urât. 'Greu.'

— La naiba, spuse Koryk. 'Uită-te la mine. La naiba.

— Luați patul căruței mâine și poate a doua zi, spuse Tarr. — Și apoi scrie-te pentru câteva zile după aceea. Mai avem cel puțin atât de mult până ajungem pe un teritoriu posibil ostil. Și mănâncă, Koryk. Mult.'

— Vai, spuse Corabb, ridicând mâna cu awl atârnând de palmă.

— Trage-l și vezi dacă sângerezi, spuse Smiles. — Dacă nu, mergi repede la un vindecător. Observând că ceilalți se uitau la ea, se încruntă. 'Cârlige de pescuit. Pescarii care lucrau pentru familia mea, ei bine, am văzut că s-a prost, e tot. Puncturi care nu sângerează, vreau să spun. Oh, enervează-te, atunci.

— Mă duc la o plimbare, spuse Bottle.

Tarr îl privi pe mag rătăcindu-se, apoi aruncă o privire și îl găsi pe Cuttle holbându-se la el. *Da, arată rău.*

Corabb scoase awl și reuși să stoarce câteva picături de sânge. Îi aruncă lui Smiles un rânjet triumfător, apoi se întoarse la lucru la centură.

Bottle a rătăcit prin tabără, evitând gloatele dezorganizate care asediau cartierul general al cartierului, complexul armurierului, atelierele de piele și cordaje și o mulțime de alte zone aglomerate cu specialiști mizerabili și suprasolicitați. Chiar și în afara corturilor curvelor soldații intrau în resturi. *Doamne, unde sunt toți ofițerii? Avem nevoie de poliție militară - asta se întâmplă când nu există supraveghere imperială, fără Gheare, fără adjutanți sau comisari.*

Adjunct, de ce nu faci nimic în privința asta? Stai, Bottle, nu e problema ta. Ai alte probleme de care să-ți faci griji. A descoperit că stătea în mijlocul unui drum, cu o mână ținându-l de păr. O furtună de imagini s-a războit în capul lui - toți șobolanii lui erau afară, ghemuiți ascunși în locuri strategice - dar cel din cortul de comandă al lui Tavore era asaltat de falduri de pânză de pânză - cineva îl pusese în pungă! I-a forțat pe ceilalți din cap. *Tu! Micuțul Koryk! Fiți atenți! Începe să mesteci de parcă viața ta ar depinde de asta - pentru că poate că da - ieși din sac!*

'Tu. Ești în echipa lui Fiddler, nu?

Clipind, Bottle se concentră asupra bărbatului care stătea în fața lui. — Hedge. Ce vrei?'

Bărbatul a zâmbit și având în vedere strălucirea capricioasă din ochii cenușii de noroi ai bărbatului, care era o expresie destul de înspăimântătoare. — Rapid, Ben m-a trimis la tine.

'Într-adevăr? De ce? Ce vrea?

— N-am putut niciodată să răspund la asta, dar tu ești cel care, Bottle, nu-i așa?

— Uite, sunt ocupat...

Hedge ridică un sac. 'Este pentru dumneavoastră.'

'Bastard!' Bottle a smuls geanta. O privire rapidă înăuntru. *Oh, oprește-ți să mesteci acum, Koryk. Relaxa.*

— Era în mișcare, spuse Hedge.

'Ce?'

'Sacul. Ai ceva viu acolo? Mi-a sărit în mână... El a mormăit atunci când cineva sa ciocnit de el.

Un obișnuit blindat, mare ca un urs, a trecut greoi.

— Ai grijă pe unde mergi, blestemat de bou!

La mârâitul lui Hedge, bărbatul se întoarse. Fața lui lată și plată a căpătat nuanța unei sfecle. El a călcat pe spate, buzele răsucindu-se.

Văzând mâinile uriașe ale bărbatului închizându-se în pumni, Bottle se dădu înapoi alarmată. Hedge pur și simplu râse.

Sfecla părea gata să explodeze.

Chiar și în timp ce primul pumn zbura, Hedge se ascunde sub el, strângându-se strâns de bărbat. Mâinile sapatorului au tras între picioarele soldatului, l-au apucat, l-au strâns și l-au smuls.

Cu un țipăt pătrunzător, soldatul s-a dublat.

Hedge și-a adăugat un genunchi la falcă, aruncând capul înapoi în sus. Apoi a înfipt cu un cot într-un pometi, zdrobindu-l audibil.

Omul uriaș se mototoli. Hedge stătea direct deasupra lui. — Tocmai te-ai dus după ultimul Bridgeburner viu. Bănuiesc că nu vei mai face asta, nu? Hedge se întoarse apoi către Bottle și zâmbi a doua oară. — Rapid Ben vrea să vorbească cu tine. Urmați-mă.'

La câțiva pași mai departe, Bottle spuse: — Nu ești, știi.

'Nu ce?'

— Ultimul Bridgeburner viu. Sunt Fiddler și Quick Ben și chiar am auzit despre niște supraviețuitori din Black Coral ascunși în Darujhistan...

— Retras sau mutat pe fiecare dintre ele. Fid a spus că ar trebui să fac la fel și m-am gândit la asta, chiar am făcut-o. Un nou început și toate astea. Își trase șapca de piele.

„Dar apoi m-am gândit, pentru ce? Ce e atât de bun în a începe totul de la capăt? Tot acel teren pe care l-ai parcurs prima dată, de ce să o faci a doua oară, nu? Nu... și bătu sigilul Bridgeburner cusut pe pelerină lui de ploaie. „Asta sunt ceea ce sunt și încă mai înseamnă ceva.”

— Mă aştept că acel obişnuit de acolo să fie de acord cu tine.

— Da, un început bun. Și și mai bine, am avut o discuție cu locotenentul Pores, iar el îmi dă comanda unei echipe de noi recruți. The Bridgeburners nu sunt morți până la urmă. Și m-am conectat cu un alchimist Letherii, să văd dacă putem găsi înlocuitori pentru munițiile Moranth - are această pulbere uimitoare, pe care o numesc Albastru. Îl amesteci și apoi îl introduci într-o minge de lut pe care o sigilezi imediat. În aproximativ o jumătate de zi amestecul este asezonat și întărit.

Bottle nu era foarte interesat, dar a întrebat oricum. — Arde bine, nu-i așa?

— Nu arde deloc. Asta e frumusețea lui Blue, prietene. Hedge râse. — Nici o sclipire de flacără, nici o șoaptă de fum. Lucrăm și la alții. Mâncători, Sliders, Smarters. Și am două arme de asalt - un arbalest local și un onagru - punem capete de lut pe certuri. Și mi-am luat și mie un hobar nou. Aproape sărea de entuziasm în timp ce îl conducea pe Bottle prin tabără. „Prima mea echipă va fi toți sapatori, împreună cu orice alte talente pe care le au. Mă gândeam – imaginează-ți o întreagă armată Bridgeburner, să zicem cinci mii, toți antrenați ca pușcași marini, desigur. Cu greii, magi, furișați și vindecători, dar fiecare dintre ei este, de asemenea, pregătit ca sapator, inginer, nu?

— Sună terifiant.

— Da, nu-i aşa? Acolo.' A arătat. — Cortul ăla. Quick e acolo. Sau a spus că va fi, odată ce s-a întors de la cortul de comandă. Oricum, trebuie să merg să-mi iau echipa.

Hedge a plecat.

Bottle a încercat să-și imagineze cinci mii de Hedge-uri, cu adevăratul Hedge la conducere. *Respirația lui Hood, mi-aș dori un continent între mine și ei. Poate doi.* Și-a reprimat un fior, apoi s-a îndreptat spre cort. 'Rapid? Ești acolo?

Clapa s-a ondulat.

Încruntat, Sticla ghemuită și lăsată înăuntru.

— Nu te mai spiona pe Adjunct și pe mine, spuse vrăjitorul. Stătea la capătul îndepărtat, cu picioarele încrucișate. În fața lui și înghesuind podeaua de pământ din

centrul cortului era o grămadă de ceea ce păreau păpuși pentru copii.

Bottle s-a așezat. 'Pot sa ma joc?'

'Amuzant. Crede-mă, aceste lucruri cu care nu vrei să te joci.

— Oh, nu ştiu. Bunica mea-'

— Leg fire, Bottle. Vrei să te încurci în asta?

Sticla sa strâns înapoi. — Uf, nu, mulțumesc.

Quick Ben și-a dezvelit dinții mici, un rând alb îngrijit. — Misterul este că sunt cel puțin trei acolo pe care nici măcar nu le pot identifica. O femeie, o fată și un nenorocit cu barbă care se simte suficient de aproape pentru a scuipa.

— De cine sunt legaţi?

Vrăjitorul dădu din cap. — Bunica ta te-a învăţat prea multe, Bottle. I-am spus deja lui Fiddler să te trateze ca pe degetul nostru ras. Da, am încercat să rezolv asta, dar tutușul e încă un pic dezordonat, după cum poți vedea.

— Te grăbeşti prea mult, spuse Bottle. — Lasă-i să se dezlege singuri.

'Probabil așa.'

— Deci, despre ce trebuie să fii atât de secreti tu și Adjunct? Dacă într-adevăr sunt degetul tău ras, trebuie să știu astfel de lucruri, așa că știu ce să fac când trebuie făcut.

— Poate că e ea, gândi Quick Ben, sau mai probabil că era T'amber. M-au adulmecat, Bottle. S-au apropiat mai mult decât oricine a făcut vreodată, iar asta include Whiskeyjack. Făcu o pauză, încruntat. — Poate Kallor. Poate că Rake – da, probabil că Rake a văzut destul de clar – nu era de mirare că l-am evitat? Ei bine, Gothos, sigur, dar...

— Înalt Mage, tăie Bottle, despre ce te-ai întâmplat?

Rapid Ben a tresărit, apoi se uită cu privirea. — Distras, îmi pare rău. Nu trebuie să o spionezi - Lostara a văzut șobolanul și aproape l-a tăiat în jumătate. Am reușit să intervin, am inventat o poveste despre folosirea lui pentru un augur. Dacă apare ceva vital, vă voi anunța.

— O șoaptă în craniul meu.

— Ne îndreptăm într-un labirint, Bottle. Adjunctul îmbătrânește în fața ochilor mei, încercând să găsească o cale prin Wastelands. Ai încercat să pui ceva suflet în ea? Este un mârâit de energii puternice, puncte oarbe masive și o mie de straturi de ritualuri în război, terenuri sfințite, găuri de blestem, gropi de sânge, chiuvete de piele. Încerc

să dau înapoi, cu capul gata să se despartă, gustând sânge în gură.

— Fantoma unei porți, spuse Bottle.

Ochii lui Quick Ben străluciră în întuneric. — O zonă de influență, da, dar poarta aia fantomă, e rătăcită – nici măcar nu mai este acolo, în Wastelands, vreau să spun.

— La est de Wastelands, spuse Bottle. — Acolo îl vom găsi și acolo ne ducem, nu-i așa?

Quick Ben dădu din cap. — Mai bine fantoma decât lucrul real.

— Familiar cu cel adevărat, ești, Înalt Mage?

Și-a îndepărtat privirea. — A rezolvat-o singură. Prea înțelept, prea al naibii de necunoscut.

— Crezi că e în legătură cu fratele ei?

— Nu îndrăznesc să întreb, recunoscu Quick Ben. — Așa seamănă cu Dujek. Unele lucruri pe care pur și simplu nu le aduci în discuție. Dar, știi, asta ar putea explica multe lucruri.

— Dar atunci întreabă-te asta, spuse Bottle. — Și dacă nu este?

Vrăjitorul tăcu o clipă lungă. Apoi a oftat. — Dacă nu Paran, atunci cine?

'Dreapta.'

— Asta e o întrebare urâtă.

— Nu îl spionez pe Adjunct doar când te are ca companie, Quick Ben. De cele mai multe ori mă uit la ea, atunci când e singură.

— E jalnic...

— La naiba cu glumele, Înalt Mage. Adjunctul nostru știe lucruri. Și vreau să știu cum. Vreau să știu dacă are companie despre care niciunul dintre noi nu știe nimic. Acum, dacă vrei să nu mai fac asta, dă-mi un motiv solid. Spui că s-a apropiat de tine. Ți-ai întors favoarea?

— Aș face-o, dacă aș ști cum. Sabia aia otatarală mă îndepărtează – pentru asta sunt făcuți să facă, nu-i așa? Văzând expresia sceptică vizavi de el, se încruntă. 'Ce?'

— Nu te împinge atât de tare pe cât îți place să te prefaci. Riscul este ca, cu cât împingi mai tare și mai adânc prin otataral, cu atât expuneți mai mult de voi înșivă – și dacă ea vă vede, nu va fi doar aproape să vă cunoască, va fi sigură. A bătut cu degetul în Quick Ben. „Și asta nu vrei să se întâmple și este adevăratul motiv pentru care nu îndrăznești să treci. Deci, singura ta șansă sunt eu. Încep să spionez sau nu?

'Lostara e suspectă...'

— Când Adjunctul este probabil singur.
Înaltul Mag ezită, apoi dădu din cap. — Ai găsit ceva încă?
'Nu. Nu are obiceiul să gândească cu voce tare, asta e evident. Ea nu se roagă și încă nu am auzit o conversație unilaterală.
— Ai putea fi orbit?
— Aș putea, da, dar aș simți golurile de conștientizare. Cred. Depinde cât de bun este geas-ul.
— Dacă este un geas îndreptat special către ochii tăi suplimentari?
— Ar trebui să fie. Dar ai dreptate, ceva anume, poate Mockra, care se strecoară în minuscul creier al șobolanului și dă o imagine frumoasă despre nimic care nu se întâmplă. Dacă este cazul, atunci nu știu cum aș putea face ceva în privința asta, pentru că, cu efectul local al otataralului, sursa acelei vrăjitorie ar fi un nivel îngrozitor de înalt, un nivel al unui zeu blestemat, vreau să spun.
— Sau al unui bătrân.
— Aceste ape sunt prea adânci pentru un muritor ca mine, Quick Ben. Spionajul meu funcționează doar pentru că este pasiv. Strict vorbind, călărețul unui suflet nu este magie, nu în sensul comun.
„Atunci caută ceva pe Wastelands, Bottle. Vezi ce vezi, pentru că eu nu mă pot apropia și nici, cred, Adjunctul nu poate. Găsiți un lup sau un coiot - le place să atârne armate și altele. Cine e acolo?
'Voi incerca. Dar dacă este atât de riscant, s-ar putea să mă pierzi. S-ar putea să mă pierd, ceea ce este și mai rău.
Quick Ben a zâmbit micul lui zâmbet și a întins mâna în mormanul de păpuși. „De aceea am legat acest fir de această păpușă”.
şuieră Botta. — Rahat mizerabil.
— Nu te mai plânge. O să te trag înapoi dacă ai probleme. Asta e o promisiune.
— Mă voi gândi la asta, spuse Bottle ridicându-se.
Înaltul Mag ridică privirea surprins. — La ce să te gândeşti?
— Iute Ben, dacă este atât de periculos în Wastelands, nu ți-a trecut prin cap că, dacă sunt prins, poate nu tu ești cel care tragi firul acela? Cu tine brusc salivând și te joci cu păpușile pe bune, Adjunctul și, mai important, armata ei, sunt bine și cu adevărat condamnați.
— Îmi pot rezista pe cont propriu, mârâi Quick Ben.

'De unde știi că poți? Nici măcar nu știi ce e acolo. Și de ce aș vrea să mă pun în mijlocul unui concurs de tragere? S-ar putea foarte bine să fiu sfâşiat în bucăţi.

— Întrucât nu a fost primul lucru pe care l-ai adus în discuție, spuse Quick Ben, cu o privire vicleană, mă aștept să ai câteva planuri de urgență pentru a face față posibilității.

— Am spus că mă voi gândi la asta.

— Nu aștepta prea mult să te decizi, Bottle.

— Două lăzi pline cu cârnații ăia afumat, da. Pumnul la ordinele lui Keneb.

— Da, domnule sergent.

„Leagă-le strâns, amintește-ți”, îi aminti Pores tânărului cu fața neplăcută și fu mulțumit de încuviințarea nerăbdătoare din cap. Divizia de cartier a atras întotdeauna soldații care nu se puteau ieși dintr-un loc de joacă de la școală și aveau două moduri de a merge odată ce s-au instalat - fie cățeii care săreau din pocnitul degetelor unui ofițer, fie cei care construiau. cetăți inexpugnabile din reglementări și apoi strângeau provizii undeva înăuntru - ca și cum ar fi să renunțe la ceva, a scos sânge și mai rău. Acei Pores făcuse o carieră din zdrobire; dar în momente ca acestea, cățeii erau cei pe care și-a dorit.

Aruncă o privire secretă în jur, dar haosul se învârtea fără încetare din toate părțile și nimeni nu-i dădea nicio atenție. Iar cățelușul era fericit că era mânerit, așa că, atunci când era abordat, putea să scuture din cap, să se lase jos și să folosească diferitele linii folosite de Pores însuși. Pumnul la ordinele lui *Keneb, ia-l cu el.* „Și „ *Maestrul sergentului are recruți de echipat, cincizeci dintre ei, iar căpitanul Kindly a spus să o faci repede.* Keneb era suficient de în siguranță, deoarece în momentul de față nimeni, în afară de adjutanții săi personali, nu se putea apropia de el; și în ceea ce privește Bunul, ei bine, numele în sine a suge de obicei sângele chiar și de la cele mai inimioase fețe.

Era un detaliu minor și în mare parte irelevant că Pores își pierduse cumva recruții. Smuls de la echipele marine de cineva despre care nimeni nu știa nimic. Dacă vor apărea probleme, Pores ar putea părea nevinovat și ar putea arăta cu degetul către sergenții de echipă. *Nu vă blocați niciodată pe drumul necazului. Nu, fă-ți în schimb o punte, cu pietre lipite ca grăsimea.*

Ar trebui să compun un ghid de ofițer de nivel mediu pentru sănătatea continuă, indolența și prosperitatea nemeritată. Dar atunci, dacă aș face asta, ar trebui să fiu în afara bătăliei, nu mai sunt în competiție, așa cum ar fi. Spune, pensionat undeva frumos. Ca un palat pe care nimeni nu-l folosea. Și asta ar fi încoronarea mea: rechiziția unui palat.

— Ordinele reginei Frabalav, domnule. Dacă ai o problemă, poți oricând să o discuti cu torționarul ei cu un singur ochi.

Dar deocamdată, cârnați rafinați afumati Letherii, trei lăzi cu vin excelent, un butoi cu sirop de trestie, totul pentru Fist Keneb (nu că ar vedea vreodată așa ceva); și pături suplimentare, rații suplimentare, cizme de ofițer, inclusiv cavalerie înaltă trepte, sigilii de grad și torcuri pentru caporali, sergenți și locotenenți, toate pentru cei cincizeci sau șaizeci de recruți dispăruți - ceea ce s-a tradus în propriul stoc privat al lui Pores pentru acei soldați de pe marșul care a pierdut lucruri, dar nu a vrut să fie andocat oficial pentru înlocuiri.

Rechizisese deja trei vagoane cu echipe decente, sub pază în acest moment de soldații din echipa lui Primly. Îi trecu prin minte că ar putea fi nevoit să atragă acele trei echipe ca parteneri în operațiunea sa de pe piața neagră, dar asta nu ar trebui să fie prea greu. La urma urmei, invidia se diminua cu cât se împărtășește mai mult recompensele și, cu ceva în joc, acei soldați aveau stimulentele potrivite când era vorba de securitate și nu numai.

Una peste alta, lucrurile s-au conturat frumos.

— Hei, ce este în cutia aceea?

— Piepteni, domnule...

— Ah, pentru căpitanul, cu amabilitate, atunci.

— Da, domnule. Rechiziție personală...

'Excelent. Le voi duce eu însumi.

'Ei bine, uhm-'

— Nu numai că căpitanul este superiorul meu imediat, soldat, dar se întâmplă să-i fiu și frizerul.

'Oh corect. Poftim, domnule - doar o semnătură aici - acea bară de ceară, da, domnule, asta este.

Zâmbind, Pores și-a scos contrafacerea rezonabilă a sigiliului lui Kindly și l-a apăsat ferm pe bara de ceară. „Băiat deștept, păstrarea lucrurilor corecte este ceea ce face ca o armată să funcționeze”.

'Da domnule.'

Plăcerea lui Hedge de a vedea că alchimistul lui Letherii adunase noii recruți, așa cum ordonase el, s-a scurs repede când a aruncat o privire atentă asupra celor patruzeci de soldați care stăteau la cincisprezece pași de șanțul latrinei companiei. Când s-a apropiat prima oară de bivuac, crezuse că îi fac semn cu mâna, dar s-a dovedit că erau doar muștele care roiau.

— Bavedict! îl strigă pe alchimistul său: „Pune-i pe picioare!”

Alchimistul și-a strâns împletitura lungă și, cu o răsucire exersată, a învârtit-o într-o bobină deasupra capului, unde grăsimea o ținea strâns, apoi s-a ridicat din taburet cu vârfuri pe care-l așezase în afara cortului său de piele. — Căpitane Hedge, ultimul amestec este gata de fixat, iar pelerinele speciale de ploaie au fost livrate de fratele meu în urmă cu jumătate de clopot. Am ce am nevoie pentru a picta.

'Grozav. Acestea sunt toate? întrebă el făcând semn cu capul către recruți.

Buzele subțiri ale lui Bavedict se strânseră într-o grimasă. 'Da domnule.'

— De cât timp au stat în duhoarea aceea?

'Un timp. Nu sunt încă pregătiți să gândească singuri, dar asta este de așteptat de la noi Letherii. Soldații fac ceea ce li se spune să facă și atât.

Hedge oftă.

— Sunt doi sergenți interimar, a adăugat Bavedict. — Cei cu spatele la noi.

— Nume?

— Răsărit, el este cel cu mustață. Și Nose Stream.

— Ei bine, acum, spuse Hedge, cine le-a numit?

— Un sergent principal pe nume Pores.

— Înțeleg că nu era prin preajmă când i-ai smuls.

„Fuseră legați de unele echipe și, oricum, acele echipe nu au fost deloc încântate de asta. Deci nu a fost greu să le desprind.

'Bun.' Hedge aruncă o privire spre trăsura lui Bavedict, o chestie uriașă, solidă, din lemn lacuit negru și accesorii din alamă; apoi miji la cei patru cai negri care le aşteptau în hamuri. — Îți câștigai viața bine, Bavedict, ceea ce m-a făcut să mă întreb din nou ce cauți aici.

Așa cum am spus, m-am uitat prea aproape la ceea ce poate face unul dintre blestemații ai tăi – unui dragon blestemat, nu mai puțin. Magazinul meu nu este altceva

decât aprindere. Se opri și se echilibră pe un picior, celălalt sprijinit de picior chiar sub genunchi. — Dar mai ales curiozitatea profesională, căpitane, a fost întotdeauna o binefacere și o nenorocire. Deci, continuă să-mi spui orice și tot ce îți amintești despre caracteristicile diferitelor alchimii Moranth, iar eu voi continua să inventez propria mea marcă de muniții pentru sapatorii tăi.

— Saparii mei, da. Acum mai bine mă duc să mă întâlnesc...

— Uite acum doi dintre ei, căpitane.

S-a întors și aproape că a făcut un pas înapoi. Două femei enorme și transpirate își fixaseră ochi mici asupra lui și se apropiau.

Au salutat, iar blonda a spus: „Caporal Sweetlard, domnule, iar acesta este caporalul Rumjugs. Avem o cerere, domnule.

'Continua.'

„Vrem să ne mutăm de unde am fost lăsați jos. Prea multe muște, domnule.

— O armată nu mărșăluiește sau tabărează niciodată singură, caporale, spuse Hedge. „Avem șobolani, avem șoareci, avem capemoths și corbi, corbi și rhizan. Și avem muște.

— E destul de adevărat, domnule, spuse Rumjugs cel cu părul negru, dar nici aici nu sunt atât de mulți. Încă zece pași între noi și șanțul de acolo, domnule, este tot ce cerem.

— Prima ta lecție, spuse Hedge. „Dacă alegerea este între confortabil și mizerabil, alege confortabil - nici nu aștepta nicio ordine al naibii. Distras și iritat te obosește mai mult. Obosit te face ucis. Dacă este cald, căutați umbră. Dacă este rece pachet împreună când nu sunt în postare. Dacă vă aflați într-un loc prost pentru muște, găsiți unul mai bun în apropiere și mutați-vă. Acum, am o întrebare pentru voi doi. De ce îmi aduci această cerere și nu sergenților tăi?

„Ei aveau de gând să facă”, a spus Rumjugs, „dar apoi eu și Sweet aici, am subliniat că ești bărbat și noi suntem curve sau cândva, și era mai probabil să fii drăguță cu noi decât cu ei. . Presupunând că preferați femeile și nu bărbații.

— Bine presupunere și gândire inteligentă. Acum, du-te înapoi acolo și pune pe toți în picioare și aici.

'Da domnule.'

Le-a întors salutul și i-a privit șuierând și clătinându-se înapoi la ceilalți.

Bavedict se muta lângă el. — Poate că există speranţă pentru ei până la urmă.

— Trebuie doar să te tachineze, asta-i tot, spuse Hedge. — Acum, găsește o tabletă de ceară sau ceva de genul – am nevoie de o listă cu numele lor inventată – memoria mea este proastă în zilele noastre, de când am murit și m-am întors, de fapt.

Alchimistul clipi, apoi și-a revenit. — Imediat, căpitane.

Una peste alta, a concluzionat Hedge, un început decent.

Lostara a trântit cuțitul înapoi în teacă, apoi a mers să examineze o serie de trofee tribale acoperite cu un perete al camerei de prezență. — Pumnul Keneb nu este cel mai bun, spuse ea. În spatele ei, în centrul camerei, Adjunctul nu spuse nimic. După o clipă, Lostara continuă. — Dispariția lui Grub l-a lovit puternic. Iar gândul că ar fi putut fi înghițit de un Azath este suficient pentru a închea degetele oricui. Nu ajută că Fist Blistig pare să fi decis că este deja mort.

Se întoarse pentru a vedea pe Adjunct scoțându-și încet mănușile. Fața lui Tavore era palidă, o rețea întinsă de linii prinzându-i ochii. Slăbise, reducând și mai mult puținele trăsături feminine pe care le poseda. Dincolo de durere aștepta goliciunea, un loc în care singurătatea bântuia în companie batjocoritoare, iar amintirile erau îngropate în piatra rece. Femeia care era Adjunct hotărâse că nimeni nu va lua niciodată locul lui T'amber. Ultima legătură a lui Tavore cu darurile mai blânde ale umanității fusese ruptă. Acum nu mai era nimic. Nimic în afară de armata ei, care părea gata să se dezlege de la sine – și chiar și față de asta părea indiferentă.

— Nu este ca regele să ne țină să așteptăm, mormăi Lostara, întinzându-și mâna să-și scoată cuțitul din teacă.

— Lasă-o, se răsti Adjunctul.

'Desigur. Scuzele mele, Adjunct. Ea lăsă mâna jos și relua examinarea neinteresată a artefactelor. „Acești Letherii au devorat o mulțime de triburi”.

— Imperiile o vor face, locotenente.

— Îmi închipui că Kolansea a făcut la fel. Este un imperiu, nu-i așa?

„Nu știu”, a răspuns Adjunctul, apoi a adăugat: „Nu contează”.

— Nu?

Dar cu următoarele cuvinte a fost clar că Adjunctul nu era interesat să elaboreze. „Predecesorul meu, o femeie pe nume Lorn, a fost ucisă pe o stradă din Darujhistan. Până în acel moment, ea și-a îndeplinit sarcinile, în măsura în care își poate da seama oricine. Moartea ei părea să fie puțin mai mult decât ghinion, un jaf sau ceva asemănător. Cadavrul ei a fost depus într-o groapă a săracilor.

— Iartă-mă, Adjunct, dar la ce ajută această poveste?

— Moștenirile nu sunt niciodată ceea ce s-ar spera, nu-i așa, căpitane? Până la urmă, nu contează ce s-a realizat. Soarta nu ține cont de triumfurile trecute, faptele curajoase sau momentele de profundă integritate.

— Presupun că nu, adjunct.

„Dimpotrivă, nu există o listă sumbră de eșecuri, momente de lașitate sau dezonoare. Ceara este netedă, trecutul s-a topit, dacă a existat vreodată. Acei ochi capcani s-au fixat pentru scurt timp asupra Lostara, înainte de a aluneca din nou. „A murit pe o stradă, doar o victimă în plus a unui accident. O moarte lipsită de magie.

Atenția lui Lostara s-a redus la sabia legată de șoldul lui Tavore. — Cele mai multe decese sunt, Adjunct.

Tavore dădu din cap. — Ceara se topește. Cred că există o oarecare mângâiere în asta. O mică măsură de... eliberare.

Este cel mai bun lucru la care poți spera, Tavore? Zei de mai jos. — Lorn nu a fost acolo pentru a evalua valoarea moștenirii ei, dacă asta vrei să spui, adjunct. Ceea ce probabil a fost o milă.

„Uneori cred că soarta și mila sunt adesea una și aceeași.”

Noțiunea l-a înfrigurat pe Lostara.

— Armata, continuă Adjunctul, se va rezolva o dată în marş. Le dau această notă de haos, de aproape anarhie. Așa cum fac pentru Fists Keneb și Blistig. Am motivele mele.'

— Da, adjunct.

— În prezenţa Regelui, căpitane, mă aştept să vă abţineţi de la orice atenţie nejustificată acordată cuţitului de lângă dumneavoastră.

— După cum porunci, adjunct.

Câteva clipe mai târziu, o ușă interioară s-a deschis și regele Tehol a intrat, urmat de cancelar. — Cele mai sincere scuze ale mele, Adjunct. Toată vina e a Cedei mele, nu că trebuie să știi asta, dar apoi — și a zâmbit când se

așeza pe scaunul ridicat — „acum da, și nu mă deranjează să spun ce ușurare este asta.

— Ne-ați chemat, Majestate, spuse Adjunct.

'Am făcut-o? Oh, da, așa am făcut. Relaxează-te, nu există criză, ei bine, nici una care să te preocupe direct. Oricum, nu în Letheras. Nu momentan, vreau să spun. Ceda, pas înainte acolo acum! Adjunct Tavore, avem un cadou pentru tine. În expresia celei mai profunde recunoştinţe a noastră.'

Sosise și regina Janath, ridicându-se pentru a sta de o parte a soțului ei, cu o mână sprijinită pe spătarul înalt al scaunului.

Bugg ținea în mână o cutie mică de lemn lustruită manual, pe care o puse acum în mâinile Adjunctului.

Camera era tăcută în timp ce Tavore a deschis capacul și l-a înclinat înapoi pentru a dezvălui un pumnal gravat cu apă. Mânerul și pomul erau ambele simple, funcționale și, din câte putea vedea Lostara, lama în sine, cu excepția vârtejelor gravate, era nespectaculoasă. După o clipă de examinare, Adjunctul închise capacul și ridică privirea către Rege. — Mulţumesc, domnule. Voi prețui asta...

— Așteaptă, spuse Tehol, ridicându-se și apropiindu-se. — Să vedem chestia aia... și ridică încă o dată capacul, apoi se înfruntă cu Bugg. — Nu puteai să alegi ceva mai frumos decât atât, Ceda? Îmi imaginez că cancelarul este mortificat acum că a văzut asta!

— El este, sire. Din păcate, Ceda era sub anumite constrângeri...

— Scuză-mă, spuse Adjunctul, trebuie să înțeleg că această armă este vrăjită? Mi-e teamă că în prezența mea se va pierde o astfel de picant.

Bătrânul a zâmbit. — Am făcut tot ce am putut, Tavore din Casa Paran. Când te confrunți cu nevoia ta, uită-te la această armă.

Adjunctul aproape că se dădu înapoi și Lostara văzu puțină culoare pe fața ei dispărând brusc. — Nevoia mea cea mai... cumplită? Ceda-'

— După cum am spus, Adjunct, răspunse Bugg, cu privirea neclintită. — Când este nevoie de sânge. Când este *nevoie* de sânge . În numele supraviețuirii și numai în acest nume.

Lostara văzu că Tavore nu mai avea cuvinte – și habar nu avea de ce. *Cu excepția cazului în care Adjunctul știe deja care va fi acea necesitate. Știe și este îngrozit de acest*

ˆ

dar. Inclinându-se, Adjunct închise capacul a doua oară și se dădu înapoi.

Tehol se încruntă la Bugg. După o clipă, se întoarse pe scaunul modest și se așeză din nou. — Să te descurci bine în călătoria ta, Adjunct. Și tu la fel, Lostara Yil. Nu-l neglija pe fratele meu, are multe talente. Mult mai mult decât mine, asta e sigur... și văzându-i din cap pe Bugg, se încruntă.

Janath se întinse și îl bătu pe umăr.

Încruntarea lui Tehol se adânci. „Uită-te la Brys Beddict în timpul traversării Regatului Bolkando. Suntem foarte familiarizați cu vecinii noștri, iar sfaturile lui ar trebui să se dovedească valoroase.

— O voi, sire, spuse Adjunctul.

Și brusc a venit timpul să plec.

La câteva momente după plecarea malazanilor, Tehol aruncă o privire spre Bugg. — Doamne, arăți nefericit.

— Nu-mi plac plecările, domnule. Există vreodată un indiciu de... finalitate.

Janath se întoarse și se așeză pe una dintre băncile de flancare. — Nu te aștepți să-i mai vezi pe Malazan?

El a ezitat, apoi a spus: — Nu.

— Dar Brys? întrebă Tehol.

Bugg clipi și deschise gura pentru a răspunde, dar Regele ridică o mână. — Nu, acea întrebare nu ar fi trebuit pusă. Îmi pare rău, vechi prietene.

— Sire, fratele tău posedă... adâncimi neexplorate. Forță, fidelitate incontestabilă față de onoare – și, după cum știți bine, el poartă în el o anumită moștenire și, deși nu pot măsura măsura acelei moșteniri, cred că are potențialul de a fi vastă.

— Ai dansat cu grijă acolo, observă Janath.

'Am facut.'

Oftând, Tehol se lăsă pe spate de scaun. — Asta pare o concluzie dezordonată a lucrurilor, nu-i așa? Puțin care distrează, cu atât mai puțin care distrează. Trebuie să știi că prefer să trec de la o absurditate încântătoare la alta. Ultimul meu gest pe scena Malazan ar fi trebuit să fie cel mai înalt dintre drame este sentimentul meu. În schimb, gust ceva foarte asemănător cu cenușa în gură și asta este cel mai neplăcut.

— Poate că ceva vin va spăla lucrurile curate, sugeră Bugg.

'Nu va strica. Turnați-ne puțin, vă rog. Tu, paznic, vino și alătură-te nouă, să stai acolo să nu faci nimic trebuie să fie o plictisire îngrozitoare. Nu e nevoie să stai căscată așa, te asigur. Dă jos cârma și relaxează-te - mai e un paznic ca tine de cealaltă parte a ușii, până la urmă. Lăsați-l să poarte povara suplimentară a diligenței. Spune-ne despre tine. Familie, prieteni, hobby-uri, scandaluri...

— Sire, a avertizat Bugg.

„Sau pur și simplu alăturați-vă nouă la o băutură și nu simțiți nicio presiune să spuneți nimic. Acesta va fi unul dintre acele interludii trecute rapid peste cap în istoriile portentoase ale regilor mari și mediocri. Ne așezăm în urmările dezordonate, neferiți de prevestiri și orice furtună așteaptă în spatele orizontului. Ah, mulțumesc, Bugg-my Queen, acceptă acel pahar și vino să stai pe genunchiul meu-oh, nu face genul ăsta de față, trebuie să compunem scena potrivită. Insist și de vreme ce sunt Rege pot să fac asta, sau așa am citit pe undeva. Acum, să vedem... da, Bugg, stai chiar acolo - oh, masarea sprâncenelor este poziția perfectă. Și tu, dragă gardian, cum ai reușit să ascunzi tot acel păr? Și cum de nu am știut niciodată că ești femeie? Nu contează, ești o încântare neașteptată-ow, liniștește-te, soție-oh, eu sunt cel care trebuie să mă calmez. Îmi pare rău. Femeile în uniforme și toate astea. Garda, cârma aia atârnată este rafinată apropo, ia o gură și judecă vintage, da, așa, o, cel mai perfect!

„Acum, tocmai mi-am dat seama că ne lipsește ceva esențial. Ah, da, un artist. Bugg, avem un artist de curte? Avem nevoie de un artist! Găsește-ne un artist! Nimeni nu se mișcă!

Capitolul doisprezece

Marea este oarbă la drum
Şi drumul este orb la ploaie
Drumul nu primeşte paşi
Orbii sunt potopul unui ocean
Pe malul drumului
Merge apoi nevăzând
Ca nişte copii cu mâinile întinse
Până în văile întunericului orbitor
Drumul duce în jos prin umbră
De zei care plâng
Această mare nu cunoaşte decât o mareeă care curge
În camerele fără adâncime ale tristeţii
Marea este malul drumului
Şi drumul este râul mării
Pentru orbi
Când aud primele zgomote de paşi
Ştiu că a venit sfârşitul
Şi va răsări ploaia
Ca copiii cu mâinile
Întinsă
Sunt drumul care fuge de soare
Şi drumul este orb faţă de mare
Şi marea este oarbă faţă de ţărm
Iar malul e orb
Spre mare
Marea este oarbă...

Ghicitoarea drumului lui Gallan, Shake Chant

Barahn White Face Barghast îi plăcea să se imagineze ca vârful unui vârf de lance ghimpat, flămând de răni, nerăbdător în impulsul său. Buchete de ocru roşu i-au tăiat vopseaua albă a feţei morţii, şi-au străbătut urme zimţate pe braţe. Căptuşeala lui de brigandină de bronz şi fusta solzoasă purtau tonurile ascuţite ale sângelui mort de mult, iar penele de porc-spin cu vârfuri roşii care ieşeau din vârfurile părului său negru şi uns zdrăngănau în timp ce tropează în faţa a patru mii de războinici experimentaţi.

Mirosul de la capetele tăiate legănându-se de la standardele înveliți de fier care se înghesuiau în spatele șefului de război i-a lăsat o înțepătură familiară în spatele nasului său lat și turtit, o prezență stânjenitoare la capătul gâtului și a fost mulțumit. Încântat, mai ales, că cei doi frați ai săi mai mici purtau o pereche din acele standarde.

Dăduseră peste rulota Akrynnai ieri după-amiază târziu. O jumătate de duzină de paznici patetici, cinci șoferi, comerciantul și familia ei. Fusese o muncă rapidă, dar nu mai puțin delicioasă pentru concizia ei, pătată doar atunci când negustorul le-a luat un cuțit fiicelor ei și apoi și-a tăiat gâtul – gesturi de un curaj impresionant care i-au înșelat pe războinicii lui de distracția lor. Caii micuți din turma pe care o sacrificaseră și cu care s-au ospătat în acea noapte.

Sub un cer fără nori, partidul de război se îndrepta spre vest. O săptămână de călătorie l-ar găsi în Kryn Freetrade, centrul întregului comerț estic cu Lether. Maral Eb avea să măcelească pe toată lumea și apoi să-și asume controlul asupra caravanseraiului și asupra tuturor fortăreților comerciale. El avea să se facă bogat și poporul său puternic. Triumful lui avea să-i ridice pe Barahn la poziția pe care o meritau pe bună dreptate printre Fețele Albe. Onos Toolan va fi destituit, iar celelalte clanuri s-ar aduna să se alăture lui Maral. El avea să-și construiască un imperiu, vânzând sclavi Akrynnai și D'ras până când vastele câmpii au aparținut Barghast și nimănui altcuiva. El va stabili tarife grele asupra Saphii și Bolkando și va construi un oraș vast în Kryn, ridicând un palat și înființând fortărețe inexpugnabile de-a lungul granițelor.

Aliații săi dintre Senan fuseseră deja instruiți să fure pentru el fiicele gemene ale lui Hetan. Îi va aduce în propria gospodărie și, când vor ajunge la vârsta sângeroasă, îi va lua drept soții. Soarta lui Hetan a lăsat-o altora. Acolo era băiatul, adevăratul fiu al lui Imass, și ar trebui să fie ucis, desigur. Alături de Cafal, să se încheie odată pentru totdeauna șirul lui Humbrall Taur.

Gândirile lui despre gloria care îl aștepta au fost întrerupte de apariția bruscă în fața a doi cercetăși, care purtau un cadavru între ei.

Un alt Barghast, dar nu unul al lui.

Maral Eb ridică o mână, oprindu-și grupul de război, apoi alergă înainte pentru a-i întâlni pe cercetași.

Barghast-ul a fost o mizerie. Brațul stâng i-a dispărut sub cot, iar ciotul era fierbinte de viermi. Focurile îi

topiseră jumătate din față și fragmente din armura lui din monedă de tablă străluceau în mijlocul ruinelor de piele și carne de pe pieptul lui. După fetișurile atârnate de centura lui, Maral știa că este un vânător de șerpi, unul dintre clanurile mai mici.

S-a încruntat și a făcut cu mâna muștelor. 'Traieste?'

Unul dintre cercetași dădu din cap și apoi adăugă: — Nu pentru mult timp, șef de război.

— Pune-l jos, acum blând. Maral Eb se ridică și îngenunche lângă tânărul războinic. Și-a înghițit dezgustul și a spus: „Vânător de șerpi, deschide-ți ochii. Eu sunt Maral Eb din Barahn. Vorbește-mi, dă-mi ultimele tale cuvinte. Ce ți s-a întâmplat?

Singurul ochi supraviețuitor care s-a deschis era plin de mucus, un galben murdar, încadrat în carne crăpată și umflată. Gura a lucrat pentru o clipă, apoi s-au desprins cuvintele crude. — Sunt Benden Ledag, fiul lui Karavt și Elor. Amintește-ți de mine. Eu singur am supraviețuit. Sunt ultimul vânător de șerpi, ultimul.

— Mă așteaptă o armată Akrynnai?

— Nu știu ce te așteaptă, Maral Eb. Dar știu ce mă așteaptă, naiba. Fața se răsuci de durere.

— Deschide ochiul, uită-te la mine, războinică! Vorbește-mi despre ucigașul tău!

— La naiba, da. Căci am fugit. Nu am stat, nu am murit cu rudele mele. am fugit. Un iepure îngrozit, un șoarece săritor în iarbă. Vorbirea usca ultimele fluide din el și respirația i se zgâria. — Fugi, Maral Eb. Arată-mi cum... cum trăiesc lașii.

Maral Eb a făcut un pumn să-l lovească pe prostul bolborosit, apoi s-a forțat să se relaxeze. — Barahnii nu se tem de nici un dușman. Te vom răzbuna, Benden Ledag. Îl vom răzbuna pe Vânătorul de Șerpi. Și fie ca sufletele rudelor tale căzute să te vâneze.

Prostul pe moarte a reușit cumva să zâmbească. — Îi voi aștepta. Voi avea o glumă, da, una care să-i facă să zâmbească – așa cum era în felul meu. Zaravow, totuși, nu are de ce să râdă, pentru că i-am furat soția – i-am furat plăcerea – scoase el în râs. „Este ceea ce fac oamenii slabi... au făcut întotdeauna”. Ochiul se ascuți brusc, fix pe Maral Eb. — Și tu, Barahn, te voi aștepta și eu. Zâmbetul s-a clătinat, chipul și-a pierdut durerea strânsă, iar aerul vântului curgea nerevendicat prin căscatul gurii lui.

Maral Eb se uită o clipă la acel ochi nevăzător. Apoi a înjurat și s-a îndreptat. — Lăsaţi-l în seama corbilor, spuse

el. — Sună coarnele-trage în cercetașii înainte. Vom tabăra aici și ne vom pregăti - există răzbunare în viitorul nostru și va fi dulce.

Două dintre cele șase femei au târât ceea ce mai rămăsese din negustorul de cai până la prăpastie care tăia dealul și l-au rostogolit în el. Auzind șerpi strecurându-se în tufia groasă a rigolei, s-au dat repede înapoi și s-au întors la ceilalți.

Hessanrala, conducătorul acestei trupe de Skincuts, a aruncat o privire de la căpăstrul improvizat pe care îl fixase de noul ei cal, a zâmbit în timp ce ambele femei trăgeau pumni de iarbă pentru a-și curăța sângele și materialul seminal de pe mâini și a spus: „Aveți grijă de caii voștri. '

Cel mai aproape de ea aruncă iarba pătată într-o parte. — Un cuib de vipere, spuse ea. „Fiecare pâlc de salvici și foc de râu roiesc cu ele”.

— Asemenea prevestiri ne bântuie, mormăi celălalt.

Hessanrala se încruntă. — Un cuțit pentru cuvintele tale, Ralata. Ea flutură cu o mână. — Uită-te la norocul ăsta. Cai pentru fiecare dintre noi și încă trei de rezervă, o pungă de monede și bhederin îmbibat cu mentă și trei piei de apă - și nu ne-am amuzat cu creatura jalnică? Nu l-am învățat noi darurile durerii?

— Toate acestea sunt adevărate, spuse Ralata, dar am simțit umbre noaptea și șoapta aripilor de groază. Ceva ne urmărește, Hessanrala.

În replică, căpetenia de război mârâi și se întoarse. A sărit pe calul ei. — Suntem Ahkrata Barghast. Tăieturi în piele... și cine nu se teme de ucigașele din Ahkrata? Ea i-a privit cu privirea pe ceilalți, ca și cum ar fi căutat recunoașterea cuvenită și a părut mulțumită în timp ce ei și-au atras călările spre ea.

Ralata a scuipat în mâinile ei și a luat controlul singurului cal în șea – chiar al negustorului Akrynnai, despre care pretinsese de drept că era primul care i-a atins lama de carnea bărbatului. Ea puse o cizmă în etrier și se legănă pe spatele fiarei. Hessanrala era tânără. Era prima dată când era lider de război și se străduia prea mult. Era obiceiul ca un războinic experimentat să se ofere voluntar pentru a însoți trupa unui nou conducător de război, ca nu cumva lucrurile să meargă prost. Dar pe Hessanrala nu era interesat să-l țină seama pe Ralata, văzând înțelepciunea ca frică, precauția ca lașitate.

Ea a ajustat fragmentele de chitin Moranth care serveau drept armură printre Ahkrata și s-a asigurat că placa de aur din piept era centrată corect. Apoi și-a luat un moment să-și reașeze în nări dopurile late de oase goale care făceau femeile Ahkrata cele mai frumoase dintre toate Barghast-ul White Face. Și-a legănat calul spre Hessanrala.

— Negustorul ăsta, spuse căderul de război cu un mârâit slab îndreptat către Ralata, se întorcea la rudele lui, după cum știm cu toții, după ce l-a alungat din tabăra noastră. Putem vedea traseul străvechi pe care îl folosea. Îl vom urmări, vom găsi colibele Akrynnai și îi vom ucide pe toți găsim.

— Poteca duce spre nord, spuse Ralata. „Nu știm nimic despre ce se află în acea direcție – am putea merge într-o tabără de o mie de războinici Akrynnai".

— Ralata bâlpâie ca un copil nou-născut, dar nu aud nici un strigăt de șoim. Hessanrala se uită la ceilalți. — Îl aude cineva pe vânătorul înaripat? Nu, doar Ralata.

Oftând, Ralata făcu un gest de eliberare. — Am terminat cu tine, Hessanrala. Mă întorc în tabăra noastră și câte femei vor veni la plânsul meu Skincut? Nu cinci. Nu, voi fi conducător de război la o sută, poate mai mult. Tu, Hessanrala, nu vei trăi mult – și se uită la ceilalți, a fost consternată să vadă expresiile lor de dezgust și dispreț – dar și ei erau tineri. — Urmați-o în nord, războinici, și nu vă puteți întoarce. Cei care mi s-ar alătura, fă-o acum.

Când niciunul nu făcu nicio mișcare, Ralata ridică din umeri și-și răsuci calul. Ea a pornit, spre sud.

Odată ce a trecut de o ascensiune și a ieșit din vizorul trupei - care coborâse în direcția opusă - Ralata și-a făcut frâu. Ar fi avut sângele a cinci fete proaste pe mâini. Majoritatea ar înțelege motivele ei pentru a pleca. Ei au cunoscut Hessanrala, până la urmă. Dar familiile care și-au pierdut fiicele aveau să se întoarcă.

Acolo era un șoim. Ea știa asta cu certitudine. Iar cei cinci iezi nu aveau păstor, nici câine care să-i păzească. Ei bine, ea ar fi acel câine, jos în iarbă pe urmele lor, mereu vigilentă. Și, dacă șoimul lovește, ea ar salva cât de mulți ar putea.

Ea a pornit să-i urmeze.

Cairnurile joase așezate într-un rând peste vârful dealului și care duceau în jos pe panta erau aproape în întregime acoperite. Pământurile bătute de vânt se adunaseră de-a lungul unei laturi, oferind cumpărături

pentru copaci de râu, cu ramurile lor noduroase și joase întinzându-se în ramuri de spini ascuțiți. Ierburile înalte înnodau celelalte părți. Însă Tool cunoștea grămezile de piatră așa cum erau – jaluzele antice și pistele construite de vânătorii Imass – și așa că nu a fost surprins când au ajuns la capătul pantei și s-au trezit la marginea unei prăpăstii. Dedesubt era o dolină, cu baza groasă de arbori skalberry. Îngropate sub acel pământ, știa el, erau oase, stivuite groase, de două sau chiar de trei ori înălțimea unui om matur. În acest loc, Imass dusese turmele la moarte în mari vânătoare sezoniere. Dacă cineva ar săpa sub copacii skalberry, ar găsi rămășițele de bhed și tenag: oasele și coarnele lor, colți zdrobiți și vârfuri de suliță încorporate de chert gri; s-ar găsi, ici și colo, scheletele de ay care fuseseră târâte peste marginea stâncii în zelul lor - caninii lupilor aruncați în jos pentru a-i marca ca pui găsiți în sălbăticie, prea fioroși pentru a-și lăsa colții masivi pe loc. ; și poate ocazional okral, pentru că urșii de câmpie urmăreau adesea turmele bhed și se trezeau prinși în fugări, mai ales când se folosea focul.

Generație după generație de vânătoare mortale s-au croit în acele straturi, până când toți tenag-urile au dispărut și, odată cu ei, okralul, și într-adevăr ay-și vântul era gol și gol de viață, fără urlete, fără trâmbițe stridente de la taur tenag, și chiar și bhed-ul lăsase loc verilor lor mai mici, bhederin-ul - care ar fi dispărut și ei, dacă vânătorii lor cu două picioare ar fi prosperat.

Dar nu au prosperat, iar Onos T'oolan știa motivul pentru asta.

Stătea la marginea dolinei, cu angoasa adâncă în suflet, și tânjea după întoarcerea marilor fiare ale tinereții sale. Privind întinderea pământului până la marginile gropii, a putut vedea unde fusese procesată recolta - plăcile de carne aduse la femeile care așteptau lângă gropi mai mici, căptușite cu piele, pline cu apă care abura ca niște pietre încinse. a construit-o până la fierbere - și da, a putut vedea pământul șifonat care scotea în evidență acele gropi de gătit și pâlcuri de verdeață care marcau vetre - și acolo, într-o parte, un bolovan uriaș turtit, cu suprafața sa ușor concavă înțepată de unde fuseseră despicate oasele lungi pentru a le extrage. măduva.

Aproape că simțea mirosul, aproape că auzea cântecele zgomotătoare și insectele bâzâind. Coioții ies la margini, așteaptă rândul lor. Păsări de carii ceartă pe cer deasupra

capului, zbârcitul rhizanului și șoapta capemoths. Sfere de fum miroase cu grăsime sfârâitoare și păr pârjolit.

Fusese o ultimă vânătoare, un ultim sezon, o ultimă noapte de cântece mulțumite în jurul focurilor. Anul următor nu a văzut pe nimeni în acest loc. Vântul rătăcea singur, carcasele pe jumătate măcelărite deveneau dure ca pielea în dolină, iar florile fluturau acolo unde sângele se strânsese cândva.

A plâns vântul fără nici un cântec de purtat mai departe? Sau a plutit, așteptând îngrozit primele strigăte de durere și frică bestială, doar pentru a descoperi că nu au venit niciodată? Tânjea pământul după tremurul a mii de copite și picioarele căptușite ale tenagului? Îi era foame de acel potop de nutrienți pentru a-și hrăni copiii? Sau tăcerea pe care a găsit-o o pace binecuvântată pe pielea ei chinuită?

Au fost sezoane când turmele au venit târziu. Și apoi, cu o frecvență mai mare, anotimpuri în care turmele nu au venit deloc. Iar Imasul a flămânzit. Înfometat, forțat să pătrundă pe pământuri noi într-o căutare disperată de hrană.

Ritualul lui Tellann ocolise dispariția naturală, inevitabilă, a Imass-ului. Scăpase de consecințele corecte ale distracției lor, ale miopiei lor.

Se întrebă dacă, printre nivelul cel mai de sus al oaselor, s-ar putea găsi, ici și colo, scheletele împrăștiate ale lui Imass. O mână care veniseră în acest loc să vadă ce putea fi salvat de la vânătoarea de anul precedent, sub carcasele culese – câteva fâșii uscate de carne și piele, gelul lipicios al copitelor. Au îngenuncheat în confuzie neputincioasă? Oare scobitul din pântecele lor striga vântul gol de afară, unit în adevărul că cele două tăceri goale aparțineau una alteia?

Dacă nu pentru Tellann, Imass ar fi cunoscut regretul - nu ca o amintire fantomă - ci ca un vânător crud care le-a urmărit până la ultimii lor pași uluitor. Și asta, își spuse Tool, ar fi fost drept.

— Vulturi pe cer, spuse războinicul Barghast alături de el.

Instrumentul se strâmbă. — Da, Bakal, suntem aproape.

— Atunci este așa cum ai spus. Barghast a murit. Senanul făcu o pauză, apoi spuse: „Totuși oamenii noștri nu au simțit nimic. Nu ești din sângele nostru. De unde ai știut, Onos Toolan?

Bănuiala nu a dispărut niciodată, reflectă Tool. Această considerație neplăcută și neliniștită a străinului care avea să conducă puternicele Fețe Albe către ceea ce toți credeau că este un război drept, într-adevăr un război *sfânt .* — Acesta este un loc al sfârșiturilor, Bakal. Totuși, dacă știi unde să cauți - dacă știi cum să vezi - descoperi că unele sfârșituri nu se termină niciodată. Însăși absența urlă ca o fiară rănită.

Bakal scoase un mormăit sceptic, apoi spuse: „Fiecare strigăt de moarte își găsește un loc în care să moară, până când numai tăcerea așteaptă dincolo. Vorbești despre ecouri care nu pot fi.

— Și vorbești cu convingerea unui surd care insistă că ceea ce nu auzi nu există – într-o astfel de gândire te vei trezi asediat, Bakal. S-a confruntat în cele din urmă cu războinicul Barghast. „Când veți descoperi că voința voastră nu stăpânește lumea?”

— Te întreb de unde ai știut, a spus Bakal, cu expresia întunecată, „și răspunzi cu insulte?

„Este curios pentru ce alegi să te supări”, a răspuns Tool.

— Lașitatea ta este cea care ne jignește, lider de război.

— Refuz provocarea ta, Bakal. Așa cum am făcut-o pe cea a lui Riggis, și așa cum voi face cu toate celelalte care îmi ies în cale, până la întoarcerea noastră în tabăra noastră.

— Și odată acolo? O sută de războinici se vor lupta pentru a fi primii care vă vor vărsa sângele. O mie. Îți imaginezi că le poți rezista tuturor?

Instrumentul a rămas tăcut pentru o clipă. — Bakal, m-ai văzut luptând?

Războinicul își dezveli dinții piliți. — Niciunul dintre noi nu a făcut-o. Din nou, mă sustrageți de întrebările mele!

În spatele lor, aproape o sută de războinici Senan nemulțumiți le ascultau fiecare cuvânt. Dar Tool nu le-ar face față. A descoperit că nu putea privi în altă parte din dolină. *Mi-aș fi putut scoate sabia. Cu strigăte și fețe înverșunate, destule pentru a-i îngrozi pe toți. Și aș fi putut să-i conduc înaintea mea, să-i urmăresc, țipând văzându-i că alerga, văzându-le direcția schimbându-se, în timp ce șirurile străvechi de cairns îi canalizau fără să vrea pe calea potrivită...*

— și apoi îi vezi că se prăbușesc peste marginea stâncii. Strigăte de frică, țipete de durere - pocnitul oaselor, tunetul

trupurilor zdrobite - o, ascultați ecourile a toate astea!

— Am o întrebare pentru tine, Bakal.

'Ah! Da, întreabă-l și auzi cum răspunde un Barghast la ceea ce i se cere!

— Își poate permite Senanul să piardă o mie de războinici?

Bakal pufni.

„Poate conducătorul de război al feței albe Barghast să justifice uciderea a o mie de proprii războinici? Doar pentru a face un punct?

„Nu vei supraviețui unuia, nu contează o mie!”

Tool dădu din cap. — Vezi cât de greu este, Bakal, să răspunzi la întrebări?

El a pornit, ocolind marginea dolinei și a coborât panta spre stânga – o coborâre mult mai blândă în vale, și dacă fiarele ar fi fost deștepte, ar fi folosit-o. Dar frica i-a condus mai departe, și mai departe. Orbindu-i, asurzindu-i. Frica i-a condus la marginea stâncii. Frica i-a gonit spre moarte.

Priviți, războinicii mei, și vedeți-mă că fug.

Dar nu de tine mă tem. Un detaliu fără relevanță, pentru că, vezi tu, marginea stâncii nu-i pasă.

— Care naibii de trib este acesta? întrebă Sceptrul Irkullas.

Cercetașul se încruntă. „Comercianții îi numesc Nith’rithal – dungile albastre din vopseaua lor albă le deosebesc.

Conducătorul de război Akrynnai se răsuci pentru a-și relaxa mușchii spatelui inferior. Crezuse că astfel de zile au trecut de el – un război al naibii! Oare nu văzuse suficient pentru a-și câștiga un răgaz? Când tot ceea ce căuta a fost o viață liniștită în clanul său, jucându-se urs pentru nepoții săi, mârâind în timp ce aceștia roiau peste el cu țipete și cuțite de piele înjunghiând oriunde puteau ajunge. Îi plăcea atât de mult chinul de moarte, salvând întotdeauna o ultimă fante șocantă când toți erau convinși că ursul uriaș era cu adevărat mort. Ei țipau și se împrăștiau, iar el se întindea pe spate, râzând până se străduia să-și tragă sufletul.

Prin oaste de spirite, el *câștigase* pacea. În schimb, el a avut... asta. — Câte iurte ai mai spus? Amintirea lui s-a scurs ca o vezică cu vierme în aceste zile.

— Șase, poate șapte mii, Sceptre.

Irkullas mormăi. — Nu e de mirare că au devorat jumătate din turma aceea de bhederin în luna de când i-au înghesuit. Se gândi o vreme, scărpinând perii albi de pe

bărbie. — Atunci, douăzeci de mii de locuitori. Ai spune că este o numărătoare corectă?

— Există urmele unui mare partid de război care s-a îndreptat spre est, cu aproximativ o zi în urmă.

„Scăzând astfel numărul combatanților și mai mult-piese, spuneți? Deci, aceşti Barghast au devenit neglijenţi.

— Arogant, sceptru... la urma urmei, au măcelărit deja sute de Akrynnai...

— Negustori prost înarmaţi şi prost păziţi! Și asta îi face să se lăvească? Ei bine, de data aceasta se vor confrunta cu adevărați războinici ai Akrynnai-descendenții războinicilor care au zdrobit invadatorii din Awl, Lether și D'rhasilhani! Și-a luat frâiele și s-a răsucit spre secundul său la comandă. 'Gavat! Pregătiți aripile pentru galop - de îndată ce picheții lor ne văd, sună Adunarea. După ce observăm tabăra, încărcăm.

Erau destui războinici în apropiere pentru a-i auzi comenzile și un cântec de *hhunn scăzut și de rău augur răsună* printre rânduri.

Irkullas miji la cercetaș. — Întoarce-te în aripa ta, Ildas, coboară în pichetele lor dacă poți.

— Se spune că femeile Barghast sunt la fel de periculoase ca bărbaţii.

'Fără îndoială. Omorâm fiecare adult și fiecare tânăr aproape de sânge - copiii pe care îi vom face pe Akrynnai și cei care rezistă îi vom vinde ca sclavi lui Bolkando. Acum, destul de vorbit, slăbește săgețile din tolba ta, Ildas, avem rude de răzbunat!

Sceptrului Irkullas îi plăcea să joace ursul nepoților săi. Se potrivea bine rolului. Încăpăţânat, lent la mânie, dar, după cum descoperiseră Letherii şi alţii, ţin cont de fulgerul roşu din ochii lui - îi condusese pe războinicii Akrynnai timp de trei decenii, în fruntea celei mai temute cavalerie de pe câmpie, şi nici o dată nu fusese învins.

Un comandant avea nevoie de mai mult decât ferocitate, desigur. O duzină de generali Letherii morți făcuseră greșeala de a subestima viclenia Sceptrului.

Barghast-ul atacase pentru a ucide comercianți și șoferi. Irkullas nu era interesat să urmărească nenorocitele partide de raiduri într-un loc sau altul – nu încă, în orice caz. Nu, ar lovi chiar în casele acestor Barghast cu Fața Albă – și ar lăsa în urma lui nimic altceva decât oase și cenușă.

Douăzeci de mii. Șapte până la zece mii de combatanți este probabil o estimare ridicată - deși se spune că au

puțini bătrâni și schioapi, pentru că călătoria lor în aceste țări a fost evident una grea.

Acești Barghast erau războinici formidabili; despre asta Irkullas nu avea nicio îndoială. Dar au gândit ca hoții și violatorii, cu beligeranta și aroganța bătăușilor. Dornici de război, nu-i așa? *Atunci Sceptrul Irkullas le va aduce război.*

Războinici formidabili, da, aceste fețe albe.

Se întreba cât vor rezista.

Kamz'tryld disprețuia serviciul de pichet. S-a împiedicat de bălegar de bhederin - și mai mult de câteva oase în ultimul timp, când începuse sacrificarea pentru a fi pregătit pentru iarnă - în timp ce muștele care mușcău l-au urmărit și vântul i-a aruncat nisip și nisip în față, astfel încât până la sfârșitul zilei masca lui albă a morții era undeva. între gri și maro. În plus, nu era atât de bătrân încât să nu fi putut să iasă la trap cu partidul de război al lui Talt ieri - nu că Talt ar fi fost de acord, ticălosul cu un singur colți.

Kamz ajungea la o vârstă în care prada a devenit mai puțin un lux decât o nevoie. Avea de clădit o moștenire, ceva de lăsat rudelor sale - nu ar trebui să-și piardă ultimii ani de pricepere aici, atât de departe de...

Tunet?

Nu. Cai.

Se afla pe o creastă care dădea spre o creastă încă mai înaltă, chiar la nord - probabil că ar fi trebuit să meargă până la aia, dar hotărâse că era prea departe - și, în timp ce se întoarse pentru a miji ochii în acea direcție, a văzut primii în deplasare.

Akrynnai. Un raid-ah, până la urmă vom avea mult sânge de vărsat! A dat o comandă și cei trei câini ai săi s-au învârtit și au fugit spre tabără. Kamz a scos un strigăt și a văzut că colegii săi santinelele, doi la stânga lui, trei la dreapta lui, văzuseră și auziseră cu toții inamicul, iar câinii se dărâmau spre tabără - unde a văzut o rafală bruscă de activitate...

Da, acești Akrynnai făcuseră o greșeală teribilă.

Și-a schimbat strânsoarea lancei, când l-a văzut pe unul dintre călăreți încărcând direct pentru el. Un cal bun: avea să facă primul său trofeu din această zi.

Și apoi, de-a lungul crestei din spatele primului călăreți împrăștiați, o masă de cârme cu vârfuri - o strălucire

orbitoare care se ridică ca creasta unui val de fier, și apoi fulgerul de armuri scalate...

Kamz făcu un pas înapoi involuntar, călărețul apropiindu-se de el uitat în șoc.

Era un războinic experimentat. Putea să măsoare numere într-o clipă și a numărat în timp ce privea rândurile coborând pe panta. *Spirite mai jos! Douăzeci-nu, treizeci de mii-și încă mai multe! Trebuie să-*

Prima săgeată l-a luat sus, între gât și umărul drept. Clătinat de lovitură, și-a revenit și și-a ridicat privirea doar pentru a saluta a doua săgeată, sfâșiindu-i ca focul în gât.

În timp ce sângele i-a țâșnit pe piept, muștele care mușcău s-au repezit înăuntru.

Conducătorul de război Talt a sondat cu limba singurul său canin superior rămas și apoi s-a uitat la războinicii-cai îndepărtați. „Ei ne conduc mereu mai departe și nu se întorc o dată și se luptă! Suntem într-un tărâm al lașilor!'

— Așa că trebuie să-l curățăm, spuse Bedit cu un mârâit.

Talt dădu din cap. — Cuvintele tale sună ca săbiile pe scuturi, vechi prietene. Acești Akrynnai încep și dansează ca antilopa, dar satele lor nu sunt atât de flote, nu-i așa? Când le ucidem copiii și le violăm copiii, când le ardem colibe și le sacrificăm caii micuți, atunci se vor lupta cu noi!

— Sau fugi îngrozit, conducător de război. Tortura îi ucide repede - am văzut asta. Sunt fără spinare. Arătă cu vârful suliței. — Trebuie să ne alegem propriul drum aici, cred, pentru că probabil că vor căuta să ne conducă departe de satul lor.

Talt îi studie pe călăreții îndepărtați. Nu mai mult de treizeci – i-au spionat în zori, aşteptând, se părea, o răsărire îndepărtată. Talt își epuizase pe jumătate războinicii încercând să-i alunge. Câteva săgeți împrăștiate le-au trimis în cale a fost măsura beligeranției lor. A fost jalnic. Conducătorul de război aruncă o privire înapoi către războinicii săi. Opt sute de bărbați și femei, cu vopseaua lor albă striată acum de sudoare, cei mai mulți dintre ei stând, cocoșați în căldură. — Ne vom odihni o vreme, spuse el.

— Voi rămâne aici, spuse Bedit, coborându-se ghemuit.

— Dacă se mișcă, sună apelul.

— Da, conducător de război.

Talt ezită, întorcându-se spre o masă muntoasă de nori de furtună spre sud-vest. Mai aproape, da.

Bedit trebuie să-i fi urmărit privirea. „Suntem în calea lui. Va face mult pentru a ne răcori, cred.

— Asigurați-vă că părăsiți vârful dealului înainte de a ajunge, îl sfătui Talt. — Și ține acea suliță la pământ.

Dând din cap, Bedit zâmbi și bătu pe partea laterală a osului și a cârmei din corn. — Spune-le proștilor de jos care poartă vârfuri de fier.

— O voi face, deși Akrynnai ar trebui să fie îngrijorați.

Bedit lătră în râs.

Talt se întoarse și se duse înapoi la războinicii săi.

Inthalas, a treia fiică a Sceptrului Irkullas, se aplecă în şa.

Lângă ea, Sagant s-a scuturat și a spus: — Cred că au terminat.

Ea a dat din cap, dar oarecum distrasă. Ea își trăise toată viața pe aceste câmpii. Trecuse la cele mai înverșunate furtuni din prerie – și-a amintit, odată, că a văzut o sută de bhederin morți pe o pantă, fiecare ucis de fulgere – dar nu mai văzuse niciodată nori ca aceștia.

Calul îi tremura sub ea.

Sagant răsuflă. „Avem timp, cred, dacă lovim acum. Termină repede și apoi încearcă să depășești furtuna.

După o clipă, Inthalas dădu din cap.

Sagant a râs și și-a răsucit calul, lăsând trupa mică de fugiți să călărească până acolo unde era așteptată - nevăzută de vreun Barghast - trei aripi ale arcașilor și lancierilor cai Akrynnai, împreună cu nouă sute de trupe de șoc blindate și mânuite cu topor: în total , aproape trei mii de războinici. Pe măsură ce se apropia, făcu un gest cu mâna liberă, văzu cu plăcere prospețimea cu care au răspuns trupele sale.

Marele succes al Sceptrului fusese întemeiat, în parte, pe adoptarea inteligentă a calităților mai bune ale soldaților-militari Letherii capabili să mențină rânduri strânse, disciplinate, de exemplu, și pe aderarea la o doctrină a formațiunilor, precum și dictând câmpul de luptă în situaţii la alegerea lor.

Conducându-i pe Barghast mereu mai departe, până când erau epuizați – conducându-i direct la infanteria lor grea care aștepta, la o bătălie în care Fețele Albe nu puteau spera să triumfe – Inthalas învățase bine de la tatăl ei.

Aceasta ar fi o zi bună de măcel. A râs din nou.

Inthalas își făcuse partea. Acum era timpul pentru Sagant. Ar termina repede cu aceste Barghast - ea aruncă din nou o privire spre frontul furtunii - da, ar trebui să fie repede. Pântecele înnegrite ale acelor nori păreau să zgârie pământul, amintindu-i de fum – dar ea nu simțea nimic ca un foc de iarbă – nu, asta era ciudat, tulburător. Încă o ligă sau mai îndepărtată, dar se închide rapid.

S-a scuturat, și-a înfruntat semenii săi. — Vom călători pentru a găsi un punct de vedere mai bun odată ce bătălia este angajată – și dacă vreun Barghast se eliberează, vă dau permisiunea să-i urmăriți. Te-ai descurcat bine, proștii sunt cheltuiți, nebănuiți, și chiar și acum marele sat pe care l-au lăsat în urmă ar putea arde până la atingerea Sceptrului.

Atunci ea a văzut zâmbete reci.

— Poate, adăugă ea, îi putem captura pe câţiva aici şi le putem vizita ororile pe care le-au transmis cu atâta durere rudelor noastre nevinovate.

Acest lucru i-a mulțumit și mai mult.

Bedit îl văzuse pe unul dintre călăreți dispărând pe cealaltă parte a crestei, iar asta îl lovi cu o uşoară nelinişte. Ce motiv pentru asta, în afară de a te alătura unei alte trupe ascunse în golul de dincolo? Apoi, din nou, s-ar putea ca tot satul să aștepte acolo, înghesuit cu sute de proști îngroziți.

Se îndreptă încet – și apoi simți primul bubuit sub picioarele lui.

Bedit se întoarse pentru a înfrunta furtuna și ochii i se măriră. Norii enormi, umflați, se învârteau brusc, se ridicau. Pereții de praf sau ploaie se întindeau pe distanța dintre ei și pământ, dar nu – așa cum s-ar aștepta – un singur front; mai degrabă, nenumărați pereți, mișcându-se ca niște perdele într-un șir rupt de unghiuri bizare – și acum putea vedea ceva ca o spumă albă care se prăbușește de la baza acelor pereți.

Grindină.

Dar dacă acest lucru ar fi adevărat, atunci acele pietre de grindină trebuie să fie de mărimea pumnilor - și mai mari - altfel nu ar putea să vadă nimic din ele la această distanță. Tobele de sub el zguduia tot dealul. I-a aruncat o privire pe Akrynnai și i-a văzut călărind direct spre el.

Atunci sub grindină și fulgere! Își înclină capul pe spate și țipă avertismentul lui Talt și celorlalți, apoi își ridică sulița și alergă să se alăture lor.

Tocmai ajunsese în rânduri când războinicii cai Akrynnai apărură în spatele Barghast-ului, apoi pe ambele părți, frâu-se și închizându-se la capete pentru a forma o încercuire cu trei laturi. Blesind, Bedit se întoarse cu fața spre dealul pe care tocmai coborase. Cercetașii erau acolo, dar departe de o parte, și în timp ce se uita - pe jumătate auzind strigătele de consternare ale colegilor săi războinici prin tumultul tunetului - văzu primele rânduri de soldați de infanterie apărând deasupra crestei. Scuturi dreptunghiulare, topoare cu țepi, cârme de fier cu viziere și apărători de nas, prezentând o linie solidă înaintând în pas. Rang după rang a depășit ascensiunea.

Avem bătălia după care ne-am dorit atât de mult. Dar va fi ultima noastră bătălie. Și-a urlat sfidarea și, alături de el, uluit, îngrozit, tânărul Talt a tresărit vizibil la strigătul lui Bedit.

Apoi Talt se îndreptă, scoţând sabia. „Le vom arăta cum luptă războinicii adevărați!” Arătă spre soldații de picior care se apropiau. 'Nith'rithal! *Încărca!* '

Inthalas gâfâi, făcând ochii mari. Barghast îi năpusteau pe soldații de infanterie într-o masă zdrențuită, în *sus.* Adevărat, erau mai mari, dar pe acea linie disciplinată nu s-ar întâlni decât cu un zid de fier și cu lame de topor coborând.

Ea se aștepta ca ei să se spargă, să se întoarcă înapoi - iar rândurile Akrynnai aveau să avanseze apoi, apăsând pe sălbatici până se înfrângeau - și, în timp ce ei fugeau, cavaleria avea să intre de pe flancuri, cu săgețile stropind, în timp ce la capătul îndepărtat al bazinului, lancierii își îndreptau armele și apoi se rostogoleau într-o încărcare chiar în fața celor care fugeau din Barghast.

Nimeni nu ar scăpa.

Tunete, fulgere, un vuiet îngrozitor în creștere – totuși ochii ei stăteau înghețați asupra Barghast-ului care se încarca.

Au intrat cu ciocanul în rândurile Akryn, iar Inthalas a strigat șocat, când prima linie părea să dispară pur și simplu sub un val nebun de războinici uriași Barghast, cu săbiile tăiate. Marginile scutului mototolite. Fragmente de cârme sparte au scuipat în aer. Cele trei rânduri din față au fost respinse de comoție. Tăiul și ciocnirea s-au ridicat în mijlocul țipetelor de durere și furie, iar ea a văzut legiunea Akryn înclinându-se înăuntru, în timp ce restul Barghast-ului își împingea propriile rânduri din ce în ce mai adânc în

formație. Au fost câteva momente de la despărțit, împărțit în jumătate.

Sagant trebuie să fi văzut la fel de unde aștepta cu lăncii. În cifre reale, Barghast aproape că se potrivea cu soldații de infanterie, iar ferocitatea lor era îngrozitoare. Întunericul înghițea ziua, iar fulgerele dinspre vest au oferit momente de claritate înghețată, în timp ce bătălia se unia acum din toate părțile - săgeți lovind în flancurile Barghast în val după val. Coborârea prăbușită a lui Sagant și a lăncirilor săi s-a apropiat rapid de războinicii inamici din spate – care păreau indiferenți la amenințarea din spatele lor, în timp ce își împingeau camarazii în fața lor, zgâriindu-se în frenezie.

Dar asta avea sens să despartă legiunea Akryn și o cale s-ar fi deschis brusc înaintea Barghast-ului, iar în haosul care a urmat, lăncierii aveau să sfârșească prin a fi mârâiți cu soldații de infanterie, iar arcașii aveau să vâneze inutil în întuneric. a deosebi inamicul de prieten. Toată ordinea și, odată cu ea, comanda ar fi pierdută.

Ea se uită, încă pe jumătate neîncrezătoare, în timp ce legiunea se năvăli. Barghast-ul formase acum o pană și pătrundea din ce în ce mai adânc.

În cazul în care inamicul trece și iese clar, momentan necontestat, ar putea să se rotească și să pună arme - ar putea chiar să contraatace, măcelărind soldați de picioare dezordonați și lăncii încâlciți.

Inthalas se întoarse către cei treizeci de cercetași ai ei. 'Calareste cu mine!' Și ea îi conduse în jos pe panta din spate a crestei, galopând și apoi galopând, pentru a-și aduce trupa în fața posibilei fisuri din legiune.

— Când Barghast se luptă clar, încarcăm, înțelegi? Săgeți și apoi sabii în vârful panei. Îi dărâmăm, îi încetinim, îi legăm – dacă cu propriii noștri cai morți și cu propriile noastre trupuri muribunde, îi legăm!

Putea vedea o treime dintr-o aripă de arcași cai trăgându-se spre est – aceștia răspundeau amenințării, dar s-ar putea să nu fie pregătiți la timp.

La naiba cu barbarii ăștia!

Inthalas, a treia fiică a Sceptrului, se ridică pe etrieri, cu privirea ațintită asupra rândurilor zvârcolite ale legiunii. *Copii mei, mama voastră nu se va întoarce acasă. Să nu-ți mai vezi niciodată fețele. Nu-*

Un impact brusc a făcut caii să se clătinească. Pământul a izbucnit – și ea a văzut siluete care se învârteau prin aer, aruncate într-o parte în timp ce furtuna a lovit

flancul dealurilor dinspre vest, a lovit și s-a prăbușit peste acele dealuri, înghițindu-le întregi. Inthalas, luptându-se să rămână pe montura ei, se uită îngrozită la o creastă clocotită de bolovani uriași și stânci zimțate ridicate peste cea mai apropiată creastă...

Ceva imens și solid se profila în cel mai apropiat turn de nori pentru a umple jumătate din cer. Iar baza sa sculpta în fața ei un val de arc, ca și cum ar sfâșie pământul însuși. Avalanșa s-a revărsat peste creastă și în jos pe panta bazinului într-un val hohoteitor.

O întreagă aripă de arcași cai a fost pur și simplu înghițită de atac, iar apoi primul dintre bolovani sparți - mult mai mari decât căruța unui negustor - s-a izbit de masa de măcinare a lui Barghast și Akryn. Pe măsură ce pietrele se rostogoleau și săreau prin presă, bucăți de trupuri zdrobite și mânjite se învârteau în aer.

În acel moment a lovit fulgerul. Strângând, lame actinice smulgând din norul întunecat și zburător, tăind cărări înnegrite prin lăncierii lui Sagant și pâlcuri de soldați de picioare care se clatina. Aerul era plin de fragmente arzătoare - trupuri aprinse ca torțe - bărbați, femei, cai - fulgerele dansau din fier în fier într-o rețea nebună și terifiantă de distrugere carbonizată. Carnea a izbucnit în explozii de lichid în fierbere. Părul s-a aprins ca papurele-

Cineva îi țipa la ureche. Inthalas se întoarse, apoi făcu un gest – trebuiau să scape. Departe de furtună, departe de măcel - trebuiau să...

Lumină albă asurzitoare. agonie și apoi...

Ca și cum sabia unui zeu ar fi tăiat dealurile de pe cealaltă parte a văii, nu a mai rămas nici măcar o creastă. Ceva vast și inexorabil împinsese acele vârfuri în jos în vale, îngropând tabăra vânătorilor de șerpi într-o masă de moloz mortal. Ici și colo, putea vedea Tool, rămășițele erau vizibile printre bolovanii sfărâmați - secțiuni rupte de pânză și piele, bucăți de îmbrăcăminte mârâite, fetișuri de frânghie și mănunchiuri de pene, arbori așchiați de stâlpi de creastă - și acolo fusese carne stricată. și o dată, deși acum au mai rămas doar oase albite, rupte, zdrobite, proeminente - și mai rău, în mintea lui Tool, era părul negru, smuls desprins de ciocul corbilor din clapele scalpului și acum suflat de vânt pe toată panta. inaintea lor.

Riggis îl lăsase deoparte pe un Bakal fără cuvinte și acum privise cu privirea acea scenă de coșmar. După o

clipă, își scutură corpul imens și scuipă. — Acesta este inamicul nostru, conducător de război? Bah! Un cutremur! Atunci să ne luptăm împotriva stâncilor și a pământului? Înjunghie dealurile? Sângerează râurile? Ne-ai condus la asta? Sperând la ce? Că te rugăm să ne iei departe de un pământ furios? Și-a desenat tulwarul. — Ajunge să ne pierdem timpul. Înfruntă-mă, Onos T'oolan. Îți provoc dreptul de a conduce White Face Barghast!

Tool oftă. — Folosește-ți ochii, Riggis. Ce mișcare a pământului nu lasă crăpături? Împinge pe vârfurile dealurilor laterale fără a-și atinge rădăcinile? Acționează cu trei brazde, posibil, peste câmpie, fiecare convergând în această vale, fiecare lovind inima taberei vânătorilor de șerpi? Arătă spre canalul de nord al văii. „Ce cutremur oprește sute de oameni care fug din Barghast? Îi vezi, Riggis, acel drum de oase?

— Raiders Akryn, profitând de starea defectuoasă a supraviețuitorilor. Răspunde-mi provocării, lașule!'

Tool l-a studiat pe enormul războinic. Încă nu avea treizeci de ani, cureaua lui era plină de trofee. Se întoarse către ceilalți și ridică vocea: — Îl provoacă cineva pe Riggis și dorința lui de a fi Conducătorul de Război al Fației Albe Barghast?

— Încă nu este conducător de război, mârâi Bakal.

Tool dădu din cap. — Și ar trebui să-l ucid pe Riggis aici, acum, vrei să-ți scoți arma și să-mi spui provocarea, Bakal? I-a scanat pe ceilalți. „Câți dintre voi veți căuta același lucru? Să stăm aici peste cimitirul spart al clanului Snakehunter și să vărsăm încă mai mult sânge Barghast? Așa vă veți onora Fețele Albe căzute?

— Nu te vor urma, spuse Riggis, cu ochii strălucitori. — Dacă nu îmi răspunzi provocării.

— Ah, și deci, dacă îți răspund, Riggis, atunci mă vor urma?

Râsul războinicului din Senan era derizoriu. — Încă nu sunt pregătit să vorbesc în numele lor...

— Tocmai ai făcut-o.

— Nu mai frământă cuvintele goale, Onos Toolan. Și-a lărgit poziția și și-a pregătit arma cu lamă grea, cu dinții strălucind în mijlocul bărbii împletite.

— Dacă ai fi fost conducător de război, Riggis, spuse Tool, încă relaxat, cu mâinile în lateral, i-ai ucide pe cei mai buni războinici ai tăi pur și simplu pentru a-ți dovedi dreptul de a conduce?

— Oricine a îndrăznit să mi se opună, da!

„Atunci, ai porunci din pofta de putere, nu dintr-o datorie față de poporul tău”.

— Cei mai buni războinici ai mei, a răspuns Riggis, nu ar găsi niciun motiv să mă provoace în primul rând.

— O vor face, de îndată ce vor decide să nu fie de acord cu tine, Riggis. Și asta te-ar bântui, în fundul minții tale. Cu fiecare decizie pe care ai luat-o, te-ai trezi să cântărești riscurile și, în scurt timp, ai aduna pentru tine un anturaj de cohorte - cei a căror loialitate ai cumpărat-o cu favoruri - și ai sta ca un păianjen în centrul pânzei tale. , începând de la fiecare tremur al mătăsii. Cât de bine poți avea încredere în prietenii tăi, știind cum i-ai cumpărat? Cât de curând înainte să te trezești legănându-te la fiecare rafală de dorință dintre oamenii tăi? Dintr-o dată, acea putere după care tânjeai atât de mult se dovedește a fi o închisoare. Cauți să mulțumești pe toată lumea și așadar pe nimeni. Cauți în ochii celor mai apropiați de tine, întrebându-te dacă poți avea încredere în ei, întrebându-te dacă zâmbetele lor sunt doar măști mincinoase, întrebându-te ce spun ei la spatele tău...

'Suficient!' Riggis urlă, apoi se încarcă.

Sabia de silex a apărut ca și cum ar fi fost evocată în mâinile lui Tool. Părea să pâlpâie.

Riggis se clătină într-o parte, pe un genunchi. Tulwar-ul lui rupt a căzut la pământ la patru pași depărtare, mâna războinicului încă strâns în jurul strângerii. Clipi la propriul piept, ca și cum ar fi căutat ceva, și sângele curgea din ciotul încheieturii mâinii, dar fluxul scadea. Cu mâna rămasă, întinse mâna să atingă o fantă alungită a căptușelii din piele fiartă, din care curgea încet sclipirea slabă a sângelui. O fantă direct deasupra inimii lui.

Ridică privirea spre Tool, perplex, apoi se lăsă pe spate.

O clipă mai târziu, Riggis a căzut pe o parte și nu a mai venit nicio mișcare din partea lui.

Instrumentul îl înfrunta pe Bakal. — Vrei să fii conducător de război, Bakal? Dacă da, îl poți avea. Predau comanda lui White Face Barghast. Spre tine - se întoarse către ceilalți - către oricare dintre voi. Voi fi lașul pe care vrei să fiu. Pentru ceea ce vine acum, altcineva va fi responsabil - nu eu, nici mai mult. În ultimele mele cuvinte ca conducător de război, spun asta: adună White Face Barghast, adună toate clanurile și mărșăluiește către Imperiul Lether. Căutați un sanctuar. Un inamic de moarte s-a întors în aceste câmpii, un inamic străvechi. Ești într-un război pe care nu-l poți câștiga. Părăsește acest pământ și

salvează-ți poporul. Sau rămâneți, și Fețele Albe vor muri cu toții. Își trecu vârful sabiei printr-un smoc de iarbă, apoi îl aruncă înapoi în teaca de sub brațul stâng. — Un războinic demn zace mort. Senanul a suferit o pierdere în această zi. Vina este a mea. Acum, Bakal, tu și ceilalți vă puteți certa pentru premiu, iar cei care cad nu vor avea vina pe mine.

— Nu te provoc, Onos Toolan, spuse Bakal, lingându-se buzele uscate.

Instrumentul tresări.

În tăcerea care a urmat, niciunul dintre ceilalți războinici nu a vorbit.

La naiba, Bakal. Eram aproape... liberă.

Bakal vorbi din nou: — Conducător de război, sugerez să examinăm morții de la capătul văii, pentru a stabili ce fel de armă îi doborî.

— Îi voi conduce pe Barghast din această câmpie, spuse Tool.

— Clanurile se vor desprinde, conducător de război.

— O fac deja.

— Vei avea doar Senan.

'Eu voi?'

Bakal ridică din umeri. — Nu are nicio valoare să ucizi o mie de războinici Senan. Nu are nicio valoare să te provoc - N-am văzut niciodată o lamă cântând atât de repede. Vom fi furioși pe tine, dar vom urma.

— Chiar dacă aș fi un lider fără favoruri de acordat, Bakal, nicio loialitate nu aș cumpăra de la vreunul dintre voi?

— Poate că asta a fost adevărat, Onos Toolan. În asta, ai fost... corect. Dar nu trebuie să rămână atât de... gol. Te rog, trebuie să ne spui ce știi despre acest dușman - care ucide cu pietre și pământ. Nu suntem proști care se vor opune orbește a ceea ce nu putem spera să învingem...

— Dar profeţiile, Bakal? Tool a zâmbit apoi ironic la încruntarea încruntată a războinicului.

— Întotdeauna deschis interpretării, lider de război. Vrei să ne vorbești acum?

Instrumentul făcu un semn către valea de dedesubt. — Nu este suficient de elocvent?

— Cumpără-ne loialitatea cu adevărul, Onos Toolan. Dă-ne tuturor cu o măsură egală. *Da, așa conduce cineva. Orice altceva este suspect. Orice alt drum se dovedește un labirint de înșelăciune și cinism.* După o clipă, dădu din cap. — Să ne uităm la vânătorii de șerpi căzuți.

Soarele era jos la orizont când cei doi cercetași au fost aduși în prezența lui Maral Eb, unde acesta s-a așezat lângă un foc de bălegar peste care sfârâiau frigărui de carne de cal. Cercetașii erau amândoi tineri și nu le știa numele, dar entuziasmul pe care îl observa pe chipurile lor i-a trezit atenția. Arătă spre unul. „Vei să vorbești și repede acum – sunt pe cale să mănânc”.

— Un partid de război Senan, spuse cercetașul.

'Unde?'

— Noi am fost cei care am dat înapoi urmele vânătorilor de șerpi, șef de război. Sunt tăbărați într-o adâncime, nu la o legă de aici.

'Câți?'

— O sută, nu mai mult de atât. Dar, șef de război, mai este ceva...

'Fără cu asta!'

— Onos Toolan este cu ei.

Maral Eb se îndreptă. 'Esti sigur? Însoțit de doar o sută? Prost!'

Cei doi frați ai săi mai mici au venit în fugă la cuvintele lui și Maral Eb le-a rânjit. — Amestecă războinicii – mâncăm în marș.

— Ești sigur de asta, Maral? întrebă fratele lui cel mic.

— Lovim, mârâi şeful de război. 'In intuneric. Îi omorâm pe toți. Dar fii sigur că fiecare războinic înțelege - nimeni nu trebuie să-l omoare pe Tool. Rănește-l, da, dar nu până la moarte - dacă cineva este neglijent, îl voi jupui de viu și îl voi prăji pe foc. Acum, repede, zeii ne zâmbesc!

Șeful de război Barahn și-a condus cele patru mii de războinici peste câmpiile ondulate, într-un trap care devora pământul. Unul dintre cei doi cercetași a căpătat douăzeci de pași direct în față, ținându-i pe potecă, în timp ce alții se întindeau mai departe, pe flancuri. Luna trebuia să răsară încă și, chiar și atunci când se va ridica, avea să fie slabă, învăluită în ceață perpetuă - în aceste nopți, cea mai strălucitoare iluminare venea din dungile de jad dinspre sud și asta abia era suficient pentru a arunca umbre.

Cadrul perfect pentru o ambuscadă. Niciunul dintre celelalte triburi nu va ști vreodată adevărul - la urma urmei, cu Instrumentul și o sută de războinici de elită morți, Senanul ar fi infirm, iar Clanul Barahn va dobândi o ascendență rapidă odată ce Maral Eb a obținut statutul de Conducător de Război peste toți Albii. Face Barghast. Și nu

era în interesul oricărui războinic Barahn să ascundă adevărul? Situația era ideală.

Armele și armurile erau legate, înăbușite împotriva zgomotului accidental, iar armata s-a mișcat aproape în tăcere. În scurt timp, cercetașul principal s-a grăbit înapoi la coloana principală. Maral Eb făcu un gest și războinicii lui se opriră în spatele lui.

— Golul este la două sute de pași în față, șef de război. Se aprind focuri. Vor fi pichete...

— Nu-mi spune treaba mea, mârâi Maral Eb. Și-a atras frații mai aproape. — Sagal, du-ți Skullsplitters spre nord. Kashat, îți conduci miile spre sud. Stai la o sută de pași înapoi de pichete, jos până la pământ și formează-te într-o semilună adâncă de șase. Nu putem ucide acele santinelele în tăcere, așa că surpriza nu va fi absolută, dar avem un număr copleșitor, așa că nu va conta. Îmi voi conduce cele două mii de oameni direct înăuntru. Când auziți strigătul meu de război, fraților, ridicați-vă și închideți-vă. Nimeni nu trebuie să scape, așa că lasă o jumătate de sută răspândită în urma ta. S-ar putea să-i conducem spre vest pentru o vreme, așa că asigurați-vă că sunteți gata să vă îndreptați semilunele pentru a închide traseul. El s-a oprit. — Ascultă bine asta. În seara asta, încălcăm cea mai sacră lege a Fețelor Albe, dar necesitatea ne forțează mâna. Onos Toolan l-a trădat pe Barghast. El ne dezonorează. Prin prezenta, mă angajez să reunim clanurile, să ne conduc la glorie.

Fețele îmbrăcate în fața lui erau sobre, dar putea vedea strălucirea din ochii lor. Erau cu el. „Noaptea aceasta ne va păta sufletele în negru, frații mei, dar ne vom petrece restul vieții curățându-le. Acum, du-te!'

Onos Toolan stătea lângă focul pe moarte. Tabăra era liniștită, în vreme ce cuvintele lui de adevăr se scufundau acum în inimi ca flăcările, aprinzându-se și stingându-se.

Întinderea veacurilor l-ar putea smeri pe cele mai mari popoare, odată ce toate amăgirile de sine au fost îndepărtate. Mândria își avea locul, dar nu în detrimentul adevărului sobru. Chiar și înapoi pe Genabackis, Fețele Albe se zbătuseră ca și cum nu știau că cultura lor se apropie de sfârșit; că fuseseră împinși în ținuturi neospitaliere; că ferme și apoi orașe s-au ridicat pe un teren pe care odată o considerau sacru, sau pe drept al lor ca terenuri de vânătoare sau pășuni. Peste tot în jurul lor, viitorul arăta chipuri mai îngrozitoare și mai mortale decât

orice vopsea albă ar putea realiza - când Humbrall Taur i-a condus aici, pe acest continent, o făcuse în deplină înțelegere a disparitiei care îi aștepta pe Barghast, dacă ar rămâne pe Genabackis, asediată de progres.

Profețiile nu au atins niciodată astfel de chestiuni. Prin natura lor, erau proclamații de egoism, pline de mândrie și destine îndrăznețe. Humbrall Taur reușise totuși o întorsătură inteligentă sau două în folosirea lor.

Păcat că a plecat - aș fi preferat să stau lângă el decât în locul lui. Mai degrabă aș-

Tool îi ținu respirația și își ridică capul. Întinse mâna și își așeză o mână pe pământul plin, apoi închise încet ochii. *Ah, Hetan... copiii mei... iartă-mă.*

Imasul se ridică, se întoarse spre cel mai apropiat foc. — Bakal.

Războinicul se uită în sus. — Lider de război?

— Scoate-ți pumnalul, Bakal, și vino la mine.

Războinicul nu se mișcă o clipă, apoi se ridică, scoțând cuțitul de eviscerat din teacă. Se apropie, precaut, nesigur.

Războinicii mei... a fost vărsat suficient sânge. „Dă cuțitul adânc, direct sub inima mea. Când cad, începe să strigi aceste cuvinte - cât de tare poți. Strigă „ *Unelta a murit! Onos Toolan este ucis! Conducătorul nostru de război zace mort!* „Mă înțelegi, Bakal?

Războinicul, cu ochii mari, s-a dat înapoi încet. Alții prinseseră cuvintele și acum se ridicau, convergeau.

Instrumentul s-a închis pe Bakal încă o dată. — Fii repede, Bakal, dacă prețuiești viața ta și a tuturor rudelor tale de aici. Trebuie să mă omori, acum!

— Conducător de război! Nu o să-'

Mâinile instrumentului s-au rupt, închise pe mâna dreaptă și pe încheietura mâinii lui Bakal.

Războinicul icni, se strădui să se elibereze, dar împotriva puterii lui Tool, era neajutorat. Imasul îl trase aproape. „Amintește-ți, strigă moartea mea, este singura ta speranță...”

Bakal a căutat să-și slăbească strânsoarea cuțitului, dar mâna uriașă și spatulată a lui Tool și-a înfășurat-o pe a sa, așa cum ar face-o pe a unui adult și a unui copil. Celălalt, închis în jurul încheieturii lui, îl târă inexorabil înainte.

Vârful lamei a atins armura de piele a lui Tool.

Shipând, Bakal încercă să se arunce pe spate, dar brațul închis nu se mișcă. A încercat să cadă în genunchi, iar cotul i s-a luxat cu un pop. A urlat de durere.

Ceilalți războinici – care stătuseră înghețați – se repeziră brusc înăuntru.

Dar Tool nu le-a dat timp. Își băgă pumnalul în piept.

Durere bruscă, orbitoare. Eliberând încheietura lui Bakal, se clătină înapoi și se uită în jos la cuțitul îngropat până la mâner în piept.

Hetan, iubirea mea, iartă-mă.

Acum se auzeau strigăte în jurul lui - groază, confuzie teribilă, apoi, în genunchi, Bakal își ridică capul și întâlni privirea lui Tool.

Imasul își pierduse vocea, dar a căutat să-l implore pe bărbat cu ochii. *Strigă-mi moartea! Spiritele mă iau-strigă-o cu voce tare!* S-a împiedicat, și-a pierdut picioarele și a căzut greu pe spate.

Moartea – uitase sărutul ei amar. *Atât de mult... atât de mult.*

Dar știam un cadou. Am gustat aerul din plămâni... după atâta vreme... după veacuri de praf. Aerul dulce al iubirii... dar acum...

Fețe pătate de noapte se înghesuiau deasupra lui, vopsite în alb ca osul.

Cranii? Ah, frații mei... suntem praf...

Praf și nimic altceva decât...

Auzea strigăte, alarmele răsărind din tabăra Senan. Înjurând, Maral Eb se îndreptă, văzu acum clar santinelele - toți alergând înapoi în tabără.

— La naiba zeilor! Trebuie să taxăm...

'Asculta!' strigă cercetașul. — Șef de război, ascultă cuvintele!

'Ce?'

Și apoi a făcut-o. Ochii i se mariră încet. *Ar putea fi adevărat? Au luat Senan lucrurile în propriile mâini?*

Bineînțeles că au! Ei sunt Barghast! Fețe Albe! Și-a ridicat sabia sus în aer. — Barahn! urlă el. „Ascultă cuvintele șefului tău de război! Înveliți-vă armele! Trădătorul este ucis! Onos Toolan a fost ucis! Să coborâm să ne întâlnim pe frații noștri!

Voci urlau ca răspuns.

Vor avea pe cineva pe care să-l pună înainte - nu vor renunța atât de ușor la dominație - aș putea foarte bine să-mi trag sânge în noaptea asta. Dar nimeni nu va sta mult în fața mea. Sunt Maral Eb, ucigașul de sute.

Calea este deschisă.

Stă deschis.

Șeful de război Barahn și-a condus războinicii în adâncime.

Pentru a-și revendica premiul.

Hetan s-a trezit noaptea. Se uită în sus, cu ochii mari, dar nevăzuți, până când s-au umplut de lacrimi. Aerul din iurtă era învechit, întunericul greu și sufocant ca un giulgiu. *Soțul meu, am visat zborul sufletului tău... Am visat pensula lui pe buzele mele. O clipă, doar o clipă, apoi a fost ca și cum un vânt uriaș te-ar fi măturat.*

Ți-am auzit strigătul, soț.

Oh, un vis atât de crud, iubito.

Și acum... simt mirosul de praf în aer. Blanuri putrezite. Gustul uscat al morții antice.

Inima îi bătea în piept ca o tobă de plângere, tare, greu, bătaia întinzându-se cu fiecare respirație adâncă pe care o lua. *Acel gust, acel miros.* Ea întinse mâna pentru a-și atinge propriile buzele. Și am simțit ceva ca niște mizerie asupra lor.

O, iubite, ce s-a întâmplat?

Ce s-a întâmplat-

Soțului meu - tatălui copiilor mei - ce s-a întâmplat?

Ea a scos un oftat zdrențuit, forțând să scape frica nepotrivită. Un vis atât de crud.

Din camera exterioară, câinele s-a văitat încet, iar o clipă mai târziu, fiul lor a plâns brusc, apoi a urlăit.

Și ea știa adevărul. Un adevăr atât de crud.

Ralata se ghemui in iarba inalta si studia figurile adunate in jurul focului indepartat. Nimeni nu se agitase în timpul pe care îl privea. Dar caii trăgeau de țăruși și chiar și de aici le simțea groaza – și nu înțelegea, pentru că nu vedea nimic – nicio amenințare în nicio direcție.

Chiar și așa, era ciudat că nici una dintre surorile ei nu se trezise. De fapt, nu s-au mișcat deloc.

Confuzia ei a fost înlocuită de neliniște. Ceva nu era în regulă.

Ea aruncă o privire înapoi spre golul unde își aștepta calul. Animalul părea destul de calm. Adunându-și armele, Ralata se ridică și înainta.

Hessanrala ar putea fi o tânără proastă încăpățânată, dar își cunoștea meseria la fel de bine ca orice războinic Ahkrata - ar trebui să fie în picioare până acum, atrăgându-i pe ceilalți cu gesturi tăcute ale mâinii - era doar un șarpe care se strecura printre copitele cailor? Un parfum la vânt?

Nu, ceva a fost foarte greșit.

În timp ce trase la zece pași, simțea mirosul de bilă, deșeuri vărsate și sânge. Gura uscată, Ralata s-a strecurat mai aproape. Erau morți. Ea știa asta acum. Nu reușise să-i protejeze, dar cum? Ce fel de ucigaș s-ar putea strecura pe cinci războinici Barghast? De îndată ce se lăsase noaptea, ea se apropiase suficient pentru a-i privi pregătindu-se tabăra. Îi văzuse frecând caii; îi văzuse mâncând şi beau bere din pielea lui Hessanrala. Ei nu puseseră nici un ceas între ei, bazându-se în mod clar pe cai dacă pericolul se apropia. Dar Ralata rămăsese treaz, chiar văzuse când caii se treziseră pentru prima dată în alarmă.

Sub duhoarea morții mai era ceva, o amărăciune uleioasă care îi amintea de șerpi. Ea a studiat mișcările monților Akryn - nu, nu se sfiau de niciun șarpe din iarbă. Capetele aruncate, urechile înclinate într-o direcție după alta, ochii rotind.

Ralata se îndreptă spre lumina focului. Odată aprins, bălegarul uscat ardea fierbinte, dar nu strălucitor, se scufundă rapid în cărămizi de cenușă pulsatorie; în reflexia joasă, zgomotoasă, putea vedea sânge proaspăt, carne strălucitoare din cadavrele despicate.

Niciun cuțit nu se împinge rapid aici. Nu, acestea au fost rănile aduse de ghearele unei fiare uriașe. Urs? Pisica ghimpata? Dacă da, de ce să nu trageți cel puțin un corp departe... pentru a se hrăni? De ce să ignori caii? Și cum se face că Ralata nu văzuse nimic; că nici unul dintre rudele ei nu reușise să scoată un strigăt de moarte?

Eviscerată, tăiată în gât, cu pieptele rupte - văzu cioturile de coaste tăiate curat. Ghearele ascuțite ca săbiile - sau săbii în adevăr? Ea și-a amintit dintr-o dată, cu ani în urmă, pe continentul îndepărtat pe care odată îl numeau acasă, viziuni de strigoi uriași, șopârle cu două picioare. K'Chain Che'Malle, aranjat în rânduri tăcute în fața orașului numit Coral. Săbii la capătul încheieturilor lor în loc de mâini – dar nu, rănile pe care le privea aici erau diferite. Atunci ce declanșase acea amintire?

Ralata a inspirat încă o dată, profund, constant, trecând prin ea aromele acre. *Da, mirosul. Deși, cu mult timp în urmă, era mai... învechit, în rang cu moartea.*

Dar sărutul pe limbă este același.

Caii s-au abătut și s-au învârtit în evantai, capetele răsturnându-se înapoi când ajungeau la capetele legăturilor. Un slab curent de vânt - zgomotul aripilor -

Ralata s-a aruncat, rostogolită, făcându-se pentru picioarele cailor – orice de pus între ea și orice plutea deasupra.

Zgomote în aer, șuierat piele – se uită în sus în noapte, prinse o siluetă vastă înaripată care devora o serie de stele. Un fulger, apoi a dispărut.

Hoofs a dat cu piciorul în ea, apoi s-a așezat.

A auzit râsete în capul ei – nu ale ei, ceva rece, disprețuitor, care se estompează acum într-o anumită distanță interioară, până când până și ecourile dispărură.

Ralata se ridică în picioare. Lucrul zburase spre nord-est. Desigur, nu putea fi urmărit o astfel de creatură, dar măcar avea o direcție.

Nu reușise să-și protejeze rudele. Poate, totuși, i-ar putea răzbuna.

Wastelands erau bine numite, dar Torrent știuse întotdeauna asta. Găsise ultima oară apă în urmă cu două zile, iar pieile legate de şa lui nu i-ar fi fost de ajuns mai mult decât încă o zi. Să călătorească noaptea era singura opțiune, acum că sosise căldura plină a verii, dar calul lui devenea slăbit și tot ceea ce putea vedea în fața lor sub lumina plictisitoare a lunii era o întindere vastă și plată de lut copt la soare și cioburi de piatră spartă. .

În prima noapte după poartă și despărțirea lui de Cafal și Setoc, dăduse peste un turn ruinat, zdrențuit ca un colț putrezit, ai cărui pereți păreau să se fi topit sub o căldură enormă. Distrugerea a fost atât de profundă că nu a supraviețuit nici o singură fereastră sau o singură față îmbrăcată și o mare parte din scheletul structurii era vizibilă în timp ce zăbrelele lăsate încântați cu frânghii răsucite de sârmă metalică ruginită. Nu mai văzuse niciodată ceva asemănător, iar frica superstițioasă l-a împiedicat să se apropie.

De atunci, Torrent nu mai văzuse nimic interesant, nimic care să spargă monotonia peisajului năprasnic. Fără movile, nici dealuri, nici măcar rămășițe antice de miridă, rodară și țarcuri de capre, așa cum se găsește adesea pe Awl'dan.

Se apropia de zori când distinge o formă cocoșată în față, direct în calea lui, abia ridicându-se deasupra stâncii crăpate. Unduirea blănurilor – o piele sfâșiată și zdrobită călărind pe umerii cocoși și înguști. Părul subțire, cărunt, părând să plutească din cap în sus, în vântul slab și oftat. O fustă cu brâu din fâșii putrede de piele de șarpe a ieșit din

forma așezată. S-a apropiat. Silueta era cu spatele spre Torrent și, dincolo de părul și accesoriile smulse de vânt, acesta a rămas nemișcat în timp ce își urca calul și se opri la cinci pași în spatele lui.

Un cadavru? Din pateul de sub părul rar, era probabil. Dar cine l-ar fi lăsat pur și simplu pe unul de-al lor pe această tigaie fără viață?

Când figura a vorbit, calul lui Torrent a pornit înapoi, cu nările fulgerându-se. 'Prost. Aveam nevoie de el.

Vocea era aspră ca nisipul, goală ca o peșteră sculptată de vânt. Nu putea spune dacă aparținea unui bărbat sau unei femei.

A scos ceva între un oftat și un mârâit șuierător, apoi a întrebat: „Ce să fac acum?”.

Războinicul Awl a ezitat, apoi a spus: „Vorbiți limba poporului meu. Ești Awl? Nu, nu poți fi. Eu sunt ultimul - și ceea ce te îmbraci...

— Atunci nu ai niciun răspuns. Sunt obișnuit cu dezamăgirea. Într-adevăr, surpriza este o emoție pe care nu o cunosc de atâta timp, cred că i-am uitat gustul. Pe drumul tău, această lume și nevoile ei sunt prea mari pentru unul ca tine. I-ar fi descurcat mai bine, desigur, dar acum e mort. Sunt atât de... iritat.

Torrent descălecă, strângând una dintre oiurile sale. — Trebuie să-ți fie sete, bătrâne.

— Da, am gâtul uscat, dar nu poți face nimic pentru asta.

— Am niște apă...

— De care ai nevoie mai mult decât mine. Totuși, este un gest amabil. Prostie, dar cele mai amabile gesturi sunt.

Când s-a întors pentru a-l înfrunta pe bătrân, s-a încruntat. O mare parte a feței era ascunsă în umbra sprâncenelor proeminente, dar părea că era împodobită în șiruri aspre de mărgele sau fire. A surprins strălucirea plictisitoare a dinților și un fior îi șopti prin el. Făcu involuntar un gest de apărare cu mâna liberă.

Râsete zgomotoase. — Spiritele tale ale vântului și pământului, războinicul, sunt *copiii mei* . Și îți închipui că astfel de apărări funcționează asupra mea? Dar stai, există asta, nu-i așa? Firul lung de sânge împărțit între noi. S-ar putea să fiu nebun să mă gândesc la astfel de lucruri, dar dacă cineva și-a câștigat dreptul de a fi prost, cu siguranță trebuie să fiu eu. Dând astfel acest... gest.

Silueta se ridică într-un zgomot de oase care se zgârieau în alveole uscate. Torrent văzu tuburile lungi de

sâni goi, ofilite, pielea peticită și putrezită; o burtă lăsată tăiată și tăiată, marginile rănilor uscate și atârnând, iar în tăieturi în sine era un întuneric de nepătruns – ca și cum această femeie ar fi fost la fel de uscată înăuntru ca și în afară.

Torrent și-a lins buzele uscate, s-a chinuit să înghită și apoi a spus pe un ton stins: „Femeie, ești moartă?”

„Viața și moartea sunt un joc atât de vechi. Sunt prea bătrân ca să mă joc. Știai că aceste buze le-au atins odată pe cele ale Fiului Întunericului? În zilele noastre de tinerețe, într-o lume departe de aceasta-departe, da, dar puțin diferită până la urmă. Dar ce prețuiesc lecțiile atât de sumbre? Vedem și facem, dar nu știm nimic. O mână deshidratată făcu un gest fluturant. — Prostul își apasă un cuțit la piept. El crede că s-a făcut. Nici el nu știe nimic, pentru că, vezi tu, *nu o să-mi dau drumul* .

Cuvintele, oricât de confuze au fost, l-au înfrigurat totuși pe Torrent. Piesa de apă îi atârnă în mână, iar greutatea lui jalnică acum îl batjocorește.

Capul se ridică și, sub acele creste proeminente ale sprâncenelor, Torrent văzu o față de piele moartă întinsă peste oase proeminente. Black pits îl priveau deasupra unui rânjet permanent. Firele de mărgele pe care crezuse că le văzuse s-au dovedit a fi fâșii de carne – de parcă o fiară cu gheare ar fi răzuit ghearele pe fața bătrânei. — Ai nevoie de apă. Calul tău are nevoie de furaj. Veniți, vă voi conduce și astfel vă voi salva viețile inutile. Apoi, dacă ai noroc, voi găsi în cele din urmă un motiv să te țin în viață.

Ceva i-a spus lui Torrent că a o refuza era imposibil. — Mă numesc Torrent, spuse el.

'Stiu numele tau. Heraldul cu un singur ochi m-a implorat în numele tău. Ea pufni. — De parcă sunt cunoscut pentru milă.

— Heraldul cu un singur ochi?

— Călărețul mort, din Hood's Hollow. El știe puțin răgaz în ultimul timp. Un semn aspru ca râsul unei ciori, așa vine Toc cel Tânăr – dar nu prețuiesc intimitatea viselor mele? Este nepoliticos.

— El îmi bântuie și visele, Bătrâne...

— Nu-mi mai spune așa. Este... inexact. Spune-mi pe numele meu, iar numele acesta este Olar Ethil.

— Olar Ethil, spuse Torrent, va mai veni?

Ea înclină capul, tăcu o clipă. „Așa cum vor descoperi, spre regretul lor, în curând, răspunsul este *da* .”

Lumina soarelui se revărsa peste o scenă grotescă. Legănându-și brațul rănit, Bakal stătea în picioare cu o jumătate de duzină de alt Senan. În spatele lor, noul auto-aclamat Conducător de Război al Fețelor Albe, Maral Eb, își convingea războinicii să se trezească. Noaptea fusese lungă. Aerul mirosea a bere vărsată și a vomă. Barahnii se ridicau aspru și tare, nedorind să renunțe la abandon.

Înaintea lui Bakal și a celorlalți era apartamentul în care fusese tabăra lor – nu mai rămăsese nici un cort, nici un foc de bucătărie nu mai mocnea. Senan, tăcuți, cu fața sumbră, erau gata să înceapă marșul înapoi acasă. O escortă reticentă la noul conducător de război. Stăteau pe pământ într-o parte, privind pe Barahn.

Muștele se trezeau. Ciorii se învârteau deasupra capetelor și în curând aveau să aterizeze pentru a se hrăni.

Trupul lui Onos Toolan fusese sfâșiat, carnea dezosată și bucăți din el împrăștiate peste tot. Oasele îi fuseseră sistematic sfărâmate, fragmentele împrăștiate. Craniul îi fusese zdrobit. Opt războinici Barahn încercaseră să spargă sabia de silex și nu reușiseră. În cele din urmă, a fost împins într-un foc construit din bălegar și blănurile și îmbrăcămintea lui Tool, iar apoi, când totul a ars, zeci de războinici Barahn s-au pisat pe piatra înnegrită, căutând să o spulbere. Au eșuat, dar profanarea era completă.

Adanc în interiorul lui Bakal, furia clocotea neagră și mușcă ca acidul în sufletul lui. Cu toate acestea, cu toată virulența ei, nu putea distruge nodul vinovăției din centrul ființei sale. Își simțea încă mânerul pumnalului în mână, putea jura că amprentele de sârmă i-au rămas pe palmă, arsă ca un brand. I s-a simțit rău.

— Are agenți în tabăra noastră, spuse războinicul de lângă el, cu vocea abia un murmur. Femeile Barahn s-au căsătorit în Senan. Si altii. Soția lui Stolmen, mama ei. Știm care va fi soarta lui Hetan – iar Maral Eb nu ne va permite să călătorim înaintea lui – nu are încredere în noi.

— Nici el, Strahl, răspunse Bakal.

— Dacă am fi mai mulți și mai puțini.

'Știu.'

— Bakal, îi spunem conducătorului războiului? Despre inamicul descris de Onos Toolan?

'Nu.'

— Atunci el ne va conduce pe toţi la moartea noastră.

Bakal îl privi pe războinic. *Nu Senanul* . Studia multitudinea de fețe din fața lui, evaluând efectul

cuvintelor sale, apoi dădu din cap. — Trebuie să ne lăsăm liber.

— În Imperiul Lether, spuse Strahl, după cum a spus Tool. Negociați tratate de reglementare, faceți pace cu Akrynnai.

'Da.'

Au tăcut din nou și, inevitabil, ochii s-au întors din nou spre scena dinaintea lor. Conducătorul lor de război, semnele nesfârșite ale blasfemiei vicioase. Această dimineață plictisitoare și discreditată. Acest pământ nenorocit, blestemat. Ciorii aterizaseră și acum țopăiau, cu ciocul în jos.

— O vor zăpăci și o vor ucide pe icre, a spus Strahl, care a scuipat apoi pentru a înlătura cuvintele murdare. — Ieri, Bakal, ne-am fi alăturat. Am fi luat-o fiecare. Unul dintre cuțitele noastre ar fi putut foarte bine să guste gâturile moi ale copiilor. Și acum, uită-te la noi. Cenușă în gură, praf în inimile noastre. Ce s-a întâmplat? Ce ne-a făcut?

— Ne-a arătat povara unui om onorabil, Strahl. Și da, ustură.

— Te-a folosit cu cruzime, Bakal.

Războinicul se uită în jos la mâna lui umflată, apoi clătină din cap. — L-am eşuat. Nu am înțeles.'

— Dacă l-ai eşuat, mârâi Strahl, atunci avem cu toţii.

În mintea lui Bakal, nu se putea contesta asta. — Să mă gândesc, mormăi el, că l-am numit laș.

În fața lor și în spatele lor, corbii dansau.

Unele drumuri erau mai ușor de părăsit decât altele. Mulți au mers să caute viitorul, dar au găsit doar trecutul. Alții au căutat trecutul, pentru a-l face din nou nou și au descoperit că trecutul nu semăna deloc cu cel pe care și-l imaginaseră. Se putea merge în căutarea prietenilor și nu găsește decât străini. S-ar putea tânji după companie, dar s-ar putea găsi o singurătate mică, dar crudă.

Câteva drumuri au oferit darul pelerinajului, un loc de găsit undeva înainte și undeva în inimă, ambele fiind găsite la capătul drumului.

Era adevărat, de asemenea, că unele drumuri nu se termină deloc și că pelerinajul putea dovedi o fugă de la mântuire, iar toate poverile pe care le purta trebuie să le duci acum înapoi la locul de unde au venit.

Picătură cu picătură, sângele a construit piatră uzată și murdărie. Picătură cu picătură s-a deschis drumul

Drumului spre Gallan. Slab, mereu pe marginea febrei, Yan Tovis, regina Shake-ului, comandantul a mii de disprimați și pierduți, i-a condus pe nenorociții proști mereu mai departe. În lateral, umbrele se îngroșau până la întuneric și tot ea mergea.

Foamea i-a asaltat poporul. Setea îi bântuia. Vitele a căzut în confuzie abjectă, s-au împiedicat și apoi au murit. Ea uitase că această cale străveche era una pe care o alesese pentru a ușura călătoria, pentru a aluneca nevăzută prin lățimea Regatului Letherii. Ea uitase că trebuie să-l părăsească – iar acum era prea târziu.

Drumul a fost mai mult decât un drum. Era un râu și curentul lui se strângea, ținând tare tot ce ducea, iar ritmul se grăbea, se grăbea mereu. Ea putea să lupte - toți puteau lupta - și să nu obțină decât să se înece.

Picătură cu picătură, ea a hrănit râul, iar drumul i-a repezit înainte.

Noi mergem acasa. Am vrut asta? Voiam să știu tot ce am abandonat? Voiam adevărul, un sfârșit al misterelor începuturilor noastre?

A fost acesta un pelerinaj? O migrație? Vom găsi mântuirea?

Nici măcar nu crezuse în asemenea lucruri. Binecuvântare bruscă, eliberare binecuvântată – acestea au fost intoxicări de moment, la fel de dependente ca orice drog, până când cineva era atât de flămând de evadare încât lumea vie și conștientă păli în comparație, albită de toată viața, de toată minunea.

Ea nu era un profet. Dar ei voiau un profet. Ea nu era sfântă. Dar ei au implorat binecuvântarea ei. Calea ei nu promitea un drum spre glorie. Cu toate acestea, au urmat fără îndoială.

Sângele ei nu era un râu, ci cum curgea!

Nu mai are sens pentru timp. Nicio trecere de lumină care să marcheze zorii, prânzului și amurgului. Întunericul de jur împrejur, înainte și în spate, întunericul crescând în vârtejuri de aer viciat, gustul de cenuşă, duhoarea lemnului carbonizat și a pietrei crăpate. Cât timp? Habar n-avea.

Dar oamenii din spatele ei cădeau. Moarte.

Unde este acasă? Se află în față. Unde este acasă? Pierdut cu mult în urma noastră.

Unde este acasă? Este înăuntru, eviscerat și gol, așteaptă să fie umplut încă o dată.

Unde este Gallan?

La capătul acestui drum.

Care este promisiunea lui Gallan? Este acasă. Eu– trebuie să trec peste asta. Rond și rotund-nebunie să-l lași să alerge, nebunie. Lumina nu se va mai întoarce niciodată? Este gluma aceasta: că mântuirea este peste tot în jurul nostru, chiar dacă rămânem pentru totdeauna orbi la ea?

Pentru că noi credem... trebuie să existe un drum. O călătorie, un calvar, un loc de găsit.

Credem în drum. Și crezând o construim, piatră cu piatră, picătură cu picătură. Sângerăm pentru credința noastră și, pe măsură ce sângele curge, întunericul se închide în-

„Drumul către Gallan nu este un drum. Unele drumuri... nu sunt drumuri deloc. Promisiunea lui Gallan nu este de aici până acolo. Este de acum până atunci. Întunericul... întunericul vine din *interior.* '

Un adevăr, iar majoritatea adevărurilor au fost revelații.

Ea a deschis ochii.

În spatele ei, gâtlele uscate se deschiseră într-un cor gemut. Mii, sunetul se ridică pentru a provoca vâlvă de apă neagră de pe țărmurile pietroase, pentru a pluti și a alerga între cioturile carbonizate de copaci care urcau dealurile spre stânga.

Yan Tovis stătea la țărm, fără a vedea râul trecând pe lângă degetele cizmelor ei. Privirea ei se ridicase, vederea tăind atmosfera pestriță, pentru a privi ruinele tăcute și neluminate ale unui oraș vast.

Orașul.

Kharkanas.

The Shake au venit acasă.

Suntem... suntem acasă?

Aerul aparținea unui mormânt, o criptă uitată.

Și putea vedea și știa. *Kharkanas este mort.*

Orașul este mort.

Orbul Gallan-ne-ai mințit.

Yan Tovis urlă. A căzut în genunchi, în apa amorțită a râului Eryn. 'Ai mintit! *Ai mintit!* ' Lacrimile i se scurgeau din ochi, curgeau pe obraji. Mărgelele sărate se învârteau și străluceau în timp ce se aruncau în râul fără viață.

Picatura cu picatura.

Pentru a hrani râul.

Yedan Derryg și-a condus calul înainte, cu copitele scrâșnind de pietre și a relaxat frâiele pentru ca fiara să

poată bea. Își ținea brațul rănit și nu spuse nimic în timp ce se uita în dreapta și studia forma îngenunchiată a surorii sale.

Mușchii maxilarului i s-au strâns sub barbă și s-a îndreptat să-și miște ochii spre ruinele îndepărtate.

Pully se ridică năucită lângă el. Fața ei tânără părea învinețită de șoc. — Noi... am mers... până la asta?

„Blind Gallan ne-a dat un drum”, a spus Yedan Derryg. „Dar la ce se țin orbii mai mult decât orice altceva? Doar ceea ce era dulce în ochii lor – ultimele viziuni pe care le-au văzut. Am urmat drumul în amintirile lui. După o clipă, a ridicat din umeri, a mestecat o vreme, apoi a spus: — La ce, pe numele Errantului, te-ai aşteptat, vrăjitoare?

Calul lui băuse destul. Strângând frâiele, a dat înapoi montura de la marginea țărmului și apoi a făcut-o cu roată. 'Sergent! Răspândește soldații - călătoria s-a încheiat. Vezi la ridicarea unei tabere. Le-a înfruntat pe cele două vrăjitoare. — Voi doi, legați rănile lui Twilight și hrăniți-o. Mă voi întoarce în curând...

'Unde te duci?'

Yedan Derryg s-a uitat la Pully o vreme, apoi a pus călcâiele calului său și a trecut pe lângă vrăjitoare, în aval, de-a lungul țărmului.

La o mie de pași mai încolo, un pod de piatră străbătea râul, iar dincolo de el șerpuia un drum solid și lat care ducea la oraș. Sub acel pod, a văzut el, era un fel de blocaj, atât de solid încât să formeze o barieră zăbrelită suficientă pentru a împinge râul în lateral, creând o mlaștină alungită care marginea această parte a drumului înălțat.

Pe măsură ce se apropia, văzu că cea mai mare parte a blocajului părea să fie alcătuită din bare și cabluri metalice răsucite.

A fost forțat să-și încetinească montura, croindu-și drumul peste canalul înfundat, dar în cele din urmă a reușit să conducă fiara în sus pe mal și pe drum.

Hoofs a lovit bulgări de noroi în timp ce traversa podul. În aval de barieră râul curgea nemișcat, ușor diminuat și tăind un canal mai îngust și mai rapid. Pe apartamentele de ambele părți erau mai multe resturi ruginite, neidentificabile.

Odată ajuns pe drum, și-a fixat privirea asupra poartei falnice din față, dar ceva din arhitectura ei ciudată, extraterestră, i-a făcut capul să se învârtească, așa că a studiat orizontul în dreapta, unde se ridicau turnuri masive din clădirile joase și întinse. Nu era sigur, dar credea că

poate detecta zdrenţuri subţiri de fum din vârfurile acelor turnuri. După un timp, a hotărât că ceea ce vedea era efectul vântului şi al curentului de aer din acele coşuri care trăgeau cenuşă din gropile adânci de la baza coşurilor de fum.

Pe drumul dinaintea lui, ici şi colo, văzu grămezi slabe de metal corodat, iar clipitul cadavrelor de bijuterii aglomerase odată această apropiere, dar oasele se prăbuşiseră de mult în praf.

Lumina pestriţă arunca străluciri bolnăvicioase pe zidurile exterioare ale oraşului – iar acele pietre, putea vedea acum, erau înnegrite de funingine, o crustă groasă care strălucea ca obsidianul.

Yedan Derryg se opri în faţa porţii. Drumul era deschis – nu mai rămăsese niciun semn de bariere dincolo de balamalele rupte reduse la bulgări corodate. Putea vedea o stradă largă dincolo de arc şi praful de pe pietriş negru ca cărbunele zdrobit.

— Mergi mai departe, cal.

Şi prinţul Yedan Derryg a intrat în Kharkanas.

Cartea a treia

Doar praful va dansa

Morții m-au găsit în visele mele
Pescuit pe lângă lacuri și în case ciudate
Acestea ar putea fi case pentru familiile pierdute
În toate plăcerile completitătții
Și rătăcesc prin compania lor naturală
În confortul blând al mulțumirii.
Morții mă întâmpină cu ușurință cunoscătoare
Și nu ține cont de trezirea părăsită
Asta mă abandonează în această nouă singurătate
Cu ochii care se deschid pâlpâind și draperiile trase.
Când morții mă găsesc în visele mele
Îi văd trăind în locuri ascunse
Neancorat în timp și fără vârstă ca dorințe.
Femeia care stă întinsă lângă mine îmi aude oftat
Urmând soneria de dimineață și întreabă
După mine, în timp ce zac în urma concertului tristeții,
Dar nu voi vorbi despre singurătatea vieții
Sau țărmurile goale de care aparțin pescarii
Și casele nu au mai locuit niciodată
Care stau în configurațiile necesare
Pentru a ne construi locuri familiare pentru morți.
Într-o zi voi călători în visele ei
Dar nu spun nimic despre asta în spatele zâmbetului meu
Și mă va vedea vânând apele întunecate
Pentru flit de păstrăv și vom călători
Peisaje ciudate într-o clipă pentru totdeauna
Până când ea mă părăsește pentru ziua vieții
Dar după cum morții știu bine arta pescuitului
Își găsește răsplata într-o speranță strălucitoare și veselă
Și veșnică răbdare iubitoare, și este a mea
M-am gândit acum că astfel de zei există
Sunt creatorii de vise și acesta este darul lor
Acest râu binecuvântat de somn și vise
Unde cu mirare ne putem saluta morții

Și înțelepții și preoții sunt înțelepți când spun
Moartea este doar somn și suntem veșnic în viață
În visele celor vii, căci am văzut
Morții mei în călătoriile de noapte și vă spun asta:
Ei sunt bine.

Cântecul pescarului care visează

Capitolul treisprezece

Au ajuns târziu pe pământul gol și i-au privit cu amărăciune pe cei șase lupi care îi priveau de pe marginea orizontului. Cu ei era o turmă de capre și o duzină de oi negre. Ei nu țineau cont de stăpânirea acestui loc de către lup, pentru că în mintea lor proprietatea era coroana umană pe care nimeni altul nu avea dreptul să o poarte. Fiarele s-au mulțumit să se împartă la lupta de supraviețuire, la vânătoare și la carieră, iar caprele care stăpâneau și oile urlăuiau aveau gâtul moale, iar nepăsarea era un defect destul de comun în rândul turmelor; și încă nu aflaseră felul acestor intruși cu două picioare. Turmele erau hrănite de multe creaturi. Adesea, lupii își împărțeau mesele cu corbi și coioți și aveau ocazia să se ceartă cu urșii greoi pentru un premiu delicios.
Când am dat peste păstori și casa lor lungă pe un plat deasupra văii, am găsit șase cranii de lup înțepate deasupra ușii principale. În călătoriile mele ca menestrel, știam destul de mult că nu aveam nevoie să întreb – până la urmă, aceasta era o poveste împletită în felul nostru. Fără cuvinte, nici pentru pieile de urs de pe pereți, pieile de antilopă și rafturile de elan. Nici o sprânceană înălțată pentru movila de oase de bhederin din groapa de gunoi, sau vulturii uciși de carnea otrăvită lăsată pentru coioți.
În noaptea aceea am cântat și am împins povești pentru păstrarea mea. Cântece de eroi și fapte mărețe și au fost destul de mulțumiți, iar berea trecea și tocanita de tulpini era gustoasă.
Poeții sunt creaturi asemănătoare, capabile să ridice din umeri în pielea bărbatului, femeii, copilului și fiarei. Există printre ei unii marcați în secret, jurați pentru cultele pustiei. Și în noaptea aceea mi-am împărțit otrava și dimineața am părăsit o casă fără viață, unde nu mai rămânea niciun câine să plângă, și m-am așezat pe un deal cu pipa mea, chemând încă o dată fiarele sălbatice. Eu le apăr proprietatea atunci când nu pot și nu mă apăr împotriva acuzației de crimă; dar temperați-vă groaza, prieteni: nu există nicio lege universală care să acorde o valoare mai mare vieții umane față de cea a unei fiare sălbatice. De ce ți-ai imagina vreodată altfel?

Mărturisiri a două sute, au plecat-trei capete de dreptate Welthan the Menestrel (Aka Singer Mad)

- o fermitate a graniței periferice – un loc destul de îndepărtat încât niciunul dintre noi nici măcar nu s-a gândit să-l bănuiască. Și în felul lui, în chipul lui dur și în cuvintele puține, se potrivea bine cu preconcepțiile noastre leneșe despre un astfel de om. Niciunul dintre noi nu ar putea argumenta că era ceva la el, un fel de încredere în sine rar întâlnită la tribunal. În ochii săi, ca niște lupi care se încordează cu lanțuri, era un indiciu de sălbatic – preotesele picurau în mod pozitiv.

— Dar, aveau să găsească, a lui era cea mai puternică sămânță. Și nu era Tiste Andii.'

Ruina Silchas a lovit focul cu un băț, trezind din nou flăcările. Scântei au fugit în întuneric. Rud urmărea chipul cadaveric al războinicului, jocul pestriț de lumină portocalie care părea să picteze scurte momente de viață în ea.

După un timp, Silchas Ruin s-a așezat înapoi și a reluat. „Puterea a fost atrasă de el ca niște bucăți de fier către o piatră... totul părea atât de... natural. Originile sale îndepărtate au invitat noțiunea de neutralitate și s-ar putea argumenta, retrospectiv, că Draconus era într-adevăr neutru. Ar folosi orice Tiste Andii pentru a-și promova ambițiile și cum să ne imaginăm că, în miezul dorinței sale, se află *iubirea* ?

Privirea lui Rud alunecă departe de Ruina Silchas, în sus și peste umărul drept al Tiste Andii, către groaznicele tăieturi de jad de pe cerul nopții. Încercă să se gândească la ceva de spus, un comentariu de orice fel: ceva ironic, poate, sau știind, sau cinic. Dar ce știa el despre dragostea pe care o descriea Silchas Ruin? Ce știa, într-adevăr, despre ceva în această lume sau în orice altă lume?

„Consort cu Mama Întunecată – el a revendicat acel titlu, în cele din urmă, de parcă ar fi fost un rol pe care l-ar fi pierdut și ar fi jurat să-l recâștige”. Războinicul cu pielea albă pufni, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor pâlpâitoare. „Cine eram noi să contestam această afirmație? Copiii mamei încetaseră până atunci să mai vorbească cu ea. Nu conteaza. Ce fiu nu l-ar provoca pe iubitul mamei sale – noul iubit, vechiul iubit, orice – și ridică privirea, oferindu-i lui Rud un rânjet slab. — Poate că ai înțeles ceva, cel puțin. Până la urmă, Udinaas nu a fost prima și singura dragoste a lui Menandore.

Rud îşi întoarse din nou privirea. — Nu sunt sigur că dragostea a fost implicată.

'Poate că nu. Mai dorești ceai, Rud Elalle?

'Nu, mulțumesc. Este o băutură puternică.

— Necesar, pentru călătoria care urmează.

Rud se încruntă. 'Nu inteleg.'

— În noaptea asta vom călători. Sunt lucruri pe care trebuie să le vezi. Nu este de ajuns să te conduc pur și simplu pe aici și pe aia - nu mă aștept la un câine loial la călcâie, mă aștept la un tovarăș în picioare lângă mine. A mărturii înseamnă a te apropia de înțelegere și vei avea nevoie de asta când te vei decide.

— Decizi ce?

— Partea pe care o vei lua în războiul care ne așteaptă, printre altele.

'Alte lucruri. Ca?'

„Unde să-ți faci poziție și când. Mama ta a ales un muritor pentru tatăl tău dintr-un motiv întemeiat, Rud. Puncte forte neașteptate provin dintr-o astfel de împerechere: descendenții prezintă adesea cele mai bune trăsături din ambele.

Rud a început ca o piatră crăpată în foc. — Spui că mă vei conduce în locuri, Ruina Silchas, pentru că nu vrei să fiu decât un câine loial, fără minte. Cu toate acestea, s-ar putea ca, în cele din urmă, să nu aleg deloc să stau lângă tine. Ce atunci? Dacă mă aflu în fața ta în acest război?

— Atunci unul dintre noi va muri.

— Tatăl meu m-a lăsat în grija ta – și așa îi trădezi încrederea?

Silchas Ruin și-a dezvăluit dinții într-un zâmbet lipsit de umor. — Rud Elalle, tatăl tău te-a dat în grija mea nu din încredere – mă cunoaște prea bine pentru asta. Consideră aceasta prima ta lecție. Îți împărtășește dragostea pentru Imasa Refugiului. Acel tărâm - și fiecare ființă vie din el - este în pericol de anihilare, dacă războiul ar fi pierdut...

— Starvald Demelain, dar poarta era sigilată!

„Nici un sigiliu nu este perfect. Voința și dorința roade ca acidul. Bine. Foamea și ambiția sunt, poate, descrieri mai exacte ale ceea ce asaltează poarta. Strânse oala înnegrită de lângă cărbuni și turnă încă o dată ceașca lui Rud plină. 'Băutură. Ne-am abătut de la cale. Vorbeam despre forțele antice - rudele tale, dacă vrei. Printre ei, Eleint. Draconus a fost un adevărat Eleint? Sau era altceva? Tot ce pot spune este că a purtat pielea unui Tiste Andii o vreme, poate ca o glumă acrișoară, batjocorindu-și

importanța noastră de sine - cine poate ști? In orice caz, era inevitabil ca Anomander, fratele meu, să pășească în calea Consortului și toate acele oportunități de cunoaștere și adevăr s-au încheiat rapid. Până astăzi, a adăugat el, oftând, mă întreb dacă Anomander regretă că l-a ucis pe Draconus.

începu Rud. Mintea îi era învârtită. — Dar Imass? Acest război...

— Ți-am spus, se răsti Silchas Ruin, cu fața trădându-i iritația. „Războaiele sunt indiferente la alegerea victimelor. Inocența, vinovăția, astfel de noțiuni sunt irelevante. Prinde-ți gândurile și prinde-ți din urmă. M-am întrebat dacă Anomander are regrete. Știu că nu. Draconus era un nenorocit rece și rece - și odată cu trezirea Tatălui Lumină, ah, ei bine, am văzut atunci adevărul furiei lui geloase. Consoarta a dat deoparte, vede cum răutatea celor disprețuit aprinde un foc negru în ochii lui! Când vorbim despre vremuri străvechi, Rud Elalle, găsim în cuvintele noastre lucruri mult mai aproape de îndemână, iar toate acele emoții pe care ni le-am imaginat noi, sclipind de propria noastră tinerețe, le considerăm străvechi dincolo de imaginație. A scuipat în cărbuni. „Și acesta este motivul pentru care poeții nu se înfometează niciodată după lucruri despre care să cânte, deși rar este cel care se îngrașă cu ele”.

— Voi apăra Refugiul, spuse Rud, cu mâinile strânse în pumni.

— Știm asta și de aceea ești aici...

— Dar asta nu are sens! Ar trebui să fiu *acolo* , în fața porții!

— Încă o lecție. Poate că tatăl tău îl iubește pe Imass, dar te iubește mai mult.

Rud se ridică în picioare. 'Ma voi intoarce-'

'Nu. Aşezaţi-vă. Ai mai multe șanse să-i salvezi pe toți însoțindu-mă.

'Cum?'

Silchas Ruin se aplecă înainte și întinse mâna în foc. A luat doi pumni de cărbuni și jar. Le-a ridicat. — Spune-mi ce vezi, Rud Elalle, Ryadd Eleis – știi acele cuvinte, numele tău adevărat? Sunt Tiste Andii, știi ce înseamnă?

'Nu.'

Silchas Ruin studia jarul strâns în cupă în mâinile lui. 'Doar asta. Numele tău adevărat, Ryadd Eleis, înseamnă „Mâini de foc”. Mama ta s-a uitat în sufletul fiului ei și a

văzut tot ce era de văzut. Poate că te-a prețuit, dar s-a și temut de tine.

— A murit pentru că a ales trădarea.

— Era fidelă sângelui Eleint din ea, dar tu deții și sângele tatălui tău, un muritor, și el este un bărbat pe care am ajuns să-l cunosc bine, să înțeleg cât de mult ar putea oricine. Un om pe care am ajuns să-l respect. El a fost primul care a înțeles scopul fetei, primul care și-a dat seama de sarcina care mă aștepta – și știa că nu am primit bine sângele care avea să-mi păteze mâinile. A ales să nu-mi stea în cale - nu sunt încă sigur ce s-a întâmplat la poartă, ciocnirea cu Wither și nevoia nepotrivită a bietului Fear Sengar de a sta în locul lui Scabandari - dar prin toate acestea, soarta lui Kettle a fost pecetluită. Ea a fost sămânța lui Azath și o sămânță trebuie să găsească pământ fertil. A aruncat jarul - acum s-a răcit - înapoi pe foc. — E încă tânără. Ea are nevoie de timp și, dacă nu ne opunem haosului care va urma, ea nu va avea acel timp - și Imass va muri. Tatăl tău va muri. Vor muri cu toții. Se ridică și îl înfruntă pe Rud. — Plecăm acum. Korabas așteaptă.

— Ce este Korabas?

„Pentru asta trebuie să virăm. Warren mort al lui Kallor ar trebui să fie suficient. Korabas este un Eleint, Ryadd. Ea este Dragonul Otataral. Există haos într-un suflet uman - este darul tău muritor, dar fii conștient - ca un foc care se poate transforma în mâinile tale.

— Chiar și unuia numit „Mâini de foc”?

Ochii roșii ai Tiste Andii păreau să se aplatizeze. — Avertismentul meu a fost precis.

— Ce căutăm în întâlnirea cu acest Korabas?

Silchas îşi plesni cenuşa din palme. — O vor elibera, iar noi nu ne putem opri. Vreau să te conving că nici nu ar trebui să încercăm.

Rud a constatat că pumnii îi erau încă strânși strâns, dură la capetele brațelor. — Îmi dai prea puţin.

— Mai bine decât prea mult, Ryadd.

— Pentru că, la fel ca mama mea, îți este frică de mine.

'Da.'

— Între tine și frații tăi, Silchas Ruin, cine a fost cel mai cinstit?

Tiste Andii a înclinat capul, apoi a zâmbit.

La scurt timp mai târziu, doi dragoni s-au înălțat în întuneric, unul strălucitor de aur lustruit care a alunecat în și din întuneric în pete groaznice; celălalt era alb de os,

paloarea unui cadavru în noapte – cu excepția taciunii gemene ale ochilor săi.

S-au ridicat din ce în ce mai sus deasupra pustiilor, apoi au dispărut din lume.

În urma lor, într-un cuib de stânci, focul mic strălucea în patul său de cenuşă, mâncând ultimul din el însuşi. Până nu a mai rămas nimic.

Sandalath Drukorlat îi dădu o ultimă scuturare nefericitului, care i-a scos scuipat de pe buze, apoi l-a aruncat mai sus pe țărm. Se ridică în picioare, căzu, se ridică a doua oară și se îndepărtă nesigur.

Withal și-a dres glasul. — Dulce, pari puțin cam lipsit de temperament în ultima vreme.

— Provocă-te, soț. Găsește ceva care să-mi îmbunătățească starea de spirit.

A aruncat o privire spre valurile care se prăbușesc, și-a lins sare din jurul gurii. Cei trei Nacht-uri îl trimiteau pe refugiatul slăbănog cu obuze aruncate și crabi morți, deși nicio rachetă nu a reușit să-l lovească pe bărbatul care fugea. — Cel puțin, caii și-au revenit.

— Mizeria lor tocmai a început.

— Nu prea am putut să înțeleg ce s-a întâmplat, dar cred că Shake a dispărut printr-o poartă. Și, presupun, că vom urmări după ei.

— Și înainte de a pleca, unul de-al lor a mers și a măcelărit aproape toate vrăjitoarele și vrăjitorii – tocmai oamenii pe care voiam să-i pun la îndoială!

— Am putea merge oricând la Bluerose.

Stătea dreaptă, aproape vizibil tremurând. Auzise, odată, că fulgerul a plecat de la sol în sus și nu invers. Sandalath părea gata să se aprindă și să despartă norii grei deasupra capului. Sau fă o cale devastatoare prin tabăra slăbită și întinsă a acelor insulari pe care Yan Tovis i-a lăsat în urmă – sărmanii proști trăiau în colibe de lemn de plutire și corturi sfâșiate de vânt, de-a lungul liniei apelor mari, ca atâtea detritus aruncate de valuri. Și, deși apa se ridica mereu, încât stropii mărilor tumultoase îi uda acum, nimeni nu avea de unde să se miște.

Nu că ar fi avut încotro. Pădurea era un pustiu înnegrit de cioturi și cenușă, cât vedea el.

Chiar în afara Letheras, Sandalath deschisese o cale într-un labirin, un loc pe care ea îl numea Rashan, iar plimbarea prin el începuse într-un întuneric terifiant, care se tocise rapid la monotonie toridă. Până când a început să

se destrame. *Haos, spuse ea. Incluziuni, a spus ea. Orice înseamnă asta.* Și caii au înnebunit.

Ieșiseră în lumea potrivită pe panta care se confruntă cu această șuviță, copitele cailor zburdând în nori de cenușă și cenușă, iar soția lui urlând de frustrare.

Lucrurile s-au mai uşurat de atunci.

— Pe numele lui Hood, despre ce zâmbești?

Withal clătină din cap. 'Zâmbitor? Nu eu, iubito.

— Gallan orb, spuse ea.

Au fost din ce în ce mai multe din asta în ultima vreme. Reclamații de neînțeles, surse invizibile de iritare și furie năucitoare. *Înfruntă, Withal, luna de miere s-a terminat.*

— În obiceiul de a apărea ca o buruiană nefastă. Spune prostii arcane care impresionează localnicii. Nu ai încredere niciodată într-un bătrân nostalgic sau într-o bătrână, presupun. Fiecare poveste pe care o rotesc are o agendă ascunsă, o răutate secretă pentru prezent. Ei transformă trecutul - versiunea lor - într-un fel de poțiune magică. „Sorbiți asta, prieteni, și întoarceți-vă la vremurile vechi, când totul era perfect.” Bah! Dacă eu aș fi făcut orbirea, nu m-aș fi oprit aici. I-aș fi scos tot craniul.

— Soţie, cine este acest Gallan?

Ea se înfrână, lovi cu degetul în el. — Credeai că nu am *trăit* înainte de a te întâlni? Oh, păcat bietul Gallan! Și dacă a lăsat un șir de femei în urma rătăcirii sale, de ce, fiți atât de bun încât să-i răsfățați trista făptură - ei bine, asta iese din asta, nu-i așa?

Withal se scărpina pe cap. *Vezi ce se întâmplă când te căsătorești cu o femeie mai în vârstă? Și recunoașteți, nu este nevoie de un Tiste Andii pentru a avea vreo sută de mii de ani de istorie în spate.* — În regulă, spuse el încet, ce acum, atunci?

Făcu un gest după refugiatul pe care-l trimisese scăpat. — Nu știe dacă Nimander și ceilalți erau cu Shake – erau mii – singura dată când l-a văzut pe Yan Tovis era la aterizare, iar ea se afla la trei mii de pași distanță. Dar, atunci, cine altcineva ar fi putut reuși să deschidă poarta? Și apoi ține-l deschis pentru a primi zece mii de oameni? Doar sângele Andii poate deschide Drumul și numai sângele *regal* Andii îl poate *ține* deschis! Lângă Abis, trebuie să fi sângerat pe unul dintre ei!

— Drumul ăsta, Sand, unde duce?

'Nicăieri. Oh, nu ar fi trebuit să-l părăsesc niciodată pe Nimander și rudele lui! The Shake nu numai că l-a ascultat

pe Blind Gallan, ci apoi s-au dus și l-au *crezut* ! Ea se apropie și ridică o mână, de parcă ar fi vrut să-l lovească.

Withal făcu un pas înapoi.

— O, Doamne, ia doar caii, Withal.

În timp ce porni, aruncă o privire - cu dor ciudat - după refugiatul care fuge încă.

La scurt timp mai târziu, stăteau călare, cu cai de pachet în spatele lor, în timp ce Sandalath, nemişcată, părea să studieze ceva în faţa lor pe care numai ea îl vedea. Valurile se zvârneau în stânga lor, pădurea arsă putea în dreapta lor. Nachts s-au luptat pentru o lungime masivă de lemn de plutire, care probabil cântărea mai mult decât toate trei la un loc. *Asta ar fi un club bun... pentru un blestemat de Toblakai. Închideți dopurile pentru chiuvetă, înfășurați capătul cu noduri în fier ciocănit. Știft cu nituri din bronz bătut și poate un vârf sau trei. Trageți sârma pe lungimea arborelui și apoi scufundați un cap de contragreutate adânc și greu.*

— Se vindecă, dar pielea este subțire. Ea a avut deodată un cuțit în mână. — Cred că pot să trec.

— Atunci ai sânge regal?

— Închide capcana aia sau o voi face pentru tine. Ți-am spus, este o rană uriașă - abia reparată. De fapt, pare mai slab pe *cealaltă* parte, ceea ce nu este bine, nu este corect, de fapt. Au rămas pe drum? Trebuie să fi știut cel puțin atât. Cu toate acestea, ascultă bine. Pregătește o armă...

'O armă? Ce fel de armă?

'Alegere greșită. Găsiți altul.

'Ce?'

— Prostia nu va funcționa. Încearcă buzduganul ăla la centură.

— Asta e un ciocan de fierar...

— Și tu ești fierar, așa că probabil că știi cum să-l folosești.

— Atâta timp cât victima mea își pune capul pe o nicovală, da.

'Nu poți lupta deloc? Ce fel de sot esti? Tu, Meckros, te lupți mereu cu pirații și așa ceva, sau cel puțin așa ai spus mereu... Ochii ei se mijiră. — Cu excepția cazului în care erau doar minciuni uriașe, încercând să impresioneze noua ta femeie.

„Nu am folosit o armă de zeci de ani – doar fac lucrurile naibii! Și de ce trebuie oricum? Dacă ai fi vrut un

bodyguard, ar fi trebuit să spui asta în primul rând, iar eu m-aș fi putut angaja pe prima navă din portul Lether!

„Abandonează-mă, vrei să spui! Ştiam eu!'

S-a întins să-și rupă părul și apoi și-a amintit că nu-i satura. *Doamne, viața poate fi al naibii de frustrantă, nu-i așa?* 'Amenda.' A tras ciocanul. 'Sunt gata.'

„Acum, ține minte, am murit prima dată pentru că nu știu nimic despre luptă și nu vreau să mor a doua oară...”

„Ce este toată discuția asta despre luptă și moarte? E doar o poartă, nu-i așa? Ce, pe numele lui Hood, este pe cealaltă parte?

— Nu știu, idiotule! Doar fii gata!'

' *Pentru ce?* '

'Pentru orice!'

Withal și-a strecurat piciorul stâng din etrier și a coborât pe nisipul plin.

Sandalath se uită cu privirea. 'Ce faci?'

— Mă duc să mă piș, și poate orice altceva pot să mă descurc. Dacă o să ajungem într-o dezordine, nu vreau pantaloni murdari, nu înfipți în șa, să nu călăresc cu o hoardă de demoni care țipeau pe coada mea. În plus, probabil că mi-au mai rămas doar câteva momente de viață. Când plec, plănuiesc să o fac curat.

— Doar sânge și măruntaie.

'Dreapta.'

— E jalnic. De parcă ți-ar păsa.

A plecat să găsească un loc privat.

— Nu întârzia prea mult! strigă ea după el.

A fost o vreme, da, când mi-am putut lua atât de mult cât îmi plăcea.

S-a întors și s-ar fi urcat înapoi în șa, dar Sandalath a insistat să se spele pe mâini în mare. Odată ce a făcut acest lucru, a adunat ciocanul, a periat nisip de pe el și apoi a urcat pe cal.

— Mai este ceva de făcut? ea a intrebat. — Un bărbierit, probabil? Lustruiește-ți cizmele, poate?

— Sugestii bune. Eu doar o sa-'

Cu un mârâit, ea și-a tăiat palma stângă. Aerul s-a deschis în fața lor, căscată roșu ca rana din mâna ei. — Călărește! strigă ea, dându-și calul într-o fante.

A blestemat, a urmat Withal.

Au ieșit într-o câmpie orbitoare și explozită, drumul de sub ei strălucind ca sticla zdrobită.

Calul lui Sandalath a scârțâit, copitele derapând, rotindu-se lateral în timp ce ea tăia frâiele. Fiara lui Withal a scos un sunet ciudat de mormăit, apoi capul a părut că i-a dispărut din vedere, picioarele din față îndoindu-se cu pocnituri răutăcioase...

Withal zări o mână palidă, prea lungă, care străbătea poteca pe unde se aflase capul calului său cu o clipă mai devreme, apoi o perdea de sânge se ridică în fața lui, înfășurată fierbinte și groasă peste fața, gâtul și pieptul lui. Orbit, jupânind aerul gol cu buzduganul, a înclinat înainte, lăsând șaua și a lovit suprafața sălbatică a drumului. Pânza sa s-a dezintegrat, iar pielea pieptului i-a urmat exemplul. Respirația i-a fost lovită din plămâni. A auzit vag ciocanul sărind și sărind pe drum.

Hohote bruște, impactul a ceva uriaș împotriva cărnii și oaselor goale. Lovituri zdrobite bătând drumul de sub el - stropirea fierbinte a ceva care îi uda spatele - și-a zgâriat sângele din ochi, a reușit să se ridice la mâini și genunchi - tușind, vărsând vărsături.

Conmoțiile tunătoare au continuat, iar apoi Sandalath a fost îngenuncheat lângă el. 'Withal! Iubirea mea! Ești rănit- oh, Abyss ia-mă! Prea mult sânge, îmi pare rău, oh, *îmi pare rău, iubirea mea* !

'Calul meu.'

'Ce?'

Scuipă ca să-și limpezească gura. — Cineva mi-a tăiat capul calului. Cu *mâna lui.* '

'Ce? Acesta este sângele calului tău? Toate peste tine? Nici măcar nu ești rănit? Mâinile care îl mângâiau acum îl împinseră departe. — Nu îndrăzni să faci asta din nou!

Withal scuipă a doua oară, apoi se ridică în picioare, cu ochii ațintiți la Sandalath. 'E de ajuns.' În timp ce ea deschise gura pentru o replică, el s-a apropiat și a pus un deget murdar pe buzele ei. „Dacă aș fi un alt tip de bărbat, te-aș bate nesimțit în acest moment... nu, nu-mi arunca acea privire șocată. Nu sunt aici pentru a fi dat cu piciorul ori de câte ori starea ta de spirit se întâmplă să devină proastă. O mică măsură de respect...

— Dar nici măcar nu te poţi lupta!

— Poate că nu, și nici tu nu poți. Totuși, ceea ce pot face este să fac lucruri. Și încă ceva, pot decide, oricând, când m-am săturat. Și îți voi spune asta chiar acum, sunt al naibii de aproape. S-a dat înapoi. — Acum, ce, pe numele lui Hood, doar *zei de jos!* '

Acest strigăt izbucni din el în stare de șoc - trei demoni enormi, uriași, cu pielea neagră se aflau pe drum chiar dincolo de calul mort. Unul dintre ei ținea în mâinile uriașe o bâtă de lemn care părea ca o baghetă de toboșar și o folosea ca să mai lovească un cadavru strivit și zdrobit. Ceilalți doi au urmat loviturile de parcă ar fi evaluat efectele fiecărui impact zdrobitor. Sânge albăstrui stropise pe drum, împreună cu alte scurgeri mai puțin identificabile de la ruina pulpa a corpului victimei lor.

Cu o voce scăzută, Sandalath spuse: — Nacht-ii tăi, Jaghut-ul, erau niște glumeți înrădăcinați. Hah hah. A fost un Forkrul Assail. Se pare că Shake a stârnit lucrurile oarecum – probabil că toți sunt morți, de fapt, iar acesta a dat înapoi cu intenția de a curăța orice rătăcitori – probabil, prin poartă, pentru a ucide toți refugiații de pe țărmul pe care îl avem. doar lăsat în urmă. În schimb, a dat peste noi și pe demonii tăi Venath.

Cu sângele șters din ochi. — Încep, uh, să văd asemănările – au fost vrăjite înainte?

'Intr-un fel de a spune. Un geas, bănuiesc. Sunt Soletaken... sau poate D'ivers. Oricum ar fi, acest tărâm special a forțat o virajă – sau o asemănare – cine poate spune ce specie este originală, până la urmă?

— Atunci ce legătură au Jaghut cu toate astea?

— Ei au creat Nachts. Sau așa am înțeles - magul Obo din orașul Malaz părea să fie sigur de asta. Desigur, dacă are dreptate și au făcut-o, atunci ceea ce au reușit să facă a fost ceva ce nimeni altcineva nu a reușit vreodată - au găsit o modalitate de a înlănțui forțele sălbatice ale lui Soletaken și D'ivers. Acum, soțule, fă curățenie și înșea un cal nou - nu putem sta aici mult timp. Mergem atât de departe cât avem nevoie pe acest drum pentru a confirma sacrificarea Shake-ului, apoi ne întoarcem pe drumul pe care am venit. Ea făcu o pauză. — Chiar și cu Venath ăștia, vom fi în pericol – dacă există un singur Forkrul Assail, probabil că vor fi mai mulți.

În mod evident, demonii Venath hotărâseră că s-au terminat cu distrugerea Forkrul Assail, în timp ce acum se învârteau drumul câțiva pași, apoi se înghesuiră în jurul clubului și examinează deteriorarea armei lor singure.

Doamne, sunt încă proști Nachts. Doar mai mare.

Ce gând oribil.

— Withhal.

S-a înfruntat din nou cu ea.

'Imi pare rau.'

Withal a ridicat din umeri. — Va fi bine, Sand, dacă nu te aștepți să fiu ceea ce nu sunt.

— Poate că i-am găsit înfuriați, dar mi-e teamă pentru Nimander, Aranatha, Desra, toți. Mi-e teamă pentru ei.

Se strâmbă, apoi clătină din cap. — Cred că îi subestimezi, Sand. *Și fantoma lui Phaed să ne ierte pe toți pentru asta.*

'Aşa sper.'

S-a dus la treabă să slăbească şa, s-a oprit să mângâie gâtul îmbibat de sânge al animalului. — Ar fi trebuit să-ți dau un nume, cel puțin. Ai meritat atât de mult.

Mintea ei era liberă. Ar putea aluneca printre degetele ascuțite de cuarț care împânzeau câmpia, unde nimic nu locuia la suprafață. Ar putea aluneca sub argila tare ca piatra spre locul unde diamantele, rubinele și opalele s-au ascuns de căldura crudă. Toată bogăția acestui pământ. Și adânc în măduva prăbușită a oaselor vii învelite în carne ofilit, ghemuit în lumi febrile în care sângele fierbea. În clipele dinaintea sfârșitului, putea să plutească în spatele ochilor fierbinți și strălucitori - strălucirea care era ultima privire asupra tuturor lucrurilor din jur - toate priveliștile prețioase - care anunțau luându-și la revedere. Acea privire, știa ea acum, nu strălucea doar printre bătrâni, deși poate că ei erau singurii cărora le aparținea. Nu, aici, în acest șarpe slab, lent și alunecos, era farul care ardea în ochii copiilor.

Dar putea zbura departe de astfel de lucruri. Putea să înalțe și mai sus, ca să călărească pe spatele neclare ale capemoths sau pe vârfurile cu pene ale aripilor vulturilor. Și uită-te în jos, învârtindu-se în jurul și în jurul viermelui care se târăște și muri mult dedesubt, acea sfoară roșie și pârjolită care clipește cu o mișcare plictisitoare. Ață de mâncare, noduri de făgăduință, nenumăratele fire ale mântuirii - și vezi toate bucățile și bucățile căzând, lăsate în urma lui, și în jos și în jos, jos și mai jos, pentru a mânca și a culege pielea de piele, a smulge strălucirea din ochi.

Mintea ei era liberă. Liber să faci frumusețe cu o mulțime de cuvinte frumoase și teribile. Putea să înoate prin limbajul rece al pierderii, ridicându-se să atingă suprafețe prețioase, scufundându-se în adâncurile de la miezul nopții, unde gândurile sparte fluturau în jos, unde podeaua modela povești vaste și complicate.

Povești, da, despre cei căzuți.

Nu era durere în acest loc. Voința ei nelegată nu amintea de articulații dureroase, nici de muște care se formează cruste pe buzele despicate și crude; fără picioare înnegrite, lacerate. Era liber să plutească și apoi să cânte prin vânt înfometat, iar confortul era un lucru cât se poate de firesc, rezonabil, o stare adecvată de a fi. Grijile s-au diminuat, viitorul nu amenința cu nicio modificare a ceea ce era și se putea crede cu ușurință că ceea ce era va fi întotdeauna.

Ar putea fi adultă aici, stropind cu apă pe flori frumoase, scufundând degetele în fântâni de vis, îngrădând râuri și devorând copaci. Umplerea lacurilor și iazurilor cu gunoaie otrăvitoare. Îngroșarea aerului cu fum amar. Și nimic nu s-ar schimba vreodată și schimbările care au venit nu aveau să-i atingă niciodată maturitatea, preocuparea ei perfectă pentru extravaganțele și răsfățurile mărunte. Adulții cunoșteau o lume atât de frumoasă, nu-i așa?

Și dacă șarpele osos al copiilor lor rătăcea acum pe moarte într-o sălbăticie de sticlă, ce-i cu asta? Adulților nu le pasă. Chiar și gemenii dintre ei - grija lor avea granițe ascuțite, nu departe, la doar câțiva pași depărtare, granițe patrulate cu ziduri groase și turnuri înțepate, iar pe dinafară era sacrificiu agonizant și înăuntru era comoditate. Adulții știau ce să păzească și știau, de asemenea, cât de departe să gândească, ceea ce nu era departe, nici departe, deloc departe.

Nici cuvintele, mai ales cuvintele, nu puteau pătrunde în acele ziduri, nu puteau copleși acele turnuri. Cuvintele au sărit din prostia obstinată, prostia fără creier, prostia uluitoare, îngrozitoare. Împotriva privirii goale, cuvintele sunt inutile.

Mintea ei era liberă să se bucure la maturitate, știind că nu va ajunge niciodată la el. Și aceasta era propria ei preocupare, una modestă, nu foarte extravagantă, nu prea multă îngăduință, dar a ei, ceea ce însemna că o stăpânește.

Se întreba ce dețin adulții în aceste zile. În afară de această moștenire criminală, desigur. Invenții grozave sub straturi de nisip și praf. Monumente mândre pe care nici măcar păianjenii nu le puteau cartografia, palate goale ca peșteri, sculpturi care anunță nemurirea craniilor albe rânjitoare, tapiserii care afișează momente mărețe pentru a umple măruntaiele molilor. Toate acestea, o moștenire atât de îndrăzneață, de veselă.

Zburând sus, printre capemoths și vulturi și rhinazan și roiuri de Cioburi, ea era liberă. Și a privi în jos însemna să vezi modelele dezordonate scrise mari pe câmpia de sticlă. Cărare străvechi, străzi, incinte, toate marcate de nimic mai mult decât pete slabe – iar sticla spartă era tot ce mai rămăsese din cel mai minunat potir al unei civilizații necunoscute.

La capul șarpelui și în fața lui, în brațele sale micuța limbă pâlpâitoare care era Rutt și copilul pe care l-a numit Held.

Putea să coboare, prăbușind ca adevărul, să scuture forma minusculă înfășată din brațele de crenguță ale lui Rutt, să forțeze să deschidă ochii strălucitori la panorama glorioasă a pânzei putrede și a straturilor de lumina soarelui filtrată, a căldurii zgomotoase din pieptul lui Rutt. Viziuni finale de luat în moarte – acesta era sensul din spatele acelei străluciri, până la urmă.

Cuvintele țineau magia celor fără suflare. Dar adulții se întorc.

Nu au loc în capul lor pentru o coloană suferindă de copii pe moarte, nici eroii dintre ei.

„Au căzut atât de mulți”, i-a spus ea lui Saddic, care și-a amintit totul. — Le-aș putea enumera. Aș putea să le transform într-o carte de zece mii de pagini. Și oamenii o vor citi, dar numai până la propriile lor granițe private, și asta nu este departe. Doar câțiva pași. Doar câțiva pași.

Saddic, care și-a amintit totul, a dat din cap și a spus: „Un țipăt lung de groază, Badalle. Zece mii de pagini lungi. Nimeni nu o va auzi.

— Nu, a fost de acord ea. — Nimeni nu o va auzi.

— Dar oricum vei scrie, nu-i aşa?

— Sunt Badalle și tot ce am sunt cuvinte.

„Fie ca lumea să se sufoce cu ei”, a spus Saddic, care și-a amintit totul.

Mintea ei era liberă. Liber să inventezi conversații. Liber să adună articulații ascuțite de cuarț în băieți care merg alături de sinele ei nesfârșit. Liber să prindă lumina și să o plieze înăuntru și înăuntru, până când toate culorile au devenit una și aceea a fost atât de strălucitoare încât a orbit pe toată lumea și totul.

Ultima culoare este cuvântul. Vedeți-l arde luminos: asta trebuie să vedeți în ochii unui copil pe moarte.

— Badalle, îngăduința ta a fost prea extravagantă. Nu vor asculta, nu vor dori să știe.

— Ei bine, acum, nu este convenabil?

— Badalle, încă te simţi liber?
— Sadic, încă mă simt liber. Mai liber decât oricând.
— Rutt îl ține pe Held și el îl va livra pe Held.
— Da, Saddic.
— Îl va da pe Held în brațele unui adult.
— Da, Saddic.

Ultima culoare este cuvântul. Vedeți cum arde în ochii unui copil pe moarte. Vezi, doar de asta o dată, înainte de a te întoarce.

— O voi face, Badalle, când voi fi mare. Dar nu până atunci.
— Nu, Saddic, nu până atunci.
— Când am scăpat de aceste lucruri.
— Când ai terminat cu aceste lucruri.
— Și libertatea se termină, Badalle.
— Da, Saddic, când libertatea se termină.

Kalyth a visat că se află într-un loc în care nu ajunsese încă. Deasupra capului era un tavan scăzut de nori cenușii, turgi, cei pe care îi văzuse ea deasupra câmpiilor din Elan, când au coborât primele ninsori dinspre nord. Vântul urla, rece ca gheața, dar era uscat ca un mormânt înghețat. Peste taiga, din permafrost se ridicau copaci pipernici ca niște mâini scheletice, iar ea putea vedea doline, ici și colo, în care zeci de un fel de fiare cu patru picioare se înfundaseră, murind și înghețase, iar vântul smucea și sfâșia. la pieile lor matuite, iar înghețul le-a vopsit în alb coarnele curbate și le-a inelat gropile goale ale ochilor.

În miturile Elanului, această priveliște aparținea lumii interlope a morții; a fost, de asemenea, trecutul îndepărtat, chiar locul de început, unde căldura vieții a împins mai întâi frigul amar. Lumea a început în întuneric, lipsit de căldură. S-a trezit, în timp, într-un jar care a aprins, atât de scurt, înainte ca într-o zi să se întoarcă acolo unde începuse. Și așa, ceea ce vedea ea aici înaintea ei ar putea aparține și viitorului. În trecut sau în veacul care va veni, a fost locul în care viața a încetat.

Dar ea nu era singură.

O zeci de siluete stăteau pe cai slăbiți de-a lungul unei creste la o sută de pași distanță. Învăluiți în pelerine negre de ploaie, blindate și cu coifă, păreau să o privească, așteptând-o. Dar teroarea îl ținea pe Kalyth înrădăcinată, ca și cum ar fi fost până la genunchi în noroi înghețat.

Purta o tunică subțire, ruptă și pe jumătate putrezită, iar frigul era ca mâna proprie a Secerătorului, care se

închidea în jurul ei din toate părțile. Nu se putea mișca în strânsoarea lui intransigentă, chiar dacă și-ar fi dorit. Ea ar vrea să plece pe străini; ea țipa la ei, dezlănțuia vrăjitorii pentru a-i împrăștia. I-ar alunga cu totul. Dar nu i-au aparținut astfel de puteri. Kalyth se simțea la fel de inutilă aici precum se simțea în lumea ei. Un vas gol, tânjind să fie umplut de forța îndrăzneață a unui erou.

Vântul sfâșie figurile sumbre și acum, în sfârșit, a venit zăpada, tăind ca niște cioburi de gheață din norii grei.

Călăreții se agitară. Caii și-au ridicat capetele și deodată coborau panta, cu copitele trosnind puternic pământul înghețat.

Kalyth se înghesui, cu brațele strânse în jurul ei. Călăreții cu ramă de ger s-au apropiat și ea putea să distingă acea serie de fețe din spatele nasului în formă de serpentine ale cîrmelor lor - palidă de moarte, purtând tăieturi deschise de un purpuriu adânc, dar fără sânge. Purtau haine peste lanț, uniforme, își dădu seama ea, pentru a marca loialitatea față de o armată străină, gri și magenta sub pete de sânge înghețat și sânge crustă. Unul, a văzut ea, era tatuat, împodobit cu fetișuri de gheare, pene și margele – urias, barbar, poate nici măcar uman. Dar ceilalți, erau de felul ei – era sigură de asta.

S-au oprit în fața ei și ceva a atras privirea largă a lui Kalyth către un călăreț în special, cu barbă cenușie sub cristalele de gheață atârnate, cu ochii lui cenușii, adânciți în orbite umbrite, amintindu-i de privirea fixă a unei păsări - rece și rapitoare, lipsită. de toată compasiunea.

Când vorbea, în limba elanului, nicio suflare nu-i ieșea din gură. — Timpul Secerătorului tău se apropie de sfârșit. Moartea îi va preda fața...

— Niciodată nu a fost unul primitor, spuse soldatul greoi, cu faţa rotundă, din dreapta bărbatului.

— Ajunge, Mallet, izbucni un alt călăreţ, cu un singur braţ, cocoşat de vârstă. — Nici măcar nu ești aici încă. Așteptăm ca lumea să ajungă din urmă - așa sunt visele și viziunile - sunt indiferenți față de cele zece mii de pași fără greșeală din viața oricărui muritor dat, cu atât mai puțin față de milioanele de inutili. Învață răbdare, vindecător.

— Acolo unde cineva cedează, continuă soldatul cu barbă, vom sta în locul lui.

— În vremuri de război, mârâi războinicul barbar – care părea preocupat să împletească zdrențurile zdrențuite ale coamei calului său mort.

„Viața însăși este un război, unul pe care este sortit să-l piardă”, a replicat bărbatul cu barbă. — Să nu crezi, Trotts, că odihna noastră va veni în curând.

— Era un zeu! lătră un alt soldat, dezvăluind dinții deasupra unei barbi bifurcate de culoare neagră. „Suntem doar o companie de pușcași marini!

Trotts râse. — Vezi cât de sus ai urcat, Cage? Cel puțin ți-ai dat capul înapoi – îmi amintesc că te-am îngropat în Black Dog – am căutat jumătate din noapte și nu am găsit-o niciodată.

— Am primit o broască, sugeră un altul.

Soldații morți au râs, chiar și Cage.

Kalyth a văzut zâmbetul slab al soldatului cu barbă cenușie și i-a transformat ochii șoimului în ceva ce părea capabil să țină, fără să tresară, compasiunea unei lumi întregi. Se aplecă înainte pe şa, cornul scârţâind în timp ce se apleacă pe balama. — Da, nu suntem zei și nu vom încerca să-l înlocuim sub capacul acela putrezit. Suntem Bridgeburners și am fost postați la Hood's Gate - o ultimă postare...

— Când am fost de acord cu asta? întrebă Mallet, cu ochii mari.

'Vine. În orice caz, spuneam - și zeii de mai jos, toți deveniți al naibii de insubordonați în moartea voastră veselă - suntem Bridgeburneri. De ce este cineva surprins să constate că încă salutați? Încă primiți comenzi? Încă mai mărșăluiești în orice fel de vreme mizerabilă pe care ți-l poți imagina? Se uită cu privirea în stânga și în dreapta, dar a fost înmuiat de răsucirea buzelor lui. — Hood știe, asta facem.

Kalyth nu se mai putea abține. 'Ce vrei cu mine?'

Ochii cenușii s-au așezat din nou asupra ei. — Destriant, numai după acest titlu, acum trebuie să te asociezi cu oameni ca noi, în Hood's-your Reaper's-stead. Ne vedeți ca Gardieni ai Porții, dar suntem mai mult decât atât. Suntem – sau vom deveni – noii arbitri, atâta timp cât este necesar. Printre noi sunt pumni, mănuși împletite de violență dură. Și vindecători și magi. Asasini și skulkers, sapatori și arcași cai, lanciri și urmăritori. Lași și războinici curajoși și neclintiți. A făcut un zâmbet pe jumătate. — Și am găsit tot felul de... aliați neașteptați. În toate înfățișările noastre, Destriant, vom fi mai mult decât a fost vreodată Reaper. Nu suntem distante. Nu indiferent. Vezi tu, spre deosebire de Hood, ne amintim ce a fost să fii în viață. Ne amintim fiecare moment de dor, de nevoie disperată, de

angoasa care vine atunci când nici o cantitate de implorare nu câștigă o amânare de o clipă, nicio implorare nu dă un moment de milă. Suntem aici, Destriant. Când nu mai rămâne altă alegere, cheamă-ne.

Gheața acestui tărâm părea să se spargă peste tot în jurul lui Kalyth și ea se clătină în timp ce căldura o inunda. Binecuvântat-nu, *binecuvântarea* căldurii. Gâfâind, se uită la soldatul fără nume, în timp ce lacrimile îi umpleau ochii. — Aceasta... aceasta nu este moartea pe care mi-am imaginat-o.

— Nu, și îți dau asta. Noi suntem Bridgeburners. Vom sustine. Dar nu pentru că am fost mai mari în viață decât oricine altcineva. Pentru că, Destriant, *nu eram altfel.* Acum, răspunde-mi ca Destriant, Kalyth of Ampelas Rooted, suntem de ajuns?

ceva *suficient ? Nu, e prea ușor. Gândește-te la răspunsul tău, femeie. Merită cel puțin atât.* „Este un lucru firesc să-ți fie frică de moarte”, a spus ea.

'Este.'

— Și așa ar trebui să fie, mormăi cel numit Cage. — Este mizerabil – uită-te la compania mea – nu pot scăpa de câinii ăștia urâți. Cei pe care îi lași în urmă, femeie, te așteaptă.

— Dar fără judecată, spuse soldatul cu ochi cenușii.

Cel cu un singur braț dădea din cap și adăugă: „Nu vă așteptați ca vreunul dintre ei să-și fi pierdut obiceiurile proaste, cum ar fi Cage și bila lui veșnic acră. Este tot ceea ce știai - pe cine știai, vreau să spun. Sunt toate astea și nimic mai mult.

Kalyth nu-i cunoștea pe acești oameni, dar deja se simțeau mai aproape de ea decât oricine ea cunoscuse vreodată. — În adevăr, devin un Destriant, spuse ea mirată. *Și nu mă mai simt atât de... singur.* — Încă mă tem de moarte, cred, dar nu la fel de mult ca cândva. *Și am cochetat odată cu sinuciderea, dar am lăsat asta în urmă, pentru totdeauna. Nu sunt pregătit să îmbrățișez un sfârșit al lucrurilor. Eu sunt ultimul Elan. Și oamenii mei mă așteaptă, fără să-i pese dacă vin acum sau peste o sută de ani - nu este diferit de ei.*

Morții - morții mei - mă vor răsfăța.

Cât timp am nevoie. Cât timp am.

Soldatul și-a adunat frâiele. — Îți vei găsi Sabia Mortală și Navala Scutului, Kalyth. Împotriva frigului care ucide, trebuie să răspunzi cu foc. Va veni la tine un moment în care trebuie să încetezi să urmărești K'Chain Che'Malle;

când trebuie să-i conduci. In tine se află ultima lor speranță de supraviețuire.

Dar merită păstrate?

— Acea judecată nu îți aparține.

— Nu-nu, îmi pare rău. Sunt atât de... străini...

— Așa cum ești tu pentru ei.

'Desigur. Îmi pare rău.'

Căldura se stingea, zăpada se apropia.

Călăreții își făceau roată monturile fără viață.

I-a privit plecând, i-a văzut dispărând în albul învolburat.

Albul, cum arde ochii, cum insistă...

Kalyth deschise ochii în lumina soarelui strălucitoare și orbitoare. *Am vise atât de ciudate. Dar încă le văd fețele, fiecare. Îl văd pe barbar cu dinții piliți. Îl văd pe Cage încruntat, pe care îl ador pentru că putea râde de el însuși. Și cel pe nume Mallet, un vindecător, da, este ușor să vezi adevărul. Cel cu un singur braț, de asemenea.*

Și cel cu ochii de șoim, profetul meu de fier, da. Nici măcar nu i-am aflat numele. Un Bridgeburner - un nume atât de ciudat pentru soldați, și totuși... atât de perfect acolo, în prăpastia dintre vii și morți.

Gardienii morții. Fețe umane în locul craniului umbrit al Secerătorului. O, ce gând! Ce ușurare!

Ea și-a șters ochii și s-a ridicat. Și s-a întors un val de amintiri. I s-a tăiat respirația și s-a răsucit, găsind K'Chain Che'Malle. Sag'Churok, Rythok, Gunth Mach... „O, spiritele, binecuvântează-ne!”

Da, ea nu l-ar găsi pe Kor Thuran, prezența neclintită și imperturbabilă a vânătorului K'ell. Spațiul de lângă Rythok și-a urlat golul, și-a țipat absența. K'Chain Che'Malle era mort.

Cercetând departe spre vest, dispărut de vedere – dar toți au simțit ciocnirea explozivă bruscă. Mârâitele lui Kor Thuran le-au umplut craniile, furia și sfidarea derutată – *durerea lui* . A descoperit că tremura, în timp ce amintirile amare o asaltau. *El a murit. Nu am putut vedea cine l-a ucis.*

Asasinul nostru înaripat a dispărut. A fost Gu'Rull? Săvârșise oare Kor Thuran o încălcare? Fugea Vânătorul de noi toți și l-a pedepsit Asasinul? Nu, Kor Thuran nu a fugit. A luptat și a murit păzindu-ne flancul.

Dușmanii ne vânează acum. Ei știu că suntem aproape. Ei vor să ne găsească.

Ea și-a frecat fața, a forțat un oftat întrerupt, ecourile morții teribile a vânătorului K'ell încă îi înghesuiau mintea, lăsând-o să se simtă epuizată. *Și această zi abia a început.*

K'Chain Che'Malle se îndreptă spre ea, nemișcat, așteptând. Nu va fi foc de bucătărie în dimineața asta. O duseseră aproape toată noaptea și, în oboseala ei, dormise ca un copil cu febră în brațele lui Gunth Mach. Se întrebă de ce au lăsat-o jos, de ce nu au continuat să meargă. Putea simți nerăbdarea lor nervoasă de a fi departe – dezastrul eșecului a urmărit această căutare acum, mai aproape ca niciodată. Oricât de uriași și de impunători erau, ea îi vedea acum ca fiind vulnerabili, insuficienti pentru această sarcină.

Există lucruri mai mortale acolo. Au doborât un K'ell Hunter în câteva bătăi ale inimii.

Cu toate acestea, în timp ce se ridică în picioare, o nouă asigurare a umplut-o - darul viselor ei și, deși ar putea fi nimic mai mult decât invocații fanteziste, binecuvântări false, păreau să-i ofere ceva solid și ea simți că fragilitatea ei se îndepărtează. din sufletul ei ca o coajă de sământă crăpată. Ochii ei se întăriră în timp ce privea cei trei K'Chain Che'Malle.

„Dacă ne găsesc, ne găsesc. Nu putem fugi de... de fantome. Nici nu putem avea încredere în protecția lui Gu'Rull. Deci, mergem direct spre sud ca o lance. Gunth Mach, dă-mi spatele să călăresc. Va fi o zi lungă - sunt atât de multe, atât de multe pe care trebuie să le lăsăm acum în urmă. Se uită la Rythok. — Frate, vreau să-l onorez pe Kor Thuran - toți trebuie - reușind în căutarea noastră.

Ochii reptilieni ai vânătorului K'ell au rămas aţintiţi asupra ei, reci, neînduplecaţi.

Sag'Churok și Gunth Mach au vorbit rar cu ea în aceste zile, iar când au făcut-o, părea că vocile lor erau mai îndepărtate, mai greu de deslușit. Ea nu credea că vina era a lor. *Eu mă scad în mine însumi. Lumea se îngustează, dar de unde știu asta? Ce parte din mine este conștientă de propria ei măsură?*

Nu conteaza. Trebuie să facem asta.

'Este timpul.'

Sag'Churok a urmărit-o pe Gunth Mach forțându-și propriul corp în configurația necesară pentru a-l acomoda pe Destriant. Mirosurile amețitoare, îmbibate de mirodenii, se învârteau din ea în niri care se răspândeau ca niște

ramuri pe curenții de aer și au dus către K'ell Hunter ecourile ultimelor clipe de agonie ale lui Kor Thuran.

Când vânătorul a devenit vânat, fiecare replică a fost redusă la un mârâit sfidător, câteva posturi primitive de amenințare, iar corpul exista pentru a absorbi daunele provocate de vreme și a rezista la tot ce putea, așa cum sufletul care locuia în el a căutat, dacă nu a scăpa, apoi un fel de înțelegere. O recunoaștere. Că până și vânătorul trebuie să cunoască frica. Oricât de puternice, oricât de superioare, cât de supreme, mai devreme sau mai târziu forțele pe care nu le-ar putea înfrânge sau de care nu s-ar putea fugi, l-ar găsi.

Dominarea era o iluzie. Coerența sa a putut dura doar atât de mult timp.

Această lecție a fost o marcă aprinsă în amintirile lui K'Chain Che'Malle. Gustul său amar a acrit praful pustiului, iar spre est, pe vasta câmpie care cunoscuse cândva marile orașe și șoapta a sute de mii de K'Chain Che'Malle, acum nu mai era nimic decât fragmente topite și zdrobite, și ce vânturile au căutat, pe care nu le-au găsit, și așa au rătăcit pentru totdeauna pierdute.

Kor Thuran fusese tânăr. Nicio altă crimă nu i-a aparținut vânătorului K'ell. Nu luase nicio decizie prostească. Nu căzuse victima propriei sale aroganțe sau sentimentului de invulnerabilitate. Pur și simplu fusese în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Și acum s-au pierdut atât de multe. Și cu toate cuvintele nobile ale Destriantului - încrederea și determinarea ei bruscă și nejustificată - Sag'Churok, împreună cu Rythok și Gunth Mach, știau că căutarea eșuase. Într-adevăr, nu era probabil să supraviețuiască zilei.

Sag'Churok și-a mutat privirea de la Gunth Mach în timp ce ea a suferit transformarea ei în stropi de ulei care picurau ca sângele.

Gu'Rull dispăruse, probabil mort. Orice efort de a-i spăla gândurile eșuase. Desigur, Asasinul Shi'gal putea să-și protejeze mintea, dar nu avea niciun motiv să facă asta. Nu, doi dintre cei cinci protectori dispăruseră. Și totuși, acest om micuț stătea în picioare, cu fața ei moale așezată într-o expresie pe care Sag'Churok a ajuns să o cunoască drept ochi sfidătoare și slabi, ațintiți pe orizontul ondulat dinspre sud, de parcă voința ei singură ar putea evoca să fie prețioasele ei Shield Anvil și Mortal Sword. . A fost curajos. A fost... neașteptat. Cu toate că darurile Matronei

se stingeau de la femeie, ea găsise într-adevăr un fel de forță interioară.

Totul degeaba. Aveau să moară și în curând. Corpurile lor sfâșiate și rupte ar zace împrăștiate, pierdute, marile lor ambiții neanunțate.

Sag'Churok și-a ridicat capul, a băut în aer și a prins pata inamicului. Închide. Apropiindu-se. Uleiurile de amenințare se ridicau între solzi, cercetă orizontul și, în cele din urmă, se așeză în vest, unde căzuse Kor Thuran.

Rythok făcuse la fel și chiar și capul lui Gunth Mach se învârtise.

Destriantul nu era orb la fixarea lor bruscă. Și-a dezvăluit dinții. — Gardieni, spuse ea. — Se pare că avem nevoie de ajutorul tău, nu în viitor, ci acum. Ce ne poti trimite? Cine dintre voi poate rezista a ceea ce tovarășii mei nici măcar nu mă vor lăsa să văd?

Sag'Churok nu a înțeles sensul ei. Nu știa cui se adresează. Aceasta a fost nebunia Matronei sau chiar a lui Kalyth?

Mersul Destriantului era înțepenit de frică în timp ce se apropie de Gunth Mach, care a ajutat-o pe femeie să urce pe șaua noduroasă de solzi din spatele umerilor ei.

Sag'Churok l-a înfruntat pe Rythok. *Vânător. Încetinește-i.*

Rythok și-a întins fălcile până când au scârțâit, apoi și-a tras marginile lamelor unul lângă celălalt într-o râșlă cântătoare. Strângerea cu coadă - stropind picături groase de ulei care zvâcneau pământul - K'ell Hunter porni în fugă, cu capul înclinat în postura de atac. Spre vest.

'Unde se duce el?' strigă Kalyth. — Sună-l înapoi! Sag'Churok-'

Dar el și Gunth Mach s-au pus în mișcare, unul lângă celălalt, cu picioarele tăind aerul, cu ghearele pocnind în timp ce îi dădeau cu piciorul înainte, din ce în ce mai iute, ritmul crescând până când pământul zdrobit se încețoșa sub ei. Sud.

Destriantul țipă – masca ei de hotărâre s-a spulberat și în locul ei adevărul brut al înțelegerii și toată oroarea care a urmat. Pumnii ei micuți au bătut gâtul și umerii lui Gunth Mach și, pentru o clipă, a părut ca și cum Kalyth s-ar arunca din spatele Primei Fiice, dar viteza lor era prea mare, riscul ca membrele rupte sau, într-adevăr, un gât rupt, învins. impulsul şi o forţa să se ţină strâns de gâtul lui Gunth Mach.

Merseseră o treime de leghe când șuieratul sălbatic al lui Rythok le izbucni în cranii – acidul învesçător al bătăliei bruște și frenetice. Lamele lovin spre casă, impacturile reverberând ca un tunet. Un trosnet, înspăimântător, și dintr-o dată țâșneau sânge din K'ell Hunter. Un strigăt pătrunzător, o clătinare de țesut, o durere arzătoare și apoi o angoasă nedumerită când picioarele lui Rythok cedau.

Coastele au crăpat când a lovit pământul. Stâncile ascuțite i-au sfâșiat și înjunghiat pielea mai moale a burticii în timp ce derapa.

Dar Rythok nu a terminat încă. Moartea ar trebui să aștepte.

S-a rostogolit, s-a răsucit, cu lama lovindu-i înapoi în urma. Marginea a lovit armura, a tăiat-o și a mușcat adânc în carne.

Flegmă și sânge stropiră, înțepate ca focul în ochii lui Rythok – o imagine bruscă, brutală în claritatea ei, în timp ce un topor uriaș se legăna în jos, umplând viziunea Vânătorului pe partea stângă.

O explozie de alb.

Și moartea i-a făcut pe cei doi care fugeau din K'Chain Che'Malle să se clătinească. O clipă, apoi, cu voință neînduplecată, și-au revenit. Strălucind de durere, rang cu uleiuri de luptă.

Destriantul plângea, vărsând propriul ei ulei, subțire, sărat, tot ce putea strânge.

L-a umilit pe Sag'Churok. Oare pielea lui devenise moale de durere când l-a ucis pe Redmask? Nu, nu a fost. Amar de dezamăgire, da, știa asta. Dar mai mare strânsoarea înghețată a judecății intransigente. El și Gunth Mach fuseseră martori la măcelărirea oamenilor între ei. Focul luptei năvălise din toate părțile. Viața umană era, era clar, de puțină valoare - chiar și pentru oamenii înșiși. Când lumea roiează cu o sută de milioane sau apoi, ce pierdere a câteva zeci de mii?

Cu toate acestea, această fragilă creatură extraterestră a plâns. Pentru Rythok.

În câteva clipe se învârtea. Ar face așa cum făcuse Rythok. Dar nu tocmai așa. Nu avea niciun rost să încerci să ucizi. mutilarea a fost o tactică mai utilă. Avea să rănească cât mai mulți ar putea și astfel să diminueze numărul capabil să-l urmărească pe Gunth Mach și Destriantul.

Avea să folosească abilități pe care Rythok nu le învățase încă și acum nu le-ar fi învățat niciodată.

Sag'Churok s-ar putea să nu fie un soldat Ve'Gath, dar i-ar surprinde totuși.

Gunth Mach.

— Da, iubito.

Sag'Churok a ascuțit lamele.

' *Nu!* țipă Kalyth. 'Nu îndrăzni să ne părăsești! Sag'Churok-Îmi interzic!

Destriant. Voi reuși acolo unde Rythok a eșuat. Viața mea te va cumpăra o zi, poate două, și trebuie să o faci suficient.

'Stop! M-am rugat! Tu nu înțelegi? *Au spus că vor răspunde!* '

Nu știu despre cine vorbești, Destriant. Ascultă bine cuvintele mele. Acyl Nest va muri. Matrona este condamnată și toți cei din Înrădăcinați. Gunth Mach îmi poartă sămânța. Ea va fi o nouă matronă. Găsește-ți Shield Anvil și Mortal Sword - voi trei veți fi J'an Sentinels ai lui Gunth Mach, până când ea își va crește pe a ei.

Atunci Gunth Mach te va elibera.

Acesta nu este războiul tău. Acesta nu este sfârșitul tău, este al nostru.

'Stop!'

Sag'Churok se pregăti să-i vorbească încă o dată, în ciuda efortului tot mai mare pe care îl presupunea. I-ar spune despre admirația lui. Și credința lui în ea – și propria sa uimire de a simți astfel de emoții pentru un om. Erau lucruri meschine, prea slabe pentru a fi considerate daruri de orice fel, dar el ar...

Cifre în depărtare. Nu inamicul. Nici nascut si crescut din matrone. Și nu, și-a dat seama Sag'Churok, om.

În picioare, pregătind o serie de arme.

Paisprezece în total. Detaliile se adună pe măsură ce Sag'Churok și Gunth Mach se apropiau din ce în ce mai mult. Gaunt, în ciuda armurii înnegrite și noduroase care le acoperă trunchiul și membrele. Cîrme ciudate cu apărătoare pentru obraji în jos, care se proiectau sub bărbie. Câmpii zdrențuite de lanț negru. Pelerine groase, zdrențuite și pătate, care fuseseră odată vopsite într-un galben intens, intens, tuns în blană argintie.

Sag'Churok văzu că șapte dintre străini țineau în mâinile lor mănuși săbii lungi, cu lamă îngustă, de oțel albăstrui, cu mâner de coș cu mâneruri în jumătate de lună și clapete ornamentate. Văzu alte două cu topoare mai grele cu o singură tăiș și scuturi rotunde în relief acoperite

cu piei pete. Trei cu sulițe cu cap lat, înveliți de fier. Și încă doi, stând în spatele celorlalți, pregătind praștii.

Și, înconjurându-i pe toți, răspândindu-se din înălțimea slabă pe care așteptau, gerul a scânteie pe pământ și pe piatră.

Neîncrederea îl lovi pe Sag'Churok ca o lovitură de ciocan.

Acest lucru nu a fost posibil. Aceasta a fost... fără precedent. *Imposibil, ce i-au aruncat pe acești străini? Dușmani sau aliați? Dar nu, nu pot fi aliați.*

În plus, după cum toți știu, Jaghut stă singur.

'Acolo!' strigă Kalyth, arătând. 'M-am rugat! Acolo, aleargă la ei, repede! Gardienii Porții!

Destriant-ascultă-mă. Acestea nu ne vor ajuta. Nu vor face nimic.

'Gresesti!'

Destriant. Ei sunt Jaghut. Sunt...

... imposibil.

Dar Gunth Mach își schimbase cursul, se apropia direct de războinicii care așteptau. Sag'Churok a căzut lângă ea, încă șocat, încă confuz, neînțelegător...

Apoi, el și Gunth Mach au surprins duhoarea care ieșea din Jaghut, ieșind din pământul înghețat care îi înconjura.

Destriant, ai grijă! Sunt strigoi!

— Știu ce sunt, se răsti Kalyth. — Oprește-te, Gunth Mach, nu te mai retrage, chiar aici, nu te mișca. Și apoi a alunecat jos de pe spatele Fiicei.

Destriant, nu avem timp...

'Noi facem. Spune-mi, câți ne urmăresc? Spune-mi!'

O castă. Cincizeci. Patruzeci și nouă acum. Patru mânuiesc Kep'rah, arme de vrăjitorie. O Coroană le comandă, curg ca una.

Ea privi spre nord-vest. 'Cât de departe?'

Ochii tăi le vor găsi în curând. Sunt... montate.

'Pe ce?'

Sag'Churok i-ar fi trimis o imagine, dar acum era dincolo de asemenea lucruri. Era închisă și se închidea. *Picioare... forjate. Pentru a se potrivi cu ale noastre. Neobosit.*

El a privit cum Destriantul a absorbit aceste informații, apoi ea s-a confruntat cu Jaghut.

— Gardieni. M-am gândit să văd... fețe cunoscute.

Unul dintre purtătorii de suliță a făcut un pas înainte. — Hood nu ne-ar vrea.

— Dacă ar fi făcut-o, spuse spadasina de lângă el, ne-ar fi chemat.

— N-ar alege asta, reluă primul Jaghut, pentru că știa că probabil că nu vom accepta.

— Hood a abuzat de bunăvoinţa noastră, spuse spadasina, cu colţii strălucind de ger, la prima înlănţuire. Știa destule ca să se înfrunte departe de noi la următoarea. Un deget învelit de fier îndreptat spre Destriant. — În schimb, te-a abuzat, copila Imasei. Și a făcut dintr-unul cel mai de moarte dușman al său. Nu-i aducem nicio întristare.

— Nicio compasiune, spuse purtătorul de suliță.

— Fără simpatie, a adăugat unul dintre praştii.

— Va sta singur, spuse spadasina cu o râslă. — Un Jaghut în singurătate.

Sag'Churok se răsuci, studie sclipirea metalului spre nord-vest. Nu de mult acum.

a continuat spadasina. — Omule, ții companie ciudată. Nu vă vor învăța nimic valoros, acești Che'Malle. Este blestemul lor să-și repete greșelile, din nou și din nou, până când s-au distrus pe ei înșiși și pe toți ceilalți. Nu au daruri pentru tine.

— Se pare, spuse Kalyth din Elan, noi, oamenii, am învățat deja tot ce ne-au putut învăța, indiferent dacă am știut sau nu.

Un sunet înfiorător, râsul zgomotos a paisprezece Jaghut strigoi.

Apoi vorbitorul care mânuia sulița a vorbit. — Fugi. Vânătorii tăi vor cunoaște privilegiul de a-i întâlni pe ultimii soldați ai singurei armate pe care Jaghut a deținut-o vreodată.

— Ultimul care a murit, a adăugat unul într-un mârâit.

— Și dacă-l vezi pe Hood, spuse spadasina, reamintește-i că soldații lui nu s-au clătinat niciodată. Chiar și în momentul lui de trădare. Nu ne-am clătinat niciodată.

Mai multe râsete.

Palid, tremurând, Destriantul se întoarse la Gunth Mach. 'Noi mergem. Lăsați-i la asta.

Sag'Churok ezită. *Sunt prea puțini, Destriant. Voi sta cu ei.*

Paisprezece perechi de ochi reci și lipsiți de viață s-au fixat asupra vânătorului K'ell și, zâmbind, spadasina a vorbit. — Suntem destui. Kep'rah nu a reprezentat niciodată o mare amenințare împotriva lui Omtose Phellack. Totuși, poți rămâne. Apreciem un public, pentru

că suntem un popor arogant.' Rânjetul îngrozitor se lărgi. — Aproape la fel de arogant ca tine, Che'Malle.

— Cred, observă purtătorul de suliţe, că acesta este... umilit.

Însoțitorul lui a ridicat din umeri. „În amurgul unei specii vine smerenia, ca o bătrână care tocmai și-a amintit că este încă virgină. Prea târziu pentru a conta pentru ceva. Nu sunt impresionat. Și spadasina a încercat să scuipe, a eșuat și a blestemat în liniște.

— Sag'Churok, spuse Destriantul din spatele lui Gunth Mach, nu muri aici. Mă înțelegi? Încă am nevoie de tine. Privește, dacă trebuie. Vedeți ce este de văzut și apoi întoarceți-vă la noi.

Foarte bine, Kalyth din Elan.

K'ell Hunter și-a privit iubita ducându-l pe om.

Armura zdrobită foșni și zgomota în timp ce războinicii Jaghut se pregăteau, învârtindu-se pe creasta dealului. În timp ce făceau asta, aerul rece trosni în jurul lor.

Sag'Churok a vorbit: *Mândri soldați, nu vă temeți că vor trece pe lângă voi. Ei nu trec pe lângă nimic din ce cred că pot ucide sau distruge.*

— Am observat nebunia ta de nenumărate ori, răspunse spadasina. „Nimic din ceea ce suntem pe cale să ne confruntăm nu ne va prinde pe nesimțite.” Se întoarse către tovarășii ei. — Nu este Iskar Jarak un lider demn?

— El este, răspunse un cor de voci aspre.

— Și ce ne-a spus înainte să ne trimită aici?

Iar treisprezece voci Jaghut au răspuns: „Prefă-te că sunt T'lan Imass”. ”

Ultimii supraviețuitori ai singurei armate a Jaghut, care nu supraviețuiseră deloc, au râs apoi încă o dată. Și râsul acela a zbuciumat, pentru a saluta Casta, și mai departe, prin întreaga bătălie vicioasă și uluitoare care a urmat.

Sag'Churok, privind de la o sută de pași depărtare, a simțit că uleiul care îi învelește pielea se îngroașă în rafalele amare ale lui Omtose Phellack, în timp ce străvechea Cală de Gheață tremura la impactul lui Kep'rah, în timp ce, la rândul său, izbucnea carnea izbucnită. , trimițând bucăți și fragmente înghețate în zbor.

În mijlocul incendiului, fierul vorbea cu fierul în cea mai veche dintre limbi.

Sag'Churok urmărea. Și a ascultat. Și când a văzut și a auzit destule, a făcut așa cum a poruncit Destriantul. A lăsat bătălia în urmă. Cunoașterea rezultatului,

cunoașterea unei mușcături de umilință încă mai profundă și mai ascuțită.

Jaghut. Deși ți-am împărțit lumea, nu te-am văzut niciodată ca inamicul nostru. Jaghut, T'lan Imass nu a înțeles niciodată - unii oameni sunt pur și simplu prea nobili pentru a fi rivali. Dar atunci, poate că tocmai acea noblețe pe care o dispreţuiau atât de mult.

Iskar Jarak, tu care le-ai poruncit... ce fel de lucruri ești? Și de unde ai știut? Aș vrea să-mi poți răspunde la acea întrebare. De unde ai știut exact ce să le spui soldaților tăi?

Sag'Churok nu avea să uite niciodată acel râs. Sunetul a fost cioplit chiar în pielea lui; îi călărea în vârtejele sufletului său, dansa ușoară pe aromele amețitoare ale ușurării și minunării sale. O astfel de distracție înțelegătoare, atât ironică, cât și dulce, un sunet atât de crud și uluitor.

Am auzit morții râzând.

El știa că va călări pe acel râs de-a lungul vieții. L-ar ține sus. Dă-i putere.

Acum înțeleg, Kalyth din Elan, ce ți-a făcut ochii atât de strălucitori în această zi.

În spatele lui, pământul s-a cutremurat. Și cântecul de râs a continuat și mai departe.

Trunchiurile umflate ale copacilor segmentați s-au ridicat din adâncurile mlaștinii, atât de umflate încât Grub a crezut că s-ar putea deschide în orice moment, degorgând... ce? Habar n-avea, dar ținând cont de creaturile îngrozitoare pe care le văzuseră până atunci – din fericire de la distanță – era probabil să fie atât de îngrozitor încât să-i bântuie coșmarurile pentru tot restul vieții. A lovit un mușcăr care-și mesteca genunchiul și s-a ghemuit mai jos, în spatele tufișurilor.

Bâzâitul și scâncetul insectelor, poala lentă a apei pe țărmul îmbibat și respirația profundă și uniformă a ceva masiv, fiecare expirație un fluier ascuțit care continua... și mai departe.

Grub își lingă transpirația de pe buze. — E mare, şopti el.

Îngenuncheat lângă el, Sinn găsise o lipitoare neagră și lăsase fiecare dintre cele două ventuze ale ei să se prindă de vârful degetului. Ea desfăcu degetele și a privit cum se întindea chestia mohorâtă. Dar era din ce în ce mai gras. — Este o șopârlă, spuse ea.

'Un dragon.'

— Oricum, dragonii nu respiră, nu ca noi. De aceea pot călători între lumi. Nu, este o șopârlă.

"Am pierdut calea..."

— Nu a existat niciodată o cale, Grub, răspunse Sinn. — A existat o potecă și încă suntem pe ea.

— Am preferat deșertul.

— Vremurile se schimbă, spuse ea, apoi zâmbi. — Apropo, asta e o glumă.

'Nu înţeleg.'

Ea a făcut o față. — Timpul nu se schimbă, Grub, doar lucrurile din el.

'Ce inseamna asta?'

— Acest traseu, desigur. Parcă mergem pe urmele vieții cuiva și a fost o viață lungă. Ea flutură cu mâna liberă. — Toate acestea, sunt ceea ce a dat formă mizeriei de la capătul îndepărtat, de unde am plecat.

— Atunci ne întoarcem în timp?

'Nu. Ar fi direcția greșită, nu-i așa?

— Ia chestia aia de pe degete înainte de a te usca.

Ea o întinse și el o smulse, ceea ce nu a fost atât de ușor pe cât și-ar fi dorit el. Rănile încrețite de la capătul degetelor lui Sinn sângerau liber. Grub a aruncat creatura departe.

— Crezi că o va mirosi? întrebă Sinn.

— El cine?

'Șopârla. Sângele meu.'

— Zei de jos!

Ochii ei erau strălucitori. 'Iti place locul asta? Aerul, te îmbăta, nu-i așa? Ne-am întors în epoca în care totul era brut. Nestabilit. Dar poate că nu, poate *că suntem* din vremurile crude. Dar aici, cred, ai putea sta zece mii de ani și nimic nu s-ar schimba, absolut nimic. Cu mult timp în urmă, timpul era mai lent.

'Am crezut ca ai spus-'

— În regulă, *schimbarea* a fost mai lentă. Nu că ceva viu ar simți asta. Tot ceea ce este viu știe doar ceea ce știe și asta nu se schimbă *niciodată .*

Era mai ușoară când nu spunea niciodată nimic, a decis Grub, dar a păstrat acest gând pentru el. Ceva se agita, în mlaștină, iar ochii lui Grub s-au mărit când a studiat linia de plutire și și-a dat seama că se strecurase în sus cu o mână întreagă. Orice ar fi fost, tocmai a dislocat o mulțime de apă. — Vine, spuse el.

suntem noi , gândi Sinn ?

— Sinn, trebuie să plecăm de aici...

„Dacă nici măcar nu suntem aici”, a continuat ea, „de unde venim, în afară de ceva care *este* aici? Nu poți spune pur și simplu: „Oh, trecem printr-o poartă”, pentru că, atunci, întrebarea apare din nou.

Respirația se oprise.

'Vine!'

— Dar poți să crești cai – și poți vedea cum se schimbă – picioare mai lungi, chiar și un mers diferit. Ca și cum ai transforma un lup deșert într-un câine de vânătoare - nu durează atât de mult cât ai crede. Ne-a crescut cineva pentru a ne face așa cum suntem?

— Dacă au făcut-o, șuieră Grub, ar fi trebuit să dea unuia dintre noi mai mult creier! Sfăcând-o de braț, el o trase în picioare.

Ea a râs în timp ce alergau.

În spatele lor, apa a explodat, fălcile enorme au pocnit în aerul gol, respirația țipând, iar pământul tremura.

Grub nu se uită în spatele lor – auzea bătaia și biciul monstruoase ale șopârlei uriașe în timp ce trecea prin tufăr, închizându-se repede.

Apoi Sinn s-a eliberat.

Călcâiele i-au derapat pe lut ud. Învârtindu-se, o zări o clipă pe Sinn - ea cu spatele la el - înfruntându-se cu o șopârlă mare ca o galeră Quon, cu fălcile alungite stropite de colți cât un pumnal. Deschidere larg și mai larg încă.

Focul a izbucnit. O conflagrație care l-a orbit pe Grub, l-a făcut să se zvâcnească în timp ce un zid solid de căldură l-a lovit. S-a împiedicat în genunchi. Ploua - nu, asta era grindina - nu, *bucăți de carne, piele și os.* Clipind, gâfâind, își ridică încet capul.

Un crater stătea cu gura căscată înaintea lui Sinn, aburind.

Se ridică în picioare și merse neuniform lângă ea. Groapa avea douăzeci de pași sau mai mult, adâncă ca un om înalt. Apa tulbure gâlgâia, umplând ligheanul. În acel bazin, o bucată din coada șopârlei s-a zvârlit și a tresărit. Gura uscată, Grub a întrebat: — Ți-a plăcut asta, Sinn?

— Nimic din toate acestea nu este real, Grub.

— Mi s-a părut destul de real!

Ea pufni. 'Doar o amintire.'

'A caror?'

— Poate al meu. Sinn a ridicat din umeri. — Poate al tău. Ceva îngropat atât de adânc în noi, încât nu am fi știut niciodată despre asta, dacă nu am fi fost aici.

'Nu are niciun sens.'

Sinn își ridică mâinile. Cel care curgea sânge părea ars. — Sângele meu, a şoptit ea, este în *flăcări* .

Au ocolit mlaștina, urmăriți de o turmă de fiare solzoase, cu gât lung, cu botul turtit. Mai mare decât orice bhederin, dar cu aceiași ochi plictisiți, bovini. Micile șopârle înaripate își patrulau spatele crestat, culegând căpușe și păduchi.

Dincolo de mlaștină, pământul se înclina în sus, împodobit cu copaci cu frunze de șarpe, cu boboci de pietriș și coroane de pene. Nu era o cale evidentă în jurul pădurii ciudate, așa că au intrat în ea. La umbra umedă de sub baldachin, molii cu aripi irizate fluturau ca liliecii, iar pământul moale și umed era țârât de broaște râioase care puteau înghiți pumnul unui bărbat și păreau lipsiți de a se îndepărta, forțându-l pe Grub să pășească cu grijă și pe Sinn să lovească. cu picioarele goale, râzând cu fiecare impact de carne.

Panta s-a nivelat și copacii au devenit mai denși, întunericul se închidea ca un giulgiu. — A fost o greşeală, mormăi Grub.

'Ce a fost?'

'Totul. Casa Azath, portalul-Keneb trebuie să fie îngrijorat bolnav. Nu a fost corect, noi am plecat așa, fără să spunem nimănui. Dacă aș fi știut că va dura atât de mult pentru a găsi orice crezi că trebuie să găsim, probabil că aș fi spus „nu" întregii idei. Se uită la fata de lângă el. — Ai știut de la bun început, nu-i așa?

„Suntem pe urme – nu putem părăsi acum. În plus, am nevoie de un aliat. Am nevoie de cineva care să-mi apere spatele.

— Cu ce, cuțitul ăsta de mâncare prost din cureaua mea?

Ea a făcut o față. 'Spune-mi adevarul. De unde ai venit?

„Am fost un copil găsit în Lanțul de Câini. Istoricul imperial Duiker m-a salvat. M-a luat de lângă poarta lui Aren și m-a pus în brațele lui Keneb.

— Chiar îți amintești toate astea?

'Desigur.'

Ochii ei le ascuțiseră studiul. — Îți amintești că te-ai plimbat în Lanțul de Câini?

El a dat din cap. — Mersul, alergarea. Fiind speriat, foame, sete. Văzând atât de mulți oameni murind. Îmi amintesc chiar că l-am văzut pe Coltaine odată, deși

singurul lucru pe care îl pot vedea în capul meu acum, când mă gândesc la el, sunt pene de cioara. Cel puțin, a adăugat el, nu l-am văzut murind.

— Din ce oraş ai venit?

— Că nu-mi amintesc. El a ridicat din umeri. „Orice lucru înainte de Lanț... a dispărut, ca și cum n-ar fi existat niciodată”.

— Nu a fost.

'Ce?'

— Lanțul de câini te-a făcut, Grub. Te-a construit din murdărie, bețe și pietre și apoi te-a umplut cu tot ce s-a întâmplat. Eroii care au luptat și apoi au murit, oamenii care au iubit, apoi au pierdut. Cei care au murit de foame și au murit de sete. Cei ale căror inimi au izbucnit de groază. Cei care s-au înecat, cei care au înghițit o săgeată sau o sabie. Cei care călăreau sulițe. A fost nevoie de toate astea și asta a devenit sufletul tău.

— E ridicol. Erau o mulțime de orfani. Unii dintre noi au reușit, alții nu. Asta e tot.

— Ce aveai, trei ani? Patru? Nimeni nu-și amintește prea multe de când erau atât de tineri. O mână de scene, poate. Asta e. Dar îți amintești de Lanțul de Câini, Grub, pentru că tu ești mâna lui.

„Am avut părinți. Un tată adevărat, o mamă adevărată!'

— Dar nu le poți aminti.

— Pentru că au murit chiar înainte ca Lanțul să înceapă!

'De unde ştiţi?'

— Pentru că ceea ce spui nu are sens!

— Grub, știu pentru că ești la fel ca mine.

'Ce? Ai o familie adevărată, chiar ai un frate!

„Cine se uită la mine și nu știe la cine sau la ce se uită. Îți voi spune cine m-a făcut. Un asasin pe nume Kalam. M-a găsit ascunzându-mă cu o grămadă de bandiți care se prefaceau a fi rebeli. Mi-a sculptat lucruri în suflet, apoi a plecat. Și apoi am fost făcut a doua oară - am fost adăugat la. La Y'Ghatan, unde am găsit focul pe care l-am luat înăuntrul meu, care acum arde și mai departe ca propriul meu soare. Și după, a fost căpitanul Faradan Sort, pentru că știa că știam că ei sunt încă în viață - și știam că focul nu se stingea niciodată - era sub oraș, ardea și ardea. Știam, puteam simți. Se opri atunci, gâfâind pentru a-și rezuma respirația, cu ochii sălbatici ca ai unei pisici înțepate de viespe.

Grub se uită la ea, fără să știe dacă voia să o îmbrățișeze sau să o lovească. — Te-ai născut dintr-o mamă, la fel ca și mine.

' *Atunci de ce suntem atât de diferiți?* '

Moliile au fugit la strigătul ei, iar sunetele au căzut din toate părțile.

— Nu știu, răspunse el cu o voce blândă. — Poate... poate ai găsit ceva în Y'Ghatan. Dar nu mi s-a întâmplat niciodată așa ceva...

„Orașul Malaz. Ai sărit pe navă. Te-ai dus să-i găsești pe Nachts. De ce?'

'Nu știu!'

Ea a sărit departe de el, s-a repezit în pădure. În câteva momente o pierduse din vedere. — Sinn? Ce faci? Unde te duci?'

Întunericul a dispărut. La cincizeci de pași depărtare, o sferă clocotită de flăcări a înflorit. Copacii au explodat în calea lui când se rostogoli drept spre Grub.

A deschis gura să țipe, dar nu a apărut niciun sunet.

Mingea de foc aprinsă s-a zvârlit mai aproape, uriaș, încrețit...

Grub făcu un gest. Pământul se ridică brusc pe calea focului, într-o masă de rădăcini, humus și noroi, ridicându-se în sus, răsturnând copaci în lateral. O mie de brațe maronii răsucite șerpuiră din pământul agitat. Peretele care se zvârcoli a cuprins sfera de foc care se rostogolește, a trântit-o în jos, așa cum un călcâi cu cizme ar zdrobi viața dintr-un jar rătăcit. Tunetul se cutremură. Pământul s-a lăsat, brațele dispărând, lăsând nimic altceva decât o movilă mestecată, care se așează încet. Nori de abur s-au înălțat și apoi au plutit, subțiri pe măsură ce întunericul a revenit din nou.

O văzu mergând calm spre el, trecând peste trunchiuri zdrobite, periând murdăria de pe tunica ei simplă.

Sinn se opri chiar în fața lui. — Nu contează, Grub, spuse ea. — Tu și cu mine... *suntem diferiți* .

Ea porni, iar după o clipă el se împiedică după ea.

Nu te certa niciodată cu o fată.

A fost o zi pentru străini. Unul era în afara lui, pe celălalt îl cunoștea bine. Taxilian și Rautos pretuiseră un panou liber pentru a dezvălui o masă confuză de bobine metalice, tuburi și cabluri învelite în sârmă. Mormăind despre găsirea vrăjilor balamale necesare pentru a dezlănțui puterea vrăjitorie, trezind astfel creierul orașului,

Taxilian a început să împingă și să pună în funcțiune. Îngrămădindu-se în spatele lui, cu sudoare care îi curgea fruntea, Rautos a trecut printr-o litanie de avertismente, pe care Taxilian nu le-a dat seama.

Ultimul inventase o capcană pentru șobolani-șopârlă-orthen-și se îndreptase să o verifice, Asane însoțindu-l.

În vârful unei rampe și într-o anticamera lungă, dar puțin adâncă, Nappet și Sheb găsiseră o ușă sigilată și băteau în ea cu sănii cu cap de fier, fiecare lovitură răsunând ca un clopoțel chinuit. Cea mai mare parte a pagubelor pe care le-au provocat probabil a fost la urechile lor, dar, din moment ce niciunul nu avea nimic de spus celuilalt, încă nu l-au descoperit.

Respirația explora Cuibul însuși, locuința acum goală și abandonată a Matronei, fără să găsească nimic interesant, deși, fără să știe, aromele ei reziduale îi curgeau prin plămâni și formau picături minuscule sclipitoare pe pielea ei expusă. Vise vagi de a avea copii au întâmpinat-o, scene succesive de travaliu și naștere, răsturnând una peste alta ca un coșmar fugitiv. Ceea ce începuse ca o iritare difuză se transforma rapid într-o furie indefinibilă.

Respirația trăia în interiorul Tiglelor de când le crease, dar nici măcar ea nu putea găsi sensul pe care îl căuta în ele. Și acum lumea exterioară se infiltra în ea. Confuzia roia.

Și apoi a fost drona K'Chain Che'Malle. Alpinism, apropiindu-se din ce în ce mai mult de această colecție nefericită de oameni.

Fantoma a plutit printre familia lui, bântuită de o trepidare tot mai mare. Oamenii lui eșuau. Într-un fel inefabil, fundamental, se destrămau. Chiar dacă se mirase de scopul lor, acum fiecare – cu excepția probabil ca Taxilian – făcea la fel. O criză era peste ei și putea simți turbulența crescândă. Nu ar fi pregătiți pentru Sulkit. S-ar putea chiar să omoare drona. Și atunci totul ar fi pierdut.

Și-a amintit-o dată, de o mie de ori? — stând pe puntea unei nave, martor la suprafața mării răspândindu-se netedă ca sticla vitroasă pe toate părțile, o calitate ciudată care împrăștie aerul nemișcat, lumina devenind neobișnuită, febrilă. Iar în jurul lui marinari fără chip care se zbăteau, palizi ca niște pațe – ispășiri sângeroase către Zeul Bătrân, țipăitul caprelor scoase din cală, fulgerul de lame scufundate în mare și păturile răsucite de sânge plutind pe mări – peste tot în jurul lui, o asemenea teamă crescândă. Și ca răspuns la toate acestea, el și-a auzit propriul râs.

Crud ca ai demonului și ochii mari ațintiți asupra lui, căci găsiseră un monstru în mijlocul lor. Și el era acel monstr.

Am sunat furtunile, nu-i așa? Doar să văd violența, să o atrag în jurul meu ca pe cea mai caldă mantie. Și nici strigătele muritorilor înecați nu mi-au putut rupe amuzamentul.

Aceste amintiri sunt ale mele? Ce fel de fiară eram?

Sângele avea gust... bun. Însușire? Proștii - pur și simplu mi-au hrănit puterea.

Îmi amintesc de un trib, cadavre care se răceau sub blănuri și pături și petele de ciudă de pe mâinile mele. Îmi amintesc de gaura goală în care m-am găsit, groapa care a fost crima mea. Prea târziu să urle la adâncimea lui, la aerul său neînsuflețit, la moartea din interior.

Tradat de o soție. Toți râd la spatele meu. Pentru asta, toți ar muri. Așa trebuie să fie și așa a fost. Și am fugit de acel loc, de casa pe care am distrus-o într-o singură noapte. Dar unele găuri nu pot fi scoase. Am alergat și am alergat și în fiecare noapte, întinsă epuizată, am căzut înapoi în acea gaură și m-am uitat la acea gură de lumină de mult deasupra și am văzut cum se retrage mereu. Până când s-a stins.

Când îmi vezi ochii acum, tot ce vezi este acea moarte. Vedeți pereții negri și netezi. Și știi că, deși mă uit înapoi la tine, nu văd nimic care să mă facă să simt... nimic.

Merg nemișcat, singur pe câmpia pustie, iar edificiul de care mă aprop se profilează din ce în ce mai mare, un lucru de piatră și sânge uscat, un lucru dornic să se trezească încă o dată.

Vino si gaseste ma.

Asane intră clătinându-se înapoi în camera unde Taxilian și Rautos încă ghemuiau la peretele eviscerat. Gâfâind, speriată, se strădui să-și găsească respirația, în timp ce Rautos se întoarse.

— Asane? Ce este? Unde este Last?

'Un demon! Unul trăiește! Ne-a găsit!

Puteau auzi sunete acum pe rampă, tălpi de piele și altceva – clinchetul ghearelor, șuieratul plescăit al unei pietre de periaj.

Asane se întoarse spre peretele îndepărtat. Rautos şuieră: — Taxilian! Ia-i pe Nappet și pe Sheb! Repede!'

'Ce?' bărbatul privi înapoi peste umăr. 'Ce este?'

A apărut ultima dată, arătând ușor nedumerit, dar altfel nevătămat. Doi morți atârnau apoi de o sfoară de la centură. Câteva clipe mai târziu, K'Chain Che'Malle a

apărut în vedere. Slab, dar nu mai înalt decât un bărbat, cu membrele subțiri, o coadă care se zbate de parcă și-ar fi posedat propria voință.

Fantoma a simțit frica, în Asane și Rautos. Dar în Taxilian, care s-a îndreptat încet din mașina expusă, a existat uimire, curiozitate. Și apoi... emoție. A făcut un pas înainte.

Drona studia camera, parcă ar căuta ceva. La zgomotul neîncetat de sus, îşi înclină capul. O clipă mai târziu se auziră strigăte de triumf din partea lui Nappet și Sheb – ușa se deschisese, dar fantoma știa că predarea acelei bariere nu venise sub săniile lor. Sulkit îl deblocase pur și simplu. O clipă mai târziu, se întrebă de unde știa asta.

Respirația a reapărut dintr-un pasaj lateral. — Blueiron, șopti ea, uitându-se la dronă. — Ca un... un punct de sprijin. Taxilian, du-te la asta, avem nevoie de ea.

— Știu, răspunse el, lingându-se buzele uscate. — Rautos, du-te la Sheb și Nappet, ține-i ocupați acolo sus. Nu vreau să se încarce aici cu săbiile scoase. Fă-i să înțeleagă...

'Înțelege ce?' întrebă Rautos.

— Că ne-am găsit un aliat.

Rautos făcu ochii mari. Și-a șters transpirația de pe față. O clipă mai târziu, a dat înapoi, apoi s-a întors și a pornit pe rampă.

Taxilian a vorbit cu drona. 'Poti sa ma intelegi? Nimic nu funcționează. Trebuie sa reparăm asta. Avem nevoie de ajutorul tău, nu, poate că e invers. Am dori să vă ajutăm să readuceți toate acestea la viață.

Tăcere. K'Chain Che'Malle părea să-i ignore pe toți cei din cameră, degetele sale cu tentacule zvârcolindu-se ca iarba de mare la capetele brațelor. Rândurile de colți străluceau în tăietura sa largă a gurii. După o clipă, drona clipi. O dată, de două ori, de trei ori, fiecare capac distinct. Apoi a mers într-un pas zguduitor spre locul unde lucrase Taxilian. A ridicat panoul și l-a înlocuit cu dibăcie. Îndreptându-se, se întoarse și înfruntă fantoma, cu ochii ațintiți asupra lui.

Ma poti vedea. Realizarea l-a uluit. Și dintr-o dată a simțit ceva - *propriul meu corp* - și, cu ea, durerea zguduitoare în mâini, durerea abuzului. Își simțea propria transpirație, epuizarea acre a mușchilor lui. Și apoi a dispărut.

A strigat.

Ajutați-mă!

Ochii de reptilieni ai lui Sulkit clipi din nou, iar apoi drona porni, traversând rapid camera și dispărând pe rampa care ducea la carapașul în formă de cupolă – camera care găzduia mintea acestui oraș.

Taxilian lătră în râs. 'Urmareste-l!' Se grăbi după K'Chain Che'Malle. Respirația căzu în spatele lui.

Odată ce cei trei au plecat, Asane a alergat la Last și a luat-o în brațe.

Au sosit Rautos, Sheb și Nappet. — Am deschis ușa, spuse Sheb, cu vocea tare. — Pur și simplu a alunecat într-o parte. Dă afară, la un balcon-zei, suntem sus!'

— Nu contează asta, mârâi Nappet. — Am văzut pe cineva, pe câmpie. Mersul pe jos. Se pare că am găsit un alt rătăcitor.

— Poate, spuse Rautos, poate va şti.

'Stii ce?' se răsti Sheb, dezvăluind dinții.

Rautos gesticulă neputincios.

Nappet se uita în jur, ridicând sania în mâini. — Deci, unde e nenorocitul de demon?

— Nu înseamnă nici un rău, spuse Last.

— Păcat pentru asta.

— Nu-l răni, Nappet.

Nappet a avansat pe Last. — Uită-te la fermierul prost – a găsit un animal de mângâiat, nu? Ea nu prea este. Respirația arată al naibii mai bine.

— Demonul nici măcar nu este înarmat, spuse Last.

— Atunci e o prostie. Pentru că dacă aș fi, aș legăna cel mai mare topor pe care l-aș putea găsi. Aș începe prin a te ucide pe tine și pe acea mârgă pe care o ții. Apoi Rautos gras, inutil acolo, cu întrebările stupide.

— Primul pe care l-ar ucide ai fi tu, Nappet, râse Sheb.

— Pentru că eu sunt cel mai periculos de aici, da, ar încerca. Dar i-aș sparge craniul.

— Nu cel mai periculos, a corectat Sheb, doar cel mai prost. Te-ar ucide din milă.

— Să mergem să pregătim masa, îi spuse Last lui Asane, păzindu-o în continuare cu un braț gros și musculos. — Îmi pare rău, Nappet, nu este suficient pentru tine.

Bărbatul s-a apropiat. — Încearcă să mă oprești...

Ultima rotire. Pumnul i-a lovit fața lui Nappet, zdrobindu-i nasul bărbatului. Într-un zgomot de sânge, se tăvăli înapoi. Dinții au sărit pe podea. Sania îi căzu din mâini. După o clipă, a căzut, apoi s-a ghemuit, acoperindu-și fața ruptă.

Ceilalți se uitau la Last.

Apoi Sheb a râs, dar a fost un râs slab.

— Hai, îi spuse Last lui Asane.

Au părăsit camera.

După o clipă, Sheb spuse: — Mă întorc în sus la balcon.

Rautos s-a dus la rucsacul lui și a scotocit în ea până a găsit niște cârpe și un balon. Apoi se duse să se ghemuiască, mormăind, lângă Nappet. — Să vedem ce putem face aici, Nappet.

Trădarea ar putea zăcea moartă, un morman rece de cenuşă, doar ca să se aprindă într-o clipă. Ce m-a împins la un asemenea măcel? Erau rude. Însoțitorii. Cei dragi. Cum aș fi putut să le fac asta? Soția mea, a vrut să mă rănească, de ce? Ce făcusem? sora lui Gorim? Asta nu era nimic. Fără înţeles. Nu merită toate țipetele, trebuia să fi văzut asta.

Mă rănește așa cum a făcut ea, dar nu voi uita niciodată privirea din ochii ei - chipul ei - când i-am luat viața. Și nu voi înțelege niciodată de ce arăta ca cea trădată. Nu eu. Sora lui Gorim, asta nu avea nicio legătură cu ea. Nu am vrut să o rănesc. Doar s-a intamplat. Dar ceea ce a făcut ea a fost ca un cuțit înfipt în inima mea.

Trebuia să știe că nu sunt genul de bărbat care să lase asta să treacă. Am primit mândria mea. Și de aceea au trebuit să moară toți, toți cei care au știut și au râs la spatele meu. Trebuia să dau o lecție, dar apoi, după ce s-a terminat totul, de ce, nu a mai rămas nimeni care să ia în seamă. Doar eu, care nu a funcționat, pentru că a transformat-o într-o altă lecție. Nu-i așa?

Dragonul așteaptă pe câmpie. Nici măcar nu clipește. A făcut, odată, și totul a dispărut. Totul și toată lumea. Nu va mai face asta niciodată.

Clipi, pierzi acel timp pentru totdeauna. Nici măcar nu poți fi sigur cât a durat clipirea aceea. Un moment, o mie de ani. Nici măcar nu poți ști sigur că ceea ce vezi acum este același cu ceea ce ai văzut înainte. Nu poţi. Crezi că este. Îți spui asta, convinge-te de asta. Doar o continuare a tot ceea ce știai înainte. Ceea ce vezi este încă acolo. Asta iti spui. Acesta este jocul de reasigurare pe care îl joacă mintea ta. Pentru a menține lucrurile sănătoase.

Dar gândiți-vă la acea clipă - o știți cu toții - când tot ceea ce credeați că este real se schimbă brusc. De la o parte a clipirii pe cealaltă parte. Vine cu vești proaste. Vine cu groază și durere care scăpa sufletul. Cât a durat clipirea aceea?

Zei de jos, a fost o eternitate.

Capitolul paisprezece

Întoarce această încărcătură întunecată înnebunitoare
Tot ce știam cândva te-ai strâns ca moliile
În rețeaua încă a zilelor tinere
Ridică-te din spuma albă proaspătă
În fața aruncării mele către mare
Urlă împotriva alergării mele sălbatice și a acestor sălbatice
Ochi aprinși, dar aud apelul
Despre cum fusese viața cândva și atâta căldură
În ciritul zdrobit al lăcustelor frecându-se
Ierburile înalte ale drumului unui copil
Iar vara era nesfârşită
Zilele au refuzat să se închidă și am jucat
Sălbatic și războinic, cuiul eroic
Pe care lumi se înclinau și se clătinau
Albastru ca fierul nou-născut și aceste vânturi sărate
Încă trebuiau să sufle și să scufunde dinții corozivi
În coloana mea neclintită și în coastele mele înțepenite
Asta ar putea lua greutatea de aur
Dintre o mie de destine
Unde sunteți acum, fețele mele necăptușite
Pe acele veri bogate suspinoase
Când noi zeii conduceam sălbaticul sălbatic
Lume? Coji goale se aprind
Fire de mătase obosită atât de pierdute în urma mea,
Și tu care alergi cu mine în orb
Stampede - această acuzație nu o putem întoarce
Și marea care ne așteaptă ne așteaptă cu ea
Promisiunea de dizolvare, dezbinarea
Zilele tinereții, unghiile rupte, căderea
Coaste - verile care se îndepărtează și se îndepărtează
Și pentru totdeauna departe.

Unghia spartă, Fisher

Cineva țipa de agonie, dar acesta era un sunet cu care Gall se obișnuise. Cu ochii înțepați în fumul în derivă, și-a învârtit calul pe pista de pământ și a dezlănțuit un șir de blesteme. Cel puțin trei raiduri se înfășurau din satul din

vale, cu lăncile ridicate, trofeele înspăimântătoare se clătinau și se țeseau. — Coltaine ia proștii ăia și zdrobește-i sub călcâi! Jarabb-călare până la acel comandant. El trebuie să-și formeze trupa și să reia cercetarile spre sud - să nu mai atace - spune-i nebunului că îi voi avea prada, soțiile și fiicele lui, toate, dacă nu mă ascultă din nou.

Jarabb miji. — Acesta este Shelemasa, conducător de război.

'Amenda. Soțul ei și fiii ei - îi voi lua ca sclavi și apoi îi voi vinde unui D'ras. Bult are nasul rupt, are nevoie de un control mai bun asupra războinicilor ei!

— Ei doar o urmează, spuse Jarabb. — E mai rea decât o lupoaică turbată.

— Încetează să-mi mesteci urechea, spuse Gall, dorind să scoată un picior din etrier și să-l bată în pieptul bărbatului – prea familiar în ultimul timp, prea îngâmfat, prea multe cuvinte blestemate de Hood și prea multe priviri înțelegătoare. După ce Shelemasa a fost tratat, el l-ar fi trimis pe cățel țipând și ar închide ochii la toate privirile rănite pe care sigur le urmau.

Jarabb încercă un zâmbet care se clătina pe măsură ce încruntarea lui Gall se adânci. O clipă mai târziu, tânărul Tear Runner și-a pus în mișcare calul cu piciorul și a călărit din greu pentru raidurile strigăte și zgomotoase.

Deasupra petelor bolnăvicioase de fum, cerul era fără nori, un baldachin de albastru saturat și un soare nenorocit care părea că fierbe pe cer. Stoluri de păsări cu coadă lungă se învârteau și se tăiau în modele neregulate, prea îngrozite pentru a ateriza în timp ce războinicii Khundryl roiau pământul în toate direcțiile. Lăcuste grase, lungi până la degete, se târau prin câmpurile ruinate.

Trupa înaintată de cercetători se întorcea de sus, iar Gall a fost încântat să-și vadă galopul disciplinat și adunat, lăncile încălțate și drepte. Care ofițer era acela? Desfăcând cercul de piele care atârnă de arma bărbatului, știa cine era. Vedith, care a zdrobit o garnizoană din oraș la începutul campaniei. Pierderi grele pentru raidul său, dar apoi, deloc surprinzător. Tânăr, în felul ăla stupid, nesăbuit, dar de care merită luat în seamă – pentru că era clar că avea stăpânire fermă asupra războinicilor săi.

Un gest, în timp ce erau încă la ceva depărtare, i-a oprit pe toți călăreții din spatele lui Vedith, care apoi s-au apropiat de Gall și i-a oprit. — Lider de război. O armată Bolkando ne așteaptă la două leghe distanță. Zece mii, două legiuni pline, cu o tabără de aprovizionare târându-se

cu de trei ori mai mare număr. Fiecare arbore de copaci dintr-o legă dintre ei a fost tăiat. Pariez că sunt la locul lor de trei sau patru zile.

— Bolkando prost. Ce valorează să ai o armată care se târăște ca un bhederin cu picioarele tăiate? Am putea dansa în jurul ei și am lovi direct spre capitală. Aș putea să-l trag pe regele ăla de pe tron și să mă plantez în el, neglijent ca un bețiv, și asta ar fi. El a pufnit. — Generalii și comandanții nu înțeleg nimic. Ei cred că o bătălie răspunde la toate, ca pumnii pe o alee. Coltaine știa mai bine – războiul este mijlocul, nu sfârșitul – scopul nu este să facă măcel – ci să obțină dominația în negocierile care urmează.

Un alt cercetaș cobora dinspre nord, cu copitele calului ei ridicând bulgări de pământ de pe brazdele călcate în picioare. Iepuri de câmp s-au împrăștiat din calea ei în timp ce tăia printre recoltele călcate în picioare. Gall miji la ea o clipă, apoi se întoarse în şa pentru a arunca o privire spre sud. Da, acolo, un alt călăreț, în galop înspumant, strigând în timp ce țesea prin gloata zguduitoare a lui Shelemasa. Conducătorul războiului mormăi.

Vedith luase notă de ambii călăreți. „Suntem flancați”, a spus el.

— Ce-i cu asta? întrebă Gall, îngustându-se încă o dată pe acest războinic tânăr și deștept.

Bărbatul a ridicat din umeri. — Chiar și în cazul în care un al patrulea element ne urcă pe spate, conducător de război, ne putem strecura prin goluri - la urma urmei, toți sunt pe jos.

— Ca o furișare între ghearele unui șoim. Dar nimic aici nu poate spera să ne smulgă coada. Vedith, îți dau comanda a o mie-da, cincizeci de raiduri. Luați armata de nord - vor fi în marș, obosiți de câine și sufocați de praf, probabil în coloană. Nu le da timp. Măturați și tăiați, lăsați-i în dezordine și apoi mergeți la trenul lor de bagaje. Ia tot ce poți transporta și arde restul. Nu pierde controlul asupra războinicilor tăi. Doar tăiați degetele de la picioare ale inamicului și lăsați-le acolo, am înțeles?

Rânjind, Vedith dădu din cap. — Aș auzi de la acel cercetaș, spuse el după o clipă.

— Desigur că ai face-o.

Gall văzu că Jarabb o prinsese pe Shelemasa și că amândoi călăreau acum în urma cercetașului din sud. A scuipat ca să-și scoată din gură gustul fumului. — Ochii lui Duiker, ce mizerie rău. Nimeni nu învață niciodată, nu-i așa?

— Lider de război?

— Ar fi fost mulțumiți Bolkando dacă i-am fi tratat la fel de rău precum ne-au tratat ei? Nu, desigur că nu. Deci, în mintea lor cum au justificat un astfel de abuz?

— S-au gândit că pot scăpa de asta.

Gall dădu din cap. — Vezi defectul în această gândire, războinică?

— Nu este greu, conducător de război.

— Ai observat că cei care se consideră atât de deștepți sunt cei mai proști dintre mulți? S-a înclinat în şa şi a scăpat un fart zgomotos, cu gaz. — Doamne de jos, mirodeniile pe care le folosesc aici mi-au ridicat un taifun în intestine.

Cercetașul din nord a sosit, cu sudoarea de pe față și pe antebrațe acoperite de praf. — Conducător de război!

Gall și-a desfăcut propriul strat de apă și i-a aruncat-o. — Câți și cât de departe?

Se opri să bea câteva guri, apoi spuse deasupra loviturilor grele ale respirației calului ei: — Poate două mii, jumătate dintre legături, ușor blindate și prost echipate. La două leghe distanţă, în coloană pe un drum prea îngust.

— Tren de bagaje?

Ea a zâmbit prin toată mizerie. — Nu la mijloc și nici flancat, conducător de război. Ariergarda are vreo trei sute, infanterie mixtă – arată ca cei cu cele mai rele vezicule pe picioare.

— Și te-au văzut?

— Nu, lider de război, nu cred. Cercetașii lor călare s-au agățat aproape, pe terenul agricol plat de ambele părți ale pistei. Ei știu că au loc raiduri în mediul rural și nu vor să fie înțepați.

'Foarte bun. Schimbă călări și pregătește-te să-l conduci pe Vedith și aripa lui către ei.

Ochii ei întunecați se îndreptară spre Vedith într-o apreciere deschisă.

'Ceva gresit?' întrebă Gall.

— Nu, conducător de război.

— Dar e tânăr, nu-i așa?

Ea a ridicat din umeri.

— Demis, spuse Gall.

Cercetașul a aruncat pielea înapoi și apoi a plecat.

Gall și Vedith îi așteptau acum pe călăreții din sud.

Vedith s-a răsucit pentru a-și ușura spatele, apoi a spus: — Conducător de război, cine va conduce forța împotriva falcii sudice a acestei capcane?

— Shelemasa.

Văzând sprâncenele tânărului războinic ridicându-se, Gall spuse: — Are nevoie de șansa ei de a-și reface reputația – sau pui la îndoială generozitatea mea?

— Nu m-aș gândi să fac asta...

— Ar trebui, Vedith. Asta ne-au învățat malazanii, dacă ne-au învățat ceva. Un ciocan de fierar în mână sau o sabie - totul este treabă și fiecare dintre noi este în ea. Partea cu cei mai mulți oameni care își folosesc creierul este partea care câștigă.

— Dacă nu sunt trădaţi.

Gall se strâmbă. — Chiar și atunci, Vedith, corbii...

— Dă răspuns, a încheiat Vedith. Și ambii bărbați au făcut gestul aripii negre, onorând în tăcere numele lui Coltaine, faptele sale și poziția sa hotărâtă împotriva a ceea ce puteau face oamenii.

O clipă mai târziu, Gall și-a răsucit calul pentru a-l înfrunta pe cercetașul care venea dinspre sud, iar cei doi războinici năvălindu-se pentru a-l ajunge din urmă. — Rahatul câinelui nebun, uită-te la ăia doi.

— Ai terminat cu mine, conducător de război?

'Da. Du-te să-ți adună raidurile. Și s-a aplecat încă o dată să facă vânt. — Zei de jos.

Încă usturată de tirada Conducătoarei Războiului, Shelemasa călărea cu putere în capul aripii ei. Strigătele din spatele ei au măsurat sergenții raid care se luptau să-și adune războinicii pe măsură ce pământul devenea din ce în ce mai denivelat. Brazde adânci au cicatrizat dealurile pietroase, iar multe dintre acele dealuri fuseseră săpate – Bolkando exploatase aici, pentru ceea ce Shelemasa habar n-avea. Au ocolit gropi abrupte, pline pe jumătate cu apă călduță, pestriță cu flori de alge, margini înguste groase de stuf și papur. Troliurile cu găleți se prăbușiră deasupra șanțurilor acoperite de vegetație, cu ramele lor de lemn cenușii și înclinate și sugrumate în viță de vie. Păsări de colibri se învârteau deasupra florilor purpurie luxuriante atârnând de viță-de-vie și peste tot insecte iridescente cu șase aripi se învârteau și se învârteau.

Ea ura locul ăsta. Culorile crude o făceau să se gândească la otrăvuri – la urma urmei, pe Khundryl Odhan, cei mai strălucitori șerpi și șopârle erau cele mai mortale. Abia cu o zi înainte văzuse un păianjen negru ca jet, cu ochi violet, mare cât piciorul ei blestemat. A mâncat un iepure de câmp. Nekeh se trezise și găsise pielea unui picior, de la

șold până la gleznă, complet decojită de furnici uriașe de chihlimbar – nu simțise nimic, iar acum era furioasă de febră în trenul de pradă. Auzise că cineva a mirosit o floare doar ca să-i putrezească nasul. Nu, trebuia să se termine cu asta, cu toate astea. Marșul cu Bonehunters a fost foarte bine, dar adjunctul nu era Coltaine, nu-i așa? Nici ea nu era Bult, nici măcar Duiker.

Shelemasa auzise de cornuturile pe care le suferise marinarii în timpul invaziei. Ca o pisică din deșert aruncată într-o groapă de lupi înfometați, dacă poveștile ar fi exacte. Nu era de mirare că stăteau ghemuit în capitală atât de mult timp. Adjunctul a avut norocul lui Mincer, că ea a avut-o, iar Shelemasa nu a vrut să participe la el.

Ei ieșeau din lucrările miniere, iar spre sud terenul nivelat într-o câmpie inundabilă, despărțit de arborele blocate de bambus mărginite de șanțuri pline de apă și poteci înălțate. Dincolo de acesta se întindea un alt rând de dealuri sertate, acestea cu vârful plat și fortificate de redute cu ziduri de piatră. Între fortificații se forma o armată Bolkando, dar în evidentă dezorganizare. Se așteptau să fie una dintre fălcile capcanei, ajungând la o luptă deja angajată, botul Khundryl la bot cu forța principală. Plănuiseră să conducă într-un flanc expus.

Cu toate acestea, putea vedea că ar fi greu de dislocat de pe acele dealuri, mai ales cu forturile înfilarate. Și mai rău, ea a fost depășită numeric cu cel puțin doi la unu.

Shelemasa a încetinit calul, apoi s-a oprit pe marginea plantației de bambus. Ea a așteptat ca ofițerii săi să se apropie de ea.

Jarabb – care fusese jupuit verbal aproape la fel de feroce ca Shelemasa – a fost primul care a sosit. — Comandante, nu-i vom da jos, nu-i aşa?

Al naibii de băiat-mesager umflat. — Când ai mers ultima dată la luptă?

L-a văzut tresărind.

„Dacă ai fi fiul meu”, a spus ea, „te-aș fi târât afară din colibele femeilor de mult. Nu am nicio problemă să porți orice porți sub acea armură, este faptul că Gall a aruncat un ochi blând asupra ta, Jarabb, și asta nu ți-a fost de folos. Suntem în război, maimuță moșcată. Ea se întoarse în timp ce cei șase căpitani de sub aripi au urcat. — Hanab, îi strigă ea către unul, un războinic veteran al cărui cârmă de bronz era un cap de cioara stilizat, spune-mi ce vezi?

„O graniță veche este ceea ce văd”, a spus bărbatul. — Dar forturile au fost demontate peste tot, în afară de acele

tale de acolo. Atâta timp cât armata rămâne acolo, ei rămân blocați ca un deget sub un covor. Tot ce trebuie să facem este să-i ținem pe loc.

Shelemasa se uită la un alt căpitan, un bărbat înalt, cocoșat de umeri, cu o față vulpină. — Și cum, Kastra, facem asta?

Bărbatul clipi încet. „Îi sperii atât de tare, încât dealurile pe care se află încep să fie maro”.

— Atrageți arcașii cu cai, ordonă Shelemasa. — Pe pârtii. Începeți să-i faceți pe proști. Ne vom petrece ziua hărțuindu-i și adunând răniți, până când acele forturi nu vor fi altceva decât spitale. Vin noaptea, trimitem raiduri în taberele lor de bagaje și poate câteva pentru a incendia forturile, deoarece acele acoperișuri pe care le văd înăuntru sunt acoperite de stuf. Și-a scanat ofițerii. — Este cineva de aici mulțumit să-i pună pe idioți pe loc?

Jarabb și-a dres glasul. — Liderul războiului vrea ca amenințarea să fie amânată suficient de mult pentru a nu mai fi o amenințare, comandante.

— Jumătate din armata de acolo sunt taxe, spuse Hanab. — Escarmători. Desfășurarea lor împotriva cavaleriei ușoare ar fi o sinucidere. Cu toate acestea, adăugă el cu un râs de râs, uită-te cum sunt aranjați, la cinci adâncimi în fața prețioasei infanterie grea.

— Pentru a ne absorbi săgeţile, da, spuse Shelemasa.

Kastra pufni. — Cei grei nu vor să-și murdărească armura frumoasă.

— Însângerați destul de ăștia ăștia spărgători și se vor sparge, a prezis Hanab. „Atunci putem mesteca și zgâiem cele grele cât vrem.”

Shelemasa se întoarse să-l privească pe Jarabb. — Stai lângă mine. Când ne vom întoarce la Conducătorul Războiului, vei purta pe suliță capul comandantului Bolkando.

Jarabb reuși să zâmbească bolnăvicios.

— Uită-te acolo jos, arătă Hanab.

Din șanț și pe calea înălțată era un centipede cu benzi galbene și negre, lat ca o mână și lung ca o sabie. L-au privit șerpuind de cealaltă parte a pistei și apoi dispărând în standul de bambus.

Shelemasa a scuipat și apoi a spus: „Hood, ia gaura asta și rahat în ea”. După o clipă, a adăugat: — Dar numai după ce plecăm.

O mie de războinici în spatele lui, iar Vedith nu voia să piardă niciunul dintre ei. Amintirile din atacul garnizoanei încă îl încurajau. O victorie triumfătoare, da, dar acum nu mai avea decât o mână de tovarăși cu care a împărtășit-o, fiecare moment năucitor – și chiar și acum, dacă ar întâlni ochii unuia dintre acești războinici, ar vedea în ei perfectul. reflectarea propriei sale neîncrederi slabe, a propriului sentiment de vinovăție.

Numai corbii au ales cine a trăit și cine a căzut. Rugăciunile nu însemnau nimic, fapte și jurăminte, onoare și demnitate, nici unul nu cântărea mai mult decât un fir de praf pe cântarul destinului. Avea chiar îndoieli cu privire la curaj. Prietenii căzuseră, o clipă din viața lui și următoarea din ea, reduși la ce amintiri putea evoca, toate momentele întâmplătoare care nu aveau niciun sens până acum.

Vedith nu știa ce să facă din asta. Dar acum știa un lucru. Viața războinicului a fost în esența ei una singură, iar singurătatea nu a făcut decât să se înrăutățească, pe măsură ce cineva își dădea seama că cel mai bine era să se abțină, să nu se apropie niciodată prea mult de un tovarăș. Da, el și-ar da viața în continuare pentru a-i salva pe oricare dintre ei, indiferent dacă știa fața războinicului sau nu, dar, de asemenea, ar pleca pur și simplu dacă ar cădea cineva. Avea să meargă mai departe, iar în ochii lui cel mai simplu indiciu de lumi pierdute.

O mie de războinici în spatele lui. El i-ar trimite la luptă, iar unii vor muri, iar el ura acea cunoaștere, a batjocorit împotriva ei, dar pentru toate acestea știa că nu va ezita. Dintre toți războinicii, comandantul era de departe cel mai singuratic și simțea acea izolare îngroșându-se în jurul lui, tare ca armura, rece ca fierul.

Fiere. Adjunct Tavore. Coltaine din Clanul Corbului. Chiar și prostul ăla de Bolkando își conduce coloana nebănuitoare către o după-amiază de groază de coșmar. *Aceasta este ceea ce împărtășim. Și are gust amar ca sângele pe limbă.*

Se întrebă dacă regele Bolkando regretă acum că a invitat acest război. Se întrebă dacă ticălosului îi păsa măcar că supușii lui sunt pe moarte. Sau a fost doar rana veniturilor pierdute din fermele risipite, animalele devorate și tezaurele furate de bogății care l-au înțepat acum? Și următorii străini care vor tabăra la granițele lui? I-ar trata altfel? Ar urma oare succesorul său lecțiile scoase aici în carne și oase?

Lanțul de Câini căzuse la poalele Arenului. Cei zece mii ai lui Pormqual au dansat pe copaci. Armata rebelă a lui Leoman a fost distrusă la Y'Ghatan. Era clar - nu putea fi mai clar - că, pentru tot ce era de învățat, nimeni nu s-a deranjat vreodată. Fiecare nou prost și tiran care se ridica din mulțime pur și simplu s-a pus să repete întregul fiasco, convins că sunt diferiți, mai buni, mai deștepți. *Până când pământul bea din nou adânc.*

Îl putea vedea pe cercetaș călare înapoi spre el.

Era pe cale să înceapă. Și, dintr-o dată, fiecare respirație care îi umplea plămânii avea un gust mai dulce decât ultima și tot ceea ce priveau ochii lui părea să palpească de viață. S-a uitat la lucruri și s-a gândit că nu mai văzuse niciodată astfel de culori, astfel de texturi – lumea a fost reînnoită din toate părțile, dar venise oare prea târziu la ea? Au mai rămas doar momente pentru a savura acest dar al gloriei?

Sfârșitul zilei ar răspunde la această întrebare.

Vedith s-a pregătit să-și conducă prima armată în luptă și în acel moment l-a urât pe liderul războiului Gall, care îi forțase acest lucru. Nu voia să comandă o mie de războinici. Nu voia greutatea privirilor lor, conștientizarea zdrobitoare a credinței lor în el.

Și-a dorit să aibă curajul să fugă.

Dar nu a făcut-o.

Căci Gall alesese bine.

Umbrele de soare cu miile lor, sclavi mânuiți cu evantai cu zecile de mii, nimic din toate acestea nu putea ține sudoarea de la fața cancelarului Rava. Avea impresia că se topește în ceaunul istoriei, unul făcut de el, din păcate, o realizare care îi venea din nou și din nou ca un morman proaspăt de cărbuni. Se înghesuia tremurând sub mătăsurile ude în timp ce palanchiul în care se afla s-a răsturnat brusc, purtătorii luptându-se să coboare pe această cale de capre confuză.

Praful se infiltrase pentru a acoperi fiecare suprafață, atenuând toate marginile aurite ornamentate și atenuând culorile vibrante ale căptușelii de pluș. Praful se amesteca cu gustul propriei sale sudori din gură. El chiar s-a enervat cu grit, și mai rău. — Nu acolo, femeie proastă, se răsti el.

Sclava D'rhasilhani tresări înapoi, plecând capul.

Dedesubt, nu ar fi agitat treaz, nu astăzi. El înțelegea disperarea ei de a fi pe plac, iar această cunoaștere făcea lucrurile cu atât mai iritante. Ce s-a întâmplat cu

afecțiunea corectă, de modă veche? Dar nu, renunțase la asta cu mult timp în urmă, de îndată ce și-a dat seama că, oricât de mult și-ar fi dorit, nu era pregătit să-l răsplătească cu tot ce se aștepta într-un asemenea aranjament. Lucruri precum loialitatea, considerația, generozitatea. Acele detalii josnice care cuprindeau prostia patetică numită reciprocitate. Îi displăcea atât de mult noțiunea de așteptări – nu cele pe care le avea despre ceilalți făcând ceea ce trebuiau să facă, ci așteptările pe care acei alții le legau lui Rava. Îngrozitor, nervii unora.

Cea mai mare abilitate pe care o puteam dobândi era în a evita astfel de capcane. El a fost cancelar al Tărâmului, aparent în serviciul Regelui și (cerul ferește!) Reginei; dar depășind chiar și asta, el a stat să slujească regatul însuși, nenumăratele sale surse de bogăție, prosperitate și așa mai departe, ca să nu mai vorbim de masele sale mirositoare, cu chip de crab, de umanitate ignorantă. Desigur, știa că, în adevăr, astfel de noțiuni aveau toată gravitatea și importanța sărbătoririi zilei de naștere a unui copil mic, când tot efortul depus în ea nici măcar nu va fi amintit de copilul atât de răsfățat, și cum rămâne cu mizeria de după?

Nu contează că Felash i-a îmbătat pe toți sclavii cu un pumn suspect de țepuși și că încuietoarea ușii camerei era blocată, iar el-Cancelarul de Bolkando! — s-a trezit prins înăuntru, fără a avea de ales decât să înlăture mizeria – chiar dacă doar să găsească unde să stea. Și nu contează că...

Rava se încruntă. La ce se gândise? Ah, da, lipsa de sinceritate care a fost, în cele din urmă, chiar miezul triumfului politic. Descoperise cu mult timp în urmă că minciunile dezvăluite pot fi rostite cu impunitate, pentru că nimic nu ar fi rezultat din expunere - în cazul în care acea consecință improbabilă ar avea loc vreodată - pentru că, chiar și atunci când astfel de minciuni erau într-adevăr dezvăluite, de ce, într-o lună sau două, arătările cu degetul ar rătăci off, distras de ceva sau altcineva demn de ultrajul lor facil. O înfățișare de beligeranță adecvată ar putea înfrunta aproape orice ar putea să-i arunce acuzatorii lui. Ca și în atâtea bătălii pe o multitudine de câmpuri, totul a fost o chestiune de nervi.

Și, la naiba, aici și acum - împotriva acestei femei monstruoase Krughava - nervii lui Rava era cel care eșua, nu al ei.

Depășit de un barbar cu sprâncene! Scandalos!

Dar la ce se gândise? Privirea lui căzu asupra femeii sclavă care încă se ghemuia la picioarele lui, ștergându-și bărbia, cu ochii în jos. Da iubire. Și acea creatură odioasă, Felash, că și-a respins cu atâta dispreț avansurile, ei bine acum, ea ar plăti pentru asta. Pentru tot restul vieții ei, dacă Rava a reușit să-și facă drumul - și, în cele din urmă, a făcut-o întotdeauna. Da, ar avea-o să îngenuncheze exact așa cum a făcut acest sclav, dar diferența dintre cei doi ar fi cea mai delicioasă recompensă. La urma urmei, Felash nu ar purta nicio cătușe vizibilă. Ea s-ar fi înrobit. Lui, lui Rava, și ea avea să-și găsească singura plăcere în a-l servi pe el, toate nevoile lui, fiecare dintre dorințele lui. Acum asta a fost dragoste.

Gemete de ușurare din afară, iar palanchinul s-a nivelat. Rava a tras o batistă și a șters pe față, apoi a tras de cordonul soneriei. Invenția s-a oprit îndurător. 'Deschide blestemata ușa! Fii rapid!' Își ridică pantalonii și înnodă cravatele, apoi se ridică pe jumătate, împingându-l pe sclavul D'ras.

Afară, a văzut cam ceea ce se așteptase să vadă. Erau jos de pe pas. Înaintea lor s-au întins teren ceva mai plan, fâșii și arborete de pădure de foioase desfășurate de pajiști folosite pentru pășune de către sălbaticii locali. Această regiune servise ca un tampon între nenorocitele triburi de deal și populația civilizată a lui Bolkando, dar tamponul se micșora, pe măsură ce localnicii se îndepărtau în ambele direcții, în orașe sau făcând banditism printre locuitorii stâncilor. Va veni o vreme, știa Rava, când regatul său va înghiți pur și simplu regiunea, ceea ce însemna înființarea de forturi și posturi de frontieră și menținerea garnizoanelor și a patrulelor pentru a-i reține pe sălbaticii cu piele albastră, toate acestea fiind devorate și mai mult din tezaur. Ei bine, considera Rava, ar exista venituri din tăierea tuturor copacilor, cel puțin pentru început, și apoi din orice recoltă ar putea produce solul.

Asemenea gânduri l-au mângâiat, au îndreptat lumea de sub picioarele lui ciupite. Ștergându-și din nou transpirația de pe față, a căutat semne ale cuceritorului Avalt și anturajul său de mesageri, lachei și așa-zișii consilieri. Armata era o necesitate mizerabilă, în ciuda tuturor capcanelor sale inerente. Pune o sabie în mâinile unei persoane - și alte câteva mii în spatele lor - și mai devreme sau mai târziu vârful acelei săbii avea să se ridice pentru a înțepa gâtul unor oameni ca Rava. Cancelarul se încruntă, amintindu-și că trebuie să-l țină pe Avalt strâns

legat de centură, prin intermediul acelei încurcături de interese reciproc răsplătitoare pe care s-a străduit atât de mult să le mențină.

Înconjurându-l, coloana Gărzii Bolkando se revărsa afară, tremurând dezlănțuindu-se peste grădinile de ambele părți ale pistei. Boii au căzut, străduindu-se să ajungă la iarba luxuriantă, iar de undeva în gloata clocotită porcii scârțuiau. Aerul mirosea a transpirație umană și a bălegar bestial și a pis. Era mai rău decât o tabără de comercianți D'ras.

După o clipă, Rava reuși să descopere penonul lui Avalt, la două sute de pași pe potecă. Îi făcu semn unuia dintre slujitorii săi, arătând spre standardul șovăitor. — Vreau să vorbesc cu Cuceritorul. Adu-l la mine.

Bătrânul s-a aruncat în mulțime.

Această armată era epuizată, disperată să tabereze chiar aici, deși ziua abia s-a terminat cu două treimi. Și din câte și-a dat seama cancelarul, Avalt oprise întreaga coloană. Rava s-a întins, dar nici măcar nu le-a putut vedea legiunile Perish – undeva departe, mărșăluind fără creier ca pietrele de moară – ar fi trebuit să-i împuște ască pe acești proști până la urmă – ce armată ar putea lupta după un asemenea ritm? În armură completă, cu excepția scuturilor, de asemenea, dacă acel raport conținea vreun adevăr. Ridicol.

Trecu ceva timp până când văzu agitație în mulțimea de pe pistă, figurile mișcându-se în grabă de fiecare parte; câteva clipe mai târziu apăru cuceritorul Avalt, cu chipul încruntat neobișnuit. Privirea pe care a fixat-o asupra lui Rava în timp ce se apropia a fost un fel de șoc.

Chiar dacă cancelarul deschise gura să vorbească, Avalt s-a apropiat și a răpit: „Crezi că exist doar pentru a mă năpusti la voia ta, cancelar? Dacă nu ai observat, toată armata mea blestemată de aici s-a prăbușit. Am avut *ofițeri care au* dezertat, după cele douăzeci de înțepături ale lui Bellat. Și acum ce vrei? Un alt schimb îngâmfat de platitudini și asigurări?

Ochii lui Rava se îngustară. — Ai grijă, Cuceritor. Fii sigur, când te convoc este pe bună dreptate. Am nevoie de o actualizare, pentru că, după cum puteți vedea, purtătorii mei nu au putut să-și mențină ritmul avangardei. Și acum ați oprit întreaga armată și vreau să știu de ce.

Avalt clipi, parcă nu ar fi crezut. — Tocmai nu m-ai auzit, Rava? Jumătate din legiunile mele abia pot merge - cizmele li s-au prăbușit sub ele. Tachelajul pentru pieptar

le-a tăiat umeri - producătorii nu s-au deranjat să înmoaie pielea. Perlele de pat putrezesc imediat ce se umezesc. Jumătate din capse s-au încurcat și nu mai avem sare. Și dacă toate acestea nu sunt de ajuns, atunci ar trebui să adaug și asta: suntem cu cel puțin cinci leghe în spatele lui Perish, iar în ceea ce privește armata pe care am plecat de aici pentru a-i saluta, a rămas un mesager - pentru a mă informa că Khundryl a ars. Lacrimile sunt, de acum trei zile, la șapte leghe de capitală. Acum, a adăugat el într-un mârâit, câte alte presupuneri vesele pe care le-am făcut cu săptămâni în urmă sunt pe cale să devină fatal? Arătă cu degetul cu mănușă către palanchin. — Urcă înapoi înăuntru, cancelar, și lasă-mă în treaba mea...

— O afacere la care se pare că eșuezi, Conquestor, se răsti Rava.

'Vrei demisia mea? O ai. Preia prin toate mijloacele, cancelar. Mă voi întoarce în munți și mă voi arunca cu bandiții de deal - cel puțin *ei* nu pretind că lumea este așa cum își doresc ei să fie.

— Calmează-te, Cuceritor, ești de înțeles că ești suprasolicitat. Nu vreau să îmi asum povara răspunderii tale. La urma urmei, nu sunt un militar. Astfel, nu accept demisia dumneavoastră. Repara această armată, Avalt, și durează-ți atâta timp cât este necesar. Dacă armata pe care am lăsat-o aici a plecat, în mod clar este pentru a face față amenințării Khundryl. Probabil că amenințarea a fost rezolvată până acum și, în orice caz, noi aici nu suntem în poziția de a afecta rezultatul, nu-i așa?

— Mi-aș imagina că ne-am săturat de problemele noastre *afective* , nu crezi, cancelar?

— Întoarce-te la comanda ta, Cuceritor. Putem vorbi din nou odată instalați în siguranță în palat. *Unde vă pot corecta înțelegerile greșite despre cine servește pe cine.*

Avalt se uită la el suficient de mult pentru a-și face clar lipsa de respect, apoi se întoarse pentru a-și reveni pe traseu.

Rava îl privi întorcându-se în mulțime, apoi făcu semn pentru servitorul său – care stătuse neînțelept la mai puțin de o jumătate de duzină de pași în timpul discuției dintre Cancelar și Avalt. — Găsește-ne un loc de campare. Ridicați cortul - cu cât mai mic - în seara asta voi menține numărul minim de furnizori, nu mai mult de douăzeci. Și găsește-mi niște femei noi din tren - și nu D'ras, am terminat cu atențiile lor întâmplătoare. Du-te repede... și adu-mi niște vin!

Capul clătinând, servitorul a plecat în fugă. Rava s-a uitat în jur până a găsit pe unul dintre asasinii săi. Bărbatul se uita direct la el. Cancelarul și-a aruncat ochii în direcția servitorului. Asasinul dădu din cap.

Vezi ce ai făcut, cuceritor? L-ai ucis pe bietul bătrân. Și vă voi trimite capul lui sărat, ca să ne înțelegem limpede.

Shield Anvil Tanakalian intră în cort și își scoase mănușile. — Tocmai m-am uitat pe mine, Mortal Sword. Ele sunt într-adevăr terminate. Mă îndoiesc că vor reuși chiar un marș mâine, cu atât mai puțin o luptă oricând în următoarea săptămână sau două.

Krughava era intenționată să-și unge sabia și nu și-a ridicat privirea de unde stătea pe patul de tabără. — A fost mai ușor decât se aștepta. E apă deasupra pieptului. Ajută-te.

Tanakalian se apropie de portbagajul pătat de sare. — Am mai multe vești. Am capturat un cercetaș Bolkando care se întorcea prin drojdia armatei care ne aștepta. Se pare că Warleader Gall a făcut exact ceea ce am anticipat, domnule. Probabil că se află chiar și acum în vizorul capitalei regatului.

Femeia mormăi. „Așteptăm ca cancelarul să-l ajungă din urmă să-l informeze despre modificarea situației sau ne menținem ritmul? Oricât de mult ar dori Conducătorul de război Khundryl să asedieze capitala, el nu are decât soldați-cai la dispoziție. Trebuie să presupunem că nu va face nimic până când ajungem noi. Și asta durează cel puțin trei zile de acum înainte.

Tanakalian bău adânc din ulciorul de lut, apoi îl puse la loc pe capacul cu sâmburi al cufărului. — Te aștepți la o luptă, Mortal Sword?

Ea se strâmbă. — Indiferent de improbabilitatea ca lucrurile să se deterioreze până la acea extremă, domnule, trebuie să anticipăm orice posibilitate. Chiar și așa, și ea se ridică, părând că umple limitele cortului, vom adăuga un marș de jumătate de noapte. Sunt momente când atingerea binelui neașteptat servește. Aș prefera să-l intimidăm pe rege să se supună. Însuși ideea de a pierde un frate sau o soră singur din cauza acestui conflict fără sens cu Bolkando mă înfurie. Dar îi vom prezenta regelui Tarkulf o anumită măsură de beligeranță, așa cum sunt sigur că liderul războiului a făcut-o deja.

Tanakalian s-a gândit la cuvintele ei, apoi a spus: — Războinici Khundryl au căzut fără îndoială în acest război

nepoftit, Sabia Mortală.

— Uneori respectul trebuie câștigat pe calea grea, Shield Anvil.

— Mă aştept că Bolkando nu a avut de ales decât să-şi reevalueze dispreţul pentru Burned Tears.

Ea s-a înfruntat cu el, cu dinții descoperiți, „Shield Anvil, se sufocă încă cu ea. Și ne vom asigura că vor continua să facă acest lucru pentru o perioadă mai lungă. Spune-mi, ne-am folosit de proviziile lăsate în urmă de armata care fuge?

— Avem, Mortal Sword. Graba lor este câștigul nostru.

Și-a învelit sabia și și-a legat-o. — Așa sunt prada de război, domnule. Acum, să ne punem la dispoziție surorilor și fraților noștri. S-au descurcat bine și ar trebui să le reamintim măsura de respect pe care o *avem* pentru *ei* .

Dar Tanakalian a ezitat. — Mortal Sword, ești mai aproape de alegerea ta a unui nou Destriant?

Ceva pâlpâi în ochii ei duri înainte ca ea să se întoarcă spre clapeta cortului. — Asemenea chestiuni vor trebui să aștepte, Shield Anvil.

O urmă în tabăra bine ordonată și liniștită. Focurile de bucătărie erau aprinse în rânduri, distanțate între companii. Corturile acopereau poieniile cu o regularitate precisă, măsurată. Mirosul amețitor al ceaiului a umplut aerul.

În timp ce Tanakalian mergea cu un pas în spate și în stânga lui Krughava, se gândi la suspiciunile care se adunau în mintea lui. Sabia Mortală era, probabil, mulțumită să stea practic singură. Triumviratul înaltului comandament al Grey Helms era, din punct de vedere structural, atât incomplet, cât și dezechilibrat. La urma urmei, Tanakalian era un foarte tânăr Shield Anvil și nimeni nu l-ar vedea ca fiind egalul Sabiei Mortale. În esență, responsabilitatea lui era pasivă, în timp ce a ei era în primul rând. Ea era și pumn și mănușă, iar el nu putea face decât să urmeze urmele ei - așa cum făcea fizic aici, acum.

Cum ar putea asta să nu o facă pe plac? Lăsați legendele născute din această căutare mitică să găsească cel mai clar accent pe Krughava; îşi putea permite să fie marenimă cu cei pe care îi permitea să stea în umbra ei. Aflându-se cel mai înalt dintre toți, fața ei va fi prima care va primi lumina soarelui, gravând fiecare detaliu al hotărârii ei eroice.

Dar amintiți-vă cuvintele lui Shield Anvil Exas acum un secol. „Chiar și cea mai aprigă mască poate crăpa la

căldură”. Deci, te voi supraveghea, Mortal Sword Krughava, și-ți voi preda singura posesia acestui strat înalt. Istoria ne așteaptă și toate creaturile tinereții noastre stau în urma noastră, pentru a fi martorii la ceea ce a câștigat sacrificiul lor.

Și în acel moment, Shield Anvil este cea care trebuie să pășească în frunte, singură în strălucirea aspră a soarelui, simțind flăcările crude și nu tresărind. Voi fi creuzetul judecății și chiar și Krughava trebuie să se îndepărteze și să aștepte pronunțarea mea.

Ea a fost generoasă cu timpul și atenția ei în această seară, adresându-se fiecărei surori și frate ca fiind egali, dar Tanakalian a putut vedea deliberarea rece în toate acestea. O putea vedea tricotând fiecare șuviță din propria ei epopee personală, putea vedea acele fire care ieșeau în urma ei în timp ce trecea de la un nod de soldați la altul. A fost nevoie de o mie de ochi pentru a țese un erou, de o mie de limbi pentru a completa cântecele de valoare. Pe scurt, *a fost nevoie de darul calculat de a fi martor* pentru a lucra fiecare detaliu al fiecărei scene pe această tapiserie vastă, întinsă, care era Sabia Mortală Krughava din Coamele Gri Perish.

Și a mers cu un pas în spatele ei, jucând rolul lui.

Pentru că toți suntem creatori de spânzurări private, înfățișând propriile noastre existențe eroice. Vai, numai cei mai nebuni dintre noi nu țese decât fir de aur – în timp ce alții dintre noi, fără frică de adevăr, vor lucra paleta cea mai deplină, fulgiile mai întunecate, umbrele, locurile unde lumina strălucitoare nu poate ajunge niciodată, unde cresc toate lucruri incondite.

Este tragic, într-adevăr, cât de puțini suntem, cei care nu ne temem de adevăr.

În orice mulțime, bănuia, oricât de mare, cât de plin, dacă s-ar uita suficient de bine, n-ar vedea decât focuri aurii din toate părțile, atât de strălucitoare, atât de strălucitoare în auto-înșelăciune și ego-ul cel mai sălbatic, până când va rămâne singur cu ochii arși orbi, orbitele căscate.

Dar va auzi vreunul dintre voi avertismentul meu? Eu sunt Shield Anvil. Odată, oamenii mei au fost blestemati să îmbrățișeze toate minciunile cu adevărul, dar nu voi fi ca cei dinaintea mea. Voi lua durerea voastră, da, pe fiecare dintre voi, dar făcând asta, vă voi târî cu mine în acest creuzet, până când focurile vă curăță sufletele. Și luați în

considerare acest unic adevăr... de fier, argint, bronz și aur, este aurul care se topește primul.

Ea a mers înaintea lui, împărtășind râsete și glume, tachinand și tachinat în maniera tuturor îndrăgiților comandanți, iar legenda a prins contur, pas cu pas.

Și a mers, tăcut, zâmbitor, atât de generos de respect, atât de liniștit aparent, atât de mulțumit să împărtășească recompensele îngăduirii ei.

Unele măști s-au spart la soare și la căldură. Dar masca lui nu era nici aprigă, nici dură. Putea, de fapt, să ia orice formă dorea, moale ca argila, limpede și limpede ca cel mai fin dintre uleiurile presate. Unele măști, într-adevăr, s-au rupt, dar ale lui nu s-au făcut, pentru că înțelegea adevărata semnificație de sub cuvintele acelei Shield Anvil, moarte de mult timp.

Nu căldura sparge masca, ci fața de sub ea, când acea mască nu mai încape.

Amintește-ți bine această zi, Tanakalian. Sunteți martor la fabricarea amăgirii, modelarea unui timp al eroilor. Generațiile viitoare vor cânta despre aceste minciuni construite aici și va fi un asemenea foc în ochii lor, încât orice îndoială va fi alungată. Ei vor susține măștile trecutului cu o fervoare dramatică și apoi își vor plânge starea prezentă de căzut.

Căci aceasta este arma istoriei când se naște din rădăcini răsucite. Acestea sunt minciunile pe care le trăim și sunt tot ce le vom oferi copiilor noștri, pentru a fi transmise din generație în generație, fiecare margine captivantă a neîncrederii uzată neted în timp ce se deplasează din mână în mână.

În minciună, Krughava merge printre frații și surorile ei, legându-i cu dragoste de soarta care îi așteaptă pe toți. În minciună, acest moment al istoriei este pur, închis în limbajul eroilor. Nu este nimic de îndoit aici.

La urma urmei, noi, eroii, știm când să ne îmbrăcăm măștile. Știm când ochii celor nenăscuți sunt asupra noastră.

Arată-le minciunile, toți.

Și așa Shield Anvil Tanakalian a zâmbit și tot cinismul din spatele acelui zâmbet a rămas ascuns de frații și surorile lui. Nu era încă timpul pentru el. Nu încă, dar în curând.

Conducătorul războiului Gall și-a tras pe umeri mantia de pene negre, apoi și-a legat cârma cu cioc de corb. Și-a

ajustat tulwarul supraponderat până la vârful șoldului stâng, în timp ce se îndrepta spre cal. Insectele zbârneau în aerul crepuscular ca pete de praf înaripat. Gall a spart și a scuipat un bulgăre de flegmă înainte de a se balansa în șa.

— De ce războiul aduce întotdeauna fum?

Cei doi tineri Tear Runners care se înfruntau cu el au schimbat priviri de neînțelegere.

— Și nu doar fum obișnuit, a continuat Liderul Războinic, dând cu piciorul în călărie înainte pentru a merge între cei doi războinici. — Nu, este genul răutăcios. Pânză. Păr. Sta ca gudronul pe limbă, mănâncă în fundul gâtului. Este o mizerie al naibii de toamnă, asta este.

Flancat acum de Tear Runners, Gall a urcat pe pista. — Yelk, spui că sunt Barghast printre ei?

Cercetașul din stânga lui dădu din cap. — Două, poate trei legiuni, conducător de război. Ei țin flancul stâng.

Gall mormăi. — Nu m-am luptat niciodată cu Barghast până acum – nu au mai rămas mulți în Șapte orașe, iar acelea erau departe la nord și la est de țările noastre natale, sau așa îmi amintesc. Par formidabili?

„Nedisciplinați este ceea ce păreau”, a spus Yelk. — Mai ghemuit decât mă așteptam și purtând o armură care arată ca și cum ar fi făcută din carapace de țestoasă. Părul lor este drept în sus, în formă de pană și, cu toată vopsea de față, par pe jumătate nebuni.

Gall aruncă o privire spre Tear Runner. — Știți de ce voi doi mă însoțiți la acest parlament, și nu vreunul dintre ofițerii mei?

Yelk dădu din cap. — Suntem consumabili, lider de război.

— La fel și eu.

— Nu suntem de acord cu tine.

— Mă bucur să aud asta. Așadar, dacă se cacă pe steagul păcii, ce veți face tu și Ganap aici?

— Vom oferi trupurile noastre între tine și armele lor, conducător de război, și vom lupta până când vei putea câștiga clar.

— Nu reuşesc să-mi salvez viaţa, atunci ce?

— Îl ucidem pe comandantul lor.

— Săgeţi?

'Cutite.'

— Bine, spuse Gall, încântat. „Tinerii sunt rapizi. Și voi doi sunteți mai rapizi decât majoritatea, motiv pentru care sunteți Tear Runners. Poate, adăugă el, vor crede că voi doi copiii mei, nu?

Pista s-a ridicat și apoi a coborât peste creastă pentru a converge cu un drum larg pietruit. La intersecție, trei hambare pătrate și ghemuite strângeau coloane de fum negru. O risipă – localnicii își aprinseseră propria recoltă în loc să o predea Khundrylului. Atitudinile pernicioase îl enervau pe Gall, de parcă războiul ar fi fost o scuză pentru orice. Și-a amintit de o poveste pe care o auzise de la un Malazan-Pumnul Keneb, credea el, despre o companie de gardă regală din orașul Bloor pe Quon Tali, care, înconjurată într-o piață, folosise copiii drept scuturi împotriva arcașilor împăratului. Fața lui Dassem Ultor se întunecase de dezgust și îi adusese arme de asediu pentru a arunca plase în loc de șuruburi, iar odată ce toți soldații au fost încurcați și doborâți, Prima Sabie trimisese trupe pentru a-i scoate pe copii din gheare. Dintre toți dușmanii Imperiului din timpul comandamentului lui Dassem Ultor, acei gardieni fuseseră singurii care fuseseră țipați în țeapă și lăsați să moară încet, într-o agonie teribilă. Unele lucruri erau de neiertat. Gall i-ar fi jupuit mai întâi pe nenorociți.

Distrugerea mâncării perfect bune nu a fost la fel de atroce, dar sentimentul din spatele gestului era puțin diferit de cel al acelor paznici Bloorieni, în ceea ce îl privea. Fără crimele care au declanșat acest război, Khundryl ar fi plătit aur bun pentru acel cereal. Așa s-au prăbușit lucrurile când prostia a furat coroana. Războiul a fost dezintegrarea supremă a civilității și, de altfel, logica simplă.

În capătul îndepărtat al câmpiei, la o cincime de legă depărtare, armata Bolkando era întinsă pe o serie de dealuri joase. Comandând în centru, încălcându-se pe drum, se afla o legiune de aproximativ trei mii de infanterie grea, cu armura lor neagră, dar sclipind de aur, asortându-se cu fața de pe scuturile lor dreptunghiulare. O mică pădure de standarde s-a ridicat din centrul acestei legiuni.

— Ganap, se spune că ochii tăi sunt cei mai ascuțiți dintre toți Tear Runners. Spune-mi ce vezi pe acele standarde.

Femeia și-a luat o clipă să dezlănțuie țesătura de frunză care se întindea pe un obraz, a trimis un jet de suc maro și apoi a spus: „Văd o coroană”.

Gall dădu din cap. 'Asa de.'

Barghast-urile au fost prezentate pe flancul stâng, după cum observase Yelk. Rangurile erau inegale, cu unii dintre mercenari așezați, cu cârmele scoase și scuturile jos.

Standardele înalte care se ridicau deasupra companiilor lor erau toate împodobite cu cranii umane și împletituri de păr.

Lucrările de pământ din dreapta legiunii centrale au pescuit creasta și panta dealurilor, iar știucile erau vizibile deasupra șanțurilor. Probabil obișnuiți, a presupus Gall. Disciplină alunecoasă, prost antrenată, dar în număr suficient pentru a repara orice inamic cu care se confrunta, suficient de lungă pentru centru și lăsată să se întoarcă după ce ar fi spart orice sarcină pe care Gall le-ar fi aruncat.

În spatele tuturor celor trei elemente și se revărsau în aripi, se aflau arcași și escarmători.

— Yelk, spune-mi cum ai face ceea ce vezi aici.

— Nu aș vrea, conducător de război.

Gall aruncă o privire peste el, ochii i se străluciră. 'Continua. V-ați bate din coadă în zbor? Predare? Să vă ascundeți în pantaloni bombați și să cereți pace? Vărsă concesii nesfârșite până când cătușele se închid în jurul gleznelor fiecărui Khundryl în viață?

— Mi-aș prezenta propriile aripi și mi-aș înfrunta aproape toată ziua, conducător de război.

'Și apoi?'

„Odată cu amurg, ne-am retrage de pe teren. Așteptați până când soarele a apus complet, apoi scoateți-vă de fiecare parte și ocoliți armata inamică. Am lovi chiar înainte de zori, din spate, cu săgeți în flăcări și nebunie. Le-am arde tabăra de bagaje, le-am împrăștiat arcașii și apoi le-am mesteca spatele legiunilor. Am ataca în valuri, cu jumătate de clopot între ei. Până la amiază am fi plecat.

„Lăsându-i să se târască însângerați înapoi în orașul lor...”

„I-am lovi din nou și din nou în acea retragere...”

— Și îți folosești toate săgețile?

'Da. De parcă am avea milioane de ei, Warleader, o rezervă nesfârșită. Și odată ce i-am urmărit prin poarta orașului, vor fi gata să cerșească pacea.

— Khundryl sunt într-adevăr copiii lui Coltaine! Hah! Bravo, Yelk! Acum, haideți să-l întâlnim pe acest rege Bolkando și să evaluăm bine supărarea din ochii lui!

Șase sclavi au scos armele și armura. Filigranul de aur de pe solzii de fier negru ai pieptarului strălucea ca niște coloane de foc de soare. Vasul asortat al cârmei arăta șerpi zvârcoliți, cu fălcile întinse, în timp ce coada alungită a homarului era argintiu strălucitor lustruit. Apărătoarele de

obraz cu balamale, când erau îndreptate înainte, s-ar fi blocat de septul nazal de fier. Cresta regală Bolkando a împodobit brațurile, în timp ce ciripii erau solziți în negru. Sabia lată, cu lamă dreaptă, cu vârful tocit, stătea într-o teacă lăcuită de o măiestrie rafinată, dezmințind funcționalitatea simplă a armei pe care o îmbrățișa.

Fiecare obiect a fost poziționat cu grijă pe un covor gros magenta întins pe drum, sclavii îngenunchind și așteptând pe trei din cele patru laturi.

Regina Abrastal urcă pe partea a patra și se uită în jos la adunare. După un moment, ea a spus: „Este ridicol. Dă-mi cârma, centura-sabie și mănușile alea - dacă trebuie să port restul nici nu mă voi putea mișca, cu atât mai puțin să lupt. În plus, adăugă ea, aruncând o privire asupra grupului ei de consilieri palizi, nu pare probabil că plănuiesc trădarea – presupusul conducător de război și doi pui... împotriva gărzii mele de zece. Ar trebui să se sinucidă și nu au arătat astfel de eșecuri până acum, nu-i așa?

Hethry, a treia ei fiică, a făcut un pas înainte și a spus: „Contează viața ta, mamă...”

„Oh, mănâncă-mi rahatul. Dacă ai putea să scoți deghizarea perfectă a unui Khundryl pentru a-mi pune un cuțit în spate, ar fi patru dintre ei care merg până la parlamentul nostru, nu trei. Du-te să te joci cu fratele tău și să nu-mi spui nimic despre ce faci cu el. Aș vrea să-mi păstrez mâncarea jos pentru o schimbare. Ea și-a întins brațele și sclavii au lucrat mănușile. O altă sclavă și-a strâns centura armelor în jurul șoldurilor solide și cărnoase, în timp ce o a patra aștepta ținând cârma cu mâinile înmănușî.

În timp ce Hethry se retrăgea, după câteva săgeți veninoase la mama ei, regina s-a întors către Șeful de război Gilk. — Vii să vezi dacă îți fac o ofertă mai bună, Spax?

Barghast rânji, dezvăluind dinții piliți. — Probabil că Khundryl deține mai mult din vistieria ta decât tine, Firehair. Dar nu, Gilk sunt fideli cuvântului lor.

Abastral mormăi. — Îmi imaginez că cel pe care îl numești Tool s-ar putea pișa în râs auzind asta.

Fața lată și plată a lui Gilk și-a pierdut orice urmă de umor. — Dacă nu ai fi regină, femeie, te-aș face să te zăboviști pentru asta.

Ea se apropie de războinic și îl plesni pe un umăr blindat cu o obuze. — Să-i vedem din nou, Spax, în timp ce mergi lângă mine și îmi spui totul despre chestia asta

zguduită. Dacă este atât de urât pe cât bănuiesc, s-ar putea să-l adopt pentru unele dintre fiicele mele. Ei bine, majoritatea dintre ei, de fapt.

Strângând cârma de pe sclav, ea porni pe drum, garda ei de corp încercând să-l ajungă din urmă și apoi îi flancă pe ea și pe Spax.

— Fiicele tale au nevoie de biciuire, spuse Șeful de război Gilk. — Oricum, cei pe care i-am întâlnit.

— Chiar și Spultatha? I-ai făcut gropițe la coapse în ultimele trei nopți consecutive - un fel de record pentru ea, apropo. Probabil că îi plac felurile tale barbare.

— Mai ales ea, Firehair. Intenționat, exigent... orice Barghast, în afară de Gilk, ar fi murit de epuizare până acum. A lătrat în râs. — Îmi place de tine, așa că nu mi-aș dori niciodată să te văd șocat.

— Dar rana care poartă numele de Instrument este încă crudă, nu-i așa?

El a dat din cap. — Dezamăgirea este un cancer, regina.

„Spune-mi despre asta”, a răspuns ea, gândindu-se la soțul ei și la alte câteva lucruri în plus.

„O femeie care slăbește are picioarele tăiate și nu poate refuza niciun bărbat sau femeie sau, într-adevăr, câine de tabără”.

'Înțeleg. Folosește din nou cuvântul ăsta în aceeași propoziție cu numele meu, Spax, și-ți voi tăia penisul și-l hrănesc șobolanului meu cadavru preferat.

El a zâmbit. — Vezi aceşti dinţi?

'Asa e mai bine.'

Cei trei Khundryl așteptau pe drum, încă în șa, dar, pe măsură ce contingentul Bolkando se apropia, războinicul îmbrăcat cu pene din centru s-a coborât și și-a lăsat calul în spate, în timp ce a făcut un pas înainte cu trei pași. O clipă mai târziu cei doi tovarăși ai săi au făcut același lucru.

— Uită-te la asta, observă Abrastal pe sub răsuflarea ei. — Arată-mi un cal Bolkando care doar stă acolo după ce îi scapă frâiele.

— Războinici cai, spuse Spax. „Sunt mai aproape de caii lor decât de soțiile, soții și copiii lor. Sunt enervant să lupte împotriva lor, regina. De ce, îmi amintesc de Rhivi...

— Nu acum, Spax. Și stai înapoi, printre soldații mei. Ceas. Asculta. Nu spune nimic.'

Gilk a ridicat din umeri. — Cum vrei, Firehair.

În ciuda ei, Abrastal a fost forțată să recunoască că prima ei impresie despre Warleader Gall of the Burned Tears a lăsat-o neliniștită. Avea ochii ascuțiți și avid ai unei

păsări de vânătoare. Era bine în al șaselea deceniu, a considerat ea, dar avea fizicul unui fierar. Tatuajele negre de lacrimi i-au urmat obrajii slabi, dispărând într-o barbă de fier. Vasta pelerină din pene de corb era prea grea pentru a ieși în spatele lui în timp ce el se îndrepta spre ea, în loc să se înfățișeze în lateral, până când părea că ieșea perpetuu dintr-o gura cavernă. Solzii lui haberc pătat de negru aveau formă de lacrimă pe pieptul lui lat, prelungindu-se în pene stratificate pe umeri.

Cei doi bodyguarzi ai săi abia arătau din adolescență, dar aveau aceeași licărire de prădător în ochii lor întunecați. Abrastal a avut o viziune bruscă de a-i duce pe tineri în patul ei și ceva delicios s-a zvârcolit sub burta ei rotunjită. Cei tineri erau cei mai buni, nu erau încă cufundați în obiceiuri de autoservire și altele, flexibile la dominația ei, tehnicile ei măsurate de antrenament pe care unii le-ar putea numi corupție. Ei bine, iubiții ei nu s-au plâns niciodată, nu-i așa?

Regina a îndepărtat distracția din ochi și s-a concentrat încă o dată asupra Liderului Războiului. Învățase ceva despre cultul care îi lega pe acești Khundryl. Uimită de uimire și apoi s-a închinat când a văzut un inamic pe câmpul de luptă – o noțiune extraordinară, a avut probleme în a crede asta. Deci... străin. În orice caz, oricine era acel comandant - care, în moarte, găsise închinători printre dușmanii săi - trebuie să fi posedat virtuți neobișnuite. Un lucru era de netăgăduit, acești sălbatici fuseseră subestimați fatal.

— Liderul de război Gall, spuse ea în timp ce războinicul se opri la doi pași în fața ei, sunt Abrastal, comandantul Legiunii Evertine și regina Bolkando.

În ochii lui se simțea amuzament, în timp ce se străduiau să scaneze gărzile de corp din legiunea puternic blindate așezate în spatele ei. — Și aceștia sunt soldații pe care îi comandați, Alteță? Aceste... cuie de cort. Când vârtejul Khundryl îi va găsi, vor ține ei tare?

— Ești binevenit să afli, conducător de război.

El a mormăit, apoi a spus: „Sunt sigur că vor ține, chiar dacă cortul pe care îl numești regat este rupt în bucăți în spatele lor”. El a ridicat din umeri. — Vom avea grijă să nu dăm peste ei când plecăm. Nu contează, îmi face plăcere că primul titlu pe care ți l-ai dat a fost cel de comandant. Că ești și regina a avut aroma unei gânduri de după. Prin aceasta, trebuie să presupun că această discuție va avea loc între comandanți?

— Nu în totalitate, răspunse Abrastal.

— Deci, ce ai de spus în această după-amiază leagă regatul în sine, inclusiv pe soţul tău, Regele?

— Da.

El a dat din cap. 'Bun.'

— Voi auzi de la tine lista de nemulțumiri, conducător de război.

Sprâncenele lui stufoase se ridicară. 'De ce? Trebuie să ne bătăm unii pe alții cu chestiuni de interpretare? Negustorii tăi practicau extorcarea asupra Khundryl și aveau în mod clar sprijinul armatei. Le-am luat disprețul pentru noi și le-am bătut spatele, iar acum nu suntem decât la o zi de zidurile capitalei tale. Și aici ești, căutând să barezi drumul. Luptăm, sau cauți pacea între noi?

Abrastal îl studie pe bărbat. — Orașul din spatele meu are ziduri și fortificații, conducător de război. Războinicii tăi cai nu pot spera să o ia. Atunci ce vă rămâne? Păi, să devasteze țara până nu mai rămâne nimic.

— Mai ușor să-mi hrănești războinicii decât să hrănești tu un oraș plin de zeci de mii de refugiați.

— Ai căuta să ne înfometezi?

Gall ridică din umeri. — Înălțime, Bolkando a pierdut acest război. Dacă am fi atât de înclinați, am putea pur și simplu să preluăm. Aruncă-te pe tine și toată linia ta de sânge în cea mai apropiată fântână și sigilează-l.

Abrastal zâmbi. 'Aoleu. Acum arătați-vă rădăcinile din coliba, lider de război Gall. Înainte să vă spun despre logistica copleșitoare a conducerii unui regat ai cărui cetățeni consideră conspirația o religie, trebuie să vă folosesc și alte detalii. Da, războinicii flotei tale ne-au dat multe necazuri, dar suntem departe de a fi învinși. Legiunea mea Evertine - da, îmi aparține, nu regelui, nici regatului - nu a fost niciodată învinsă. Într-adevăr, nu s-a retras niciodată cu un singur pas în luptă. Prin toate mijloacele, aruncă-ți vitejii împotriva zidului nostru de fier; îi vom îngrămădi pe morți la două etaje în jurul nostru. Dar nu cred că vei avea șansa, vai. Dacă venim la luptă aici, lider de război, vei fi anihilat. Lacrimile arse de Khundryl ar fi încetat să mai existe, reduse la câteva mii de sclavi cu tatuaje ciudate.

După o clipă, Gall a spart flegma, s-a întors și a scuipat. Apoi și-a șters gura și a spus: „Înălțime, chiar și în timp ce stăm aici, cei doi clești ai tăi de flancare sunt întinși în cioturi. Chiar dacă am închide fălcile cu armata ta, cu greu vom rămâne atât de blocați până când va veni orice altă

forță de alinare pe care reușești să tușești. Făcu un gest disprețuitor cu o mână marcată. — Această postură este inutilă. La câte zile sunt Perish? Îți vor lua Legiunea Evertine și o vor topi pentru tot aurul elegant de pe armura aceea. În timp ce ea făcea să vorbească, el ridică mâna pentru a o preveni. — Încă trebuie să menționez ce e mai rău cu care te vei confrunta: vânătorii de oase. Printre oamenii mei, argumentele și opiniile sunt nesfârșite cu privire la cine sunt cei mai mari soldați pe care i-a cunoscut vreodată lumea - ah, văd în fața ta că crezi că ne lămurim ca unul dintre cei doi, dar nu o facem. Nu, vorbim despre Wickans din Coltaine, versus pușcașii marini din Imperiul Malazan. Dinții îi apărură într-un zâmbet dur. — Din fericire pentru tine că nu mai există Wickan printre vânătorii de oase, dar din păcate, sunt o mulțime de pușcași pușcași.

Un lung moment de reculegere a urmat cuvintele lui. În cele din urmă, Abrastal oftă. — Care sunt cererile tale?

— Avem deja suficient pradă, Alteță, așa că acum suntem pregătiți să vi-l vindem înapoi – pentru hrană, apă, animale și hrană. Dar, pentru costul războinicilor mei uciși sau mutilați în acest război, nu vom plăti mai mult de o treime din valoarea reală a acestor provizii. Odată ce aceste aranjamente sunt finalizate spre satisfacția noastră și odată ce ne vom reuni cu Perish Grey Helms, vom părăsi regatul tău. Pentru totdeauna.'

'Aia este?'

Gall făcu o mutră. — Nu vrem regatul tău. Nu am făcut-o niciodată.

Știa că ar trebui să se simtă ofensată de asta, dar timpul pentru astfel de îngăduințe ar trebui să aștepte. — Lider de război, înțelegi. Actele pernicioase ale caselor de negustori care au dus la acest război au fost în sine abuzuri ale politicii oficiale a regelui...

— Ne-am asigurat că acești hoți au murit primii, Alteță.

— Cei pe care i-ai ucis nu au fost decât vârful cuțitului otrăvit. Se întoarse pe jumătate și dădu din cap către unul dintre gardienii ei. Acest ofițer a condus alți patru soldați din echipă, aceștia purtând între ei un ghiozdan de piele suficient de mare pentru a ține un tipi Khundryl. L-au pus jos și au dezlegat colțurile legate, apoi au tras marginile.

Au fost dezvăluite o jumătate de duzină de cadavre, deși nu a mai rămas mare lucru din ele.

„Aceștia sunt agenții principali”, a spus Abrastal, „crezându-se așezați în siguranță în capitală. După cum

puteți vedea, rămân doar pielea lor - Pedepsitorii noștri sunt pricepuți în astfel de chestiuni. Consideră-le o dovadă a recunoașterii noastre a nedreptăților care ți se pun. Sunt ale tale dacă le vrei.

Ochii de rapitor ai lui Gall se fixară asupra ei. — Sunt tentat, spuse el încet, să renunț la lipsa mea declarată de interes de a prelua regatul tău, fie și numai din compasiune pentru poporul tău, Alteță.

— Ne ţinem de justiţie, se răsti Abrastal, în felul nostru. Sunt sincer surprins de sensibilitatea ta, lider de război. Poveștile pe care le-am auzit despre obiceiurile sălbaticilor când vine vorba de a inventa torturi crude...

— Nu vă adresaţi la noi, îl întrerupse Gall, cu vocea tare ca fierul. După o clipă, păru să se relaxeze brusc. — Dacă nu se întâmplă să ne enervăm foarte tare. În orice caz, m-ai înțeles greșit, Alteță. Că regatul tău găzduiește cetățeni de orice tip care nu cunosc autoconstrângeri - nu, și mai rău, că s-ar trata cu străinii fără să țină seama de faptul că sunt reprezentanți ai propriului popor - și regatul lor - îmi vorbește despre ura ta de sine.'

'Ura de sine. Văd. Și dacă ai fi regele lui Bolkando, conducător de război, ce ai face?

— Aș face minciuna cea mai mare crimă dintre toate.

— Interesantă noțiune. Din păcate, de obicei, cei mai mari mincinoși dintre toți sunt oamenii de la vârf - așa stau acolo, până la urmă.

— Ah, atunci nu trebuie să cred niciun cuvânt din ce spui?

— Poți să mă crezi, pentru că nu mă gândesc la nicio minciună care să-mi câștige ceva.

— Pentru că sabia mea plutește peste gâtul tău.

'Exact. Dar minciunile despre care vorbeam sunt cele pe care elita le folosește pentru a menține distincțiile necesare, dacă înțelegi ideea mea.

— Da, iar acum o privi cu mare interes. — Înălțime, acest lucru s-a dovedit cel mai interesant. Dar trebuie să te întreb încă un lucru: de ce ești aici și nu soțul tău, regele?

„Rolul Legiunii mele Evertine este de a fi arbitru de control în interiorul regatului – și a propriei populații – cât și de a înfrunta amenințările externe.

El a dat din cap. „Astfel, prezența ta aici are un scop dublu."

„Și mesajul prezentat rivalilor noștri din palat este – și nu vă supărați de asta – cel mai important dintre cei doi. Și

apoi ea a zâmbit și a adăugat: „Cu excepția cazului în care, desigur, ai căutat cucerirea reală”.

— Soțul tău are mare încredere în tine, Alteță.

Nu are de ales. — Da, și cu rațiune.

— Acceptați cererile noastre?

— Da, conducător de război, cu unele modificări.

Ochii i se îngustară. — Numiți-le.

„Apa pe care ți-o oferim va fi dublată și va fi dată gratuit. Vom dubla, de asemenea, hrana de care ai nevoie pentru fiarele tale, pentru că știm mult mai multe despre Pământuri pustii decât tine și nu dorim să te transformăm în mincinoși când spui că nu te vei mai întoarce niciodată la Bolkando. Ea făcu o pauză, înclină capul. „Dincolo de ţinuturi pustii, vei găsi cele douăzeci de regate din Kolanse. Conducător de război, îmi imaginez că nu vei da seama de sfatul meu, dar îl voi da oricum. Nu vei găsi nimic de valoare acolo. De fapt, vei găsi ceva groaznic dincolo de imaginație.

— Vrei să-mi spui mai multe, Alteţă?

'Dacă vrei.'

— Atunci, vă rog să nu faceți acest lucru până când fie Sabia Mortală Krughava, fie Adjunctul Tavore sunt prezente.

— Cei pe care i-ai numit, ambele sunt femei, da?

'Sunt.'

— Atunci te vei simți… deplasat?

— O voi face, dar nu pentru motivele pe care le-ai putea crede, Alteţă.

— Atunci voi aștepta cu nerăbdare această adunare puternică, conducător de război.

Și pentru prima dată, Gall i-a făcut o plecăciune. — Regina Abrastal, a fost o plăcere.

„Sunt sigur că așa simți și nu te reproșez asta. Suntem acum în pace?

'Noi suntem.'

Ea se uită în jos la pieile de pe prelata de piele. 'Si aceste?'

— Oh, spuse Gall, îi vom lua. Războinicii mei vor avea nevoie să-i vadă, pentru a le alina furia. Și pentru unii, pentru a-și calma durerea din cauza rudelor căzute.

În timp ce se înclină din nou și se întoarse, Abrastal strigă: „Conducător de război”.

El o înfruntă din nou, cu o întrebare în ochi.

Regina a ezitat, apoi a spus: „Când ai vorbit despre opiniile poporului tău… despre acești marinari din Imperiul

Malazan, au existat adevăr în cuvintele tale?”

S-a îndreptat. — Înălțime, deși marele Coltaine din Clanul Corbului avea cu el mulți Wickan, el avea și pușcași pușcași. Împreună, au escortat treizeci de mii de refugiați pe o treime dintr-un continent și fiecare pas al călătoriei a fost *război* .

— Atunci am înțeles greșit, conducător de război? Nu a eșuat Coltaine? Nu a murit? Și toată lumea cu el?

Ochii războinicului s-au îmbătrânit deodată. 'El a facut. Au murit cu toții – Wickanii, marinarii.

— Atunci nu...

— Au murit, Alteță, chiar dacă i-au adus în siguranță pe cei treizeci de mii de refugiați. Au murit, dar au *câștigat* .

Când nu mai avea nimic de spus, Gall dădu din cap și reluă marșul înapoi spre cal. Cei doi tineri bodyguarzi au trecut pe lângă ea pentru a-i ajuta pe comercianții dezosați și dezosați. Abrastal a atras privirea băiatului și i-a făcut cu ochiul. Dacă ar fi fost un Bolkando, ochii i s-ar fi mărit în schimb. În schimb, a zâmbit.

Lucrul acela întunecat a prins viață în ea încă o dată.

Spax fu deodată lângă ea, privind cum Gall se ridică pe cal și apoi stătea nemișcat, așteptând probabil cele două încărcături ale sale și pe legionarii. — Îmi amintesc bine de marinarii Malazan, mormăi el.

'Și?'

— Gal a spus adevărat. O mulțime mai încăpățânată pe care lumea asta nu a văzut-o niciodată.

Abrastal se gândi la Kolanse. — Vor avea nevoie de el.

— Firehair, îi vei escorta până la graniţă?

'OMS?'

'Toti. Khundryl, Perish, Bonehunters.

— Nici măcar nu știam că Bonehunters intrau pe teritoriul nostru.

— Poate că nu o vor face acum, când nevoia a dispărut.

„Legiunea Evertine îi va însoți pe acești Khundryl și pe Perish. Se pare, totuși, că este planificată o formă de întâlnire a cel puțin doi dintre cei trei comandanți – iar Gall pare să creadă că va avea loc în curând. Aș vrea să vorbesc cu ei. În consecință, tu și Gilk al tău te vei atașa acum de mine – și dacă trebuie să trecem de graniță, o facem.

Spax și-a arătat dinții piliți. — Poți să faci o cerere conducătorului războiului, regina.

— Cred că am fost deja invitat...

'Nu aia.' A smucit cu bărbia. — Căţelul.

Ea se încruntă.

Şeful de război Gilk mormăi râzând. — Mi-ai spus să urmăresc cu atenție, Firehair.

Abrastal se răsuci și începu să mărșăluiască înapoi spre legiunea ei. — Rava va plăti pentru toate astea.

— Înțeleg că a făcut-o deja.

'Insuficient. Voi continua să-l scutur până când va fi bătrân, cenușiu și vărsă dinți și mustăți.

— Gall este dezgustat de oamenii tăi.

— La fel și eu, Spax.

A râs din nou.

— Nu mai suna atât de îngâmfat, spuse ea. — Sute, poate mii de soldați Bolkando au murit astăzi. De fapt, m-am gândit să-ți folosesc Gilk pentru unul dintre clești – nu ai fi atât de mulțumit de tine dacă aș fi făcut-o.

— Am fi continuat să mărșăluim, Firehair.

— Înțesat cu săgeți.

— O, am lăsa o urmă a noastră, da, dar am fi ajuns când ar fi trebuit, gata să ne răzbunăm.

Ea a considerat asta și a concluzionat că nu era pur și simplu plin de sine. *Ar fi trebuit să ținem seama de ceea ce s-a întâmplat asupra Imperiului Lether. Dragă Bolkando, lumea de dincolo este într-adevăr foarte mare. Și cu cât îl trimitem din nou pe drum mai devreme, cu atât mai repede ne vom putea întoarce la orgia noastră de lunetiste și înjunghiere în spate.*

— Ai o privire nostalgică în ochi, Firehair.

— Nu mai vezi atât de multe, Spax.

Al treilea râs a făcut-o să-și dorească să-și lovească cu pumnul în fața urâtă a bărbatului.

Nerăbdător, Gall și-a lăsat cei doi Tear Runners să se ocupe de darul pieilor și s-a întors singur în tabără. O femeie formidabilă, această regina. Părul gros și lung, de nuanța flăcărilor. Ochi deștepți, căprui atât de adânci încât să fie aproape negri. Îndeajuns de neclintit încât să-i dea lui Krughava o încurcătură în cercul de scuipat cu un norocos. *Și mi-ar plăcea să văd această potrivire - de ce, ambele sunt suficiente pentru a mă face să nu știu dacă am fost în pat cu o femeie sau cu un bărbat.* Gândul îl însufleți și se mișcă în șa. *Mingile lui Bult, nu contează asta, bătrâne prostule.*

Bănuia el, nu aveau să renunțe la Abrastal și Legiunea ei Evertine prea curând. Până la graniță și poate chiar și dincolo. Dar el nu anticipa trădarea - Khundryl făcuse destule pentru a-i păstra pe proști cinstiți - cinstiți în acel

mod înspăimântat și prea nerăbdător pe care Gall îl aprecia atât de mult. Uneori războiul făcea ceea ce era necesar. La urma urmei, este întotdeauna mai ușor și profitabil să te ocupi cu un inamic năucit.

Era destul de mulțumit de felul în care s-a desfășurat discuția, deși a rămas o oarecare neliniște, ca un șobolan de iurtă care își mestecă degetele de la picioare. *Kolanse. Ce știi, adjunct? Ce nu ne spui?*

Gemi ca un bătrân care tremură sub blănuri, Gall. Khundryl, Perish Grey Helms și Bonehunters. Nicio armată nu poate spera să ne împotrivească celor trei la un loc. Bolkando este mic. Regina Abrastal conduce un tărâm mic, nesemnificativ. Și singurul imperiu pe care îl cunoaște este cel pe care l-au spulberat pușcașii marini.

Nu, nu avem de ce să ne temem. Totuși, va fi bine să înveți ce știe regina.

La marginea taberei îl aștepta un grup de ofițeri de aripă și sub-aripa. Se încruntă la ei în timp ce se îndrepta.
— Se pare că vor să-și păstreze regatul până la urmă. Trimite cuvinte-ostilitățile sunt la sfârșit. Amintește-ți toate raidurile.

— Dar aripile care atacă armatele de flancare? întrebă unul dintre războinici.

— E prea târziu pentru a face ceva în privința asta, dar trimite Runners în cazul în care încă se luptă. Ordonează-le să se retragă în tabăra principală – și fără jaf pe drum!

— Conducător de război, spuse un alt războinic, soția ta a sosit și te așteaptă în cortul tău.

Gall mormăi, dându-și calul înainte.

A găsit-o întinsă pe pătuțul lui, goală și grea așa cum ar putea fi doar o femeie însărcinată. Privind-o în timp ce-și scotea pelerină, el spuse: — Soție.

Ea ridică privirea cu ochii plini. — Soţ. Cum merge crima?

— S-a terminat, deocamdată.

'Oh. Ce trist pentru tine.

— Ar fi trebuit să te înec într-un râu cu mult timp în urmă.

— Ai prefera ca fantoma mea să te bântuie decât această carne prea solidă?

'Ai vrea? M-ai bântuit?

'Nu pentru mult timp. M-aș plictisi.

Gall începu să-și dezbrace armura. — Tot nu vei spune a cui este?

'Conteaza?'

— Deci ar putea fi încă al meu.

Ea clipi și o concentrare mai ascuțită a venit în privința ei. — Gall Inshikalan, ai cincizeci și șase de ani. Ți-ai zdrobit mingile pe spinarea unui cal de patru decenii și jumătate – niciun bărbat Khundryl de vârsta ta nu poate să-și semăneze o femeie.

El a oftat. 'Aceasta este problema. Toata lumea stie asta.'

— Esti umilit, soț? Nu credeam că este posibil.

Umilire. Ei bine, deși nu și-a dorit niciodată asta, își făcuse partea lui de a umili această femeie, care îi fusese soția cea mai mare parte a vieții. Avea cincisprezece ani. Avea zece ani. Pe vremuri, ei nu stăteau împreună nici măcar când erau căsătoriți, până când ea avea prima sângerare. Și-a amintit de sărbătoarea femeilor când a sosit în cele din urmă momentul pentru soția lui - au îngrădit-o pe fata palidă pentru o noapte de adevăruri secrete, iar ceea ce fusese un copil speriat la începutul acelei nopți i-a revenit în zorii următoare cu o privire. de a ști în ochii ei că el a rămas... nesigur, simțindu-se prost fără niciun motiv și, din ziua aceea, că era cu cinci ani mai în vârstă decât ea a încetat să mai fie relevant; de fapt, părea că ea era cea mai mare dintre ei. Mai înțeleaptă, sigură pe ea însăși și mai puternică din toate punctele de vedere.

El se închinase acestui adevăr în toți anii în care fuseseră împreună. De fapt, și-a dat seama cu o înroșire bruscă, tot a făcut-o.

Gall se ridică, privind în jos la soția lui, încercând să se gândească la cuvintele care îi lipseau pentru a-i spune asta. Și alte lucruri în afară.

În ochii ei, în timp ce îl studia pe rând... ceva...

Un strigăt din afara cortului.

Ea și-a întors privirea. — Conducătorul războiului este chemat.

Chiar așa, momentul a dispărut, închis strâns. S-a întors, s-a întors afară.

Cercetașul – femeia – pe care o trimisese împreună cu Vedith stătea în fața lui. Stropite cu sânge uscat, praf, sânge alunecos, împuțit ca o carcasă. Gall se încruntă. 'Atat de curand?'

— I-am zdrobit, lider de război. Dar Vedith a murit.

— Ai preluat comanda?

'Am facut.'

Încercă să-și amintească numele ei, aruncând privirea în timp ce mergea mai departe.

— Lider de război, el conducea prima încărcare – eram aranjați perfect. Calul lui a pășit într-o gaură de șarpe și a coborât. Vedith a fost aruncat. A aterizat prost, rupându-și gâtul. Am văzut cum i s-a prăbușit corpul în timp ce se rostogolea și am știut.

Gall dădea din cap. S-au întâmplat astfel de lucruri, da. Neașteptat, imposibil de planificat. Acea copită, acele umbre de pe pământul denivelat, ochii calului, acea gaură, toate convergând într-un singur moment fatal. A gândi prea mult la astfel de lucruri l-ar putea înnebuni, l-ar putea pune într-o furie mistuitoare. La jocurile de noroc, la jocurile crude, amare.

— Lider de război, continuă cercetașul după o clipă, comanda lui Vedith asupra ambuscadă a fost absolută. Fiecare raid își punea sarcina, deși știam cu toții că a căzut - am făcut asta pentru el, pentru a-l onora așa cum trebuie. Inamicul a fost spart. Paisprezece sute Bolkando morți, restul fără arme și în zbor prin țară. Avem nouăsprezece morți și cincizeci și unu de răniți.

Privirea lui se întoarse spre ea. — Mulțumesc, Rafala. Aripa este acum a ta.

— Se va numi Vedith.

El a dat din cap. — Vezi-ți răniții.

Gall intră înapoi în cort. Stătea în picioare, neștiind ce să facă în continuare, unde să meargă. Nu știu deloc de ce a fost aici.

— Am auzit, spuse soția lui pe un ton scăzut. — Vedith trebuie să fi fost un războinic bun, un bun comandant.

— Era tânăr, spuse Gall, de parcă asta ar fi făcut o diferență – ca și cum ar fi spus că a făcut o diferență – dar nu a făcut-o.

— Tharat, vărul lui Malak, are un fiu pe nume Vedith.

'Nu mai.'

— Obișnuia să se joace cu Kyth Anar-ul nostru.

— Da, spuse Gall deodată, cu ochii strălucitori în timp ce o privea. 'Asa este. Cum aș fi putut să uit?

— Pentru că asta a fost acum cincisprezece ani, soț. Pentru că Kyth nu a trăit după a șaptea aniversare. Pentru că am fost de acord să ne îngropăm amintirile despre el, minunatul nostru fiu.

— Eu nu am spus așa ceva și nici tu!

'Nu. Nu aveam nevoie. O înțelegere? Mai degrabă un jurământ de sânge. Ea a oftat. „Războinicii mor. Copii mor...

'Încetează!'

Ea se ridică, gemând de efort. Văzând lacrimile pe care nu le putea șterge, ea întinse o mână. — Vino aici, soţ.

Dar nu se putea mișca. Picioarele îi erau trunchiuri de copaci înrădăcinate sub el.

Ea a spus: „Ceva nou vine în lume în fiecare moment al fiecărei zile. Deschizând ochi care abia văd. Și pe măsură ce vin, alte lucruri pleacă.

— I-am dat acea comandă. Am făcut-o singur.

— Aceasta este povara unui conducător de război, soț.

A ripostat un suspine. 'Ma simt atat de singur.'

Ea era lângă el, luându-i una dintre mâini. „Acesta este adevărul cu care ne confruntăm cu toții”, a spus ea. „De atunci am avut șapte copii și da, majoritatea sunt ai tăi. Te-ai întrebat vreodată de ce nu pot renunța? Ce anume le determină pe femei să sufere din nou și din nou? Ascultă bine acest secret, Gall, pentru că a purta un copil înseamnă a nu fi singur. Și să pierzi un copil înseamnă să fii atât de jalnic de singur încât niciun om nu poate ști la fel... cu excepția, poate, a inimii unui conducător, a unui conducător de războinici, a unui conducător de război.

A descoperit că putea să-i întâlnească ochii din nou. — Îmi amintești, spuse el cu voce aspră.

Ea a inteles. — Și tu eu, Gall. Uităm prea ușor și prea des în aceste zile.

Da. Îi simți mâna călușită în a lui și ceva din acea singurătate s-a prăbușit. Apoi le-a călăuzit mâinile în jos spre burta ei rotunjită. — Ce îl așteaptă pe acesta? se întrebă el cu voce tare.

— Asta nu putem spune, soț.

„În seara asta”, a spus el, „ne vom chema pe toți copiii. Vom mâncă în familie, ce crezi?

Ea a râs. — Aproape că le pot vedea fețele, peste tot în jurul nostru – înfățișările atât de uluite, atât de confuze. Ce vor face ei din așa ceva?

Gall a ridicat din umeri, o slăbire bruscă la nivelul membrelor, strângerea pieptului dispărând dintr-o singură respirație. — Le numim nu pentru ei, ci pentru noi, pentru tine și pentru mine, Hanavat.

— În seara asta, spuse ea dând din cap. — Vedith se joacă încă o dată cu fiul nostru. Îi aud strigând și râzând, iar cerul este înaintea lor și nu se termină.

Cu un sentiment sincer - prima dată după ani - Gall și-a luat soția în brațe.

Capitolul cincisprezece

Oamenii nu vor cunoaște vina
ei nu pot nega, nu pot scăpa.
Orbește zeii și fixează-le cântarul
cu lanțuri de legare și trageți de ele
jos ca adevărurile pe care le uram.
Ne încurcăm peste oasele lui
străini și mirare de lume
când au dansat liber de noi
binecuvântat cu mult timp în urmă și suntem
diferit acum, dar chiar să vorbesc
dintre bărbații și femeile care eram
apoi, tentează fantomele vârtejului
victimelor noastre și acest lucru nu va funcționa
pe măsură ce prețuim calmul și
neted de preface-ce crud
armele naturii și ale timpului
a doborât pe toți acești străini
de demult, când eram noi
martor într-un mod nefericit, dacă îngâmfat?
Ne-am eschivat de loviturile de suliță ale
întâmplare unde s-au poticnit
prea oafish prea stângaci și cu totul
inferior - și oasele lor vei
găsesc în peșteri de munte și lut de râu,
în crevase de păianjen alb deasupra
plaje albe, în adăposturi forestiere de
stâncă și toate locurile dintre ele,
atât de mulți încât un ucigaș, spunem,
nu poate fi responsabil; dar multe
armele naturii-și
lucru supărător în ochii noștri ca ei
alunecă, poate mormăie, la a
ureche ascuțită, singura umbră constantă
în spatele tuturor acelor morți - de ce, asta
am fi noi, tăcuți de vinovăție, nemeritori
destinatarii darului solitar
care nu ne lasă decât oasele
de străini să se prăbușească și să se rostogolească
sub argumentele noastre.
Ei sunt fără cuvinte în repaus dar

încă nedorite, căci ei vorbesc
așa cum numai oasele pot, și totuși vom face
nu asculta. Arată-mi oasele
străini și devin nemulțumit.

Lament nedorit, Gedesp, Primul Imperiu

A văzut un trecut diferit. Unul care s-a lansat după alegeri nefăcute. A văzut familiarul prins în interiorul ciudățeniei. Înghesuiți în jurul focurilor, în timp ce vânturile urlă și lucruri noi se mișcau în întunericul de dincolo. Eșecul oportunităților l-a bântuit pe el și pe oamenii lui. Un rival stăruitor s-a strecurat ca un șarpe în catedralele pline de mușchi ale pădurilor cu ace, alunecând de-a lungul pâraielor de umbră, iar viața a devenit o perioadă în care să treacă prin ucideri morți de mult, încruntându-se la unelte de piatră sparte, diferite de orice s-a mai văzut până acum. Acesta-toate acestea-și dădu seama că era lent eșec care, în propriul său trecut, fusese evitat.

Prin ritualul lui Tellann. Sigilarea sufletelor vii în interiorul oaselor și cărnii neînsuflețite, prindere de scântei în ochi ofisiți.

Aici, în acest alt trecut, în acel alt loc, nu existase niciun ritual. Iar gheața care era în propriul său tărâm jucăria Jaghut-ului de aici a ridicat bariere nedorite. Peste tot lumea s-a micșorat. Desigur, astfel de provocări s-au confruntat înainte. Oamenii au suferit, mulți au murit, dar s-au luptat și au supraviețuit. De data aceasta, însă, a fost diferit.

De data aceasta, au fost străini.

Nu știa de ce i se arăta asta. O istorie falsă absurd de detaliată pentru a-l chinui? Prea elaborat, prea încordat în conceptualizarea sa. Avea răni reale care puteau fi rupte. Da, viziunea l-a batjocorit, dar la o scară mai largă decât cea a propriilor eșecuri personale. I s-a arătat slăbiciunea inerentă a propriului soi – simțea sentimentele acelor ultimi supraviețuitori din acea altă lume, amară, cunoștințele tulburi despre lucruri care se apropiau de sfârșit. Sfârșitul familiilor, sfârșitul prietenilor, sfârșitul copiilor. Nimic de urmat.

Sfârșitul, de fapt, al singurului lucru niciodată pus sub semnul întrebării. *Continuare. Ne spunem că fiecare dintre noi trebuie să treacă, dar că oamenii noștri vor trăi. Aceasta este rădăcina pivotantă adânc îngropată care ne hrănește însăși dorința de a trăi. Tăiați acea rădăcină și*

viața se estompează. Sângerând uscat și incolor, se estompează.

A fost invitat să plângă pentru ultima oară. Să plângă nu pentru el însuși, ci pentru specia lui.

Când a căzut ultima lacrimă sărată a Imasului? Solul care l-a primit a simțit gust de diferența față de toți cei care au venit înainte? A fost mai amar? A fost mai dulce? A înțepat pământul ca acidul?

Putea vedea acea lacrimă, picătura ei mortală târâtă în infinit, o călătorie prea lentă pentru a fi măsurată. Dar știa că ceea ce vedea era o vanitate. Ultimul care a murit fusese cu ochi uscați – Onos Toolan fusese martor la acest moment în acest trecut fals – nenorocitul curajos zăcând legat și sângerând și așteptând lama de fildeș cu dinți de cremene în mâna unui străin. Erau și ei flămânzi, disperați, acei străini. Și l-ar ucide pe Imass, ultimul din felul lui, și l-ar mânca. Lasă-i oasele crăpate și tăiate împrăștiate pe podeaua acestei peșteri, împreună cu toate celelalte, și apoi, într-o groază superstițioasă bruscă, străinii aveau să fugă din acest loc, fără a lăsa nimic în urmă, ca nu cumva fantomele nedreptățite să le găsească pe căile bântuirii. .

În acea altă lume, sfârșitul genului lui Tool a venit la tăierea unui cuțit.

Cineva urla, carnea întinsă până la izbucnire de un val de furie.

Copiii Imass, care nu erau deloc copii, dar totuși moștenitori, inundaseră lumea cu gustul sângelui Imass pe limbi. Încă o carieră vânată în uitare, cu nimic mai mult decât o vagă neliniște adăpostită adânc în interior, semnul păcatului, oroarea unei prime crime.

Fiul îl devorează pe tată, inimă a o mie de mituri, o mie de povești pe jumătate uitate.

Empatia a fost excoriată de la el. Urletul pe care îl auzi se ridica din propriul gât. Furia îi bătea ca pumnii în corpul lui, un lucru demonic dornic să iasă.

Vor plăti-

Dar *nu* . Onos Toolan a mers clătinându-se mai departe, cu picioarele legate de piele scârțâind de mușchi și lichen înghețați. Ar ieși din această soartă nenorocită și vicioasă. Înapoi în paradisul lumii dincolo de moarte, unde ritualurile aduceau atât blestem, cât și mântuire. Nu s-ar întoarce. Era orb ca o fiară condusă pe marginea stâncii, dar nu conta; ceea ce îl aștepta era o moarte mai bună decât această moarte...

Văzu un călăreț în față, o siluetă cocoșată și acoperită, în timp ce aștepta călare pe un cal slăbit și cenușiu din care nu curgea nicio suflare. A văzut un arc recurbat Rhivi strâns într-o mână osoasă, iar Onos Toolan și-a dat seama că-l cunoștea pe acest călăreț.

Acest moștenitor.

Instrumentul se opri la douăzeci de pași depărtare. — Nu poți fi aici.

Capul s-a înclinat ușor și sclipirea unui singur ochi a spart întunericul de sub capac. — Nici tu, vechi prietene, dar iată-ne.

— Îndepărtează-te, Toc cel Tânăr. Lasa-ma sa trec. Ceea ce așteaptă dincolo este ceea ce am câștigat. La ce mă voi întoarce - este al meu. Voi vedea din nou turmele, marele ay și ranagul, okralul și agkorul. Îmi voi vedea rudele și îmi voi alerga la umbra tenagului cu colți. Voi arunca un copil care râde pe genunchi. Voi arăta copiilor viitorul lor și le voi spune cum tot ceea ce suntem noi va continua, nesfârșit, pentru că aici voi găsi o eternitate de dorințe, pentru totdeauna împlinite.

— Toc, prietene, nu-mi lua asta. Nu lua nici asta, când tu și cei de la fel ați luat orice altceva.

— Nu te pot lăsa să treci, Tool.

Mâinile zdrobite ale instrumentului s-au închis în pumni. — Pentru dragostea dintre noi, Toc cel Tânăr, nu face asta.

O săgeată a apărut în cealaltă mână a lui Toc, muşcând coarda arcului şi, mai repede decât a putut înregistra Tool, racheta ghimpată a fulgerat şi a înjunghiat pământul la picioarele lui.

— Sunt mort, spuse Tool. — Nu mă poți răni.

— Suntem amândoi morți, răspunse Toc, cu vocea rece ca a unui străin. „Îți voi scoate picioarele de sub tine și rănile vor fi reale – te voi lăsa sângerând, schilodit, cu dureri groaznice. Nu vei trece.

Instrumentul a făcut un pas înainte. ' *De ce?* '

— Furia arde puternic în tine, nu-i așa?

„Abisul ia-o – am terminat cu lupta! Am terminat cu toate!

— Pe limba mea, Onos Toolan, este gustul sângelui Imass.

'Vrei să mă lupt cu tine? O să-ți imaginezi că săgețile tale slabe pot doborî un Imass? Am spart gâtul unui ranag de taur. Am fost stricat. Mântuit de un okral. Când amabilitatea mea vânează, ne dărâmăm cariera cu propriile

noastre mâini, iar acel triumf este cumpărat în oase rupte și durere.

O a doua săgeată se izbi în pământ.

— Toc-de ce faci asta?

— Nu trebuie să treci.

— Ți-am dat un nume Imass. Nu ți-ai dat seama de măsura acestei onoare? Nu știai că niciunul din felul tău nu i s-a dat vreodată așa ceva? Te-am sunat *prieten.* Când ai murit, am *plâns* .

„Te văd acum, în carne și oase, tot ce odată călărea osul”.

— Ai mai văzut asta înainte, Toc cel Tânăr.

'Eu nu-'

— Nu m-ai recunoscut. În afara zidurilor Coralului Negru. Te-am găsit, dar nici măcar chipul tău nu era al tău. Am fost schimbați, amândoi. Aș putea să mă întorc... Se clătina, apoi a continuat: „Aș putea să mă întorc, nu te-aș fi lăsat să treci pe lângă mine. Te-aș fi făcut să-ți dai seama.

'Nu conteaza.'

Ceva s-a rupt în interiorul lui Onos Toolan. Și-a întors privirea. — Nu, poate că nu.

— Pe câmpia Awl'dan, m-ai văzut căzând.

Instrumentul se clătină înapoi ca și cum ar fi lovit o lovitură. 'Nu am știut-'

— Nici eu, Tool. Și astfel adevărurile vin rotunde, cerc complet, cu toată eleganța unui blestem. Nu te-am cunoscut în afara Black Coral. Nu m-ai cunoscut pe câmpie. Destinele au o modalitate de... de a *se potrivi* . Toc făcu o pauză, apoi șuieră un râs amar. — Și îți amintești când ne-am întâlnit la poalele lui Morn? Uită-te la noi acum. Eu sunt cadavrul ofilit, iar tu... Părea să tremure, ca și cum ar fi lovit o lovitură invizibilă, apoi și-a revenit. — Pe câmpie, Onos Toolan. Pentru ce mi-am dat viața? Iti amintesti?'

Amărăciunea din gura lui Tool era de nesuportat. Voia să țipe, voia să-și smulgă ochii. ' *Viețile copiilor.* '

— Poţi să faci la fel?

Mai adânc decât orice săgeată, Toc a lovit cu cuvintele sale groaznice. — Știi că nu pot, spuse Tool într-o râpă.

— Nu o vei face, vrei să spui.

' *Nu sunt copiii mei!* '

— Ai găsit furia Imass-ului de care au scăpat, Instrument, cu Ritualul. Ai văzut adevărul din alte trecute. Și acum ai fugi-ai fugi de toate. Chiar crezi, Onos Toolan, că vei găsi pacea? Pace în auto-amăgire? Lumea asta din spatele meu, cea pe care o cauți atât de mult, te vei infecta

cu minciunile pe care ți le spui. Râsul fiecărui copil va suna gol, iar privirea din ochiul fiecărei fiare vă va spune că vă văd cu adevărat.

A treia săgeată i-a lovit umărul stâng, l-a învârtit, dar nu l-a doborât. Îndreptându-se, Tool întinse mâna să apuce arborele. L-a rupt și a scos capătul cântărit. În spatele lui, vârful de silex și axul de lățimea unei mâini au căzut la pământ. — Ce-ce vrei de la mine?

— Nu trebuie să treci.

' *Ce vrei?* '

— Nu vreau nimic, Tool. *Nu* vreau *nimic* . Și a mai lovit o săgeată.

— Atunci ucide-mă.

— Suntem morți, spuse Toc. — Asta nu pot face. Dar te pot opri. Întoarce-te, Onos Toolan. Întoarce-te.'

— La ce?

Toc cel Tânăr ezită, parcă nesigur pentru prima dată în această întâlnire brutală. — Suntem vinovaţi, spuse el încet, de atâtea trecute. Vom fi vreodată obligați să răspundem pentru *vreunul* dintre ei? Aștept, vedeți, ca destinele să se potrivească. Aştept frumuseţea otrăvitoare.

— Vrei să te iert, ai tăi, Toc cel Tânăr?

„Odată, în orașul Mott, am rătăcit într-o piață și m-am trezit în fața rândurilor șirurilor de maimuțe, locuitorii mlaștinilor. M-am uitat în ochii lor, Instrument, și le-am văzut suferința, dorul, crima lor cumplită de a trăi. Și cu toate acestea, știam că pur și simplu nu erau suficient de inteligenți. A refuza iertarea. Imasule, ești. Asa de. Nu ne iertați. Să nu ne ierți *niciodată* !

— Să fiu eu arma urii tale de sine?

'Imi doresc sa fi stiut.'

În acele patru cuvinte, Tool și-a auzit prietenul, un bărbat prins în capcană, luptându-se să-și amintească de sine.

reluă Toc. — După Ritual, ei bine, ai ales inamicul greșit pentru războiul tău nesfârșit de răzbunare. Ar fi fost mai corect, nu crezi, să proclamăm un război împotriva noastră, oamenii. Poate, într-o zi, Silverfox își va da seama de asta și va alege pentru armatele ei de strigoi un nou inamic. Apoi a ridicat din umeri. — Dacă aș crede în dreptate, adică... dacă mi-aș imagina că ea este capabilă să vadă suficient de clar. Că tu și numai tu, T'lan Imass, sunteți în poziția de a prelua actul necesar de răzbunare - pentru acele maimuțe squall, pentru toate așa-zisele

creaturi mai mici care au căzut și au căzut vreodată în dorințele noastre zgomotoase.

El rostește cuvintele morților. Inima îi este rece. Unicul său ochi vede și nu se sfiește. El este... chinuit. „La asta te așteptai”, a întrebat Tool, „când ai murit? Dar Poarta lui Hood?

Dinții străluceau. — Încuiat.

'Cum poate fi asta?'

Următoarea săgeată i-a despărțit rotula dreaptă. Urlând de agonie, Tool sa prăbușit. Se zvârcoli, focul sfâșiindu-i piciorul. Durerea... în atâtea straturi, îndoindu-se în jur – rana, uciderea unei prietenii, moartea iubirii, istoria răsturnându-se într-un val de cenuşă.

Copitele de cai se apropie încet.

Clipind din lacrimi din ochi, Tool se uită în sus la fața devastată și pe jumătate putrezită a vechiului său prieten.

— Onos Toolan, *eu sunt lacătul.* '

Durerea era copleșitoare. Nu putea vorbi. Transpirația îi ustura ochii, mai amară decât orice lacrimă. *Prietenul meu. Singurul lucru rămas în mine - este ucis. L-ai ucis.*

— Întoarce-te, spuse Toc pe un ton de oboseală incomensurabilă.

„Eu... nu pot să merg...”

— Asta se va ușura, odată ce te vei întoarce. Odată ce îți retragi traseul, cu atât te îndepărtezi mai mult... de mine.

Cu mâinile mânjite de sânge, Tool a scos săgeata care ieșea din genunchi. Aproape că a leșinat în valul de agonie care a urmat și a rămas întins gâfâind.

— Găsește-ți copiii, Onos Toolan. Nu din sânge. A spiritului.'

Nu există, ticălosule. După cum ai spus, tu și oamenii tăi i-ai ucis pe toți. Plângând, se strădui să stea în picioare, răsucindu-se în timp ce se întoarse cu fața spre drumul în care venise. Dealuri împânzite de stânci, un cer cenușiu în coborâre. *Le-ai luat pe toate...*

— Și suntem departe de a fi terminat, spuse Toc în spatele lui.

Acum lepăd dragostea. Îmbrățișez ura.

Toc nu a spus nimic la asta.

Târându-și piciorul mutilat, Tool porni.

Toc cel Tânăr, care fusese cândva Anaster Primul Născut din Sămânța Moartă, care fusese cândva un soldat Malazan, cu un ochi și fiul unui tată dispărut, s-a așezat pe

calul său strigoi și l-a privit pe războinicul frânt șchiopătând până la distanță. de dealuri.

Când, în cele din urmă, Tool a trecut peste o creastă și apoi a dispărut în spatele ei, Toc își lăsă privirea. Ochiul lui singuratic rătăcea peste petele de sânge de pe ierburile moarte, de săgețile sclipitoare, una ruptă, cealaltă nu și de cele care ieșeau din pământul pe jumătate înghețat. Săgeți modelate de propriile mâini ale lui Tool, cu atâta timp în urmă pe o câmpie îndepărtată.

S-a înclinat brusc înainte, ghemuindu-se ca un copil înjunghiat de intestine. O clipă mai târziu a izbucnit un suspine nenorocit. Trupul îi tremura, oasele scârțâind în alveole uscate, în timp ce plângea, fără lacrimi, fără scurgeri decât sunetele care îi împingeau pe lângă gâtul ofilit.

O voce a izbucnit de la câțiva pași depărtare: — Să te oblig la astfel de lucruri, Herald, nu-mi face plăcere.

Strângându-se cu un geamăt, Toc cel Tânăr s-a îndreptat în şa şi şi-a fixat privirea asupra străvechiului turnător de oase care stătea acum în locul unde fusese Tool. A dezvăluit dinții plictisiți și uscați. — Mâna ta era mai rece decât a lui Hood, vrăjitoare. Îți imaginezi că Hood este mulțumit că i-ai furat Heraldul? Dacă îl folosești așa cum vrei? Acest lucru nu va rămâne fără răspuns...

— Nu am de ce să mă tem de Hood...

ai *motive să te temi de mine, Olar Ethil!* '

— Și cum mă vei găsi, Dead Rider? Stau aici, dar nu aici. Nu, în lumea vie sunt înghesuit sub blănuri, dorm sub stele strălucitoare...

— Nu ai nevoie de somn.

Ea a râs. — Păzit bine de un tânăr războinic – unul pe care l-ai cunoscut bine, nu? Unul pe care îl urmărești noaptea, acolo în spatele ochilor lui - și da, când am văzut adevărul, de ce, mi-a dovedit calea către tine. Și mi-ai vorbit, cerșind pentru viața lui, pe care am acceptat-o în grija mea. Totul a dus... la asta.

— Și iată, mormăi Toc, renunțasem să mai cred în rău. Câți alții intenționați să abuzați?

— Câte am nevoie, Herald.

'Te voi gasi. Când celelalte sarcini ale mele vor fi în sfârșit gata, jur că te voi găsi.

„Pentru a realiza ce? Onos Toolan este despărțit de tine. Și, mai important, de la felul tău. Ea făcu o pauză, apoi adăugă cu un mârâit pe jumătate: — Nu știu ce ai vrut

să spui cu gunoiul acela pe care ai reușit să-l scoți, despre Tool și-a găsit copiii. Am nevoie de el pentru alte lucruri.

— Am luptat pentru a elibera de tine, bonecaster. A văzut... a auzit...

— Și nu a reușit să înțeleagă. Onos Toolan te urăște acum. Gândește-te la asta, gândește-te la profunzimea dragostei lui și știi că pentru un Imass ura este și mai adâncă. Întreabă-l pe Jaghut! Este făcut și nu poate fi niciodată reparat. Pleacă de aici, Herald. Acum te eliberez.

— Aştept cu nerăbdare, spuse Toc, adunând frâiele, data viitoare când ne întâlnim, Olar Ethil.

Ochii lui Torrent s-au deschis brusc. Stele în pete încețoșate, cu nuanțe de jad, se învârteau deasupra capului. Respiră adânc, dar zdrențuit, tremura sub blănuri.

Vocea trosnitoare a lui Olar Ethil a tăiat întunericul. — Te-a prins?

Nu se grăbea să răspundă la asta. Nu de data asta. Încă simțea aura uscată și mucegăită a morții, încă mai auzea bătăile copitelor.

Vrăjitoarea a continuat: „S-a terminat mai puțin de jumătate din noapte. Dormi. Îl voi ține de tine acum.

S-a ridicat. — De ce ai face asta, Olar Ethil? În plus, a adăugat el, visele mele îmi aparțin mie, nu ție.

Râsete zguduitoare se îndreptară spre el. — Îi vezi ochiul singuratic? Cum strălucește în întuneric ca o stea? Auzi urletul lupilor răsunând din groapa goală a celui pe care l-a pierdut? Ce vor fiarele de la el? Poate că îți va spune când, în sfârșit, te va călărește.

Torrent mușcă o replică, alege alta: „Eu scap. Întotdeauna fac.'

Ea mormăi. 'Bun. El este plin de minciuni. Te-ar folosi, așa cum morții obișnuiesc să facă muritorilor.

În noaptea Torrent și-a descoperit dinții. 'Ca si tine?'

— La fel ca mine, da. Nu există niciun motiv să o negăm. Dar ascultă bine, trebuie să părăsesc partea ta pentru o vreme. Continuați spre sud în călătoria dvs. Am trezit izvoare străvechi – calul tău le va găsi. Mă voi întoarce la tine.

— Ce vrei, Olar Ethil? Sunt nimic. Oamenii mei au plecat. Rătăcesc fără scop, fără să-mi pese dacă trăiesc sau mor. Și nu te voi servi - nimic din ce poți spune nu mă poate obliga.

— Mă crezi un tiran? Eu nu sunt. Sunt un bonecaster - știi ce este asta?

'Nu. O vrajitoare.'

— Da, asta va fi, pentru început. Spune-mi, știi ce este un Soletaken? Un D'ivers?

'Nu.'

— Ce știi despre Zeii Bătrâni?

'Nimic.'

A auzit ceva ca un mârâit, iar apoi ea a spus: „Cum pot trăi oamenii tăi, atât de pătrunși în ignoranță? Ce este istoria pentru tine, războinicul Awl'dan? O mulțime de minciuni pentru a-ți câștiga gloria. De ce te temi atât de adevărul lucrurilor? Momentele mai întunecate ale trecutului tău - tu, tribul tău, întreaga umanitate? Au fost mii de oameni ai mei care nu s-au alăturat Ritualului lui Tellann - ce sa întâmplat cu ei? De ce, ai făcut-o. Indiferent unde s-au ascuns, i-ai găsit. Oh, în rare ocazii a fost reproducere, un amestec căzut de sânge, dar de cele mai multe ori astfel de întâlniri se terminau cu măcel. Ai văzut pe fețele noastre ciudatul și familiarul - care dintre cele două te-a speriat cel mai mult? Când ne-ai tăiat, când ne-ai cioplit carnea din oase?

— Vorbești prostii, spuse Torrent. — Spune-mi că ești Imass, de parcă ar trebui să știu ce înseamnă asta. Eu nu. Nici nu-mi pasă. Popoarele mor. Ei dispar din lume. Este așa cum a fost și va fi mereu.

'Esti un prost. Din sângele meu străvechi curgea fiecare flux de Soletaken și D'ivers. Și sângele meu, ah, nu era decât *jumătate* de masă, poate chiar mai puțin. Sunt bătrân dincolo de imaginația ta, războinică. Mai vechi decât lumea asta. Am trăit în întuneric, am umblat în cea mai pură lumină, am aruncat blesteme asupra umbrei. Mâinile mele erau ciobite de piatră, ochii mei au dat naștere primelor focuri care se înghesuiau, picioarele mi-au întins la primul copil muritor. Sunt cunoscut sub atât de multe nume, chiar dacă le-am uitat pe majoritatea.

Ea se ridică, cu corpul ei ghemuit atârnând blănuri putrede, părul ridicându-se ca o aură de nebunie pentru a-i înconjura fața ofilită și înaintă să stea deasupra lui.

Un fior brusc îl cuprinse pe Torrent. Nu se putea mișca. S-a chinuit să respire.

Ea a vorbit. „Părți din mine dorm, chinuite de boală. Alții se năpustesc în furia furtunilor de vară. Eu sunt băutorul de ape de naștere. Și sânge. Și ploaia plânsului și uleiul calvarului. Nu am mințit, muritorule, când ți-am spus că spiritele pe care le închini sunt copiii mei. Eu sunt

aducătorul unei recompense ale unui pământ. Eu sunt hoțul crud al lipsei, semănătorul suferinței.

— Atâtea nume... Eran'ishal, Mama Eres'alului, prima și cea mai sentimentală alegere a mea. Ea părea să tresare. 'Rath Evain la Forkrul Assail. Cățea de piatră la Jaghut. Am avut o față în întuneric, un fiu în umbră, un nenorocit în lumină. Am fost numită Mama de Sub Munte, Ayala Alalle care îngrijește Grădinile Lunii, așteptându-și mereu iubitul. Sunt Burn, zeița adormită, în ale cărei vise viața înflorește fără sfârșit, chiar dacă acele vise se răsucesc în coșmaruri. Sunt împrăștiat până la marginea Abisului, posesor a mai multor fețe decât oricare alt Bătrân. Ea a rupt o mână ofilit, osoasă, cu unghiile lungi și așchiate, și și-a ondulat încet degetele. — Și se gândește să mă vâneze! Capul i se înclină pe spate spre cer. — Înlănţuieşte-ţi servitorii, Hood! L-a fixat încă o dată cu privirea. ' *Spune-mi, muritor! Te-a prins?* '

Torrent se uită la ea. O mârgă bătrână trosnind de venin și furie. Respirația ei moartă mirosea a șerpi printre stânci. Degetele de onix ale ochilor ei străluceau de batjocura vieții. — Poate, spuse el, ai fost cândva toate acele lucruri, Olar Ethil. Dar nu mai. Totul ți-a fost rupt, nu-i așa? Răspândit și pierdut, când ai renunțat la viață - când ai ales să devii acest lucru de oase...

Mâna aceea s-a aruncat în jos, închisă în jurul gâtului lui. A fost ridicat de la pământ de parcă ar fi cântărit mai puțin de un orthen, aruncat. Lovindu-se cu putere pe un umăr, respirația șuierând din plămâni, pe jumătate orb și incapabil să se miște.

Ea apăru deasupra lui, cu dinții putrezici sclipind ca niște cioturi de cuarț fumuriu. 'Mi-am promis! Cățeaua de piatră se va trezi încă o dată, în vânturi de ciumă și lăcuste devoratoare, în incendii și în praful și nisipul înecați! Și veți cădea unul peste altul, sfâșiind carnea cu dinții și unghiile! Vei alege răul cu cea mai deplină cunoaștere a ceea ce faci - Eu vin, muritor, pământul trezit la judecată! Și vei îngenunchea, implorând, cerșind-voi fii, om, vei face patosul tău epitaf, căci nu-ți voi da nimic, nu-ți voi da nici măcar o clipă de milă! Gâfâia acum, un burduf inutil de respirație neîncălzită. Ea tremura de o furie cumplită. ' *Ți-a vorbit?* '

Torrent se ridică. — Nu, spuse el printre dinţi strânşi. Întinse mâna până la vânătăile umflate de pe gât.

'Bun.' Și Olar Ethil s-a întors. — Dormi, atunci. Te vei trezi singur. Dar să nu crezi că ai scăpat de mine, să nu

crezi asta. O pauză și apoi: „El este plin de minciuni. Ai grijă de el.

Torrent se aplecă înainte, uitându-se la pământul pătat de rouă dintre picioarele lui strâmbe. A închis ochii. *Voi face cum îmi ceri. Când va veni timpul, voi face cum îmi ceri.*

S-a trezit cu urletul lupilor. Setoc se ridică încet, își trecu mâna prin încurcăturile părului ei măturat, apoi își trase patul mai aproape de corp. Zori falși se stingeau, aproape înecați de strălucirea tăieturii de jad. În timp ce ecourile acelor urlete s-au stins, Setoc și-a înclinat capul - oare altceva a trezit-o? Ea nu putea fi sigură. Liniștea nopții îi îmbrățișă – ea aruncă o privire spre forma nemișcată a lui Cafal. L-ar fi epuizat. În fiecare noapte, de când începuseră această călătorie, el căzuse într-un somn adânc, de îndată ce masa lor meschină se terminase.

Pe măsură ce ochii ei s-au adaptat, ea îi putea distinge fața. Devenise slăbit, îmbătrânit de privare. Ea știa că nu a atins încă al treizecilea an de viață, dar părea cu zeci de ani mai în vârstă. Zăcea ca un mort, totuși ea simțea din el vise tulburi. Era disperat să se întoarcă în tribul său.

' *Ceva groaznic este pe cale să se întâmple.* Aceste cuvinte ieșiseră din el din nou și din nou, o litanie de spaimă, o cântare care-i scotea respirația chinuită în timp ce alerga.

Ea a simțit un miros, o mucegă bruscă în aerul rece și uscat. Viziuni de fecunditate ciudată îi fluturau în ochi, de parcă prezentul se desprindea, dezvăluind acest peisaj din cele mai vechi timpuri.

O oaza, o gradina naturala bogata in culoare si viata. Printre frunze de palmier cântau păsări iridescente. Maimuțele zbârneau, gura pătată de fructe suculente. O lume minusculă, dar una completă, aparent neschimbătoare, neatinsă de felul ei.

Când a văzut norul cenușiu apropiindu-se, a lovit-o o inexplicabilă disperare sumbră și a gâfâit cu voce tare. Ea a văzut praful așezându-se ca ploaia, o patina plictisitoare acoperind frunzele, globurile de fructe, balta de apă odată limpede. Și totul a început să moară.

În câteva momente nu mai era decât putregaiul înnegrit, picurând pe buloanele palmelor. Maimuțele, acoperite de răni curgătoare, cu părul căzut, s-au ghemuit și au murit. Păsările au căutat să fugă, dar au ajuns pe

pământul cenușiu, fâlfâind și zvâcnind, apoi căzând nemișcate.

Oaza s-a secat. Vânturile au dus ce rămăseseră și nisipurile s-au închis în jurul izvorului până când a dispărut și el.

Setoc a plâns.

Ce făcuse asta? O forță naturală? A erupt vreun munte pentru a umple cerul cu cenușă otrăvitoare? Sau a fost suflarea amară a unui zeu? Ars oare vreun oraș nenorocit, aruncând în aer alchimii acide? A fost această profanare un accident sau a fost deliberată? Ea nu avea răspuns la asemenea întrebări; ea nu avea decât cedarea lor crudă a durerii.

Până când o suspiciune s-a ridicat de sub tristețea ei, înspăimântătoare și îngrozitoare. *Era... era o armă. Dar cine duce războiul tuturor viețuitoarelor? Chiar pe pământul însuși? Ce ar putea fi câștigat? A fost doar... prostie?* Setoc se scutură. Nu-i plăceau astfel de gânduri.

Dar această mânie pe care o simt, aparține lupilor? Fiarelor de pe tronurile lor uitate? Nu, nu doar ei. Este furia fiecărei victime neintenționate. Este furia nevinovaților. Zeul al cărui chip nu este uman, ci viața însăși.

Ea se apropie...

Setoc surprinse acum o mulțime de forme vagi în întuneric, întorcându-se, apropiindu-se. Curios în felul tuturor lupilor, dar precaut. Vechile amintiri le-au lăsat cicatrici pe suflet și știau ce însemna prezența acestor intruși cu două picioare pentru ei, pentru cei din felul lor.

Îi simțeau mirosul lacrimilor. Copilul lor suferea și astfel lupii își învârteau spirala din ce în ce mai strânsă. Aducându-le căldura, adevărul solid al existenței lor – și aveau colți în fața oricărei amenințări. Dacă ar fi nevoie, ar muri în locul ei.

Și știa că nu merita nimic din toate astea.

Cum m-ai găsit? După atâta timp? Te văd, mamă cu nasul cenușiu, am fost ultimul care ți-a alăptat tetinele? Ți-am băut din toată puterea până când ai rămas cu oase dureroase, mușchi defectați? Văd norii în ochii tăi, dar ei nu pot ascunde dragostea ta - și iubirea este cea care îmi frânge inima.

Totuși, ea întinse mâna.

Câteva clipe mai târziu, a simțit că capul lat se ridică sub el.

Mirosurile calde, familiare de altădată au asaltat-o, usturându-i ochii. — Nu trebuie să stai, șopti ea. — Unde mă duc... vei fi vânat. Ucis. Ascultă la mine. Găsiți ultimele locuri sălbatice - ascundeți-vă acolo pentru totdeauna. Fiți liberi, dragii mei...

Îl auzi pe Cafal trezindu-se, îi auzi mormăitul înfundat de șoc. Șapte lupi își înghesuiau tabăra mică, timizi ca niște copii nepoftiti.

Mama ei se apropie, blana alunecând pe lungimea brațului lui Setoc. — Trebuie să pleci, îi șopti ea fiarei. 'Vă rog.'

— Setoc, spuse Cafal. — Ei aduc magie.

'Ce?'

— Nu poți simți puterea – atât de aspră, atât de neîmblânzită – dar cred că da, o pot folosi. Un labirin, suficient de aproape, bariera se simte subțire ca o frunză. Ascultă, dacă alergăm în ea, cred...

— Știu, spuse ea cu un cârcăn, sprijinindu-și greutatea de lupoaică, atât de solidă, atât de reală, atât de sigură. — Știu, Cafal, cadoul pe care îl aduc.

— Poate, spuse el cu o emoție crescândă, în timp ce își trăgea păturile deoparte, putem ajunge acolo la timp. Putem salva...

— Cafal, nimic din toate astea nu este pentru tine. Nu intelegi *nimic* ? Nu este pentru tine!

Îi întâmpină privirea fără să clipească – zorii păleau în sfârșit cerul – și apoi dădu din cap. — Atunci unde te vor conduce? Tu stii?'

Se întoarse de la disperarea lui. — O, Cafal, chiar ești un prost. Bineînțeles că ne întoarcem în tabăra tribului tău. Nicio altă cale nu este posibilă, nu mai este posibilă.

— Eu–nu înțeleg.

'Știu. Nu contează. E timpul să plecăm.

Destriantul Kalyth cercetă orizontul de sud, golul explozit, neuşurat, dezvăluit în lumina lipsită de ton a soarelui răsărit. — Atunci, unde sunt mâinile mele de foc, mormăi ea? Se întoarse către cei doi însoțitori epuizați. — Înțelegi, nu-i așa? Nu pot face asta singur. Pentru a conduce oamenii tăi, am nevoie de ai mei. Trebuie să mă uit în ochi puțin diferiți de ai mei. Am nevoie să le văd durerile venind în zori, somnul încă pe fețele lor - spiritele se descurcă, trebuie să-i văd tușând noaptea liber și apoi pisând un râu aburind!

K'Chain Che'Malle o priveau cu ochii lor reptilieni, neobișnuiți, neomeniți.

Frustrarea imploratoare a lui Kalyth s-a scurs, iar ea și-a concentrat atenția asupra Sag'Churok, întrebându-se ce văzuse el - acei paisprezece strigoi Jaghut, bătălia care, acum era clar, i-a eradicat complet pe urmăritorii lor. De data asta, oricum. A fost ceva diferit în K'ell Hunter? Ceva care ar putea fi... neliniște?

— Ai vrut un Destriant, se răsti ea. — Dacă credeai că asta înseamnă o rodară cu ochi de căprioară, trebuie să fie în sfârșit clar cât de greșit ai greșit. Ceea ce mi se dă, intenționez să folosesc - înțelegi? Totuși, cu toată bravada, și-a dorit să aibă puterea de a-i lega pe acei Jaghut de voința ei. Și-ar fi dorit să fie cu ei chiar acum. *Încă nu uman, dar, ei bine, mai aproape. Da, apropiindu-te.* Ea pufni și se întoarse pentru a studia sudul.

— Nu are rost să aşteptăm pe aici, nu-i aşa? Continuăm.

„ Destriant ”, îi șopti Sag’Churok în minte, „rămâm *fără timp. Inamicul nostru se apropie din ce în ce mai mult - nu, nu ne vânează pe noi trei. Îi vânează pe Înrădăcinați, ultimul nostru refugiu în această lume.* '

„Suntem ultimii din felul nostru”, a spus ea, „și probabil că ți-ai dat seama până acum, în această lume și în orice alta, că nu există *refugiu* .” *Lumea te găsește. Lumea te vânează.*

Era timpul, încă o dată, să călărească pe Gunth Mach ca și cum ea nu ar fi altceva decât o fiară, Sag'Churok greoiind lângă ei, cu lame masive de fier prind strălucirile soarelui în spasme orbitoare. Pentru a vedea micile creaturi pornind de la ierburile înnodate și se îndepărtează în panică. Cufundându-se prin norii de muschi despărțiți de prora capetelor de reptiliene și de cufărurile largi și pline.

Să simt atingerea vântului ca și cum ar fi o mângâiere a unui străin, uimind în familiaritatea ei nedorită, amintindu-i din nou și din nou că încă mai trăiește, că ea face parte din carnea lumii, luptă pentru totdeauna cu decăderea, urmându-i urmele. Nimic din toate nu părea real, de parcă ar fi așteptat pur și simplu ca realitatea să o ajungă din urmă. În fiecare zi transmitea același mesaj și în fiecare zi îl întâmpina cu aceeași confuzie uluită și cu aceeași precauție.

Acești K'Chain Che'Malle nu simțeau nimic din toate astea, credea ea. Nu au gândit ca ea. Totul era un gust, un miros-gânduri și sentimente, soarele foarte ușor, toate

curgând într-un roi de curenți. Existența a fost un ocean. Se putea patina la suprafață, agățandu-se de puțin adânc, sau se putea plonja în adâncuri, până când craniul scârțâia la presiune. Știa că o vedeau pe ea și pe cei din neamul ei ca fiind timizi, înspăimântați de misterul adâncurilor neplăcute. Creaturi care se zbate de frici, îngrozite să se înece până la genunchi în adevăruri.

Dar Matrona ta vrea să aluneci în adâncuri, să-mi găsești lumea vulnerabilităților - să afli ce facem pentru a le învinge. Cauți noi strategii de viață, cauți secretul succesului nostru. Dar nu înțelegi, nu-i așa? Secretul nostru este anihilarea. Îi anihilăm pe toți ceilalți până nu mai rămâne niciunul, apoi ne anihilăm unul pe altul. Până plecăm și noi.

Un secret atât de minunat. Ei bine, ea le-ar da, dacă ar putea. Marile ei lecții de supraviețuire și numai ea ar fi auzit urletul strigător al fantomelor care îi năvăleau sufletul.

Călărind pe spatele lui Gunth Mach, lui Kalyth îi mâncăriu mâinile. Destinele se apropiau. *Îmi voi găsi mâinile de foc și te vom folosi, Sag'Churok. Tu și Gunth Mach și toți cei din felul tău. Vă vom arăta ororile lumii moderne din care doriți să faceți parte.*

Se gândi la inamicul lor groaznic, ucigașii fără chip ai K'Chain Che'Malle. Ea s-a întrebat de acest război genocid și a bănuit că, în esență, nu era diferit de războiul în care oamenii au fost angajați de toate timpurile. *Este la fel, dar este și diferit. Este... naiv.*

Cu ceea ce urma, cu ceea ce avea să aducă... Kalyth simți o înjunghiere adâncă și răutăcioasă.

De milă.

Într-o linie neîntreruptă de la fiecare mamă la fiecare fiică, memoria a supraviețuit, perpetuând o istorie continuă a experienței. Gunth Mach a ținut în minte generații de vieți prinse într-o succesiune de decoruri care înfățișează colapsul inexorabil, decăderea, eșecul civilizației lor. Acest lucru a fost insuportabil. Cunoașterea era un țipăt neîncetat în sufletul ei.

Fiecare matronă a fost în cele din urmă înnebunită: nicio fiică, la ascensiunea în rol, nu a putut rezista mult timp potopului. Masculin K'Chain Che'Malle nu înțelegea asta; viețile lor erau perfect cuprinse, aromele de sine trunchiate și nesubtile. Loialitatea lor neclintită a fost susținută în ignoranță.

Ea căutase să spargă acest tipar, cu Sag'Churok, și făcând asta trăda izolarea inviolabilă a Matronelor. Dar nu i-a păsat. Tot ce se întâmplase înainte nu funcționase.

Își amintea că jumătate de continent s-a bătut la nivel și apoi a făcut neted ca un lac înghețat, pe care orașele se întindeau într-o scară distorsionată chiar și pentru ochii lui K'Chain Che'Malle, de parcă măreția și nebunia ar fi una și aceeași. Domuri suficient de mari pentru a înghiți insule, turnuri ondulate și turle ca vârfurile care călări pe spatele lui dhenrabi. Clădiri cu camere individuale atât de mari încât norii s-au format sub tavan, iar păsările locuiau acolo cu miile lor, fără să țină seama de cușca care le ținea. Și-a amintit de lanțuri muntoase întregi păstrate ca și cum ar fi fost opere de artă, cel puțin până când s-a realizat valoarea lor ca cariere pentru forțele cerului, pe vremea războaielor civile - când acei munți erau cioplitï până la cioturi. Și-a amintit că s-a uitat la felul ei în coloane de douăzeci de leghe lungi, în timp ce au pornit să întemeieze noi colonii. Ea stătea în picioare, scârțâind sub propria greutate, și a privit cum cincizeci de legiuni de soldați Ve'Gath - fiecare cinci mii de oameni puternici - marșă pentru a duce război împotriva Tartheno Tel Akai. Și ea era acolo când s-au întors, decimați, lăsând o urmă a propriilor morți care se întindea pe întreg continentul.

Ea și-a amintit de durerile de naștere ale Nah'ruk și apoi de agonia înfiorătoare a trădării lor. Arde orașe și cadavre la trei adâncimi pe câmpuri vaste de luptă. Haos și teroare în interiorul cuiburilor, țipetele nașterilor disperate. Și batjocura vicleană a valurilor de pe țărm, în timp ce o matronă pe moarte și-a scăpat ouăle în surf în speranța nebună că se va face ceva nou - un hibrid de virtuți cu toate defectele lepădate.

Și multe altele... fugind prin întuneric și fum orbitor... tăietura ghearelor unui Asasin. Adjudecare rece, bruscă. Viața se scurge, ușurarea binecuvântată care a urmat. Arome trezindu-se crude și amare în fiica care a urmat - căci nimic nu s-a pierdut, nimic nu s -a pierdut *vreodată* .

A *existat* o zeiță a lui K'Chain Che'Malle. Nemuritoare, atotștiutoare așa cum ar fi trebuit să fie astfel de lucruri. Zeița era Matrona, mahybe a uleiului etern. Odată, acel ulei fusese atât de puternic și de volum încât au fost necesare sute de Matrone ca vase sfinte.

Acum nu era decât unul.

Își putea aminti mândria, puterea a ceea ce fusese cândva. Și războaiele zadarnice s-au purtat pentru a da

dovadă acelui mândrie și a acelei puteri, până când ambele au fost complet șterse. Orașe dispărute. Nașterea pustiilor în jumătate din lume.

Gunth Mach știa că Gu'Rull încă mai trăia. Știa, de asemenea, că Asasinul Shi'gal era adjudecatorul ei. Dincolo de această căutare, a așteptat momentul moștenirii, când Acyl s-a predat în cele din urmă morții. Gunth Mach a fost un succesor demn? Shi'gal ar decide. Chiar și inamicul de pe Rooted, măcelul dezlănțuit pe coridoare și camere, nu ar avea nicio legătură cu lucrurile. Ea avea să treacă printre mulțimile panicate, căutând unde să se ascundă, cu trei Asasini urmărind-o.

Dorința de a trăi era cea mai dulce aromă dintre toate.

Purta în spate Destriantul, o femeie care nu cântărea practic nimic, iar Gunth Mach simțea tensiunea în mușchii ei mici, structura ei fragilă de oase. Chiar și un orthen își scoate colții în ultimele sale momente de viață.

Eșecul în această căutare a fost inacceptabil, dar în mintea lui Gunth Mach era și inevitabil.

Ea ar fi ultima Matronă și, odată cu moartea ei, va muri și zeița K'Chain Che'Malle. Uleiul s-ar scurge în praf și toată memoria s-ar pierde.

A fost la fel de bine.

Spirite de piatră, ce s-a întâmplat aici?

Sceptrul Irkullas descălecă încet, privind îngrozit câmpul de luptă pe jumătate îngropat. Ca și cum pământul s-ar fi ridicat pentru a-i înghiți pe toți, Barghast și Akrynnai amândoi. Corpuri zdrobite, membre rupte, fețe curățate ca și cum ar fi fost explodate de o furtună de nisip. Alții păreau umflați, pielea despicată și crăpată, de parcă bieții soldați ar fi fost gătiți din interior.

Corbii și vulturii zburau în cacofonie frustrată, curățând ceea ce nu era îngropat, în timp ce războinicii Akrynnai rătăceau în valea îngropată, smulgând cadavrele rudelor morți.

Irkullas știa că trupul fiicei sale era aici, undeva. Gândul i s-a strâns în stomac ca un nod bolnăvicios care leșie otrava, slăbind membrele, strângându-i respirația în gât. Îi era teamă de noțiunea de somn la sfârșitul acestei zile, de întoarcerea pândită a suferinței și a disperării. Stătea înghețat sub blănuri, cu pieptul dureros, zgomote de greață zvârcolindu-l prin el, fiecare respirație aspră și încordată - aproape de ghearele panicii.

Ceva neașteptat, ceva necunoscut, venise în acest război mărunt. Ca și cum spiritele pământului și stâncii s-ar convulsi de furie și, poate, de dezgust. *Cererea de pace. Da, asta mi-au spus spiritele, cu asta aici... asta... groază. S-au săturat de sângerarea noastră stupidă.*

Trebuie să facem pace cu Barghast.

Se simțea bătrân, epuizat.

Cu o zi în urmă, răzbunarea părea strălucitoare și pură. Răzbunarea era ascuțită ca un cuțit proaspăt șlefuit. Patru bătălii majore, patru victorii succesive. Clanurile Barghast au fost împrăștiate, fugind. Într-adevăr, a rămas doar unul, cel mai sudic, cel mai mare clan, Senan. Condus de cel numit Onos Toolan. Akrynnai avea trei armate care convergeau spre Conducătorul Războiului și tabăra lui.

Avem vagoane care scârțâie sub armele și armurile Barghast. Cufere pline cu monede străine. Mormane de blănuri ciudate. Bijuterii, bijuterii, covoare țesute, castroane cu tărtăcuțe și oale stângace din lut abia călit. Avem tot ce avea Barghast. Doar cadavrele care le-au deținut au fost îndepărtate. Cu excepția a zeci de prizonieri sparți.

Suntem un muzeu ambulant al unui popor pe cale să dispară.

Și totuși voi pleda pentru pace.

La auzirea asta, ofițerii săi s-au încruntat la spatele lui, crezându-l un bătrân cu inima zdrobită și ar avea dreptate să creadă asta. I-ar accepta comenzile, dar aceasta ar fi ultima dată. Odată ce s-au întors acasă, Sceptrul Irkullas va fi văzut – ar fi cunoscut tuturor – ca un „conducător în amurgul său gri”. Un om fără lumină a viitorului în ochii lui, un om care așteaptă moartea. *Dar vine la noi toți. Tot ceea ce ne temem vine la noi toți.*

Gafalk, care fusese printre avansați, s-a urcat și s-a oprit lângă propriul cal al Sceptrului. Războinicul a descălecat și a mers să stea în fața lui Irkullas. — Sceptre, am examinat creasta vestică a văii – sau ce a mai rămas din ea. Bătrâna Yara, a continuat el, vorbind despre purtătorul de cuvânt al Barghast dintre prizonieri, spune că odată a luptat în afara unui loc numit Pisica cu un ochi. El spune că craterele îi amintesc de ceva numit muniții Moranth, dar nu atunci când acele muniții sunt aruncate din cer, așa cum a făcut Moranth. În schimb, craterele arată ca cele făcute atunci când munițiile sunt folosite de malazani. Îngropat în pământ, aranjat să se aprindă dintr-o dată. Ridicând astfel pământul însuși. Un fel de grenadă. I-a numit înjurătoare...

— Știm că există o armată Malazan în Lether, spuse Irkullas, gânditor. Apoi clătină din cap. „Dă-mi un motiv pentru care sunt aici – să se alăture unei bătălii care nu au făcut-o ei? Omorându-l pe Akrynnai și pe Barghast...

— Barghast au fost cândva dușmani ai acestor malazani, Sceptre. Așa susține Yara.

— Totuși, cercetașii noștri au văzut semne ale forțelor lor? Duc vreo potecă din acest loc? Nu. Sunt *fantome ale lui Malazan* , Gafalk?

Războinicul și-a întins mâinile neputincios de consternare. — Atunci ce a lovit aici, Sceptre?

Furia zeilor. 'Vrăjitorie.'

O pâlpâire bruscă în ochii lui Gafalk. 'Letherii-'

— Cine ar putea fi încântat să-i vadă pe Akrynnai și Barghast distrugându-se unul pe altul.

— Se spune că malazanii le-au lăsat câțiva magi, Sceptre. Iar noul lor Ceda este un bătrân care este și cancelar, nu unul care să conducă o armată...

Dar Irkullas clătina deja din cap la propriile lui sugestii. — Nici măcar un Letherii Ceda nu poate ascunde o întreagă armată. Ai dreptate să fii sceptic, Gafalk.

O conversație sortită să se rotească și să-și devoreze propria coadă. Irkullas trecu pe lângă războinic și privi din nou valea ștearsă. — Descoperă cât mai mulți dintre războinicii noștri. La amurg, încetăm toate astfel de eforturi - lăsând restul pe pământ. Vom conduce noaptea înapoi cu rugul morților noștri. Și voi sta de veghe.

— Da, Sceptre.

Războinicul s-a întors la calul său.

Veghea, da, asta va fi . O noapte fără somn - ar lăsa flăcările strălucitoare să alunge boala din sufletul său.

Cel mai bine ar fi, hotărî el, dacă nu supraviețuiește să se întoarcă acasă. Un unchi sau văr ar putea juca ursul nepoților săi - altcineva, în orice caz. Mai bine, într-adevăr, dacă i s-a refuzat șansa de a dormi până în clipa morții sale.

O bătălie finală împotriva taberei Senan? Omorâți-i pe toți și apoi cad eu însumi. Sângerează în noroiul roșu. Și odată mort, îmi pot face pace... cu fantomele lor. Cu greu merită să continui acest război blestemat pe câmpiile de cenușă ale morții, prostia asta.

Dragă fiică, nu vei rătăci mult singură. Jur. Îți voi găsi fantoma și te voi proteja pentru totdeauna. Ca penitență pentru eșecul meu și ca dovadă a iubirii mele.

Se uită cu privirea în jur, de parcă în lumina care se stingea zilei ar putea să-i vadă spiritul plutitor, un spectru cu fața pătată de murdărie și ochi neîncrezători. Nu, ochi cu răbdarea celor veșnici eliberați. *Eliberat de toate acestea. Eliberat... de tot. Într-un loc nou. Unde nu crește boală înăuntru, unde trupul nu se strânge și nu se zvârcește, tresărind la strigăturile de sirenă ale fiecărei înmușcături, ale fiecărei dureri.*

Spirite de piatră, dă-mi pace!

Armata lui Maral Eb și-a dublat volumul, în timp ce supraviețuitorii din tabere distruse se clătinau din toate direcțiile – cu fața de rușine să trăiască atunci când soțiile, soții și copiii muriseră sub fierul perfidului Akrynnai. Mulți au sosit fără arme, tunși de armură, dovada că au fost înfrânți, au fugit în valuri de lașitate cu ochii mari. Se știa că apele reci se împrăștiau pe războinici în mijlocul bătăliei, chiar și pe războinicii Barghast, iar remorcherul curenților s-ar putea ridica într-un potop furibund unde toată rațiunea se îneca, unde evadarea era o nevoie care copleșește datoria și onoarea. Apele reci au lăsat fețele supraviețuitorilor cenușii și umflate, împuțite de vinovăție.

Dar Maral Eb fusese suficient de treaz de vestea înfrângerilor încât să nu arunce o judecată dreaptă asupra acestor refugiați cu ochii lor supărați. În mod clar, a înțeles că va avea nevoie de fiecare războinic pe care l-ar putea aduna, deși Bakal știa la fel de bine ca oricine cum astfel de războinici, cândva înecați în panică, erau acum sparți în interior - și mai rău, în clipa în care o bătălie se clătina pe punctul de sprijin, teroarea lor. s-ar putea întoarce. Ei puteau condamna bătălia, deoarece panica lor a inundat și i-a infectat pe toți ceilalți.

Niciun cuvânt nu venise de la Senan. Se părea că, cel puțin până acum, Akrynnai încă nu coborau asupra propriului clan al lui Bakal. În curând, Maral Eb avea să apuce armata Senan și să o revendice pentru el însuși. Și apoi îi va conduce pe toți împotriva înșelăciunii Sceptre Irkullas.

O mie de blesteme călăreau suflarea masei de războinici. Acum era evident că Akryn plănuiseră acest război de ceva timp, prelingând și în afară așa-zișii lor negustori ca spioni, lucrând spre momentul perfect pentru trădare. Cum altfel ar putea Sceptrul să adune asemenea forțe atât de repede? Căci fiecare refugiat a insistat că inamicul se numără în zeci de mii.

Bakal nu credea nimic. Acesta a fost războiul pe care Onos Toolan nu l-a dorit. Războiul *greșit* . Maral Eb a mers flancat de cei doi frați ai săi, iar în jurul acestia trei se afla o mulțime de idioți care se luptă, fiecare luptă să găsească cuvintele perfecte pentru a-i face pe plac noului lor conducător de război și a celor doi frați ai săi ucigași, ucigași. Argumente care aruncă săgeata vinei. Onos Toolan nu mai era în viață și deci mai puțin util ca țintă, deși au rămas niște reziduuri tulburi, ca niște pumni de rahat care așteptau orice rival dintre Senan. Acum erau Akrynnai-Irkullas și călăreții lui mincinoși, înșelători și spionați.

Până să ajungă această armată în tabăra Senan, ei aveau să ardă de furia dreaptă a victimelor nevinovate.

„ Orice are nevoie ”, spusese Strahl în pauza de prânz. Minciunile încetează să *fie false când destui oameni le cred, Bakal. În schimb, ei ard ca adevărurile eterne și vai de nebunul care încearcă să pire un pârâu pe asta. Te vor rupe în bucăți.* '

Cuvintele lui Strahl erau sănătoase, sunau clar și adevărat pe nicovală, lăsând dezgustul lui Bakal să-l mestece pe dinăuntru fără nicio ieșire. Durerea aceea s-a războit cu cea din cotul lui abia reparat, făcându-i pasul înțepenit și stânjenit. Dar niciunul nu a putut ataca rușinea și ura de sine care i-au închis un pumn în jurul sufletului. *Ucigașul lui Onos Toolan. Împingerea atât de puternică, încât și-a rupt brațul. Priviți-l, prieteni, și vedeți un adevărat Barghast White Face!* Auzise la fel de multe de la prietenii lui Maral Eb. În timp ce în spatele lui se plimbau cu greu pe tovarășii săi războinici din Senan, nimic nu se aseamănă cu ucigatorii triumfători ai lui Onos Toolan ei pretindeau că sunt. Tăcute, sumbre ca femeile de umăr la o înmormântare. *Pentru că împărtășim această crimă. Ne-a făcut să-l ucidem pentru a ne salva propriile vieți. Ne-a făcut lași. M - a făcut un laș.*

Bakal se simțea ca un bătrân și, de fiecare dată când privirea îi prindea acele trei spate late așezate ca niște păsări culegătoare de oase din capul potecii, era o altă piatră încinsă, aruncată în ceaun. În curând să fiarbă, da, furioasă până când oala înnegrită a fiert uscat. *Tot aburul acela inutil.*

Ce vei face cu oamenii mei, Maral Eb? Când Irkullas ne va spulberă din nou, unde vom alerga? Trebuia să se gândească. Trebuia să găsească o cale de ieșire din asta. Ar putea el și războinicii săi convingă restul clanului să-l refuze pe Maral Eb? Refuza acest război sinucigaș?

Strângând dinții, Bakal începu să înțeleagă poverile sub care lucrase Onos Toolan. Imposibilitatea lucrurilor.

Adevăratul război este împotriva prostiei. Cum aș fi putut să nu înțeleg asta? Oh, un răspuns ușor la această întrebare. Eram printre cei mai proști din mulți. Și totuși, Onos Toolan, ai stat în fața mea și mi-ai văzut ochii - mi-ai dat ceea ce nu meritam.

Și uită-te la mine acum. Când Maral Eb stă în fața mea, mă sufoc chiar la vederea lui. Înroșirea lui de triumf, zâmbetul lui, ochii beți. Sunt gata să-i vărs în față – și dacă aș avea mâncare în măruntaie, probabil că aș face exact asta, neputând să mă abțin.

Onos Toolan, ar fi trebuit să ne omorâți, fiecare războinic pe care l-ați adus cu tine. Termină cu proștii, termină cu noi toți, în schimb, ne lași moștenirea perfectă a idioției noastre. Maral Eb. Tocmai liderul pe care îl merităm.

Și pentru credința noastră deplasată, el va ucide pe toți.

Bakal și-a dezvăluit dinții până când vântul i-a uscat ca niște pietre coapte de soare. Nu ar face nimic. El l-ar sfida chiar și pe Strahl și pe tovarășii lui de aici. Ar fi dreptate până la urmă. Un ocean din el pentru a hrăni pământul însetat. Atâta timp cât nu a făcut nimic, nu a spus nimic.

Condu-ne, Maral Eb-ești devenit standardul adevărului Instrumentului. Tu ești avertismentul lui pentru noi, pe care am refuzat să-l luăm în considerare. Deci, războinicul Imass, la urma urmei, vei avea răzbunare.

Strahl vorbi lângă el. — Am văzut astfel de zâmbete, prietene, la războinicul pe care sunt pe cale să-l ucid – cei curajoși care își înfruntă moartea neclintit. Văd... un dispreț nebun, de parcă mi-ar spune: „Fă ce trebuie. Nu poți ajunge la mine - trupul meu, da, viața mea, dar nu sufletul meu. Condu-ți lama acasă, războinicul! Ultima glumă este pe tine! ” Râsul lui era un mârâit scăzut. — Și așa este, pentru că este o glumă pe care nu o voi primi până nu voi fi în locul lor, înfruntând propria mea moarte.

— Atunci, spuse Bakal, va trebui să aștepți. *Dar nu pentru mult timp. Și când va veni momentul, voi râde și eu de această glumă perfectă.*

Locul îi aparținea lui Stolmen, dar soția lui era cea care mergea în fruntea coloanei Gadra. Iar lui Sekara cel ticălos i-au raportat cercetașii în timpul lungului marș către tabăra

Senan, care se afla acum la mai puțin de jumătate de legă distanță.

Chipul soțului ei era încruntat în timp ce el mergea greoi la trei pași în spatele ei. Expresia nu aparținea totuși furiei jignite. Confuzia și teama erau sursele furiei lui, mizeria încurcată a omului neinteligent. Lucrurile se mișcau prea repede. Detaliile esențiale îi erau ascunse. Nu a înțeles și asta l-a speriat. Avea dreptul să fie. Sekara începea să-și dea seama că utilitatea lui se apropie de sfârșit - oh, existau avantaje să conducă prin el, dacă acea oportunitate ar apărea în urma luptei iminente pentru putere, dar mai bine un soț care și-a înțeles de fapt funcția titulară - asumând-o. era chiar necesar, din moment ce mulți dintre conducătorii de război din trecut fuseseră femei. Deși, adevărul să fie spus, astfel de femei erau invariabil războinice, având statutul de militanți cu experiență.

Sekara dusese multe bătălii, desigur, în stilul ei. Ea pusese asedii, în corturi și în iurte. Ea scoase sânge sub blănurile din armura nopții, băgase cuțite - figurat și literal - în inimile a zeci de îndrăgostiți. Ea dezlănțuise ambuscade de precizie cu o nemilă totală și privise în jos șanse aparent insurmontabile. Lista ei de triumfuri era aproape nesfârșită. Dar puțini ar accepta asta. Se țineau de noțiuni demodate de pricepere și glorie, iar pentru Sekara acest lucru se dovedise și avea să se dovedească vreodată cel mai mare obstacol în calea ascensiunii ei.

Nu, deocamdată, ar avea nevoie de un bărbat care să se sprijine în fața ei. Nu că cineva ar fi păcălit, dar atâta timp cât se va respecta cuviința, ei vor rămâne.

Erau provocări înainte. Stolmen nu era pregătit să fie Conducătorul de Război al Fețelor Albe. Nu în chinurile unui război vicios. Nu, în momentul de față, cea mai mare nevoie era să se asigure supraviețuirea Barghast-ului și asta necesita un comandant capabil. Cineva deștept în tactici și altele. Cineva umflat de ambiție, dornic să fie împins rapid în prim-plan, sosind fără suflare și înroșit-iute, da, astfel încât să nu aibă ocazia să devină precaut, să înceapă să recunoască suporturile slabe de sub el, capcanele inteligente care îi așteaptă primele pas greșit.

Sekara s-a gândit mult timp la potențialii candidați. Și a trebuit să recunoască că nu a fost pe deplin mulțumită de alegerea ei finală, dar oasele au fost turnate. Singur, în noaptea rece de la acea primă întâlnire secretă, în urma unei adunări tumultuoase de șefi de război, Maral Eb

păruse perfectă. Disprețul lui pentru Onos Toolan îl umpluse de ură pe care ea o hrănea cu vicleșug până deveni un fel de nebunie febrilă. Nimic dificil acolo, iar dorința lui de a se lega de conspirația ei o păruse, la acea vreme, aproape comică. Ca un cățeluș dornic să lingă orice i-a oferit.

Fusese singur. Și poate că, în asta, fusese nepăsătoare. Nu se gândise, nici măcar o clipă, la cei doi frați ai lui Maral Eb.

Trei au fost mai greu de gestionat decât unul. Aproape imposibil, de fapt. Dacă ar fi lăsat să-și consolideze dominația odată ce războiul se va termina, Sekara știa că șansa ei va fi pierdută pentru totdeauna. Știa, într-adevăr, că Maral Eb o va vedea ucisă, pentru a reduce la tăcere tot ce știa ea.

Ei bine, frații lui ar trebui să moară. În luptă, la o săgeată rătăcită - aceste lucruri, i se spusese, se întâmplau tot timpul. Sau niște alimente proaste, vindecate necorespunzător, care să lovească cu febră rapidă și convulsii groaznice, până când inima izbucnește. Întâlnirea unui iubit a mers prost, vreun rival înfuriat. Acuzații de viol, un proces de rușine și o sentință de castrare. Oh, posibilitățile erau nenumărate.

Pentru moment, desigur, astfel de delicii ar trebui să aștepte. Akrynnai trebuie să fie înfrânți mai întâi, sau cel puțin respinși – îi mai aștepta o bătălie, iar de data aceasta Sceptrul Irkullas avea să se confrunte cu puterea combinată a clanurilor Senan, Barahn și Gadra.

Doi cercetași Barahn o găsiseră în trei zile, purtând cu ei vestea uluitoare despre uciderea lui Onos Toolan. Gadra fusese deja în marș. Sekara se asigurase că oamenii ei – un clan mic, izolat și periculos de aproape de pământurile Akryn – nu așteptaseră coborârea a mii de călăreți înfuriați de Akrynnai. În schimb, Stolmen anunțase ruperea taberei și această retragere rapidă spre siguranța Senanului, aproape de îndată ce le ajungea vestea despre război.

De atunci, cercetașii Gadra au văzut de două ori călăreți îndepărtați care îi observă, dar nimic mai mult; și după cum Sekara a aflat de la o sosire alarmantă de constantă a refugiaților din alte clanuri, o jumătate de duzină de bătălii lăsaseră Barghast să se clatine. Trăgostirea bruscă a victoriosului Akrynnai era tulburătoare. Doar dacă și ei nu au căutat o ciocnire finală. Unul spre care s-au mulțumit să-i lase pe Gadra să-i conducă la un pas constant.

Stolmen s-a plâns că războinicii săi erau obosiți, abia apți pentru luptă. Nervii lor au fost răsuciți în noduri încordate de vigilență constantă și un sentiment de vulnerabilitate. La urma urmei, erau un clan mic. Nu avea sens tactic ca Sceptrul să-i lase să ajungă la Senan. Hoarda Akrynnai ar fi trebuit să-i cuprindă până acum.

Ei bine, asta era pentru Maral Eb să-și facă griji. Sekara își trimisese chiar azi dimineață propriii agenți în Senan. Onos Toolan era mort. Dar soția lui nu era, nici copiii lui, oameni de sânge și altele. Sosise timpul ca Sekara să-și dezlănțuie răzbunarea mult așteptată.

Lumina zilei se stingea. Deși își îndemnase oamenii cu o nerăbdare necruțătoare, ei nu aveau să ajungă la Senan înainte de miezul nopții.

Și până atunci sângele vărsat va fi la fel de rece ca pământul de sub el.

Stavi făcu o mutră. — Are un nume secret, spuse ea. — Un nume Imass.

Storii s-a încruntat în sprâncene în timp ce se uita de jos la copilul care salivea, care se juca în pământ. Se răsuci pe piatra pe care stătea. — Dar nu o putem obține, nu-i așa? Adică, el nu știe acest nume, cum poate? Nu poate vorbi.

'Neadevarat! L-am auzit vorbind!

„El spune „blallablallablalla" și asta este tot ce spune. Asta nu mi se pare grozav.

Stavi smulse de nodurile părului ei, fără să-și amintească de muschii care roiau în jurul capului ei. — Dar l-am auzit pe tata vorbind...

Capul lui Storii se ridică brusc, cu ochi acuzatori. 'Când? Te-ai furișat să fii cu el, fără mine! Ştiam eu!'

Stavi zâmbi. — Stai ghemuit peste o gaură. În plus, nu vorbea cu mine. Vorbea singur. Mă rog, poate...

— Tatăl nu se roagă niciodată.

— Cu cine altcineva ar mai vorbi, în afară de vreun zeu Imass cu cinci capete?

— Serios, care cap?

'Ce?'

— Cu ce cap vorbea?

'De unde sa stiu? Cel care ascultă. Avea urechi pe tulpini și s-au întors. Și apoi a ieșit dintr-un ochi și l-a înghițit...

Storii sări în picioare. — Așa că ar putea să-și uite orificiul!

— Singurul mod în care zeii știu să țintească.
Storii striga de hohote.
Runtul cu fața murdărie și-a ridicat privirea din joc, cu ochii mari, apoi a zâmbit și a spus: „Blallablallablalla!”
— Acesta este numele zeului!
— Dar care cap? întrebă Stavi.
— Cel cu caca în urechi, desigur. Ascultă, dacă putem afla cu adevărat numele lui secret, îl putem blestema pentru totdeauna.
— Asta spuneam. Ce fel de blesteme? — Cei buni. Nu poate merge decât pe mâini. Începe fiecare propoziție cu blallablallablalla. Chiar și când are douăzeci de ani! La fel de vechi, și chiar mai vechi.
— E destul de vechi. E bătrân cu părul gri. Să ne gândim la mai multe blesteme.

Așezat fără să știe pe pământ, fiul lui Onos Toolan și Hetan a făcut modele de ondulare în praful moale cu un singur deget. Patru squiggles într-un anumit model, încercând din nou și din nou să se facă corect. Se întuneca. Din pietre au ieșit umbre. Umbrele făceau parte din model.
Imass nu poseda limbaj scris. Ceva mult mai vechi era îngropat adânc în ei. Era lichid. Era o pată pe piele. Era magia umbrelor aruncate de nimic - nimic real. A fost darul discordiei, amăgirea lucrurilor nefirești s-a strecurat într-o lume naturală. Era cauza în căutarea efectului. Când soarele a dispărut din cer, focul s-a ridicat în locul lui, iar focul a fost făcător de umbre, dezvăluitor de secrete.
Copilul avea un nume secret și era scris în jocuri evazive, nepermanente ale luminii și întunericului, un lucru care putea să pâlpâie și să iasă din existență în dansul flăcărilor sau, ca acum, în momentul morții soarelui, cu aerul însuși prăbușindu-se în praf granulat.
Absi Kire , un nume dăruit de un tată lovit de o speranță neașteptată, mult după moartea tinerilor plini de speranță. Era un nume care luptă după credință, când credința părăsise lumea omului. A șoptit ca un vânt rece, ridicându-se din Caverna Viermelui. *Absi Kire* . Respirația îi era uscată, smulgând ochii care uitaseră cum să se închidă. Născut din dragoste, a fost un strigăt de disperare.
Modele în murdărie, care se scufundă rapid în întuneric fără formă.
Absi Kire.
Promisiunea de toamnă.

Storii ridică o mână, tăind scurt o listă de blesteme crescute dincolo de fără suflare, și își înclină capul. — Câteva știri, spuse ea.

Dând din cap, Stavi se întinse și îl smulse pe băiat. Se zbătu, înclinându-și capul pe spate până când acesta s-a apăsat puternic pe pieptul ei. Ea a suflat, agitând părul de deasupra capului său ușor alungit, iar el s-a așezat instantaneu.

— Voci încântate.

„Nu fericit emotionat."

— Nu, încuviinţă Stavi, întorcându-se să privească în direcţia taberei – chiar dincolo de o întindere de stânci înclinate. Strălucirea focurilor se ridica sub un strat de fum de lemn.

— Ar trebui să ne întoarcem.

înjură Hetan pe sub răsuflarea ei. Fetele își răpiseră din nou fratele vitreg și nimeni nu le văzuse scăparea. Când au ieșit din vederea ei, groapa imensă a singurătății ei și-a deschis gura sub ea și se simți răsturnând și învârtindu-se în timp ce cădea... și cădea. Atât de mult întuneric, atât de puțină speranță, încât plonjarea s-ar termina într-un pocnet milostiv de oase, beatitudinea bruscă a uitării.

Fără copiii ei, ea nu era nimic. Stătea nemișcată, rătăcind în interiorul craniului ei, cu ochii plictisiți și țesând ca un câine lovit cu copita. Adulmecând nasul, zgârâind ghearele, dar nu avea nicio cale de ieșire. Fără copiii ei, viitorul a dispărut, o molie aruncându-se în foc. Ea clipi din ochi, mâinile strânse împreună și unghiile mici strângând crustele și feliile care curgeau lăsate în urmă de ultimul atac asupra vârfurilor degetelor, pielea fragedă din jurul unghiilor.

Înghețat pe loc, scufundat, într-o retragere nesfârșită.

Un alt castron de frunze de rustle? Durhang? Un mugur de rășină de d'bayang? D'ras bere? Prea mult efort, fiecare dintre ei. Dacă ea stătea perfect nemișcată, timpul ar dispărea.

Până când fetele l-au adus înapoi. Până când i-a văzut pe gemeni prefăcându-se că zâmbesc, dar supărați și îngrijorați în spatele ochilor lor. Și s-ar zvârcoli în brațele unei fete, întinzându-se spre Hetan, care ar vedea acele mâini ciudat de mari și largi, cu degetele lor stufoase, strângându-se, încordându-se, iar în ea se ridica un urlet, ridicându-se din acea gura neagră, aprinzând ca o piatră de cer. întorcându-se pe cer.

L-ar lua într-o îmbrățișare sufocantă, scântei disperate aprinzându-se în ea, forțând-o să se anime.

Corzi la capetele acelor degete pline, smulgând-o la viață.

Și ea urlă și urlă.

Pe lângă intrarea în cort se repeziră pași grei. Voci, câteva strigăte. Un alergător intrase în tabără. Cuvântul a fost dat și cuvântul a fost *mort* .

Cum ar putea imaginația să spere să realizeze minunile realității? Peisajul sfărâmat, de moarte, se întindea din toate părțile, dar priveliștea se micșora pe măsură ce lumina zilei se stingea. Cu toate acestea, mai mult decât întunericul a îmbrățișat transformarea. Au apărut cupole de rocă de bază crăpată, jupuite în lichen și mușchi. Copaci înalți, cu boboci gros, răsuciți, ramuri fluturând cu ultimele frunze de toamnă, ca niște straturi înnegrite de piele decojită. Vânt arctic amar care se repezi dinspre nord-vest și anunță sosirea nerăbdătoare a iernii.

Cafal și Setoc au alergat prin această lume nouă. Aerul rece le mușca plămânii, dar era mai bogat și mai dulce decât orice respiraseră în propriul lor tărâm, în timpul lor.

Cum să descrii zgomotul a o sută de mii de lupi care alergau pe pământ? A umplut craniul lui Cafal cu imensitatea unui ocean. Pașii căptușiți au oferit un pitch și un ritm, spre deosebire de cel al copitelor cu pică. Peria de blană în timp ce umerii se frecau era o șoaptă clocotită. Căldura care se ridica din trupuri era groasă ca ceața, mirosul animal copleșitor – mirosul unei lumi fără orașe, forje, cărbuni, fără câmpuri de luptă, tranșee pline cu deșeuri, fără sudoare și parfumuri umane, fumul de frunze și durhang, praf de distrugere frenetică.

Lupii. Înainte ca oamenii să le poarte război, înaintea campaniei de măcel de milenii. Înainte ca pământurile să se golească.

Aproape că le putea vedea. Fiecare simț, în afară de vedere, era plin de viață cu creaturile. Iar el și Setoc au fost purtați cu valul fantomatic.

Tot ce dispăruse se întorsese. Toată această istorie, căutând o casă.

Nu l-ar găsi printre oamenii lui. Nu înțelegea de ce Setoc îi conducea la Barghast. O auzea cântând, dar cuvintele pe care le folosea aparțineau unei alte limbi. Tonul era ciudat de încordat, de parcă forțele în război erau legate între ele. Curiozitate și precauție, congres și teroare

– aproape că putea să vadă sclipirea ochilor bestiali în timp ce priveau prima grupă de oameni de la distanță. Au promis acești străini cu două picioare prietenie? Cooperare? O recunoaștere a fraternității? Da, la toate astea. Dar aceasta nu era o familie în pace; acesta era un lucru care se zvârcolea de înșelăciune, trădare, răutate neagră și cruzime.

Lupii erau nevinovați. Nu aveau nicio sansa.

Fugi din Barghast. Te rog te implor-

Dar rugăciunea lui suna goală chiar și pentru Cafal. Avea nevoie de ei – avea nevoie de această trecere rapidă. Noaptea se lăsase. Un vânt se ridica și sfâșie torțele și focurile din vatră din tabăra Senan. Ploaia scuipat cu furie usturatoare si fulgerele au aprins orizontul.

Ochii străluceau, fierul a lins întunericul...

Zeii îi arătau că era ceea ce urma.

Și nu avea să ajungă acolo la timp. Pentru că, după cum se știe vreodată, zeii Barghast erau niște bastarzi.

Inima bătând de nerăbdare, Sathand Gril se strecură din lumina focurilor bătute de vânt. Privise copiii și zborul lor furtiv în dealurile zdrobite de la nord-est de tabără, când soarele era încă la o mână deasupra orizontului. Aceasta fusese responsabilitatea lui singulară de săptămâni întregi – spionarea oribilelor creaturi – toate ducând la acest moment, această recompensă.

El omorâse câinele băiatului și acum avea să-l omoare pe băiat. Pingându-și cuțitul în burtă, cu o mână peste gură, pentru a înăbuși țipetele. O stâncă mare care să zdrobească craniul și să distrugă fața, pentru că nimeni nu a întâmpinat chipul unui copil mort, mai ales unul înghețat de durere răsucită. Nu avea nicio dorință să privească ochii pe jumătate care nu vedeau nimic, care dispăruseră odată cu absența sufletului. Nu, el ar distruge lucrul cu totul și apoi l-ar arunca într-o pângă.

Gemenii erau destinați pentru ceva mult mai elaborat. Le-ar rupe picioarele. Apoi legați-le mâinile. I-ar însângera pe amândoi, dar nu cu cruzime, pentru că Sathand nu era unul dintre cei foame de viol, nici femei, nici copii. Dar le-ar da sămânța lui să le ducă zeilor.

În noaptea asta de crimă, a fost pentru Barghast. Îndreptarea greșelilor. Sfârșitul liniei uzurpatorului și eradicarea rușinii lui Hetan. Onos Toolan nu era din clanurile Feței Albe. Nici măcar nu era Barghast.

Nu conteaza. Cuvântul venise. Onos Toolan a fost ucis mort de Bakal, care și-a rupt propriul braț cu forța lovirii cuțitului pe care o înfipsese în inima Conducătorului Războiului. Urma o luptă pentru putere – Sathand Gril știa bine că Sekara se hotărâse asupra șefului de război Barahn, Maral Eb. Dar pentru ochii lui Sathand – și pentru cei ai multor alții dintre Senan – Bakal ar putea face o pretenție mai sigură, iar Sathand ar fi susținut-o. Mai mult sânge de vărsat înainte ca lucrurile să se rezolve. Majoritatea au fost de acord cu asta.

Sekara cel ticălos. Soțul ei idiot, Stolmen. Maral Eb și frații săi vicioși. Noul Conducător de Război avea să fie Senan – nici un alt clan nu era la fel de puternic, până la urmă, nici măcar Barahn.

Ar trebui să fie rapid, totul. Armata blestemata Akrynnai era pe drum.

Sathand Gril a pătruns prin întuneric – băieții ar trebui să se întoarcă până acum. Nici măcar ei nu erau suficient de proști încât să stea afară odată ce soarele apunea, atât cu lupii pe jumătate înfometați, cât și cu tâlharii Akrynnai la vânătoare. Deci... unde erau?

Din tabăra din spatele lui, cineva a țipat.

Începuse.

Trei femei au intrat în cort, iar Hetan le știa pe toate. I-a privit înaintând spre ea și deodată totul a devenit perfect clar, perfect de înțeles. Misterele zboară ca vălurile de fum pe vânt. *Acum mă alătur ție, soț.* Întinse mâna după cuțitul ei și găsi doar teaca de la șold - ochii ei s-au îndreptat spre piatra plată pe care stăteau rămășițele ultimei ei mese și acolo așteptă cuțitul - și Hetan se aruncă după armă.

Ea nu a ajuns la timp. Un genunchi i-a izbit maxilarul, i-a biciuit capul, sângele învârtindu-se în fire. Mâinile i-au prins încheieturile, au târât-o și au împins-o la pământ.

Pumnii i-au lovit fața. Flăcări de lumină au explodat în spatele ochilor ei. Uimită, brusc prea slăbită pentru a se zbate, se simți rostogolită pe burtă. Rawhide și-a legat brațele în spatele ei. Degetele au mârâit cât un pumn de păr și i-au ridicat capul în sus.

Respirația urâtă a lui Balamit îi șopti pe obraz. — Nicio cale ușoară pentru tine, târfă. Nu, este socheală pentru Hetan - și ce este atât de diferit la asta? Te-ai face cu un câine dacă ar ști să sărute! Să trăiești o sută de ani!

A fost aruncată pe spate și apoi ridicată din spate, unghiile lui Jayviss înfipând adânc în axile lui Hetan.

Hega, corpulnic, nenorocit Hega, lăsă securea în jos.

Hetan a țipat când jumătatea din față a piciorului drept i-a fost tăiată. Piciorul a sărit, împroșcând sânge. Ea a încercat să-l smulgă pe celălalt, dar un trosnet al mingii de fier a securei pe rotula ei i-a amorțit piciorul. Securea se legănă din nou în jos.

Durerea s-a repezit într-un potop negru. Balamit chicoti.

Hetan a leșinat.

Krin, a cărei nepoată se căsătorise cu un războinic Gadra și era umflată cu un copil, a privit cum cățeaua lui Sekara îl târa pe Hetan afară din cort. Curva era inconștientă. Picioarele ei împodobite trăgeau dâre umede care păreau să fulgeră în timp ce fulgerele fulgerau în noapte.

Au adus-o la cel mai apropiat foc-vatră. Micuța Yedin avea grijă de lama plată și era palid când o ridică de pe cărbuni. Carnea sfârâi și țâșni când lama a fost împinsă de piciorul stâng al lui Hetan. Corpul femeii tresări, ochii ei începu să se deschidă de șoc. Un al doilea țipăt a spulberat aerul.

Yedin, în vârstă de nouă ani, s-a uitat cu privirea, iar apoi, la o pocnire nerăbdătoare a uneia dintre cățele, a răsturnat lama și a prăbușit celălalt picior al lui Hetan.

Krin se grăbi înainte, încruntându-se la felul în care ochii lui Hetan se ridicaseră, cu capul înclinat. — Trezește-o, Hega. Sunt primul.'

Sora lui zâmbi, ținând încă securea însângerată. 'Fiul tau?'

Krin își întoarse privirea, dezgustat. Abia avea jumătate din vârsta ei. Apoi a dat din cap din cap. — În seara asta e seara potrivită, spuse el.

— Darul văduvei! strigă Hega de bucurie.

Jayviss aduse o tărtăcuță de apă și aruncă conținutul ei în fața învinețită a lui Hetan.

Ea a pufnit, a tușit.

Krin se îndreptă spre ea, conștient și încântat de câți oameni se adunaseră și de modul în care alți bărbați își certau locul. — Ține-i mâinile legate, spuse el. — Pentru prima duzină sau cam asa ceva. După aceea, nu va mai fi nevoie.

Era adevărat – nicio femeie Barghast nu a rezistat până în acel moment. Și în câteva zile, avea să cadă la mâini și în genunchi dintr-o privire, cu spatele în sus și gata.

— Ar putea fi două duzini, a observat cineva din mulțime. — La urma urmei, Hetan a fost un războinic.

Hega s-a ridicat și l-a lovit pe Hetan cu un picior în coaste. Scuipat a zburat de pe buzele văduvei în timp ce ea mârâia și spunea: „Ce este un războinic fără armă? Bah, o să-și lingă buzele după cinci și ceva, vei vedea!

Krin nu spuse nimic; nici altcineva. Războinicii le cunoșteau pe ale lor, până la urmă. Hega era un idiot, să creadă că Hetan se va rupe atât de ușor. *Îmi amintesc de tine, Hega. Sora mea, prea grasă pentru a lupta. Și cine era cel care își linga buzele de cinci ori pe zi? Oh, vedem unde trăiește ura voastră-zei, îmi dau fiul la chestia asta? Ei bine, doar pentru o noapte. Și îi voi da cuțitul meu, cu permisiunea de a-l folosi. Nimeni nu-ți va lipsi, Hega. Și nimeni nu-mi va striga nici băiatul.*

Vântul urlă – o furtună îi găsise în această noapte fatidică – auzea ploaia în depărtare. Corzile de tip tremurau și fredonau. Zidurile ascunse băteau și se ondulau – Războinici Barghast se revărsau în tabără de parcă tobele sălbatice i-ar fi chemat, iar Krin a prins vestea că Maral Eb sosise, împreună cu războinicii Senan pe care Tool i-i luase cu el. Bakal printre ei. Slayer, eliberatorul tuturor Barghast. Cine ar uita noaptea asta?

Cine ar uita, de asemenea, că a fost Krin, primul născut al unchiului lui Humbrall Taur, care a fost primul care l-a tras cu Hetan?

Gândul l-a împietrit. Stătea deasupra ei, așteptând până când ochii ei sălbatici se înclină peste ai lui, iar când privirea aceea febrilă se bâlbâi și apoi se întoarse să se blocheze cu ai lui, Krin zâmbi. A văzut șocul și apoi durerea care era trădarea și a dat din cap. — Aliați, Hetan? Le-ai pierdut pe toate. Când l-ai proclamat soțul tău. Când ai susținut nebunia tatălui tău.

Hega a împins înapoi înăuntru. — Unde sunt copiii tăi, Hetan? Să-ți spun? Moartă și rece în întuneric...

Krin o întoarse peste față. — Timpul tău cu ea s-a terminat, văduvă! Merge! Fugi și ascunde-te în coliba ta!

Hega și-a șters sângele de pe buze și apoi, cu ochii strălucitori, s-a rotit, strigând: „Bavalt, fiul lui Krin! În seara asta ești a mea!

Krin aproape că a trimis un cuțit în ea în timp ce a împins printre mulțime. *Un cuțit, fiule, cu mult înainte să te înfășoare, cu mult înainte de a te scufunda în gaura aia de păianjen.*

Pe măsură ce semnificația cuvintelor lui Hega a reușit, s-au auzit râsete, iar Krin a fost înțepat de disprețul pe care îl auzea peste tot în jurul lui. Se uită în jos la Hetan – ea încă se uita la el, cu ochii neclintiți.

Rușinea îl cuprinse, furându-i duritatea repede ca sărutul unei mame.

— Să nu crezi că poți privi, spuse el mârâind, ghemuindu-se să o tragă pe burtă. În timp ce el smulse pielea ei, entuziasmul reveni - trezit de furie la fel de mult ca orice altceva. Oh, și triumf, pentru că mulți bărbați din Senan o priviseră cu poftă și dorință și chiar acum își certau rândul cu ea. *Dar eu sunt primul. Te voi face să-l uiți pe Onos Toolan. Vă voi aminti de bărbăția Barghast.* El a îngenuncheat, împingând cu genunchii să-i deschidă picioarele. — Ridică-te la mine, târfă. Arată-le tuturor cum îți accepti soarta.

Durerea era un vuiet îndepărtat. Ceva rece și ascuțit îi umplea acum craniul, fixat ca niște sulițe pe ochi, și fiecare chip la care se uitase de când se trezise din nou o străpunsese ca un fulger, arcuindu-i din ochi, aprinzându-i creierul. Chipurile - acele expresii și tot ceea ce dezvăluiau - erau arse acum în sufletul ei.

Se jucase cu sora mai mică a lui Hega – fuseseră atât de apropiați – dar acea femeie se afla acum undeva în mulțime, cu ochi plati, cu pereți. Jayviss torsese o pătură fină de cal drept cadou de nuntă, iar Hetan și-a amintit de zâmbetul ei strălucitor și mândru când Hetan a remarcat-o pentru a mulțumi public. Balamit, fiica unei femei de umăr, îi fusese păstrătoarea în Noaptea Primului Sânge, când Hetan avea doar doisprezece ani. Stătuse trează, ținându-se de mână, până când somnul a luat în sfârșit copilul, acum femeie.

Yedin se juca adesea cu gemenii...

Soț, te-am trădat! În mizeria mea, în autocompătimirea mea patetică - știam, știam că asta va veni, cum să nu? Copiii mei – i-am abandonat.

I-au ucis, soț. Ne-au ucis copiii!

— Ridică-te să mă întâlnești, curvă.

Krin, obișnuiam să râd de foamea ta de mine, oricât de bolnavă era. Te așteaptă fantoma tatălui meu, Krin? Este martor la asta și la ce îmi cereți?

Înțelege el rușinea mea?

Krin mă pedepsește acum. El este doar primul, dar oricât ar fi, pedeapsa nu va fi niciodată suficientă.

Acum... acum înțeleg mintea unei femei șochelate. Am înțeles.
Și ea s-a ridicat să-l întâlnească.

Nenorociții l-au văzut înainte să-i vadă și au văzut și ei cuțitul greu din mână.
Nimeni nu ar nega că gemenii erau creaturi deștepte, urâte, în felul șerpilor nou-născuți, așa că atunci când s-au întors și au fugit, Sathand Gril nu a fost surprins. Dar unul dintre ei era împovărat cu un copil, iar acel copil acum țipa.
O, s-ar putea să-l reducă la tăcere în singurul mod posibil - o mână sufocantă pe gură și nas, scutindu-i astfel Sathand de sângele din propriile mâini - și a așteptat asta în timp ce se arunca în urmărire, dar țipetele au continuat.
Ar putea să-i doboare, și așa ar fi făcut-o, în cele din urmă. Era sigur că știau că erau deja morți. Ei bine, dacă ar face din asta un joc, el ar juca. Un ultim gest al copilăriei, înainte să-și ia copilăria. Vor țipăi când i-ar fi prins? O întrebare interesantă. Dacă nu imediat, atunci mai târziu, da, mai târziu chiar vor țipăi.
În față, la capătul prăbușit al unui defileu cu pereți de stâncă, Sathand s-a dus greoi înainte - da, era unul dintre ei, cu băiatul acela în brațe, încercând să se cațere pe groapă...
Boancul aproape că l-a ucis, căzând să-i lovească umărul. A urlat de durere, s-a împiedicat – a prins fulgerul celuilalt geamăn de pe marginea peretelui din stânga lui. — Ai putrezit bucată de bălegar! mârâi el. — Vei plăti pentru asta!
Nu mai este un joc. El le-ar da răni pentru răni, și apoi mai mult. I-ar face să regrete asemenea încercări stupide.
În față, fata cu băiatul renunțase să mai încerce să se cațere pe evantaiul de nisip și pietriș și, în schimb, coborase în jos și la dreapta, dispărând într-o crevasă. O clipă mai târziu, cealaltă fată a intrat după sora ei.
Toată treaba fusese un act. O capcana. Atât de deștepți, nu-i așa?
Mintea înnegrită de furie, a fugit după ei.

Setoc îl trăgea de brațe. — Cafal! Scoală-te!'
A fost prea tarziu. El vedea tot ce era de văzut. Blestemat de proprii lui zei. Dacă ar putea să le închidă mâinile pe gât, una câte una, și să le sufoce viața, a jurat că o va face.

Iubita lui soră – țipăse când securea se tăia. Căzuse în genunchi când Krin se apropie de ea, iar acum căuta să-și scoată ochii – deși viziunile din spatele lor se dovedeau indiferente la pagubele aduse lor. Sângele curgea cu lacrimi – avea să sape și să sape până când nu va mai privi lumea – dar părea că orbirea îl va scăpa pentru totdeauna.

L-a privit pe Krin violându-și rudele de sânge. A auzit îndemnurile sutelor de războinici adunați în jur. Îl văzu pe Bakal, slăbit și ochii lui luminoși, împiedicându-se în vedere, văzu groaza omului în timp ce tot sângele ieșea din față, văzu cum marele ucigaș al lui Onos Toolan se răsuci și fuge, de parcă mâna fantomatică a Conducător de Război s-ar fi întins spre el. Dar a fost doar violul unei femei obstructive - de fapt, nici măcar nu a fost considerat viol. Doar... *folosind.*

Iar Satand Gril, pe care îl vânase în anii trecuți alături, îi vâna acum pe Stavi și Storii, iar pe Absi care se zvâcnea în brațele lui Stavi de parcă în deplină conștientizare că această lume nouă pe care o găsise se prăbușește în jurul lui, că moartea venea să o ia. el înainte de a putea să guste. Iar băiatul era revoltat, indignat, sfidător. Confuz. Îngrozit.

Prea mult. Nicio inimă nu ar putea rezista unor asemenea viziuni.

Setoc îl trase de brațe, se lupta să-și țină mâinile de față. 'Trebuie să continuăm! Lupii-'

— Hood ia lupii!

— Dar nu va face, prostule! El nu va - dar cineva va face! Trebuie să ne grăbim, Cafal...

Mâna lui s-a izbit, a prins-o roșie pe o parte a capului. Felul în care gâtul ei s-a răsucit în timp ce cădea l-a îngrozit. Strigând, s-a târât la ea.

Lupii nu mai erau fantome. Sângele îi întunecă ochii, picură într-o batjocură de lacrimi. — Setoc! Era încă un copil, încă atât de tânără, atât de slabă...

Lupii urlau, un cor care l-a asurzit, care l-a împins cu fața înainte în pământul înghețat. *Doamne, capul meu! Stop! Oprește-te, te implor!* Dacă țipa, nu putea auzi. Fiarele au năvălit din toate părțile, închizându-se și înăuntru – îl doreau.

Au vrut sângele lui.

De undeva suna un corn de vânător.

Cafal sări în picioare și alergă. A fugit din lume.

Când sora ei l-a trecut pe lângă băiatul plâns, Stavi l-a strâns la pieptul ei. Storii trecu pe lângă ea când ieșiră din

fisură, apucând pumni de ierburi brune pentru a-și trage drum în sus pe pantă. Această serie de dealuri sparte era îngustă, o insulă de calcar măcinat, iar dincolo de ea pământul era nivelat, plat, fără unde să se ascundă. Ea se zbătu pe panta zdrențuită, gâfâind, băiatul bătând-o la față cu pumnii lui minuscoli.

Aveau să moară. Ea știa asta acum. Viața lor în toată bucuria ei liberă, siguranța ei perfectă, a dispărut brusc. Tânjea după ziua de ieri, tânjea după prezența solidă care a fost tatăl ei adoptiv. Încă o dată, vederea feței lui, o față lată și zdrobită, cu fiecare trăsătură exagerată, supradimensionată, ochii săi blânzi, care nu-și priviseră copiii decât cu dragoste – împotriva gemenilor, părea că furia era imposibilă. Chiar și dezaprobarea a clătinat într-o clipă. Îl lucraseră ca lutul de râu, dar știau că sub acel lut se afla un lucru de fier, un lucru de mare putere. Era un adevăr, hotărât, de nescăpat. L-au lucrat pentru că știau adevărul.

Unde era acum? Ce sa întâmplat cu mama lor? De ce îi vâna Sathand Gril? De ce avea de gând să-i omoare?

Storii a alergat înainte, năruind ca un iepure care caută adăpost, dar nu a fost găsit niciunul. O lumină groaznică picta câmpia în timp ce Slash-urile gravau noaptea. Un vânt crud le-a tăiat fețele, iar masa de nori de furtună a șters cerul de nord. Vederea panicii surorii ei era ca un cuțit în pieptul lui Stavi – lumea era la fel de zdrobită ca dealurile din spatele lor, la fel de zdrobită ca privirea vicioasă din ochii lui Sathand. Ar fi putut scăpa acea piatră pe craniul lui - ar fi trebuit - dar gândul că-l rănește atât de mult o îngrozise. O parte din ea dorise să creadă că, dacă reușește să-i rupă umărul, el va renunța, se va întoarce în tabără. Ea știa acum, sumbră de disperare, că o asemenea credință – că toate acestea ar putea fi îndreptate atât de ușor – era ridicolă. Eroarea ei de judecată avea să-i vadă pe toți uciși.

Auzindu-l pe Sathand ieșind din fisură, Stavi strigă, alergând cât de repede o puteau purta picioarele ei. Deodată, băiatul pe care îl ținea în brațe a tăcut, iar brațele lui i-au cuprins gâtul, mâinile strângându-i părul.

A înțeles și el. Nemișcată ca o căprioară în iarbă, la nici zece pași de o pisică de vânătoare, cu ochii mari, respirația gâfâind și fierbinte pe partea laterală a gâtului ei.

Lacrimile îi curgeau pe obraji – el o strânse cu credința că îl poate proteja, că îi poate apăra viața. Dar ea știa că nu poate. Nu era suficient de mare. Ea nu a fost suficient de feroce.

L-a văzut pe Storii privind înapoi peste un umăr, a văzut-o clătinând-

Pașii grei ale lui Sathand se închideau repede.

'Merge!' Stavi a țipat la sora ei. ' *Doar du-te!* '

În schimb, Storii s-a aplecat, a luat o stâncă, apoi a sprintat înapoi spre ei.

Soră feroce, soră curajoasă. Prostule.

Atunci vor muri împreună.

Stavi s-a împiedicat, a căzut în genunchi, jupuindu-i pe iarbă. Durerea arzătoare a scos mai multe lacrimi și totul s-a încețoșat. Băiatul s-a eliberat cu piciorul - acum va alerga, repede cu cât îl puteau ține picioarele lui scurte...

În schimb, s-a ridicat și l-a înfruntat pe războinicul care încărca. Omul nu era un străin, nu-i așa? Nu, era rudă. Și în umbra unui rude era siguranță.

Stavi şopti: — Nu de data asta.

Sathand și-a pregătit cuțitul din mână, încetinind acum că urmărirea se terminase, nu-i așa?

Umărul îi pulsa și din osul claviculei lui îi țâșneau șuruburi ascuțite de durere – nici măcar nu putea să ridice acel braț – ea îl rupsese.

Dar furia războinicului se stingea. *Ei nu și-au ales părinții - cine o face? Sunt doar... ghinioniști. Dar asta este calea lumii. Generația de conducători moștenește mai mult decât puterea - ei moștenesc ceea ce se întâmplă atunci când această putere se prăbușește. Când se dezlănțuie o noapte de sânge, iar ambiția inundă neagră ca cerneala de lăcuste.*

Văzu piatra strânsă de una dintre fete și dădu din cap, mulțumit de sfidarea ei. Doar jumătate din sângele ei era Barghast, dar se trezise pentru asta. Mai întâi ar trebui să o doboare.

'Ce s-a întâmplat?' întrebă fata care stătea lângă băiat. — Sathand?

Și-a dezvăluit dinții. Cuvintele potrivite acum le-ar putea elimina lupta. — Sunteți orfani, spuse el. „Par-al tău”

Piatra era neclară, prinzându-l cu o lovitură aruncată deasupra ochiului stâng. A înjurat de durere și surpriză, apoi a clătinat din cap. Sângele curgea în ochi, orbindu-l. — Spiritele te bântuie! El a râs. „Am luat mai puține răni în luptă! Dar... un ochi este suficient. De asemenea, un braț de lucru. Sathand se îndreptă înainte.

Ochii băiatului erau mari, neînțelegând. El a zâmbit brusc și și-a întins brațele.

Sathand se clătina. *Da, te-am luat și te-am aruncat în aer. Te-am gâdilat până ai țipat. Dar asta se face acum.* A ridicat cuțitul.

Gemenii se uitau, nemișcați. L-ar proteja pe băiat? Bănuia că o vor face. Cu dinți și unghii, ar face-o.

Suntem așa cum suntem. „Sunt mândru de tine”, a spus el. 'Mândră de voi toți. Dar asta trebuie să fie.

Băiatul a strigat ca de bucurie.

Ceva i s-a izbit în spate. S-a clătinat. Cuțitul i-a căzut din mână. Sathand se încruntă la el. De ce ar scăpa arma? De ce i se scurgea puterea? În genunchi, singurul lui ochi găsindu-l pe cel al băiatului, în cele din urmă nivel. *Nu, nu se uită la mine. Se uită dincolo de mine.* Confuzie, un vuiet de ceva care i se repezi adânc în craniu. Războinicul se răsuci.

Cea de-a doua săgeată l-a luat în frunte, în centrul mort, lovindu-se în os și aruncând în creier.

Nu a văzut niciodată de unde vine.

Stavi se lăsă pe picioarele apoase. Sora ei a alergat la fratele lor și l-a smuls. A țipat de încântare.

În întunericul verzui, ea putea vedea silueta unui războinic călare pe un cal, la șaizeci sau mai mulți pași depărtare. Ceva din asta părea ireal și ea se strădui să-l găsească, apoi răsuflă. *Săgeata aceea. Sathand se întorcea în mișcare și totuși... la șaizeci de pași! În acest vânt!* Privirea ei căzu asupra cadavrului lui Sathand. Ea miji la acea săgeată. *Am mai văzut așa ceva. Am* -Stavi gemu și s-a târât înainte până când a putut să închidă o mână în jurul axului săgeții. — Tata a făcut asta.

Călărețul se închidea la un galop liber.

În spatele lui Stavi, sora ei a spus: „Acela nu este tată”.

— Nu, dar uită-te la săgeţi!

Storii l-a lăsat pe băiat încă o dată. 'Ii vad. Îi văd, Stavi.

Pe măsură ce războinicul se apropia, au putut vedea că ceva nu era în neregulă cu el – și cu calul său. Fiara era prea slabă, pielea ei uzată în pete, dinții ei lungi și pătați străluceau, orificiile ochilor lipsite de lumină, fără viață.

Călărețul nu era mai bun. Dar ținea un arc cu corn și, într-o tolbă de șa, erau vizibile vreo duzină de săgeți ale lui Onos Toolan. Peste capul războinicului era acoperit un capac, ascunzând ceea ce mai rămăsese din chipul lui și aparent impermeabil la vijelie. Și-a lăsat calul să meargă încet, apoi l-a oprit la zece pași depărtare, cu o smucitură a frâielor.

Părea să le studieze, iar Stavi surprinse scânteia neclară a unui singur ochi. — Băiatul, da, spuse el în daru – dar era Daru cu accent malazan. — Dar nu voi doi.

Un fior se strecură peste Stavi și simți mâna geamănului ei alunecând în a ei.

— Asta, spuse el după o clipă, poate a ieșit greșit. Am vrut să spun că îl văd în băiat, dar nu în voi doi.

„L-ai cunoscut”, a acuzat Storii. Ea arătă spre tolbă. — El le-a făcut! Le-ai furat!

— Le-a făcut, da, ca un cadou pentru mine. Dar asta a fost demult. Înainte să te naști.

— Toc cel Tânăr, şopti Stavi.

— A vorbit despre mine?

Că acest războinic era strigoi nu conta. Ambele fete s-au repezit înainte, una pe fiecare parte, să-i îmbrățișeze coapsele ofilite. La atingerea lor, s-ar fi putut tresări, dar apoi a întins mâna cu mâinile. Ezita, doar ca să le așeze pe capetele fetelor.

În timp ce plângeau de uşurare.

Fiul lui Onos Toolan nu se mișcase, dar privea și încă zâmbea.

Ochii lui Setoc s-au deschis. În clipa în care și-a mișcat capul, agonia orbitoare i-a pătruns prin craniu. Ea gemu. Noaptea era luminoasă, nuanța verde familiară a propriei ei lumi. Îi simțea pe lupi, nu mai mult ca niște fiare solide înconjurând-o, ci ca niște fantome din nou. Efemer, plutitor, gânditor.

Sufla un vânt rece, fulgerele fulgerând spre nord. Tremurând, greață, Setoc se forța în genunchi. Câmpia întunecată se învârtea în jurul ei. Ea a încercat să-și amintească ce se întâmplase. Căzuse ea?

— Cafal?

De parcă, ca răspuns, a bubuit tunet.

Clipind, s-a așezat pe spate pe coapse și s-a uitat în jur prin ochii înfloriți. S-a trezit în mijlocul unui inel de bolovani pe jumătate îngropați, strălucirea jadului dinspre sud adăugând o notă verde strălucirii lor argintii. Orice modele care fuseseră sculptate pe ele dispăruseră de mult timp până la cele mai goale adâncituri. Dar aici era putere. Vechi. La fel de vechi ca orice pe câmpia asta. Mâhnirea în șoaptă către pământul pustiu, în timp ce vântul se învârtea între cocoașele albite.

Fantomele lupilor s-au învârtit încet, parcă atrase înăuntru de acest inel de pietre și de mormântul lui jalnic.

Nu era nici urmă de Cafal. Oare fusese pierdut în tărâmul Beast Hold? Dacă era așa, atunci el a fost pierdut pentru totdeauna, căzând înapoi și înapoi de-a lungul secolelor, în vremuri atât de străvechi, nici un om nu a umblat prin lume, unde nu a fost trasată nicio linie de sânge care să-l despartă pe vânător de animalele vânate pe toate. În cele din urmă, va cădea victimă, pradă unui prădător cu ochi ascuțiți. Moartea lui avea să fie una singuratică, atât de singură că bănuia că ar fi binevenit.

Chiar și voința lupilor, în sutele lor de mii, abia putea zdrobi imensitatea puterii Holdului pierdut.

S-a ghemuit împotriva frigului și a durerii din cap.

Ploaia a sosit cu furia viispelor.

Biciuit de vânt și bătut de ploaie, Cafal a ajuns la marginea taberei. Focurile din vatră s-au aprins și s-au scufundat sub potop, dar chiar și în lumina neîntreruptă el putea vedea mulțimile înghesuite și taberele mai mici improvizate ale Barahnului aglomerate în jurul marginilor. Siluete se grăbeau între rânduri, cocoșate împotriva vremii. Vedea pichete pe ici pe colo, aranjate la întâmplare, cu unele dintre posturi abandonate.

Când fulgerul a luminat scena, părea să fierbe în fața ochilor lui.

Undeva acolo era sora lui. Fiind folosit din nou și din nou. Războinici pe care îi cunoștea toată viața împingeau căi sângeroase în ea, dornici să se alăture ruperii acestei femei cândva mândră, frumoasă și puternică. Cafal și Tool vorbiseră adesea despre scoaterea în afara legii a tradiției șochiului, dar prea mulți s-au împotrivit aruncării tradițiilor, chiar și a celor la fel de vicioase ca aceasta.

Nu putea schimba ceea ce se întâmplase, toate pagubele făcute deja, dar putea să o fure, putea să o salveze lunile, chiar ani, de groază care o așteptau.

Cafal se ghemui, studiind tabăra Barghast.

Învăluită în blănuri, Balamit și-a făcut drum înapoi la iurta ei. O astfel de noapte! Prea mulți ani înclinându-se în fața acelei cățel, prea mulți ani părăsind calea ei, cu ochii în jos, așa cum cerea poziția lui Hetan de soție a Conducătorului Războiului. Ei bine, curva plătea acum moneda sufletului pentru asta, nu-i așa?

Balamit i-a trecut din nou prin minte momentul fatidic în care a coborât securea lui Hega. Modul în care întregul corp al lui Hetan se contorsiona de durere și șoc, țipătul

asurzitor tăind ca un cuțit în aer. Unii oameni au trăit ca și cum privilegiul ar fi ceva pentru care s-au născut, ca și cum toți ceilalți ar fi o ființă mai mică, ca și cum dominația lor ar fi un adevăr natural. Ei bine, au existat și alte adevăruri în natură, nu-i așa? Adunarea haitei ar putea doborî cel mai fioros lup.

Balamit rânji în timp ce ploaia scuipa înghețată pe fața ei. Nu doar o haită, ci o mie de felul ei! Cele împinse în jos, formele tulburi care alcătuiau mulțimea comună, subiectele ignorate ale disprețului. Nu, asta a fost o lecție lumească, nu-i așa? Și, cel mai dulce adevăr dintre toate, *suntem departe de a fi terminat.*

Maral Eb era o proastă, doar încă unul dintre nenorociții ăia superioare care credeau că blestemații lor de pisi își pot cumpăra o coroană. Bakal era o alegere mult mai bună - un Senan pentru unul, iar Barahn nu se potriveau pentru tribul ei - să creadă că ar putea doar să pășească în etrier, când nici măcar nu au avut nicio mână în uciderea lui Onos Toolan, de ce, a fost -

Dintre două grămezi de bălegar acoperite cu prelată ieși o formă uriașă, înfiptă în ea suficient de tare încât să o facă să se clătinească. Silueta întinse mâna să o îndrepte chiar și în timp ce șuieră un blestem, iar apoi mâna s-a strâns mai tare și a strâns-o aproape. O lamă de cuțit i s-a scufundat între coaste, vârful i-a tăiat inima în jumătate.

Clipind în întunericul brusc, picioarele lui Balamit cedau sub ea, iar ea căzu în noroi.

Ucigașul ei a lăsat-o acolo fără să se uite înapoi.

Jayviss se ridică în cele din urmă de la locul ei de lângă foc, când flăcările se stinguseră în cele din urmă sub ploaie. O dureau îngrozitor oasele când vremea s-a răcit, iar nedreptatea asta a înfuriat-o. La urma urmei, abia ajunsese la al cincilea deceniu, dar acum, că era printre cei puternici, putea cere un ritual de vindecare pentru a-și curăța putregaiul din articulații și nu va trebui să plătească nimic, nimic.

promisese Sekara. Și Sekara știa importanța de a-și favoriza aliații.

Viața avea să fie din nou bună, așa cum fusese în tinerețe. Putea să ia câte bărbați dorea. Putea să-și ia cele mai fine blănuri pentru a se încălzi noaptea. S-ar putea chiar să cumpere un sclav D'ras sau două, ca să-i pună uleiuri în piele și să o facă din nou suplă. Auzise că puteau îndepărta vergeturile și pot întinde sânii lăsați. Puteau

netezi ridurile de pe fața ei, chiar și urmele adânci de păsări dintre sprâncenele ei, unde se adunase o viață întreagă de nedreptate și furie.

Văzând ultimii cărbuni înnegrindu-se la picioarele ei, se întoarse.

Doi războinici stăteau în fața ei. Barahn - unul dintre ei Kashat, fratele lui Maral Eb. Pe celălalt războinic pe care nu-l recunoștea.

'Ce vrei?' întrebă Jayviss speriat brusc.

— Doar asta, spuse Kashat, iar el a izbit.

Ea surprinse strălucirea unei lame gravate. O înțepătură în gâtul ei și brusc căldură i s-a revărsat pe partea din față a pieptului.

Durerea din oase a dispărut și, după un timp, nodul din fruntea ei s-a relaxat încet, făcându-i fața, în timp ce ploaia o săruta, aproape tânără din nou.

Micul Yedin s-a ghemuit lângă cadavrul lui Hega, privind la balta de sânge care încă mai aburi chiar în timp ce picăturile de ploaie îi băteau pe suprafață. Coșmarul nu avea să se termine și încă mai simțea căldura vâslei de fier pe care o folosise pentru a cauteriza picioarele lui Hetan. Îi pulsa ca febra pe brațe, dar nu putea atinge frigul bolnăvicios învăluit în jurul inimii ei.

Un lucru atât de groaznic, iar Hega o pusese să o facă, pentru că Hega avea un mod de a-i face pe oameni să facă lucruri, în special pe tineri. Le-ar arăta lucrul periculos din ochii ei și nu ar mai fi nevoie de nimic. Dar Hetan nu fusese niciodată răutăcios, nu fusese niciodată altceva decât drăguț, blând, mereu gata să facă cu ochiul. Și Stavi și Storii, de asemenea. Îl fac mereu pe Yedin să râdă, actele pe care le fac, toate ideile și planurile lor nebunești.

Lumea din față era dintr-o dată întunecată, de necunoscut. Și uite aici, cineva se dusese și la ucis pe Hega. Lucrul periculos din ochii ei nu fusese suficient, dar atunci, ce era?

Ce i-au făcut oamenii aceia lui Hetan...

O mână i-a prins gulerul și a fost ridicată de la pământ.

Chipul unui străin îl privea pe al ei.

Dintr-o parte, o altă voce a vorbit: „Nu își va aminti mare lucru din asta, Sagal”.

— Unul dintre diablonii lui Hega.

'Chiar și așa-'

Sagal a pus-o jos și ea s-a clătinat pe picioarele clătinate. Își puse mâinile uriașe pe părțile laterale ale

capului ei. Ochii lor s-au întâlnit și Yedin a văzut că un întuneric prinde viață acolo, un lucru periculos...

Sagal și-a rupt gâtul, a lăsat cadavrul pe al lui Hega. — Găsește-l pe Befka. Mai e încă unul în noaptea asta. Pentru dumneavoastră.'

— Dar Sekara și Stolmen?

Sagal rânji. — Kashat și cu mine... păstrăm ce e mai bun pentru final. Acum du-te, Corit.

Războinicul dădu din cap. — Și apoi îmi vine rândul cu Hetan.

— Merită, prin felul în care se zvârcolește în noroi.

Odată ce Strahl plecase, Bakal stătea singur în iurta lui. Soția lui nu s-ar întoarce în această noapte, știa el și a recunoscut că nu s-ar supăra prea mult dacă nu s-ar întoarce deloc. Uimitor, că surprizele ar putea veni la o căsnicie după atâția ani. Fata regulilor a fost sfâșiată în noaptea asta, șuvițe înaripând vântul negru. O mie de posibilități trezite în sufletele oamenilor. Lupte de mult îngropate au izbucnit din pământ și cuțitele au picurat. Un războinic s-ar putea uita în ochii unui prieten și a vedea un străin, s-ar putea uita în ochii unui partener și s-ar putea vedea focul dorințelor rele.

Ea dorea un alt bărbat, dar Bakal era în cale. Bărbatul acela a vrut-o la rândul său, dar *soția* lui era în cale. Soția lui Bakal stătuse în fața lui, cu un zâmbet pe jumătate jucat pe față, o ființă vie încântată să aducă durere – dacă durerea era posibilă, ceea ce descoperise el, spre uimirea lui, nu era. În momentul în care și-a dat seama de asta, chipul ei se transformase în ură.

Când a plecat, ținea cuțitul. Între ea și noul ei iubit, o femeie ar muri în seara asta.

I-ar opri?

Încă nu se hotărâse. Nimic nu răvălea în el. Nimic nu a mocnit o clipă de suflare de la izbucnirea în flăcări. Până și efortul de a gândi îl epuiza.

— *Sângele curge.* O vorbă străveche printre Barghast. Când un conducător este ucis, o mie de lame sunt trase, iar cei slabi devin sălbatici. *Suntem în noaptea noastră de nebunie. Un inamic mărșăluiește să ne găsească, iar noi suntem blocați într-o frenezie a măcelului fără sens, ucigându-i pe ai noștri.* Auzea țipete slabe tăind vântul urlator.

Imaginea feței soției sale, atât de urâtă în dorințe, se ridica în fața lui.

Nu, nu voi lăsa să fie. S-a ridicat, s-a aruncat în jur până și-a găsit habercul în solzi de monede. Dacă era prea târziu să salveze femeia, și-ar ucide atât soția, cât și iubitul ei. Un act, a decis el, lipsit de nebunie.

'Gaseste-l!' a îndemnat Sekara. „Frații săi ne ucid aliații! Maral Eb este singură...

— Nu este, spuse Stolmen. — În noaptea asta, ar fi o nebunie.

Ea s-a uitat la el. Uriaș în armura lui, un cuțit cu cârlig greu într-o mână cu mănușă, o privire mizerabilă pe chipul lui neclintit. — Spune-i că vei discuta despre alianța clanului Gadra – doar găsește un motiv. Odată ce i-ai tăiat gâtul...

„Frații lui mă vor vâna și mă vor ucide. Ascultă, femeie, mi-ai spus că vrei ca Maral Eb să le comandă războinicilor...

„Nu mă așteptam să se mute asupra noastră chiar în această noapte! Hega a murit! Jayviss nu este de găsit nicăieri. Nici Balamit. Nu înțelegi ce se întâmplă?

— Se pare că nu. Dacă toți sunt morți, atunci suntem următorii.

„Nu va îndrăzni să ne atingă! Am o sută de ucigași - am spioni în fiecare clan! Nu, încă mai are nevoie de noi...

— Nu va gândi așa când voi încerca să-l ucid.

— Nu încerca doar, soț. Fă-o și fii sigur de asta. Lăsați-mi pe frații lui proști.

Ploaia ciocănea pe pieile groase cocoșate peste cadrul de puieți al tavanului iurtei. Cineva a țipat în apropiere. Fața lui Stolmen era cenușie.

Spirite de mai jos, nici nu are nevoie de vopsea în seara asta. — Trebuie să fac și eu asta? Meriți *ceva* pentru mine?

„Sekara, stau aici gata să renunț la viața mea – să te protejez. Odată terminată această noapte, nebunia se va termina. Trebuie doar să supraviețuim...

„ Nu mă interesează doar să supraviețuiesc! '

Se uită la ea, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată. Ceva în acea privire, atât de ciudat pe chipul lui, a trimis un vârtej de neliniște prin Sekara. Ea se apropie, puse o mână pe pieptul lui solz. — Înțeleg, soț. Să știi că prețuiesc ceea ce faci. Doar că nu cred că este necesar, asta-i tot. Te rog, fă asta pentru mine. Găsește-l pe Maral Eb și dacă vezi că este înconjurat de bodyguarzi, atunci întoarce-te aici. Vom ști că se teme pentru viața lui – vom fi lovit prima noastră lovitură împotriva lui fără măcar să ridicăm o mână.

Oftă, se întoarse spre intrare.

Vântul bătea în jurul lui când a împins clapeta deoparte și a pășit afară.

Sekara se dădu înapoi de la frig.

O clipă mai târziu, a auzit un zgomot puternic, apoi ceva s-a rostogolit în peretele cortului înainte de a aluneca la pământ.

Inima în gât, mâinile la gură, Sekara încremeni.

Sagal a fost primul care a intrat în iurtă. Fratele său Kashat a intrat în spatele lui, cu un tulwar într-o mână, cu lama pătată de sânge apos.

— Sekara cel ticălos, spuse Sagal zâmbind. ''Este o noapte crudă.'

— Mă bucur că e mort, răspunse ea, dând din cap spre lama care picura. 'Inutil. O povară pentru fiecare ambiție a mea.

— Ambiţii, da, mormăi Kashat, privind în jur. — Te-ai descurcat bine, văd.

— Am mulți, mulți prieteni.

— Știm, spuse Sagal. Ne-am întâlnit cu unii dintre ei în seara asta.

— Maral Eb are nevoie de mine, are nevoie de ceea ce știu eu. Spionii mei, asasinii mei. Ca văduvă, nu sunt o amenințare pentru tine, nici unul dintre voi. Fratele tău va fi conducător de război și mă voi asigura că nu este atacat.

Sagal ridică din umeri. — Ne vom gândi la asta.

Lingendu-și buzele, ea dădu din cap. — Spune-i lui Maral Eb, voi veni mâine la el. Avem multe de discutat. Vor fi rivali, cum rămâne cu Bakal? Te-ai gândit la el? Pot să te conduc direct la iurta lui, lasă-mă să-mi iau mantia...

— Nu e nevoie de asta, spuse Sagal. „Bakal nu mai este o amenințare. Păcat că ucigașul lui Onos Toolan a murit atât de brusc. El aruncă o privire spre Kashat. — Te-ai sufocat cu ceva, nu-i așa?

— Ceva, răspunse Kashat.

Sekara a spus: „Vor fi alții – despre care știu și tu nu. Printre Senan și chiar din poporul meu.

— Da, da, le vei vinde pe toate, femeie.

— Îl slujesc pe conducătorul războiului.

— Vom vedea, nu-i așa? La acel moment, Sagal sa rotit, a părăsit iurta. Kashat făcu o pauză pentru a curăța sângele soțului ei de tulwarul său, folosind un banner neprețuit atârnat de stâlpul de creastă. S-a oprit la intrare, a zâmbit la ea, apoi a urmat fratele său.

Sekara s-a clătinat înapoi cu un pas, s-a afundat într-o cufă de călătorie. Tremuratul o cuprinse, o zguduia, i-a zguduit chiar oasele. Se strădui să înghită, dar gura și gâtul îi erau prea uscate. Și-a împreunat mâinile în poală, dar s-au eliberat una de cealaltă – ea nu a putut să apuce... de nimic.

Vântul zvâcni pereții de piele, aer rece pătrunzând de la clapeta de la intrare, care nu se așezase corect la loc. Ar trebui să se ridice, să rezolve asta. În schimb, ea stătea, tremurând, luptându-se cu mâinile ei alunecoase. — Stolmen, şopti ea. — Soţ. M-ai parasit. M-a abandonat. Aproape că am – icni ea – aproape că am murit!

Ea se uită spre locul în care stătuse el, atât de mare, atât de solid, iar ochii ei s-au abătut spre stindard și pe pata lui udă și îngrozitoare. — Am distrus-o, spuse ea în mormăi. 'A ruinat-o.' Obișnuia să-l treacă prin mâini. Mătasea aceea. Din totdeauna, ca un curent de bogăție care nu i-a udat niciodată palmele. Dar nu mai mult. Ea avea să-i simtă crusta sângelui, praful sclipindu-i mâinile.

— Ar fi trebuit să-l vadă venind. El ar fi trebuit sa.'

Bakal tocmai își strânsese centura de arme în timp ce stătea așezat, luptându-se cu o mână cu clema, când cei doi războinici Barahn se repeziră înăuntru. Se ridică în picioare. Lama cârligului șuieră din teacă și el prinse tăietura grea a unui tulwar care cobora. Lama armei lui mai ușoare s-a spart chiar deasupra mânerului.

A sărit aproape și a băgat ciotul zimțat în gâtul războinicului. Sângele i s-a turnat pe mână.

Celălalt venea în jurul brazierului.

Bakal a dat înapoi de războinicul care se înea în propriul său sânge. Nu avea cu ce să se apere.

Soție, se pare că câștigi...

O formă se profila în spatele lui Barahn care își pregătea tulwarul pentru o tăietură decapitatoare. Hookblades i-au lins ambele părți ale gâtului. Brazierul șuieră și trosni când stropii îl loveau. Tulburându-se, Barahnul s-a împiedicat într-o parte, a căzut peste cufărul armurii, lăsând să se vadă un picior tremurător de unde stătea Bakal.

Gâfâind, cu brațul în agonie, își îndreptă privirea către noul venit.

— Cafal.

— L-am visat, spuse preotul, răsucindu-se cu faţa. „Mâna ta, cuțitul tău – în inima lui…”

— Ai visat și tu, Cafal, cine a dat lovitura aceea?

Războinicul corpulnic s-a lăsat, s-a îndepărtat stângaci de la intrare, cu ochii căzuți la armele din mâini. — Am venit după ea.

'Nu în seara asta.'

Lamele cu cârlig s-au repezit înapoi în poziție de luptă și Cafal a făcut să înainteze asupra lui, dar Bakal a ridicat mâna.

— O să te ajut, dar nu în seara asta – a căzut inconștient – două duzini de bărbați, poate mai mulți, au folosit-o. Mai mult și ea ar muri și nu vor lăsa să se întâmple asta. Femeile o au, Cafal. Se vor îngriji de ea, chicotind ca graurii - știi ce vorbesc. Până când carnea ei nu este vindecată - nu poți intra în acea colibă. Femeile acelea te vor rupe în bucăți. Soția mea a mers acolo prima, înaintea celorlalte... sarcini. Să văd, să mă alătur, ea a râs de mine. De groaza mea. Cafal, *râse ea.* '

Fața preotului era brăzdată de tăieturi – își zgâriase propria față, își dădu seama Bakal. — Visele tale, șopti el, cu ochii mari. 'Ai vazut.'

'Am văzut.'

'Cafal...'

— Dar nu sa terminat. Ei nu ştiu asta, niciunul dintre ei nu știe asta. Zeii noștri urlă. În groază. A fixat ochii sălbatici asupra lui Bakal. — Au crezut că pot scăpa cu asta? Au uitat ce era? De unde a venit? Îi va lua în mâinile lui și îi va *zdrobi* !' Și-a dezvăluit dinții. — Și o să mă dau înapoi, mă auzi? Mă voi da înapoi, Bakal, și nu fac nimic.

'Sora ta-'

Trecu, de parcă Bakal l-ar fi pălmuit. 'Da. Voi aștepta-'

— Nu te poți ascunde aici, Cafal. Mai mulți dintre asasinii lui Maral Eb vor veni după mine...

„Noaptea aceasta este aproape petrecută”, a spus preotul. „Nebunia se explodă deja. Găsește-ți aliații, Bakal, adună-i aproape.

— Întoarce-te peste trei zile, spuse Bakal. 'Te voi ajuta. O vom scoate afară. Dar... Cafal, trebuie să știi...

Bărbatul tresări. — Va fi prea târziu, spuse el pe un ton mizerabil. 'Da, știu. Știu.'

— Du-te cu ultima noapte, spuse Bakal. Se duse să-și găsească una dintre armele sale mai vechi, apoi făcu o pauză și se uită în jos la cele două cadavre mototolite pe podea. — Trebuie să fac ceva acum. Inca un lucru.' El ridică ochii întunecaţi spre preot. — Se pare că nebunia nu este deloc explozită.

Călărețul a ieșit din noapte cu un copil în față pe șa. Două fete tinere flancau calul, clătinându-se de epuizare.

În timp ce coada zdrențuită a furtunii se îndrepta spre sud, luând cu ea ploaia, Setoc îi urmărea pe străini apropiindu-se. Bărbatul, știa ea, era un revenant, un soldat strigoi al Secerătorului. Dar, așezată în mijlocul acestui inel de pietre, știa că nu avea de ce să se teamă. Această putere străveche a sfidat foamea de sânge – era, ea știa acum, făcută tocmai în acest scop. Împotriva zeilor bătrâni și a setei lor neîncetate, a fost un sanctuar și a fost și va rămâne așa.

El a tras frâu chiar în afara ringului, așa cum ea știa că trebuie.

Setoc se ridică în picioare, privind fetele. Îmbrăcat ca Barghast, dar nici unul nu era pur din acel sânge. Gemenii. Ochii plictisiți de șoc care se estompează și un fel de calm neînfricat se ridică în locul ei. Băiețelul, a văzut ea, îi zâmbea.

Revenitul a ridicat copilul cu o mână, de care băiatul s-a lipit ca o maimuță Bolkando, și l-a lăsat cu grijă pe pământ.

— Ia-le, îi spuse revenantul lui Setoc, iar ochii de strigoi i-a fixat asupra ei – unul arzător și încrețit de moarte, celălalt strălucitor și chihlimbar – ochi de lup.

Setoc gâfâi. — Nu ești slujitorul Secerătorului!

„Este defectul meu”, a răspuns el.

'Ce este?'

— Blestemat de... nehotărâre. Ia-i, tabără în cerc. Aștepta.'

'Pentru ce?'

Călărețul a adunat frâiele și a tras fiara rotund. — Pentru ca războiul lui să se termine, Destriant. El a ezitat, apoi a spus: „Plecăm când mă întorc”.

Îl privi plecând, spre vest, ca și cum ar fi fugit de soarele răsărit. Cele două fete s-au apropiat de băiat și fiecare i-a luat una dintre mâini. S-au apropiat cu prudență.

Setoc oftă. — Tu ești amăgirea lui Hetan?

Dă din cap.

— Sunt prieten cu unchiul tău. Cafal. Nu, a adăugat ea obosită, nu știu unde a plecat. Poate, adăugă ea, gândindu-se la ultimele cuvinte ale revenantului, se va întoarce. Deocamdată, vino mai aproape, voi face foc. Poți să mănânci și apoi să te odihnești.

Odată ajuns în cerc, băiatul s-a desprins din mâinile surorilor sale și s-a îndreptat către marginea de sud-vest a inelului, unde a privit aparent nimic la orizont întunecat, apoi a început un bolborosit ciudat, ritmic. Aproape un cântec.

La zgomot, Setoc se cutremură. Când s-a întors către gemeni, a văzut că ei îi găsiseră patul și erau acum înfășurați împreună în faldurile lui. Adormit rapid.

Trebuie să fi fost o plimbare lungă.

Mâncătorii de carouri ridicaseră ultima fâșie de carne. Șacalii mestecaseră oasele, dar au descoperit că nici fălcile lor puternice nu le puteau zdrobi suficient pentru a înghiți așchiile și nici nu puteau șlefui capetele așa cum era obiceiul lor. În cele din urmă, au lăsat fragmentele împrăștiate în ierburile călcate în picioare. În plus, mai erau de găsit, nu numai în acest loc, ci și în multe altele de peste câmpie. Se dovedea un anotimp pentru boturile pline de muște și burticile pline.

După câteva zile plecaseră toți gropitorii, abandonând scena soarelui, vântului și stelelor. Firele de ierburi se înțepau fără sânge uscat, rădăcinile s-au îngroșat pe pământ îmbogățit, iar insectele se târau ca dinții pământului, devorând tot ce puteau.

Într-o noapte în care o furtună năvăli la est și la sud, o noapte în care zeii străini urlău și lupii-fantomă alergau ca o maree peste un peisaj nevăzut, când focurile de tabără ale armatelor biciuiau și bâlbeau, iar șacalii alergau mai întâi într-un sens și apoi altul, în timp ce duhoarea sângelui vărsat îi măcina din toate părțile, valea îngropată cu întinderea ei de bolovani și oase și grămada de cenușă de rămășițe arse începu să se miște, ici și colo. Fragmente care se adună împreună. Formându-se în coaste, falange, oase ale picioarelor, vertebre - ca și cum ar fi impregnate cu fier căutând o piatră, au alunecat și s-au rostogolit în accese și tresări.

Vântul care începuse din sud-est se năpusti acum peste pământ, o furtună ca o sută de mii de voci ridicându-se, ridicându-se mereu. Ierburile se biciuiau într-o mișcare frenetică. Praful s-a învârtit și s-a rotunjit și s-a învârtit, umplând aerul cu nisip.

Pe cerul încă fără nori de deasupra capului, Slash-urile păreau să bată și să se clătească, parcă ar fi văzute prin valuri de căldură.

Oasele zdrăngăneau împreună. De sub masa de bolovani și armuri mototolite din vale, bucăți de carne putrezită s-au eliberat, tendoanele zvârcolindu-se ca șerpii, ligamentele zvârcolindu-se ca niște viermi, cățărându-se libere și târându-se mai aproape de mormanul de oase - care se învârteau într-un model, re- formând o formă recunoscută - un schelet, asamblat lejer, dar oasele nu erau nici Akrynnai, nici Barghast. Acestea erau mai groase, cu creste înalte unde mușchii grei s-au strâns cândva. Craniul care fusese zdrobit era acum din nou complet, bătut și pârjolit. Stătea nemișcată, cu dinții de sus pe pământ, până când mandibula s-a împins de ea, apoi a împins sub ea, înclinând craniul înapoi, până când balamalele maxilarului au alunecat în articulații.

Carne și piele uscată, bulgări aleatorii de păr murdar. Ligamentele strângeau oasele lungi, capetele fuzionează pentru a le uni în membre. Bobine de mușchi răsucite au găsit tendoane și au fost trase plat pe măsură ce tendoanele se întindeau. Un braț era împletit împreună, zeci de oase ale degetelor aglomerate la capătul încheieturii mâinii.

Carnea putrezită a legat vertebrele într-o buclă serpentină. Coastele s-au scufundat în adâncituri de pe părțile laterale ale sternului și l-au ridicat departe de sol.

Când Slash-urile străbăteau orizontul spre sud-est, iar vântul se stingea în rafale, un trup zăcea pe iarbă. Fragmente de piele s-au îmbinat pentru a o îngloba, fiecare cusătură tricotându-se ca o cicatrice. Șuvițe de păr găsite rădăcină pe pateul craniului.

Pe măsură ce vântul cădea, s-a auzit un sunet îndepărtat al cântecului. O voce aspră, slăbită a unei bătrâne, iar în muzica acelei cântec se auzeau pumnii închiși în noduri strânse, se construia mușchi până la violență teribilă și fețele imune la căldura soarelui și la mila vieții. Vocea vrăjită, atrăgând putere din cele mai adânci amintiri ale pământului.

Zorii s-au strecurat la orizont, a învăluit culoarea pe cer.

Și un T'lan Imass s-a ridicat de la pământ. Merse, cu pași lenți și instabili, până la sabia de silex recoaptă de foc rămasă întinsă aproape de rugul Barghast. O mână ofilit, dar supradimensionată, se întinse în jos și se închise în jurul mânerului, ridicând arma clar.

Onos T'oolan era orientat spre sud-est. Și apoi porniți.

Avea un popor pe care să-l omoare.

Capitolul șaisprezece

Semănător de cuvinte din umbra flămândă
Semințele din urma ta beau soarele
Și rădăcinile au izbucnit din cochilie...
Aceasta este o pustie creată de tine,
Haosul verde prea real pentru a fi acceptat
Cuvintele tale dezvăluie cărările și orbesc poteca
Cu boluri aglomerate și viitorul este pierdut
Spre lumea posibilităților pe care ați cultivat-o atât de mult
În acel semănător de umbră flămând de cuvinte
Fiți atenți la adevărul pe care îl vor face, pentru toate acestea
Nevoia este o ploaie de lacrimi și lumina zilei

T he ase Of S hadows (cuvinte simple), Bevela Delik

Darul profanării a fost tăcerea. bolovanul odată binecuvântat, masiv ca un vagon, a fost spulberat. În apropiere se afla o dolină la baza căreia un izvor se chinuia să alimenteze un mic bazin de apă neagră. Oasele de gazelă și rozătoare împânzeau ierburile și pietrele vechiului albie al pârâului care se întindea de la marginea dolinei, mărturie a otravii apei.

Această tăcere era plină de adevăruri, cele mai multe dintre ele atât de oribile în natură încât l-au lăsat pe Sechul Lath tremurând. Umerii cocoși, cu brațele înfășurate în jurul trunchiului său, se uita la soarele răsărit. Kilmandaros smulgea stânca spartă, parcă mulțumită să-și examineze propria lucrare a mileniilor trecute. Errastas strânsese o mână de pietricele și le arunca în bazin una câte una, fiecare piatră dispăru fără zgomot, fără a lăsa ondulații. Aceste detalii păreau să-l amuze pe Errant, dacă jumătatea zâmbetului de pe chipul lui era vreun indiciu.

Sechul Lath știa destul de mult încât să nu aibă încredere în aparențe când era vorba de un Zeu Bătrân, infamă pentru direcționare greșită. S-ar putea să se gândească la satisfacția sa față de imperativul incontestabil al chemării sale, sau ar putea anticipa să zdrobească gâtul

unui zeu parvenit. Sau cineva mai puțin merituos. El a fost Errantul, până la urmă. Templul lui a fost o trădare, altarul lui batjocoritor nenorocirea, iar în acel templu și pe acel altar a sacrificat suflete muritoare, motivat doar de capriciu. Și, poate, plictiseală. Era luxul puterii sale pe care l-a prețuit atât de mult, încât și-a dorit atât de mult înapoi.

Dar s-a făcut. Nu vezi asta? Timpul nostru s-a terminat. Nu putem juca din nou acel joc. Copiii au moștenit această lume și toate celelalte pe care le terorizam cândva. Am risipit tot ce aveam – am crezut în propria noastră atotputernță. Această lume-Errastas, nu poți recupera ceea ce nu mai există.

„Voi avea tronul meu”, ai spus. Și cele mii de fețe care revendică, fiecare moment strălucitoare și apoi dispărută, toate se estompează împreună. Vieți întregi pierdute într-o clipă. Dacă vei câștiga, vei avea tronul tău, Errastas, și vei sta în spatele lui, așa cum ai făcut cândva, iar prezența ta va minți ambițiile și visele muritoare, orice aspirație de guvernare justă, de echitate. De pace și prosperitate.

Vei transforma totul în praf - fiecare vis, nimic altceva decât praf, cernându-le prin mâini.

Dar, Bătrâne Doamne, acești oameni - te-au lăsat în urmă. Nu au nevoie ca tu să le faci praf toate visele. Nu au nevoie de nimeni altcineva să facă asta. — Acesta este ceea ce ar trebui să ne propunem, spuse el, cu fața lui Errastas.

Sprâncenele Errantului s-au ridicat, ochiul lui solitar strălucitor. — Ce, te rog să spui?

„Să stam în fața copiilor noștri – tinerii zei – și să le spunem adevărul”.

'Care este?'

„Tot ceea ce pretind ca fiind al lor poate fi găsit în sufletul muritor. Acei zei, Errastas, nu sunt necesari. La fel ca noi, nu au nici un scop. Deloc. La fel ca noi, sunt o risipă de spațiu. Irelevant.'

Mâinile Errantului tremurară. A aruncat pietricelele. — Mizeria este tot ce primim de la tine, Knuckles? Încă nu ne-am lansat războiul și deja v-ați predat.

— Da, a fost de acord Sechul Lath, „dar aceasta este o noțiune pe care nu o înțelegi pe deplin. Există mai mult de un fel de capitulare...

— Într-adevăr, se răsti Errantul, totuşi faţa fiecăruia este la fel – chipul unui laş!

Knuckles îl privi, amuzat.

Errastas a făcut un pumn. — Ce este atât de amuzant, spuse el cu o râpă scăzută?

— Cel care se predă propriilor sale iluzii este, după termenii tăi, nu mai puțin un laș decât oricare altul.

Kilmandaros se îndreptă. Ea luase asupra ei corpul unui Tel Akai, încă falnic deasupra lor, dar nu la fel de masiv ca înainte. Ea a zâmbit fără umor lui Errant. — Nu juca cu ăsta, Errastas. Nu oase, nu cuvinte. Îți va lega creierul în noduri și te va doare capul.

Errastas o privi cu privirea. — Mă crezi un nebun?

Zâmbetul a dispărut. — În mod clar, tu crezi asta despre mine.

„Când gândești cu pumnii, nu te plânge când le arăți altora ca neînțelepți".

„Dar mă plâng și cu pumnii", a răspuns ea. — Și când o fac, chiar și tu nu ai de ales decât să asculți, Errastas. Acum, cel mai bine ai grijă, pentru că am chef să mă plâng. Am stat aici toată noaptea, în timp ce eterul dincolo de acest loc a trezit ceva la viață - nervii mei sunt în flăcări, chiar și aici, unde totul zace în ruină fără viață. Spui că i-ai chemat pe ceilalți. Unde sunt ei?'

— Vine, răspunse Errantul.

'Câți?'

'Suficient.'

Knuckles au început. — Cine te sfidează?

'Nu este sfidare! Mai degrabă... trebuie să mă explic?

— Ar putea ajuta, spuse Sechul Lath.

„Nu sunt sfidat de alegere. Draconus-în Dragnipur nu e probabil să audă ceva. Grizzin Farl este, cred, mort. Carnea lui corporală nu mai există. El ezită, apoi adăugă încruntat: — Ardata singură a reușit să mă ocolească, dar oricum nu a fost niciodată de mare folos, nu-i așa?

'Atunci unde-'

— Văd unul, spuse Kilmandaros, arătând spre nord. — Gust de sânge, a fost înțelept să ia forma aceea! Dar o, simt mirosul lui Eleint asupra ei!

— Reține-te, spuse Errastas. — E moartă de prea mult timp pentru ca tu să mirosi ceva.

'Am spus-'

— Îți imaginezi, nimic mai mult. Fiica lui Tiam nu a supraviețuit mamei ei – chestia asta a îmbrățișat Ritualul lui Tellann – este mai mică decât a fost cândva.

— Mai puțin, spuse Knuckles, și mai mult, cred.

Errastas pufni, neștiind de batjocura deliberată a lui Sechul Lath.

Kilmandaros tremura vizibil de furia ei. — A fost *ea* , şuieră ea. 'Noaptea trecuta. Acel cântat - *ea a trezit*

puterea străveche! Olar Ethil! '

Sechul Lath putea să vadă îngrijorarea bruscă pe chipul Errantului. Deja, lucrurile scăpau de sub controlul lui.

O voce a vorbit în spatele lor. — Și eu am simțit la fel de mult.

S-au întors să-l vadă pe Mael stând lângă dolină. Avea trup de bătrân și chip de bătrân și ochii lăcrimați pe care i-a fixat asupra Errantului erau reci. — Deja se dezvăluie, Errant. Războiul este așa - toți jucătorii pierd controlul. „Haosul ia sabia”. ”

Errastas pufni a doua oară. — Îl citezi pe Anomander Rake? Serios, Mael. În plus, el a spus asta în profeție. Celelalte rezonanțe au venit mai târziu.

— Da, mormăi Mael, despre acea profeție...

Sechul Lath a așteptat ca el să continue, dar Mael a tăcut, strâmbându-se acum la Olar Ethil. Ea alesese de mult trupul unei femei Imass, cu șoldurile late, cu sânii grei. Când Knuckles o văzuse ultima oară, își aminti el, ea era încă muritoare. Și-a amintit de straniul căpăcel pe care ea îl purtase, pentru toată lumea ca un coș țesut cu snur. Fără găuri pentru ochi sau gură. Matrona tuturor bonecasters, mama unei intregi rase. *Dar chiar și mamele au secrete.*

Nu mai purta masca. Nici prea mult în ceea ce privește carnea. Deshidratat, puțin mai mult decât tendoane și os. Un T'lan Imass. De umerii ei îi atârnau țesături de piele de șarpe, de care erau legate diverse obiecte misterioase pietricele găurite, pepite de pietre prețioase netăiate, tuburi de os care ar putea fi fluiere sau capcane pentru blestem, prindetoare de suflete de coarne scobite, un mănunchi înnodat de păsări mici moarte. Un cuțit obsidian făcut grosier era băgat în cureaua ei.

Zâmbetul ei a fost un lucru din neatenție, dinții supradimensionați și pătați de chihlimbar adânc. Nimic nu strălucea din orbitele ei.

— Cum a mers din nou? a întrebat-o Sechul. — Amantul și copilul mamei tale, amândoi? Cum te-ai născut, Olar Ethil?

— Eleint! mârâi Kilmandaros.

Olar Ethil a vorbit: „Am călătorit în tărâmul focurilor de naștere. Am navigat pe cerul mort al Blestemului lui Kallor. Am văzut tot ce aveam nevoie să văd. Gâtul i-a scârțâit și a scos zgomote de măcinat în timp ce își întoarse capul până se înfruntă pe Errant. — Nu erai de găsit nicăieri. Te-ai ascuns în spatele tronului tău patetic, dovedind mereu iluzia puterii - lumea a înțeles cu mult timp în urmă mesajul

tău, deși prin natura ei nu-l va asculta niciodată. Tu, Errastas, îți pierzi timpul.

Sechul Lath a tresărit că cuvintele ei se potriveau atât de bine cu propriile lui gânduri. *Salvează-l, Olar Ethil. El nu ascultă.*

Apoi se întoarse către Mael. — Fiicele tale fug năvalnic.

Bătrânul a ridicat din umeri. „Fiicele vor face asta. Mai degrabă, ar trebui să facă asta. aș fi dezamăgit altfel. Este un tată sărac care nu dă ghiont și apoi slăbește - pentru că sunt sigur că Errantul va suna cu nerăbdare, odată ce își va aduna ce înțelepciune i-a mai rămas. Când vrăjitoarea aia ți-a furat ochiul, ce s-a mai vărsat?

Olar Ethil chicoti.

Errastas se îndreptă. — Te-am chemat. Nu mă puteai nega, nici unul dintre voi!

— M-a salvat să te vânez, spuse Mael. — Ai multe de răspuns, Errant. Nerăbdarea ta de a distruge viețile muritorilor...

'Este ceea ce fac! Ceea ce am făcut mereu - și ar trebui să vorbești, Mael! Câte milioane de suflete te-ai înecat? Sute de milioane, toate pentru a vă alimenta puterea. Nu, bătrâne, nu îndrăzni să mă certați.

'Ce vrei?' întrebă Mael. — Chiar nu crezi că putem câștiga acest război, nu-i așa?

— Nu ai fost atent, a răspuns Errastas. — Zeii se adună. Împotriva celui căzut... ei nu vor să împartă această lume...

— Nu, se pare, nici tu.

— Nu am refuzat niciodată vreunui ascendent un loc în panteonul nostru, Mael.

'Într-adevăr?'

Errantul și-a descoperit dinții. — A existat vreodată riscul de a rămâne fără sânge de muritor? Copiii noștri ne-au trădat, depărtându-se de acea sursă de putere, acceptând ceea ce le-a oferit K'rul. Și, la rândul lor, ne-au *refuzat* locul pe care ni-l cuvenea.

— Atunci unde este el? întrebă Sechul. — Fratele K'rul? Și sora nopților reci? Dar Lupii, care au condus acest tărâm înainte de sosirea oamenilor? Errastas, ai luat o decizie privată de a nu-i invita?

"K'rul merită soarta care îi așteaptă pe zei - a lui a fost cea mai crudă trădare dintre toate." Errantul făcu un gest disprețuitor: „Nu s-ar putea niciodată raționa cu Lupii – am renunțat de mult să mai încerc. Lasă-le pe Tronul Bestiei, acolo le este locul.

— Și, adăugă Mael sec, ambiția nu îi năpăsește. Noroc pentru tine.

'Pentru noi.'

La corectarea Errantului, Mael pur și simplu a ridicat din umeri.

Olar Ethil a chicotit din nou, apoi a spus: „Niciunul dintre voi nu înțelege nimic. Prea mult timp ascuns de lume. Lucrurile revin. În creștere. Oamenii proști nici nu au observat. Ea făcu o pauză, acum că avea atenția tuturor și ceva asemănător cu respirația țâșni din ea. — Kallor a înțeles – a văzut-o pe Silverfox așa cum era. Este. Cineva dintre voi chiar crede că timpul T'lan Imass s-a terminat? Și deși a făcut o greșeală de tinerețe când a eliberat Prima Sabie, am iertat-o. Într-adevăr, am urmărit întoarcerea lui.

— Și cum rămâne cu Jaghut? Apărând ca ciupercile otrăvitoare! Atât de reconfortant să crezi că sunt incapabili să lucreze împreună, dar apoi, minciunile se pot dovedi foarte reconfortante. Și dacă ți-aș spune că în Wastelands, cu câteva zile în urmă, *paisprezece* strigoi Jaghut au anihilat o sută de Nah'ruk? Dacă ți-aș spune că cinci mii de oameni purtând sângele Tiste Andii au parcurs Drumul lui Gallan? Acela cu sânge regal andiian a călărit prin porțile Kharkanas mort? Și Drumul lui Gallan? De ce, pe calea *aia* de sânge vânează Tiste Liosan. Și, scârțâi capul când îl privi pe Kilmandaros, ceva mult mai rău. Nu, sunteți orbi cu toții. Dumnezeul infirm? El nu este nimic. Printre zei, aliații săi se sparg și se împrăștie. Printre muritori, corupția îi devorează cultul, iar adepții săi sunt cei risipiți și cel pierdut - Kaminsod nu are nicio armată pe care să-l cheme în apărarea sa. Corpul său zace în bucăți împrăștiate pe șapte continente. Este la fel de bun ca mort. Ea a întins un deget osos în Errant. — Chiar și Deck of Dragons are un nou Maestru și îți spun asta, Errastas. Nu poți sta împotriva lui. Nu ești *suficient.* '

Vântul gemea în urma cuvintelor ei.

Niciunul nu a vorbit. Până și Errastas rămase uluit.

Oasele bubuind, Olar Ethil se îndreptă spre bolovanul spart. „Kilmandaros”, a spus ea, „ești o vaca. O vacă mizerabilă, fără creier. Imass a făcut acest sanctuar într-un act de dragoste, ca un loc în care niciunul dintre noi nu ar putea ajunge să-și otrăvească sufletele.

Kilmandaros își strânse pumnii, privind în gol la bătrână. — Nu-mi pasă, spuse ea.

— Pot să-i distrug pe tinerii zei, spuse deodată Errastas. — Fiecare dintre ei.

— Și i-ai spus lui Kilmandaros despre ucigașul tău secret? întrebă Olar Ethil. — O, da, știam că ești acolo. Înțeleg ce ai făcut. Ce intenționați.

Sechul Lath se încruntă. Pierduse acest traseu. Prea curând după discursul lui Olar Ethil, de la care încă s-a scuturat. *Ucigaș secret?*

— Spune-i, continuă Olar Ethil, despre Eleint.

„Când ucigașul a fost dezlănțuit, când a făcut ceea ce trebuie", a zâmbit Errastas, „atunci Kilmandaros va primi un cadou".

— Ea îl ucide pe ucigaș.

— Pentru ca, când totul este gata, să rămânem singuri în picioare. Olar Ethil, toate acele lucruri despre care ai vorbit, sunt irelevante. Jaghut sunt prea puțini, vii sau strigoi, pentru a reprezenta orice fel de amenințare. Praful din T'lan Imass a traversat oceanul și chiar acum se închide pe țărmurile Assailului și știm cu toții ce îi așteaptă acolo. Și Kharkanas a murit, așa cum spui. Ce contează că unul din sângele regal Andiian sa întors la el? Mama Întunecată este înlăturată de copiii ei. Cât despre Tiste Liosan, ei nu sunt conducători și vreunul dintre noi de aici chiar crede că Osserc se va întoarce la ei?

Sechul Lath se îmbrățișă mai tare. Nu s-ar uita la Kilmandaros. Nici Olar Ethil, nici Errastas nu vorbiseră despre Forkrul Assail. Au fost ignoranti? A fost oare cunoștințele pe care Sechul o ținea în interiorul lui – pe care le poseda Kilmandaros – cu adevărat un secret? *Olar Ethil, nu putem avea încredere în tine. Errastas nu ar fi trebuit să te invite aici. Ești mai rău decât K'rul. Mai mult o amenințare pentru noi decât Draconus sau Edgewalker. Tu ești Eleint și tu ești T'lan Imass și amândoi au fost mereu în afara controlului nostru.*

— Stăpânul punții, spuse Mael, are un aliat. Unul de care nici măcar tu, Olar Ethil, pari să nu-ți dai seama și ea este mai mult un deget sălbatic decât orice a avut vreodată obiceiul de a arunca Sechul Lath. Ochii lui reci se fixară asupra Errantului. — Ne-ai devora copiii, dar chiar și această dorință demonstrează că ai pierdut legătura, că tu – noi, toți cei de aici – nu suntem altceva decât forțele uzate ale istoriei. Rătăciți, copiii noștri au crescut. Înțelegi semnificația asta?

'Ce prostie esti...'

— Destul de bătrân, spuse în Sechul Lath, înțelegând dintr-o dată, să aibă copii ai lor. *Abis dedesubt!*

Errastas clipi, apoi se strânse, fluturând cu mâna în semn de demitere. — S-au zdrobit ușor după ce ne-am ocupat de părinții lor, nu crezi?

'Zdrobit. Cum eram noi?

Errastas se uită cu privirea la Mael.

Sechul Lath lătră un râs ironic. — Îți înțeleg punctul de vedere, Mael. Uciderea zeilor de către noi ar putea pur și simplu să elibereze drumul copiilor lor.

— E ridicol, spuse Errastas. — Nu am simțit nimic despre... nepoți. Nimic.'

— Hood cheamă morții, spuse Olar Ethil, de parcă cuvintele lui Mael ar fi lansat-o pe o cale pe care numai ea o putea vedea. — Cei paisprezece strigoi Jaghut – nu îi aparțineau. Nu are control asupra lor. Au fost chemați de un ascendent care fusese muritor cu doar câțiva ani în urmă. S-a confruntat cu Mael. „Am văzut morții. Ei mărșăluiesc, nu ca o mulțime fără minte, ci ca o armată. Este ca și cum lumea de pe partea fără viață a Porților lui Hood s-a *schimbat* .

Mael dădu din cap. „Procură întrebarea, ce face Hood? A fost cândva un Jaghut. De când delegați Jaghut? Olar Ethil, cine a fost acest ascendent recent?

„Aduși de două ori în lumea închinării. Odată, de un popor tribal și numit Iskar Jarak. Un aducător de înțelepciune, un salvator. Și cealaltă dată, în calitate de comandant al unei companii de soldați, a promis ascensiunea printr-un cântec țesut de un Tanno Spiritwalker. Da, întreaga companie a urcat după moarte.

'Soldati?' Errastas era încruntat. — A urcat? Confuz. Înspăimântat de noțiune.

— Și ce nume avea el printre acești soldați înălțați? întrebă Mael.

— Whiskyjack. Era un Malazan.

— Un Malazan. Mael dădu din cap. — La fel este și stăpânul punții. La fel este și aliatul imprevizibil și de necunoscut al Stăpânului - Adjunctul Tavore, care conduce o armată Malazan spre est, peste Păstirile pustii. Îi conduce, se întoarse el către Sechul Lath, în Kolanse.

Nenorocitul știe! El înțelege jocul pe care îl jucăm! A fost o luptă să nu trădez totul cu o privire către Kilmandaros. Văzând cunoștințele liniștite din ochii lui Mael l-a înghețat.

Olar Ethil le-a făcut un al treilea chicotit, un cadou pe care nimeni nu l-a primit.

Errastas nu era un prost. Suspiciunea îi strălucea din ochi în timp ce studia Sechul Lath. „Ei bine, acum”, spuse el pe un ton scăzut, „toate nopțile alea în care aruncam oasele pentru Kilmandaros aici... Presupun că ai găsit o mulțime de lucruri despre care să vorbești, ucigând timpul parcă. Niște *planuri* , poate, Setch? Înțeleg acum că este o prostie din partea mea să-mi imaginez că te-ai mulțumit pur și simplu să irosești, lăsând totul în urmă. Se pare, iar zâmbetul pe care l-a oferit a fost periculos, m-ai jucat. Folosind toate cele mai impresionante talente ale tale.

— Această întâlnire a fost prematură, zise Mael târâtor. Errant, consideri-te alungat din Letheras. Dacă vă voi simți întoarcerea, vă voi vâna și vă voi îneca la fel de ușor ca și pe Feather Witch.

A mers la izvor, a coborât în dolină și a dispărut din vedere.

Olar Ethil arătă cu degetul spre Kilmandaros, l-a clătinat în semn de avertizare, apoi a pornit spre nord. O colecție mizerabilă de piele și oase. Cei trei Zei Bătrâni rămași au privit-o plecând. Când T'lan Imass se afla la vreo cincizeci de pași distanță, ea a virat în forma ei draconică, umflat de praf, apoi s-a ridicat spre cer.

Un mârâit încet veni de la Kilmandaros.

Sechul Lath se frecă de față. El a oftat. — Puterea pe care cauți să o sângerezi, Errastas, spuse el, înfruntându-se pe Errant, ei bine, se pare că toți lucram în scopuri similare.

— M-ai anticipat.

Sechul a ridicat din umeri. — Nu ne așteptam să apari la ușă.

— Nu apreciez să fiu jucat, Setch. Nu vezi nicio valoare pentru alianța mea?

„Ați modificat irevocabil strategia. După cum a subliniat Mael, deși poate din motive diferite, această întâlnire a fost prematură. Acum, dușmanii noștri sunt treziți la noi. A oftat din nou. — Dacă ai fi stat departe, ai fi stat liniștit, de ce, mama și cu mine, le-am fi furat puterea de sub nasul lor.

— Să împartă numai între voi doi.

— Pentru învingători, prada. *Dar nimic din această uzurpare nebună, această dorință de a reveni la ceea ce a fost cândva.* „Dar, îndrăznesc să spun, dacă ai fi venit să cerși, s-ar putea să ne-am fi dovedit generoși... de dragul vremurilor de demult”.

'Înțeleg.'

Kilmandaros îl înfrunta. — Tu, stăpâne al holdelor? Ne-ai chemat aici, doar pentru a descoperi că ești cel mai slab, cel mai ignorant dintre noi. Ne-ai forțat pe toți-Sechul, Mael, Olar Ethil, să te punem în locul tău. Pentru a te face să realizezi că singur te-ai bătut în autocompătimire și ai irosit fără să faci nimic. Poate că Mael crede că timpul nostru s-a terminat, dar atunci, de ce s-a asigurat că închinarea lui este în ascensiune? Că un preot Jhistal din Mael se ridică acum pentru a prelua tronul celui mai puternic imperiu pe care l-a văzut lumea de pe vremea lui Kallor și Dessimbelackis? Cine dintre noi a dat dovadă de neînțelepciune astăzi?

Cu un mârâit, Errastas se îndepărtă de ei.

Sechul se întoarse către mama lui. — Cred că Mael ne avertiza. Acest Adjunct Tavore despre care a vorbit. Malazanii ăștia infernali.

— Și copiii zeilor. Da, multe avertismente, Sechul. De la Olar Ethil la fel. Jaghut, T'lan Imass, Tiste Andii-bah!'

„Toată subtilitatea este pierdută”, a fost de acord Sechul Lath. — Errastas, întoarce-te la noi, avem multe de discutat. Vino acum, o să vă povestesc despre drumul pe care l-am pregătit deja. Vă voi spune cât de aproape suntem de a realiza tot ceea ce ne dorim. Și tu, la rândul tău, poți să ne spui cum intenționezi să eliberezi Otataral Eleint. Astfel de schimburi sunt inima unei alianțe, nu?

Bietul lui prieten fusese umilit. Ei bine, era valoare în lecții. *Atâta timp cât le primește altcineva.*

Kilmandaros a vorbit: „A sosit timpul să construim din nou podul, Errastas. Să ne asigurăm că este puternic, imun la foc și orice fel de amenințări. Spune-mi cum îl voi ucide pe Otataral Eleint – numai pentru acea promisiune, voi fi alături de tine.

S-a întors la ei, în cele din urmă, așa cum știuseră că va face.

„Nu au ars niciodată podul din spatele lor înainte de a-l termina pe cel din fața lor. Dar apoi a venit o zi în care podurile s-au terminat. Nicăieri înainte. Sfârșitul drumului. Cuttle întinse mâna și îi strânse o ulcior de lut în mână. A mai băut o gură și nu a vrut să se uite la tinerii soldați cu care împărțea brazierul. Zgomotul de apă sub carena cu fundul plat era o zgârietură umedă neîncetată, mult prea aproape de sub sapator pentru plăcerea lui. Prost, reflectă el, fiind un marin care ura apa. Râuri, lacuri, mări și ploi, le disprețuia pe toate.

— Black Coral, spuse cineva pe un ton scăzut, aproape respectuos.

— Ca cele zece mii de vene dintr-o mână, spuse Cuttle cu amărăciune, poveştile răspândite. Nicio armată Malazan de acolo să nu știe despre ei. Lanțul de câini, căderea. Calea Aren. Caine negru. Palid. Și… Black Coral, unde au murit Bridgeburners.

„Nu au murit toți”, a obiectat același soldat.

Era prea întuneric pentru a distinge difuzorul, iar Cuttle nu recunoscu vocea. El a ridicat din umeri. — Înaltul Mag Quick Ben. Dead Hedge, dar el a murit acolo și de aceea îl numim Dead Hedge, așa că acesta este unul care nu a reușit. Poate o mână de alții au făcut-o. Dar Bridgeburners au fost terminați și așa o vor spune istoriile. Distrus la Black Coral, la sfârșitul Războiului Pannion. Cei puțini care se târăsc din astfel de lucruri, ei bine, ei dispar ca ultimele stropi de fum. Mai bău încă o gură. — Așa stau lucrurile.

„Se spune că au fost aruncați în oraș de Black Moranth”, a spus un alt soldat. — Și s-au dus și au luat palatul – s-au dus direct la Pannion Domin însuși. Whiskeyjack era mort până atunci? Stie cineva? De ce nu-i conducea? Dacă ar fi făcut asta, poate că nu ar fi…

— Prost, genul ăsta de gândire. Cuttle clătină din cap. Auzea măturarile slabe de la celelalte șlepuri – râul blestemat era plin de ele, cu echipajele Letherii care se luptau zi și noapte să evite ciocnirile și liniile încurcate. Vânătorii de oase și escorta comandantului Brys - aproape douăzeci de mii de soldați, elemente de sprijin, animale de pachet - tot lotul, călărind acest râu spre sud. Mai bine decât mersul pe jos. Mai bine, și mai rău, amintindu-i de aterizările trecute, pușcașii marini care se luptau sub grindina de săgeți și praștii, murind și înecându-se. Barje răvășind de flăcări, țipetele bărbaților și femeilor în flăcări.

Nu că ar ateriza sub foc. Nu de data asta. Aceasta a fost o călătorie pe îndelete, înconjurată de aliați. Totul era atât de civilizat, atât de pașnic, încât nervii lui Cuttle au fost zdrobiți. „Așa s-a jucat. Se fac alegeri, se întâmplă accidente, destinele cad. Amintește-ți asta, când ai noștri cade asupra noastră.

„Nimeni nu va cânta cântece despre noi”, a spus vorbitorul ascuns. — Noi nu suntem Bridgeburners. Nu Săbiile Gri. Nu al șaptelea lui Coltaine. Ea a spus la fel de multe, Adjunctul a făcut-o.

— Deschide ultimul ulcior, a sfătuit cineva.

Cuttle o termină pe cea din mână. Trei înghițituri rapide. A trimis vasul gol peste margine. „Vânători de oase”, a spus el. — Asta a fost ideea lui Fiddler? Poate. Nu-mi amintesc cu adevărat. *Îmi amintesc doar de disperare. Îmi amintesc de Adjunct. Și străzile liniștite ale lui Aren și zidurile goale. Îmi amintesc că am fost rupt, iar acum mă întreb dacă s-a schimbat ceva, ceva.* „Istoriile, sunt doar ceea ce a supraviețuit. Dar ei nu sunt întreaga poveste, pentru că toată povestea nu poate fi niciodată cunoscută. Gândiți-vă la toate istoriile pe care le-am pierdut și am pierdut. Nu doar regate și imperii, ci istoriile din interiorul fiecăruia dintre noi, din fiecare persoană care a trăit vreodată. Pe măsură ce noul ulcior de rom de piersici a venit la îndemână, mâna lui Cuttle s-a rupt ca să-l prindă în capcană. 'Ce vrei? Oricare dintre voi? Vrei faima celor de la Bridgeburners? De ce? Toți sunt morți. Vrei o cauză grozavă pentru care să lupți? A muri pentru? Arată-mi ceva care merită *asta* .

În cele din urmă, ridică privirea, aruncă o privire asupra semicercului de fețe luminate de cărbuni, atât de tineri, atât de sumbru acum.

Și din spatele lui, o nouă voce a vorbit. — Să arăți nu este suficient, Cuttle. Trebuie să vezi, trebuie să *știi* . Stau aici, te ascult, și aud romul; trece printr-un soldat care crede că e la capăt.

Cuttle a mai băut. — Vorbește doar, sergent Gesler. Asta e tot.'

— Vorbiri proaste, spuse Gesler, împingându-se înăuntru. Soldații se îndreptară deoparte pentru a-și face loc în timp ce se așeza în fața sapatorului. — Au vrut povești, Cuttle. Nu un motiv să se arunce peste o parte. Acestea sunt cele mai ieftine motive, ar trebui să știi asta.

— Vorbind liber aici, sergent, așa a fost.

'Știu. Acesta nu este un costum oficial. Asta trebuie să facă propriul tău sergent, iar dacă ar fi fost aici, ți-ar prinde pielea chiar acum. Nu, tu și cu mine, suntem doar doi soldați bătrâni aici.

Cuttle dădu brusc din cap. 'Bine atunci. Doar spuneam-'

'Știu. Am auzit. Glory e scumpă.

'Exact.'

— Și nu merită.

'Dreapta.'

— Dar acolo te înșeli, Cuttle.

Se vorbea liber și asta era, dar Cuttle nu era un prost. 'Daca spui tu.'

„Toate acele alegeri de care te-ai plâns, cele care te duc în locul de care nu poți evita, locul în care niciunul dintre noi nu poate scăpa. Spui că nu merită, Cuttle, și asta e o alegere. Este cel pe care te-ai decis să-l faci. Și poate vrei companie, și despre asta este vorba. Personal, cred că ești o răspundere blestemată, nu pentru că nu ești un soldat bun. Tu esti. Și știu sigur că atunci când cântă fierul de călcat, să te ai la spate nu provoacă mâncărimi. Dar tu continui să te pipi pe cărbuni, Cuttle, și apoi să te plângi de miros.

— Sunt un sapator cu o mână de muniții, Gesler. Când nu mai sunt, atunci intru în rândurile arbaletelor și nu mai sunt un încărcător la fel de rapid ca înainte.

— Am spus deja că nu soldatul tău mă îngrijorează. Poate că reîncărcați mai încet, dar loviturile voastre vor conta și nu încerca să spui altceva.

răspunse Cuttle dând din cap. Ceruse asta, îmbrăcarea asta care nu trebuia să se întâmple. Acest vorbind liber, care acum îl bătea în cuie ca un cui ruginit pe puntea de lemn. În fața unui grup de pui.

„Au fost sapatori”, a continuat Gesler, „cu mult înainte de apariția munițiilor. De fapt, sapatorii vor avea nevoie de veterani ca tine, cei care își amintesc acele vremuri. A făcut o pauză, apoi a spus: „Am o întrebare, Cuttle”.

'Continua.'

— Spune-mi singurul lucru care poate putrezi o armată.

„Timp fără nimic de făcut”.

— Nimic de făcut decât să vorbim. De ce oamenii cu cele mai puțin utile lucruri de spus vorbesc cel mai mult?

Vorbitorul nevăzut de mai devreme a vorbit în spatele lui Gesler: „Pentru că grămada lor de rahat nu se micșorează niciodată, sergent. De fapt, continuă să devină mai mare.

Cuttle auzi uşurarea în râsul care urma. Fața îi ardea, dar ar putea fi doar cărbuni, sau rom, sau ambele. Poate că era doar beat. — Toate vorburile astea despre piș și rahat, mormăi el, forțându-se să se ridice. A țesut, a reușit să-și găsească echilibrul, apoi s-a întors și s-a împiedicat în direcția pupei.

În timp ce sapatorul se îndepărtă clătinându-se, Gesler spuse: „Tu care ai vorbit, în spatele meu, tu, Widdershins?”

— Da, sergent. Treceam pe lângă când am auzit băiatul.

— Du-te după el, asigură-te că nu se răstoarnă peste șină.

— Da, sergent. Și, uh, mulțumesc, mă târa până și pe mine în jos.

Gesler se frecă de față. Pielea i se simțea slăbită și slăbită, toată supletețea dispăruse de mult. A îmbătrânit, a decis el, a fost mizerabil. — Are nevoie de o trezire cutremurătoare, spuse el pe sub răsuflarea. — Și nu o facem cu toții. Iată, dă-mi ulciorul acela, mi-a făcut sete.

Nu recunoscu nici una dintre fețele pe care le putea distinge în jurul brazierului. Erau tineri, soldați de infanterie, cei care abia cunoscuseră o luptă de când s-au alăturat. Îi văzuseră pe marini atacând Y'Ghatan și luptând la debarcarea din orașul Malaz. Îi văzuseră pe acei marinari pornind să invadeze continentul Letherii. Au urmărit mult. Și nicio cantitate de marș, de foraj sau de jocuri de război nu ar putea face un tânăr soldat mai flămând de glorie decât a făcut-o toată acea privire.

El știa cum priveau pușcașii marini. El știa cum strângeau numele înainte și înapoi, legendele în devenire. Throatslitter, Deadsmell, Hellian, Masan Gilani, Crump, Mayfly și toate celelalte. Știa cât de aproape se închinau sergentului Lăutar. *Și zeii feresc să i se întâmple ceva rău.*

Poate că Cuttle a avut un punct de vedere cu atâta împingere în jos. Despre lucruri precum gloria, crearea de legende. Poate că submina toate acele noțiuni romantice dintr-un motiv întemeiat. *Nu ține de nicio credință. Chiar și legendele mor.* Gesler tremura, bău o gură de rom.

Avea gust de rahat.

Sticla a alunecat. Îl ascultase pe Cuttle. Îl văzuse pe Gesler trăgându-se moros în locul sapatorului, pregătindu-se pentru o noapte de băutură.

Întreaga armată stătea pe punțile deschise. Devin plictisit și leneș. După drumul spre est de la Letheras, trecuseră râul Lether și mărșăluiseră prin ținuturile bogate spre sud, ajungând în sfârșit la acest râu, cunoscut sub numele de Gress. Nu duce lipsă de mâncare, băutură sau curve pe tot felul. Un pas slăbit, un marș care abia a tras sudoare. Ligă după ligă de ceartă, mahmureală urâtă și nimeni care nu avea habar ce puneau la cale, încotro se îndreptau și ce îi aștepta.

O glumă a străbătut rândurile că, după ce această călătorie pe râu s-a încheiat în orașul Gress, pe Marea Draconilor, întreaga armată se va întoarce pur și simplu înapoi spre vest, va veni din nou la Letheras și va începe totul de la capăt, rotund și rotund. si rotund. Nimeni nu a

râs prea mult. Era genul de glumă care nu disparea, iar când nu se mai potrivea circumstanțelor, de ce, se răsucea puțin și își începea alergarea din nou. *Ca dizenteria.*

Cele patruzeci și două de șlepuri care îi așteptaseră la sud de Bluerose Range, chiar dincolo de cataractele lui Gress, erau toate noi, construite special pentru a transporta armata în aval. Odată ajunsă la sfârșitul călătoriei, cu toți soldații și proviziile descărcate, barjele aveau să fie demontate și transportate împreună cu armata pe uscat până la râul West Kryn, unde urmau să fie reconstruite și trimise în drum spre Inside Hyacinth Reach. , iar de acolo mai departe la D'rhasilhani-care cumpărase lemnul. Letherii erau deștepți așa. Dacă ai putea să iei ceva și să faci profit din el o dată, de ce nu de două ori? Bottle presupunea că era o trăsătură admirabilă. Poate. Își putea imagina că asemenea predilecții ar putea deveni o febră, o otravă în suflet.

S-a îndreptat spre cea mai apropiată balustradă neocupată și a privit peste apa luminată de jad. Carcasa unei alte barje bloca linia țărmului vizavi. Aerul nopții era plin de lilieci care zburau. Putea distinge o siluetă acolo, făcând ceea ce făcea Bottle, și se întreba dacă îl cunoștea pe el sau pe ea. Echipele erau împrăștiate. Probabil ideea strălucită a cuiva despre tricotarea de noi legături și prietenii între soldați. Sau, conștientizarea și mai strălucitoare că echipele aveau nevoie de o pauză de a se holba la fețele urâte ale celuilalt. Amestecă-le ca să nu se omoare între ei. Hood știa că nu-i era dor de Koryk și nici măcar de Smiles. Doar al naibii de ghinion găsindu-se pe aceeași punte cu Cuttle.

Bărbatul era o urgie a spiritului. Aproape la fel de rău ca Fist Blistig. Dar atunci, ce armată nu le-a avut? Acră, cu ochi de piatră, folosind fiecare respirație pentru a cățea. Obișnuia să-i admire pe astfel de soldați, cei care văzuseră totul și încă așteptau să fie impresionați. Cei care priveau fața unui recru de parcă ar studia o mască mortală. Acum, își dădea seama, disprețuia astfel de soldați.

S-ar putea să fie nedrept, totuși. Mizeria și groaza care i-au dus în acel loc rece și lipsit de viață nu era nimic de care să tânjești în propria viață. A fost? Cu ce trebuiau să trăiască el și toți ceilalți soldați mai tineri, atunci, era blestemul supraviețuitorilor, marca veteranului scurgând ca o rană septică. S-a pătat. A fault. A ucis vise.

El nu era unul dintre ei. Nu doreau să se alăture rândurilor lor. Și nu puteam să-mi imaginez o armată

întreagă formată din astfel de creaturi răsucite și cicatrice. *Dar aceia au fost Bridgeburners. Oricum, asta a fost al lui Coltaine, până la urmă. Gazda Onearm. Piatra lui Greymane. Prima sabie a lui Dassem. Nimic decât cei cu ochi morți.* Tremura, strângându-și mai strâns pelerină de ploaie. Vânătorii de oase era o altă armată care se îndrepta în acest sens - dacă nu s-a destrămat mai întâi.

Dar stai, Bottle. L-ai uitat pe Fiddler. El nu seamănă nimic cu restul. Încă îi pasă... nu-i așa? Până și întrebarea îl tulbura. În ultimul timp, sergentul lui se îndepărtase din ce în ce mai mult. O chestie generațională? Poate. Povara rangului? Posibil, de când era Bridgeburner, nu avusese nicio responsabilitate în afară de cea a unui soldat obișnuit. Un sapator, de fapt, și sapatorii erau renumiți pentru amenințarea pe care o prezentau propriilor camarazi, indiferent de inamic. Deci, nu doar un obișnuit, ci și unul iresponsabil. Dar acum Fid era sergent și multe altele. Cititor al Deck of Dragons. Supraviețuitor legendar al Bridgeburners. Era ţăruşul de fier înfipt adânc în pământ şi, oricât de înverşunate ar fi vânturile furioase, el s-a ţinut strâns – şi toţi s-au agăţat la rândul lor de el, toată armata blestemata, se părea. *Ne ținem strâns. Nu la Adjunct. Nu pentru Ben rapid sau Pumn Keneb. Ne ținem strâns de Fiddler, un blestemat de sergent.*

Respirația lui Hood. Asta sună rău. Nu ar trebui să mă gândesc la lucrurile în acest fel. Fid merită mai bine. Merită să-și recapete viața.

Nu e de mirare că a fugit când ea a vrut să citească.

Apa neagră trecu în vârtej, fără să țină seama de vâltoarea gândurilor lui, ducând tot ce putea până în marea îndepărtată. Frig cu amintirile zăpezii și gheții din munții înalți, încetinind cu nămolurile pământului răsturnat și pietrele uzate până la praf. Țestoase uriașe au alunecat prin noroi mult dedesubt. Anghile băutoare de sânge - puțin mai mult decât fălcile și coada - se strecurau în curenți, căutând pântecele moi ale crapului și somnului masiv. Florile de nămol s-au înălțat și s-au rostogolit peste pietre rotunjite și maluri de pietriș. Așternut în noroi, amfore de lut ars, fragmente de metal corodat - unelte, accesorii, arme - și oasele lungi netede, vag blanoase ale nenumăratelor animale - podeaua acestui râu era într-adevăr aglomerată, desfășurată ca un sul, scriind o istorie. spre mare.

Își eliberase deja mintea pentru a rătăci, alunecând din scânteie în scânteie printre multitudinea de creaturi de sub

suprafața care se învârte. Devenise ceva un obicei. Oriunde s-a găsit, el a trimis cârcei, răspândindu-se ca rădăcini pentru a-și extinde țesătura de conștientizare. Fără el, se simțea pierdut. Și totuși, o astfel de sensibilitate nu a fost întotdeauna un dar. Chiar dacă a ajuns să înțeleagă vasta interconexiune a lucrurilor, tot așa a crescut și suspiciunea că fiecare viață își posedă cercul său, închisă, practic oarbă față de tot ce se afla în afară. Indiferent de amploare, indiferent de pretențiile lucrurilor din acel cerc, indiferent chiar de credințele lor, ei au călătorit în profundă ignoranță a vastității universului de dincolo.

Mintea nu putea face mai bine. Nu a fost construit pentru profunzime și de fiecare dată când atingea minunatul, aluneca, neputând găsi cumpărături. *Nu, ne descurcăm bine cu așchii de lemn care zboară de la mușcătura toporului, cu diblurile pe care le conducem acasă, cu semințele pe care le împrăștiem, cu gustul berii în gură, cu atingerea iubirii și a dorinței la îndemâna degetelor. Confortul nu stă în misterul necunoscutului și al incognoscibilului. Se află în casa în care locuim, chipurile pe care le recunoaștem, trecutul din urma noastră și viitorul pe care ni-l dorim pentru noi înșine.*

Toate acestea sunt solide. Toate acestea sunt ceea ce ne apucăm. Chiar dacă tânjim după celălalt.

Definiția religiei a fost la fel de simplă ca asta? Dor de celălalt? Alimentarea acestei dorințe cu credință, emulând dorințele prin ritualuri? *Deci ceea ce ne dorim să fim este. Că ceea ce căutăm în adevăr există. Că prin credință creăm și creând găsim.*

Prin acest argument, nu este opusul la fel de adevărat? Că ceea ce respingem încetează. Acel „adevăr” se naște în ceea ce căutăm. Pe care le creăm pentru a crede. Că găsim doar ceea ce am creat.

Acea minune nu există în afara noastră?

Prin credința noastră, creăm zeii. Și astfel, la rândul nostru, le putem distruge. Cu un singur gând. Un moment de refuz, o clipă de negare.

Este aceasta adevărata față a războiului care urmează?

Înfrigurat de această idee, Bottle și-a contractat simțurile, a fugit de scânteile indiferente care se învârteau prin adâncurile râului. Avea nevoie de ceva... mai aproape. Ceva uman. Avea nevoie de șobolanii lui în cală.

Deadsmell tuși, apoi aruncă două monede în jgheab. — Nu-ți vei primi cușca, Tăietor de gât. Vezi cum patru se

întorc la mine. Și-a ridicat privirea și s-a încruntat. 'Ce s-a întâmplat? Aruncă oasele, prostule.

'Glumiţi. Ebron?

— Da, a strălucit jgheabul.

Throatslitter se apleacă înainte. — Ai o problemă, Deadsmell, și ține seama și de asta, Ebron, din moment ce ești un mag și tot...

'Hei! Tocmai ți-am spus-'

— Și cu amabilitate, da, ai făcut-o. Dar ascultă oricum. Deadsmell, s-ar putea să fie un lucru sigur să faci magie ghipselor și nu numai, atâta timp cât te joci pe niște nenorociți sau pe ceilalți spook sau pe ambele. Dar, vezi, eu sunt Throatslitter, îți amintești? Omor oameni pentru a-mi câștiga existența, în moduri pe care nici un soldat rezonabil și sănătos nu și-ar putea spera să le imagineze. Trec prin aici? Tu aduci talentele tale la acest joc, poate și eu.

— Zei de jos, spuse Deadsmell, nu e nevoie să te enervezi.

'Ai trisat.'

'Asa de?'

— Cu vrăjitorie!

— Nu sunt suficient de rapid pentru celelalte chestii, nu mai sunt. Deci poate că eram disperat.

'Poate? Ebron - trebuie să fiți de acord aici - o înșelăciune curată, ei bine, asta se aștepta. Dar unul magic, asta nu este acceptabil. Sunt chestii de sărut cuțite, și dacă nu aș fi al naibii de generos, ca să nu mai spun că sunt suficient de treaz ca să știu că uciderea vindecătorului de echipă probabil nu este o idee bună, de ce, ar fi curge sânge între scânduri chiar acum. .'

— Are rost, Deadsmell. Aici m-am gândit să mă înscriu în acest joc, totul curat ca...

Pufnitul lui Deadsmell l-a întrerupt. — Ai aruncat o pânză peste tot câmpul când te-ai așezat, Ebron. Îi dădeam doar o întorsătură.

Gâtul se uită cu privirea, apoi ridică primul os lustruit. — Vezi asta, Ebron? Deoarece ești atât de fericit să magici totul, hai să vedem cum mănânci asta. Și următorul. De fapt, ce zici să le mănânci pe toate?

'Nicio sansa-'

Tăietor de gât se aruncă peste câmpul cretat de pe punte. Ebron țipă.

Lucrurile s-au urât, iar șobolanul lui Bottle a avut norocul să scape nevătămat.

Skulldeath stătea ghemuită sub pături, privind moros la forma inconștientă a lui Hellian. Ea leșinase la jumătatea dragostei lor, ceea ce probabil nu era neobișnuit. Un alt soldat stătea în apropiere și-l studia pe prințul șapte orașe cu o expresie de cunoștință pe față.

Nevoia de mângâiere a tânărului și tot restul nu a fost condamnată în această noapte, iar în scurt timp avea să alunece. Era un lucru bun că singurul lucru la care Hellian era posesiv era romul ei și altele. Privi un ulcior în mâna altcuiva cu toată gelozia înflăcărată a unui iubit părăsit. În orice caz, s-ar putea să fie o beată, dar nu era proastă când era vorba de dorințele confuze ale Skulldeath.

Nu, adevăratul prost din ecuație stătea într-o parte. Sergentul Urb, a cărui dragoste pentru femeie strălucea ca apele tulburi ale unui izvor, se hrănea neîncetat din piatra de bază a credinței sale de copil. O credință în credința că într-o zi gândurile ei se vor limpezi, suficient pentru ca ea să vadă ce stă chiar în fața ei. Că seducerea alcoolului s-ar acru deodată.

Bărbatul era un idiot. Dar erau destui idioti in lume. O ofertă nesfârșită, de fapt.

Când Skulldeath s-a agitat în sfârșit, Bottle a ieșit din mintea șobolanului. Vizionarea unor astfel de lucruri - a face dragoste - a fost prea înfiorător. În plus, bunica lui nu-i bătuse oare riscul perversiunilor mortale oferit de talentele lui? Oh, a avut, a avut într-adevăr.

Skanarow se ridică pentru a sta alături de căpitanul Ruthan Gudd, unde s-a sprijinit de balustradă.

— Ape întunecate, murmură ea.

'Este noapte.'

— Îți place să faci lucrurile simple, nu-i așa?

— Pentru că lucrurile sunt, Skanarow. Toate complicațiile prin care suferim sunt clocite în propriile noastre cranii.

'Într-adevăr? Totuși, nu le face mai puțin reale. Da?

El a ridicat din umeri. 'Ceva ce vrei?'

— Multe lucruri, Ruthan Gudd.

Se uită la ea – păru surprins să descopere cât de aproape stătea, aproape la fel de înaltă ca el, cu ochii ei kanese întunecați și strălucitori – și apoi din nou. — Și ce te face să crezi că te pot ajuta cu oricare dintre ele?

Ea a zâmbit, deși căpitanul nu era atent, și era un zâmbet minunat. — Cine te-a promovat? ea a intrebat.

— Un nebun înfuriat.

'Unde?'

Își trecu degetele prin barbă, încruntat. — Și toate acestea sunt în ajutor pentru ce, mai exact?

„Am avut dreptate, știi. Trebuie să lucrăm împreună. Tu, vreau să aflu mai multe despre, Ruthan Gudd.

'Nu merita.'

S-a sprijinit de balustradă. — Te ascunzi, căpitane. Dar asta e în regulă. Mă pricep să aflu lucruri. Ai fost printre prima listă de ofițeri pentru al Paisprezecelea. Adică ați fost în orașul Malaz, deja comandat și așteptați atașament. Acum, ce armate au ajuns pe Insula Malaz prea rupte pentru a fi păstrate intacte? A opta. Al treisprezecelea. Ambele din campania Korelri. Acum, al optulea a sosit cam în momentul în care a fost expediat al patrusprezecelea, dar având în vedere ritmul lent al zgârieturilor de cerneală militare, nu este probabil să fii din al optulea - în plus, Faradan Sort era și ea nu te cunoaște. Am întrebat. Deci, asta rămâne pe al treisprezecelea. Ceea ce este destul de... interesant. Ai servit sub Greymane...

— Mi-e teamă că ai înțeles totul greșit, interveni Ruthan Gudd. „Am venit într-un transfer de la flota lui Nok, Skanarow. Nici măcar nu era un marinar...

— Pe ce navă ai servit?

„ Dhenrabii ...”

— Care s-a scufundat de pe Strike Bight...

'Da-'

— Acum vreo optzeci de ani.

El o privi o clipă lungă. — Acum, genul ăsta de rechemare se limitează la obsesiv, nu crezi?

— Spre deosebire de minciuna patologică, căpitane?

— Acesta a fost primul *Dhenrabi.* Al doilea s-a izbit de Zid la cinci noduri. Din cei două sute șaptezeci și doi aflați la bord, cinci dintre noi am fost târâți afară de Stormguard.

— Ai susţinut Zidul?

— Nu, am fost predat într-un schimb de prizonieri.

— În al treisprezecelea?

— Direct înapoi la flotă, Skanarow. Reușisem să capturam patru trireme de Mare încărcate cu voluntari pentru Wall-aye, greu de crezut că cineva s-ar oferi voluntar pentru asta. În orice caz, Stormguard erau disperați după sânge nou. Deci, poți să-ți lași toate suspiciunile, căpitane. Istoria mea este plictisitoare, fără evenimente și departe de a fi eroică. Unele mistere, Skanarow, nu merită cunoscute.

— Totul sună foarte convingător, vă spun asta.

'Dar?'

Ea îi aruncă un alt zâmbet strălucitor, iar pe acesta l-a văzut. — Încă cred că ești un mincinos.

Se împinse departe de balustradă. — Am observat o mulțime de șobolani pe șlepuri astea.

— Am putea merge la vânătoare.

Ruthan Gudd făcu o pauză, își pieptănă barba și apoi ridică din umeri. — Ar trebui să mă gândesc că nu merită greu.

Când a plecat, femeia kanese a ezitat, apoi a urmat-o.

— Zei de jos, mormăi Bottle, toată lumea o primește în seara asta. A simțit o înjunghiere undeva adânc în el, una veche, familiară. Nu fusese genul de bărbat pe care femeile îl alungau. Avusese prieteni care se rostogoleau dintr-un pat în altul, fiecare dintre acele paturi moale și calde. Nu avusese o asemenea avere. Ironia lucrurilor care l-a vizitat în visele lui a fost cu atât mai clară, în felul în care i-a batjocorit adevărurile vieții lui.

Nu că ar fi apărut în întârziere, nici de o lună. Poate că se săturase de el. Poate că luase tot ce avea nevoie, oricare ar fi fost. Dar ultimele câteva ori fuseseră înspăimântătoare în disperarea lor, frica din ochii ei neomeni. Se trezise cu duhoarea focurilor de iarbă din savană, înțepătura de fum în ochi și tunetul turmelor care fugea îi răsună în craniu. Imbolnavit de senzația copleșitoare de dislocare, zăcea tremurând sub păturile sale urate ca un copil cu febră.

O lună de pace, dar atunci de ce absența ei l-a umplut de presimțire?

Barja de vizavi alunecase înainte, călărind un oarecare capriciu al curentului, iar acum putea vedea malul estic al râului. Un mal joasă de bolovani și stuf și dincolo de câmpiile întinse luminau un verde strălucitor de tăieturile de jad de pe cerul sudic. Acele pășuni ar fi trebuit să fie pline de animale sălbatice. În schimb, erau goale.

Acest continent se simțea mai bătrân decât Quon Tali, mai vechi decât șapte orașe. Era un pământ cu care se hrănea de prea multă vreme.

Pe țărmul vestic, terenurile agricole formau fâșii înguste, cu un capăt până la râu, iar celălalt, la o treime de legă în interior, desprinzându-se în rețeaua de drumuri care străbate regiunea. Fără aceste ferme, Letherii ar muri de foame. Cu toate acestea, Bottle era tulburat de starea dărăpănată a multor gospodării, hambarele slăbite și silozurile cu inele de buruieni. Nu a mai rămas nici măcar

un singur arbore; chiar şi cioturile fuseseră smulse de pe pământul ofilit. Paravanul de arin și aspen din jurul clădirilor fermei păreau scheletice, nu uscate, dar poate bolnave. Evantai largi de suprafață au format insule noroioase chiar dincolo de canalele de drenaj, făcând acea parte a râului perfidă. Pământul bogat se îndepărta.

Mai bine, atunci, să fii cu fața spre țărmul estic, oricât de pustiu era.

Un soldat făcuse circuitul, plimbându-se cu barja de parcă ar fi fost o cușcă, și auzise pașii trecând în spatele lui de două ori de când se așezase pentru prima dată pe balustradă. De data aceasta, cizmele acelea au venit vizavi de el, au ezitat, apoi s-au adunat mai aproape.

O femeie cu pielea de la miezul nopții a sosit în stânga lui, punând mâinile jos pe șină.

Bottle a căutat frenetic numele ei, a renunțat și a oftat.
— Ești unul dintre cei pe care Badan Gruk credea că s-au înecat, nu?

Ea se uită peste. — Sergent Sinter.

— Cu frumoasa soră... oh, nu că nu ești...

— Cu frumoasa soră, da. Numele ei este Kisswhere, care este un fel de știre cu ochiul în sine, nu-i așa? Uneori, numele te găsesc, nu invers. Așa a fost și cu sora mea.

— Nu numele ei original, cred.

— Tu eşti Bottle. Magul lăutarului, cel despre care nu vorbește, de ce?

„De ce nu vorbește despre mine? De unde sa stiu? Oricum, despre ce vă gândiți, sergenții, nu e treaba mea – așa că dacă sunteți curios de ceva ce spune sau nu spune Fid, de ce nu îl întrebați pe el?

— Aș vrea, doar că nu e pe barja asta, nu-i așa?

'Ghinion.'

— Ghinion, dar atunci ești tu. Când Fiddler își listează bunurile, parcă nici nu ai exista. Deci, mă întreb, nu are încredere în noi? Sau poate în tine nu are încredere? Două posibilități, două direcții, dacă nu te poți gândi la alta?

— Fid a fost singurul meu sergent, spuse Bottle. — Dacă n-ar fi avut încredere în mine, ar fi scăpat de mult de mine, nu crezi?

— Deci în noi nu are încredere.

— Nu cred că încrederea are vreo legătură, sergent.

— Deget ras, nu?

— Nu prea mult, mă tem. Dar presupun că sunt tot ce are el. În echipa lui, vreau să spun.

Ișí tăiase părul scurt, probabil ca să tundă păduchii și altele – petrecând câteva luni într-o celulă murdară avea un mod de a-i face pe supraviețuitori nevrotici în privința igienei – și acum își trecuse degetele ambelor mâini pe scalp. Profilul ei, a remarcat Bottle într-un început, era aproape... perfect.

— Oricum, spuse Bottle, chiar dacă i se strângea gâtul, când ai apărut prima dată, am crezut că ești sora ta. Și apoi a așteptat.

După o clipă, ea pufni. — Ei bine, acum, asta a necesitat ceva de lucru, pun pariu. Te simți singur, nu?

A încercat să se gândească la ceva de spus care să nu sune jalnic. A venit cu nimic. Totul suna jalnic.

Sinter se lăsă pe spate pe șină. Ea a oftat. — Primele grupuri de raid pe care Dal Honese le-am adunat – cu mult înainte să fim cuceriți – au fost întotdeauna o mizerie. Sinucigaș, de fapt. Vezi tu, nici o femeie nu avea să renunțe la șansa de a se alătura, așa că întotdeauna atât bărbați, cât și femei formau grupul. Dar apoi, toate căsătoriile și logodnele au început să creeze probleme - soții și soțiile nu s-au alăturat întotdeauna aceleași petreceri; uneori unul dintre ei nici nu mergea. Dar o săptămână sau două într-un raid, ei bine, lupta și pofta alăptează din aceeași pițuiță, nu? Deci, în loc să se sfâșie întregul sat în vâlvă, furii geloase și toate astea, s-a decis ca odată ce un războinic – bărbat sau femeie, căsătorit sau logodnic – a părăsit satul într-un raid, toate legăturile preexistente nu se mai aplicau. .'

'Ah. Pare o soluție rezonabilă, presupun.

'Depinde. Înainte să-ți dai seama, zece sau douăsprezece grupe de raiduri ar fi pornit deodată. Lăsând satul în mare parte gol. Cu posibilitatea de a alege între a trăi în interiorul regulilor - chiar și a celor confortabile - și a scăpa de ele pentru un timp, ei bine, ce ai alege? Și chiar mai rău, odată ce vestea a ajuns la celelalte triburi și toți au adoptat aceeași practică, ei bine, toate acele grupuri de raid au început să se ciocnească unele de altele. Am avut primul război pe scară largă în mâinile noastre. De ce să fii un fermier sau un păstor nenorocit cu o singură soție sau un soț, când poți fi un războinic care cântă la un nou partener în fiecare seară? Întreaga confederație Dal Hon aproape s-a autodistrus.

— Ce l-a salvat?

'Doua lucruri. Epuizare-oh, ei bine, trei lucruri, acum că mă gândesc la asta. Epuizare. Un altul a fost faptul urât că

nici măcar lucrurile gratuite nu sunt gratuite. Și, în cele din urmă, în afară de foametea iminentă, au apărut toți acei bebeluși zgomotoși nouă luni mai târziu – de fapt, o explozie a populației.

Sticla era încruntă. — Sinter, ai fi putut să spui „nu”, știi. Nu este prima dată când aud acest cuvânt.

— Am renuntat la viața Dal Honese, Bottle, când m-am alăturat pușcăriilor marini Malazan.

— Încerci în mod deliberat să mă încurci?

'Nu. Spun doar că sunt tras în două direcții - deja am un bărbat care mă urmărește, dar este un înotător prost și cine știe pe ce barjă se află acum. Și nu cred că am făcut promisiuni speciale. Dar apoi, înapoi la pupa - unde este toată distracția - este acest soldat, un greoi, care arată ca o statuie de marmură - știi, cei care apar la reflux în largul coastei Kanese. Ca un zeu, dar fără toate algele...

— Bine, sergent, văd unde mergi sau unde te întorci, vreau să spun. Nu mă potrivesc pentru asta și dacă se oferă...

— El este, dar atunci, o tobă cu el ar putea complica lucrurile. Adică, s-ar putea să devin posesiv.

— Dar asta nu este probabil în cazul meu.

— Doar gândul meu.

Bottle se uită la apele întunecate care se învârteau dedesubt, întrebându-se cât de repede s-ar scufunda și cât de mult i-a luat să se înece când cineva nu se lupta cu ea.

— Oh, murmură ea, cred că a fost o invitație destul de dezumflată, nu-i așa?

— Ei bine, sergent.

— Bine, sunt mai multe.

— Mai mult de ce? Putea oricând să-și deschidă încheieturile înainte de a se arunca. Reduceți panica și așa ceva.

„Am simțit despre lucruri și, uneori, despre oameni. Sentimente. Curiozitate. Și am învățat că merită să urmăresc asta atunci când pot. Deci, cu tine, mă gândesc că merită să mă cunosc mai bine. Pentru că ești mai mult decât pari la început și de aceea Fid nu vorbește.

— Foarte generos, sergent. Să vă spun ce, ce zici să împărțim o masă sau două în următoarele zile și să lăsăm așa. Cel puțin pentru moment.'

— Am făcut o mizerie din asta, nu-i așa? Bine, avem mult timp. Ne vedem mai târziu, Bottle.

Otravă de Paralt, poate o fiolă, și apoi un cuțit la inimă pentru a merge cu încheieturile tăiate, și apoi picătură

peste lateral. Inec? Nimic în asta. Ascultă cum cizmele se îngrămădeau, întrebându-se dacă ea s-ar opri la un moment dat pentru a șterge ce mai rămăsese din el de pe tălpi.

Unele femei erau doar la îndemână. A fost un fapt. Erau unele la care un bărbat putea ajunge, iar apoi altele la care putea doar să le privească. Și ei, la rândul lor, ar putea face calculele în intervalul cel mai mare fâlfâit al unui ochi, să urce sau să treacă peste, sau, dacă este necesar, să fugă de el.

Maimuțele au făcut același lucru. Și maimuțele și papagalii și șerpii erupții: lumea nu era altceva decât chibrituri și nepotriviri, postură și ipostaze, cântărirea nesfârșită a fitness-ului. *Este o minune că cei inutili dintre noi se înmulțesc vreodată.*

O incintă acoperită a oferit cazare pentru Adjunct și pentru personalul ei, Lostara Yil, precum și pentru oaspetele ei dubios, odată preot Banaschar. Ferit de insecte, răcoros în căldura zilei și cald noaptea când ceața se ridica din apă. O cameră funcționa ca un cartier general mobil, deși, în adevăr, nu era nevoie de administrare cât timp armata traversa râul. Masa unică purta hărțile lipite - cum erau ele schițate - pentru Ținuturile pustii și câteva fragmente care marcau teritoriile împrăștiate ale Kolansei. Acestea din urmă au fost predări ale liniilor de coastă în cea mai mare parte, sondaje pilot făcute în interesul comerțului. Uriașul decalaj în cunoștințe se afla între Ținuturile pustii și acele coaste îndepărtate.

Banaschar s-a gândit să studieze hărțile când nimeni altcineva nu era în cameră. Nu era interesat de companie, iar conversațiile îl lăsau pur și simplu obosit, adesea descurajat. Putea vedea nerăbdarea crescândă a Adjunctului, pâlpâirea din ochii ei care ar putea fi disperare. Se grăbea și Banaschar credea că știe de ce, dar simpatia era un sentiment prea bogat pentru a fi adunat, chiar și pentru ea și pentru vânătorii de oase care au urmat-o orbește. Lostara Yil a fost poate mai interesant. Cu siguranță fizic, nu că ar fi avut vreo șansă acolo. Dar umbra bântuită de pe chipul ei era cea care l-a atras la ea, petele de vinovăție veche, aromele amare ale regretului și ale pierderii îngrozitoare. Asemenea dorințe, desigur, l-au adus față în față cu propriile sale perversiuni, cu atracția pentru dizolvare, cu alura celor căzuți. Apoi își spunea că există valoare în recunoașterea de sine. Provocarea a fost atunci măsurarea acelei valori. Un teanc de monede de aur? Trei

stive? O mână de pietre prețioase? Un sac de pânză prăfuit, plin cu bălegar? Prețuiește într-adevăr acești ochi care nu clipesc și privirea lor nu prea stabilă.

Din fericire, Lostara nu era interesat de el, retrogradându-și foamea ascunsă în închipuiri inofensive, unde iluziile serveau pentru a trece peste realitățile mizerabile. Dizolvarea s-a palid în detalii, chiar dacă sănătatea și vigoarea arzătoare nu puteau decât să-l facă pe un realist ca el să se sufoce de ironie. La urma urmei, moartea a jucat împotriva șanselor cu o mână înșelătorie. A fost o luptă serioasă să găsim moralități drepte în cine a trăit și cine a murit. Se gândea adesea la sticla la care a întins mâna și și-a spus: *Ei bine, cel puțin știu ce mă va ucide. Ce zici de acel model al vieții perfecte, tăiat de o aluniță pe spate pe care nici măcar nu-l putea vedea? Dar gloriosul tânăr uriaș care se împiedică de propria sa sabie în prima sa luptă, sângerând dintr-o arteră tăiată încă la treizeci de pași de inamic? Idiotul care cade pe scări? Cote, nu-mi vorbi despre șanse - uită-te bine la Taxa câinilor dacă nu mă crezi.*

Totuși, ea nu era dornică de compania lui, așa că acea conversație ar trebui să aștepte. Aversiunea ei era dezamăgitoare și oarecum derutante. Era educat, nu-i așa? Și erudit, când este treaz și uneori chiar și când nu este treaz. La fel de capabil să râdă ca orice preot defrocat fără viitor. Și în ceea ce privește propria sa dizolvare, ei bine, nu era atât de departe încât să fi pierdut calitățile ticăloase care însoțeau acea dizolvare, nu-i așa?

Putea să meargă pe punți, presupunea el, dar atunci nu avea de ales decât să lase miasma celor vii să se învârtească peste el cu toată insistența pe care o puteau atinge prea multe trupuri transpirate și nespălate. Ca să nu mai vorbim de frânturile de conversație mizerabilă care îl asaltau în timp ce trecea prin formele prosternate și aburinde – nimic nu era mai urât, de fapt, decât soldații în repaus. Nimic nu era mai insipid, mai degenerat sau mai cinstit. Cine avea nevoie să-i amintească că majoritatea oamenilor erau fie proști, leneși, fie ambele?

Nu, de la dispariția bruscă a lui Telorast și Curdle - acum aproape o lună, acum - îi era mai bine cu aceste hărți, în special cu locurile goale care l-au atras atât de mult. Ar trebui să-i hrănească imaginația, chiar și sentimentul lui de mirare, dar nu de aceea l-au obsedat atât de mult. Întinderile nemarcate de pergament și piele erau ca niște promisiuni goale. Sfârșitul întrebărilor, eșecul căutării

cunoașterii. Erau ca niște vise uitate, ambiții abandonate rugurilor cu atâta vreme în urmă, nu mai rămăsese nici măcar o fărâmă de cenușă.

Și-a dorit atât de mult astfel de spații goale, răspândite prin hărțile propriei sale istorii, hărțile fixate pe acea masă de os ondulată care era interiorul craniului său, pereții peșterii ai sufletului său. *Iată eșecurile tale.* De rezonanță și mister și adevăr. *Aici să fie munții care dispar în ceață, să nu se mai întoarcă niciodată. Aici sunt râurile care se scufundă în nisipuri, iar acestea sunt nisipurile care nu se odihnesc niciodată. Și cerul care se uită în jos și nu vede nimic. Iată, da, lumea este în spatele meu, pentru că nu am fost niciodată un hărțitor, niciodată un topograf al faptelor.*

Înălbiți fețele, curățați viețile, răzuiți trădările. Înmuiați aceste hărți până când toate cernelurile se estompează și plutesc și se spală.

La urma urmei, este sarcina preoților să ofere izolvare. Și voi începe prin a mă absolvi.

Este momeala, vezi tu, a dizolvării.

Și așa a studiat hărțile, toate acele spații goale.

Râul era o promisiune. Că i-ar putea lua cuțitul din mâna Lostarei. Un fulger strălucitor și a dispărut, pentru totdeauna. Nămolurile ar putea apoi înghiți totul, făcând conservarea și putrezirea una și aceeași. Greutatea armei avea să sfideze curentul – acesta era lucrul important, felul în care ar refuza să fie purtată. Unele lucruri ar putea face asta. Unele lucruri aveau greutatea necesară pentru a dobândi o voință proprie.

Putea să urmeze cuțitul în pârâu, dar știa că va fi trasă și trasă, învârtită și rostogolită mai departe, pentru că nimeni nu era un cuțit, nimeni nu putea sta într-un loc, indiferent cât de mult ar fi încercat.

În ultimul timp, se gândise la Lamele Roșii, la chipurile și la viața pe care o cunoscuse cândva. Era clar pentru ea acum că ceea ce era trecut încetase să se mai miște, dar sentimentul de distanță care creștea mereu în spatele ei se dovedea o iluzie. Eddy a tras-o pe spate și toate acele amintiri îngrădite așteptau să o prindă ca pe niște zgomote ascunse.

Un cuțit în mână era atunci o înțelepciune sănătoasă. Cel mai bine nu o predați acestor ape tulburi.

Lamele Roșii. Se întrebă dacă acea companie de elită de fanatici îi mai servea pe Împărăteasa. Cine ar fi preluat comanda? Ei bine, au fost destui, destui pentru ca aderarea

să fie una sângeroasă. Dacă ar fi fost acolo, și ea ar fi încercat. Un cuțit în mână, deci, era un răspuns la multe lucruri. Iritația Adjunctului cu ea se limita cu obsesie, dar ea nu înțelegea. La urma urmei, o armă trebuie întrețінută. Slefuit, uns cu ulei, alunecând repede din teacă. Cu acel cuțit, Lostara putea să se dezlege oricând dorea.

Puțin mai devreme, stătuse la masa de seară cu Tavore, un ritual al lor de când plecaseră din Letheras. Mâncare și vin și nu prea multe în modul de conversație. Toate eforturile făcute de Lostara pentru a-l scoate pe Adjunct, pentru a ajunge să o cunoască mai bine – la un nivel mai personal – eșuaseră. Multă vreme, Lostara ajunsese la concluzia că femeia care conducea Bonehunters era pur și simplu incapabilă să-și dezvăluie latura vulnerabilă. Un defect în personalitatea ei, la fel de imposibil de respins sau schimbat ca culoarea ochilor. Dar Lostara ajungea să creadă că Tavore era afectat de altceva. Se purta ca o văduvă, genul care apoi făcea din doliu un mod de viață, un ansamblu ritualizat de obiceiuri. Lumina zilei devenise un lucru de la care să te îndepărtezi. La un gest de invitație i s-a răspuns cu regrete mormăite. Și masca îndurerată nu i-a părăsit fața.

O văduvă nu ar trebui să conducă o armată, iar gândul că adjunctul Tavore conduce acea armată într-un război a lăsat-o pe Lostara atât deranjată, cât și speriată. A purta masca văduvei însemna a respinge viața însăși, împrăștiind cenușa pe propriul drum înainte, făcând viitorul la fel de gri ca trecutul. Parcă îi aștepta pe toți un rug și, în momentul în care stătea în pragul acelor flăcări ucigașe, o văzu pe Tavore Paran mergând înainte, îndrăzneț și hotărât. Iar armata din spatele ei avea să o urmeze pur și simplu.

Doi oameni așezați unul față de celălalt, tăcuți și prinși în lumea gândurilor lor nespuse și private. Apele nu s-au amestecat niciodată, iar curenții celuilalt au fost pentru totdeauna ciudați și interziceți. Nu era nici o mângâiere în aceste cine. Erau, de fapț, chinuitoare.

Ea a scăpat repede. În fiecare noapte, retrăgându-se în camera cu pereții de mătase care era dormitorul ei. Unde și-a ascuțit și uns cuțitul pentru a îndepărta pata roșie. Singuratatea ar putea fi un loc nepoftit, dar chiar si cei nepoftiti ar putea deveni obisnuinta.

Lostara auzise pașii lui Banaschar în timp ce se îndrepta spre templul lui de hărți. Erau statornici în noaptea asta, acei pași, care însemnau că era mai mult sau

mai puțin sobru. Nu se întâmplă adesea, din păcate, ceea ce era prea rău – sau poate că nu. Uneori – vremurile lui limpede, sobre – oroarea sumbră din ochii lui putea copleși. Cum fusese, venerând Viermele Toamnei, cățeaua aceea palidă a putregaiului? Ar fi nevoie de o anumită persoană pentru a fi atrasă de așa ceva. Unul pentru care teroarea abjectă însemna să se confrunte cu coșmarul. Sau, dimpotrivă, unul care flămând după ceea ce nu putea fi evitat, ruperea cărnii și a viselor, cunoașterea mulțimii de mâncători de carouri care l-au așteptat la sfârșitul vieții.

Dar Viermele îl alungase afară. Îi îmbrățișase pe toți ceilalți iubiți, dar nu și pe Banaschar. Ce a însemnat asta pentru bărbat? Mâncătorii ar trebui să aștepte. Coșmarul nu era încă gata să-i întâmpine privirea. Închinarea față de inevitabil a fost refuzată. Pleacă de aici.

Deci, el ar începe putrezirea din interior spre exterior. Varsand libatii pentru a ineca altarul propriului suflet. Nu a fost profanare, ci închinare.

Muchia cuțitului s-a zguduit de piatra de *ajit* , constantă ca bătăile inimii, fiecare parte în contra-bătăi în timp ce ea răsturna lama în ritm perfect. *Snick snick snick...*

Aici, în această casă de pânză, ceilalți aveau ritualurile lor. În timp ce ea-ea avea sarcinile ei de întreținere și pregătire. Cum se cuvine unui soldat.

Stormy stătea, cu spatele lângă șina în trepte care servea drept bordură a șlepului, poziționată exact așa. Vizavi, tăieturile de jad se profilau pe cerul de sud, feroce și de rău augur, iar ochilor lui părea că cerurile veneau pentru el, o vendetă personală și cea mai privată. A încercat să se gândească la o vinovăție demnă de amploare. Acea pungă de monede pe care o ridicase cândva de la un nobil bețiv din Falar? A putut să cumpere un cuțit decent cu asta. Câți ani avea? Zece? Doisprezece?

Poate femeia aceea leșinată pe care o bâjbâise? Prietenul acela al mătușii sale, de două ori mai mare decât vârsta lui - sânii ei se simțiseră uriași în mâinile lui, grei și capriciți, iar ea gemuse când el îi ciupise sfarcurile, picioarele mișcându-se și deschizându-se - și ce ar fi făcut un tânăr de cincisprezece ani baiatul faci cu asta? Ei bine, evident, a presupus el. Intră degetul, apoi încă câteva.

La un moment dat, deschisese ochii, se încruntă la el, de parcă ar fi încercat să-l plaseze. Și apoi oftase, așa cum ofta o mamă când un fiu cu ochii mari o apăsa cu întrebări

incomode. Și ea a apucat acea mână cu toate degetele ei tatonătoare – el se așteptase să-l scoată afară. În schimb, a împins toată mâna înăuntru. Nici măcar nu credea că este posibil.

Femeile beate încă mai purtau o anumită fascinație pentru Stormy, dar el nu mergea niciodată după ele, în caz că ar fi auzit din nou acel oftat, cel care l-ar putea transforma din nou într-un tânăr de cincisprezece ani nervos, care se linge de buze. Vina, da, a fost un lucru groaznic. Lumea s-a înclinat, s-a întors, dornic să-l zdrobească. Pentru că a făcut ceva greșit a împins-o în altă parte, nu-i așa? Continuați să împingeți până când vă pierdeți picioarele și apoi așteptați umbra bruscă, lucrul uriaș ștergând cerul. Splat era un alt cuvânt pentru dreptate, în ceea ce îl privea. Când totul se va întoarce, da.

Odată și-a aruncat sora într-un iaz. Dar apoi, îi făcuse asta de ani de zile, până în ziua aceea când și-a dat seama că era mai mare și mai puternic decât ea. Ea şuieră şi scuipă înapoi afară, cu o expresie indignată pe chip. Amintindu-și asta, Stormy zâmbi. Dreptate prin propria sa mână – nici un motiv să te simți vinovat pentru asta.

Omorâse o mulțime de oameni, desigur, dar numai pentru că încercaseră să-l omoare și ar fi făcut exact asta dacă le-ar fi lăsat. Deci asta nu a contat. A fost pactul soldatului, până la urmă, și pentru toate deciziile corecte care țin pe cineva în viață, o mie de lucruri pentru care nu se putea face nimic ar putea lua pe prost. Inamicul nu era doar cel din fața ta, ci era pământul nesigur de sub picioare, săgeata rătăcită, fulgerul luminii orbitoare a soarelui, rafala de nisip în ochi, crapa musculară bruscă sau lama spartă. Un soldat a luptat împotriva unei lumi de dușmani de fiecare dată, iar a scăpa de asta era o glorie pentru a-i face pe zei geloși. Poate că a apărut vinovăția, dar asta a fost mai târziu, ca un postgust când nici măcar nu-ți amintești gustul în sine. Era subțire, nu chiar reală, iar să-l mesteci prea mult timp era doar îngăduință de sine, la fel de rău ca să tatonezi un dinte slăbit.

Se uită cu privirea la cerul sudic al nopții. Acest arbitru ceresc a fost indiferent la orice, în afară de pedeapsa pe care avea să o ia. Tăiate ca o bijuterie, cinci săbii de jad se legănau în jos.

Bineînțeles că nu toți țintește spre el. Se simțea așa, în noaptea asta vaporoasă, cu râul plin de ochi sclipitori de la acei crocodili blestemati – și ei îl doreau și pe el. Auzise de la mâna șlepului cum ar fi înclinat o barcă dacă ar putea

și apoi ar fi aruncat victimele nefericite, făcându-le bucăți. Tremura.

— E o farmec la tine, adjutant.

Stormy ridică privirea. — Sunt caporal, Înalt Mag.

— Și eu sunt un mag de echipă, da.

— Ai fost un mag de echipă, la fel cum am fost, poate, cândva adjutant, dar acum ești un Înalt Mag, iar eu sunt caporal.

Quick Ben a ridicat din umeri sub pelerină de ploaie, pe care o strânsese strâns. „La început am crezut că sunt doar Slash-urile, care îți oferă acea strălucire. Dar apoi, am văzut cum pâlpâiau ca niște flăcări sub pielea ta, Stormy.

— Tu vezi lucruri. Du-te să sperii pe altcineva.

— Unde este Gesler?

'De unde sa stiu? Pe altă barjă.

„Incendiile ard pe Wastelands”.

Stormy tresări, încruntat spre Quick Ben. 'Ce-i asta?'

— Îmi pare rău?

'Ce spuneai? Despre incendii?

— Cele de sub pielea ta?

— Nu, Wastelands.

— Nici idee, adjutant. Quick Ben s-a întors, ciudat de fantomatic, apoi a plecat.

Stormy se uită după el, mestecându-i buza de jos, iar din mustața de acolo a gustat bucăți de tocană. Stomacul îi bubuia.

Nu erau pe nicio listă oficială, ceea ce însemna că niciun funcționar pătat de cerneală nu avea șansa să-i despartă pentru această călătorie. Sergentul Sunrise l-a binecuvântat de trei ori pe Errant pentru asta. Stătea pe o masă de cearceaf de rezervă, simțindu-se pe jumătate beat de toată această libertate. Și camaraderia. Îi iubea deja pe toți soldații din această companie, iar gândul că este o continuare a unei celebre companii Malazan l-a făcut mândru și dornic să se dovedească și știa că nu era singur în asta.

Dead Hedge era comandantul perfect, în ceea ce îl privea. Un om plin de entuziasm și energie nemărginită. Fericit să mă întorc, a bănuit Sunrise. Din acel loc mort unde au plecat morții după ce au murit. Fusese o plimbare lungă, sau cel puțin așa spusese Hedge când îi convinsese pe toți în marșul lung către râu. ' *Crezi că asta e rău? Încearcă să mergi pe o câmpie de oase care se întinde până la orizont blestemat! Încearcă să fii urmărit de Deragoth* „-

orice ar fi, suna rău” *și urmărit de un rău T'lan Imass!* Nici Sunrise nu era sigur ce sunt T'lan Imass, dar Hedge spusese că sunt răi, așa că s-a bucurat că nu a întâlnit niciodată unul.

„ Moartea, dragi soldați, este doar un alt luptă. Știe vreunul dintre voi ce este un warren?... Doamne, ați putea la fel de bine să trăiți în colibe de noroi! Prieteni, un luptean este ca un șir de ulcioare pe un raft din spatele barului. Alege unul, trage dopul și bea. Asta fac magii. Bea prea mult și te omoară. Dar suficient și îl poți folosi pentru a face magie. Este combustibil, dar fiecare ulcior este diferit - are un gust diferit, face o magie diferită. Acum, sunt câțiva acolo, cum ar fi Înaltul nostru Mag, care pot bea din ei pe toți, dar asta pentru că este nebun. '

Sunrise se întreba unde era acel bar, pentru că i-ar plăcea să încerce unele dintre acele ulcioare. Dar îi era frică să întrebe. Probabil ai nevoie de o permisiune specială pentru a intra acolo. Desigur, băutul îi provoca întotdeauna probleme, așa că poate că era la fel de bine ca Barul Warrens să fie într-un oraș din îndepărtatul Malaz. În plus, ar fi aglomerat de magi, iar magii l-au făcut nervos pe Sunrise. Mai ales High Mage Quick Ben, care părea să fie supărat pe Dead Hedge din anumite motive. Nebun? Mai degrabă furios. Dar Dead Hedge pur și simplu a râs, pentru că nimic nu l-ar putea pune într-o dispoziție proastă pentru foarte mult timp.

Caporalul Rumjugs apăru în vizor, oftând din greu în timp ce se așeză pe un balot. 'Ce antrenament! Ai crede că acești soldați nu au avut niciodată până acum o femeie decentă.

— O noapte bună atunci? întrebă răsăritul.

— Poșeta mea cu bani este bombată, Sunny, și curg în toate direcțiile.

Slăbise ceva, la fel ca prietena ei, Sweetlard. Acel marș aproape că îi făcuse pe amândoi. Dar erau încă mari, mari în felul ăsta de a înghiți un bărbat și cu siguranță părea că erau mulți bărbați cărora le plăcea asta. Pentru el însuși, el a preferat să distingă un pic mai mult un corp real sub toată grăsimea aceea. Încă câteva luni de marș și ar fi perfecte.

„Voi începe să-i taxez și pe cei cărora le place să se uite. De ce ar trebui să fie gratuit?

— Ai dreptate în asta, Rumjugs. Nimic nu ar trebui să fie gratuit. Dar acolo suntem diferiți de noi Letherii de

Malazani. Vedem adevărul și nu este nicio problemă. Malazani, pur și simplu se plâng.

— Mai rău sunt toate ofertele de căsătorie pe care le primesc. Ei nu vor să nu mai lucrez, ăia, vor doar să fie căsătoriți cu mine. Cu mintea deschisă, îți voi acorda asta. Cu Malazans, aproape orice merge. Nu e de mirare că au cucerit jumătate din lume.

Sweetlard li se alătură de cealaltă parte a punții. — Cocoșul zbârcit al lui Errant, abia pot merge!

— Odihnește-te, dragă, spuse Rumjugs, fluturând cu mâna plinuță un balot din apropiere, lângă felinar.

— Unde este Nose Stream? întrebă Sweetlard. — Am auzit că avea de gând să vorbească cu șeful. Despre noi încercăm unele dintre ele noi misiuni...

— Muniţii, a corectat Rumjugs.

— Corect, muniţii. Adică, acea sabie pe care am primit-o, ce ar trebui să fac cu ea? Odată, când eram mic, am fost bătut pentru a curăța un teren plin de vegetație și am aruncat o privire la macetele lor și am vomitat peste tot pe Penal Mistress. Marginile ascuțite îmi fac tremurături – am prea mult care pare prea ușor de tăiat, dacă înțelegi ce vreau să spun.

„Nu putem face nimic cu cei inventați de Bavedict”, a spus Sunrise. — Nu până când nu coborîm din aceste barje. Și chiar și atunci, ne-am apucat de lucru în secret. Șeful nu vrea ca altcineva să știe nimic despre ei, înțelegi?

'Dar de ce?' întrebă Sweetlard.

— Pentru că, dragă, s-a spus Rumjugs târâtor, mai sunt și alți sapatori, nu? În Bonehunters. Ei văd ce a venit Bavedict și toată lumea le va dori, și înainte de a vă da seama, toate pulberile și poțiunile sunt consumate și nu ne-am găsit nimic.

— Nemernicii lacomi!

— Deci asigură-te că nu spui nimic, nu? Chiar și atunci când lucrezi, vreau să spun.

— Te aud, Remi Cups. Nu-ți face griji în această privință – nu pot vorbi cu toate cererile în căsătorie.

'Şi tu? De ce sunt toți atât de disperați, mă întreb?

— Copii, spuse Sunrise. „Ei vor copii și îi vor repede”.

— De ce și-ar dori toți asta? întrebă Sweetlard.

Singurul răspuns care i-a venit lui Sunrise a fost unul sumbru, iar el a ezitat.

După o clipă, Rumjugs scoase un oftat puternic. — Mingile lui Errant. Toți se așteaptă să moară.

— Nu e cea mai bună atitudine, gândi Sweetlard, în timp ce scotea un băţ de frunze şi se aplecă de felinarul atârnat aproape de umărul ei stâng. Odată ce capătul mocneau, ea îl trase într-un cărbune strălucitor și apoi se așeză înapoi. — Spiritele de jos, mă supără.

— Când ai băut ultima dată? a întrebat-o Rumjugs.

— Acum săptămâni. Tu?'

'La fel. E amuzant cum se limpezesc lucrurile.

— Amuzant, da.

Sunrise a zâmbit pentru sine la auzirea lui Sweetlard încercând acel mod Malazan de a vorbi. — *Da. E un cuvânt bun, cred. Mai mult o atitudine întreagă decât un cuvânt, într-adevăr. Cu multă semnificație în ea, de asemenea. Un pic de „da" și puțin „ei bine, la naiba" și poate ceva „toți suntem în mizeria asta împreună". Deci, un cuvânt pentru a rezuma Malazans.* El a scos propriul oftat și și-a lăsat capul pe spate. — Da, spuse el.

Iar ceilalți au dat din cap. El știa că știau și nici nu trebuia să se uite.

Ne strângem. Exact așa cum a spus Dead Hedge că vom face. Exact așa, da.

— Mâini inactiv, soldat. Prinde-l acolo și urmează-mă.

— Am o idee despre ce nu poți să te apuci, domnule sergent, și nu ai deloc nevoie de ajutorul meu.

Porii se învârteau pe bărbat. — Obrăznicie? Nesupunere? Revoltă?

— Continuă, domnule, și putem termina cu rrr-regicide.

— Ei bine, acum, spuse Pores, înaintând să stea în fața ticălosului solid și încruntat. — Nu te-am luat drept gura gura, caporale. Ce echipă și cine este sergentul tău?

Obrazul drept al bărbatului era plin de ceva urât - Malazanii luau obiceiuri locale dezgustătoare - și el a lucrat o clipă înainte de a spune: „Legiunea a 8-a, Compania a IX-a ccc, Echipa a patra su-su. Sergent FFF-Fiddler. Caporalul Tarr, na-na-na-nu la slujba dumneavoastră, sergent maestru.

— Crezi că ai coloana vertebrală, caporale?

— Coloana vertebrală? Eu sunt un copac al naibii, iar tu nu ești vântul care să mă doboare. Acum, după cum puteți vedea, încerc să mă trezesc aici, din moment ce sunt ccc-vin la ceas. Vrei un prost care să-ți țină prada nelegiuită, să găsească pe altcineva.

— Ce-i asta în gura ta?

^

— Rylig, se cheamă ccc. D'ras. Il folosești ca să te trezești shuh-shuh-shuh-sharp.

Pores studia acum ochii strălucitori ai bărbatului, cascada bruscă de zvâcniri săritoare de pe fața lui. — Ești sigur că ar trebui să mesteci întregul vag, caporale?

„Poți să ai un punct de ppp ai-a-acolo".

— Scuipă-o, caporale, înainte să-ți explodeze capul.

'Ccccandoat, Mas-Mas-mmmmfuckface. Spenspensive-'

Idiotul începea să pătrundă ca o sămânță pe o stâncă fierbinte. Pores l-a luat pe Tarr de gât și l-a forțat pe jumătate peste șină. — Scuipă-o, prostule!

A auzit căderi, apoi tuse zdrențuitoare. Genunchii caporalului cedară, iar Pores trase cu putere pentru a-l ține pe bărbat drept. Se uită lung în ochii lui Tarr. — Data viitoare, caporale, asigură-te că asculți când localnicii îți spun cum să-l folosești, nu?

„Respirația BB a lui HH-Hood!"

Pores se dădu înapoi în timp ce Tarr se îndreptă, caporalului răsturnându-se la fiecare sunet. — Haide, atunci, fă cele douăzeci de runde pentru fiecare două pe care le face partenerul tău. Dar înainte să o faci, a adăugat el, de ce să nu iei cufărul acela pentru mine.

— Da, domnule, ușor, ușor. Ceas.'

Proștii care și-au încurcat capul, reflectă Pores, erau cele mai ușoare semne dintre toate. Ar putea fi în valoare de a cumpăra un interes pentru aceste lucruri Rylig.

Cele două mâini D'ras semi-sânge stăteau lângă timonei de la tribord.

— Toată încărcătura? a întrebat unul, cu ochii mari de neîncredere.

— Toată încărcătura, confirmă celălalt. — Tocmai i-a băgat-o în gură și a plecat.

— Deci unde este acum?

— Probabil că scapă barja cu o ceașcă de tablă. Scurgerile nu au nicio speranță să țină pasul.

Au râs amândoi.

Încă râdeau când i-a găsit caporalul Tarr. Venind din spate. O mână la centura fiecărui bărbat. Au plâns când au fost smulși din picioare și au plâns a doua oară când au trecut peste balustrada pupa. Stropi puternice, urmate de țipete.

Limpede pentru viziunea nefiresc de strălucitoare a lui Tarr, trezirea V a unei duzini de crocodili se apropie rapid. Uitase de acele lucruri. Pacat. S-ar gândi la asta mai târziu.

Alarmele au sunat o vreme, clopote mari de alamă care au încetinit în scurt timp chemarea lor frenetică și s-au așezat într-un fel mai degrabă un plou de doliu, înainte de a răsuna din nou în tăcere.

Viața pe râu era o afacere urâtă, pe cât de urâtă ar putea fi, dar așa a fost. Șopârlele uriașe erau destul de groaznice cu toate acele fălci cu dinți, dar apoi mâinile locale au început să vorbească despre vacile de râu care așteptau în aval, nu că vacile de râu păreau deosebit de înfricoșător în ceea ce îl privea pe Tarr, chiar și despre cele cu colți uriași și ochi de porc. Auzise o zeci de descrieri confuze în rundele sale, dar doar fragmentare, pe măsură ce trecuse repede și trecuse în următoarea conversație bizară, dezarticulată, iute ca respirația, iute ca neclarul cizmelor lui care batea tamburul pe punte. Patrulă vigilentă, da, nu este timp pentru a zăbovi, nici timp pentru toate chestiile astea neimportante. Mergeți pe șină și mergeți pe șină, rotund și rotund, și acesta a fost un exercițiu decent, dar ar fi trebuit să-și poarte lanțul și geanta și poate și lopata pliabilă și ar putea fi nevoie de timp dublu, doar ca să poată cunoaște toate acestea brusc. fețe care sări în fața lui, le cunoașteți pe dinăuntru și pe dinafară și numele lor, și dacă le plăcea peștele afumat și berea rece sau o bere caldă și atâtea picioare goale și dacă cineva ar ataca chiar aici și acum? toți ar avea unghii înfipte în tălpile lor fragede și el ar fi singur la conducerea atacului, dar ar fi bine, deoarece ar putea ucide orice chiar acum, chiar și liliecii pentru că nu erau atât de rapizi, nu-i așa? nu la fel de repede ca acele scântei arzătoare care ies peste tot în creierul lui, iar într-o ureche le scot pe celelalte două și uită-te la asta! Mers în genunchi, a fost ușor! Bine că își uzase picioarele până la cioturi și acum puntea se ridica repede să-l bată în nas și să vadă dacă era cineva acasă, dar era cineva acasă? doar liliecii-

— O să trăiască? întrebă Badan Gruk.

'Eh? Egit în mod amănunțit, năducător.

'Bun. Ține-l sub păturile alea. N-am văzut niciodată un bărbat să transpire așa, trebuie să se răcească până la oase și să continue să forțeze apă în jos.

— Dentellit meen bazness, Sornt! Nu se cunoaste anghira, nu?

— Bine, atunci, asigură-te că îl vindeci. Sergentul Fiddler nu va fi încântat să audă că caporalul său a murit în grija dumneavoastră.

„Fabbler kint shit ding! Ee nair m-a alimentat!
'Într-adevăr? Atunci ești un idiot, Nep.
Badan Gruk se încruntă la Tarr. O nouă febră să-i alunge? El a sperat că nu. Părea deosebit de neplăcut, amintindu-i de febra tremurătoare, doar mai rău. Acest loc avea aproape la fel de multe boli și paraziți mizerabile ca în junglele din Dal Hon.
Simțindu-se nostalgic, sergentul l-a lăsat pe Tarr în grija lui Nep Furrow. Ar fi fost mai fericit dacă ar fi fost pe aceeași barjă cu Sinter, chiar și Kisswhere. Caporalul Ruffle era prin preajmă, dar descoperise un joc de oase și jgheaburi cu câteva grele și se îndrepta fie spre o creștere bruscă a veniturilor, fie spre o bătaie serioasă. Indiferent ce, și-ar face dușmani. Ruffle era așa.
Încă nu știa ce să facă cu această armată, acești Bonehunters. Nu găsea nimic - niciun detaliu - care să-i facă ceea ce erau. *Ce suntem noi. Eu sunt unul dintre ei acum.* Nu existau mari glorii în istoria acestor legiuni – el se aflase în mijlocul cuceririi lui Lether și fusese un lucru sordid. Când dintele este putrezit până la rădăcină, nu este nicio operație să-l scoți. Poate a fost un război drept. Poate că nu a fost. A făcut vreo diferență? Un soldat primește ordine și un soldat luptă. Inamicul purta o mie de măști, dar toate s-au dovedit la fel. Doar oameni hotărâți să le stea în cale. Acest lucru trebuia să fie suficient. A fost? El nu știa.
Înconjurat de străini, prietenoși sau nu, s-a instalat un fel de presiune asupra fiecărui soldat malazan de aici. Cererea unei forme acestei armate și totuși ceva i se opunea, ceva în interiorul Bonehunters, ca și cum forțele ascunse ar fi împins înapoi împotriva acelei presiuni. *Suntem și nu suntem, vom face și nu vom face. Suntem doar goale la miez? Începe și se termină cu Adjunct?* Acea noțiune părea necaritabilă. Oamenii erau doar neliniştiţi, neliniştiţi din cauza faptului că toate acestea nu ştiau.
Cine era dușmanul care îi aștepta? Ce fel de mască ar vedea de data asta?
Badan Gruk nu-și amintea să fi cunoscut vreodată o persoană care a ales în mod deliberat să facă ceva greșit, lucrul rău – fără îndoială că astfel de oameni existau, cei cărora pur și simplu nu le păsa și cărora, din câte știa el, le plăcea să poarte întuneric. capcane ale răutăţii. Armatele au slujit și uneori au slujit tiranii - nenorociți însetați de sânge - și au luptat împotriva oamenilor cumsecade, cu minte drepte, din frică și în interesul autoconservării și, de

asemenea, din lăcomie, ajungeți la asta. S-au văzut pe ei înșiși ca fiind răi? Cum ar putea să nu? *Dar atunci, câte campanii ai putea lupta, dacă ai fi în acea armată? Câți înainte să începeți să vă simțiți rău în interior? În intestinul tău. In mintea ta. Când impulsul tuturor acelor cuceriri începe să scadă, da, ce atunci?*

Sau când tirana ta împărăteasă te trădează?

Nimeni nu a vorbit prea mult despre asta și, totuși, Badan Gruk bănuia că era așchiul de fier zimțat așezat în inima vânătorilor de oase, iar sângerarea nu a încetinit niciodată. *Am făcut tot ce ne-a cerut ea. Adjunctul i-a urmat ordinele și a făcut-o. Rebeliunea zdrobită, liderii morți sau împrăștiați. Șapte orașe aduse din nou sub călcâiul imperial. În numele ordinii și legii și al negustorilor zâmbitori. Dar nimic nu conta. Împărăteasa a zvâcnit un deget și țepii au fost pregătiți pentru capetele noastre.*

Furia a ars doar atât de mult timp. Suficient pentru a tăia o cale dezordonată prin Imperiul Lether. Și apoi s-a făcut. Acela „atunci” era acum. Ce trebuiau să ia locul furiei? *„Trebuie să fim fără martori”, a spus ea. Trebuie să luptăm unul pentru altul și pentru noi înșine și pentru nimeni altcineva. Trebuie să luptăm pentru supraviețuire, dar asta nu ne poate ține împreună - este la fel de probabil să ne despartă.*

Adjunctul a avut o credință irațională - în soldații ei, în hotărârea lor. *Suntem o armată fragilă și există suficiente motive pentru care acest lucru este adevărat. Acea așchie trebuie trasă, rana trebuie să se tricoteze.*

Suntem departe de Imperiul Malazan acum, dar îi purtăm numele cu noi. Este chiar ceea ce ne numim. Malazans. Zei de jos, nu există nicio cale de ieșire din asta, nu-i așa?

Se întoarse de la râul plin de cerneală care-i transporta, cercetă formele îngrămădite și adormite ale colegilor săi soldați. Acoperind fiecare spațiu disponibil de pe punte, nemișcat ca cadavrele.

Badan Gruk a luptat cu un fior și s-a întors înapoi spre râu, unde nimic nu a putut rezista mult timp curentului.

Era o fantezie veche, atât de veche încât aproape că o uitase. Un bunic - nu mai conta dacă fusese un adevărat sau vreun bătrân care-și aruncase acea pălărie pe toată durata amintirii - îl dusese la docurile Malaz, unde își petrecuseră o după-amiază însorită pescuind. guler-branhii și anghile tubulare albastre. *Ai grijă să păstrezi momeala*

mică, băiete . E un demon în fundul acestui port. Uneori îi este foame sau poate doar enervat. Am auzit de pescari răpuși chiar de pe acest doc, așa că păstrați momeala mică și fiți cu ochii pe apă. Bătrânii trăiau pentru asemenea povești. Să pună frica în stăpâni cu ochii mari care stăteau cu picioarele atârnate de marginea debarcaderului, năzuințe cu toate speranțele pe care le au copiii și nu despre asta era pescuitul?

Fiddler nu-și putea aminti dacă prinseseră ceva în ziua aceea. Speranțele aveau un mod de a se scufunda rapid odată ce ai ieșit din copilărie. În orice caz, scăpând din această mulțime pestriță de soldați, căutase o linie decentă și un cârlig cu coloana vertebrală de somn. Folosind o bucată de bhederin sărat ca momeală și o monedă îndoită, găurită, șlefuită pentru a fulgera, trase linia în spatele șlepului. Exista întotdeauna șansa de a prinde ceva urât, ca unul dintre acei crocodili, dar nu credea că este probabil. Totuși, s-a gândit să nu-și atârnă picioarele peste margine. Momeală greșită.

Balm se rătăci după un timp și se așeză lângă el. — Prinde ceva?

— Fă una din două presupuneri și vei fi acolo, a răspuns Fiddler.

— Totuși, amuzant, Fid, am văzut multe sărind mai devreme.

— A fost amurg, mâine la acea oră voi pluti ceva ca o muscă. Găsești pe cineva din echipa ta?

— Nu, nici unul. Simt că cineva mi-a tăiat degetele. De fapt, abia aștept să mă întorc pe uscat.

— Întotdeauna ai fost un marin prost, Balm.

Dal Honese dădu din cap. — Și un soldat mai rău.

"Acum nu am spus..."

— Oh, dar eu sunt. Mi-am pierdut cumpatul. Devin confuz.

— Trebuie doar să arăți în direcția corectă și apoi ești bine, Balsam. De fapt, un scrapper răutăcios.

— Da, luptându-mă în calea eliberării de toată nebunia aia. Ai fost întotdeauna norocos, Fid. Ai acel fier de călcat rece care îți face să gândești rapid și clar. Nu sunt nici cald, nici rece, vezi tu. Sunt mai mult ca plumbul sau ceva de genul ăsta.

— Nimeni din echipa ta nu s-a plâns vreodată, Balm.

— Ei bine, îmi plac și toate, dar nu pot spune că sunt cei mai deștepți oameni pe care îi cunosc.

— Tăie gât? Miros de moarte? Se pare că au o mulțime de inteligență.

— Înțelepciunea, da. Deștept, nu. Îmi amintesc când eram tânăr. În sat mai era un băiat, cam de vârsta mea. Zâmbea mereu, chiar și atunci când nu avea ce să zâmbească. Și să intre mereu în necazuri - nu-și putea ține nasul departe de nimic. Unii dintre băieții mai mari l-au luat-o – l-am văzut o dată lovit cu pumnul în față și a rămas acolo sângerând, cu acel zâmbet blestemat pe față. Oricum, într-o zi și-a băgat nasul în lucrul greșit - nimeni nu a vorbit niciodată despre ce era, dar l-am găsit pe acel băiat zăcând mort în spatele unei colibe. Fiecare os rupt. Și pe fața lui, tot pătat de sânge, era acel zâmbet.

— Ai văzut vreodată o maimuță în cușcă, Balm? Trebuie să ai. Zâmbetul pe care l-ai tot văzut era frică.

— Acum știu, Fid, nu trebuie să-mi spui. Ideea este că Throatslitter și Deadsmell mă fac să mă gândesc la acel băiat, la felul în care a intrat mereu în lucruri pe care nu ar trebui să le aibă. Destul de inteligent pentru a fi curios, nu suficient de inteligent pentru a fi precaut.

Fiddler mormăi. — Încerc să mă gândesc la orice soldat din echipa mea care corespunde acestei descrieri. Îmi vine prin minte că ar putea fi greu de găsit inteligență printre ei, cu excepția poate Bottle-dar el este suficient de deștept încât să-și țină capul în jos. Cred. Până acum, oricum. Cât despre restul, le place simplu și dacă nu este simplu, de ce, pur și simplu se enervează și sparg ceva.

— Ai avut o echipă bună acolo, Fid.

— Vor face.

O tragere bruscă. A început să tragă linia înapoi. — Nu prea o luptă, nu poate fi foarte mare. Câteva clipe mai târziu, a scos cârligul în vedere. S-au uitat în jos la un pește nu cu mult mai mare decât momeala, dar avea mulți dinți.

balsam pufni. — Uite, zâmbește!

Era târziu și Brys Beddict era gata de culcare, dar fața asistentului era fix, de parcă tânărul ar fi rezistat deja la o tiradă. — Foarte bine, trimite-o înăuntru.

Aghiotantul se înclină și se dădu înapoi cu o ușurare evidentă, întorcându-se inteligent spre perdeaua de mătase, alunecând pe lângă ea pentru a se îndrepta către puntea din mijlocul navei. La scurt timp mai târziu, Brys auzi cizme bătând de pe scândurile goale pe coridorul împrăștiat cu covoare care ducea la camera sa privată.

Oftând, se ridică de pe scaunul de tabără și își potrivi mantia.

Atri-Ceda Aranict lăsă perdeaua și păși înăuntru. Era înaltă, undeva la vârsta de treizeci de ani, deși cutele adânci care îi încadrau gura - dintr-o viață de frunze de foșnet - o făceau să pară mai bătrână; deși ceva din acele replici i se potrivea bine. Părul ei castaniu decolorat de soare era drept și atârna liber, de fiecare parte a sânilor. Uniforma de rangul ei părea prost potrivită, de parcă nu se obișnuia încă cu această nouă carieră. Bugg o găsise în cel mai recent troll pentru potențiale cedas. Fusese angajată ca moașă într-o gospodărie din orașul Trate, care suferise teribil la începutul invaziei Edur. Cele mai mari talente ale ei erau în vindecare, deși Bugg o asigurase pe Brys că poseda potențialul pentru alte magie.

Până în prezent, impresia lui despre ea era ca o femeie deosebit de dură și lipsită de comunicare, așa că, în ciuda întârzierii, s-a trezit să o privească cu un interes real. — Atri-Ceda, ce este atât de urgent?

Părea pe moment pierdută, de parcă nu s-ar fi așteptat să reușească să primească acest public. Îi întâlni ochii în cea mai scurtă pâlpâire, care păru să o tulbure și mai tare, apoi își drese glasul. — Comandante, e cel mai bine... vreau să spun, trebuie să vezi singur. Îmi permiteți, domnule?

Uimit, Brys dădu din cap.

„Am explorat warrens – modul Malazan de vrăjitorie. Este mult mai... elegant. În timp ce vorbea, scotocea în husa mică de piele legată de curea. Ea și-a retras mâna și a deschis-o, dezvăluind o mică cantitate de murdărie granuloasă. — Vedeţi, domnule?

Brys se înclină înainte. — Ar fi murdărie, Aranict?

O încruntare rapidă de iritare care îl încântă. — Uitaţi-vă cu mai multă atenţie, domnule.

El a facut. Privind cum se așează și apoi se așează ceva mai mult - nu, solul era *în mișcare.* — Ai vrăjit această mână de pământ? Bravo, Atri-Ceda.

Femeia pufni, apoi i s-a tăiat respirația. — Scuzele mele, comandante. Este evident că nu m-am explicat...

— Încă nu ai explicat nimic.

'Scuzati-ma domnule. M-am gândit că dacă nu ți-aș arăta, n-ai avea de ce să mă crezi...

— Aract, tu ești Atri-Ceda mea. Nu mi-ai fi de folos dacă te-aș privi cu scepticism. Te rog, continuă și te rog relaxează-te - nu am vrut să par nerăbdător. Într-adevăr, acest pământ agitat este cel mai remarcabil.

— Nu, domnule, nu în sine. Orice mag Malazan ar putea reuși asta cu abia zvâcnirea unui deget. Adevărul este că nu eu sunt sursa asta.

— Oh, atunci cine este?

'Nu știu. Înainte să ne îmbarcăm, domnule, stăteam jos la malul apei - a fost o ecloziune de șerpi de apă și îi priveam pe cei mici alunecându-se în stuf - creaturi care mă interesează, domnule. Și am observat ceva în noroi unde se târaseră șerpii. Părți din ea se mișcau, se mișcau, așa cum vedeți aici. Bineînțeles, am bănuit că o insectă sau o moluște se afla sub suprafață, așa că am sondat...

— Cu mâinile goale? A fost înțelept?

— Probabil că nu, deoarece tot malul era plin de arici de noroi, dar am putut vedea că asta era diferit. În orice caz, domnule, nu am găsit nimic. Dar noroiul din mâna mea fierbea destul de mult, de parcă ar avea o viață proprie.

Brys se uită încă o dată la murdăria cuprinsă în palmă.
— Și acesta este materialul ofensator?

'Da domnule. Și aici intră în asta luptele Malazan. Se numește legătură simpatică. Mai degrabă, cu această mizerie, pot găsi altele la fel.

'De-a lungul raului?'

Ochii ei i-au întâlnit din nou pe ai lui și, încă o dată, s-au îndepărtat - și cu o tresărire Brys și-a dat seama că Aranict era timid. Noțiunea o îndrăgise și el simți un val de simpatie, cald ca o mângâiere. — Domnule, a început acolo – din moment ce sunt nou în lucrul cu acest tip de magie – dar apoi s-a răspândit, spre interior, și am putut simți locurile celei mai mari manifestări a ei – această putere roiind în pământ, vreau să spun. În noroi, în nisipuri, gama, domnule, este vastă. Dar locul în care vei găsi mai mult decât oriunde altundeva, comandante, este în Wastelands.

'Înțeleg. Ce crezi că înseamnă aceste tulburări modeste?

— Acel ceva tocmai începe, domnule. Dar, trebuie să vorbesc cu niște magi Malazan - ei știu mult mai multe decât mine. Ei o pot duce mai departe decât am reușit eu.

— Atri-Ceda, abia ai început explorările tale ale luptelor Malazan, și totuși ți-ai extins sensibilitatea până la Wastelands. Înțeleg acum de ce Ceda te ținea atât de mare. Totuși, în dimineața, te vom trimite cu o lansare la o barjă Malazan.

— Poate cel în care va fi găsit Ebron, sau Widdershins...

— Magi de echipă? Nu, Atri-Ceda. Îți place sau nu, ești echivalentul meu al Înaltului Mag. În consecință, contactul

tău potrivit dintre vânătorii de oase este Inaltul lor Mag, Adaephon Ben Delat.

Toată culoarea i se scurgea de pe față. Genunchii i s-au curbat.

Brys a trebuit să se miște repede pentru a-și lua greutatea în timp ce se prăbuși într-un leșin. — Granthos! Adu-mi un vindecător!

A auzit un răspuns înăbușit din camera exterioară.

Murdăria se împrăștiase pe covor și Brys se mișcă cu coada ochiului. Se strângea, formând o grămadă agitată. A crezut că aproape că putea distinge forme în ea, înainte ca totul să se prăbușească, doar ca să se reformeze încă o dată.

Era mai grea decât se așteptase el. Se uită în jos la fața ei, la buzele întredeschise și apoi din nou departe. — Granthos! Unde ești pe numele Errantului?

Capitolul șaptesprezece

Am ajuns la o vârstă când tinerețea însăși este frumusețe.

O scurtă adunare de gânduri urate (Interludiu), G othos 'F olly

rythenului se odihneau pe un pat de solzi strălucitori, de parcă în moarte și-ar fi vărsat covorul de piele de reptilină, desfăcând-o pe cristalele dure ale podelei fără viață a Deșertului de sticlă: un loc unde să se întindă, ultimul cuib de e ultima noapte. Lupul-soparla murise singur, iar stelele care priveau de sus la scena acestei capituiri solitare nu clipeau. Nu o singură dată.

Niciun vânt nu venise să împrăștie solzii, iar soarele necruțător mâncase carnea toxică din jurul oaselor și apoi albise și lustruise acele oase până la un luciu auriu fin. Era ceva periculos în ei, iar Badalle rămase uitându-se în jos la rămășițele nefericite pentru o vreme, singura ei mișcare venind atunci când a suflat muștele de pe rănile care îi îngrămădeau gura. Oasele ca aurul, o comoară blestemată cu siguranță. „Lăcomia invită moartea”, a șoptit ea, dar vocea s-a rupt și sunetele care au ieșit au fost probabil de neînțeles, chiar și pentru Saddic, care stătea aproape de ea.

Aripile ei erau zbârcite, arse până la cioturi. Zborul nu era decât o amintire prăfuită fin cu cenuşă, iar ea nu găsi nimic înăuntru care să justifice să-l cureţe. Gloriile trecute se împuțineau în depărtare. În spatele ei, în spatele lor, în spatele tuturor. Dar coborârea ei nu se terminase. În curând, știa ea, avea să se târască. Și în cele din urmă alunecă ca un vierme care se usucă, zvârcolindu-se ineficient, făcând gesturi mărețe care nu i-au câștigat nimic. Apoi avea să vină liniștea epuizării.

Probabil că a văzut un astfel de vierme odată. Trebuie să fi îngenuncheat lângă el, așa cum făceau copiii, pentru a-i observa mai bine luptele patetice. Târât în sus din lumea ei întunecată, reconfortantă, poate de vreun cioc crud, și apoi pierdut din mers, lovind o suprafață dură și neclintită - o piatră, da - una alcătuind poteca întortocheată din

grădină. Rănită, oarbă în lumina strălucitoare a soarelui, nu se putea ruga decât la zeii pe care i-ar fi dorit să existe. Binecuvântarea apei, un pârâu care să înoate înapoi în pământul moale, o mână de pământ dulce care coboară pe el sau mâna vreunui evlavios milostiv care se întinde în jos, smulgerea mântuirii.

O văzuse zbătându-se, era sigură că a făcut-o. Dar nu-și putea aminti dacă făcuse altceva în afară de ceas. Copiii au înțeles la o vârstă foarte fragedă că a nu face nimic este o expresie a puterii. A nu face nimic a fost o alegere umflată de omnipotență. A fost, de fapt, evlavios.

Și acesta, își dădu seama acum, era motivul pentru care zeii nu făceau nimic. Dovada atotștiinței lor. La urma urmei, a acționa însemna să anunțe limitări îngrozitoare, pentru că a dezvăluit că întâmplarea a acționat mai întâi, accidentele au fost doar asta - evenimente dincolo de voința zeilor - și tot ce puteau face ca răspuns era să încerce să remedieze consecințele, să modifice capete naturale. A acționa, deci, era o recunoaștere a falibilității.

Asemenea idei erau complicate, dar erau și curate. Ascuțite ca cristalele care ies din pământ la picioarele ei. Au fost hotărâți în a prinde razele soarelui și a le tăia în felii perfecte, dovedind că curcubeele nu erau poduri pe cer. Și că nicio mântuire nu avea loc. Șarpele devenise un vierme, iar viermele se zvârcolea pe piatra fierbinte.

Copii reținuți. Prefăcându-se că sunt zei. Părinții au făcut la fel, neclintind când copiii cerșeau mâncare, apă. Ei cunoșteau momente de nostalgie și deci nu făceau nimic, și nu era mâncare și apă, iar pământul dulce și răcoros era o amintire prăfuită fin de cenușă.

Brayderal spusese în acea dimineață că văzuse străini înalți stând sub soarele răsărit, stând, spuse ea, pe coada șarpelui șarpe. Dar a privi în acea direcție însemna să orbești. Oamenii puteau fie să o creadă pe Brayderal, fie să nu o creadă. Badalle a ales să nu o creadă. Niciunul dintre cei care părăsiseră nu-i urmărise, chiar și Părinții erau plecați de mult, la fel ca și toți mâncătorii de carne moartă și pe moarte, cu excepția Cioburilor, care puteau zbura de la leghe depărtare. Nu, șarpele șarpe era singur în deșertul de sticlă, iar zeii priveau în jos și nu făceau nimic, pentru a arăta cât de puternici erau cu adevărat.

Dar putea răspunde cu propria ei putere. Acesta a fost adevărul delicios. Îi putea vedea zvârcolindu-se pe cer, zbârnindu-se la soare. Și ea a ales să nu se roage la ei. Ea a ales să nu spună absolut nimic. Când a înaripat prin ceruri,

navigase aproape de acei zei, proaspătă și liberă ca un pui. Văzuse liniile adânci între paranteze în ochii lor îngrijorați. Văzuse urmele deteriorate ale fricii și consternarii lor tot mai mari. Dar niciunul dintre aceste sentimente nu a fost un dar pentru închinătorii lor. Fețele și expresiile lor erau chipurile celor obsedați de sine. O astfel de cunoaștere era foc. Penele s-au aprins. Avusese o spirală într-o coborâre pe jumătate sălbatică, desfăcând fum în urma ei. Străluciri de durere, adevăruri care i-au mistuit carnea. Se cufundase printre norii de cioburi, asurzită de vuietul aripilor. Văzuse șarpele stricat întins pe o mare strălucitoare, văzuse – cu un șoc – cât de scurt și de subțire crescuse.

S-a gândit din nou la zei acum deasupra ei. Fețele acelea nu erau diferite de propria ei față. Zeii erau la fel de zdrobiți ca și ea, pe dinăuntru și pe dinafară. La fel ca ea, au rătăcit într-un pustiu fără unde să meargă.

Părinții ne-au alungat. S-au terminat cu copiii. Acum credea că și părinții și mamele zeilor i-au alungat afară, i-au împins pe cerul gol. Și în tot acest timp și mult mai jos oamenii se târau în cercurile lor și de sus nimeni nu putea înțelege tiparele. Zeii care căutau să le dea un sens au fost înnebuniți.

— Badalle.

Ea clipi în efortul de a-și curăța ochii de pielea tulbure care plutea în ele, dar ei pur și simplu înotară înapoi. Chiar și zeii, știa ea acum, erau pe jumătate orbiți de nori. — Rutt.

Fața lui era o față de bătrân, cu linii crăpate prin praful acoperit. Held era înfășurat strâns în pătura pestriță. Ochii lui Rutt, care fuseseră plictisiți atât de mult încât Badalle credea că așa fuseseră mereu, străluciră brusc. De parcă i-ar fi lins cineva. „Mulți au murit astăzi”, a spus ea. — Putem să mâncăm.

— Badalle.

A suflat în muște. — Am o poezie.

Dar el a clătinat din cap. — Nu pot continua.

„Cei care renunță niciodată nu renunță,
Și asta este minciuna cu care trăim
Acum ne plimbă
Până la capăt.
Mâncându-ne coada.
Dar suntem umbre pe sticlă
Și soarele ne trage mai departe.
Cei care renunță au întrebări
Dar noi suntem mâncătorii

De răspunsuri.

Se uita la ea. — Atunci a avut dreptate.

— Braydеral avea dreptate. Are fire în sânge. Rutt, ne va ucide pe toți dacă o lăsăm.

El și-a întors privirea și ea a văzut că era pe cale să plângă. — Nu, Rutt. Nu.

Fața i s-a mototolit.

L-a luat în timp ce el s-a lăsat, l-a luat și a găsit cumva puterea să-l susțină în timp ce el tremura de suspine.

Acum și el era rupt. Dar nu au putut lăsa să se întâmple asta. Ea nu putea, pentru că dacă s-ar fi spart atunci cei care părăseau le-ar lua pe toți. — Rutt. Fără tine, Held nu este nimic. Asculta. Am zburat sus, aveam aripi, ca zeii. M-am dus atât de sus încât am putut vedea cum se curbează lumea, așa cum obișnuiau să ne spună bătrânele, și l-am văzut-Rutt, ascultă-am văzut capătul deșertului de sticlă.

Dar el a clătinat din cap.

— Și am văzut altceva. Un oraș, Rutt. Un oraș de sticlă - îl vom găsi mâine. Cei care părăsesc nu vor merge acolo - le este frică de asta. Orașul, este un oraș pe care îl cunosc din legendele lor, dar nu mai credeau în acele legende. Și acum e invizibil pentru ei – putem scăpa de ei, Rutt.

— Badalle... vocea lui era înăbușită pe pielea și osul gâtului ei. — Nu renunța la mine. Dacă renunți, nu voi... nu pot...

Renunțase cu mult timp în urmă, dar nu voia să-i spună asta. — Sunt aici, Rutt.

'Nu. Nu, adică – se trase el înapoi, se uită fix în ochii ei – nu te înnebuni. Vă rog.'

— Rutt, nu mai pot zbura. Mi-au ars aripile. E în regulă.'

'Vă rog. Promite-mi, Badalle. Promisiune!'

— Îți promit, dar numai dacă promiți să nu renunți.

Încuviințarea lui era tremurătoare. Controlul lui, putea vedea ea, era subțire și crăpat ca pielea arsă. *Nu voi înnebuni, Rutt. Nu vezi? Am puterea să nu fac nimic. Am toate puterile unui zeu.*

Acest șarpe stricat nu va muri. Nu trebuie să facem absolut nimic, doar să continuăm. Am zburat până unde apune soarele și îți spun, Rutt, că mergem în foc. Foc frumos, perfect. — O să vezi, îi spuse ea.

Lângă ei stătea Saddic, privind, amintindu-și. Dușmanul lui era praful.

Ce este, a fost. Iluziile schimbării s-au adunat în golurile de pe dealuri, printre pietre și rădăcinile expuse ale copacilor morți de mult timp. Istoria a trecut așa cum a făcut-o întotdeauna, și tot ce este nou găsește forme vechi. Unde se aflau mase falnice de gheață, acum așteptau cicatrici în pământ. Văile transportau curenții râurilor fantomă, iar vântul rătăcea cărări de căldură și frig pentru a oferi turnul fiecărui anotimp.

O astfel de cunoaștere era agonie, ca o lamă topită înfiptă în inimă. Nașterea a fost doar o repetare a ceea ce se întâmplase înainte. Lumina bruscă a fost o revedere a momentului morții. Nebunia luptei a fost fără început și fără sfârșit.

Trezirea la astfel de lucruri a dezlănțuit un suspine răgușit din partea nenorocită și putredă, care se cățăra de la rădăcinile unui copac de bumbac răsturnat, întins peste un arc bătrân. Ridicându-se în picioare, se uită în jur, golurile cenușii de sub crestele sprâncenelor adunând detaliile granulate în forme de sens. O vale largă și puțin adâncă, creste îndepărtate de salvie și tufiș. Păsări cu aripi cenușii se năpustesc pe versanți.

Aerul mirosea a fum și avea gust de măcel. Poate că o turmă fusese condusă peste o cacealmă. Poate că grămezi de cadavre au dat naștere larvelor și muștelor și aceasta a fost sursa sunetului înspăimântător, necontenit. Sau a fost ceva mai dulce? Lumea câștigase argumentul? Era acum o fantomă întors pentru a-și batjocori eșecul de drept al genului ei? Ar găsi ea undeva în apropiere ultimele rămășițe putrede ale poporului ei? Ea a sperat cu drag.

A fost numită Bitterspring în limba clanului Bold, Lera Epar, un nume pe care îl câștigase cu bine pentru crimele teribile pe care le comisese. Ea fusese singura floare dintre toate florile câmpului al cărei parfum fusese mortal. Bărbații își alungaseră propriile femei pentru a o strânge ca pe ale lor. De fiecare dată, ea se lăsase smulsă – văzând în ochii lui ceea ce dorise ea să vadă, că el o prețuia mai presus de toți ceilalți – chiar și mai ales perechea pe care o părăsise – și astfel dragostea lor va fi inatacabilă. Înainte să meargă prost, înainte să se dovedească cea mai slabă legătură dintre toate. Și atunci ar apărea un alt bărbat, cu același foc flămând în ochi, iar ea s-ar gândi: *De data asta, este diferit. De data aceasta, sunt sigur că dragostea noastră este un lucru de mare putere.*

Toată lumea fusese de acord că ea era cea mai inteligentă persoană din toate clanurile Adunării Bold. Ea

nu era o chestie de mică adâncime, nu, mintea ei pătrundea în adâncuri neluminate. Ea era cea care cercetează pericolele vieții, care vorbea despre blestemul care era aprinderea scânteii rațiunii. Ea găsea ghicirea nu în omoplații sparți de foc ale caribuului, ci în reflexele apoase ale fețelor din bazine, izvoare și boluri de tărtăcuță - fețe pe care le cunoștea bine ca rude. Ca rude, da, și mai mult. Asemenea detalii, care făceau una distinctă de toate celelalte, știa că acestea erau iluzii, care serveau pentru o recunoaștere rapidă, dar puțin altceva. Sub acele detalii, a înțeles ea, toate erau la fel. Nevoile lor. Dorințele lor, temerile lor.

Fusese privită ca un văzător formidabil, un posesor al puterii dăruite de spirit. Dar adevărul era, și asta ea știa cu o certitudine absolută, nu era nicio magie în percepția ei. Scânteia rațiunii nu a apărut spontan în mijlocul apelor întunecate ale emoției de jos. Nu, și nici fiecare scânteie nu a fost izolată de celelalte. Bitterspring a înțeles prea bine că scânteile s-au născut din focuri ascunse - propriul șir de foc de vatră a sufletului, fiecare dedicat adevărurilor simple și imuabile. Unul pentru fiecare nevoie. Una pentru fiecare dorință. Una pentru fiecare frică.

Odată ce această revelație a găsit-o, citirea viitorului rudelor ei a fost o sarcină ușoară. Rațiunea a oferit iluzia complexității, dar în spatele tuturor, *suntem la fel de simpli ca bhederin, simpli ca ay, ca ranag. Facem rut și ne dezvelim dinții și ne expunem gâtul. În spatele ochilor noștri gândurile noastre pot arde de dragoste sau se pot înnegri de putregai gelos. Căutăm companie pentru a ne găsi locul în ea și, dacă acel loc nu este în vârf, tot ce găsim ne mulțumește, ne otrăvește inimile.*

În companie, suntem capabili de orice. Crimă, trădare. În companie, inventăm ritualuri pentru a stinge fiecare scânteie, pentru a călări valul tulbure al emoției, pentru a fi din nou la fel de nevăzători și nepăsători ca fiarele.

Eram urât. am fost venerat. Și, în cele din urmă, sunt sigur că am fost ucis.

Lera Epar, de ce te mai trezești o dată? De ce te-ai întors?

Eram praful din scobituri, eram amintirile pierdute.

Am făcut lucruri groaznice, odată. Acum stau aici, gata să le fac pe toate din nou.

Era Bitterspring, din Bold Imass, iar lumea ei de gheață și creaturi cu blană albă dispăruse. Ea porni, cu un buzdugan și un maxilar atârnând dintr-o mână, pielea

îngălbenită a ursului cu blană albă coborându-i de pe umeri.

Fusese prea frumoasă odată. Dar istoria nu a fost niciodată bună.

S-a ridicat din noroiul care învăluia gaura de apă, vărsând rădăcini negre, solzi de pește și prăjituri deformate de lut și nisip grosier. Gura deschisă, fălcile întinse larg, urlă fără sunet. Fusese direct spre ei. Trei vânători K'ell, ale căror cap s-au întors să-l privească. Stăteau deasupra cadavrelor soției lui, celor doi copii ai săi. Cadavrele aveau să se alăture cadavrelor eviscerate ale altor fiare doborâte la vânătoarea lor. O antilopă, un căprior catâr. Perechea fiarelor doborâte nu-i provocaseră pe ucigași. Nu, au fugit. Dar acesta, acest mascul Imass care scotea strigătul de luptă și îi repezi cu sulița pregătită, era clar nebun. Și-ar da viața pentru nimic.

Vânătorii K'ell nu au înțeles.

Îi întîlniseră încărcătorul cu lamele plate. Ei rupseseră sulița și apoi îl bătuseră în stare de inconștiență. Nu voiau carnea lui, mânjită de nebunie.

Astfel s-a încheiat prima sa viață. În renaștere, a fost un bărbat golit de iubire. Și fusese printre primii care pășise în îmbrățișarea Ritualului lui Tellann. Pentru a șterge amintirile vieților trecute. Așa a fost darul, atât de prețios, atât de perfect.

Se ridicase din noroi, chemat încă o dată – dar de data aceasta era diferită. De data aceasta, și-a *amintit totul.*

Kalt Urmanal din Orshayn T'lan Imass stătea adânc în noroi, cu capul înclinat pe spate, urlând fără sunet.

Rystalle Ev se ghemui pe o movilă de lut umed la douăzeci de pași de Kalt. Înțelegându-l, înțelegând tot ce l-a asaltat. Și ea se trezise, posesoare a tot ceea ce credea că a pierdut de mult și așa se uită la Kalt, pe care îl iubea și îl iubea întotdeauna, chiar și în vremurile când el mergea ca un mort, cenușa pierderii sale cenușie și gros pe fața lui; și în vremurile de dinainte, când nutrenea ură geloasă pentru soția lui, când se ruga tuturor spiritelor pentru moartea femeii.

Era posibil ca țipătul lui să nu înceteze niciodată. Era posibil ca, pe măsură ce toți s-au ridicat și s-au adunat în neîncrederea lor la învierea lor - în timp ce îl căutau pe cel care l-a chemat atât de crud pe Orshayn - să fie nevoită să-l lase aici.

Deși urletul lui era fără voce, îi asurzi mintea. Dacă nu înceta, nebunia lui i-ar infecta pe toți ceilalți.

Ultima dată când Orshayn a pășit pe pământ fusese într-un loc departe de acesta. Cu doar trei clanuri distruse rămase - doar șase sute doisprezece războinici rămase - și trei bonecasters avariați, ei fugiseră din Spires și căzuseră în praf. Praful acela fusese ridicat de vânturi, dus o jumătate de lume – nu se gândise la o întoarcere la oase și la carnea ofilit – pentru a se așeza în cele din urmă într-o fâșie împrăștiată pe zeci de leghe.

Rystalle Ev știa că acest pământ nu era străin de Imass. Nor - și chinul lui Kalt făcea asta clar - era necunoscut de K'Chain Che'Malle. Ce făceau ei aici?

Kalt Urmanal căzu în genunchi, strigătul lui dispărând, lăsând un ecou sonor în craniul ei. Se îndreptă, sprijinindu-se greu pe confortul solid al tijei suliței din lemn pietrificat. Această întoarcere a fost de neconceput - o judecată pe care știa că nu ar fi făcut-o fără amintirile ei - la acea perioadă de mortalitate brută, minunată, plină de crimele sale teribile de dragoste și dorință. Își putea simți propria furie, ridicându-se ca sângele topit al pământului.

Dincolo de gaura de apă, ea a văzut trei siluete care se apropiau. T'lan Imass din Orshayn. Bonecasters. Poate că acum vor aduna niște răspunsuri.

Brolos Haran fusese întotdeauna un bărbat lat, și până și oasele corpului său, atât de vizibile sub pielea întinsă și uscată, păreau anormal de robuste. Ochii albaștri limpezi, aproape cristalini, care i-au dat numele, au dispărut, desigur, de mult; iar în locul lor erau rămășițele înnodate, noduroase și înnegrite și fără viață. Părul lui roșu plutea ca niște pânze de păianjen pătate de sânge peste blana de emlava de culoare neagră care călărea pe umerii lui. Buzele lui se dezlipeseră pe spate pentru a dezvălui dinți plati și groși de culoarea cuprului brut.

În stânga lui era Ilm Absinos, cu rama ei îngustă și înaltă învelită în solzii cenușii ai enkar'alului, cu părul ei lung, negru, înnodat cu piei de șarpe. Toiagul șarpelui din mâinile ei osoase părea să se zvârcolească. Ea a mers cu un mers strâns, rămășița unei răni la șold.

Ulag Togtil era la fel de lat ca Brolos Haran, dar mai înalt decât Ilm Absinos. Fusese vreodată un străin printre clanurile Orshayn. Născut ca un metis printre primele triburi ale Trell, el rătăcise în tabăra lui Kebralle Korish, obiectul unei curiozități intense, mai ales în rândul femeilor. Pe calea Imasului puteau veni străinii printre ei și,

dacă viața era îmbrățișată și nicio violență nu era trezită, astfel de străini puteau să-și facă un cămin printre oameni și astfel să înceteze să mai fie străini. Așa fusese cu Ulag.

În războaiele cu Ordinul Sașului Roșu, el se dovedise cel mai formidabil dintre toți tocătorii de bone Orshayn. Văzându-l acum, Rystalle Ev s-a simțit mângâiat, liniștit – ca și cum singur ar putea face lucrurile așa cum erau cândva.

Nu putea. Era la fel de prins în Ritual ca toți ceilalți.

Ulag a fost primul care a vorbit. 'Rystalle Ev, Kalt Urmanal. Am privilegiul să găsesc în sfârșit doi din propriul meu clan. O mână uriașă făcu un gest ușor. „Încă din zori, m-am străduit cu putere sub asaltul acestor doi dansatori din nori – bucuria lor neîncetată s-a dovedit o povară teribilă”.

Dacă ar fi putut zâmbi, Rystalle ar fi făcut-o. Imaginea dansatorilor din nori se potrivea atât de absurd cu aceste două creaturi dure, că ar fi putut foarte bine să râdă. Dar ea uitase cum. — Ulag, știi adevărul despre asta?

— Un iepure cel mai evaziv. Cum sare și săgeți, se eliberează de fiecare piatră de praștie. Cum navighează peste capcane și zvâcnește o ureche la fiecare pas. Am alergat în destule cercuri, nereușind să iau creatura în mâinile mele, să-i simt inima bătătoare, tremurând îngrozit.

a vorbit Ilm Absinos. 'Inistral Ovan ne așteaptă. Ne vom aduna mai multe în călătoria noastră de întoarcere. Nu a trecut atât de mult de când ne-am plimbat ultima dată. Puțini, dacă există vreunul, se vor fi pierdut.

Brolos Haran părea să privească spre sud. Acum el a spus: „Ritualul este încălcat. Totuși nu suntem eliberați. În asta, miros respirația urâtă a lui Olar Ethil.'

— Aşa ai mai spus, se răsti Ilm Absinos. — Și totuși, pentru tot ce mesteci aceleași cuvinte, nu mai rămâne nicio dovadă.

— Nu ştim, oftă Ulag, cine ne-a chemat. Este curios, dar suntem închiși de ea sau de el. Ca și cum un zid de putere s-ar afla între noi, unul care poate fi spart doar din cealaltă parte. Invocatorul trebuie să aleagă. Până atunci, trebuie pur și simplu să așteptăm.

Kalt Urmanal a vorbit pentru prima dată. — Niciunul dintre voi nu înțelege nimic. Apele sunt... aglomerate.

La aceasta, tăcerea a fost singura replică.

mârâi Kalt, parcă nerăbdător cu toți. Încă stătea în genunchi și părea că nu are interes să se miște. În schimb, arătă el. 'Acolo. Altul se apropie.

Rystalle și ceilalți se întoarseră.

Neliniștea bruscă era aproape palpabilă.

Purta blana galbenă și albă a broldului, ursul de zăpadă și gheață. Părul îi era negru ca smoala, faţa ei largă şi plată, pielea pătată de chihlimbar adânc. Gropile ochilor ei erau înclinate, înclinate la colțurile exterioare. Ghearele unei mici creaturi îi fuseseră înfipte prin obraji.

T'lan Imass, da. Dar... *nu din clanurile noastre.*

Trei harpoane ghimpate erau legate de spate. Buduganul pe care îl purta într-o mână era confecţionat din coapsa unui animal, cu lame zimţate de riolit verde şi chert alb.

Ea se opri la cincisprezece pași depărtare.

Ilm Absinos făcu un semn cu toiagul ei. — Ești un bonecaster, dar nu te cunosc. Cum poate fi aceasta? Mințile noastre au fost unite la Ritual. Sângele nostru a țesut o mie peste o mie de fire. Ritualul te pretinde ca rudă, ca T'lan Imass. Care este clanul tău?

„Eu sunt Nom Kala...”

Brolos Haran a intervenit: — Nu știm acele cuvinte.

Acea recunoaștere a fost un șoc pentru Orshayn. Era, de fapt, imposibil. *Limba noastră este la fel de moartă ca și noi.*

Nom Kala și-a înclinat capul, apoi a spus: „Vorbești limba veche, limba secretă a celor de la bonecasters. Sunt din Bold T'lan Imass...

„Nu există niciun șef de clan care să pretindă numele brăgălașului!”

Ea păru să-l studieze pe Brolos pentru o clipă, apoi spuse: „Nu a existat niciun șef de clan care să poarte numele broldului. Într-adevăr, nu era deloc șef de clan. Oamenii noștri erau conduși de bonecasters. Clanurile Bold au predat Războiul Întunecat. Ne-am adunat. A existat un ritual...

'Ce!' Ilm Absinos se trânti înainte, aproape împiedicându-se, până când toiagul ei a făcut-o scurt. Un alt ritual al *lui Tellann?* '

„Noi am eșuat. Eram tabărați sub un zid de gheață, un zid care ajungea până la ceruri. Am fost atacați...

— De la Jaghut? întrebă Brolos.

'Nu-'

— K'Chain Che'Malle?

Încă o dată și-a înclinat capul și a tăcut.

Vântul gemea.

O vulpe cenușie rătăci în mijlocul lor, pășind cu prudență, încercând nasul aerul. După o clipă, a coborât până la malul apei. Limba roz s-a desfășurat și sunetele apei bătute gâdilară aerul.

Privind vulpea, Kalt Urmanal și-a dus mâinile la față, acoperindu-și ochii. Văzând asta, Rystalle s-a întors.

Nom Kala a spus: „Nu. Stăpânirea ambelor a trecut de mult. Ea a ezitat, apoi a adăugat: „Între mulți dintre noi s-a susținut că inamicul care ne-a atacat poporul erau oameni – moștenitorii noștri, rivalii noștri în modurile de viață. Noi, cei trei care au rămas, știam că nu este mai mult decât un adevăr pe jumătate. Nu, am fost atacați de noi înșine. Prin minciunile pe care ne-am spus unul altuia, prin confortul fals al legendelor noastre, al poveștilor noastre, al credințelor noastre.

— Atunci, de ce, a întrebat Ulag, ai încercat Ritualul lui Tellann?

„Cu doar trei bonecasters rămase, cum ai fi putut spera să reușești?" întrebă Ilm Absinos, cu vocea fragilă de indignare.

Nom Kala și-a fixat atenția asupra lui Ulag. — Trell-sang, ești binevenit în ochii mei. Ca să răspund la întrebarea ta: se spune că nicio amintire nu supraviețuiește Ritualului. Am considerat acest lucru drept. Se spune, de asemenea, că Ritualul dă blestemul nemuririi. Am văzut și asta drept drept.

— Atunci împotriva cui ai purtat război?

'Nici unul. Am terminat cu lupta, Trell-blood.

— Atunci de ce să nu alegi pur și simplu moartea?

„Am rupt orice supunere față de spirite – le mințeam de prea mult timp".

Vulpea și-a ridicat capul, cu ochii deodată mari, urechile ciulite. Apoi a trap în drumul său ușor de-a lungul marginii piscinei. S-a strecurat sub niște perii de foc și a dispărut într-o bârlog.

Cât timp a trecut până să se rostească un alt cuvânt? Rystalle nu putea fi sigur, dar vulpea reapăru, cu o marmotă în fălci, și se îndepărtă sărită, trecând atât de aproape de Rystalle, încât ar fi putut să-i perie spatele cu mâna. Un stol de păsări minuscule coborî să se prăbușească de-a lungul marginii noroioase. Undeva în adâncime cârma un crap.

Ilm Absinos a spus, în șoaptă: „Duhurile au murit când am murit noi".

„Un lucru care ne moare nu este neapărat mort”, a răspuns Nom Kala. — Nu avem această putere.

'Ce înseamnă numele tău?' întrebă Ulag.

„Picurare cuțit”.

— Cum a eșuat ritualul?

— Zidul de gheață a căzut peste noi. Toți am fost uciși pe loc. Prin urmare, ritualul a fost nefinalizat. Ea făcu o pauză, apoi adăugă: — Având în vedere uitarea care a urmat, eșecul părea o presupunere sigură – oare eram capabili să facem presupuneri. Dar acum, se pare, am greșit.

'Cât timp în urmă?' a întrebat-o Ulag. 'Tu stii?'

Ea a ridicat din umeri. — Jaghut au plecat o sută de generații. K'Chain Che'Malle călătorise în ţinuturile estice cu două sute de generaţii înainte. Am făcut comerț cu Jheck, apoi cu Krynan Awl și coloniștii din Imperiul Dessimbelackis. Am urmărit gheața în ultima sa retragere.

— Câți dintre voi se vor întoarce, Knife Drip?

— Ceilalţi doi bonecasters s-au trezit şi chiar acum se apropie de noi. Lid Ger-Sourstone. Și Lera Epar-Bitterspring. Despre oamenii noștri, încă nu putem spune. Poate toate. Poate niciunul.

— Cine ne-a chemat?

Încă o dată și-a înclinat capul. — Trell-sang, acesta este pământul nostru. I-am auzit strigătul clar. Nu se poate? Suntem chemați, T'lan Imass, de Prima Sabie. O legendă printre Bold care, se pare, nu era o minciună.

Ulag a fost legănat înapoi ca și cum ar fi fost lovit. „Onos T'oolan? Dar de ce?'

„Ne cheamă sub steagul răzbunării”, a răspuns ea, „și în numele morții. Noii mei prieteni, T'lan Imass se duc la război.

Păsările s-au lansat în aer ca un cort smuls din legături, lăsând pe argilele moi doar o împrăștiere de urme minuscule.

Bitterspring se îndreptă spre celălalt T'lan Imass. Goliciunea pământului era o presiune sufocantă. *Când totul merge, se cuvine să fim blestemati să ne întoarcem, fără viață ca lumea pe care am făcut-o. Totuși... sunt dincolo de trădare? Am încetat să mai fiu sclavul speranței? Voi călca din nou pe potecile vechi și uzate?*

Viața s-a terminat, dar lecțiile rămân. Viața s-a terminat, dar capcana încă mă ține strâns. Acesta este sensul moștenirii. Acesta este sensul dreptății.

Ce a fost, este.

Vântul era insistent, trăgând de fâșii uzate de pânză, de capetele zdrobite ale curelelor de piele, de șuvițe de păr. Gemea de parcă ar fi căutat o voce. Dar lucrul fără viață care era Toc cel Tânăr își păstra tăcerea, imuabilitatea în mijlocul vieții din jurul lui.

Setoc se aşeză pe picioarele dureroase şi aşteptă. Cele două fete și băiatul ciudat se înghesuiseră în apropiere și dormeau adânc.

Salvatorul lor îi transportase la leghe de pe teritoriul Senan Barghast, la nord și la est, peste preria ondulată. Calul de sub ei nu scosese niciunul dintre sunetele normale pe care ar trebui să le facă un cal. Niciunul dintre respirațiile mormăiitoare, fornăiturile. Nu tăiase nici măcar o dată cu ferăstrăul și nici nu-și lăsase capul căutând o gură de iarbă. Pielea ei zdrențuită a rămas uscată, nici măcar o dată zvâcnindu-se de căprioarele frustrate, chiar dacă mușchii ei zdrențuri lucrau constant, iar copitele ei băteau pe pământul dur. Acum stătea nemișcat sub călărețul său nemișcat.

Ea și-a frecat fața. Aveau nevoie de apă. Aveau nevoie de mâncare. Ea nu știa unde sunt. Aproape de Wastelands? Poate. Ea a crezut că poate distinge o serie de dealuri sau munți departe de est, o grimasă prăfuită de stâncă sclipind printre valurile de căldură. Strânsă în șaua din spatele lui Toc, ea se strecurase din vise ciudate, din viziuni fragmentate ale unei ferme mizerabile, din sudoarele turmelor și ale băieților care strigau. Un băiat cu o față pe care credea că o cunoaște, dar era răsucit de frică și apoi tare de hotărâre bruscă. Un chip care se transformase într-o clipă într-unul care aștepta moartea. Într-unul atât de tânăr, nimic nu era mai înfiorător. Visând la copii, dar nu acești copii de aici, nici măcar copiii Barghast. Uneori, se trezea învârtindu-se deasupra acestui războinic singuratic care călărea cu o fată în față, o fată în spate, o fată și un băiat în brațele lui. Simțea mirosul de pene pârjolite și dintr-o dată pământul de dedesubt era o mare de diamante, tăiată în două de o linie subțire și clătită.

Avea febră, sau cel puțin așa a concluzionat ea acum, în timp ce stătea, cu gura uscată, cu ochii usturați de mizerie. Aceasta a fost menită să fie o odihnă? Ceva în ea se opunea somnului. Aveau nevoie de apă. Aveau nevoie să mănânce.

O movilă aflată la mică distanță i-a atras atenția. Gemuind, se ridică, se târâse mai aproape.

Un cairn, aproape pierdut în iarba până la genunchi. O piatră în formă de pană așezată deasupra unei plăci mai subțiri, iar sub aceasta o movilă de stânci înclinate. Pena a fost cioplită pe părțile laterale. Gravarea ochilor unui lup. Gura deschisă cu placa formând maxilarul inferior, zgârieturi de colți și dinți. Uzat de secole de vânt și ploaie. Întinse o mână tremurândă, și-a pus palma pe piatra aspră și caldă.

Suntem vânați.

Declarația răgușită a atras-o. L-a văzut pe Toc înșiruindu-și arcul, a auzit vântul bâzâind împotriva intestinului încordat. O voce nouă în aer. Ea i se alătură, privi spre vest. O duzină sau mai mulți călăreți. — Akrynnai, spuse ea. — Vor vedea hainele noastre Barghast. Vor căuta să ne omoare. Apoi, a adăugat ea, dacă mergi la ei, s-ar putea să se răzgândească.

— Și de ce ar fi asta? întrebă el, chiar în timp ce-și dădea calul înainte.

Ea i-a văzut pe războinicii-cai Akrynnai învârtindu-se, a văzut lăncile pregătite.

Toc călărea drept spre ei, cu o săgeată întinsă în coarda arcului.

Pe măsură ce se apropiau, Setoc îi văzu pe Akrynnai clătinându-se, chiar dacă lăncile lor se ridicau defensiv. Câteva clipe mai târziu, războinicii s-au împrăștiat, caii zvâcnind sub ei. În câteva bătăi ale inimii, toți erau în zbor. Toc îşi făcu încet montura şi se întoarse cu călărie spre locul unde stătea ea.

— Se pare că ai avut dreptate.

— Caii lor au știut înainte ca ei.

Și-a oprit montura, a readus săgeata în tolba ei și a desfășurat cu dibăcie arcul.

— De fapt, vei avea nevoie de acestea, spuse Setoc. „Avem nevoie de mâncare. Avem nevoie și de apă.

Se părea că încetase să asculte, iar capul îi era întors spre est.

'Ce este?' ea a intrebat. — Mai mulți vânători?

— Nu era mulţumită, mormăi el. 'Desigur că nu. Ce se poate face mai bine decât poate o armată? Nu prea mult. Dar nu îi va plăcea. Nu a făcut-o niciodată. De fapt, s-ar putea să-i îndepărteze pe toți. Acum, Bonecaster, ce ai face în privința asta? Dacă îi eliberează?

— Nu știu despre ce vorbești. Ea? L? Ce armată?

Capul lui se întoarse să privească dincolo de ea. Ea sa rotit. Băiatul stătea în picioare, îndreptându-se spre groapa

lupilor. A cântat, „Blalalalalalala…”

— Mi-aș dori să nu mai facă asta, spuse ea.

— Nu ești singur în asta, Setoc al Lupilor.

Ea tresări, se întoarse înapoi spre ochiul războinicului strigoi. — Te văd acum, Toc Anaster, și se pare că nu ai decât un ochi mort așa cum este. Dar în prima noapte, am văzut...

'Ce? Ce ai vazut?'

Ochiul unui lup. Ea făcu semn spre cairn. — Ne-ai adus aici.

'Nu. te-am luat. Spune-mi, Setoc, fiarele sunt nevinovate?

'Nevinovat? Din ce?'

— Și-au meritat soarta?

'Nu.'

'A contat? Fie că au meritat sau nu?

'Nu.'

— Setoc, ce vor Lupii?

Ea știa prin intonația lui că el se referea la zeu și zeiță – știa că există, chiar dacă nu le știa numele sau chiar dacă aveau unul. „Ei vor să plecăm cu toții. Să-i lase în pace. Ei și copiii lor.

'Noi vom?'

'Nu.'

'De ce nu?'

S-a luptat pentru un răspuns.

— Pentru că, Setoc, a trăi înseamnă a purta război. Si se întâmplă că niciun alt lucru nu este la fel de bun la război ca noi.

'Eu nu te cred! Lupii nu poartă război împotriva nimicului!

„O haită își marchează teritoriul și acea haită va alunga orice alte haită care încearcă să-l invadeze. Haita își apără pretenția asupra pământului și a animalelor pe care le pradă pe pământul respectiv.

— Dar ăsta nu e război!

El a ridicat din umeri. „În mare parte, este doar amenințarea cu războiul, până când amenințarea singură se dovedește insuficientă. Fiecare creatură se străduiește pentru dominație, între propriul său fel și pe teritoriul său. Chiar și o haită de câini își va găsi regele, regina ei, și ei vor domni în virtutea puterii lor și a amenințării pe care o implică puterea lor, până când vor fi uzurpați de următorul în rând. Ce putem face din asta? Că politica aparține tuturor creaturilor sociale? Așa s-ar părea. Setoc, ar putea

Lupii să ne omoare pe noi, oamenii, pe fiecare dintre noi, nu-i așa?

'Dacă au înțeles că suntem ei sau noi, da! De ce n-ar fi făcut-o?

— Nu puneam decât întrebări, răspunse Toc. „Am cunoscut odată o femeie care ar putea aplatiza un oraș cu arcul unei singure sprâncene perfecte.”

— A făcut-o? întrebă Setoc, încântat să fie cel care pune întrebări.

'Ocazional. Dar, nu în fiecare oraș, nu de fiecare dată.

'De ce nu?'

Războinicul strigoi a zâmbit, expresia înfricoșând-o. — Îi plăcea o baie decentă din când în când.

După ce Toc a pornit în căutarea hranei, Setoc s-a apucat să construiască o vatră cu orice pietre a putut găsi. Băiatul stătea în fața cairnului și își cânta încă cântecul. Gemenii se treziseră, dar niciunul nu părea să aibă nimic de spus. Ochii lor erau străluciți și Setoc știa asta de șoc.

— Toc se va întoarce în curând, le spuse ea. — Ascultă, poți să-l faci să oprească bolboroseala asta? Vă rog? Îmi face pielea să se târască. Adică și-a pierdut mințile, micuțul? Sau sunt toate așa? Copiii Barghast nu sunt, cel puțin nu din câte îmi amintesc. Ei rămân liniștiți, așa cum faceți voi doi acum.

Nici una dintre fete nu a răspuns. Pur și simplu o priveau.

Băiatul strigă brusc.

La strigăt, pământul a izbucnit la douăzeci de pași dincolo de cairn. Pietre au scuipat printr-un nor de praf.

Și ceva s-a urcat înainte.

Gemenii au țipat. Dar băiatul râdea. Setoc se uită cu privirea. Un lup uriaș, cu membre lungi, cu un cap lung și plat și fălci grele înțesate de colți, a ieșit din praf, apoi s-a oprit pentru a-și scutura haina încurcată și încâlcită. Gestul a tăiat ultimele fire de frică în Setoc.

De la băiat, o melodie nouă. ' *Ai ai ayayayayayayay!* '

La umerii ei cocoși, creatura era mai înaltă decât Setoc. Și murise cu mult, cu mult timp în urmă.

Ochii ei se îndreptară brusc spre băiat. *A chemat-o. Cu cântecul acela prostesc, l-a chemat.*

Pot-pot face la fel? Ce este băiatul pentru mine? Ce se face aici?

Unul dintre gemeni a vorbit: — Are nevoie de Toc. Alaturi de el. Alaturi de fratele nostru. Are nevoie de

singurul prieten al lui Tool. Trebuie să fie împreună.

Iar cealaltă fată, cu privirea îndreptată spre Setoc, a spus: „Și *au* nevoie de *tine* . Dar nu avem nimic. Nimic.'

— Nu te înțeleg, spuse Setoc, iritat de junghiul de vinovăție irațională pe care o simțise la cuvintele fetei.

„Ce se va întâmpla”, a întrebat fata, „când vei ridica una dintre sprâncenele tale perfecte?”

' *Ce?* '

„Oriunde ai merge, cineva a pășit înaintea ta.” Tatăl nostru obișnuia să spună asta.

Lupul enorm stătea aproape de băiat. Praful încă mai curgea pe flancuri. Ea a avut o viziune bruscă cu această fiară smulgând gâtul unui cal. *Le-am văzut pe acestea, dar ca niște fantome. Fantome de ființe vii, nu toate pielea și oasele putrezite. Au păstrat distanța. Nu au fost niciodată siguri de mine. Totuși... am plâns pentru ei.*

Nu pot nivela orașele.

Pot sa?

Aparițiile s-au ridicat brusc, formând un cerc în jurul lui Toc. S-a îndreptat încet de la eviscerarea antilopa pe care o omorâse cu o săgeată la inimă. — Dacă tărâmul lui Hood ar fi mai mic, a spus el, s-ar putea să vă cunosc pe toți. Dar nu este și eu nu. Ce vrei?'

Unul dintre strigoii Jaghut a răspuns: „Nimic”.

Ceilalți treisprezece au râs.

— Nimic de la tine, se amendă vorbitorul. Fusese femeie, cândva, când asemenea distincții însemnau ceva.

— Atunci de ce m-ai înconjurat? întrebă Toc. — Nu se poate că ți-e foame...

Mai multe râsete, iar armele zdrăngăneau înapoi în teci și curele. Femeia s-a apropiat. — O lovitură bună cu săgeata aceea, Herald. Cu atât mai remarcabil pentru ochiul singuratic pe care l-ai rămas.

Toc s-a uitat la ceilalți. — Te vei opri din râs, de dragul lui Hood!

Chicotele s-au dublat.

— Invocarea greşită, Herald, spuse femeia. — Mă numesc Varandas. Nu-i servim lui Hood. I-am făcut o favoare lui Iskar Jarak, iar acum suntem liberi să facem ce vrem.

— Și ce vă face plăcere?

Râsete din toate părțile.

Toc se ghemui înapoi, reluă eviscerarea antilopa. Muștele se învârteau și bâzâiau. În colțul vederii, putea

vedea unul dintre ochii animalului, încă lichid, încă plin, uitându-se la nimic. *Iskar Jarak, când mă chemi? În curând, cred. Totul atrage, dar nimic din toate acestea nu aparține Lupilor. Interesele lor sunt în altă parte. Ce se va intampla? Mă voi rupe pur și simplu în jumătate?* Făcu o pauză, ridică privirea și văzu că Jaghut-ul încă îl înconjura. 'Ce faci aici?'

— Rătăcire, răspunse Varandas.

Un altul a adăugat cu o voce profundă: — Caut ceva de ucis.

Toc aruncă din nou o privire la ochiul nevăzător al antilopei. — Ai ales continentul greșit. T'lan Imass s-au trezit.

Dintr-o dată, amuzamentul din jurul lui păru să dispară, iar un fior brusc cuprinse aerul.

Toc a lăsat jos cuțitul și a târât măruntaiele antilopei.

„Nu i-am confruntat niciodată”, a spus Varandas. — Eram morți cu mult înainte de ritualul lor de nevieţuire eternă.

Un alt Jaghut a vorbit. 'K'Chain Nah'ruk, iar acum T'lan Imass. Nimeni nu pleacă vreodată?

După o clipă, toți au început să râdă din nou.

Prin veselie, Varandas s-a apropiat de Toc și a spus: „De ce ai ucis chestia asta? Nu o poți mânca. Și din moment ce acest lucru este adevărat, ajung la concluzia că, prin urmare, trebuie să vânezi pe alții. Unde sunt ei?'

„Nu departe”, a răspuns el, „și niciunul nu este o amenințare pentru tine”.

'Pacat.'

— Nah'ruk, au fost favoarea lui Iskar Jarak?

'Erau.'

— Ce căutau?

'Nu ce". OMS. Dar nu mai cere nimic din asta - am discutat problema și nu putem avea sens. Lumea și-a pierdut simplitatea.

— Lumea nu a fost niciodată simplă, Jaghut, și dacă crezi că a fost, te înșeli pe tine însuți.

— Ce ai şti despre vremurile străvechi?

El a ridicat din umeri. „Știu doar vremurile recente, dar de ce ar trebui să fie cele antice diferite? Amintirile noastre mint. Îi spunem nostalgie și zâmbet. Dar fiecare minciună are un scop. Și asta include și falsificarea sentimentului nostru despre trecut...

— Și ce scop ar servi asta, Herald?

Și-a șters cuțitul în iarbă. — Nu ar trebui să întrebi.

— Dar chiar întreb.

„Mințim despre trecutul nostru pentru a face pace cu prezentul. Dacă am accepta adevărul istoriei noastre, nu am găsi pace - conștiința noastră nu ne-ar permite. Nici mânia noastră.

Varandas era clar amuzat. — Ești mistuit de furie, Herald? Vezi prea clar cu acel ochi singuratic? Emoțiile puternice sunt întotdeauna o barieră în calea percepției și acest lucru trebuie să fie adevărat pentru tine.

'Sens?'

— Nu ai reușit să detectezi tonul meu batjocoritor când am vorbit despre pierderea simplității în lume.

— Probabil că mi-am pierdut distincția în mijlocul ironii care răspândește tot ce ai spus. Ce prost din partea mea. Acum, am terminat cu fiara asta. Și-a învelit cuțitul și a ridicat cadavrul pentru a o așeza pe umeri. — Aș putea să vă urez tuturor noroc să găsiți ceva de ucis, spuse el, dar nu aveți nevoie de el.

— Crezi că T'lan Imass va fi nerăbdător să ne provoace, Herald?

A pus antilopa pe crupa calului său. Ochii, văzu el, acum roiau de muște. Toc puse o cizmă în etrier și, ridicând larg cu piciorul pentru a curăța cadavrul, se lăsă în șa. A adunat frâiele. — Am cunoscut o dată un T'lan Imass, spuse el. — L-am învăţat să facă glume.

— Avea nevoie de predare?

— Cred că mai degrabă o amintire. Bănuiesc că dacă nu este în viață cât a fost el, va face asta pentru noi. În orice caz, sunt sigur că T'lan Imass te va găsi foarte reconfortant, în toată armura aceea întunecată și nu numai, chiar dacă te vor tăia în bucăți. Din păcate, și cu riscul de a-ți dezumfla ego-urile umflate, nu sunt aici pentru tine.

— Nici Nah'ruk nu au fost. Dar, și Varandas își înclină capul cu coifă, ce vrei să spui că ne vor găsi „mângâiați”?

Toc a studiat-o, apoi le-a scanat pe celelalte. Fețe fără viață, atât de dornice să râdă. *Al naibii de Jaghut.* El a ridicat din umeri, apoi a spus: — Nostalgie.

După ce Heraldul și antilopa fără viață plecară pe calul fără viață, Varandas se întoarse către tovarășii ei. — Ce crezi, Haut?

Războinicul cu membrele groase, cu vocea grea, s-a schimbat, armura zgomotând și vărsând praf roșu, apoi a spus: „Cred, căpitane, trebuie să ne raränim”.

Suvalas pufni. — Imasii au fost jalnici – mă îndoiesc că chiar și cei nevii ne-ar putea cauza multe necazuri.

Căpitane, haideți să găsim unii dintre ei și să-i distrugem. Uitasem cât de distractiv este uciderea.

Varandas se întoarse către unul dintre locotenenții ei. — Burrugast?

— Mi-a trecut un gând, căpitane.

Ea a zâmbit. 'Continua.'

— Dacă T'lan Imass care a purtat război împotriva Jaghut au fost la fel de jalnici pe cât sugerează Suvalas, de ce nu a mai rămas niciun Jaghut?

Nimeni nu a ajuns la un răspuns. Au trecut momentele.

— Trebuie să ne rarănim, repetă Haut. Și apoi a râs.

Ceilalţi s-au alăturat. Chiar şi Suvalas.

Căpitanul Varandas dădu din cap. Atât de multe lucruri au fost o încântare, nu-i așa? Toate aceste emoții incomode, cum ar fi smerenia, confuzia și neliniștea. Să-i simt din nou, să râdă de absurditatea lor inerentă, batjocorind fiecare instinct de supraviețuire – de parcă ea și tovarășii ei ar mai trăi. De parcă mai aveau ceva de pierdut. De parcă trecutul ar fi meritat recreat aici în prezent. „De parcă", a adăugat ea mai ales pentru ea însăși, „vechile ranchiuni ar fi meritat să se țină". Ea a mormăit, apoi a spus: — Vom merge spre est.

— De ce la est? întrebă Gedoran.

— Pentru că îmi vine, locotenente. În nașterea soarelui, umbrele de pe urmele noastre, o nouă zi ce urmează. Ea îşi înclină capul pe spate. 'Hah hah hah hah hah!'

Toc cel Tânăr îl văzu pe slăbit ay de la o oarecare distanţă. Stând cu băiatul lipit de un picior din față. Dacă Toc ar fi posedat o inimă vie, ar fi bătut mai repede. Dacă ar fi putut să tragă respirația, s-ar fi accelerat. Dacă ochiul lui ar înota într-o baltă de lacrimi, așa cum au făcut ochii vii, ar plânge.

Desigur, nu a fost Baaljagg. Lupul uriaș nu era - și-a dat seama în timp ce se apropia - chiar și viu. Fusese convocat. Nu din Tărâmul lui Hood, căci sufletele unor astfel de fiare nu locuiau acolo. *The Beast Hold, darul Lupilor. Da, să mai plimbăm încă o dată pe lumea muritorilor, să-l păzesc pe băiat. Și fiica lor aleasă.*

Setoc, asta a fost de mâna ta?

Ar putea avea un singur ochi, dar nu era orb la modelele care iau contur. Nici, în praful uscat al minții sale, nu era insensibil la nuanțele întortocheate din acele modele, de parcă forțele îndepărtate ale destinului ar fi avut o plăcere îngrozitoare să bată joc de tot ceea ce

prețuia - amintirile de care se ținea așa cum le-ar ține un om înec. până la ultima suflare în plămâni.

Te văd în fața lui, Tool. De parcă aș putea călători înapoi în vremurile dinaintea Ritualului de la Tellann, de parcă aș putea șopti ca o fantomă în acea mică tabără în care te-ai născut și să te văd la doar câțiva ani, împodobită împotriva frigului, respirația țipând și obrajii tăi roșii aprinși – nu credeam că este posibilă o asemenea călătorie.

Dar asta este. Trebuie doar să mă uit la fiul tău și te văd.

Suntem distruși, tu și cu mine. A trebuit să te întorc. A trebuit să-ți refuz ceea ce îți doreai cel mai mult. Dar, ceea ce nu am putut face pentru tine, voi face pentru fiul tău.

Știa că era un prost să facă astfel de jurăminte. El a fost vestitorul morții. Și în curând Hood avea să-l cheme. Ar fi smuls din partea băiatului. *Doar dacă Lupii vor să rămân. Dar nimeni nu poate ști ce vrea. Ei nu cred nimic ca noi. Nu am control... asupra nimicului.*

A ajuns în tabără. Setoc făcuse un mic foc. Gemenii nu se mișcaseră de unde fuseseră mai devreme, dar acum ochii lor erau ațintiți asupra lui Toc, de parcă le-ar fi putut ține toate speranțele în brațe. *Dar nu pot. Viața mea a dispărut, iar ceea ce rămâne nu îmi aparține.*

Visez că pot să-mi țin jurămintele. Visez că pot fi Toc cel Tânăr, care a știut să zâmbească și să iubească. Cine știa ce înseamnă să-ți dorești o femeie pentru totdeauna dincolo de atingerea lui-zei, atât de delicioasă angoasă! Când sinele s-ar ghemui, când dorul este copleșit de cel mai dulce potop.

Tine minte! Ai scris odată poezii! Odată te-ai târât în fiecare gând, în fiecare sentiment, pentru a vedea, a atinge și a demonta și, în mijlocul punerii totul la loc, să simți uimire. Uimită, umilită de complexitate, asaltată de compasiune. Neînțelegător în fața cruzimii, a indiferenței.

Amintește-ți cum te gândeai: Cum pot oamenii să gândească așa? Cum pot fi ei atât de necugetate, atât de vicioși, atât de închinători de moarte, atât de disprețuitori de suferință și mizerie?

Se uită fix la lup. Baaljagg, nu Baaljagg. O reflecție batjocoritoare, un simulacru lucrat. *O suflare.* Întâlni ochii ușor mari ai lui Setoc și văzu că ea nu avea nimic de-a face cu această chemare. *Băiatul. Desigur. Instrumentul mi-a făcut săgeți. Fiul lui mă găsește un tovarăș la fel de mort ca mine.* „Se numește Baaljagg...”

'Balalalalalalalala!'

Sceptrul Irkullas stătea, cu umerii cocoșați, baricadat de lume de durerea lui. Ofițerii lui l-au implorat, lovind la zidurile înalte. Inamicul era la îndemână, inamicul era în mișcare - un popor întreg, brusc în marș. Călătorii lor descoperiseră forțele Akrynnai. Fiarele uriașe cu mai multe capete făceau joc pentru poziție, cu hackle ridicate și în curând aveau să spargă fălcile, în curând colții se vor scufunda adânc, iar soarta avea să umple gura amară ca fierul.

O convingere îi pătrunsese adânc în suflet. Era pe cale să rupă gâtul inamicului greșit. Dar nu erau spini care să-i înțepe conștiința, nimic care să treacă la viață dansul tremurător al rațiunii. În curând, cei dragi aveau să plângă. Copiii au scos strigăte fără răspuns. Și valuri s-ar răspândi în afară, agitate, într-un tumult, și nimic nu va mai fi la fel ca cândva.

Au fost momente când istoria s-a ghemuit într-un pumn, rupând tot ce ținea. A așteptat îmbrățișarea zdrobitoare cu toată foamea de iubit. Ofițerii lui nu au înțeles. Când se ridică, făcând semn după armura lui, văzu uşurarea în ochii lor, de parcă un pârâu belicos şi-ar fi găsit din nou calea destinată. Dar știa că nu se gândeau la marea purpurie spre care se repezi acum. Ușurarea lor a fost găsită în confortul familiarului, aceste modele studiate precedând haosul groaznic. S-ar confrunta cu timpul sângelui când va sosi.

Cândva, îi invidia pe tineri. În acest moment, în timp ce lumina strălucitoare a dimineții a soarelui tăia praful care se învârteia deasupra cailor neliniştiți, se uită la cei pe care îi putea vedea - armele sclipind ca niște clipuri de la o mie de cranii - și nu simți decât milă.

Marii conducători de război erau, unul și toți, nebuni. Ei ar putea să stea așa cum stătea el, aici, în mijlocul mașinii de trezire, și să nu vadă decât lame pentru a croi o cale adevărată către dorința lui sau ei, de parcă doar dorința ar fi o virtute, un lucru atât de pur și atât de drept încât ar putea nu poate fi pus la îndoială, nu poate fi contestat. Acest mare conducător de război ar putea arunca o mie de războinici la moarte, iar suprafața uleioasă a conștiinței sale nu ar dezvălui nici cel mai mic vârtej.

Fusese un mare conducător de război, cândva, cu gura plină de cioburi de fier, flăcări lingându-i vârful degetelor. Pieptul i se umfla de virtuți incontestabile.

— Dacă urmărim, Sceptre, îi putem întâlni până la amurg. Crezi că vor dori să se închidă atunci? Sau vor aștepta zorii viitoare? Dacă suntem rapizi...'

— Îmi voi mai strânge fălcile încă o dată, spuse Irkullas. „Le voi ține repede și nu mă voi gândi la mușcătură, la fluxul cald. Ai fi surprins de ceea ce poate înghiți un bărbat.

Se uitau, neînțelegând.

Armata Akrynnai a scuturat tabăra nopții ce tocmai trecute. S-a ridicat, s-a spart în pâraie nerăbdătoare care curgeau în urma dușmanului rănit și s-a răspândit într-un potop accelerat la scop.

Dimineața și-a pierdut strălucirea. S-au adunat nori ciudați, iar pe cer, zboruri de păsări au fugit spre nord. Sceptrul Irkullas călărea cu spatele drept pe cal, călare pe palma transpirată, când pumnul începu să se închidă.

— Adunator de cranii, unde ne duce nebunul?

Strahl, observă Bakal, avea obiceiul să se repete, de parcă întrebările lui ar fi fost o armă de asediu, aruncând pietre în ceea ce el spera să fie un punct slab din zidul solid al ignoranței sale. Mai devreme sau mai târziu, prin praful și zgomotul mortarului care se prăbușește, avea să găsească pentru prima dată răspunsurile pe care le căuta.

Bakal nu avea timp pentru astfel de lucruri. Dacă avea întrebări, le ardea până la pământ acolo unde stăteau, zâmbind printre cenușa plutitoare. Zidul care îi aștepta pe toți avea să se prăbușească în curând. *Spre regretul nostru.*

— Am lăsat o urmă nenorocită, adăugă apoi Strahl, iar Bakal știa că ochii războinicului erau ațintiți pe spatele lui Hetan, în timp ce ea șchiopăta, se clătina și se împiedica la mică distanță în fața lor în coloană. La începutul zilei, când războinicii erau încă proaspeți, cu respirația acre de așteptarea bătăliei – poate doar la o zi distanță – cineva o trăgea de la linie și o ducea pe marginea cărării, cu alții strigându-și încurajarea. De zeci de ori din zori, asta se întâmplase. Acum, toată lumea mergea la fel de încet ca ea și nimeni nu avea energia să o folosească. De mâncare era destulă; lipsa lor era apa. Pământul ăsta nenorocit era o cîrgă bătrână, cu sânii uscati și ofilite. Bakal aproape că putea să-și vadă rânjetul fără dinți prin valurile de căldură care se ridicau deasupra ierburilor galbene din toate părțile, orizontul înțepenit cu cioturile sale putrede de rocă ieșind ici și colo.

Traseul sângeros despre care a vorbit Strahl a marcat consolidarea brutală a puterii de către șeful de război

Maral Eb și cei doi frați ai săi, Sagal și Kashat. Și văduva, Sekara cea ticăloasă. Ce familie confortabilă au făcut! Întoarse capul și scuipă, pentru că a constatat că doar gândul la ei îi murdărea gustul pe limbă.

Mai fuseseră două tentative asupra vieții lui. Dacă nu ar fi fost Strahl și alte jumătate de duzină de Senan care și-au ales ei înșiși tutorele, el ar fi acum la fel de mort ca și soția sa și pe viitorul ei iubit. O văduvă a mers câțiva pași în urma lui. Estaral ar fi murit de mâna soțului ei dacă nu era Bakal. Cu toate acestea, adevărul era că el salvarea vieții ei fusese un produs secundar accidental al poftei de sânge, deși el îi spusese contrariul. Noaptea aceea de furtuni fusese ca o febră care curgea printre oamenii Barghast. O astfel de noapte le-a fost refuzată tuturor când Onos Toolan a preluat comanda după înecul lui Humbrall Taur - își scosese sabia de piatră în fața tuturor șefilor de clan adunați și spuse: *„Prima crimă din această noapte va primi răspunsul meu. Pune-ți mâna pe dorințele tale, nevoile tale imaginate și zdrobește viața din ele.* Voința lui nu a fost testată. După cum s-a dovedit, prea multe au fost reținute și de data aceasta toată lumea se aruncase în nebunie.

— Nu se vor odihni până nu vei muri, știi.

— Atunci ar fi bine să se grăbească, răspunse Bakal. — Pentru mâine ne luptăm cu Akrynnai.

Strahl mormăi. — Se spune că îl au pe D'ras cu ei. Și legiuni de Saphii Spears.'

— Maral Eb va alege locul. Doar asta poate decide lupta. Spre deosebire de inamicul nostru, ni se interzice retragerea. Ori câștigăm, ori cădem.

— Se gândesc să ia sclavi.

— Barghast nu îngenunchează în fața nimănui. Bunicile vor aluneca cuțite prin gâtul copiilor noștri și apoi vor tăia rădăcina pivotantă a propriilor inimi.

„Zeii noștri vor cânta și astfel ne vor chema pe toți prin văl.”

Bakal își dezveli dinții. — Zeii noștri ar fi înțelepți să poarte toată armura pe care o dețin.

La trei pași în spatele celor doi războinici, Estaral se uită la Bakal, bărbatul care îi ucise soțul, bărbatul care îi salvase viața. Uneori se simțea de parcă mergea pe cel mai îngust pod peste o crevasă fără adâncime, un pod răsturnat în spatele lui Bakal. În alte momente, lumea s-a deschis brusc în fața ei, vastă ca un ocean inundat, și ea s-a zguduit

de panică, chiar dacă, într-un val de uimire fără suflare, a înțeles adevărul libertății ei. Găsirea singură a făurit naşterile gemene ale fricii și ale entuziasmului, și ambele sfârâiau la atingere. Estaral a alternat între blestemul și binecuvântarea războinicului care mergea înaintea ei. El era scutul ei, da, în spatele căruia se putea ascunde. De asemenea, o bântuia cu amintirea acelei nopți groaznice când se uitase în ochii soțului ei și văzuse doar dispreț – și apoi dorința întunecată de a o ucide.

Oare chiar fusese ea atât de inutilă pentru el? Atat de dezgustator? Nu ar fi putut s-o vadă mereu așa, altfel nu s-ar fi căsătorit cu ea – își amintea că-i văzuse zâmbete pe fața, cu ani în urmă, era adevărat, dar ar fi putut jura că nu era nicio viclenie în ochii lui. Ea a măsurat anotimpurile din acele zile strălucitoare și grăbite, căutând semne ale eșecului ei, luptându-se să găsească pragul fatal pe care îl trecuse atât de fără să vrea. Dar amintirile s-au învârtit ca un vârtej, atrăgând-o înăuntru, iar totul s-a încețoșat, s-a învârtit și singurul lucru pe care ea se putea concentra era amintirea ei despre cele două fețe ale lui: cea zâmbitoare, cea urâtă de răutate, fluturând înainte și înapoi. .

Era prea bătrână pentru a mai fi dorită vreodată și chiar dacă nu ar fi fost așa, acum era clar că nu putea menține în viață iubirea unui bărbat. Slab, prost, orb și acum văduvă unui soț care căutase să o omoare.

Bakal nu ezitase. Îi omorise bărbatul așa cum ar fi putut strânge gâtul unui șobolan de iurtă. Și apoi se întoarse către soția sa – ea stătuse sfidătoare până la primul pas către ea, apoi se prăbușise în genunchi, cerșind pentru viața ei. Însă noaptea aceea fusese noaptea șochiului lui Hetan. Fiara milei fusese eviscerată și pielea ei însângerată a fost împușcată la pământ. Ea o implorase chiar dacă el îi deschise gâtul.

Sângele curge în jos. Am văzut-o făcând tocmai asta. În jos trupurile lor, în jos și în jos. Am crezut că atunci se va întoarce la mine și va face același lucru – am fost martor la rușinea lui, la furia lui. Și știa că, dacă aș fi fost o soție mai bună, soțul meu nu și-ar fi ațintit niciodată ochii asupra soției lui. Și așa, eșecul și crima au fost și ale mele.

nu aș fi implorat.

În schimb, își curățase cuțitul și îl învelise. Iar când el s-a uitat la ea, ea i-a văzut furia căzând, iar ochii lui au strălucit. — Mi-aş fi dorit să nu fi văzut asta, Estaral.

— Ai vrea să mă fi ucis deja?

— Nu, am venit aici să-i opresc să facă asta.

Asta o derutase. — Dar eu nu sunt nimic pentru tine, Bakal.

— Dar tu eşti, spuse el. „Fără tine, nu aș avea de ales decât să văd noaptea asta – să văd ce am făcut aici – ca pe o răzbunare neagră. Ca furia unui om gelos, dar vezi tu, chiar nu mi-a păsat. Era binevenită la oricine dorea. Dar ea nu avea dreptul, nici soțul tău acolo, nu aveau dreptul să te omoare.

— Tu ești ucigașul lui Onos Toolan. Încă nu știa de ce spusese asta atunci. Să fi vrut să spună că noaptea de sânge era a lui și numai a lui?

Tresări, iar fața i se scursese. Ea crezuse atunci că el regretă că i-a cruțat viața; într-adevăr, că s-ar putea chiar să se răzgândească. În schimb, s-a întors și o clipă mai târziu a dispărut.

Știa ea că vorbele ei îl vor răni? De ce ar trebui? Nu era el mândru de fapta lui glorioasă?

Desigur, Bakal nu reușise de atunci să devină liderul Barghast-ului. Poate că văzuse deja puterea scăpându-i din strânsoare, în noaptea aceea. Așa că l-a urmat acum. Se legase de el, totul cu intenția de a-și retrage cuvintele, și totuși nici un pas pe care l-a făcut în urmărire nu o găsi mai aproape. Acum zile, nopți de plutire ca o fantomă dincolo de marginea focului său. Ea a asistat la atentatul asupra lui de către primul asasin, un războinic Barahn disperat pentru statut – Strahl îl tăiase la cinci pași de Bakal. Data viitoare fusese o săgeată trimisă prin întuneric, care îi lipsea capul lui Bakal cu mai puțin de o lățime de mână. Strahl și alți trei războinici fugiseră după arcaș, dar îl pierduseră pe viitorul ucigaș.

La întoarcere, Strahl mormăise despre prezența spectrală a lui Estaral – numindu-o ochii Secerătorului, întrebându-se dacă a rămas aproape pentru a asista la moartea lui Bakal. Se părea că Strahl credea că îl ura pe Bakal pentru că și-a ucis soțul. Dar ideea de ură nu-i trecuse niciodată prin minte, oricum nu pentru el.

A vrut să vorbească cu Bakal. Ea a vrut să explice și dacă ar putea să-și înțeleagă propriile motivații din acea noapte, de ce, ar face exact asta. Salvează rana, poate vindeca-o complet. Au împărtășit ceva, ei doi, nu-i așa? Trebuie să fi înțeles, chiar dacă Strahl nu a înțeles.

Dar acum au vorbit despre o bătălie cu Akrynnai, o ciocnire finală pentru a decide cine va conduce acest pământ. Maral Eb avea să-i conducă pe Barghast, războinici în zecile lor de mii. Un lucru fusese pentru

Akrynnai să lovească taberele de clanuri – acum, în sfârșit, toți Barghast-ul Față Albă erau adunați și niciun trib din lume nu putea învinge o asemenea armată. Chiar și așa, Bakal ar putea muri în luptă - la urma urmei, el ar fi comandat pe Senan și era de neconceput să ne imaginăm că Maral Eb este atât de arogant încât să nu poziționeze cel mai puternic clan în centrul liniei. Nu, Senan-ul ar forma pană zimțată și ar tăia sălbatic și adânc.

Ar trebui să se apropie de el în curând, poate chiar în această noapte. *Numai pentru a-mi retrage cuvintele. La urma urmei, i-a doborât pentru a-mi salva viața. El a spus așa. Chiar dacă am fost cauza atât de multe...*

Ea ratase ceva, iar acum Bakal îl trimisese pe Strahl și se lăsase înapoi lângă ea. Deodată i s-a uscat gura.

— Estaral, trebuie să-ţi cer o favoare.

Ceva în tonul lui șopti întuneric. *Gata cu moartea. Vă rog. Dacă ar avea alți iubiți...*

— Hetan, spuse el pe sub răsuflarea. — Ești printre femeile care o păzesc noaptea.

Ea clipi. — Nu pentru mult timp, Bakal, spuse ea. — A trecut de vremea fugii. Nu este nimic în ochii ei. Ea este zguduită. Noaptea trecută am fost doar doi.

— Și în seara asta va fi unul.

— Poate nici măcar asta. Războinicii o vor folosi, probabil peste noapte.

'Rahatul zeilor, nu m-am gândit la asta!'

'Dacă o vrei...'

'Eu nu. Ascultă, odată cu căderea soarelui, în timp ce războinicii se adună la masă, poți fi tu cel care o hrănește?

— Mâncarea îi cade pur și simplu din gură, spuse Estaral. „Lăsăm copiii să facă asta – îi distrează, forțând-o să se coboare de parcă ar fi o prunc”.

'Nu in seara asta. Ia-o pe tine.

'De ce?' *Vreau sa vorbesc cu tine. Luați lucrurile înapoi. Vreau să mă întâlnesc cu tine, Bakal, și să iau mult mai mult înapoi.*

Își aținti ochii asupra ei, căutând ceva – ea își întoarse rapid privirea, în caz că îi descoperi gândurile. — Nu înțeleg, spuse el. „De ce sunteți atât de nerăbdători să zăpăciți o altă femeie?”

— Nu am avut nicio mână în asta.

— Nu asta am întrebat.

Ea nu se gândise niciodată la așa ceva. A fost ceea ce s-a făcut. Așa fusese întotdeauna. — Femeile au gheare.

— Știu, l-am văzut destul de des. L-am văzut în luptă. Dar șochetarea - asta e diferit. Nu-i aşa?'

Ea a refuzat să-i privească ochii. — Nu înţelegi. Nu mă refeream la ghearele unui războinic. Mă refeream la ghearele pe care le ținem ascunse, cele pe care le folosim doar împotriva altor femei.

'Dar de ce?'

— Vorbești acum așa cum a făcut Onos Toolan – toate întrebările lui despre lucrurile pe care le-am făcut întotdeauna. Nu asta l-a văzut ucis, Bakal? A continuat să pună la îndoială lucruri pe care nu avea dreptul să le pună la îndoială.

Ea a văzut în timp ce el ridică mâna dreaptă. Părea că o studiază.

Mâna lui de cuțit.

— Sângele lui, a şoptit el, m-a otrăvit.

„Când ne întoarcem pe cont propriu”, a spus ea, luptându-se să-și pună gândurile în cuvinte, „este așa cum apa într-o piele găsește o gaură. Există atât de mult... greutate...

'Presiune.'

— Da, acesta este cuvântul. Ne întoarcem pe cont propriu, pentru a reduce presiunea. Toți ochii sunt ațintiți asupra ei, nu asupra noastră. Toată dorința... se opri ea atunci, înăbușind un gâfâit.

Dar o prinsese - prinsese totul. „Atunci sunt bărbații motivul? Asta vrei să spui?

Ea a simțit o înroșire de furie, ca niște degetelor bătându-i pe coloana vertebrală. „Răspunde-mi la asta, Bakal” – și ea îi întâmpină ochii mari, neclintit – „de câte ori a fost atingerea ta cu adevărat delicată? De soția ta? Spune-mi, de câte ori ai râs cu prietenii tăi când ai văzut o femeie ieșind din casă cu sângele strângându-i buzele, cu o buză sub ochi? „Oh, lupul sălbatic a făurit noaptea trecută!” Și apoi rânjiți și râzi - crezi că nu auzim? Crezi că nu vedem? Hobește-o! Luați-o, toți! Și, atâta timp cât se ridică la tine, *ne lași în pace!* '

Capetele se întoarseră la tonul ei veninos – chiar dacă nu puteau să-i deslușească bine cuvintele, deoarece ea le rostise jos, ca șuieratul unui câine-șarpe în timp ce înfășoară strâns trupul zdrobit în îmbrățișarea lui. Ea a văzut câteva zâmbete batjocoritoare, a văzut vârtejele stinse de glume neauzite. *— Legaţi strâns în crimă, cei doi, și deja se scuipă unul la altul! — Nu e de mirare că colegii lor au sărit unul în braţele celuilalt!*

Bakal reuși să-i țină privirea o clipă mai mult, de parcă ar fi putut să-i rețină cuvintele furioase și amare, apoi se uită din nou în față. Un oftat aspru îi scăpă. — Îmi aduc aminte de prostiile lui – sau cel puțin așa credeam eu atunci. Poveștile lui despre Imass – spunea că cea mai mare dovadă a forței pe care o putea da un războinic bărbat a fost găsită în a-și atinge nici o dată partenerul cu altceva decât cu tandrețe.

— Și tu ai rânjit.

— Am văzut și femei râzând la asta.

— Și dacă nu am fi făcut-o, Bakal? Dacă ne-ai fi văzut cu altceva în ochi?

Se strâmbă și apoi dădu din cap. — O noapte sau două de lupul sălbatic...

— Pentru a învinge astfel de idei trădătoare, da. Nu ați înțeles, niciunul dintre voi nu a înțeles. Dacă nu l-ai fi ucis, ne-ar fi schimbat pe toți.

— Și femei precum Sekara cea ticăloasă?

Ea și-a ondulat buza. — Dar ei?

El a mormăit. 'Desigur. Lăcomia și puterea sunt singurii ei iubiți - prin asta, ea nu este diferită de noi, bărbații.

— Ce vrei cu Hetan?

'Nimic. Nu contează.'

— Nu mai ai încredere în mine. Poate nu ai făcut-o niciodată. Era doar balta de sânge în care stăm amândoi.

— Urmează-mă. Stai chiar dincolo de lumina focului în fiecare noapte.

Sunt singur. Nu vezi asta? 'De ce l-ai ucis? Iti voi spune. Pentru că l-ai văzut ca pe o amenințare și cu siguranță asta era, nu-i așa?

— Eu... eu nu... Se opri, clătină din cap. — Vreau să o fur. Vreau să se termine.

'E prea tarziu. Hetan este mort înăuntru. Mort de mult. I-ai luat soțul. I-ai luat copiii. Și apoi tu-noi-i-ai luat trupul. O floare tăiată de la rădăcină moare repede.

— Estaral.

Își ținea un secret, își dădu seama ea.

Bakal îi aruncă o privire. ' *Cafal.* '

Ea a simțit că i se strânge gâtul - a fost panică? Sau promisiunea răzbunării? Răzbunare? Chiar dacă ar însemna propria ei moarte? *Oh, văd acum. Încă cădem.*

— E aproape, continuă Bakal pe gura. — O vrea înapoi. Vrea să o fur. Estaral, am nevoie de ajutorul tău...

Ea i-a cercetat chipul. — Ai face asta pentru el? Îl urăști atât de mult, Bakal?

Ar fi putut la fel de bine să-l fi lovit în față.

„El-el este un șaman, un vindecător...”

„Niciun șaman Barghast nu a vindecat *vreodată pe unul dintre cei zăpăciți”.*

— Nimeni nu a încercat!

— Poate că este așa cum spui, Bakal. Văd că nu vrei să-l rănești pe Cafal. Ai face asta pentru a-i oferi ceea ce caută.

Dădu din cap o dată, de parcă incapabil să vorbească.

— O voi lua de la copii, spuse Estaral. — O voi conduce la capătul de vest al taberei. Dar, Bakal, vor fi pichete - suntem în ajunul bătăliei...

'Știu. Lasă-i pe războinicii în seama mea.

Ea nu știa de ce făcea asta. Nici nu l-a înțeles pe bărbatul care mergea lângă ea. Dar ce diferență a făcut cunoașterea? La fel de ușor de trăit în ignoranță, curățat de așteptări, golit de credințe și credință, chiar și de speranțe. *Hetan este şocat. În cele din urmă, nu este diferită de orice altă femeie care suferă aceeași soartă. Ea a fost tăiată înăuntru, iar tulpina zace învinețită și lipsită de viață. Ea a fost cândva o mare războinică. A fost cândva mândră, cu inteligența ei ascuțită ca un ghimpe, mereu iute să râdă, dar niciodată cu cruzime.* Era într-adevăr o mulțime de virtuți, dar nu-i serviseră la nimic. *Nicio forță de voință nu supraviețuiește șocului. Nici o singură virtute. Acesta este secretul umilinței: cea mai mortală armă pe care o au Barghast.*

Îl putea vedea pe Hetan în față, cu părul ei încurcat, poticnirile ei aduse de toiagul strâmb, care era permis când se aflau în marș. Fiica lui Humbrall Taur abia era de recunoscut. Spiritul tatălui ei a stat martor, acolo, în umbra Secerătorului? Sau se întorsese?

Nu, călărește sufletul ultimului său fiu. Asta trebuie să fie ceea ce l-a înnebunit atât de mult pe Cafal.

Ei bine, pentru a-l onora pe tatăl lui Hetan, ea ar face asta. Când Barghast s-a oprit la sfârșitul acestei zile. Ea a fost obosita. Îi era sete. Ea spera că va fi curând.

Kashat arătă cu degetul. — Vezi acolo, frate. Creasta formează o jumătate de cerc.

— Nu prea este o pantă, mormăi Sagal.

— Uită-te în jur, spuse Kashat pufnind. „Este cam tot ce putem să ne descurcăm. Pământul ăsta este ciupit, dar buzunarele alea sunt vechi și uzate. Oricum, acea creastă marchează cea mai mare dintre acele buzunare - poți vedea

asta pentru tine. Iar panta este stâncoasă – ar pierde caii încărcând asta.

— Deci ei ne flancănesc în schimb.

„Facem puncte forte la ambele capete, cu semilune de arcași poziționați în spatele lor pentru a lua orice călăreți care încearcă o încercuire.”

— Cu spatele baricadat de vagoane.

— Ținut de arcași mixți și de știuci, da, exact. Ascultă, Sagal, mâine până la ora asta vom lua pradă din grămezi de cadavre. Armata Akrynnai va fi spulberată, satele lor neapărate – putem mărșălui în inima teritoriului lor și să-l revendicăm pentru noi înșine.

„Sfârșitul Conducătorului Războiului, ascensiunea primului rege Barghast”.

Kashat dădu din cap. „Și vom fi prinți, iar Regele ne va acorda provincii pentru a conduce. propriile noastre turme. Cai, bhederin, rodara. Vom avea sclave Akrynnai, oricâte dintre tinerele lor dorim, și vom trăi în forțe - îți amintești, Sagal? Când eram tineri, primul nostru război, mărșăluind în jos spre Capustan - am văzut marele foraj de piatră în ruină de-a lungul râului. Pe acelea le vom construi noi înșine, câte unul.

Sagal zâmbi la fratele său. — Să ne întoarcem la gazdă și să vedem dacă marele nostru Rege este într-o dispoziție mai bună decât atunci când l-am părăsit.

S-au întors înapoi, punându-și sulițele peste umeri și făcând jogging pentru a se alătura din nou în avangarda coloanei. Soarele strălucea prin praful de deasupra pădurii strălucitoare de fier ghimpat, transformând norul într-o penumbră de aur. Vulturii călăreau pe cerul din ce în ce mai adânc de fiecare parte. Abia două învârtiri ale paharului înainte de sosirea serii – noaptea ce urma să fie plină.

Cei jumătate de duzină de cercetăși Akryn au călărit între rigolele înguste și întortocheate și au ieșit spre apartamente, unde praful încă plutea deasupra gunoiului lăsat în urmă de Barghast. Au tăiat poteca agitată și au plecat spre sud. Soarele tocmai părăsise cerul, căzând în spatele unui banc de nori întunecați ca o stâncă umbrită la orizontul de vest, iar amurgul a sângerat în aer.

Când tamburul copitelor de cai s-a stins în cele din urmă, Cafal a ieşit din adâncul celor două rigole. Nemernicii îl ţinuseră înapoi prea mult timp – marile cazane ar fi aburit în tabăra Barghast, mirosul urât de șase

părți de sânge de animal în două părți de apă și vin acru și toată carnea netămată încă mai avea gustul măcelului. Echipele s-ar scutura, în mijlocul blestemelor că ar trebui să mănânce fâșii sărate de bhederin afumat, împărțind o bucată de apă caldă în patrulele lor între pichete. Tabăra Barghast avea să fie plină de activitate.

Unul dintre războinicii lui Bakal îl găsise cu puțin timp mai devreme, furnizând detaliile planului. Probabil că ar eșua, dar lui Cafal nu i-a păsat. Dacă ar muri încercând să o fure înapoi, atunci acest chin s-ar fi încheiat. Pentru unul dintre ei, cel puțin. Era o dorință egoistă, dar dorințe egoiste erau tot ce îi mai rămăsese.

Eu sunt ultimul dintre copiii Tatălui, ultimul care nu este mort sau rupt. Părinte, te-ai chinuit atât de mult să devii marele lider al Fețelor Albe. Și acum mă întreb, dacă te-ai fi întors de la încercare, dacă ți-ai fi stins ambiția, unde ai fi tu și copiii tăi chiar acum? Spirite renascute, am fi chiar aici, pe acest continent blestemat?

Știu cu siguranță că Onos Toolan își dorea o viață liniștită, cu capul în jos sub vânturile care îi răvășiseră sufletul cândva. El a fost trup, a fost viață - după atât de mult timp - și ce am făcut? L-am îmbrățișat? L-a primit Fața Albă Barghast ca oaspete? Am fost noi gazdele onorabile pe care le proclamăm a fi? Ah, astfel de minciuni ne spunem noi înșine. Fiecare confort al nostru se dovedește fals în cele din urmă.

S-a deplasat cu prudență pe poteca bătută. Deja strălucirea de la focurile de gătit a pătat drumul înainte. Nu putea vedea pichetele sau patrulele care veneau dinspre vest îl dezavantajaseră, dar în curând întunericul avea să le picteze ca siluete pe vetrele lagărului. În orice caz, nu trebuia să se apropie prea mult. Bakal o va livra, sau cel puțin așa a susținut el.

Chipul lui Setoc i se ridică în minte, iar în spatele ei fulgeră scena oribilă a corpului ei învârtindu-se de lovitura lui, slăbirea gâtului ei - auzise oare un pocnet? El nu știa. Dar felul în care a căzut. Membrele ei care se prăbușesc - da, se auzi un trosnet, un zgomot răutăcios al oaselor care se spargeau, un sunet care îi pătrundea ca o țeapă în craniu. O auzise și refuzase s-o audă, dar un asemenea refuz a eșuat și astfel ecoul ei groaznic a reverberat prin el. El o omorâse. Cum a putut face față asta?

Nu putea.

Hetan. Gândește-te la Hetan. Îl poți salva pe acesta. Aceeași mână care l-a ucis pe Setoc îl poate salva pe Hetan.

Poți să faci asta să fie suficient, Cafal? Poti tu?

Dispretul său față de sine a fost egalat doar cu dispretul său față de zeii Barghast - știa că ei erau cauza din spatele tuturor acestor lucruri - *un alt dar din propria mea mână.* Îl dispreţuiseră pe Onos Toolan. Neputând să atingă sângele lui străin, ideile lui străine, ele otrăviseră inimile fiecărui războinic Barghast împotriva Liderului Războiului. Și acum își țineau copiii muritori în mâini și fiecare față ciudată era chipul unui inamic, fiecare noțiune necunoscută era o amenințare mortală pentru Barghast și pentru modul lor de viață.

Dar singurii oameni protejați de schimbare sunt cei care zac în mormintele sigilate. Ți-ai înecat frica în ambiție și vezi unde ne-ai adus? Aceasta este ajunul anihilării noastre.

Am văzut armata Akrynnai și nu voi da niciun avertisment. Nu mă voi grăbi în tabără și nu mă voi îndemna pe Maral Eb să caute pacea. Nu voi face nimic pentru a-i salva pe niciunul dintre ei, nici măcar pe Bakal. Știe ce urmează, dacă nu detaliile, și nu tresări.

Amintește-ți de el, Cafal. El va muri fidel virtuților pure abuzate atât de repede de cei care nu posedă nici una dintre ele. El va fi folosit așa cum au fost folosiți oamenii lui de mii de ani, printre mii de civilizații. El este unul dintre furajele sângeroase pentru tiranii goali și dorințele lor patetice. Fără el, marea lamă de coasă a istoriei nu cântă decât prin aer.

Dacă o asemenea virtute ar putea înfrunta tiranii. Că arma se întoarce în mâinile lor transpirate. Doar că singurul sânge vărsat să le aparțină lor și numai lor.

Haide, Maral Eb. Ieșiți pe câmpie și încrucișați săbiile cu Irkullas. Omorâți-vă unul pe celălalt și apoi ceilalți dintre noi putem să plecăm. Săbii? De ce o asemenea formalitate? De ce nu doar mâinile goale și dinții? Rupeți-vă unul pe altul în bucăți! Ca doi lupi care se luptă pentru a stăpâni haita, oricine va fi triumfător, va fi privit de următorul din rând. Și mai departe, și într-adevăr, ne pasă vreunul dintre noi? Cel puțin lupii nu-i fac pe alți lupi să lupte pentru ei. Nu, tiranii noștri sunt mai deștepți decât lupii, nu-i așa?

Se opri și se ghemui. Era în locul unde trebuia să fie.

Ghearele de jad se ridicau de la orizontul sudic, iar de la câmpie spre vest, o vulpe a scos un strigăt straniu și pătrunzător. Noaptea sosise.

Estaral o apucă pe fată de împletitură și o aruncă pe spate. Au încercat să forțeze rahat de capră în gura lui Hetan – fața ei era mânjită de pe obraji în jos.

Scuipând de furie, fata se ridică în picioare, cohortele ei strângându-se în jurul ei. Ochii străluceau. — Tatăl meu o să vă vadă *că ai* şochetat pentru asta!

— Mă îndoiesc, răspunse Estaral. „Ce bărbat vrea să ia o femeie care împuțită a rahat? Vei avea noroc să-ți păstrezi pielea, Faranda. Acum, toți, plecați de aici – vă cunosc pe toți și încă nu m-am hotărât dacă să le spun părinților voștri despre asta.

Au șuruburi.

Estaral îngenunche în fața lui Hetan, trăgând pumni de iarbă pentru a-și șterge gura și bărbia. „Chiar și regulile proaste se încalcă”, a spus ea. — Continuăm să cădem și să cădem, Hetan. Bucură-te că nu vezi ce s-a întâmplat cu oamenii tăi.

Dar acele cuvinte suna false. *Fi bucuros? Te bucuri că ți-au tăiat partea din față a picioarelor? Să te bucuri că te-au violat de atâtea ori, încât nu ai putut simți un blestemat de bhederin care te lovește până acum? Nu. Și dacă Akrynnai ne taie picioarele și ne violează mâine, cine va plânge Fețele Albe?*

Nu Cafal. — Nici tu, Hetan. A aruncat ierburile murdare și l-a ajutat pe Hetan să stea în picioare. — Iată, personalul tău, sprijină-te de el. A apucat o mână de cămașă murdară și a început să o ghideze pe femeie prin tabără.

— Nu o ţine prea mult! Ea se uită înapoi pentru a vedea un războinic în spatele lor – el venea să o ia și acum stătea în picioare cu un rânjet care plutea pe marginea a ceva întunecat și crud.

— Au hrănit-o cu rahatul. O duc să fie curățată corespunzător.

O sclipire de dezgust. 'Copiii? Cine au fost ei? O bătaie solidă...

— Au fugit înainte să mă apropii suficient. Intreaba in jur.'

Estaral îl trase din nou pe Hetan în mișcare.

Războinicul nu l-a urmărit, dar ea l-a auzit blestemând în timp ce se îndepărta. Ea nu credea că se va întâlni cu mai mulți ca el – toată lumea se înghesuia în jurul focurilor de clan, flămânzi, uscate și irascibile în timp ce se zbăteau și luptau pentru poziție. Se aștepta ea să aibă loc câteva dueluri cu lame în noaptea asta. Au fost întotdeauna,

noaptea dinaintea bătăliei. Prost, desigur. Fără sens. Dar, după cum ar putea spune Onos Toolan, adevărata semnificație a „tradiției” era... cum a numit-o? *„Prostia intenționată”, asta a spus el. Cred. N-am ascultat niciodată prea mult.*

Ar trebui sa am. Ar trebui să avem cu toții.

S-au apropiat de marginea de vest a taberei, unde vagoanele erau deja poziționate pentru a forma o baricadă defensivă. Chiar dincolo, șoferii erau ocupați cu sacrificarea, iar țipetele behătătoare ale sutelor de animale au umplut noaptea. Primele focuri pentru organe au fost aprinse folosind pânză putrezită, papură legată, bălegar și stropi generoase de ulei de lampă. Flăcările au luminat ochii îngroziți din țarcuri aglomerate. Haosul și groaza ajunseseră la fiare și aerul era plin de moarte.

Ea aproape sa oprit. Ea nu mai văzuse niciodată lucrurile în așa fel; ea nu simţise niciodată până acum ecoul mizeriei şi suferinţei asaltându-o din toate direcţiile – fiecare scenă pictată în viaţă lângă foc era ca o viziune a nebuniei. *Facem asta. Facem asta tot timpul. Tuturor acestor creaturi care caută protecție la noi. Facem asta și nu ne gândim la asta.*

Spunem că suntem mari gânditori, dar acum cred că cea mai mare parte a ceea ce facem în fiecare zi - și noapte - este de fapt necugetat. Ne vom goli pentru a ne amorți de cruzimea noastră. Ne înțepenim fețele și spunem că avem nevoi. Dar a fi gol înseamnă să nu ai cumpărături, nimic de care să te apuci, așa că în gol alunecăm și alunecăm.

Noi cadem.

Oh, când se va termina?

L-a tras pe Hetan într-o poziție în spatele unui vagon, câmpiile întinzându-se spre vest înaintea lor. La treizeci de pași în față, mărginiți de rămășițele din ce în ce mai adânci ale apusului, trei războinici erau ocupați să sape un pichet.
— Stai jos, nu, nu ridica. Doar stai.

— Ascultă, Strahl, ai făcut destule. Lasă-mi seara asta în seama mea.

"Bakal-"

— Te rog, vechi prieten. Totul este de mâna mea - am stat singur în fața lui Onos Toolan. Trebuie să existe speranța... speranța de echilibru. In sufletul meu. Lasă-mă asta, te implor.

Strahl își întoarse privirea și pentru Bakal îi era clar că cuvintele lui fuseseră prea sincere, prea crude. Războinicul

se mișcă nervos, disconfortul lui era evident.

— Du-te, Strahl. Du-te întins-o în brațele soției tale în noaptea asta. Privește dincolo de orice altceva - nimic nu contează. Găsește fețele celor pe care îi iubești. Copiii tăi, soția ta.

Bărbatul a reușit să dă din cap, fără a întâlni ochii lui Bakal, apoi a pornit.

Bakal îl privi plecând, apoi își verifică armele pentru ultima oară, înainte de a porni prin tabără.

Beligeranța se construia, sfârâind sub vocile aspre. A aprins focuri în interiorul războinicilor care se pavaneau în timp ce își urlă jurământul printre cercurile vatră. A dezvăluit dinții în mijlocul fiecărui râs aspru. Războiul era chipul în care trebuia privit sau din care fugi, dar tabăra într-o noapte ca aceasta era o cușcă, o închisoare pentru toți. Întunericul i-a ascuns pe cei cu ochi supărați și mâini tremurânde; posturile îndrăznețe și privirile sălbatice mascau teroarea de gheață. Frica și entuziasmul își închiseseră fălcile unul pe gâtul celuilalt și niciunul nu îndrăznea să-și dea drumul.

Acesta a fost dansul străvechi, acest ritualizat scuipat în ochii destinului, stârnind dependența întunecată. Văzuse bătrâni, războinici prea bătrâni, prea decrepiți pentru a face altceva decât să stea sau să stea strâmbi peste toiag și le văzuse ochii aprinși, auzise îndemnurile lor trosnitoare – dar, mai ales, văzuse în ochii lor durerea pierderea lor, de parcă ar fi fost forțați să renunțe la iubirea lor cea mai prețioasă. Nu a fost o îngâmfare ciudată că războinicii se rugau spiritelor pentru privilegiul de a muri în luptă. Gândurile despre ani inutile care se întind dincolo de viața războinicului ar putea îngheța inima celor mai curajoși dintre curajoși.

Barghast nu erau soldați, nu ca Malazanii sau Crimson Guard. O profesie ar putea fi lăsată în urmă, un nou viitor găsit. Dar pentru războinic, războiul era totul, chiar motivul de a trăi. A fost creatorul de eroi și lași, singura forță care a testat un suflet în moduri care nu puteau fi negociate, care nu puteau fi corupte de o mână de argint. Războiul a forțat legături mai strânse decât cele ale rudelor de sânge. A pictat peretele criptei în spatele fiecărui ochi – cei ai inamicului și ai prietenului ambii. A fost, într-adevăr, cel mai pur și mai adevărat cult dintre toate. Ce nevoie de mirare, atunci, că atâţia tineri tânjeau atât de mult după o astfel de viaţă?

Bakal a înțeles toate acestea, pentru că era într-adevăr un războinic. A înțeles și totuși inima îi era amară de dezgust. Nu mai visa să-și invite fiii și fiicele într-o astfel de lume. Îmbrățișarea acestei dependențe a devorat prea mult, în interior și în exterior.

El – și atât de mulți alții – se uitase la fața lui Onos Toolan și văzuseră compasiunea lui, o văzuseră atât de clar încât singurul răspuns era să se retragă. Imass fusese un războinic etern. Se luptase cu binecuvântarea nemuririi a războinicului, dat fiind darul bătăliilor nesfârșite, și apoi se predase de bunăvoie. Cum a putut un astfel de om, chiar și unul renăscut, să găsească atât de mult din umanitatea lui încă vie în el?

nu puteam avea. Chiar și după doar trei decenii de război... dacă aș renaște în acest moment, nu aș putea găsi în mine... ce? O ceașcă de tablă zdrobită, plină pe jumătate de compasiune, insuficientă pentru a stropi o duzină de oameni cei mai apropiați de mine.

Totuși... totuși el era un potop, un potop nesfârșit - cum poate fi asta?

Pe cine am ucis? Fii timid la întrebarea asta dacă trebuie, Bakal. Dar un adevăr pe care nu-l poți nega: compasiunea lui s-a apucat de brațul tău, de cuțitul tău și ți-a arătat puterea voinței sale.

Pașii lui au încetinit. S-a uitat în jur, supărat. *Sunt pierdut. Unde sunt? Nu înțeleg. Unde sunt? Și ce sunt toate aceste lucruri rupte în mâinile mele? Încă se prăbușește - vuietul este asurzitor!* — Salvează-o, mormăi el. 'Da. Salvează-o, singura care merită salvată. Fie ca ea să trăiască o mie de ani, o dovadă pentru toți cei care o văd, o dovadă a cine și ce au fost Barghast. Fețele Albe. *Ne şovăim pe noi înşine şi numim asta glorie. Ne ridicăm pentru a întâlni bătrâni salivați dornici să ne umple până să izbucnească cu otrăvurile lor amare. Bătrân? Nu, conducători de război și șefi de război. Și tradiția noastră prețioasă a autodistrugerii fără sens. Uită-te cum se usucă de noi.*

Bănea, dar era în tăcere. Cine ar vrea să audă asemenea lucruri? Vezi ce s-a întâmplat cu ultimul care a întins o mână plină de compasiune? El și-a imaginat mergând între rândurile agitate ale colegilor săi războinici. A mers, trăgând frânghiile evidențiate ale argumentelor sale dezordonate, și din ambele părți scuipă și plouau blesteme.

Adevărurile au purtat mintea speriată. Ne plictisim? Da! Unde este sângele? Unde sunt cuțitele intermitente? Dă-ne dansul nechibzuit! Încarcă inimile noastre obosite, sclav plângător! Pisează-te pe gândurile tale dificile, pe recunoașterile tale sumbre. Ridică-ți spatele, prostule, în timp ce eu caut să-mi retrag sentimentul.

Stai nemișcat în timp ce te zâcâi - hai să te vedem că mergi acum!

Bakal ieşi clătinându-se de la marginea taberei. Oprindu-se la zece pași dincolo de vagoane, smulse curelele care îi legau lancea de spate. A rostogolit axul în mâna dreaptă. Îl durea umărul - lacrimile de tendon și mușchi nu erau încă reparate. Durerea l-ar trezi.

În față era berma înclinată a șanțului pichetului. Trei capete cu coif erau vizibile ca niște bulgări care se proiectau deasupra mormanului roșcat de pământ.

Bakal a izbucnit într-un trap, tăcut pe iarbă, în timp ce a redus distanța.

Lansă lancea de la doisprezece pași în spatele celor trei războinici. A văzut vârful de fier împins între umerii celui din stânga lui, lovind corpul bărbatului de peretele șanțului. În timp ce ceilalți doi smuciră, cu capetele pocnind în acea direcție, el ajunse la lamele de șanț în mâini și sări în jos între ele. Scântul lui a mușcat capacul de bronz, a despicat jumătate din craniul femeii și a blocat acolo. Cuțitul din mâna stângă a tăiat ceafa ultimului războinic – dar bărbatul se răsucise, suficient pentru a-i salva măduva spinării și, învârtindu-se, lovi un pumnal adânc în pieptul lui Bakal, chiar sub brațul stâng.

Strâns apropiat de inamicul său în șanțul înghesuit, l-a văzut pe războinic deschizând gura pentru a striga alarma. Lovitura din spate a lui Bakal cu cuțitul i-a smuls gâtul bărbatului, chiar dacă pumnalul s-a scufundat a doua oară, lama pocnindu-se în timp ce s-a prins între două coaste.

Sângele s-a repezit pentru a umple gâtul lui Bakal, iar acesta a căzut împotriva războinicului pe moarte, tușind în lâna mantiei omului.

Se simțea atât de obosit acum, dar mai erau lucruri de făcut. *Gaseste-o. Salvează-o.* S-a târât din șanț. Avea probleme cu respirația. O amintire care fusese pierdută de zeci de ani ia revenit brusc: ultima dată când fusese aproape de moarte – Febra înecului îl doborase, plămânii umplundu-se de flegmă. Cataplasmele groase care îi învăluiau pieptul, mirosul înțepător al ochilor de semințe de muștar măcinate – chipul mamei sale, un lucru încețoșat,

plutind, spaima se întărește până la resemnare în spatele ochilor ei. *Pereții criptelor. Toți le avem, acolo înăuntru - nu te duci des acolo, nu-i așa? Acolo îți ții morții. Rude moarte, vise moarte, promisiuni moarte. Sinele morți, atât de mulți dintre aceștia, atât de mulți. Când jefuiești, iei doar cele mai bune lucruri. Lucrurile pe care le poți folosi, lucrurile pe care le poți vinde. Și când sigilați totul din nou, întunericul rămâne.*

Rămâne. Ah, mamă, rămâne.

Cripta mea. Zidurile mele de criptă.

S-a gândit să-și recapete picioarele. În schimb, stătea întins pe pământ, groapa de șanț aproape la îndemână. *Mamă? Ești acolo? Tată? Desorban, fiul meu, o, fiule scump, ți-am pus acea sabie în mână. M-am prefăcut că sunt mândru, chiar dacă frica îmi încolăcea gheare negre în jurul inimii. Mai târziu, când m-am uitat la chipul tău atât de liniștit, când toți ceilalți cântau gloria momentelor tale curajoase - doar momente, da, tot ce ai avut - m-am prefăcut că muzica mi-a alinat durerea din suflet. M-am prefăcut, pentru că a mă preface însemna să-i mângâi pe rând, pentru vremea când ei stăteau în locul meu, privind în jos pe chipul propriei iubite.*

fiu? Ești acolo?

Pereții criptelor. Scene și chipuri.

În întuneric, nici măcar nu poți vedea vopseaua.

Estaral se chinui în întuneric să vadă acel pichet îndepărtat. S-a întâmplat ceva acolo? Ea nu era sigură. Din tabăra din spatele șirului de vagoane din spatele ei, auzea un copil strigând, ceva răutăcios și dornic în voce. Un tremur de neliniște o străbătu și îi aruncă lui Hetan o privire. Stând, uitându-se la nimic.

Acest lucru dura prea mult. Războinicii și-ar fi căutat premiul obosit. Cuvintele aveau să se desprindă – Estaral fusese văzut, târându-l pe Hetan prin tabără. Spre vest, da. Dincolo de lumina focurilor.

Ea se întinse și-l tras pe Hetan în picioare. A luat toiagul și l-a împins în mâinile femeii. — Vino!

Estaral a târât-o spre pichet. Nicio mișcare de acolo. Ceva întins pe această parte, ceva care nu fusese acolo mai devreme. Gura uscată, cu inima în gât, îl conduse pe Hetan mai aproape.

Duhoarea de fecale, urină și sânge a ajuns la ea. Acea formă - un corp, zăcând nemișcat în moarte.

— Bakal? ea a șoptit.

Nimic. Din șanț în sine, o tăcere grea. S-a ghemuit la corp, l-a tras pe spate. Se uită în jos la fața lui Bakal: dungile spumoase de sânge care îi mânjeau bărbia, expresia ca a unuia pierdut și, în cele din urmă, ochii lui holbați și nevăzători.

Un alt strigăt din tabără, mai aproape de data asta. *Asta e Faranda, iar aia, Sekara. Duhurile se cac pe amândoi!*

Teroarea năvăli prin ea. Ea s-a ghemuit, ca un iepure fără acoperire la vedere.

Hetan a făcut să se afunde în genunchi. ' *Nu!* șuieră ea. ' *Stai treaz, la naiba!* A apucat din nou cămașa femeii, și-a tras poticnirea de un capăt al șanțului, spre câmpie.

Jade a lins iarba - la o sută de pași în față, pământul se înălța, arătând bucăți de creastă. Coloana se ocolise în jurul asta, își aminti ea. 'Hetan! Ascultă la mine! Mergi până la creasta aceea, o vezi? Mergi acolo. Doar mergi, înțelegi? Un bărbat te așteaptă acolo - e nerăbdător. E furios. Grăbește-te la el sau vei regreta. Grabă!' Ea a împins-o înainte.

Hetan se clătină, se îndreptă. Pentru un moment îngrozitor, ea pur și simplu rămase acolo unde se afla, iar apoi șurubul s-a zguduit în mișcare.

Estaral a urmărit-o timp de o duzină de bătăi ale inimii – ca să fiu sigur – apoi s-a învârtit și a alergat înapoi spre tabără. Ar putea aluneca înăuntru nevăzută. Da, îi curățase fața lui Hetan și apoi o lăsase pur și simplu, aproape de căruțe – cățea era moartă în spatele ochilor, oricine putea vedea asta. A fugit pe câmpie? Ridicol, dar dacă vrei să te uiți unde așteaptă Akrynnai, mergi înainte.

A găsit umbre între două vagoane, strânse înăuntru. Siluete se mișcau înăuntru și ieșeau din lumina focului. Strigătele încetaseră. Dacă evita vetrele, putea să-și întoarcă drumul spre locul unde erau tabăra Strahl și ceilalți. Ar trebui să-i spună despre moartea lui Bakal. Cine ar conduce Senanul mâine? Ar trebui să fie Strahl. Ar trebui să știe, ca să-și poată pregăti mintea să comandă, la greutatea destinului clanului său.

Ea se îndreptă înainte.

La treizeci de pași mai departe, au găsit-o. Șase femei conduse de Sekara, cu Faranda plutind în fundal. Estaral i-a văzut grăbindu-se să se închidă și ea și-a scos cuțitul. Ea știa ce aveau să-i facă; știa că nu erau interesați să pună întrebări, nici explicațiile. *Nu, îmi vor face ceea ce i-au făcut lui Hetan.* Bakal dispăruse, protectorul ei dispăruse.

Și-a dat seama că existau atât de multe moduri de a fi singur.

I-au văzut arma. Dorința avidă le lumina ochii - da, voiau sânge. ' *Am ucis-o!* țipă Estaral. Bakal o *folosea – i-am ucis pe amândoi!* '

Ea se aruncă în mijlocul lor.

Lamele pâlpâie. Estaral se clătină, se învârte chiar și în timp ce se lasă în genunchi. Fețe vesele din toate părțile. *O foame atât de strălucitoare - oh, cât de vii se simt!* Sângera, patru, poate cinci răni, căldura ieșind din corp.

Atât de prost. Toate... atât de stupide. Și cu acest gând ea a râs ultima ei suflare.

Numărul masiv de nori de la orizontul vestic umplea acum jumătate din cerul nopții, impenetrabil și solid ca un zid, bloc cu bloc pentru a închide stelele și bucățile de jad. Vântul foșnea ierburile, trase dinspre est de parcă furtuna tragea respirația. Cu toate acestea, nicio fulgerare nu a luminat norii și nici o dată Cafal nu auzise tunete. În ciuda acestui fapt, trepidarea lui creștea cu fiecare privire asupra întunericului falnic.

Unde era Bakal? Unde era Hetan?

Prinderea legată a lamei cârligului era limecător în mână. Începuse să tremure când temperatura a scăzut.

O putea salva. Era sigur de asta. El ar cere puterea de la zeii Barghast. Dacă l-au refuzat, el a jurat că îi va distruge. *Fără jocuri, fără chilipiruri. Știu că pofta ta de sânge a fost cea care a dus la asta. Și te voi face să plătești.*

Cafal se temea în momentul în care și-a văzut prima dată sora, această înfățișare batjocoritoare, deformată, a femeii pe care o cunoscuse toată viața. L-ar recunoaște măcar? Bineînțeles că ar fi făcut-o. Ea avea să se arunce în brațele lui - un capăt al chinului, renașterea speranței. Frica, da, și apoi va face din nou bine, totul. Ei ar fugi spre vest - până la Lether -

Un sunet slab în spatele lui. Cafal se învârti.

Buduganul l-a tăiat de tâmpla stângă. S-a răsturnat spre dreapta, a încercat să pivoteze și să-și trântească arma în calea atacatorului său. Un pumn în piept îl ridică din picioare. Era răsucit în aer, cu lama cârligului zburând din mână și părea că pumnul de pe piept l-a urmărit în jos, conducând mai adânc când a aterizat pe spate. Oasele răzuite, zdrobite.

A văzut, neînțelegând, axul suliței, drept ca un standard, cu capul îngropat în pieptul lui.

Forme umbroase deasupra lui. Mâinile cu mănușă care țineau sulița se răsuciră acum și se împinseră în jos cu putere.

Punctul a pătruns în pământ, sub el.

Se străduia să înțeleagă lucrurilor, dar totul i-a alunecat printre degetele lipsite de nervi. Trei, acum patru forme se profilau peste el, dar nu s-a rostit niciun cuvânt.

Mă privesc morând. Am făcut la fel. De ce facem asta? De ce suntem atât de fascinați de acest eșec?

Pentru că, cred, vedem cât de ușor este.

Războinicul Akrynnai îl ține pe bărbat cu sulița acum relaxat. — A terminat, spuse el, smulgând arma.

„Dacă cerceta tabăra noastră", a spus purtătorul de buzdugan, „de ce a fost în fața greșită?"

— Barghast, mormăi un al treilea bărbat, iar ceilalţi dădu din cap. Nu avea niciun sens pentru acești blestemati sălbatici.

— Mâine, spuse războinicul curăţându-şi acum suliţa, îi omorăm pe ceilalţi.

Ea se împletici mai departe, cu ochii ațintiți pe peretele negru din fața ei, care părea să se apropie doar pentru a se retrage din nou, de parcă lumea pulsa. Vântul o împingea acum, solidă ca o mână în spatele ei, iar zgomotul călcâiului toiagului bătea din ce în ce mai departe.

Când patru războinici Akrynnai i-au tăiat câmpul vizual, ea a încetinit și apoi s-a oprit, așteptând ca ei să o ia. Dar nu au făcut-o. În schimb, au făcut gesturi de protecție și au dispărut rapid în întuneric. După un timp, porni încă o dată, clătinându-se, răsuflarea ei venind acum în gâfâituri groase. Băsiculele de pe mâini i s-au rupt și au făcut ca toiagul să alunece.

A mers până când lumea și-a pierdut puterea, apoi s-a așezat pe ierburile umede lângă un bolovan cu piele de lichen. Vântul îi biciuia cămașa zdrobită. Se uită fără să vadă, toiagul alunecându-i din mâini. După un timp, se lăsă pe o parte, ridicându-și picioarele.

Și a așteptat ca întunericul să înghită lumea.

Era ca și cum noaptea în toată ordinea ei firească fusese furată. Strahl a privit cum Fețele Albe își alimentau focurile cu orice ar putea arde, strigând către zeii lor. *Vedeți-ne! Gaseste-ne! Suntem copiii voștri!* Caprele au fost târâte la altare improvizate, iar gâtul lor s-a tăiat. Sângele

stropi și picioarele cu copite au lovit, apoi au căzut la un tremur slab. Câinii au fugit de tăietura bruscă, inexplicabilă, a lamelor de tăiat. Teroarea și nebunia se biciuiau ca fumul și scânteile și cenușa din focurile de tabără. Până în zori, știa el, nici un animal nu va rămâne în viață.

Dacă va veni vreodată zorii.

Auzise de moartea lui Estaral. Auzise despre ce pretindea ea că a făcut. Nimic din toate astea nu avea sens. Bakal nu l-ar fi folosit în mod clar pe Hetan, Estaral crezuse că va fi cu Bakal, că va fi soția lui și, când l-a văzut cu Hetan, nebunia ei pictase scena cu culorile ude ale poftei. I-a ucis pe amândoi într-o furie geloasă.

Strahl se blestemă. Ar fi trebuit să o alunge pe văduvă cu câteva zile în urmă. Ar fi trebuit să spună clar că Bakal nu era interesat de ea. Spiritele de mai jos, dacă ar fi văzut măcar un indiciu de lumină nebună în ochii ei, ar fi ucis-o pe loc.

Acum, comanda lui Senan în bătălia din această zori i-a căzut. I se înmânase ambiția sa cea mai ascunsă – când, de fapt, deja o predase de bunăvoie pentru a sta în umbra lui Bakal. Dar dorința, odată ajunsă la gură, nu a avut niciodată un gust atât de dulce ca în așteptare. De fapt, deja se sufoca cu asta.

Bakal discutase despre logodna cu el. Îi spusese ce intenționează. Strahl avea cel puțin atât. Și când Senanul se aduna în zori, îi chema pe șefii clanului și îi dădea cuvintele lui Bakal ca și cum ar fi ale lui. Ar asculta?

Avea să știe destul de curând.

Soarele și-a deschis ochiul spre est și a părut să tresare în fața zidului masiv de nori întunecați care devora jumătate din cer. Pe vasta câmpie de la marginea a ceea ce fusese cândva ținuturile Awl, două armate s-au agitat. Standardele bestiale ale clanurilor Barghast se ridicau ca niște catarge neliniștite deasupra ierburilor turtite de vânt, în timp ce cenușa de la focurile enorme se învârtea și se învârtea în aerul gros ca zăpada. Dinspre sud-vest se apropia o semilună vastă, războinici călare și pe jos. Penonurile s-au spart deasupra legiunilor de soldați Saphii care mărșăluiau în falangă, scuturile înclinate pentru a tăia vântul, sulițele lungi sclipind de focurile zorilor. Companii de arcași și arcași D'ras au umplut golurile și au trecut înaintea forței principale în formațiuni libere. Arcașii călare au înaintat pe vârfurile coarnelor bhederinului, sprijiniți de

lăncii mai grei. Caii erau supărați sub războinicii Akrynnai și, din când în când, cineva se ridica sau se șuruba, iar colegii călăreți se apropiau pentru a ajuta la calmarea animalului.

De-a lungul vârfului crestei, liderul războiului Maral Eb poziționase Senanul în centru, încadrat de clanurile mai mici. Propriul său Barahn îl împărțise între frații săi, ancorand flancurile exterioare.

Pe măsură ce ziua s-a trezit, semiluna s-a apropiat de poziția Barghast, îndreptându-se spre sud, în timp ce cercetașii se întorceau să raporteze pe câmpul de luptă.

Dintr-o dată vântul a căzut, iar în locul lui un frig rece a cuprins aerul. Era inima verii, totuși respirația curgea și aburul se ridica din spatele a mii de cai. Războinicii tremurau, jumătate de frig și jumătate de groază bruscă.

A fost aceasta o bătălie între zei? Spiritele Akrynnai erau pe cale să se manifeste ca niște colți în fălci care pocnesc? Au fost zeii strămoși strigoi ai Fețelor Albe la doar câteva clipe de la urcarea de pe pământul tare și înghețat, scandând o străveche râpă de sânge? Erau oare bărbații și femeile muritori destinați să se ascundă în teribila ciocnire a ascendenților? Deasupra tuturor, cerul era împărțit în două, lumina fragilă a dimineții spre est, întunericul neclintit al nopții în vest. Niciunul – nici Barghast, nici Akrynnai, nici Saphii nici D'ras – nu mai văzuse vreodată un asemenea cer. I-a umplut de groază.

Înghețul înveli iarba și strălucea pe fier și bronz, în timp ce aerul rece ca gheața curgea de sub frontul furtunii. Printre cele două armate, nu au răsunat cântece sau cântece aprige la provocare. O tăcere nefirească a cuprins forțele, chiar și în momentul în care cele două mase de umanitate s-au văzut una de cealaltă.

Nici o pasăre nu a călărit pe cerul febril.

Cu toate acestea, armata Akrynnai s-a apropiat mai mult de dușmanul său urât; iar duşmanul stătea nemişcat aşteptându-i.

La o mie de pași spre vest de poziția Barghast zăcea corpul unei femei, încovoiată în iarba înghețată, cu spatele lipit de un bolovan cu piele de lichen. Un loc unde să te culci, ultimul cuib al ei noaptea trecută. Frost strălucea ca niște solzi de diamant pe pielea ei palidă.

Murise singură, la patruzeci de pași de cadavrul fratelui ei. Dar această moarte a aparținut cărnii. Femeia care fusese Hetan, soția lui Onos Toolan, mama lui Absi,

Stavi și Storii, murise cu ceva timp în urmă. Corpul se va clătina pe lângă coaja moartă a sufletului său, uneori zile întregi, alteori ani de zile.

Ea zăcea pe pământ înghețat, completă în scena ei de capitulare solitare. Cerul de deasupra a clipit ca martor? Nici macar o data? Când un cer clipește, cât timp durează între întuneric și renașterea luminii?

Fantomele, cu aripile arse până la cioturi negre, așteptau să-i spună răspunsurile la acele întrebări.

Saddic, mai trăiești? Am visat un lucru. Acest lucru a fost o viziune, moartea unui lup-șopârlă întins încovoiat pe o parte, pericolul oaselor sub soare. Ascultă-mi visul, Saddic, și amintește-ți.

Lăcomia este cuțitul din teaca ambiției. Vezi strălucirea ticăloasă când te-ai apropiat prea mult. Prea aproape pentru a scăpa, și așa cum ți-am spus: lăcomia cheamă moartea, iar acum moartea o ia de două ori. Chestia asta a fost o viziune. Ea nu a murit la patruzeci de pași de fratele ei și, deasupra celor două armate ale ei, se războiesc în ceruri, iar fiarele care sunt frați sunt pe cale să își închidă fălcile una pe gâtul celeilalte. Nume ciudate, fețe ciudate. Vopsit în alb ca cei de la Quitters. Un bărbat cu ochi triști, al cărui nume este Scepter Irkullas.

Un astfel de cer, un astfel de cer!

Lăcomie și ambiție, Saddic. Lăcomia și trădarea. Lăcomia și dreptatea. Acestea sunt motivele destinului și fiecare motiv este o minciună.

Era moartă înainte de zori. I-am ținut sufletul zdrobit în mâini. îl țin nemișcat. După cum Rutt ține Held.

Am cunoscut un băiat.

Absi, unde esti?

Saddic a ascultat, apoi a spus: „Badalle, mi-e frig. Mai spune-mi despre incendii. Focurile minunate.

Dar aceste incendii au fost arse până la cenuşă şi cenuşă. Frigul era frigul altei lumi.

Saddic, ascultă. Am vazut o usa. Deschidere.

Capitolul optsprezece

Ceea ce te hrănește este chiria
Cu ghearele nevoii tale.
Dar nevoile să locuiască pe jumătate în lumină
Și jumătate în întuneric.
Și virtutea se pliază în cusătură.
Dacă cererea nevoii este viața
Atunci suferința și moartea au un scop.
Dar dacă vorbim de dorință și dorință meschină
Cusătura se pliază în întuneric
Și nicio virtute nu ține terenul.
Nevoile și dorințele fac o lume gri.
Dar natura nu dă niciun privilegiu.
Și ceea ce este drept va fi în curând
Hrănește-te cu ghearele
De nevoia ta, așa cum o cere viața.

Calitățile vieții, Saegen

Tovis și-a urmat fratele prin porți și în orașul mort Kharkanas. Legendele secrete deținute de linia ei de sânge au sculptat practic în sufletul ei detaliile dinaintea ei. Când a mers pe pod, ecoul pietrelor de sub picioare o cuprinse, la fel de familiar și plin de tristețe ca mantia unei bunici moarte. Trecând pe sub arcul cu etaj, se simți ca și cum s-a întors acasă – dar această casă era un loc uitat, de parcă ar fi moștenit nostalgia altcuiva. Disconfortul ei s-a transformat în suferință când a ieșit din întunericul rece și a văzut în fața ei o priveliște tăcută și lipsită de viață a clădirilor înalte, pătate de fum, turnuri mânjite și statui desfigurate. Grădinile cu etaje crescuseră pe lângă buruieni și acum erau pline de copaci răsuciți, ale căror rădăcini rupseseră zidurile de sprijin, șerpuind pereții și pietruind pavaj. Păsările cuibăreau pe pervazuri deasupra pereților vopsiți în alb în guano. Mormane de frunze bătute de vânt muceau în colțuri, iar plantele s-au împins între lespezi.

Putea simți magia străveche, ca ceva fluturând la marginea vederii ei. Orașul supraviețuise eonilor mult mai bine decât ar fi trebuit pe bună dreptate. Și vrăjitoria încă

rezista asediului necruțător al timpului. Se uită la o scenă care ar fi putut fi abandonată cu puțin mai mult de o generație în urmă, când, de fapt, era veche dincolo de imaginație.

Mamele vor ține copiii aproape

Până când lumea însăși se prăbușește

Așa a scris un poet din acest oraș și Yan Tovis a înțeles-o destul de bine. *Copilul și casa nu se vor schimba niciodată, dacă mama acelui copil are vreun cuvânt de spus în această problemă. Dar explicațiile fac adevărurile mondene. Poetul caută să trezească în ascultător tot ceea ce este cunoscut încă nespus. Cuvinte pentru a evoca o absență a cuvintelor. Dar copiii vor crește, iar timpul va împinge sulițele prin pereții cei mai groși. Și uneori zidurile sunt sparte din interior.*

Întotdeauna fusese obiceiul ei – și îl știa destul de bine – să semene incertitudinea. În mintea ei, indecizia era un mod de viață. Fratele ei, desigur, era chiar opusul. Stăteau unul față în față în extremitate, peste un golf care nu putea fi depășit. Când Yedan Derryg a trecut dincolo de provocare, voința lui a fost un lucru brutal, o forță teribilă care a distrus vieți. Când nu-l avea în fața ei - mâinile lui picură sânge și ochii lui duri ca piatra - ea a ajuns să creadă că nehotărârea era ordinea naturală a lumii, o stare de spirit care aștepta până se acționează, condamnată să reacționeze și să nu inițieze niciodată. , o minte care pur și simplu s-a menținut pe loc, pasivă, resemnată cu orice i-au oferit destinele.

Erau menite să stea împreună, menite să exercite presiune unul asupra celuilalt ca contragreutățile de la fiecare capăt al podului și, în acel echilibru tensionat, ar putea găsi înțelepciunea de a guverna, ar putea să facă solide și sigure pietrele de sub picioarele lui. oamenii lor.

El îi omorase vrăjitoarele și vrăjitorii și nu fusese o chestiune de a păși în jurul ei pentru a ajunge la ei, pentru că ea nu i se dovedise un obstacol. Nu, fusese înghețată pe loc. *Așteptând cuțitul sorții. Cuțitul lui Yedan.*

Am uitat. Și așa am eșuat. Am nevoie de el înapoi. Am nevoie de Witchslayer-ul meu.

În spatele ei se afla avangarda poporului ei. Pully și Skwish, durdulii și roz ca niște fete, fețele lor devenind slăbite în timp ce magia reziduală sângera prin apărările lor slabe. Cei doi ofițeri care comandau compania Watch, Brevity și Pithy, începuseră deja să trimită echipe pe străzile laterale, pentru a căuta locuri pentru a găzdui

refugiații. Instrucțiunile lor calme și târâtoare erau ca dosarul unui potcovar peste marginea neuniformă a fricii și a panicii.

Ea nu-l putea vedea pe Yedan, nici calul lui, dar în față, aproape de centrul orașului, se înălța un edificiu masiv, parțial templu, parțial palat și fortificație, din care cinci turnuri se ridicau pentru a înfrunta întunericul greoi al cerului. Cetatea. Ocupa o insulă înconjurată de un defileu care putea fi traversat de un singur pod, iar la acel pod se ajungea pe acest bulevard principal.

Yan Tovis se uită înapoi și l-a găsit pe Pithy. — Așezează oamenii cât poți de bine, dar nu-i răspândi prea mult. A, și spune-le vrăjitoarelor că nu vor putea gândi corect până nu vor forma un cerc protector în jurul lor.

La încuviințarea femeii, Yan s-a confruntat din nou cu inima orașului, apoi a pornit.

S-a dus la Cetate. Bineînțeles că a făcut-o. El era Yedan Derryg. *Și vrea să vadă singur unde a fost vărsat tot sângele.*

O comoție cerebrală enormă crăpare stâlpii de marmură care flancheau Sala Mare. Crăpăturile s-au căscat, multe dintre coloane s-au înclinat sau s-au înclinat precar și o împrăștiere fină de praf alb a acoperit podeaua mozaic. În locuri, acel praf se înghețase în pete de noroi.

Indiferent la gunoaie, Yedan traversă camera imensă. Putea simți o căldură curgând prin el, de parcă ar fi fost pe cale să intre într-o luptă. Curenți de putere mai pluteau în acest loc, plini de emoții discordante. Groază, durere, furie neagră și agonie teribilă. Nebunia coborase peste această cetate, iar sângele udase lumea.

Găsi un coridor lateral chiar dincolo de Sala Mare, cu intrarea împodobită cu sculpturi arcane: femei defilând în procesiune solemnă. Femei înalte, cu pielea la miezul nopții. Odată ajunse în pasaj, imaginile de pe pereții de ambele părți s-au transformat în scene carnale, devenind din ce în ce mai elaborate pe măsură ce se îndrepta spre capătul îndepărtat. După o serie de mănăstiri, a căror funcție nu era deloc ambiguă, Yedan a intrat într-o cameră cu cupolă. Terondai - acesta era cuvântul? Cine ar putea spune cum a sucit timpul? Ochiul sacru în întuneric, martor la toate lucrurile.

A fost o vreme, spun legendele secrete, când lumina nu a vizitat această lume, iar întunericul era absolut. Dar numai adevărații copii ai Mamei ar putea supraviețui într-

un astfel de tărâm și niciun sânge nu rămâne pentru totdeauna curat. Mai mult, erau și alte ființe care locuiau în Noapte. Unii au văzut cu adevărat, alții nu.

Lumina a fost ceea ce s-a infiltrat în rănirea Mamei - o rană pe care ea a ales să o permită, o rănire și apoi nașterea care a rezultat din ea. *„Toți copiii”, a spus ea, „trebuie să poată vedea. Îi dăruim pe cei vii cu lumină, întuneric și umbră. Adevărul naturii noastre nu poate fi găsit în absența a ceea ce nu suntem. Umblă din întuneric, mergi în umbră, mergi dincolo în lumină. Acestea sunt adevărurile despre ființă. „Fără pământ, nu poate exista cer.” Așa au vorbit Azatanaii în praful carierelor lor.*

Legende secrete, probabil puțin mai mult decât prostii. Cuvinte care să dea sens a ceea ce exista deja, a ceea ce exista cu sau fără mâna călăuzitoare a ființelor simțitoare. La această stâncă, la acel râu, la focurile topite de jos și la ploaia înghețată de sus. Nu a fost foarte impresionat de astfel de lucruri.

Terondai a fost mânjit cu cenuşă şi aglomerat cu frunze uscate. Crestele lipsite de formă de praf alb erau tot ce a rămas din trupuri rămase întinse acolo unde au căzut. Nu era niciun semn de arme sau bijuterii, ceea ce l-a făcut pe Yedan să presupună că jefuitorii au trecut prin cameră – și peste tot în Cetate, bănuia el. Ciudat că legendele secrete ale liniei sale de sânge nu au făcut nicio mențiune despre acești hoți fugari. *Totuși, nu am fost aici la capătul îngrozitor? Nu mânuind arme. Nu face poziții eroice. Doar... ce? Te uiți? A provocat întrebarea: cine eram noi, în numele țărmului? Slujitorii lor blestemati? Sclavii lor?*

Legende secrete, spune-ne adevărurile tale secrete.

Și cum rămâne cu această pretenție străveche a unui fel de linie de sânge regală? Conducători ai ce? Magazinul de lemne? Insula grădinii din râu? Da, el ar scoate la trap afirmațiile drepte că el și sora lui sunt apți să poruncească, dacă asta era ceea ce era necesar pentru a-i apleca pe alții la voința lui. Aveau titluri, nu-i așa? Amurg. Ceasul. Și Yan Tovis făcuse cam la fel, luând asupra ei rolul de Regina Shake. Povara privilegiului - *vedeți cum ne înclinăm sub greutatea lui* .

Fălcile strânse, a scanat încă o dată camera, acum cu mai multă grijă.

— Al naibii de prost.

S-a răsucit, și-a privit sora.

— Ești în templu, idiotule, dă-te jos de pe blestemat de cal.

— Sunt grădini înălţate, spuse el. — Găsește câțiva fermieri printre lotul tău și fă-i să înceapă defrișarea. Îi voi trimite pe alții la râu - avem o mulțime de plase.

— Vrei să ocupăm orașul?

'De ce nu?'

Părea fără cuvinte.

Yedan își trase calul până când o înfruntă. — Twilight, ne-ai dus pe Drumul lui Gallan. Drumul Orbului. Acum suntem în Tărâmul Întunericului. Dar tărâmul este mort. Se păstrează în moarte prin vrăjitorie. Dacă aceasta a fost cândva casa noastră, o putem face din nou așa. Nu acesta a fost destinul nostru?

'Destin? Bilele lui Errant, de ce rostind acel cuvânt sună ca dezvelirea unei săbii? Yedan, poate că am cunoscut acest oraș odată. Poate că linia noastră de familie se întoarce și fiecare poveste pe care am aflat-o era adevărată. Gloria lui Kharkanas. Dar nici una dintre acele povești nu ne spune că am *domnit* aici. In acest oras. Nu eram stăpânii acestui tărâm.

A studiat-o o vreme. — Mergem mai departe, atunci.

'Da.'

'Spre ce?'

— Pădurea de dincolo de râu. Prin ea și afară pe partea cealaltă. Yedan, am ajuns până aici. Să facem călătoria spre locul de unde a început. Adevărata noastră casă. Primul țărm.

Nici măcar nu știm ce înseamnă asta.

— Deci aflăm.

— Râul încă merită aruncat o privire, spuse el. — Ne lipsesc mâncare.

'Desigur. Acum, în cinstea celor care au căzut aici, frate, dă jos din calul ăla blestemat!

La câteva momente după ce cei doi au părăsit camera, liniștea care exista de milenii a fost ruptă. Un amestec de frunze moarte, care se învârte parcă ar fi fost ridicate de mici vârtejuri. Praful încețoșa aerul, iar întunericul ciudat – în care lumina însăși părea un străin nedorit – se clătina brusc.

Și ceva ca o respirație lungă și trasă umplu încet camera. A răsunat mizerabil ca un suspine.

Brevity îl urmă pe Pithy până la gura aleii. Purtau felinare, umbre legănându-se pe pereți în timp ce coborau pe jumătate din lungimea străzii înguste.

S-a oprit lângă prietena ei și împreună s-au uitat la cadavre.

'Mort?' întrebă Brevity.

— Nu, scumpo. Pe tărâmul viselor, amândoi.

'Cand s-a intamplat asta?'

— N-ar putea fi cu mult timp în urmă, răspunse Pithy. — I-am văzut pe cei doi rătăcind aici pentru a face acel ritual sau orice altceva. Puțin mai târziu, am văzut întâmplător să arunc cu ochiul înăuntru și am văzut că li s-au stins torțele. Așa că vin să arunc o privire.

Brevity se ghemui și puse felinarul într-o parte. A apucat vrăjitoarea cea mai apropiată de ea și a tras-o pe femeie, privind în jos la față. — Pully, cred. Arată ca niște gemeni așa cum sunt.

„Devin și mai mult”, remarcă Pithy, „sau așa am observat eu”.

— Pleoapele flutură ca un nebun.

— Tărâmul viselor, nu am spus eu?

Brevity împinse o pleoapă în spate. — Rulat imediat. Poate că ritualul i-a întors.

'Ar putea fi. Ce ar trebui sa facem?'

— Sunt tentat să-i îngrop.

— Dar ei nu sunt morți.

'Știu. Dar oportunități ca aceasta nu vin în fiecare zi.

— Ceea ce este rupt nu poate fi reparat. Ne-ai stricat, dar asta nu este totul, vezi ce ai făcut.

Gallan fusese îngrozit. El nu putea suporta această lume nouă. Voia să se întoarcă în întuneric și, când și-a terminat de scos ochii, a găsit-o. Sandalath, mâna minusculă a fiului ei strânsă strâns în strânsoarea ei solidă, stătea uitându-se la nebun, văzând, dar fără să înregistreze tot sângele de pe fața lui, și mângâie podeaua – imposibilitatea de a-i fi găsit chiar în pragul Terondaiului. Plângea, sufocându-se cu ceva din nou și din nou - totuși orice ar fi în gură, nu voia să scuipe - și buzele îi străluceau purpurie, dinții roșii ca așchiile de cedru.

„Mamă”, a spus fiul ei, „ce s-a întâmplat?”

Lumea se schimbă. Gallan, prostule. Ceea ce ai făcut nu o schimbă înapoi. — Un accident, răspunse ea. — Trebuie să găsim pe cineva care să ne ajute...

— Dar de ce își mănâncă ochii?

— Du-te acum, găsește o preoteasă, repede, Orfantal!

Gallan s-a înecat, încercând să-și înghită globii oculari doar pentru a-i băga înapoi în gură. Găurile din capul lui

plângeau lacrimi de sânge.

Orice afirmație poetică, Gallan. Simbolul grandios, poziționat cu talent la ușa templului. Vei sta întins aici până când va veni cineva important și apoi vei înghiți acele lucruri blestemate. Chiar și capodopera este slujba timpului.

Mama Întunecată va fi lovită în inimă de asta, Gallan? Sau pur și simplu dezgustat? — S-a terminat, bătrâne, spuse ea. — Fără întoarcere.

În mod clar, a înțeles-o greșit, în timp ce a început să râdă.

Ea văzu unul dintre ochii din gura lui răsturnându-se în vedere și, pentru o clipă nebunească, păru să ridice privirea spre ea.

— *Ceea ce este rupt nu poate fi reparat. Ne-ai stricat, dar asta nu este totul, vezi ce ai făcut.*

șuieră Sandalath când acel ecou pătrunde a doua oară în amintirile ei. Nu aparținea scenei pe care o înviase. Apartinea altuia, altcuiva. *Cu* altcineva, nu *să* . Bineînțeles că acesta a fost lucrul oribil la asta. Ea a auzit acele cuvinte rostite și într-adevăr au venit de la ea, sosind cu propria ei voce, iar acea voce era de la o femeie care a înțeles cu adevărat ce era să fie rupt.

Și acesta este amarul adevăr. nu am reparat. După tot acest timp...

— Ai adormit? Withal a întrebat de unde stătea în spatele ei.

Ea a contemplat meritele unui răspuns, a decis împotriva lor și a rămas tăcută.

— Vorbesc din nou în somn, mormăi el, mișcându-se sub blănuri. — Dar ceea ce vreau să știu este, ce s-a stricat?

S-a ridicat de parcă ar fi fost înțepată de un scorpion. ' *Ce?* '

„Trezește-te până la urmă...”

' *Ce tocmai ai spus?* '

„Orice ar fi fost, mi-a băgat inima în gât și ai fost gata să o smulgi. Presupun că m-ai putea învinge fără sens...

Mârâind, ea aruncă blănurile înapoi și se ridică în picioare. Cei trei demoni Venath, în mod inexplicabil, săpau o groapă uriașă la mică distanță de drum. Mape era în fund, trântind bolovani uriași în brațele lui Rind, unde demonul stătea ghemuit la margine. Rind sa rotit apoi pentru a transfera stânca lui Pule, care a aruncat-o. *Ce fac, pe numele lui Hood? Nu contează.* Ea și-a frecat fața.

Vorbesc în somn? Nu acele cuvinte. Te rog, nu acele cuvinte.

Ea a mers pe drum în sus, dornică să plece. Dar Withal avea nevoie de puțin somn. Oamenii erau absurd de fragili. Fiecare realizare a lor s-a dovedit la fel de fragilă. Dacă nu ar fi fost atât de blestemați de mulți dintre ei și dacă nu ar fi manifestat ocazional frenezie a creativității, de ce, s-ar fi stins cu mult timp în urmă. *Mai exact, dacă noi ceilalți nu am fi batjocorit în mărturisirea inactivă a eforturilor lor patetice – dacă ne-am fi înțeles, de fapt, unul sau toți i-am fi șters cu mult timp în urmă. Tiste Andii, Jaghut, K'Chain Che'Malle, Forkrul Assail. Zei, Tiste Edur, chiar. Scabandari, ai măcelărit inamicul greșit. Chiar și tu, Anomander, te joci cu ei ca și cum ar fi animale de companie. Dar aceste animale de companie se vor întoarce împotriva ta. Mai devreme sau mai târziu.*

Știa că evită fiara solzoasă care îi roade rădăcinile minții. Îndemnându-i gândurile să rătăcească departe, departe de locul în care sângele rude încă strălucea. Dar nu a fost de folos. S-au spus cuvinte. Violența dăduse răspuns, iar ridicarea și căderea cufărurilor s-au estompat în liniște veșnică. Și fiara aceea, ei bine, avea cei mai ascuțiți dinți.

Sandalath oftă. *Kharkanas.* Orașul o aștepta. Nu atât de departe acum, casa ei străveche, propria ei criptă privată, limitele ei pline de suveniruri fără valoare ale vieții unei tinere.

Privește-mă cum îmi urmăresc visele
În tranzitul prafului

Pufnind, se întoarse, reluându-și calea spre locul unde dormea soțul ei. Demonii - *Venath, care fusese cândva aliați ai Jaghut. Cine i-au dat din sângele lor Trellului - și ce amestec de cădere s-a dovedit a fi* - demonii dispăruseră cu toții în groapa pe care o săpaseră. De ce blestemații se atașaseră de Withal? A spus că i-a găsit pe insula unde a fost închis de Zeul Infirm. Ceea ce sugera că Dumnezeul Infirmă a chemat și legat demonii. Dar mai târziu, Nacht-ii încurajaseră evadarea lui Withal și păreau, în schimb, să fie de acord cu Mael. *Și acum... ei sapă o groapă.*

— Nu contează, spuse Withal, răsturnându-se și ridicându-se. — Ești mai rău decât un țânțar într-o cameră. Dacă ești atât de grăbit, hai să mergem până ajungem acolo. Mă pot odihni atunci.

— Ești epuizat.

El a privit-o. — Nu mersul pe jos mă epuizează, iubito.

— Ar fi bine să explici asta.

'Eu voi. Dar nu chiar acum.

Ea a văzut sfidarea în ochii lui. *L-aș putea face să vorbească. Dar privirea aceea din ochii lui... e drăguță.* — Atunci, adună-ți echipamentul, soț. Și în timp ce o faci, îți voi explica ceva. Urmăm drumul care duce în orașul în care m-am născut. Acum, asta e destul de stresant. Dar e ceva ce mă pot descurca. Nu din fericire, ține cont, dar chiar și așa. Nu, mai este ceva.

Își legase patul și îl ținuse sub braț. 'Continua.'

— Imaginează-ți un bazin de apă neagră. Fără adâncime, ascuns într-o peșteră în care aerul nu se agită și nimic nu picură. Suprafața piscinei nu a cunoscut nicio undă de zeci de mii de ani. Ai ajuns să îngenunchezi lângă el, toată viața ta, dar ceea ce vezi nu se schimbă niciodată.

'În regulă.'

— Încă nu văd nimic care să schimbe asta, Withal. Dar... undeva mult sub suprafață, în adâncimi de neimaginat... *ceva se mișcă* .

— Se pare că ar trebui să fugim în sens invers.

— Probabil că ai dreptate, dar eu nu pot.

— Această veche viață a ta, Sand – ai spus că nu ești un luptător – nu știai nimic despre arme sau război. Deci, ce ai fost în casa ta din oraș?

— Au fost facțiuni – o luptă pentru putere. Ea a privit în altă parte, în sus pe Drum. — A durat generații – da, asta poate fi greu de crezut. Generatii printre Tiste Andii. Ai crede că după secole vor fi înrădăcinate, și poate că au fost, pentru o vreme. Chiar și de mult timp. Dar apoi totul s-a schimbat - în viața mea, nu am știut decât tulburări. Alianțe, trădări, pacte de război, trădări. Nu vă puteți imagina cum astfel de lucruri ne-au sucit civilizația, cultura.

'Nisip.'

— Am fost ostatic, Withal. Prețuit, dar consumabil.

„Dar asta nu este o viață! Asta este o întrerupere într-o viață!

— Totul se strică. *Trebuia să fim sacrosfinți. Prețios.* „Nu contează acum”, a adăugat ea. — Nu este o carieră pe care să o pot relua, nu-i așa?

Se uita la ea. — Ai vrea? Dacă ai putea?'

— O întrebare ridicolă. *„ Ceea ce este rupt nu poate fi reparat. Ne-ai stricat, dar asta nu este totul, vezi ce ai făcut* .

'Nisip.'

'Desigur că nu. Acum, ridică-te în şa.

— Dar de ce își mănâncă ochii?
„Odată, cu mult timp în urmă, fiule, nu era nimic decât întuneric. Și că nimic, Orfantal, a fost totul.
'Dar de ce-'
'El este bătrân. A văzut prea multe.
— Ar fi putut să le închidă.
— Da, ar fi putut să facă asta.
'Mamă?'
— Da, Orfantal?
— Nu-ți mânca ochii.
'Nu vă faceți griji. Sunt ca majoritatea oamenilor. Pot să-mi țin ochii și tot nu văd nimic.
Acum, femeie, nu ai spus așa ceva. Și fii recunoscător pentru asta. Se aplică cealaltă regulă. Gura funcționează, nu s-a spus nimic. Și aceasta este ușurința pe care o găsim pentru noi înșine. La urma urmei, dacă am spune tot ce ne-am putea spune unul altuia, ne-am fi ucis cu toții de mult.
Gallan, ai fost poet. Ar fi trebuit să-ți înghiți limba.

A rănit pe cineva, odată. Și știa că făcuse așa, iar cunoașterea l-a făcut să se simtă rău. Dar nimănui nu-i face plăcere să se simtă rău. Mai bine să înlocuiți vinovăția și rușinea cu ceva întors spre exterior. Ceva care ardea pe toate la îndemână, ceva care să-i exploateze toate energiile și să le îndepărteze de el însuși. Ceva numit *furie* . Până la sfârşit - când furia lui îşi terminase cursul - se trezi înconjurat de cenuşă, iar viaţa pe care o cunoscuse dispăruse pentru totdeauna.

Introspecția a fost un act de curaj suprem, unul pe care puțini îl puteau reuși. Dar când tot ce mai rămăsese de amestecat era o grămadă de oase sfărâmate, nu mai putea face nimic altceva. Fuga de la locul faptei nu a făcut decât să prelungească calvarul. Amintirile s-au agățat de ororile din urma lui și singura scăpare adevărată a fost o cufundare în nebunie – iar nebunia nu era un lucru pe care să-l poată alege pur și simplu pentru el însuși. *Mai mult e păcat.* Nu, cu cât peisajul interior este mai clar, cu atât mai înverșunat este sănătatea mentală.

El credea că numele lui de familie era Veed. Fusese Gral, războinic și soț. Făcuse lucruri groaznice. Avea sânge pe mâini și gustul sărat și amar al minciunii pe limba lui. Duhoarea pânzei pârjolite încă îi umplea capul.

ˆ

am ucis. In această recunoaștere, a avut de unde să înceapă.

Apoi, toate aceste adevăruri s-au adunat în cadrul viitorului său. Ducând la următorul lui gând.

voi ucide din nou.

Nici unul dintre cei pe care îi vâna acum nu putea spera să-i stea în fața. Regatul lor mărunt nu era mai formidabil decât o movilă de termite, dar pentru insectele înseși era măreție și permanență și aceste lucruri le făceau uriași în propriul lor tărâm. Veed era cizma, degetul de la picior învelit de bronz care făcea să se prăbușească zidurile, provocând o ruină totală. *Este ceea ce sunt făcut să fac.*

Drumul lui era fără greșeală. În groapa scufundată și prin intrare, trecându-se într-o cameră plină de cadavre de reptilieni care roiau de orthen și larve. A traversat camera și s-a oprit în fața portalului interior.

Erau undeva mult deasupra – îl văzuseră, era sigur de asta. L-am privit din ochii sau din gura dragonului. Ei nu știau cine este, așa că nu aveau de ce să se teamă de el. Chiar și așa, știa că vor fi precauți. Dacă pur și simplu s-ar arunca în mijlocul lor, cu lamele fulgerând, unii ar putea scăpa. Unii ar putea riposta. Un leagăn norocos... nu, ar avea nevoie de farmecul lui, de abilitatea lui de a le liniști pe toate. *Este posibil ca acest lucru să nu poată fi grăbit. Văd asta acum. Dar am mai arătat răbdare, nu-i așa? Am demonstrat un adevărat talent pentru înșelăciune.*

Bordele goale nu sunt singura mea moștenire, până la urmă.

Și-a învelit armele.

A scuipat în palmele mâinilor și și-a alunecat părul pe spate. Apoi porniți pe ascensiunea lungă.

Putea să urle în fețele lor și nu au auzit nimic. Putea să închidă mâinile invizibile în jurul gâtului lor și nici măcar nu ar ridica din umeri. *A venit un ucigaș! Cel de dedesubt - am navigat pe furtuna dorințelor lui - el caută să vă ucidă pe toți!* Nenorocita lui familie a rămas nevăzută. Da, îl văzuseră pe străin. Îi văzuseră calea deliberată către marele edificiu de piatră pe care îl pretindeau ca fiind al lor. Și apoi își reluaseră activitățile lumești, ca și cum ar suferi sub o nepăsare nepăsătoare.

Taxilian, Rautos și Breath l-au urmat pe Sulkit în timp ce drona K'Chain lucra la nenumărate mecanisme. Creatura părea imună la epuizare, de parcă scopul care o

conducea ar fi depășit nevoile cărnii. Nici măcar Taxilian nu a putut determina dacă eforturile dronei au avut vreun efect măsurabil. Nimic nu a luat naștere la viață bruscă. Niciun angrenaj ascuns nu s-a transformat în acțiune zgomotoasă. Întunericul încă domina fiecare coridor; făpturile sălbatice încă se năpusteau în camere și făceau cuiburi în gunoaie.

Last și Asane erau ocupați să construiască un cuib al lor, când nu vânau sau nu colectau apă din țevile care picurau. Sheb veghea deșeurile goale dintr-un biban pe care el îl numea Coroana, în timp ce Nappet rătăcea fără rost, mormăind pe sub răsuflare și blestemându-și ghinionul că se afla într-o companie atât de jalnică.

Proști orbi, fiecare dintre ei!

Fantoma, care s-a lăudat cândva în omnisciența sa, a fugit din mintea singulară a Gralului numit Veed și a pornit să-i găsească pe cei care îi însoțeau pe Sulkit. Vrăjitoarea Breath era o adeptă, sensibilă la vrăjitorie. Dacă vreunul dintre ei ar fi putut fi atins, trezit la extremitatea nevoii lui, ar fi ea.

I-a găsit în camera circulară din spatele Ochilor, dar vastul domiciliu al Matronei, acum moartă, era un tărâm transformat. Tavanul și pereții picurau cu slime amar. Bazine vâscoase înveleau podeaua sub estrada înălțată, iar aerul se agita cu vapori înțepători. Patul vast, întins, care stăpânise cândva pe estradă, părea acum bolnav, răsucit ca rădăcinile unui copac prăbușit. Vricile atârnau slăbite, picură capetele, iar atmosfera care învăluia coșmarul malformat de pe estradă era atât de groasă, încât totul în interiorul ei era încețoșat, nesigur, de parcă în acel loc realitatea însăși ar fi fost pătată.

Sulkit stătea imobil ca o statuie în fața estradei, cu solzii curgând fluide - ca și cum s-ar fi topit în fața ochilor lor - și sunete guturale ciudate ieșind din gât.

— Trezirea în spatele fiecărui zid, spunea Taxilian. 'Sunt sigur de asta.'

— Dar nimic de genul acesta! spuse Rautos, făcându-i semn lui Sulkit. — Doamne de jos, aerul ăsta... abia respir!

— Sunteți amândoi proști, se răsti Breath. — Acesta este un ritual. Aceasta este cea mai veche vrăjitorie dintre toate - magia transpirației și a mirosului și a lacrimilor - față de aceasta, suntem neputincioși ca copii! Omoară-l, zic! Introduceți un cuțit în spate, deschideți-i gâtul! Inainte să fie prea tarziu-'

'Nu!' replică Taxilian. „Trebuie să lăsăm acest lucru să se întâmple – simt asta – în ceea ce face drona ne vom găsi mântuirea.”

— Amăgiri!

Rautos se poziționase între cei doi, dar expresia lui era încordată de frică și confuzie. — Există un model, spuse el, fără a se adresa niciunuia dintre ei. „Tot ce a făcut drona – peste tot în altă parte – a dus la acest moment. Modelul - aproape că îl văd. Vreau-Vreau...'

Dar nu știa ce vrea. Fantoma se învârtea sălbatic în curenții nevoilor inefabile ale omului.

— Vor fi răspunsuri, spuse Taxilian.

Da! strigă fantoma. *Și vine cu cuțitele în mâini! Vine să vă omoare pe toți!*

Sub nivelul Uterului, Nappet stătea lângă o țeavă ciudată care trecea pe lungimea coridorului. Îl urmărea de ceva vreme înainte de a deveni conștient că teaca de bronz până la talie începuse să emane căldură. Picurând sudoare, el ezită. Să-și revină traseul? S-ar putea să se topească înainte de a ajunge la scările pe care coborase. În întunericul din față, nu putea distinge nimic care să indice pasaje laterale. Aerul fierbinte și fragil îi ardea în plămâni. Era aproape de panică.

Ceva se învârtea în interiorul țevii, repezindu-și lungimea. I-a scăpat un scâncet - ar putea muri aici! — Mișcă-te, prostule. Dar pe ce cale? Grabă. Gândi!' În cele din urmă, s-a forțat să înainteze într-o clătinare - undeva înainte, ar fi mântuire. Trebuia să existe. Era sigur de asta.

Aerul trosni, scântei se arcuiau de pe suprafața țevii. A țipat, a fugit. Flash-urile l-au orbit când fulgerele se aprinseră pe coridor. Rădăcini de argint s-au rupt, l-au străbătut. Agonia i-a aprins nervii - țipetele îi izbucneau din piept, rupându-i gâtul - și se zgudui cu mâinile. Arcuri îi săriră între degete. Ceva bubuia – chiar în față – împodobit de foc.

Calea gresita! Am fost-

Întuneric brusc. Tăcere.

Nappet se opri, gâfâind. Trase aer și o ținu.

Sunete curgătoare nedorite din interiorul țevii, care se scurgeau chiar și în timp ce asculta.

Oftă nesigur.

Aerul mirosea a ceva ciudat și amar, usturandu-i ochii. Ce tocmai se întâmplase? Fusese convins că va muri, gătit ca un câine lovit de fulger. Simțise acele energii curgând

prin el, de parcă acidul i-ar fi umplut venele. Transpirația i se răcește pe piele, tremura.

A auzit pași și s-a întors. Cineva venea în spatele lui. Nici un felinar nu lumina coridorul. A auzit zgârietura de fier. — Sheb? Că tu? Ultimul? Nenorocită, aprinde un felinar!

Cifra nu a răspuns.

Nappet își linse buzele. 'Cine este? Spune ceva!'

Fantoma a privit îngrozită cum Veed se îndrepta spre Nappet. Un topor cu o singură lamă se legăna într-un arc sălbatic care îi mușcă gâtul lui Nappet. Scuipatul a zburat din gura omului în timp ce se legăna cu lovitura. Bone se zgârie și se zgârie când Veed își smulse arma. Sângele curgea din rană și Nappet se întinse să-și apese palma de gât, cu ochii încă mari, încă plini de neîncredere.

A doua lovitură a venit din partea opusă. Capul îi căzu imposibil pe o parte, se odihni o clipă pe umărul stâng, apoi se rostogoli de pe spatele bărbatului. Corpul fără cap s-a răsturnat.

— Nu are rost să pierzi timpul, mormăi Veed, ghemuindu-se pentru a curăța lama. Apoi se ridică și înfruntă fantoma. — Nu mai țipa. Cine crezi că m-a chemat în primul rând?

Fantoma se dădu înapoi. *Eu - nu am -*

— Acum conduce-mă la ceilalţi, Furător de viaţă.

Fantoma urla, a fugit de urâciune. Trebuia să-i avertizeze pe ceilalți!

Rânjind, Veed îl urmă.

Coborând, a zdrobit ultimele cenuşuri ale vatrei meschine, simţind pepitele rostogolindu-se sub călcâiul său, apoi s-a întors cu faţa spre cârma fără viaţă. El se uită cu privirea la ea care stătea în spate, de parcă o acuzație tăcută ar putea-o reduce acolo unde stătea. Dar ceea ce dorea Torrent, știa el, era mai slab decât ploaia. „Acestea sunt turlele legendelor poporului meu – colții Wastelands. Ai furat stelele, vrăjitoare. M-ai înșelat...

Olar Ethil pufni, dar nu se întoarse. Ea privea spre sud - cel puțin, el o considera spre sud, dar astfel de certitudini, pe care odinioară le crezuse a fi de neatins, acum se dovediseră la fel de vulnerabile la magia femeii nemorte ca și pietrele pe care le ardea în fiecare noapte. La fel de vulnerabile ca mănunchiurile de iarbă moartă din care ea a evocat plăci de carne care picura și roca de bază care sângera apă cu zgomotul unui deget osos.

Torrent s-a zgâriat la barba lui rară. Utilizase ultimul ulei pe care tinerii războinici Awl le aplicau pentru a arde perul până când era posibil să aibă o barbă adevărată – trebuie să pară prost, dar nu se putea face nimic pentru asta. Oricum nu că i-ar păsa nimănui. Nu existau fecioare chicotite cu ochi voalați, nici dansuri timide din calea lui în timp ce se pavanea pe lungimea satului. Toate acele vechi căi au dispărut acum. La fel și viitorul pe care i le promiseseră.

Și-a imaginat un soldat Letherii stând deasupra unui morman de oase - un munte alb care era tot ce a mai rămas din oamenii lui Torrent. Sub marginea cârmei sale, chipul soldatului nu era decât os, lăsând un zâmbet care nu s-a clătinat niciodată.

Torrent și-a dat seama că și-a găsit un amant, iar numele ei era ură. Detaliile Letherilor erau aproape irelevante – putea fi orice soldat, orice străin. Orice simbol al lăcomiei și opresiunii. Mâna strânsă, strălucirea foametei avide în ochi, spiritul care a luat tot ce putea în virtutea puterii și puterii pe care le poseda.

Torrent a visat la distrugere. Vastă, măturatoare, nu lăsă în urmă decât oase.

Se uită din nou la Olar Ethil. *De ce mă vrei, vrăjitoare? Ce îmi vei da? Aceasta este o epocă a promisiunilor, nu-i așa? Trebuie să fie, altfel exist fără motiv.*

— Când îți găsești vocea, spuse ea fără să se întoarcă, vorbește-mi, războinică.

'De ce? Ce vei răspunde?

Râsul ei era un chicotesc scobit. „Când o fac, munții se vor prăbuși. Mările vor fierbe. Aerul se va îngroșa cu otravă. Răspunsul meu, războinic, va asurzi cerurile. Se învârtea printre cârpe care zboară. 'Simti asta? Poarta se deschide și drumul va primi ceea ce trece. Și un astfel de drum! Ea a râs din nou.

— Ura mea tace, spuse Torrent. — Nu are nimic de spus.

— Dar totuşi l-am hrănit.

Ochii i se mariră. — Febra asta vine de la tine, vrăjitoare?

— Nu, ți-a pândit vreodată în suflet, ca o viperă în noapte. Eu doar l-am trezit la neprihănire.'

' *De ce?* '

— Pentru că mă distrează. Înșea-ți calul, războinicul. Călărim până la turlele legendelor tale.

„Legende care au supraviețuit oamenilor care le-au spus”.

Ea îşi înclină capul în direcţia lui. 'Nu încă. Nu încă.' Și ea a râs din nou.

' *Unde este el?* țipă Stavi, cu pumnii ei mici ridicați, de parcă la câteva clipe după ce a lovit-o.

Setoc și-a ținut locul. — Nu știu, răspunse ea calm. — S-a întors întotdeauna înainte.

— Dar au trecut zile şi zile! Unde este el? Unde este Toc?

— Slujește mai mult de un stăpân, Stavi. A fost un miracol că a putut să rămână cu noi atâta timp cât a rămas.

Sora lui Stavi părea aproape de lacrimi, dar încă nu vorbea. Băiatul stătea cu spatele lângă flancul neînsuflețit al Baaljagg-ului, unde uriașa fiară zăcea ca și cum ar fi adormit, cu nasul în jos între labele din față. Jucându-se cu o mână de pietre, băiatul părea să nu țină seama de suferința surorilor sale. Se întrebă dacă poate că era simplu la cap. Oftând, Setoc spuse: „Ne-a îndreptat spre est – și așa este direcția pe care o vom lua...”

— Dar nu e nimic acolo!

— Știu, Stavi. Nu știu de ce vrea să mergem acolo. El nu ar explica. Dar, ai merge împotriva dorințelor lui? Era o tactică nedreaptă, știa ea, de genul menit să stârnească conformarea copiilor.

A funcționat, dar așa cum știa fiecare adult, nu pentru mult timp.

făcu Setoc cu un gest. Ay s-a ridicat în picioare și a înaintat la trap, în timp ce Setoc l-a ridicat pe băiat și i-a mânjit pe gemeni în urma ei. Au pornit, lăsând în urmă tabăra lor mizerabilă.

Se întrebă dacă Toc se va întoarce vreodată. Ea se întrebă dacă avea vreun scop în spatele lui să aibă grijă de ei, sau ar fi fost vreun reziduu de vinovăție sau simț al responsabilității pentru copiii prietenului său? El lăsase viața în urmă și nu putea fi ținut de căile ei sau de cerințele pe care le punea unui suflet muritor - nu, nu putea exista nicio motivație umană pentru ceea ce a făcut o astfel de creatură.

Iar ochiul pe care îl fixase asupra ei aparținuse unui lup. Dar chiar și printre astfel de fiare, apropierea haitei era un joc tensionat de supunere și dominație. Fericirea fraternității ascunde mașinațiuni politice și judecăți nemiloase. Cruzimea avea nevoie doar de ocazie. Așadar, el

condusese această haită neplăcută a lor, iar domnia sa fusese necontestat – la urma urmei, cu greu putea fi amenințat cu moartea, nu-i așa?

În sfârșit, a înțeles că nu putea avea încredere în el. Și că ușurarea ei la preluarea comandamentului fusese răspunsul unui copil, o creatură dornică să se ascundă în umbra unui adult, rugându-se pentru protecție, dorindu-și orb în fața posibilității ca adevărata amenințare să fie găsită în bărbat sau femeie. - stând deasupra ei. Desigur, gemenii pierduseră totul. Loialitatea lor disperată față de un mort, care fusese cândva prietenul tatălui lor, era rezonabilă în aceste circumstanțe. Stavi și Storii îl voiau înapoi. Bineînțeles că au făcut-o și începuseră să-l privească pe Setoc cu ceva asemănător cu resentimente, de parcă ea ar fi fost de vină pentru absența lui.

Prostii, dar gemenii nu au văzut mântuire în Setoc. Nu vedeau niciun protector în ea. Ei preferau să fi fost ea cea care să dispară.

Băiatul avea lupul său uriaș. I-ar proteja și pe ei? Nu este o noțiune pe care să te bazezi.

Și am putere, deși încă nu îi pot deslusi forma și nici măcar scopul. Cine în visele lor nu este *atotputernic? Dacă în somn îmi cresc aripi și zbor sus deasupra pământului, nu înseamnă că mă voi trezi îmbrăcat în pene. Suntem zei în visele noastre. Dezastrul lovește atunci când ajungem să credem că același lucru este valabil și în viața noastră reală.*

Mi-aș dori să fie Torrent aici. Mi-aș fi dorit să nu mă părăsească niciodată. Îl văd în mintea mea și acum. Îl văd stând în vârful unui munte de oase, cu ochii întunecați sub marginea cârmei.

Torrent, unde ești?

„Păreau aproape de moarte”, a spus Yedan Derryg.

Călărind lângă fratele ei, Yan Tovis s-a strâmbat. — Probabil că au trezit ceva – le-am spus să se protejeze, acum mă gândesc că poate i-am ucis pe amândoi.

— S-ar putea să arate și să se comporte ca două fete care chicotesc, Twilight, dar nu sunt. N-ai ucis pe nimeni.

Se răsuci în şa şi se uită înapoi în josul drumului. Lumina torțelor și a felinarelor forma o insulă strălucitoare în mijlocul clădirilor din capătul îndepărtat al orașului. Lumina arăta ca o rană. S-a îndreptat din nou cu fața în față. Întuneric, și totuși un întuneric prin care putea vedea - fiecare detaliu precis, fiecare indiciu de culoare și ton

părând ciudat de opac, solid în fața ochilor ei. Ca și cum viziunea pe care o avease toată viața – în acea lume îndepărtată și îndepărtată – ar fi fost într-adevăr un lucru slab, trunchiat. Și totuși, acest lucru nu se simțea ca un cadou - o presiune se construia în spatele ochilor ei.

— În plus, a adăugat Yedan, ei nu sunt încă morți.

Au mers mai departe la galop în timp ce drumul ieșea din vale, lăsând în urmă câmpurile îngrădite de buruieni și clădirile fermelor aglomerate de tufișuri. În față era zidul de copaci care marca începutul pădurii numite Ashayn. Dacă poveștile erau adevărate, Ashayn căzuse - până la ultimul copac - în industria maniacală a orașului, iar în legile dincolo de acel pustiu incendii mari distruseseră restul. Însă pădurea se întorsese, iar butoanele de lemn negru nu puteau fi străbătute de o duzină de oameni cu mâinile legate. Nu era niciun semn de drum sau potecă de căpăstru, dar podeaua de sub baldachinul înalt era liber de tufăr.

Întunericul s-a îngroșat odată ce au călărit pe sub copacii falnici. Printre pădurile negre ea putea vedea acum alte specii, la fel de masive, cu scoarță netedă până la rădăcinile serpentine. Sus, un fel de plantă parazită a creat insule de mușchi, frunze zimțate și flori negre, ca niște cuiburi uriașe, în funcție de încurcăturile groase de viță de vie. Aerul era rece, mucegăit, mirosea a cărbune umed și a seva.

O treime de legă, apoi jumătate, copitele cailor bătând, foșnetul de cârlige și clapetele de cleme, dar din pădure însăși doar liniște.

Presiunea se acutise până la durere, de parcă i-ar fi fost bătută o țeapă în frunte. Mișcarea calului o făcea greață. Gâfâind, aplecându-se înainte, ea îşi frâu frâu. O mână pe faţa ei dezvăluie sânge strălucitor din nările ei. 'Yedan-'

— Știu, spuse el într-un mârâit. 'Nu contează. Amintirile revin. Mai e ceva înainte.

— Nu cred...

— Ai spus că vrei să vezi Primul Mal.

— Nu dacă îmi face capul să explodeze!

— Retragerea nu este posibilă, spuse el, scuipând într-o parte. — Ceea ce ne asaltează, Yan, nu vine din ceea ce ne așteaptă.

Ce? Ea reuși să-și ridice capul, se uită la el.

Fratele ei plângea sânge. Scuipă din nou, o gută roșie aprinsă, și apoi spuse: „Kharkanas... întunericul gol” – îi întâlni ochii – „nu mai este gol”.

Se gândi la cele două vrăjitoare inconștiente din orașul din spatele lor. *Nu vor supraviețui asta. Ei nu pot. I-am adus până aici, doar ca să-i ucid.* — Trebuie să mă întorc...

'Nu se poate. Nu încă. Călărește așa, Twilight, și vei muri. Și și-a dat calul înainte.

După un moment, ea a urmat-o.

Zeița Întunericului, te-ai întors? Te-ai trezit de furie? Vei ucide tot ce atingi?

Stâlpii negri trecură pe lângă, o catedrală abandonată într-un tărâm atemporal, iar acum puteau auzi un sunet, venind chiar dincolo de zidul negru spart din față. Ceva de genul izbucnirii valurilor.

Primul Mal.

Unde am început-

O licărire între boluri, sclipiri de alb-

Fratele și sora s-au îndepărtat de pădure. Caii de sub ei au încetinit, s-au oprit în timp ce frâiele deveneau slăbite, lipsite de viață.

Cu vederea mânjită de roșu, tăcerea ca o rană, se uitau, neînțelegând.

Primul Mal.

Norii din vest se înnegriseră și se topiseră într-un zid impenetrabil. Pământul era argintiu de ger, iar iarba se zdrobeau și se rupeau sub picioare. Cocoșat sub blănuri, Strahl urmărea forțele inamice formându-se pe panta blândă a văii vizavi de ei. La două sute de pași în dreapta sa, Maral Eb stătea într-o avangardă de războinici aleși Barahn, în spatele lui unitățile mixte din patru clanuri mai mici – el preluase comanda acelor războinici care gustaseră umilința înfrângerii. O decizie curajoasă, suficientă pentru a șlefui unele dintre bavurile din ochii lui Strahl. Unele, dar nu toate.

Respirațiile curgeau în râuri albe. Războinicii au căzut în picioare pentru a se zgudui din nou în picioare. A suflat în mâinile care țineau arme. Peste drum, caii s-au zbătut și s-au crescut printre rândurile de arcași și lănciri călare. Fanionurile atârnau gri și plictisitoare, standardele rigide ca scândurile rindeluite.

Gustul de fier al panicii era în aerul amar și ochii se ridicau iar și iar pentru a se uita la cerul înspăimântător – spre vest, peretele negru și clocotitor; spre est, albastrul cerulean strălucind cu cristale, iar soarele alb ca zăpada și flancat de câini de soare nenorociți. Direct deasupra, o cusătură zdrențuită le-a legat pe cele două. Întunericul

câștiga bătălia, putu să vadă Strahl, în timp ce cârceii șerpuiau ca rădăcinile, sângerând până dimineața.

Acum, pe fundul văii, falangele de Saphii protejate de zmee se țineau în centru, cu sulițele lor lungi ancorate în prizele cu balamale de la șold. În jurul pătratelor înrădăcinate s-au revărsat echipele d'ras, printre ei şi arcaşi cu săgeţile înclinate, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Cavaleria Akrynnai s-a ținut de aripi, luptându-se să păstreze formația în timp ce înaintau la mers.

Sceptrul Irkullas nu pierdea vremea. Fără provocări personale pe teren, fără îndemnuri trezitoare în fața trupelor sale. Akrynnai doreau ca această bătălie să fie unită, măcelul să fie dezlănțuit, de parcă corul armelor care se ciocnesc și țipetele celor muribunzi și răniți ar putea strânge lumea înapoi la starea ei normală, ar putea îndrepta cerul deasupra capului, ar putea trimite frigul și întunericul să se clatine. .

Sânge pentru a plăti, sânge pentru a liniști. Asta crezi, Akrynnai?

Strahl se mișcă în mișcare, făcând un pas înainte până când ajunse la cinci pași în fața liniei Senan. Se răsuci, studie cele mai apropiate fețe.

Beligeranța ca vânătăile sub strălucirea fricii. Ochii duri se fixează asupra lui, apoi se îndepărtează, apoi înapoi din nou. Fețe vopsite în alb trosnind de frig. La rândul lor, ofițerii săi l-au înțepat cu acuitatea, de parcă ar fi căutat primul semn de incertitudine, prima clătitură de îndoială în fața lui. Nu le-a dat nimic.

Trosnet ciudat de pe cerul argintiu, ca al unui lac înghețat care se sparge la primul dezgheț, iar războinicii s-au abătut parcă s-ar teme de coborârea cioburilor de gheață. Dar nu a venit nimic din sunetele ciudate. *Pumnii zeilor se lovesc de sticla cerului. Crăpăturile înnebunesc scena. Toate sunt momente de la sfărâmare. Ei bine, vă rog, prietenii mei. Ca și cum asta ar face bine.*

— Bakal, spuse Strahl, suficient de tare încât să tresară figurile cu care se confrunta și văzu cum cuvântul singuratic se răsuci printre rânduri, trecându-le la viață. — Și înainte de Bakal, Onos Toolan. În fața lui, Humbrall Taur. Am venit în căutarea unui inamic. Am venit să căutăm un război.

A așteptat și a văzut în cele mai apropiate fețe o mulțime de războaie private dezlănțuite. El a văzut în acele expresii cele mai aprige bătălii ale voinței. A văzut pata de rușine care se răspândește. Și dădu din cap.

— Iată-ne, Senan. In spatele lui, putea auzi și simți tunetul brusc al soldaților în înaintare, al valurilor de călăreți care ieșeau din flancuri. — Și eu sunt înaintea ta, singur. Și voi rosti cuvintele celor dinaintea mea. Ținea sus în mâna dreaptă tulwarul, iar în stânga teaca armei.

' *Nu acest dușman! Nu acest război!* '

Strahl a învelit sabia, trântind cu putere arma pentru a o bloca și apoi ținând-o sus cu ambele mâini.

Armele au fulgerat. Fierul a dispărut. Lătrau comenzi din spate și forțele Senan s-au întors.

Și acum, plecăm.

Ai vrut asta, Maral Eb? Atunci ia-o.

Cineva striga, dar ochii lui Maral Eb au rămas ațintiți asupra inamicului pe măsură ce acesta înainta. Primele săgeți șuieră prin aerul strălucitor – aproape nevăzut în întunericul care se aduna. Falangele se pregăteau pentru o încărcare, cu sulițe lungi îndreptate în primele trei rânduri. Pe aripile exterioare, arcașii cai se închideau rapid, la câteva momente de la slăbirea săgeților și apoi se învârteau pentru a grebla liniile Barghast din față cu salve ulterioare.

Nemernicii s-au luptat ca niște bebeluși. Odată ce acei Saphii s-au închis, totul se va schimba...

Strigătele au fost deodată mai puternice, apoi o mână l-a prins de umăr și l-a smucit. Se uită cu privirea în fața unuia dintre gărzile lui de corp – dar bărbatul arăta, scuipat zburând în timp ce țipa. Ce spunea? Nenorocitul de idiot-ce-

Apoi a văzut decalajul tot mai mare care era centrul liniei sale.

Ce? Au taxat-nu-nu văd nimic-dar-

'S-au retras! Conducător de război! Senanul!

— Nu fi prost! Și-a împins drum printre gărzile de frezat până când vederea i-a fost neobstrucționată. Senan au dispărut. Cel mai puternic dintre Barghast White Faces-dirutat! — Adu-i înapoi! a țipat el. ' *Adu-i înapoi!* '

Sceptrul Irkullas frână, o încruntă adâncă împletindu-și trăsăturile sub marginea evazată a cârmei. Ce făcea centrul? *Ne inviți să mărșăluim în acea gura? Chiar crezi că va funcționa? Naibii de barbari, nu v-ați confruntat niciodată cu o falangă?* 'Călăreț! Informați-l pe comandantul Saphii pentru a fi sigur că le vor ține pătratele – dacă Barghast vor să muște din acea gură de țepi, sunt bineveniți. S-a răsucit până când a zărit un al doilea

mesager. — Pune-i pe lancieri să se apropie de centrul nostru și să aștepte ordinele mele de a încărca. Merge!'

Un alt mesager care fusese printre spărgători s-a urcat, salutând. 'Sceptru! Clanul central se *retrage* din luptă!

"Este o simulare..."

— Scuză-mă, Sceptre, dar liderul lor a fost văzut înfruntându-și războinicii – și-a învelit arma și a ținut-o sus, domnule. Și au făcut același lucru înapoi, apoi s-au întors și au părăsit linia!

Atracția Errantului! — Sună că Saphii înaintează să se închidă! Înainte ca ticăloșii să poată astupa călătoria, soldate! Semnalizorii! Mie!'

Sekara Vile și-a împins drum prin presă pentru a vedea mai bine trădarea. Ea era la comanda ariergardei, a bătrânilor, a tinerilor nesângerați și a mamelor lor, împreună cu opt sute de războinici încă recuperați de la răni. Sarcina lor era să țină linia de vagoane în cazul în care Akrynnai se înconjoară sau se trag pentru a lovi pentru burtă. Dar, cu centrul față dispărut, ei nu ar avea decât un inamic în spatele lor.

Ea a scuipat un șir de blesteme asupra războinicilor care se retrăgeau. 'Lași! Vă voi aștepta la Poartă, pentru fiecare dintre voi! A alergat cu o jumătate de duzină de pași – ultimele rânduri ale lui Senan erau aproape la îndemână. Nu din ghearele ei - ar fi prea riscant - dar putea scuipa la fel de bine ca orice femeie Barghast, iar acum...

Cineva s-a mutat lângă ea. Se răsuci, cu dinții descoperiți.

O mână cu mănușă i-a ciocănit fața. Lumina a explodat în spatele ochilor ei. Cu picioarele cezând, ea s-a prăbușit într-o grămadă. Gura îi era plină de cioburi de dinți.

Vocea lui Strahl vorbi direct de deasupra ei. — Sekara, așteaptă la Poartă cât vrei. Dar ține minte, soțul tău e deja acolo. Te așteaptă doar pe tine. Morții vor spune ceea ce nu au îndrăznit să spună în viață. Oh, nu uita să iei tezaurul cu tine.

Ea îi auzi mocasinii zgâriind pe iarbă în timp ce el porni în urma clanului său.

Soțul meu? Când nu s-a ghemuit în fața mea? A scuipat o gură de sânge lipicios.

Vom sta unul lângă celălalt, Strahl, să vă urăm bun venit. Să te sfâşie în bucăţi! Un blestem asupra Senanului! Alege ce vrei, nu vei vedea coltii pana nu va fi prea tarziu!

Pământul s-a cutremurat. O undă de șoc a tunat prin Barghast. Țipetele au bătut aerul înghețat. Bătălia s-a alăturat.

Sekara și-a recăpătat picioarele, cu fața deja umflată și fierbinte. — Cealaltă parte a vagoanelor! ea a strigat. 'Toată lumea-prin! Și apoi formează-te!

Ea i-a văzut trecându-se în mișcare.

Da, stai o vreme. Timp suficient să alerg. Întuneric, o astfel de binecuvântare! Ea se clătină spre vagoane.

Încă o lapoviță de săgeți și Sagal s-au lăsat în spatele scutului de piele. Două lovituri au mâscat în stuful dens măturat și el a tresărit când antebrațul îi era înțepat. Sânge cald i se prelingea sub braț. A înjurat. Fratele său făcuse tot ce a putut în alegerea acestui site, dar pentru a se descurca cât mai eficient cu acești arcași-cai Akrynnai, ar fi făcut mai bine să găsească un teren rupt. O gamă adecvată de dealuri, o mulțime de stânci, rigole și râuri.

În schimb, ticăloșii nici nu trebuiau să se închidă - cel puțin atâta timp cât aveau săgeți - și Barghast murea fără măcar onoarea de a se ciocni cu lamele cu inamicul. Trecerea zgomotătoare a cailor și-a continuat măturarea mortală.

Data viitoare, Sagal avea să se îndrepte și să conducă o încărcătură - chiar în calea călăreților - *să vezi cum te vei descurca cu trei mii de fețe albe în mijlocul tău!*

Coborârea săgeților a căzut și Sagal a așteptat încă o clipă - încă mai auzea copitele alea de cai - dar sunetul făcea lucruri ciudate în dimineața asta. Cu toate acestea, păreau... mai grei decât înainte. Își coborî scutul și se îndreptă. Clipind, chinuindu-se să deslușească detalii în întunericul infernal.

Mișcare nebună care se ridică din vale, întregul deal tremurând-

Trei chevrone de lanci intraseră în spatele paravanului arcașilor. Nu era timp să închidă rândurile, să ridice și să așeze știucile. S-a uitat, furios, apoi și-a dezvelit tulwarul. 'Ei vin! Ei vin!'

Barghast păru să mormăie ca o fiară uriașă care se trezește. În timp ce mii de lănci nivelate urcau panta, Fețele Albe au răspuns cu un hohot și, în ultima clipă, masa de războinici Barahn s-a urcat în colții de fier. Primele linii au dispărut, scufundându-se sub capetele lancelor, cu lame grele tăind picioarele anterioare ale cailor. Fiarele țipau, s-au prăbușit și, dintr-o dată, încărcarea s-a oprit pe un zid

clocotitor de carnagiu, vârfurile chevronelor se aplatizau într-un vârtej sălbatic și vicios.

Cufundat în fluidele unui cal eviscerat, Sagal se ridică înapoi în picioare, urlând ca un demon. *E timpul să livrezi sacrificarea! Proștii au închis-proștii au încărcat! S-ar fi putut ține înapoi toată ziua până când Barahnul de pe acest flanc nu era altceva decât o grămadă de carne împânzită cu săgeți – dar nerăbdarea i-a trădat!* Râzând, a spart tot ce se vedea. Tăiate adânc în coapse, tăiate prin încheieturi, tăiate la picioarele cailor.

Simțea cavaleria încercând să se retragă, o armă uriașă strânsă, cu marginile tăiate și tocite. Urlând, a intrat mai adânc în presă, știind că toți colegii săi războinici făceau la fel. Nu s-ar lăsa ușor, nu, nu ar face asta.

Jumătate din orașele libere din Genabackis și-au aruncat cavaleria asupra noastră - și le-am distrus pe toate!

Sceptrul Irkullas se uită în timp ce lăncierii grei luptau pentru a se elibera de pe flancurile exterioare ale poziției Barghast. Zeci de războinici minunați și călări superb antrenate se prăbușeau cu fiecare respirație pe care o tragea în plămânii lui dureroase, dar nu avea niciun ajutor pentru asta. Avea nevoie de acea retragere cât se poate de urâtă, suficient de lentă încât să atragă din ce în ce mai mult inamic pe panta. Trebuia să vadă acel întreg flanc destinat sacrificării, înainte de a putea comanda arcașii cai în spatele Barghast-ului, urmat rapid de escrocherii săi și apoi de o falangă de Saphii pentru a se asigura că întregul flanc a fost complet tăiat și expus pe versantul dealului. . Apoi avea să-și trimită cea mai mare parte a lăncirilor și a toporului călare, ciocanul la nicovala Saphii.

Celălalt flanc nu mergea la fel de bine, văzu, în timp ce comandantul de acolo reușise să blocheze scuturile și să ridice stiuțele pentru a alunga încărcătura de cavalerie, iar acum arcașii cu cai își reluau mătuirea pe fața liniei - asta era un joc de uzură care i-a servit destul de bine pe Akrynnai, dar a durat mai mult. Câte săgeți ar putea suferi Barghast?

Privirea sa finală și-a fixat în centru și un val de plăcere s-a spălat cu frigul zilei. Falangele Saphii pătrunseseră adânc în gol, tăind efectiv linia inamică. În partea îndepărtată, inamicul izolat era blocat într-o retragere sângeroasă, luptând-o înapoi spre flancul exterior - acei Barghast știa să lupte pe jos - mai bine decât orice alți soldați pe care îi văzuse vreodată, dar își pierdeau

coeziunea, aruncându-se captivant. ca sulitele Saphii i-au alungat inapoi, si inapoi; în timp ce Saphii kaesanderai - luptătorii interioare care mânuiau jalak - trăgeau înainte în fiecare gol, săbiile lor scurte curbate tăind și spart.

Elemente ale falangei de plumb intraseră în ariergardă, iar flăcările se ridicau din vagoanele - probabil trase de Barghast după ce se sparseră și fugiseră prin barieră. Acea falangă cădea într-o linie ondulată pentru a închide orice speranță de retragere pe flancul îndepărtat.

Sălbaticii își găsiseră ultima zi și erau bineveniți la ea.

Irkullas își ridică privirea și studie cerul. Vederea l-a îngrozit. Ziua murea în fața ochilor lui. Artere negre zdrențuite, ca un fulger lent, se arcuiseră prin cerul dimineții până când păreau că nu mai rămăseseră decât fragmente de albastru. *Se sparge. Ziua-se sparge!*

Putea vedea ceva acum, un întuneric coborând, căzând și căzând și mai aproape.

Ce se întâmplă? Aerul-atât de rece, atât de gol-Răcătuși apără-ne-ce-

Kashat întinse mâna peste umăr și smulse săgeata. Cineva a strigat în spatele lui, dar nu a avut timp pentru asta. 'Noi ținem!' țipă el, apoi se împiedică când sângele proaspăt îi curgea pe spate. Brațul său drept era brusc inutil, atârnându-i de o parte, iar acum piciorul împotriva căruia se lovea devenea amorțit. *Spirite de dedesubt, nu era decât o înțepătură – o săgeată blestemată – nu înțeleg.* 'Noi ținem!' Strigătul îi umplu mintea, dar de data aceasta a ieșit slab ca o șoaptă.

Armata a fost împărțită în două. Fără îndoială, Sceptrul credea că asta va dovedi moartea Barghastului. Prostul avea o surpriză. Fețele Albe luptaseră ca clanuri de generații. Chiar și o familie blestemată ar putea sta singură. Adevărata baie de sânge trebuia încă să înceapă.

Se strădui să se îndrepte. — Săgeată proastă. prost dracului...

O a doua săgeată i-a lovit obrazul stâng, chiar sub os și adânc în pasajul nazal. Impactul i-a dat capul pe spate. Sângele îi umplea viziunea. Sângele îi curgea pe gât. Întinse mâna cu singura sa mână de lucru și îi smulse șurubul de pe față. '-ing săgeți!' Dar vocea lui era o gargară groasă, stropitoare.

Se strădui să găsească acoperire în spatele scutului său, în timp ce mai multe săgeți șuieră în jos. Pământul de sub el era ud de sânge - al lui - și se uita în jos la acea baltă

neagră. Chestia care-i umplea gura le-a înghițit cât a putut de repede, dar începea să se sufoce și i se simțea burta grea ca un sac de cereale.

Încercați o altă acuzare, lașilor. Îți vom bloca fălcile pe gât. Vă vom smulge viața. Vom sta pe un munte al trupurilor voastre.

O săgeată a prins coiful unui războinic – aproape suficient de aproape pentru a fi la îndemână – și Kashat văzu că șurubul se sparse de parcă ar fi fost cea mai subțire bucățică de gheață. Apoi a văzut casca alunecând în două bucăți din capul bărbatului. Tulburându-se, războinicul se uită o clipă la Kashat - cu ochii izbucniți și înnebuniți de îngheț - înainte de a se prăbuși.

Săgețile explodau peste tot. Țipetele războinicilor s-au întrerupt cu o bruscă care a încremenit groaza în jurul sufletului lui Kashat. Un alt impact asupra scutului lui și ratanul de sub piele s-a spart ca sticla.

Ce se întâmplă? Agonia rănilor lui încetase. Se simțea ciudat de cald, o senzație care l-a lăsat încântat.

Caii cădeau chiar dincolo de linie. Corzile arcurilor tremurau în praf strălucitor, coastele laminate spărgându-se în timp ce lipiciurile cedau. I-a văzut pe soldați Akrynnai - fețele lor răsucite și albastre - căzând din șei. Inamicul era o masă de confuzie.

Încărca! Trebuie să taxăm! Kashat se forţă să se ridice. Aruncându-și rămășițele scutului, și-a tras sabia în mâna stângă. Împingând înainte, ca și cum ar fi zguduit printr-un curent mortal, și-a ridicat arma.

În spatele lui, sute îl urmau, mișcându-se încet ca într-un vis.

Maral Eb, o masă de clanuri mixte în spatele lui, a condus încă o încărcare în zidul încrețit al Saphii. Putea să vadă teroarea din ochii lor, neîncrederea lor la ferocitatea pură a Fețelor Albe. Butucurile sfărâmate de sulițe au stricat toată latura, dar până acum se ținuseră, bătuseră și, uneori, aproape de a se flamba, în timp ce sălbăticia atacurilor Căpeteniei Războiului pătrundea ca un pumn împletit în careu.

Aerul se simțea inexplicabil de gros, de neînduplecat, iar noaptea se lăsase – se luptaseră atât de mult? Era posibil, da, vezi rândurile morților din toate părțile! Saphii și Barghast, și acolo, pe pantă, mormane de călăreți și cai morți - Se întorsese oare Senanul? Trebuie să aibă!

O astfel de măcel!

Sarcina aprigă s-a izbit de peretele de carne, piele, lemn și fier. Sunetul era un zgomot de carne sub trunchiul lancelor. Apropiindu-se, tulwar lovindu-se, Maral Eb a văzut o față cu pielea întunecată în fața lui, a văzut masca înghețată a curajului eșuat al nebunului și a râs în timp ce își legăna arma...

Lama de fier a lovit centrul mort de cârma cu vârf.

Sabia, cârma și capul au explodat. Maral Eb se clătină în timp ce brațul său de sabie sări în lateral, incredibil de ușor. Ochii i s-au fixat pe ciotul încheieturii mâinii, din care i stropiră granule înghețate de sânge ca niște semințe. Ceva l-a lovit pe umăr, s-a înclinat, apoi două corpuri amestecate căzură la pământ – impactul le-a împins împreună, iar Maral Eb se uită, neînțelegând, la carnea lor topită, rădăcinile expuse de sânge și mușchi de sub pielea despicată.

Auzea groaza gemeind din toate părțile, străpunsă de țipeţe scurte.

În genunchi, Conducătorul Războiului a căutat să se ridice, dar căciulile blindate ale luptelor lui erau înghețate până la pământ. Cataramele din piele s-au rupt ca niște crenguțe. Își ridică capul – o ceață roșiatică înghițise lumea. Ce a fost asta? Vrăjitorie? Niște vapori otrăvitori care să le fure toată puterea?

Spirite, nu-ceața este sânge-sânge din corpuri izbucnite, globi oculari rupti-

El a inteles. ciotul încheieturii sale, absența completă a durerii - chiar și respirațiile pe care le-a tras în plămâni - frigul, întunericul...

Fusese aruncat la pământ. Un cal, cu o picior din față trântindu-se, oasele tăindu-se chiar deasupra cârligului, două țepi de os zimțat care îi pătrundeau prin grătar, piept și ținându-l de pământ. Urlând, fiara uriașă a căzut pe o parte, aruncând de pe șea corpul neînsuflețit al călărețului ei, trupul bărbatului spărgându-se ca vesela.

Piciorul anterioară de coasă îl azvârli pe Sagal la câțiva pași, iar el ateriza din nou, simțindu-și șoldul mototolindu-se de parcă nu ar fi fost altceva decât un coș de trestie. Clipind, a privit cum frigul ardea pielea de la fiara orbită, orbită. La început i s-a părut amuzantă confuzia, dar apoi l-a copleșit tristețea – nu pentru animalul nefericit – el nu i-au plăcut niciodată caii – ci pentru toată lumea de pe acest deal. Înșelat de această bătălie, de gloria unei victorii de drept, de onoarea unei înfrângeri nobile.

Zeii erau cruzi. Dar apoi, el a știut întotdeauna asta.

Își dădu capul pe spate, privi în sus la întunericul pătat de roșu. O presiune cobora. Îl simțea pe piept, în craniu. Secerătorul stătea deasupra lui, cu un călcâi apăsat în jos. Sagal mormăi când coastele i se rupeau, prăbușirea smucindu-i membrele.

Prăștia a prins iepurele și l-a învârtit în aer. Inima îmi era în gât când alergam, ușoară ca o șoaptă, spre iarba unde căzuse. Și am rămas, uitându-mă în jos la creatură, la pieptul ei gâfâit, la micile picături de sânge care îi reperau nasul. Coloana vertebrală i se rupsese și picioarele lungi din spate erau perfect nemișcate. Dar labele din față s-au zvâcnit.

Prima mea ucidere.

Am stat, un uriaș, un zeu, privind cum viața părăsește iepurele. Privind, cum adâncurile ochilor se limpeau, dezvăluindu-se a fi lucruri superficiale.

Mama mea, mergând în sus, cu chipul ei nu arătând nimic din bucuria pe care ar fi trebuit să o arate, nimic din mândria. I-am spus despre superficialitatea pe care o văzusem.

Ea a spus: „Este ușor să crezi că fântâna vieții este fără fund și că nimeni, în afară de spiritele, poate vedea până la capătul îndepărtat al ochilor. Până la urmă, acesta este sufletul. Cu toate acestea, ne petrecem toată viața încercând să privim. Dar în curând descoperim că atunci când sufletul fuge de carne, el ia adâncimea cu el. În acea creatură, Sagal, pur și simplu ai văzut adevărul. Și o vei vedea iar și iar. În fiecare fiară pe care o omorâți. În ochii fiecărui inamic pe care îl tăiați.'

Fusese săracă cu cuvintele, cu vocea mereu plată și crudă. Sărac cu majoritatea lucrurilor, de fapt, de parcă tot ce merită ceva în lume nu ar merita să vorbim. El uitase chiar că ea vorbise în ziua aceea sau că îi fusese profesoară în modurile de vânătoare.

Și-a dat seama că încă nu o înțelegea.

Nu conteaza. Profunzimea venea în întâmpinarea lui.

Sceptrul Irkullas se târă, târând un picior, din carcasa calului său. Nu mai putea suporta țipetele ei, așa că îi deschisese gâtul cu cuțitul. Desigur, ar fi trebuit să facă asta după ce a descălecat, în loc să se aplece pur și simplu peste șa, dar mintea lui devenise încețoșată, leneșă și proastă.

Și acum se târa, cu ciotul așchiat al unui os al coapsei ieșind din pielea piciorului pantalonului. Nedureroasă, cel puțin. *„Perie buzele cu binecuvântările tale”, după cum se spunea. Obișnuiam să urăsc vorbele. Nu, încă o fac, mai ales când găsești cât de bine se potrivesc cu ocazia.*

Dar asta doar ne amintește că mergem pe o pistă veche. Și toată noutatea este doar propriul nostru banner personal al ignoranței. Privește-ne cum o flutură sus, ca și cum ar sclipi de o revelație profundă. Ha.

Câmpul de luptă era aproape nemișcat acum. Mii de războinici înghețați în stăpânirea crimei, de parcă un artist nebun ar fi căutat să picteze furia, în toate giulgiurile ei zdrobite de distrugere fără sens. Se gândi la acea grămadă falnică de îngâmfare pe care le construise, fiecare dintre ele dus la această bătălie. Crăpat, măcinat, coborând într-un colaps haotic – îi venea atât de mult să râdă, dar respirația nu-i venea ușor, aerul era ca un șarpe izbitor în gât.

S-a ciocnit de un alt cal mort și a căutat să se tragă deasupra fiarei fragile și cu vezicule. O ultimă privire, o ultimă măturare a acestei panorame mizerabile. Valea s-a blocat în întunericul ei supranatural, cerul care se prăbușește cu greutatea sa groaznică zdrobind tot ce se vedea.

Făcând o grimasă, se forța să se așeze, cu un picior întins țeapăn și mort.

Și am privit scena.

Zeci de mii de cadavre, o pădure putrezită de cioturi fără formă, toate învelite în ger de moarte. Nimic nu s-a mișcat, nimic. Plouau fulgi de cenuşă din cerurile fără stele, impenetrabile.

— Încheiați-o, atunci, a grăunt el. — Au plecat toți... dar eu. Termină, te rog, te implor...'

A alunecat în jos, nemaiputând să se țină sus. A închis ochii.

A venit cineva? Colecționarul rece de suflete? A auzit scrâșnitul cizmelor, pașii singuratici, apropiindu-se – o siluetă, ieșind din întunericul din mintea lui? *Ochii mei sunt închiși. Asta trebuie să însemne ceva.*

A venit ceva? Nu îndrăznea să se uite.

Fusese cândva fermier. Era sigur de atâtea, dar necazurile îl abătuseră. Creanţă? Poate, dar cuvântul era lipsit de usturime, în ceea ce îl privea pe Last, sugerând că nu era o prezență obsedantă în mintea lui, iar atunci când

amintirile erau la fel de puține și la fel de supuse ca ale lui, asta trebuie să conteze pentru ceva.

În schimb, avea asta: duhoarea focurilor de tabără, acea pată cenușie a pământului defrișat, totul crud și rupt și nimic la locul lui. Ramuri înalte stivuite în grămezi haotice, mușchi înnodat pe fiecare crenguță. Rădăcini picurând în posturi inversate. Boli uriași întinși întinși și dezbrăcați, întinderi mari de scoarță apreciate libere. Lemnul pătat de roșu și roci negrioase smulse din pământul pătat.

Pământul putea să se ridice și să facă o asemenea mizerie, dar nu a făcut-o. Tremurase, și nu din cauza vreunei agitații profunde sau a neliniștii, ci din cauza prăbușirii copacilor, a mugetului boilor care se încordau la cioturi, a pașilor oamenilor cu grijă.

Distruge tot ce vezi. Este ceea ce te face să simți. Simți... orice.

Și-a amintit de mâinile lui adânc în pământul cald și bogat. Și-a amintit că a închis ochii – doar pentru o clipă – și a simțit acel puls al vieții, al promisiunii și al scopului. Ei ar planta culturi, ar cultiva o recompensă pentru viețile lor viitoare. Asta a fost doar. Acesta a fost drept. Mâna care modelează este mâna care culege. Aceasta, îşi spuse el, era pură. Oftând, un zâmbet sigur curbatându-i buzele, deschise din nou ochii. Fum, ceață ici și colo în mijlocul ruinei. Încă zâmbind, el și-a retras apoi mâinile de pe pământul cald.

Să-i găsesc plini de sânge.

Nu s-a considerat niciodată un om deștept. Știa destule să știe asta și nu multe altele. Dar lumea avea straturile ei. Simplului le oferea simplitate. Înțelepților le oferea profunzime. Și singura măsură a curajului care merită să fie recunoscut a fost găsită în a accepta locul în care se află cineva în acea schemă - cu onestitate dură și neclintită, oricât de umilitoare ar fi.

Se uită în jos la mâinile lui și știa asta pentru o amintire care nu era a lui. A fost, de fapt, o invenție, impunerea contonantă, aproape stângace, a ceva profund. Lipsit de subtilitate și în mod deliberat, ceea ce a făcut-o apoi mai complicată decât părea la început.

Chiar și aceste gânduri erau străine. Ultimul nu a fost un om gânditor.

Inima cunoaște nevoia, iar mintea găsește motive pentru a justifica. Spune: distrugerea duce la creație, așa ne-a arătat lumea. Dar lumea ne arată mai mult decât atât.

Uneori, distrugerea duce la uitare. Extincţie. Dar atunci, ce e așa de rău în asta? Dacă prostia nu merită dispariția, ce merită? Mintea nu este niciodată atât de inteligentă încât să înșele pe oricine și orice altceva decât pe ea însăși și propriul ei fel.

Ultimul a decis că nu se teme de dreptate și așa a rămas neclintit, neclintit, când ucigașul apăru în capătul îndepărtat al coridorului. Țipetele lui Asane ajunseseră la tăcere. El știa că era moartă. Toate fricile ei vin acasă în cele din urmă, iar în uitare a fost, pentru ea, uşurare. Pace.

Crima ar putea purta măști atât de plăcute.

Ucigașul și-a întâlnit privirea și în acel moment final ei și-au împărtășit înțelegerea. Necesitatea lucrurilor. Și Ultimul a căzut în sabie fără niciun sunet.

Avea sânge pe mâini. Motiv suficient. Dreptatea dat.

Iartă-mă?

Sheb nu-și putea aminti cine fusese. Îndatorat, prizonier, om disprețuitor de lege, aceste lucruri, da, dar unde erau detaliile? Totul dispăruse în panica lui crescândă. Auzise moartea lui Asane răsunând pe coridor. Știa că un criminal îl urmărea acum. Nu exista niciun motiv pentru asta. Nu făcuse nimic pentru a merita asta.

Cu excepția cazului în care, desigur, se numără o viață întreagă de trădare. Dar el avusese întotdeauna motive bune pentru a face lucrurile pe care le făcea. Era sigur de asta. Evitând închisoarea - bine, cine a căutat pierderea libertății? Nimeni decât un idiot, iar Sheb nu era un idiot. Scăpa de responsabilitate? Desigur. Bătăușii câștigă puțină simpatie, în timp ce victimele sunt lasate și cojite la fiecare pas. Mai bine să fii victima decât bătăușul, cu condiția ca mizeria să se termine, toate amenințările cu pericolul trecut și e timpul pentru explicații, povești de autoapărare și scuze și adevărul era, nimic nu conta și dacă ai putea convinge. cu scuzele tale, cu atât mai bine. Dormi ușor noaptea, mai ușor să stai în picioare deasupra unor mormane de indignare dreaptă. *Nimeni nu este mai evlavios decât cel vinovat. Și ar trebui să știu.*

Și nimeni nu este un mincinos mai bun decât vinovat. Deci nu făcuse nimic pentru a merita nimic din toate astea. Făcuse doar ceea ce trebuia să facă pentru a se descurca, pentru a se strecura și a aluneca prin ele. Să continue să trăiască, hrănindu-și toate obiceiurile, toate dorințele și nevoile lui. Ucigașul nu avea niciun motiv!

Gâfâit, a alergat pe coridor după coridor, prin camere ciudate, spre urcări și coborâri în spirală. Și-a spus că era atât de pierdut că nimeni nu-l va găsi vreodată.

Pierdut în labirintul meu de scuze-oprește-te! Nu am crezut asta. Nu am spus niciodata asta. M-a găsit? M-a găsit ticălosul?

Cumva își pierduse armele, fiecare dintre ele – cum sa întâmplat asta? Shipând, Sheb s-a repezit mai departe - în față era un fel de pod, traversând o întindere cavernoasă care părea să se umple de nori.

Toată viața, am încercat să-mi țin capul în jos. Nu am vrut niciodată să fiu observat. Ia ce pot și ieși, eliberează-te, până când apare următorul lucru de care am nevoie. A fost simplu. Avea sens. Nimeni nu ar trebui să mă omoare pentru asta.

Habar n-avea cum gândul putea fi atât de obositor. Mergând clătinându-se spre pod, cu grătare de fier sub cizme – ce era în neregulă cu lemnul blestemat? Tușind în aburii murdari ai norilor, cu ochii usturați, nasul ars, sa oprit împiedicându-se.

Mersese destul de departe. Tot ce a făcut, a făcut cu un motiv. Simplu ca buna ziua.

Dar atât de mulți au fost răniți, Sheb.

— Nu e vina mea că nu au putut să iasă din drum. Dacă ar fi avut creier, m-ar fi văzut venind.

Felul în care ai trăit i-a forțat pe alții să aibă vieți de mizerie, Sheb.

„Nu mă pot abține dacă nu ar putea face mai bine!”

Nu puteau. Nici măcar nu erau oameni.

'Ce?' Și-a ridicat privirea, în ochii ucigașului. — Nu, nu e corect.

— Așa este, Sheb. Nu este și nu a fost niciodată.

Lama a izbit.

Fantoma țipă. Prins brusc în camera Matronei. Cețurile s-au răscolit. Rautos era în genunchi, plângând nestăpânit. Respirația își arunca plăcile, care nu mai erau plăci, ci monede, strălucitoare și strălucitoare – totuși fiecare model pe care îl scana îi stârnea un mârâit și le ridică încă o dată – pocnitul maniac și săritura monedelor umpleau aerul.

— Niciun răspuns, şuieră ea. 'Fără răspunsuri! Niciun răspuns!

Taxilian stătea în fața tronului enorm, mormăind pe sub răsuflarea lui. — Sulkit a transformat-o – și acum așteaptă – totul așteaptă. Nu înțeleg.'

Sulkit stătea în apropiere. Intregul său corp își schimbase forma, alungindu-se, umerii cocoșați, botul scurtat și mai lat, colții strălucind umezi de uleiuri. Ochii gri reptilieni țineau fix, fără să clipească – drona nu mai era o dronă. Acum, J'an Sentinel, stătea cu fața la fantomă.

Privirea neumană era de nesuportat.

Veed intră cu pași mari în cameră și se opri. Lama de sabie picură sânge, partea din față a vestei cu împânzire împrăștiată și striată. Fața lui era fără viață. Ochii lui erau ochii unui orb. — Bună, vechi prietene, spuse el. — De unde ar trebui să încep?

Fantoma se dădu înapoi.

Rautos stătea în fața soției sale. Încă o seară petrecută în tăcere, dar acum era ceva crud în aer. Îi căuta chipul și expresia ei era ciudată și sumbră. — Nu ai milă, soţ?

„Păcat”, răspunsese el, „este tot ce am”.

Ea îşi întorsese privirea. 'Înțeleg.'

— Te-ai predat cu mult timp în urmă, spuse el. — N-am înțeles niciodată asta.

— Nu toată lumea se predă de bunăvoie, Rautos.

A studiat-o. — Dar unde ți-ai găsit bucuria, Eskil? Zi de zi, noapte de noapte, unde era plăcerea ta de a trăi?

— Ai încetat să cauți asta de mult.

'Ce vrei să spui?'

— Ți-ai găsit hobby-urile. Singura dată când ochii tăi s-au însuflețit. Bucuria mea, soț, era în tine. Până când ai plecat.

Da, și-a amintit asta acum. O noapte, o singură noapte. „A fost greșit”, spuse el, cu vocea răgușită. — Să pun toate astea... în altcineva.

Ridicarea ei din umeri îl îngrozi. — Copleșit, nu-i așa? Dar Rautos, pur și simplu nu este așa, nu-i așa? La urma urmei, nu poți fi copleșit de ceva ce nici măcar nu te obosești să observi.

'Am observat.'

— Și așa te-ai întors de la mine. Până când, după cum spui, aici nu stai cu nimic în inimă decât milă. Ai spus odată că mă iubești.

— Am făcut-o odată.

— Rautos Hivanar, care sunt lucrurile astea pe care le scoți de pe malul râului?

— Mecanisme. Cred.'

— Ce te fascinează atât de mult la ei?

'Nu știu. Nu pot să le culeg scopul, funcția lor – de ce vorbim despre asta?

— Rautos, ascultă. Sunt doar bucăți. Mașina, orice ar fi fost, orice a făcut, este stricata.

— Eskil, du-te la culcare.

Și așa a făcut, punând capăt ultimei conversații reale dintre ei. Își amintea că stătea așezat, cu mâinile la față, în exterior tăcut și nemișcat, dar înăuntru era zbuciumat de suspine. Da, a fost spart. El știa asta. Și nici măcar o piesă rămasă nu avea sens. Și toată mila lui, ei bine, s-a dovedit că era tot ce avea și pentru el.

Rautos a simțit mușcătura lamei și, în clipa dinaintea durerii, a reușit să zâmbească.

Veed se ridică deasupra cadavrului, apoi îşi îndreptă privirea spre Taxilian. A fost ținut acolo pentru o clipă, înainte ca atenția să se îndrepte spre Respirație. Era în genunchi, zgâriind monede în mâini.

'Fără soluții. Niciun răspuns. Ar trebui să fie aici, în acestea! Acestea rezolvă totul - toată lumea știe asta! Unde este magia?

— Iluzii, vrei să spui, spuse Veed zâmbind.

'Cel mai bun fel! Și acum apa se ridică, nu pot să respir!

— N-ar fi trebuit să te accepte niciodată, Feather Witch. Înțelegi asta, nu-i așa? Da, toate au fost greșeli, toate fragmentele de vieți pe care le-a luat înăuntru ca atâta fum și praf, dar tu ai fost cel mai rău dintre ele. Errantul te-a înecat și apoi s-a îndepărtat de sufletul tău. Nu ar fi trebuit să facă asta, pentru că erai prea puternic, prea periculos. *I-ai mâncat ochiul blestemat.* '

Capul ei se ridică brusc, un rânjet nebunesc mânjit pe față. — Sânge de bătrân! Îi țin datoria!

Veed aruncă o privire la fantomă. „A căutat să facă ceea ce a făcut K'rul cu atâta vreme în urmă”, a spus el, „dar Icarium nu este un Zeu Bătrân”. Se uită din nou pe Feather Witch. — Îşi dorea lupte proprii, destui încât să-l prindă într-un singur loc, de parcă ar fi fost o pânză. Prinde-l în capcană. Prinde-l în capcană la *timp* .

— Datoria este a mea! strigă Feather Witch.

— Nu mai, spuse Veed. — Acum este a lui Icarium Lifestealer.

— E stricat!

'Da.'

— Nu este vina lui!

— Nu, nu este și nu, nici nu este corect. Dar este sânge pe mâinile lui și groază în inima lui. Se pare că trebuie să-i dăm cu toții ceva de mâncare, nu-i așa? Sau poate a fost invers. Dar fantoma este aici acum, cu noi. Icarium este aici. E timpul să mori, Feather Witch. Taxilian.

'Si tu?' întrebă Taxilian.

Veed zâmbi. 'Şi eu.'

'De ce?' întrebă Taxilian. 'De ce acum?'

— Pentru că Lifestealer este acolo unde trebuie să fie. În acest moment, el este pe loc. Și trebuie să ne dăm cu toții deoparte. Și Veed s-a întors cu fața spre fantomă. — J'an-ul te vede numai pe tine, Icarium. Cuibul este gata, aromele modificate după... gusturile tale. Făcu un gest și fantoma văzu că atât Feather Witch, cât și Taxilian dispăruseră. — Să nu crezi că ai scăpat de noi – tocmai ne-am întors în tine, vechi prietene. Noi suntem petele de pe sufletul tău.

Fantoma s-a uitat în jos și a văzut piele gri-verde, mâini cu degete lungi și cicatrici. Le-a ridicat pentru a-și atinge fața, cu degetele atingând colții care ieșeau din maxilarul inferior. 'Ce trebuie sa fac?'

Dar Veed dispăruse. Era singur în cameră.

Santinela J'an, Sulkit, stătea cu ochii pe el. Aşteptare.

Icarium s-a confruntat cu tronul. O mașină. O chestie de vene și artere și uleiuri amare. Un liant al timpului, făcător de certitudine.

Aromele se învârteau în jurul lui. Întregul oraș falnic de piatră și fier tremura.

Sunt treaz-nu. Sunt... renascut.

Icarium Lifestealer a mers înainte pentru a-și lua tronul.

Tărmul forma o linie zdrențuită, mătura sumbră a întunericului manifestată în toate modurile naturale - negochiul care ducea la mal care apoi a căzut spre plajă în sine, cerul direct deasupra capului onix ca o noapte fără stele, dar mânjită cu nori de cosin - tărâmul în spatele lor, atunci, o vastă promisiune de puritate în spatele lor. Dar șuvița a strălucit și, în timp ce Yan Tovis a descălecat și a coborât, cizmele ei s-au scufundat în nisipul incandescent. Întinzându-se în jos – încă nu era pregătită să-și fixeze privirea asupra a ceea ce se afla dincolo de țărm – ea a luat o mână. Mișto, surprinzător de ușor - ea miji ochii.

Coral nu mărunțit. Nu piatra.

— E os, spuse Yedan Derryg, stând la câţiva paşi la stânga ei. — Vezi lemnul ăla? Oasele lungi, mai ales. Pietrul ăia, sunt...

— Da, se răsti ea. 'Știu.' Ea a aruncat pumnul de fragmente osoase.

„A fost mai ușor”, a continuat el, „de acolo din spate. Suntem prea aproape...

— Taci, vrei?

Dintr-o dată sfidătoare, se hotărî să se uite – și se dădu înapoi cu un pas, răsuflarea șuierând printre dinți.

O mare într-adevăr, dar care se ridica ca un zid, cu valurile rostogolindu-se în spumă la linia de plutire. Ea mormăi. Dar asta nu era deloc apă. Era... *lumină.*

În spatele ei, Yedan Derryg a spus: „Amintirile revin. Când au ieșit din Lumină, puritatea lor ne-a orbit. Am crezut că este o binecuvântare, când de fapt a fost un atac. Când ne-am protejat ochii, i-am eliberat pentru a-și răsfăța căile lor perfide.

— Yedan, povestea îmi este cunoscută...

'Diferit.'

Ea a ajuns să gâfâie de uşurare în timp ce se întoarse de la peretele imens care se prăbuşea pentru a se înfrunta cu fratele ei. 'Ce vrei să spui?'

„Ceasul servește malul în felul său”.

— Atunci, la rândul meu, trebuie să am cunoştinţă că tu nu ai... asta spui, frate?

„Regina este Twilight, pentru că nu poate fi alta. Ea ține căderea nopții. Ea este prima apărătoare împotriva legiunilor de lumină care ar distruge întunericul însuși. Dar noi nu am cerut asta. Mama Întunecată a cedat și astfel, pentru a marca această cedare, Twilight o retrăiește.

'Iar si iar. Pentru totdeauna.'

Fălcile cu barbă ale lui Yedan s-au strâns, iar fața lui încă pătată de sânge. Apoi clătină din cap. — Nimic nu este pentru totdeauna, soră.

— Chiar ne-a lipsit sofisticarea, Yedan? Pe atunci? Am fost chiar atât de superstițioși, atât de ignoranți?

Sprâncenele i se ridicară.

Făcu un semn către tărâmul clocotind din spatele ei. — Aceasta este adevărata graniță a Thyrllanului. Asta și nimic mai mult. Primul țărm este țărmul dintre Întuneric și Lumină. Am crezut că ne-am născut pe acest țărm - chiar aici - dar asta nu poate fi adevărat! Acest țărm *distruge* - nu-l simți? De unde crezi că au venit toate aceste oase?

„Acesta a fost un cadou pentru nimeni”, a răspuns Yedan. — Uită-te în apă, soră. Uită-te adânc în el.

Dar ea nu ar fi vrut. Ea văzuse deja ceea ce văzuse el. „Nu se pot îneca – indiferent cum arată...”

'Greșești. Spune-mi, de ce sunt atât de puțini Liosan? De ce puterea care este Lumină este atât de slabă în toate celelalte lumi?

„Dacă nu ar fi, am muri cu toții – n-ar mai exista viață nicăieri!”

El a ridicat din umeri. — Nu am niciun răspuns la asta, soră. Dar cred că Mama Întunecată și Tatăl Lumină, legându-se unul de celălalt, și-au legat la rândul lor soarta. Și când ea s-a întors, la fel și el. Nu avea de ales – deveniseră forțe împletite, reflexe perfecte. Părintele Lumină și-a abandonat copiii și ei au devenit un popor pierdut - și pierduți rămân.

Ea tremura. Viziunea lui Yedan era monstruoasă. 'Nu poate fi. Tiste Andii nu au fost prinși în capcană. Au scăpat.

— Au găsit o cale de ieșire, da.

'Cum?'

Și-a înclinat capul. — Noi, desigur.

' *Ce spui?* '

„În Twilight s-a născut Shadow.”

'Nu mi s-a spus nimic din toate astea! Eu nu te cred! Ceea ce spui nu are sens, Yedan. Shadow era nenorocitul din Întuneric și Lumină - comandat de niciunul...

„Twilight, Shadow este tot ce am cunoscut vreodată. Într-adevăr, este peste tot.

— Dar a fost distrus!

— Fărâmată, da. Uită-te la plajă. Acele oase - aparțin Shake-ului. Am fost asaltați din ambele părți - nu am avut nicio șansă - ca oricare dintre noi să supraviețuiască este un miracol. Umbra a fost spulberată mai întâi de legiunile din Andii și legiunile din Liosan. Puritatea nu poate suporta imperfecțiunea. În ochii purității, devine o urâciune.'

Ea clătina din cap. „Umbra era tărâmul *Edur* – nu are nimic de-a face cu noi, cu Shake”.

Yedan a zâmbit – nici măcar nu-și putea aminti ultima dată când făcuse asta și vederea a zguduit-o. El a dat din cap. „Propriul nostru nenorocit a luat-o”.

S-a cufundat în genunchi în patul de os sfărâmat. Acum auzea marea, auzea valurile rostogolindu-se în jos – și sub toate acestea auzea vocile inundate ale celor condamnați din spatele suprafeței. *S-a întors când ea a făcut-o. Dar copiii lui nu aveau ieșire. Ne-am ținut împotriva lor, aici.*

Am stat și am murit apărând tărâmul nostru. — Sângele nostru a fost regal, șopti ea.

Fratele ei era acum lângă ea și o mână se sprijinea pe umărul ei. — Scar Bandaris, ultimul prinț al Edurului. Rege, presupun, până atunci. El a văzut în noi păcatele nu ale tatălui, ci ale mamei. Ne-a părăsit și a luat cu el toată Edur-ul. Ne-a spus să ținem, să-i asigurăm scăparea. El a spus că este tot ce meritam, pentru că eram copiii mamei noastre, iar ea nu era seducatoarea, iar tatăl sedusul? A tăcut o clipă, apoi a mormăit și a spus: „Mă întreb dacă ultimii dintre noi au plecat pe urmele lui cu gândul la răzbunare, sau pentru că nu aveam unde să mergem altundeva? Până atunci, până la urmă, Shadow devenise câmpul de luptă al oricărei forțe bătrâne, nu doar al Tistei - era sfâșiat, cu forțe îmbibate de sânge împărțind fiecare pradă, fiecare teritoriu - cum se numeau din nou? Da, *warrens* . Fiecare lume a fost făcută o insulă, izolată într-un ocean de haos.

Ochii i se simțeau cruzi, dar nici măcar o lacrimă nu s-a desprins. „Nu am fi putut supraviețui asta”, a spus ea. — Atacul pe care l-ai descris. Ai numit-o minune că am supraviețuit, dar știu cum – deși nu i-am înțeles niciodată sensul – nu până în cuvintele tale de astăzi.

Yedan a spus: „Căznicul a comandat legiunile și am ținut până când ni s-a spus să ne retragem. Se spune că până atunci rămăseseră doar câțiva dintre noi, ofițeri de elită cu toții. *Ei* erau ceasul. Drumul era deschis atunci – noi, dar am mărșăluit.

— A fost deschis din cauza lui Blind Gallan.

'Da.'

— Pentru că, ridică privirea spre el, i s-a spus să ne salveze.

— Gallan a fost poet...

— Și Seneshal de la Curtea Magilor din Kharkanas.

A mestecat asta o vreme, și-a aruncat privirea, studiind peretele de lumină învolburat și măturarea neîncetată a figurilor în adâncuri, fețele întinse în țipete stinse - o întreagă civilizație prinsă în chinul etern - dar ea nu a văzut nici o sclipire de emoție atingere. fata lui. — O mare putere, atunci.

'Da.'

— A fost război civil. Cine i-ar fi putut porunci să facă ceva?

— Unul care posedă Sângele lui T'iam și un prinț al Kharkanas.

Ea i-a privit ochii deschizându-se încet, dar tot se uita la perete. — Acum, de ce, a întrebat el, un prinț Andii ar fi făcut asta?

Ea clătină din cap. — Se spune că a coborât cu pași mari spre Primul țărm, teribil de rănit, învelit în sânge. Se spune că s-a uitat la Shake, la cât de puțini dintre noi rămăseseră și la ruinele din jurul nostru - moartea pădurilor, epava carbonizată a caselor noastre. El ținea într-o mână o sabie ruptă, o sabie Hust, și s-a văzut că cade din strânsoarea lui. A lăsat-o aici.

'Asta e tot? Atunci de unde știi că i-a poruncit lui Gallan să facă ceva?

„Când a sosit Gallan, i-a spus Amurgului – până atunci îi smulsese ochii și era însoțit de o femeie Andii care l-a condus cu un braț în jos din pădurea spulberată – a coborât ca un om pe moarte de febră, dar când a vorbit: vocea lui era limpede și pură ca muzica. El i-a spus aceste cuvinte:

„Nu există durere în Întuneric.
A luat-o la cer.
Lasa o lume de cenusa si esec.
Își propune să găsească lumi noi, așa cum trebuie să dureze.
Mâhnirea înaripată îmi poruncește:
Faceți un drum pentru supraviețuitorii de pe țărm
Să merg pe cărările tristeții
Și cere-le pomenirea
Din această zi frântă
După cum se va vedea într-o zi:
Ca nașterea lumilor nesfârșite
Unde durerea ne așteaptă pe toți
În întunericul sufletului.” '

Ea a alunecat din greutatea mâinii lui și s-a îndreptat, scoțându-și praful de oase de pe genunchi. — A fost întrebat, deci, cine era această durere înaripată? Și Gallan a spus: „Nu a mai rămas decât unul care ar îndrăzni să-mi comandă. Unul care nu voia să plângă și totuși a luat în suflet o întristare a poporului, o întristare a unui tărâm. Numele lui era Ruina Silchas.” '

Yedan a scanat plaja. — Ce sa întâmplat cu sabia spartă?

Ea a început, și-a revenit. De ce, după tot acest timp, fratele ei mai putea să o surprindă? — Femeia cu Gallan a luat-o și a aruncat-o în mare.

Capul i se răsuci. — De ce ar face asta?

Yan Tovis și-a ridicat mâinile. — Nu a explicat niciodată.

Yedan s-a confruntat din nou cu zidul respingător, ca și cum ar fi căutat să-i străpungă adâncurile, ca și cum ar fi căutat sabia blestemata.

— A fost doar o sabie spartă...

— O sabie Hust, așa ai spus.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta, doar că este numele armei lui Ruin.

Se strâmbă. — Ar fi trebuit să se vindece până acum, mormăi el, mergând spre șuviță, cu ochii scanând plaja palidă. — Lumina l-ar respinge, l-ar arunca în sus.

Ea se uită după el. Vindecat? — Yedan!

S-a uitat înapoi. 'Ce?'

— Nu putem locui aici.

'Nu, desigur că nu.'

— Dar ceva se întâmplă în Kharkanas – nu știu dacă mă pot întoarce acolo.

— Odată ce s-a întors pe deplin, spuse Yedan, întorcându-se înapoi, puterea ar trebui să scadă.

'Ea? OMS?'

— Nu fi obtuz, soră. Mama Întunecată. Cine mai ajunge ca un pumn în craniul nostru? Și-a reluat căutarea de-a lungul Primului Mal.

— Errastas, șopti ea, ce vei face acum?

Torrent se încruntă la crăciună. — Nici măcar nu asculți?

Olar Ethil se îndreptă, adunându-și pelerină putrezită de blănuri și piele solzită. „Un covor atât de drăguț, o bogăție atât de bogăție, toate acele culori supinate!"

Nuca ofilită a creierului acestei vrăjitoare a crăpat în sfârșit. — Am spus că aceste linii de trăsuri sunt proaspete, probabil nici măcar vechi de o zi.

Olar Ethil avea o mână ridicată, de parcă era pe cale să facă semn cuiva la orizont. În schimb, un deget cu gheare a început să înscrie modele în aer. — Înconjurați, prieteni, încetiniți-vă pașii. Așteptați ca cel să treacă, prin și afară și mai departe. Nu are rost să se ciocnească voințe, când nimic nu are rost. O câmpie atât de aglomerată! Nu contează, dacă cineva are motive să se cutremure, nu sunt eu, hah!

— O trăsură enormă, reluă Torrent, împovărată. Dar, deși asta este interesant, este faptul că urmele pur și simplu încep - ca de nicăieri - și uită-te la felul în care a crăpat pământul la început, de parcă blestemata ar fi

aterizat din cer, cai și tot. Nimic din toate astea nu te face curios?

'Eh? Oh, destul de curând, destul de curând. Ea își lăsă brațul în jos și apoi arătă cu același deget spre el. — Primul templu este o mizerie. Asediat acum un deceniu, acum doar o coajă arsă. Nimeni nu a fost cruțat. Matronei i-a luat săptămâni să moară - nu este un lucru ușor să le omoare, știi. Trebuie să mergem mai departe, să găsim altul.

Mârâind, Torrent a urcat pe cal și a adunat frâiele. — Te pricepi la alergat, vrăjitoare? Păcat.' Își puse calul în mișcare, pornind pe poteca de țesut a trăsurii. Lasă oasele obiectului să se transforme în praf în urma lui - cea mai bună soluție pentru toate bolile lui. Sau putea să stea acolo și să se uite la fiecare orizont, unul câte unul, și să bolborosească și să răbufnească tot ce își dorea - de parcă cerul ar fi răspuns vreodată.

O trăsură. Oameni. Oameni vii. De asta avea nevoie acum. Întoarcerea sanității mintale - *stai bine, a căzut din cer, nu uita. Ce e așa de normal în asta?*

— Nu contează, mormăi el, cel puţin ei sunt în viaţă.

Sandalath a ajuns la pod înainte de a se prăbuși. Blestemând, Withal îngenunche lângă ea și îi ridică capul până se sprijini pe poala lui. Sângele îi curgea din nas, din urechi și din colțurile ochilor. Buzele ei străluceau de parcă ar fi pictate.

Cei trei Nachts - sau cum s-ar fi numit în acest tărâm - dispăruseră, fugiseră, presupunea el, de orice îi atacase soția. Cât despre el însuși, nu simțea nimic. Lumea asta era pustiită, lipsită de viață, probabil la câteva leghe de orice corp de apă decent, dar cât de mult și-ar fi dorit să o poată lua și pur și simplu să iasă din această nebunie.

În schimb, părea că soția lui era pe moarte.

Spumă purpurie i-a bolborosit din gură când a început să mormăie ceva - el se aplecă mai aproape - cuvinte, da, o conversație. Withal se lăsă pe spate, pufnind. Când îl crezuse adormit, rostise aceleași replici iar și iar. De parcă ar fi o rugăciune sau începutul uneia.

— *Ceea ce este rupt nu poate fi reparat. Ne-ai stricat, dar asta nu este totul, vezi ce ai făcut.*

În tonul ei se simțea o atingere de bocet, dar una atât de golită de sentimente, încât tăia ca un pumnal. Un bocet, da, dar infuzat de ură rece, un miez de gheață cu noduri. Complicat, da, stratificat, cu excepția cazului în care doar își imagina lucruri. Adevărul ar putea fi la fel de prost ca un

cântec din copilărie cântat unei păpuși rupte, cu capul aplecat imposibil, cu ochii aceia proști de sub nas și gura arătând ca o rană pe frunte...

Withal se scutură. Cele mai vechi amintiri ar putea fi mirosuri, gusturi sau imagini izolate – dar rareori toate trei deodată – cel puțin în măsura în care știa el din propria experiență. Înghesuit în craniu, o mizerie aglomerată, cu totul în spate atât de strâns, toată mobila era zdrobită, iar a ajunge înăuntru era să vină cu câteva piese care nu aveau deloc sens...

Doamne, era obosit. Și iată-l, târându-l până aici, doar ca să-i moară în poală și să-l abandoneze la porțile unui oraș mort.

'... vezi ce ai făcut.'

Respirația ei se adâncise. Sângele încetase să mai curgă în jos – el i-a șters gura cu o manșetă murdară. Ea oftă brusc. S-a aplecat mai aproape. 'Nisip? Mă puteţi auzi?'

— Frumoasă pernă... dar pentru miros.

— Nu vei muri?

— S-a terminat acum, spuse ea, deschizând ochii, dar numai pentru o clipă, când icni şi îi închise din nou. — Oh, asta doare.

— Pot să iau niște apă... de la râu aici...

— Da, fă asta.

El a mutat-o din poală și a așezat-o pe drum. — Mă bucur că s-a terminat, Sand. Apropo, ce s-a terminat?

Ea a oftat. — Mamă Întunecată, s-a întors la Kharkanas.

— Oh, e frumos.

În timp ce cobora pe malul aglomerat de epave, cu piese de apă căzute peste un umăr, Withal își îngădui o grimasă sălbatică. — O, bună, mamă Dark, mă bucur că ai apărut. Voi și toți ceilalți dintre voi, zei și zeițe. Întoarce-te la dracu cu o mie de milioane de vieți din nou, nu? Acum, am o idee pentru voi toți, da, am.

'Dispari. E mai bine, vezi tu, când nu te facem vinovat pentru mizeria noastră. Mă înțelegi, Mamă Întunecată? S-a ghemuit la marginea apei negre și a împins prima piele sub suprafață, ascultând gâlgâitul. — Și în ceea ce privește soția mea, nu a suferit suficient?

O voce îi umplu capul. *'Da.'*

Râul a trecut, bulele s-au scurs din pielea scufundată până când nu au mai rămas bule. Totuși, Withal îl ținu apăsat, ca și cum ar fi înecat un câine mutilat. Nu era sigur că se va mai mișca vreodată.

Coborârea întunericului a rupt oasele și carnea înghețate pe lățimea văii, revărsându-se dincolo de creasta de nord, devorând ultimele flăcări pâlpâitoare din mormanele arzătoare care fuseseră cândva vagoane Barghast.

Câmpul vast de luptă strălucea și scânteia în timp ce cadavrele și cadavrele se zgâriau, pierzându-și ultimele rămășițe de umezeală, iar pământul scădea, trântind în sus în bucăți lungi de lut dur ca piatra, care zvâcneau trupurile. Fierul abura și strălucea printre morți.

Cerul de deasupra era lipsit de orice lumină, dar cenușa plutind în jos era vizibilă, ca și cum fiecare fulg ar fi fost aprins din interior. Presiunea a continuat să împingă totul mai aproape de pământ, până când caii și bărbații și femeile blindate au devenit forme turtite, șifonate. Armele au explodat brusc, cioburi încinse şuierând.

Dealurile gemeau, vizibil contractate, când ceva se învârtea chiar în centrul văii, un întuneric atât de profund încât să fie un lucru solid.

Un deal s-a crăpat în jumătate cu o detonare fulgerătoare. Aerul părea să se deschidă.

Din miasma învolburată a ieșit o siluetă, mai întâi o cizmă, apoi cealaltă zgâriindu-se pe carnea uscată, pielea și oasele, ieșind cu pași mari din chirie, cu pași grei ca piatra.

Întunericul clocotea, pulsa. Silueta făcu o pauză, întinse o mână stângă cu mănușă.

Fulgerul s-a întins în întuneric, o mie de tobe izbucnind. Aerul însuși urlă, iar întunericul coborî. Cojile ofilite care fuseseră cândva niște viețuitoare s-au întors drept ca și cum ar fi renăscut, doar pentru a se elibera de pământ și s-au învârtit spre cer ca frunzele putrezite de toamnă.

Vânt strigător, steaguri sfâșiate ale întunericului care se învârte spre interior, înfășurând, răsucindu-se, legând. Aerul rece s-a repezit ca o inundație printr-un baraj care se prăbușește și tot ceea ce a trecut a izbucnit în praf care s-a răscolit sălbatic în urma lui.

Conmoții cu ciocane au zguduit dealurile, au tăiat pante, lăsând stânci crude, bolovani care se prăbușeau și s-au aruncat printre rămășițele carnagiului. Și totuși întunericul se scurgea în jos, convergând, coalescându-se într-o așchie alungită formându-se la capătul mâinii întinse a figurii.

Un raport final, tare ca pocnirea coloanei vertebrale a unui dragon, și apoi tăcere bruscă.

O sabie, întuneric sângerând, rece picură.

Deasupra capului, lumina soarelui după-amiaza târziu a ars cerul.

El a cercetat încet pământul, chiar dacă fragmente uscate de piele și carne au început să plouă din ceruri, apoi a făcut un pas înainte, aplecându-se pentru a recupera o teacă zdrobită. A alunecat sabia acasă.

Un vânt înflăcărat a bătut în jos valea, strângând șuvorii de abur.

A stat un timp, studiind scena din toate părțile.

— Ah, iubirea mea. Iartă-mă.'

A pornit, cu cizmele zgâriind pe morți.

Întors în lume.

Draconus.

Cartea a patra

Calea Mers Veșnic

Când s-a încheiat penitența ta
Vino si gaseste ma
Când toți judecătorii s-au îmbrăcat în piatră
S-au confruntat
Căutați râul de sub corzi și corzi
Din perle fine
Jos, în faldul dealurilor sacre
Printre ulmi
Unde animalele și păsările își găsesc adăpost
Vino si gaseste ma
Sunt cuibărit în iarbă niciodată călcată
Cu inima frântă
Cavaleri și frați ai regilor
Nici o rădăcină ruptă
În durerea tremurătoare a bardului
Căutați ceea ce este dat gratuit
Vino si gaseste ma
În urma zborului întunecat al iernii
Si ia ce vrei
Dintre aceste flori
Culorile mele te așteaptă
Și nimeni altul

Vino să mă găsești, Fisher

Capitolul nouăsprezece

În plină fuga
duşmanul nevăzut
Am auzit ororile goale
a nenorocitului prins
Ne-am adunat gâfâiturile
să ne facem un cântec
Ultimii pași să fie un dans!
Înainte ca sulițele să lovească
iar săbiile tăie
Vom alerga cu torțe
și scrie noaptea
cu răsfăţuri slăbite
Prețioasele noastre ghirlande
râsete îndrăznețe să se înece
măcelul în grajduri
a şchiopilor şi a săracilor
Impletește mâinile și înclină-te spre cer!
Nimeni nu va auzi groaza
gemetele celor suferinzi
nici perie cu vârfuri
obrajii strălucitori de întristare
pe feţele liniştite dedesubt
Să fugim în bucurie nebună-
duşmanul nevăzut se apropie
în spate și în față
și nimeni nu se va aduna
la această chemare prevestitoare
atâta timp cât putem
pentru a rula aceste cercuri perfecte
încurcă destinele
toți ucigașii deștepți!
Sunt cu tine!

Dușman nevăzut, Eflit Tarn

Mișcându-se ca o lovitură, Kilmandaros s-a ridicat încet, treptat, de la pământ. Se aplecă într-o parte și scuipă flegmă roșie, apoi se uită spre Errastas, întins încovoiat pe ierburile moarte, nemișcat ca un vițel născut mort. Într-o

parte stătea Sechul Lath, cu brațele înfășurate strâns în jurul trunchiului său, cu fața albită de toată căldura.

A scuipat din nou. 'Este el.'

— O convocare dincolo de orice așteptare, spuse Sechul. — Ciudat, Errastas pare mai puțin mulțumit de propria sa eficacitate.

Kilmandaros se ridică, rămase nesigură. — Ar putea fi subtil când a vrut, spuse ea, oarecum iritată. — În schimb, a avut grijă să ne anunțe.

— Nu doar noi, a răspuns Sechul. — Nimic atât de grosolan, a adăugat el, atât de neglijent.

— Crezi că e furie?

Și-a frecat fața cu ambele mâini. — Ultima dată când Draconus a fost trezit de furie, mamă, nimic nu a supraviețuit intact. Nimic.' El a ezitat, apoi a clătinat din cap. — Oricum, nu mânie, nu încă. El a vrut doar să știe toată lumea. A vrut să ne trimită pe toți să ne învârtim.

Kilmandaros mormăi. — Nenorocit nepoliticos.

Stăteau la capătul unui șir lung de pietre în picioare, care îi luaseră în jurul unui cursus lat și întins. Bulevardul se deschidea în fața lor, cu zeci de pietre mai mici învârtindu-se în spirală pe poteca spre un altar cu vârf plat, cu suprafața pătată în negru. Puțin din asta a rămas în lumea reală, desigur. Câțiva menhiri prăbușiți, țâșni ciufuliți și șanțuri făcute de bhederin rătăcitor. Errastas îi apropiase tot mai mult de un loc în care timpul însuși se dizolva în confuzie. Asaltați de haos, încordați sub amenințările uitării, până și pământul de sub picioare se simțea poros, riscând să se prăbușească sub greutatea lor.

Constructorii acestui altar sfânt dispăruseră de mult. Rezonanța a rămas, totuși, furnicându-i pielea, dar era o mâncărime pe care nu o putea scărpina. Senzația i-a tulburat și mai mult starea de spirit. Privindu-l spre Errastas, ea l-a întrebat: „Se va recupera? Sau va trebui să-l târâm în spatele nostru cu un picior.

„O imagine satisfăcătoare”, a recunoscut Sechul, „dar deja vine. După șoc, mintea zboară. S-a dus până acolo unde zăcea Errantul. — Ajunge, Errastas. Pe picioarele tale. Avem o sarcină de îndeplinit și acum mai mult ca niciodată, trebuie făcută.

— Și-a luat un ochi, a răpit silueta întinsă pe iarbă. „Cu ea, aș fi văzut...”

— Doar ceea ce ai vrut să vezi, a încheiat Sechul. — Nu contează asta, acum. Nu există întoarcere. Nu vom ști ce intenționează Draconus până nu ne va arăta... sau, Abyss

ferește, el ne găsește. El a ridicat din umeri. — Și-a aruncat mănușa jos...

Errastas pufni. 'Mănuşă? Acesta a fost *pumnul* lui, Setch .

— Așa că dați pumnul înapoi, se răsti Sechul.

Kilmandaros râse. — L-am învăţat bine, nu-i aşa?

Errantul se desfăcu, apoi se ridică. Se uită sumbru la piatra altarului. „Nu putem pur și simplu să-l ignorăm. Sau ce ne spune sosirea lui. El este eliberat. Sabia Dragnipur s-a spulberat-alta iesire nu era. Dacă sabia este spulberată, atunci...

— Rake a murit, spuse Kilmandaros.

Tăcere pentru o vreme. Putea să vadă în chipurile celor doi bărbați căderi de emoții în timp ce contemplau faptul crud al morții lui Anomander Rake. Neîncredere, negare, mirare, satisfacție și plăcere. Și apoi... frică. — Da, spuse ea. „Mari schimbări, schimbări groaznice”.

— Dar, Errastas ridică privirea spre ea, cum a fost posibil? Cine ar fi putut face așa ceva? S-a întors Osserc? Nu, am fi simțit asta? S-a urcat în picioare. — Ceva a mers prost. O pot simți.'

Sechul îl înfrunta. — Stăpâne al Holdurilor, arată-ne măiestria ta. Trebuie să te uiți la propriile mâini și la puterea din ele.

— Ascultă-l pe fiul meu, spuse Kilmandaros. — Căutați adevărul în Forțele, Errastas. Trebuie să știm unde stau lucrurile. Cine l-a lovit? De ce? Și cum s-a rupt sabia?

— Există ironie în asta, spuse Sechul cu un zâmbet ironic. „Înlăturarea lui Anomander Rake este ca și cum ai da jos o poartă – într-o clipă, calea de dincolo este dreaptă și limpede. Doar pentru ca Draconus să pășească în breșă. La fel de mortal pe cât a fost vreodată Rake, dar mult mai crud, cu atât mai aproape de haos. Apariția lui este, cred, un vestitor al nebuniei care va veni. Mijește ochiul ăla singuratic, Errastas, și spune-mi că vezi altceva decât ruinarea în față.

Dar Errantul clătina din cap. 'Pot să vă spun acum cine a spart Dragnipur. Nu putea fi altul. Domnul războinic.

Respirația șuieră din Kilmandaros. „Brood. Da, văd asta. Arma pe care o ține – nimeni alta. Dar asta nu face decât să încurce lucrurile cu atât mai mult. Rake nu ar fi predat de bunăvoie acea armă, nici măcar lui Caladan Brood. Ea îi privi pe ceilalți. „Suntem de acord că Fiul Întunericului este mort? Totuși, ucigașul său nu l-a luat pe Dragnipur. Se poate că Lordul Războinic l-a ucis?

Sechul Lath pufni. „Secole de speculații – cine a fost cel mai mortal dintre cei doi? Avem răspunsul nostru? Acest lucru este absurd - poate cineva dintre noi să-și imagineze o cauză care i-ar împărți atât pe cei doi? Cu istoria pe care au împărtășit-o?

— Poate că cauza a fost însuși Dragnipur...

Kilmandaros mormăi. — Gândește clar, Errastas. Brood trebuia să știe că spargerea sabiei îi va elibera pe Draconus și alți o mie de ascendenți – mâinile ei închise în pumni – și pe Eleint. Nu ar fi făcut-o dacă ar fi avut de ales. Nimic nu ar fi putut să rupă atât de mult acea alianță antică, pentru că era mai mult decât o alianță. A fost prietenie. Ea oftă din greu și își întoarse privirea. — Ne-am ciocnit, da, dar chiar și eu-nu, nu l-aș fi ucis pe Anomander Rake dacă mi s-ar fi prezentat posibilitatea. Nu aș. Existența lui... avea un scop. Era unul pe care te puteai baza, atunci când justiția avea nevoie de o tăietură sigură a unei lame. Și-a trecut o mână peste ochi. — Cred că lumea și-a pierdut o parte din culoare.

— Greşit, spuse Sechul. — Draconus s-a întors. Dar ascultă-ne. Ne învârtim în jurul acestei gropi gropi a adevărului. Errastas, vei sta acolo înghețat ca un iepure de câmp? Crezi că nu stăpânul punții sângerează din urechi chiar acum? Lovește repede, prietene - nu va fi în stare să te intercepteze. Într-adevăr, fă-l să se teamă că am plănuit asta – toate – fă-l să creadă că am modelat evadarea Consortului din Dragnipur.

Ochii lui Kilmandaros erau mari asupra fiului ei.

Errastas dădu încet din cap. — Un fel de ocolire. Din fericire, una modestă. Vino la mine.

— Voi rămâne aici, anunţă Kilmandaros. La surpriza și suspiciunea pe care le-a văzut pe chipul Errantului, ea a ridicat pumnii. — Era pericolul – atât de aproape de Eleint – încât îmi pierd controlul. Cu siguranță, adăugă ea, nu ai intenționat să mă alătur cu tine când ai trecut prin ultima poartă. Nu, lasă-mă aici. Întoarce-te când s-a terminat.

Errastas se uită în jur la pietrele din altar. — N-aș crede că acest loc ți se potrivește, Kilmandaros.

— Țesătura este subțire. Prezența mea o slăbește mai mult – asta mă face plăcere.

— De ce atâta ură pentru oameni, Kilmandaros?

Sprâncenele ei s-au ridicat. — Errastas, într-adevăr. Cine dintre toate rasele este cel mai rapid să revendice dreptul la judecată? Peste toți și peste toate? Cine susține că un astfel de drept le aparține lor și numai lor? Un tăietor

de lemne intră adânc în pădure, unde este atacat și mâncat de o pisică cu dungi - ce spun semenii lui? Ei spun: „Pisica este rea și trebuie pedepsită. Pisica trebuie să răspundă pentru crima ei, iar ea și tot felul ei trebuie să răspundă pentru ura noastră.” În curând, nu mai sunt pisici în acea pădure. Și oamenii consideră asta drept. Drept. Dacă aș putea, Errastas, aș aduna toți oamenii lumii și le-aș da dreptatea *mea* – și dreptatea este aici, în acești doi pumni.

Errastas întinse mâna să-și cerceteze orbită și reuși să zâmbească slab. — Bine răspuns, Kilmandaros. Se întoarse către Sechul Lath. — Înarmează-te, prietene. Holdurile au devenit sălbatice.

— Pe care îl vei căuta mai întâi?

— Cel de sub o piatră Jaghut, desigur.

Ea a privit cum întunericul neclar îi înghiți. Odată cu plecarea Errantului, fragilitatea efemeră a altarului antic s-a dizolvat încet, dezvăluind ruinele neclintite ale abandonului său. O grămadă de pietre răsturnate, sfărâmate, părăsuri ciocănite sparte și ciobite - imaginile șterse. Se apropie de piatra altarului. Fusese cizelat în mod deliberat, tăiat în două. Respirații aspre și mușchi lipiți de transpirație, o hotărâre serioasă de a distruge acest loc.

Ea știa totul despre profanare. Era hobby-ul ei, la urma urmei, o nalucă obsesivă care o trăgea din nou și din nou, cu toată puterea nesimțită a unui lodestone.

Cu câteva mii de ani în urmă, oamenii se adunaseră pentru a-și construi altarul. Cineva atinsese rangul glorios de tiran, capabil să amenințe viața și sufletul, și astfel a fost capabil să oblige sute la dorința lui. Pentru a scoate pietre enorme, trage-le în acest loc, înclină-le drept ca atâtea penisuri blestemate. Și cine dintre acești adepți a crezut cu adevărat în chemarea acelui tiran? Vocea zeilor pe cer, cățelele care geme pe pământ, caii cerului care se întrec în anotimpuri, mitologiile identității - toate acele îngâmfari, toate acele iluzii. Oamenii din cele mai vechi timpuri nu erau mai proști decât cei din prezent, iar ignoranța nu a fost niciodată o stare confortabilă de a fi.

Așa că au construit acest templu, grupuri de cinici cu ochi limpezi sacrificându-și munca pentru gloria zeilor, dar nu erau zei care se bucurau de acea glorie - era blestemul de tiran, care trebuia să-și arate puterea de a constrânge. , care a căutat să-și simbolizeze puterea pentru toată veșnicia.

Kilmandaros putea să înțeleagă furia colectivă care distrusese acest loc. Fiecare tiran ajunge la aceeași

margine de stâncă, îmbătrânit până la infirmitate sau uitându-se la moștenirea moștenitorilor și recunoscând privirile înfometate în privința lor. Acea margine era moartea și odată cu ea toată gloria a căzut în praf. Chiar și piatra nu poate rezista furiei muritorilor atunci când este alimentată de abnegație.

Natura era indiferentă față de temple, față de locurile sacre. Nu și-a reținut vânturile roade și ploile dizolvate. A devorat astfel de locuri cu aceeași voință necruțătoare care a anihilat palate și zidurile orașului, colibe mizerabile și apeducte vaste. Dar ciopliți o față în piatră și cineva este obligat să o distrugă cu mult înainte ca natura să-și efectueze eroziunea măsurată.

Ea a înțeles acea constrângere, necesitatea amară de a respinge realizările monumentale, fie ele îmbrăcate în piatră, fie în hainele poeziei. Puterea poseda o mie de fețe și cineva ar fi greu să găsească unul frumos printre ele. Nu, toți erau urâți și, dacă au reușit să creeze ceva minunat, atunci amintirea făuritorului său trebuie făcută să sufere cu atât mai mult pentru asta.

„Pentru fiecare suflet care mătură praful”, a spus o voce în spatele ei, „sînt o mie care îl împrăștie cu pumnul”.

Kilmandaros nu s-a întors, dar și-a descoperit dinții totuși. — Devenisem nerăbdător.

— Aici nu a plouat de ceva vreme. Doar rădăcinile pietrelor mai păstrează umezeala. Ți-am urmărit călătoria în negura dimineții, în respirațiile umede ale fiarelor. După o clipă, Mael se ridică și stă lângă ea, cu ochii așezându-se pe piatra profanată a altarului. — Înțeleg, nu opera ta. Te simți înșelat?

„Disprețuiesc îngâmfarea”, a spus ea.

— Și astfel, fiecare creație muritor trebuie să fie zdrobită de pumnii tăi. Da, prezumția tuturor proștilor aceia.

— Știi unde s-au dus, Mael?

El a oftat. — Holdurile nu mai sunt ca cândva. Te-ai gândit că s-ar putea să nu se întoarcă?

„Errastas este stăpânul lor...”

— A fost, de fapt. Holdurile nu au avut un stăpân de zeci de mii de ani, Kilmandaros. Știi, i-ai forțat să se retragă Errantului din Holdurile. Se temea că vii după el, să-l distrugi pe el și creațiile lui prețioase.

'El a avut dreptate. Am fost.'

— Vezi cum au ieșit lucrurile. Chemarea lui nu ne-a obligat pe niciunul dintre noi – trebuie să-ți dai seama de

asta.

— Nu contează...

— Pentru că a-l înșela continuă să servească scopurilor tale. Și acum Knuckles merge lângă el. Sau, mai exact, cu un pas în urmă. Când va lovi cuțitul?

„Fiul meu înțelege arta subtilității”.

— Nu este o artă, Kilmandaros, este doar una dintre multele tactici de a obține ceea ce îți dorești. Cea mai bună subtilitate este atunci când nimeni nici măcar nu observă ceea ce ai făcut, niciodată. Poate Sechul Lath să realizeze asta?

'Poti tu?' a replicat ea.

Mael a zâmbit. — Cunosc doar câțiva capabili de așa ceva. Unul este muritor și cel mai apropiat prieten al meu. Celălalt nu era muritor, dar acum este mort. Și apoi, desigur, mai este și Draconus.

Ea a fixat o privire asupra lui. 'L? Trebuie să fii supărat!

Mael a ridicat din umeri. — Încearcă asta pentru o considerație. Draconus trebuia să facă ceva. Și, se pare acum, a reușit. Fără să ridice o mână. Fără ca cineva să-i observe măcar implicarea. Un singur om l-a învins vreodată. Doar un singur om ar putea poseda Dragnipur, dar niciodată să nu îngenuncheze înaintea lui. Doar un singur om putea supraveghea distrugerea armei, indiferent de cost. Doar un singur bărbat ar putea forța încetarea negării Mamei Întuneric. Și un singur om ar putea să stea în fața haosului și să nu clipească.

Din ea ieși răsuflarea într-un mârâit. — Și acum acel om este mort.

— Și Draconus merge liber. Draconus a rupt blestemul lui Kallor asupra lui. El îl ține pe Întuneric într-o lamă a anihilării. Nu mai înlănțuit, nu mai fugă, nu mai bântuit de teribila eroare de judecată care a fost Dragnipur'.

— Toate astea de mâna lui? Nu cred, Mael.

— Dar tocmai asta este punctul meu de vedere, Kilmandaros. Despre adevărata subtilitate. Vom ști vreodată dacă ceea ce tocmai am descris a fost totul de mâna Consoartei? Nu.'

— Dacă nu recunoaște asta.

— Dar cine nu ar face-o?

— Urăsc cuvintele tale, Mael. Ele roade ca valurile pe care le iubești atât de mult.

— Cu toții suntem vulnerabili, Kilmandaros. Să nu credeți că Draconus este pe cale să construiască o fermă într-o vale de munte și să-și petreacă restul zilelor fluierând

în timp ce păsările își cuibăresc în păr. El știe că suntem aici. El știe că punem la cale ceva. Fie că și-a dat seama deja, caz în care va veni să ne găsească, fie chiar acum își propune să dezlege toate ambițiile noastre secrete.

— Cine a ucis Anomander Rake?

— Dessembrae, mânuind o sabie forjată de mâna lui Rake.

A fost zguduită de asta. Mintea ei s-a grăbit. ' *Răzbunare?* '

— Nimeni altul.

„Arma aceea m-a îngrozit întotdeauna”, a spus ea. — N-am putut niciodată să înțeleg de ce a lăsat-o deoparte.

'Într-adevăr? Mâna care o ține trebuie să fie pură în dorința ei. Kilmandaros, Rake ia cedat-o fratelui său pentru că inima lui era deja zdrobită, în timp ce Andarist... ei bine, știm povestea asta.

Când semnificația cuvintelor lui Mael a lovit acasă, Kilmandaros a descoperit că tremura. — Andarist, şopti ea. „Asta... aia...”, dar nu avea cuvinte pentru a-și descrie sentimentul. În schimb, mâinile i s-au ridicat din nou la față. — A plecat, spuse ea, cu vocea prinsă într-un suspine. — Anomander Rake a plecat!

vorbi Mael, tonul lui brusc aspru. — Lasă-l pe Dessembrae în pace. A fost o victimă la fel de mult ca oricine altcineva implicat. Mai rău, a fost înșelat și folosit, iar acum suferința lui este incomensurabilă.

Ea clătină din cap, muşchii fălcilor scârţâind. — Nu mă gândeam la Dessembrae.

— Kilmandaros, ascultă bine. Gândurile mele despre Draconus – gândurile mele despre posibila lui vinovăție – nu sunt dovedite. Speculații, nimic mai mult. Dacă cauți o confruntare cu Draconus - dacă cauți răzbunare - vei muri. Și poate fi degeaba, căci poate că Draconus este nevinovat de toate acuzațiile.

— Nu crezi asta.

— Nu v-am amintit decât de pericolul pe care ni-l prezintă. Cât timp a fost prins în Dragnipur? Ce i-a făcut asta? În mintea lui? Mai e sănătos la minte? Încă un lucru și gândește-te cu atenție la asta, Kilmandaros. Ar fi eliberat de bunăvoie Rake un Draconus nebun? A arătat vreodată o latură necugetă a deciziilor sale? Vreodată?'

Ochii i se îngustară. *„ A avut un scop ”.*

Zâmbetul lui Mael era ironic. „Chiar dacă el este mort, ne trezim să avem credință în el. Extraordinar, nu-i așa?

„Mama întunecată-”

„Nu mai este cu fața în altă parte și, ca în cazul întunericului, la fel este și cu...”

'Ușoară. Zei de jos, Mael. Ce ne-a impus el?

— O contabilitate finală, pun pariu. Sfârșitul jocurilor stupide. Ar fi putut la fel de bine să ne încuie pe toți într-o singură cameră – și nimeni nu pleacă până nu rezolvăm lucrurile odată pentru totdeauna.

'Bastard!'

— Durerea ta a fost destul de scurtă, Kilmandaros.

— Pentru că ceea ce spui sună adevărat – da! Rake ar gândi așa, nu-i așa?

Altfel, nu și-ar putea permite propria moarte – îndepărtarea lui de pe scenă. Mai mult decât să pună capăt rătăcirii obscure a Mamei Întuneric, acum ne forțează mâinile - suntem cu toții trezi, bătrâni și copii, atât muritori, cât și nemuritori.

— În ce scop? a cerut ea. — Mai mult sânge? Valoarea unui ocean al naibii?

— Nu, dacă există o cale de ocolire, răspunse Mael. — În ce scop, întrebi. Asta, cred: vrea să avem de-a face cu Zeul Infirm.

— Creatura aia jalnică? Nu poți vorbi serios, Mael.

— Rana se purtează mereu, otrava se răspândește. Puterea acelui zeu extraterestru este anatema. Trebuie să o reparăm - înainte de a căuta altceva. Înainte să pierdem pentru totdeauna darul lui K'rul.'

— Errastas avea alte idei.

— La fel și tu și Setch. La fel și Olar Ethil. Și Ardata.'

— Și la fel și Draconus, aș crede.

„Nu putem ști dacă Anomander Rake și Draconus au vorbit – s-a ajuns la un târg între ei în Dragnipur? *„Te voi elibera, Draconus, dacă... ”*

— Nu ar fi putut vorbi, spuse Kilmandaros. — Căci Rake a fost ucis de *Vengeance.* Tu ai spus asta.

Mael se apropie să se aşeze pe unul dintre blocurile din piatra altarului. 'Ei bine. Mai sunt de spus despre asta. Printre alte lucruri. Spune-mi, Kilmandaros, ce Hold a ales Errastas?

Ea clipi. — De ce, cea evidentă. Moarte.'

— Atunci voi începe cu acest detaliu curios, pentru că aș dori să știu părerile tale cu privire la, uh, implicații. Și-a ridicat privirea și ceva i-a sclipit în ochi. — Înainte să-l întâlnească pe Dessembrae, Rake l-a cunoscut pe Hood. L-am întâlnit și l-am ucis. Cu Dragnipur.'

Ea se uită cu privirea.

Mael a continuat: „Doi zei au fost prezenți, despre care știu”.
'OMS?' cuvântul a ieşit într-o râşlă uscată.
„Tronul de umbră și Cotillionul”.
Oh, cât de mult își dorea o piatră înaltă și impunătoare - la îndemâna ei - un vârf mândru de îngâmfare - chiar acolo, chiar la capătul pumnului ei, în timp ce își înclina calea de distrugere feroce.
' *Ei!* '

Mael a privit-o zdrobindu-se și zburând în jur, a văzut-o cum cobora pe un menhir răsturnat după altul, lovindu-l pe fiecare în moloz. Se scărpină la perii de pe bărbie.
Oh, ești într-adevăr deștept, Kilmandaros. Totul cade acasă, nu-i așa?
Totul cade acasă.
Ar fi vrut ca ea să ia în considerare implicațiile. *Atât pentru a fi subtil.*

Suferința putea fi suportată. Când sângele era curat, curățat de nedreptăți. Brayderal nu era ca ceilalți, nu era la fel ca Rutt, sau pernicioasa Badalle cu Saddic mereu alături. Ea singură deținea moștenirea Inchizitorilor, strălucind sub pielea ei aproape translucidă. Și dintre toți ceilalți, doar Badalle bănuia adevărul. *Sunt un copil al celor care părăsesc. Sunt aici pentru a le finaliza munca.*
Își văzuse în sfârșit rudele pe urmele lor și acum se întreba de ce nu au pășit pur și simplu în mijlocul Chal Managal, pentru a prelua ultima dintre aceste vieți jalnice.
Vreau sa merg acasa. Înapoi la Estobanse. Te rog, vino să mă ia, înainte să fie prea târziu.
Suferința putea fi suportată. Dar chiar și carnea ei neomenească eșua. În fiecare dimineață, se uita la supraviețuitorii unei alte nopți și tremura de neîncredere. Ea i-a văzut trăgând cadavrele aproape și i-a văzut cum curăță oasele și apoi le despica pentru a suge cu lăcomie măduva.
„ *Copiii sunt cei mai rapizi la necesitate. Ei pot face orice lume normală. Fii atentă, fiică, cu acești oameni. Pentru a trăi, vor face orice.* '
S-a uitat la lumea lui Rutt și a văzut adevărul în cuvintele tatălui ei. Cu Held legănat în brațe, i-a chemat pe cei mai puternici la el și a examinat pungile de piele umană pe care le foloseau acum pentru a prinde Shards ori de câte ori un roi găsea șarpele stricat. Aceste trupuri fără carne și

dezosate, aruncate în aer în timp ce coborau lăcustele, au atras făpturile așa cum flăcările atrăgeau molii, iar când masa clocotită a lovit pământul, copiii s-au năpustit, îndesându-și lăcustele în gură cu o mână. Rutt găsise o modalitate de a transforma războiul de uzură, de a-i vâna pe vânătorii acestui pustiu de sticlă.

Urmașii lui erau acum întăriți, toate unghiurile și ochii plati. Poeziile lui Badalle deveniseră crude, sălbatice. Abandonul șlefuit margini sigure; soarele și căldura și orizonturile de cristal făcuseră o armă teribilă. Brayderal a vrut să țipe rudelor ei, acolo, în ceața încețoșată a traseului lor. Ea a vrut să-i avertizeze. A vrut să spună *Grăbește-te! Vezi acești supraviețuitori! Grabă! Inainte să fie prea tarziu!*

Dar nu îndrăznea să se strecoare, nici măcar în adâncul nopții, sub sulițele de jad. Ei aveau să afle. Badalle se asigurase că era urmărită. Badalle știa.

Ea trebuie să moară. Trebuie să o ucid. Ar fi ușor. Sunt mult mai puternic decât ei. Aș putea să-i rup gâtul. Aș putea să-mi dezlănțui Glasul Sfânt pentru prima dată și astfel să-mi forțez rudele să-mi vină în ajutor atunci când Rutt și Saddic și toți ceilalți se apropie de mine. Aș putea termina asta, cu toate.

Cu toate acestea, inchizitorii și-au păstrat distanța. Trebuie să aibă un motiv. Orice act precipitat al lui Brayderal ar putea ruina totul. Trebuia să aibă răbdare.

Îngrămădită sub straturi de cârpe, mereu atentă să stea în felul în care stăteau oamenii - atât de limitate, atât de legate de imperfecțiuni fizice -, ea a privit cum Rutt ieșea înaintea capului șarpelui, limba zvâcnitoare, ar spune Badalle, înainte de a o deschide brusc. gură și supt muștele, pe care apoi le zgâriește cu evidentă bucurie.

Orașul care îi aștepta nu părea real. Fiecare linie și unghi sclipitoare păreau să-i muște ochii lui Brayderal – abia putea privi în acea direcție, atât de puternic era sentimentul ei de greșeală. A fost în ruină? Nu părea așa. A fost fără viață? Trebuie să fie. Nu existau ferme, nici copaci, nici râuri. Cerul de deasupra era senin, fără praf, fără fum. Atunci de ce această groază și groază?

Oamenii nu au simțit ca ea. În schimb, s-au uitat la turnurile îndepărtate și la fețele deschise ale clădirilor, așa cum ar fi făcut-o la sosirea unui nou chin - diamante și rubine, pietre prețioase și cioburi - și ea a putut vedea privirea ușoară în ochii lor, de parcă ar fi întrebat în tăcere: *Va ataca acest atac . ne? Putem să-l mâncăm? Este nevoia*

sa mai mare decât a noastră? Este vreo nevoie mai mare decât a noastră?

Bolnav, Brayderal îl privi pe Rutt mergând din ce în ce mai aproape de calea ușor înălțată care înconjura orașul fără ziduri.

El a decis. Intrăm. Și nu pot face nimic să o opresc.

— În cunoaștere, șopti Badalle, sunt în cunoaștere, întotdeauna. O vezi, Saddic? Ea urăște asta. Ea se teme de asta. Nu suntem atât de slabi pe cât speră ea. Saddic, ascultă, avem un prizonier în șarpele stricat. Ea este legată de noi, chiar dacă își pretinde libertatea sub acele zdrențe. Vezi cum se ține ea. Controlul ei eșuează. Renunțărul se trezește.

Omoară-o atunci, a rugat Saddic cu ochii.

Dar Badalle clătină din cap. — Ne-ar doborî prea mulţi. Și ceilalți ar ajuta-o. Îți amintești cum comandă Quitters? Vocea care poate duce un bărbat în genunchi? Nu, lăsați-o în deșert - și orașul, da, orașul. *Dar este chiar acest lucru adevărat? Aș putea-aș putea* ... Ea fugise de cei care părăsise, îi făcuse un lucru din trecutul ei, iar trecutul era mereu mort. Nu avea nicio influență, nicio pretenție asupra ei. Cu toate acestea, nimic din toate acestea nu se dovedise adevărat. Trecutul i-a urmărit. Trecutul se apropia rapid.

Fragmente rupte plutiră prin minte, amintiri de insulă înconjurate în mările fără adâncime ale fricii. Siluete înalte slăbite, cuvinte de ucidere, țipete de măcel. *Renunțătorii.*

A prins o muscă, a zdrobit-o. — Secretul este în brațele lui, spuse ea. — Susţinut. Deținut este secretul. Într-o zi, toată lumea va înțelege. Crezi că contează, Saddic? Lucrurile se vor naște, viața va lua foc.

Badalle vedea că nu înțelegea, nu încă. Dar era ca toți ceilalți. Venea vremea lor. *Orașul ne-a chemat. Numai cei pe care îi alege îl pot găsi. Odată, uriașii au plimbat lumea. Razele soarelui erau prinse în ochi. Au găsit acest oraș și l-au făcut templu. Nu un loc în care să trăiești. A fost făcută să existe pentru sine.*

Ea învățase atât de multe. Când avea aripi și călătorise prin lume. Furând gânduri, smulgând idei. Nebunia era un dar. Chiar dacă amintirile erau un blestem. Avea nevoie să găsească puterea. Dar tot ce putea găsi în ea însăși era o mulțime de cuvinte înnodate. Poeziile nu erau săbii. Unde ei?

— Îți amintești templele? îl întrebă ea pe băiatul de lângă ea. — Părinţi în straie, bolurile umplute cu monede

pe care nimeni nu le putea mânca. Iar pe pereți pietrele prețioase făceau cu ochiul ca picăturile de sânge. Acele temple, erau ca niște pumni uriași, construiți pentru a ne doborî, pentru a ne lua spiritele și a le înlănțui de frici lumești. Trebuia să ne sfărâmăm pielea din suflet și să acceptăm durerea și pedeapsa ca fiind juste. Templele ne-au spus că avem defecte și apoi au promis că ne vor vindeca. Tot ce trebuia să facem era să plătim și să ne rugăm. Monedă pentru absolvire și calusuri la genunchi, dar amintiți-vă cât de splendide erau acele haine! Pentru asta am plătit.

Și cei care părăsesc au venit printre noi, dinspre nord. Mergeau ca cei rupți, iar când vorbeau, sufletele se mototoleau ca cojile de ouă. Au venit cu mâinile albe și au plecat cu mâinile roșii.

Cuvintele au putere.

Ea ridică o mână și arătă spre oraș. — Dar acest templu este diferit. Nu a fost construit pentru adorare. A fost construit pentru a ne avertiza. Îți amintești orașele, Saddic? Orașele există pentru a aduna suferința sub sabia ucigașului. Săbii – mai mult decât putea să numere oricine. Atâtea săbii. În mâna preoților și a părăsitorilor și a caselor de negustori și a nobililor războinici și a sclavilor și a deținătorilor de datorii și a păstrătorilor de hrană și apă - atât de mulți. Orașele sunt niște guri, Saddic, pline de dinți ascuțiți. Ea a rupt o altă muscă din aer. Mestecat. Înghițit.

— Condu-i acum, îi spuse ea băiatului de lângă ea. — Urmează-l pe Rutt. Și fii cu ochii pe Brayderal. Pericolul vine. A sosit vremea Renunțătorilor. Du-te, conduce-i după Rutt. ÎNCEPE!'

El a privit-o alarmat, dar ea i-a făcut semn să plece și a pornit spre coada zdrențuită a șarpelui.

Cei care părăseau veneau.

Pentru a începe ultimul măcel.

Inchizitorul Sever stătea cu privirea de sus la trupul fratelui Beleague, văzând parcă pentru prima dată parodia slăbită a tânărului pe care îl cunoscuse și îl iubea cândva. În stânga ei era fratele Adroit, respira rapid și superficial, cocoșat și zdruncinat de tremurături. Oasele coloanei vertebrale și ale umerilor lui erau înclinate ca ale unui bătrân, moștenire a deficiențelor teribile ale acestei călătorii. Nasul îi putrezea, o rană crudă strălucea și se târa de muște.

In dreapta ei era sora Rail, cu fața ei slăbită subțire ca o secure, cu ochii înroșiți în roșu plictisitor și uscat. Îi mai rămăsese puțin păr – coama aceea strălucitoare dispăruse de mult și, odată cu ea, ultimele vestigii ale frumuseții pe care o deținuse cândva.

Sora Scorn adunase toiagul lui Beleague și acum s-a sprijinit pe el ca un infirm. Articulațiile coatelor, încheieturilor și încheieturilor ei erau inflamate și umflate de lichide, dar Sever știa că puterea rămânea în ea. Disprețul a fost ultimul adjudecator dintre ei.

Când au pornit să dea pace asupra ultimului dintre locuitorii din sud - acești copii - se număraseră doisprezece. Printre acestea, trei dintre cele cinci femei inițiale încă mai trăiau și doar unul dintre cei șapte bărbați. Inchizitorul Sever și-a acceptat responsabilitatea pentru această eroare tragică de judecată. Desigur, cine și-ar fi putut imagina că mii de copii neputincioși ar putea mărșălui ligă după ligă prin acest pământ chinuit, lipsit de adăpost, cu mâinile goale? Supraviețuind câinii sălbatici, rădăcinii canibali printre ultimii adulți supraviețuitori și nenorociții paraziți care roiau pământul și cerul de deasupra - nu, niciun inchizitor nu ar fi putut anticipa această dorință teribilă de a supraviețui.

Predarea a fost alegerea ușoară, cea mai simplă decizie dintre toate. Ar fi trebuit să renunțe de mult.

Și acum am fi acasă. Iar partenerul meu putea să stea în fața fiicei lui și să simtă atât de mândră de curajul și puritatea ei, încât a ales să meargă cu copiii umani, încât a ales să-și călăuzească rudele către livrarea păcii.

Și nu aș sta acum deasupra trupului fiului meu mort.

S-a înțeles - a fost întotdeauna înțeles - că niciun om nu era egal cu Forkrul Assail. Dovada a fost dată de o mie de ori pe zi - și spre final, zece mii, pe măsură ce pacificarea regatelor din sud ajungea la concluzia sa binecuvântată. Nici o dată cei Shriven nu le refuzase supunerea; nici măcar un om patetic nu a fost îndreptat în provocare. Ierarhia era inatacabilă.

Dar acești copii nu au acceptat acel adevăr drept. În ignoranță au găsit putere. În nebunie au găsit sfidarea.

— Oraşul, spuse Scorn, cu vocea ruptă. — Nu putem permite.

Sever dădu din cap. „Investiția este absolută, da. Nu putem spera să o asaltăm.

Adroit spuse: — Da, propria-i frumusețe. A provoca ar fi sinucidere.

Femeile se întoarseră la asta și el tresări un pas înapoi. 'Ma refuza? Claritatea viziunii mele?

Sever oftă, privirea căzând din nou spre fiul ei mort. 'Nu putem. Este absolut. *Strălucește* . '

— Și acum băiatul cu copilul îi conduce la ea, spuse sora Rail. 'Inacceptabil.'

— De acord, spuse Sever. „S-ar putea să nu ne întoarcem, dar nu vom eșua în ceea ce ne-am propus. Domnule judecător, ne veți conduce în pace?

— Sunt gata, răspunse Scorn, îndreptându-se şi întinzând toiagul. — Mânuiește asta, inchizitor, nevoia mea de el sa încheiat.

Tânjea să se întoarcă, să respingă oferta lui Scorn. *Arma fiului meu. Modelat de propriile mele mâini și apoi predat lui. N-ar fi trebuit să-l mai ating niciodată.*

— Onorează-l, spuse Scorn.

'Va trebui.' Ea a luat toiagul încălțat de fier și apoi i-a înfruntat pe ceilalți. — Adună-ți ultimele puteri. Eu consider că au mai rămas patru mii – ne așteaptă o zi lungă de măcel.

— Sunt neînarmaţi, spuse Rail. 'Slab.'

'Da. În eliberarea păcii, le vom aminti de acel adevăr'.

Dispreţul a pornit. Sever și ceilalți au căzut în spatele Adjudecătorului. Când s-au apropiat, s-au învârtit, pentru a face loc violenței pe care o vor dezlănțui.

Niciun Shriven nu ar ajunge vreodată în oraș. Și băiatul cu copilul avea să moară ultimul. *De mâna fiicei soțului meu. Pentru că trăiește, încă trăiește.*

Ceva asemănător cu panica i-a cuprins pe copii, târându-l pe Brayderal de-a lungul unui val mare. Înjurând, a încercat să se desprindă, dar mâinile se întinseră, strânseră strâns, o împinseră înainte. Ar fi trebuit să-i sfideze pe toți, dar își supraestimase rezervele de forță – era mai afectată decât crezuse.

L-a văzut pe Saddic conducând această acuzare. Plângându-se după Rutt, care era acum aproape în pragul orașului. Dar despre Badalle nu era niciun semn. Acest detaliu a speriat-o. *E ceva la ea. Ea este transformată, dar nu știu cum. Ea este cumva... accelerată.*

Rudele ei înțeleseseră în sfârșit pericolul. Nu mai așteptau.

Scufundată, smucită și împinsă, a așteptat primele țipete în spatele ei.

Cuvinte. Nu am decât cuvinte. I-am aruncat pe mulți dintre ei, doar pentru ca alții să mă găsească. Ce pot realiza cuvintele? Aici, în acest loc greu, adevărat? Dar îndoielile în sine nu sunt altceva decât cuvinte, un cântec tulburat în capul meu. Când vorbesc, șerpii ascultă. Ochii lor sunt mari. Dar ce se întâmplă cu tot ce spun, odată ce cuvintele se strecoară în ele? Alchimii. Uneori, amestecul spumează și face bule. Uneori fierbe. Uneori, nimic nu se agită și poțiunea zace moartă, rece și cenușie ca noroiul. Cine poate sti? Cine poate prezice?

Vorbesc încet când tot ce spun este un urlet. Bat cu pumnii în os și ei nu aud decât șoapte. Cuvintele sălbatice vor zgudui împotriva cărnii moarte. Dar picurarea lentă de sânge, ah, atunci se mulțumesc ca pisicile la un pârâu.

Badalle se grăbi și părea că șarpele s-a despărțit, de parcă trecerea ei l-ar fi rupt în două. Ea a văzut fețe scheletice, ochi strălucitori, membre învelite în piele uscată ca pielea. Ea a văzut oase ale coapselor de la riberele culese de pe traseu - ținute ca niște arme - dar la ce le-ar face ele împotriva celor care părăsesc?

Am cuvinte și nimic altceva. Și, în aceste cuvinte, nu am credință. Ei nu pot răsturna pereții. Ei nu pot zdrobi munții în praf. Fețele treceau pe lângă ea. Ea le știa pe toate și nu erau altceva decât neclarități, fiecare mânjită în lacrimi.

Dar ce mai este acolo? Ce altceva pot folosi împotriva lor? Ei sunt cei care părăsesc. Ei pretind puterea în vocea lor. Insulele din mintea ei se înecau.

Și eu caut puterea în cuvintele mele.

Am învățat de la ei? Așa pare. Așa este?

Rătăcitori. Cei bolnavi, cei slăbiți, apoi ea trecu pe lângă toți, stând singură pe câmpia de sticlă. Soarele a făcut lumea albă, amară de puritate. Aceasta era perfecțiunea atât de prețuită de cei care părăsesc. *Dar nu cei care părăsesc au fost cei care ne-au tăiat lumea. Au venit doar ca răspuns la moartea zeilor noștri - credința noastră - când ploile au încetat, când ultimul verde s-a ofilit și a murit. Au venit ca răspuns la rugăciunile noastre. Salvează-ne! Salvează-ne de noi înșine!*

Ieșind din sclipirea căldurii, patru cifre, închidere rapidă. Asemenea păpușilor legănate de vânt, fiecare mădular s-a rupt înapoi până s-a rupt, s-a desprins, iar moartea i-a înconjurat în vârtejuri. Monstruoasă, ieșind din amintiri. Vârtejuri de putere - a văzut gurile deschise -

' *RENDAMENTUL!* '

Comanda se repezi prin Badalle, aruncând copiii la pământ în spatele ei. Voci care strigă, neajutorate de groază. A simțit că se înfurie împotriva voinței ei, slăbindu-și genunchii. Simți o pocnire, de parcă s-ar fi rupt o legătură și se ridică dintr-o dată - văzu șarpele stricat, lungimea sinuoasă întinsă ca în dor. Dar, segment cu segment, s-a zvârcolit de durere.

În timp ce acea comandă a tunat din os în os, Badalle și-a găsit vocea. *Putere în cuvânt, dar pot să răspund.*

'-la asaltul minunii

Umilința te ia în mână...

Se întoarse înapoi pentru a se bloca în spatele propriilor ochi. Ea a văzut energiile învârtindu-se, aprinzându-se în fulgerări.

' *OPRIRE!* '

Spărgând ca un pumn. Buzele despicate, sângele curgând în jos. Badalle scuipă, împins înainte. Un pas, doar unul.

'-în cea mai blândă tăcere

Înglobează îndoiala târâtoare...

Ea a văzut că cuvintele ei îi lovesc. Eșalonează-le. Aproape suficient de aproape, în sfârşit, pentru a le vedea feţele devastate, neîncrederea, nedumerirea şi suferinţa crescândă. *Indignarea* . Și da, că a înțeles. Jocuri de sens în evaziune. Înșelăciune de intenție în deleiul mâinii.

Badalle a mai făcut un pas.

— Renunță la toate aceste destinații

Lovitură neașteptată până la oase

Opriți-vă în umbra aruncată

Sub jugul consternarii...

A simțit foc în membrele ei, a văzut o incandescență orbitoare izbucnind din mâinile ei. Adevărul era o armă atât de rară și cu atât mai mortală pentru ea.

'Nu-mi da cuvintele tale!

Sunt morți de mizerie

De virtuțile tale goale

CEDAȚI-vă propriilor minciuni!

OPRIRE în momentul fără suflare

Plămânii tăi țipă

Și tăcerea răspunde

Inima ta bate

Suprafețe fragile

SÂNGERA!'

S-au clătinat înapoi ca orbiți. Fluide albastre ţâşneau din articulaţiile rupte, ţâşneau din gurile căscate. Agonia le

răsuci fețele înclinate. Unul a căzut, lovindu-se, bătând cu picioarele pe pământ. O alta, o femeie mai apropiată de Badalle decât ceilalți, a căzut în genunchi, iar impactul lor cu pământul cristalin a fost marcat de două explozii de sânge albăstrui – strigă Quitterul. Cei doi rămași, un bărbat și o femeie, zguduindu-se parcă bătuți de pumni invizibili, începuseră să se retragă – poticnându-se, pe jumătate alergând.

Incendiile din Badalle au izbucnit, apoi au murit.

Cei care părăseau meritau mai rău, dar ea nu avea în ea posibilitatea de a aplica o pedeapsă atât de grea. Nu i-au dat decât două cuvinte. Insuficient. *Doua cuvinte. Ascultarea de privilegiul de a muri. Acceptă-ți soarta. Dar... nu vom face. Refuzam. Refuzam lucrurile de mult, acum. Suntem credincioși în refuz.*

Nu se vor apropia acum. Nu pentru mult timp. Poate, pentru ăștia, niciodată. Le-am rănit. Le-am luat cuvintele și le-am făcut ale mele. Am făcut ca puterea să se întoarcă în mâinile lor și le-am tăiat. Va trebui să facă.

Ea sa întors. Șarpele înțepător începuse din nou să se miște, ciudat de lipsit de minte, ca și cum ar fi fost bătut de moși, fără sens ca o turmă de vite care traversează un... *un râu? Dar, când am văzut un râu?*

Ea clipi. Și-a lins sângele sărat de pe buze. Muștele au dansat.

Orașul îi aștepta.

— Este ceea ce putem suporta, şopti ea. „Dar în viață există mai mult decât suferință”.

Acum trebuie să-l găsim.

Întunericul a trecut și totuși a rămas. O așchie pură, promițătoare anihilare. Onos T'oolan putea simți, undeva în față, o prezență pâlpâitoare, șovăitoare. Pasul lui, neîntrerupt atât de mult timp, acum s-a clătinat. Furia amară din interiorul lui părea să se clatine, scăpată de toată puterea. Depresia s-a ridicat ca apele inundațiilor, înghițind orice scop. Vârful sabiei i-a muşcat pământul.

Răzbunarea nu însemna nimic, chiar și atunci când impulsul era mistuitor. A fost o cale pe care, odată începută, s-ar putea întinde pentru totdeauna. Vinovatul ar putea sta într-o linie care ajungea dincolo de orizont. Marșul unui răzbunător a fost nesfârșit. Așa fusese și cu răzbunarea căutată împotriva Jaghut, iar Onos T'oolan nu fusese niciodată orb la inutilitatea acestui lucru. Nu era

altceva decât un automat, înțepat în mișcare care nu avea să încetinească niciodată?

Simți o presiune bruscă asupra lui din spate.

Derutată, deodată speriată, vârful de piatră al armei lui sculptând o brazdă în pământul uscat, Prima Sabie se învârti încet.

Ar putea nega. Ar putea refuza. Dar aceste alegeri nu l-ar conduce la cunoștințele pe care le căuta. Fusese forțat să se întoarcă din tărâmurile morții. Legăturile de sânge pe care le alesese fuseseră rupte. Nu mai este un soț, un tată, un frate. I se dăduse răzbunare, dar ce răzbunare putea găsi cernind printr-o vale plină de cadavre? Au existat alte scopuri, alte motive pentru a merge din nou pe această lume jalnică. Lui Onos T'oolan i s-a refuzat sfârșitul de drept - intenționa să afle de ce.

Nici unul dintre cei aproximativ o mie de T'lan Imass care se apropiau de el nu-i atinsese încă gândurile. Mergeau învăluiți în tăcere, fantome, rude reduse la străini.

El a așteptat.

Copii ai ritualului, da, dar simțul lui despre mulți dintre ei îi spunea altceva. Aici era un mister. T'lan Imass și totuși...

Când toți ceilalți și-au oprit pașii, au apărut șase bonecasters, continuându-și apropierea.

Știa trei. Brolos Haran, Ulag Togtil, Ilm Absinos. Bonecasters din Orshayn T'lan Imass. Orshayn nu reușise să apară la Adunarea lui Silverfox. Un astfel de eșec a provocat prezumții de pierdere. Extincţie. Destine care să se potrivească cu cele ale lui Ifayle, Bentract, Kerluhm. Prezumția fusese eronată.

Ceilalți trei au greșit în alte moduri. Erau îmbrăcați în blănurile ursului alb - o fiară care venise târziu în epoca Imass - și fețele lor erau mai plate, structura subiacentă mai delicată decât cea a adevăratului Imass. Armele lor erau în mare parte din os, fildeș, colți sau coarne, cu chert fin ciobite și inserții de silex. Arme care sfidează noțiunea de finețe: complicate în construcția lor și totuși violența pe care ar fi promiteau o brutalitate aproape primitivă.

A vorbit Bonecster Ulag Togtil. — Prima sabie. Cine știa că praful poate fi atât de interesant?

Se auzi un șuierat frustrat din partea lui Brolos Haran. — El insistă să vorbească în numele nostru și totuși nu spune niciodată ceea ce dorim să spună. De ce acceptăm vreodată este un mister.

— Am propriile mele cărări, spuse Ulag cu uşurinţă, şi nu-mi imaginez că Prima Sabie îi lipseşte răbdarea.

— Nu răbdarea, se răsti Brolos, dar ce zici de toleranţă?

— Osul se îndoaie înainte să se rupă, Brolos Haran. Acum, aș spune mai multe despre Prima Sabie, înainte să așteptăm cu toții profunzimea cuvintelor sale. Pot?'

Brolos Haran se întoarse pe jumătate către Ilm Absinos, ridicând o mână într-un gest ciudat care îl derută pe Onos T'oolan – pentru o clipă – înainte să înțeleagă.

Neajutorare.

— Prima sabie, reluă Ulag, nu ajungem la tine în felul lui Tellann, pentru că nu facem nicio pretenţie asupra ta. Suntem chemați, da, dar a fost – am ajuns să credem – nu de mâna ta. Ne puteți refuza. Nu este în inimile noastre să ne forțăm asupra voinței altuia.

Onos T'oolan a spus: „Cine sunt acești străini?"

— Într-adevăr, profund, spuse Ulag. „First Sword, ei sunt T'lan Imass al unui al doilea ritual. Descendenții celor care au căutat să o urmeze pe Kilava Onass când ea a respins primul ritual. A fost eșecul lor de a nu determina dinainte atitudinea lui Kilava de a fi însoțit. Dar când există o singură gaură în gheață, atunci toți trebuie să o folosească pentru a respira.

— Sora mea nu a invitat pe nimeni.

'Vai. Și așa se ajunge la asta. Acești trei sunt bonecasters ai Bold T'lan Imass. Lid Ger, Lera Epar și Nom Kala. Numărul Bold două mii șapte sute doisprezece. Majoritatea acestora rămân în praful urmarului nostru. Propriul nostru Orshayn numără șase sute doisprezece – îi vezi aici. Dacă aveți nevoie de noi, vă vom servi.

Nom Kala a studiat Prima Sabie, acest războinic pe care o crezuse cândva nu este altceva decât o invenție, un mit. Mai bine, a concluzionat ea, dacă el a rămas așa. Oasele lui erau zăbrele, de parcă ar fi fost zdrobite în fragmente – iar unele dintre acele oase nici măcar nu erau ale lui.

Prima sabie nu a fost gigantul legendelor. Nu purta o pelerină de gheață. Coarnele de caribu nu i-au răsărit din cap. El nu avea suflare care dădea darul focului. Nici nu părea genul de războinic care să-și povestească isprăvile timp de trei zile și patru nopți pentru a subjuga un erou prea mândru. Ea a început să bănuiască că puține dintre acele povești antice aparțineau deloc acestei figuri.

Dansând peste mare pe spatele balenelor? Incrucișați săbii cu morse demoni în turnurile lor subacvatice? Seducătorul secret al soțiilor rămase singure noaptea?

Câți copii din clanul ei, generație după generație, au purtat o variație a numelui Onos, pentru a da seama de sarcini imposibile?

Înghițitura șocată bruscă care a izbucnit din ea a atras atenția tuturor.

Brolos Haran vorbise – despre ceea ce Nom Kala habar nu avea – și nu era mulțumit de întrerupere. — Nom Kala, ce te amuză atât de mult cu Căderea de la Turnurile Roșii?

„Nimic", a răspuns ea, „decît dacă a fost menit. Îmi cer scuze, Brolos Haran. Un gând rătăcit. Ei bine, câteva gânduri rătăcite.

Ceilalți au așteptat.

Ea a ales să se abțină de la elaborarea.

Vântul gemea, șotea prin rămășițe de blană.

vorbi Onos T'oolan. — Orshayn. Bold. Am renunțat la Războaiele Jaghut. Nu caut bătălie. Nu vă invit să vă alăturați mie, căci ceea ce caut este o contabilitate. La fel ca tine, sunt chemat din ţărână şi în ţărână vreau să mă întorc. Dar mai întâi, îl voi găsi pe cel care m-a pedepsit atât de mult cu învierea. Tornătorul de oase din Logros T'lan Imass, Olar Ethil.'

Ulag spuse: — Poți fi sigur că este ea, Prima Sabie?

Onos T'oolan îşi înclină capul. — Ulag Togtil, după tot acest timp, mai ţii de virtutea certitudinii?

„Nu am purtat niciun război împotriva Jaghut", a spus Nom Kala.

Bonificatorii lui Orshayn au reacţionat cu un val rece de dezaprobare. Ea a ignorat-o.

Onos T'oolan spuse: „Ulag. Îl văd pe liderul de război Orshayn stând alături de rudele tale. De ce nu se prezintă Inistral Ovan?

— Îi este rușine, Prima Sabie. Pierderile de la Turnul Roșu...'

— Nom Kala, spuse apoi Onos, nu ai nici un conducător al Clanului Bold?

„Numai noi", a răspuns ea. „Nici războiul pe care l-am purtat împotriva oamenilor nu a fost un război care a cerut un conducător de război. Era clar că nu-i puteam învinge pe un câmp de luptă. Au fost prea multe.

— Atunci cum ai luptat?

„Păstrându-ne vii poveștile, felurile noastre de a trăi. Și ascunzându-ne, căci ascunzându-ne, am supraviețuit. Am

insistat. Aceasta este în sine o victorie.

— Și totuși, a tăiat Ilm Absinos, ai eșuat până la urmă. Altfel nu ai fi încercat Ritualul lui Tellann.

— Este adevărat, a răspuns ea. „Am rămas fără locuri unde să ne ascundem”.

a vorbit Ulag. — Prima sabie, te-am însoți totuși. La fel ca tine, dorim să știm care este scopul întoarcerii noastre.

— Dacă te alătură căutării mele, spuse Onos T'oolan, atunci te înclini în fața dorințelor lui Olar Ethil.

— Această percepție poate duce la nepăsare din partea ei, răspunse Ulag.

Stând în mijlocul celuilalt T'lan Imass, Rystalle Ev a privit, a ascultat și și-a imaginat o lume întinsă cu un scop. Fusese cândva o astfel de lume, pentru ea, pentru toți rudele ei. Dar asta dispăruse de mult. Poate că Prima Sabie i-ar putea lega pe toți de această căutare a lui. Poate că răspunsurile ar putea ușura povara disperării. Motive pentru a sta, motive pentru a sta *împotriva* .

Dar praful a făcut semn cu promisiunea uitarii. Drumul până la sfârșitul lucrurilor fusese spart clar, bătut la nivel. Tânjea să meargă pe el.

Lângă ea, Kalt Urmanal spuse: „Vezi sabia pe care o poartă. Vedeți cum vârful său fixează pământul. Acest Onos T'oolan, nu este unul pentru ipostaze. Nu a fost niciodată. Îmi amintesc când l-am văzut ultima oară. Își învinsese provocatorul. Dăduse dovadă de atâta pricepere, încât zece mii de Imass stătu tăcut de înfricoșare. Cu toate acestea, a rămas ca unul învins.

— Obosit, murmură Rystalle.

— Da, dar nu de la lupte. Era obosit, Rystalle Ev, de necesitatea ei.

Ea se gândi la asta, apoi dădu din cap.

Kalt a adăugat apoi: „Voi urma pe acest războinic”.

'Da.'

Stătea pe o piramidă de trei șuruburi de pânză stivuite, ghemuite sub mantia ei de noapte. Fiorul nu avea să dispară. Privi vârful strălucitor al fumătorului ei dansând ca un licurici aproape de degete. Atri-Ceda Aranict ascultă sunetele stinse ale taberei Malazan. Supus, obosit și zguduit. Ea a înțeles asta destul de bine. Soldații căzuseră din coloană, clătinându-se de parcă s-ar clatina de lovituri. Se prăbușesc fără sens sau cad în genunchi scuipând

sânge. Panica se răspândește printre rânduri - a fost acesta un atac?

Nu ca atare.

Acei soldați loviti fuseseră, unul și toți, magi. Iar duşmanul, orb şi indiferent, fusese *puterea.*

Greața ei se stingea. Mintea trezindu-se încet - rătăcind ca un mahmureală, dând deoparte cenușa - se gândi la prima ei întâlnire cu Înaltul Mag Ben Adaephon Delat. Fusese patetică. A fost destul de rău să leșin într-un morman în fața comandantului Brys Beddict; abia își revenise din asta înainte de a fi condusă în prezența lui Quick Ben.

Și acum, săptămâni mai târziu, doar fragmente din conversația care a urmat au rămas cu ea. Fusese un om distras, dar când văzuse pământul însuflețit încadrat în mâna lui Aranict, ochii lui întunecați se ascuțiseră, se întăriseră parcă s-ar fi transformat în onix.

El înjurase, iar ea și-a amintit de acel blestem.

— Mingii frenetice ale lui Hood pe foc.

De atunci descoperise că Hood era zeul morții și că, dacă vreun zeu merita ca numele său să fie rostit în blesteme amare, atunci el era acela. La acea vreme, însă, ea luase opiniile Înaltului Mag oarecum mai literal.

Foc, gândise ea. Da, foc în pământ, căldură în mâna mea.

Ochii ei se măriseră spre Înaltul Mag, uimit de percepția lui instantanee, convins în acel moment de geniul lui profund. Nu avea loc în compania lui. Mintea ei se mișca într-un târâș lent în cel mai bun moment, mai ales dimineața devreme, înainte de a fi tras de viu cărbunele primului ei fumător. Rapiditatea gândirii (și acolo, presupuse ea, trebuie să fie motivul pentru numele lui) era în sine un lucru de magie, o vrăjitorie subtilă, pe care ea nu o putea privi decât cu o venerație superstițioasă.

Totuși, o astfel de părere înaltă nu putea persista decât în domeniul misterului, iar misterul rareori supraviețuia familiarității. Înaltul Mag solicitase oficial ca ea să fie atașată temporar la cadrul lui. De atunci, auzise o mulțime de blesteme de la Ben Adaephon Delat și ajunsese la concluzia că iuteala lui era mai puțin vrăjitorie decât chijotoză.

Oh, el a fost într-adevăr genial. Avea, de asemenea, obiceiul să mormăie pentru el însuși într-o mulțime de voci complet distincte și să se joace cu păpuși și lungimi de

sfoară. Și în ceea ce privește compania pe care a păstrat-o...

Ea și-a tras cu înverșunare de fumător, privind o siluetă care se apropie – mergând ca un bețiv, cu hainele lui prost potrivite și ieftine acoperite de praf. Fața ciudat de copilărească a lui Bottle părea umflată, aproape disolută.

Începem. Încă o conversație de neînțeles între ei. Și nici lui nu-i place să fiu acolo pentru asta. Asta ne face doi.

— El respiră? întrebă soldatul Malazan în timp ce se opri în fața cortului.

Ea aruncă o privire spre clapeta trasă din stânga ei. — M-a trimis afară, spuse ea.

— Va dori să mă vadă.

— Vrea să știe cum s-a descurcat lui Fiddler.

Bottle s-a strâmbat, și-a întors scurt privirea, apoi a revenit la ea, părând că o studiază. — Ai sensibilitate, Atri-Ceda. O ciurmă de rom îți va alina nervii.

— Am avut deja unul.

El dădu din cap, parcă nu ar fi fost surprins. — Fiddler încă pierde ce a mai rămas din cină. Va avea nevoie de un cort nou.

— Dar nici măcar nu este un mag.

— Nu, nu este.

Ea îşi aţinti ochii asupra lui. „Voi, Malazanii, sunteți toți ăștia de gălăgie?

El a zambit. — Și suntem din ce în ce mai rău, Atri-Ceda.

'De ce este asta?'

Zâmbetul a dispărut, ca și cum nu s-ar fi potrivit niciodată cu adevărat. — Este destul de simplu. Cu cât știm mai puține, cu atât spunem mai puțin. Destul de curând, mă aștept, vom fi o armată de muți.

Nu pot să aștept. Oftând, ea dădu afară fumătorul, se ridică încet.

Stelele se întorceau pe cer în nord-est. Cel puțin asta era ceva. *Dar cineva e acolo. Ținând o armă în mână... zei, o astfel de armă!* — Ochiul rătăcit al lui Errant, spuse ea, este Înaltul Mag. Nu se poate ascunde pentru totdeauna.

Ochii lui Bottle erau mari asupra ei. — N-am mai auzit niciodată blestemul ăsta, spuse el.

— Tocmai am inventat-o.

— Pare ciudat de ireverențios venind de la un Letherii. De fapt, sunt ușor șocat.

— Sunt toate obiceiurile tale proaste, presupun. Ea a pășit spre clapa cortului și a bătut pielea cu degetele. —

Intrăm.

'Amenda!' a venit răspunsul brusc.

Interiorul înghesuit era vaporos, în timp ce lumânările parfumate pâlpâie de pe podea într-un cerc înconjurând un Quick Ben cu picioarele încrucișate. Înaltul Mag picură de sudoare. — Nenorocitul se întinde spre mine, spuse el, cu vocea zgâriind. 'Vreau o conversație? Nu, eu nu. Ce e de spus? Anomander l-a ucis pe Hood, Dassem l-a ucis pe Anomander, Brood l-a spulberat pe Dragnipur, iar acum Draconus e liber. Arde tremură, Poarta lui Starvald Demelain se înfurie de foc și lupte crude și răsucite, pe care nu le-am mai văzut până acum stau la pândă - când se vor trezi? Ce vor livra?

— Și mai sunt. iti dai seama de asta? Există mai multe - nu te mai uita, doar ascultă. Cine a intermediat toată mizeria? Sticla?'

„Îmi pare rău, am ascultat, nu m-am gândit. De unde sa stiu? Nu așteptați-'

— Da. Shadowthrone și Cotillion. Chiar crede Adjunctul că își alege singur calea? Drumul nostru? Ea ne conduce din greu, de când am aterizat - sigur, totul este o chestiune de logistică. Nu e ca și cum comercianții Akryn predau fericiți tot ce au, nu-i așa? Nu e ca și cum lucrurile nu se vor înrăutăți cu cât mergem mai spre est – Țările pustie sunt bine numite.

„Repede Ben-”

— Bineînţeles că bolborosesc! Asculta! Există T'lan Imass acolo! Privirea lui sălbatică se fixă cu o intensitate bruscă asupra lui Aranict. 'Praful va dansa! Cine le comandă? Ce vor ei? Știi ce vreau să fac cu murdăria aia? Vreau să-l arunc. Cine vrea sa stie? Nu eu!'

— T'lan Imass, spuse Bottle, a îngenuncheat în faţa împăratului. A luat primul tron și nu a renunțat niciodată la el.

'Exact!'

— Suntem înfiinţaţi. Trebuie să vorbim cu Tavore. Acum.'

Dar Înaltul Mag clătina din cap. 'Nu e de folos. Sa hotărât.

'Despre ce?' întrebă Bottle, cu vocea ridicându-se.

— Crede că îi poate înşela. Știați că a fost savantul preeminent al vieților lui Kellanved, Dancer și Dassem? Nu ai făcut-o, nu-i așa? Înainte de a fi numită Adjunct. Chiar înainte ca ea să moștenească comanda Casei Paran. Un student al războiului-război imperial. Cuceririle - nu doar

tactica pe teren, ci motivațiile împăratului și ale cohortelor sale nebune. Viețile tuturor. Crust, Toc cel Bătrân, Urko, Ameron, Amiralul Nok, Surly, chiar și Tayschrenn - de ce crezi că o ține pe Banaschar în preajmă? Acel prost bețiv este potențialul ei emisar, dacă Tayschrenn decide în sfârșit să facă ceva.

Dar Bottle a rămas în mod clar blocat la prima revelație a lui Quick Ben. „Îi înșelați? Îi înșeli pe Lords of Shadow? Să-i înșeli de ce?

Dinții descoperiți ai lui Quick Ben străluceau ca aurul în lumina pâlpâitoare a lumânărilor. — Nu îndrăznesc să spun.

— Nu ai încredere în noi să ne ținem gura?

'Nu. De ce aș?' Arătă cu degetul lung spre Bottle. — Ai fi primul care aleargă spre dealuri.

— Dacă e așa de rău, de ce ești încă aici?

— Pentru că Draconus schimbă totul, iar eu sunt singurul care îi poate rezista.

Sticla rămase căscată, apoi un cuvânt subțire a scârțâit: *„ Tu?* '

— Dar să nu credeți nicio clipă că o fac pentru Shadowthrone și Cotillion. Și să nu crezi că fac asta măcar pentru Adjunct. În tot acest timp în interiorul Dragnipur-l-a schimbat. Nu a fost niciodată atât de subtil înainte - închipuiți-vă, o invitație blândă la conversație - crede că suntem niște idioți? Dar stai – și flutură mâinile – ar fi doar subtil dacă n-ar fi atât de evident! De ce nu ne-am gândit la asta?

— Pentru că nu are sens, prostule naibii!

Dar Înaltul Mag nu a reacționat la izbucnirea lui Bottle. — Nu, *chiar* vrea să vorbească! Acum este subtil pentru tine! Ei bine, putem egala asta, nu-i așa? Vorbi? Nicio sansa! Nu, și să vedem ce face din asta, să vedem!

Aranict își trecu ambele mâini prin părul des de pe scalp, apoi scotoci în geanta de curea după un fumător. S-a ghemuit și a smuls una dintre lumânările lui Quick Ben. În timp ce se aprindea, s-a întâmplat să arunce o privire spre Înaltul Mag și l-a văzut privind, cu expresia înghețată.

Bottle mormăi râzând. — Nu mai e atât de timidă, nu-i așa? Bun. Acum vom afla adevărata Atri-Ceda. Exact cum a vrut Brys.

În spatele unui văl de fum învolburat, privirea lui Aranict se îngustă asupra lui Quick Ben. Ea a întors încet lumânarea în bazinul ei de ceară topită pe podeaua de piele. *Brys? Despre asta este vorba?*

Inaltul Mag îi aruncă lui Bottle o privire disprețuitoare. „Este ignoranță, nu bravada”.

— Bravado *este de obicei* ignoranță, se repetă Bottle.

— Îți dau asta, recunoscu Quick Ben. — Și ai dreptate, adăugă el, oftând, ne-am descurca cu puțin mai mult din împrejurul de aici.

Aranict pufni. — De neclintit? Nu mă descrii.

— Poate că nu, răspunse Înaltul Mag, dar reușești o ipostază convingătoare. Lumânarea aceea pe care ai luat-o din cercul de protecție - ai deschis o cale către Draconus. A simțit-o imediat. Si totusi-'

— Nu l-a folosit, spuse Bottle.

— Nu l-a folosit.

'Subtil.'

— Ha, ha, Bottle, dar ai mai multă dreptate decât știi. Ideea este că ne-a făcut să abordăm această întrebare atât de arzătoare, nu-i așa?

— În neștire.

Quick Ben ridică privirea spre ea, curios, gânditor.

Aranict a ridicat din umeri. — Aveam nevoie de flacără.

Răspunsul părea să-i mulțumească pe amândoi, în moduri destul de diferite. Ea a decis să lase așa. Ce rost avea să explice că ea habar nu avea despre ce vorbeau. Toate acele nume pe care le-a menționat Quick Ben – chiar și Draconus – nu însemnau nimic pentru ea. Ei bine, aproape nimic. *Draconus. El este cel care a ajuns în întuneric, care a făcut o poartă care a furat jumătate din cer, care ține în mână o armă a întunericului și a frigului, de cea mai neagră gheață.*

Și Quick Ben vrea să-i stea în cale.

Nucile stricate ale lui Errant, m-am alăturat doar pentru că îl poftesc pe Brys Beddict. Eu și alte o mie de femei.

Quick Ben a spus: „Atri-Ceda, comandantul tău, Brys...”

Ea a început vinovată. Oare îi citise gândurile?

— A murit o dată, nu-i așa?

'Ce? Da, așa se spune. Adică, da, a făcut-o.

Înaltul Mag dădu din cap. — Ar fi bine să mergi să-l vezi, atunci, poate că are nevoie de tine chiar acum.

'Pe mine? De ce?'

— Pentru că Hood a plecat, spuse Bottle.

— Ce înseamnă asta pentru comandantul Beddict? ea a intrebat.

L-a văzut pe Bottle întâlnindu-se cu privirea lui Quick Ben, iar apoi soldatul a dat din cap și a spus: — Morții nu

se întorc niciodată până la capăt, Aranict. Nu cât timp exista un zeu al morții. S-ar putea ca Brys să fie acum... trezit. La tot ce a fost cândva. Va avea lucruri de spus lui Atri-Ceda.

— Ne vedem din nou, a adăugat Quick Ben. 'Sau nu.'

Mă concediază. Oh bine. Se întoarse și ieși din cort. Oprit în întunericul sufocant al taberei. S-a tras adânc pe fumătorul ei, apoi a pornit spre tabăra îndepărtată a Letherii.

Brys mă vrea. Ce gând frumos.

Zâmbete s-au aruncat lângă foc. — Patrule stupide, spuse ea. — Nu e nimeni acolo. Negustorii ăia de Akryn – toți scârțâind bătrâni sau cu nasul moci. Ea se uită la ceilalți care stăteau în jurul vatrăi. — Vezi acel sat pe lângă care am trecut ieri? Părea pe jumătate goală.

— Fără războinici, spuse Cuttle. „Totul să ne luptăm cu Fețele Albe. Akryn nu poate menține controlul asupra acestui Kryn Liber Schimb chiar acum, ceea ce explică și toți acești comercianți D'ras care vin din sud.

Tarr mormăi. „Am auzit de la niște străini despre o tabără Barghast, au venit la fața locului unei bătălii mari și se pare că Fețele Albe au fost însângerate. Poate că sunt pe fugă, așa cum spun Akryn.

— E greu de crezut asta, răspunse Cuttle. „M-am luptat cu Barghast și nu este deloc distractiv, iar fețele albe se spune că sunt cele mai dure dintre toți”.

Smiles și-a desfăcut cârma și i-a scos-o. — Atunci unde e Koryk? ea a intrebat.

— Am rătăcit, răspunse Tarr, aruncând un alt chip de bălegar pe foc. — Din nou, a adăugat el.

Zâmbete șuieră. — Febra aceea, l-a marcat. In cap.'

— Am nevoie doar de o bucată bună, se aventură Cuttle. — Asta îl va rezolva destul de bine.

— Ar putea fi o așteptare lungă, spuse Tarr. „Avem săptămâni și săptămâni de călătorie în fața noastră, prin teritoriu în mare parte gol. Da, parcurgem terenul îngrozitor de repede, dar odată ce terminăm cu teritoriile acestor triburi de câmpie, vor fi Wastelands. Nimeni nu poate fi de acord nici măcar cât de departe este peste el sau ce se află la celălalt capăt. El a ridicat din umeri. „Cel mai de moarte dușman al unei armate este plictiseala, iar în aceste zile suntem sub asediu”.

— Corabb nu sa întors încă? Zâmbete clătină din cap. — Avea două grele cu el în rundă. S-ar putea să se fi pierdut.

— Cineva îi va găsi, spuse Cuttle, ridicându-se în picioare. — O să verific din nou pe sergent.

Zâmbete îl priviră ieșind din lumina focului. Ea a oftat. — Nu m-am luptat cu cuțitele de luni de zile. Acea ședere în Letheras ne-a făcut să ne simțim, iar șlepurele au fost și mai proaste. Și-a întins cizmele mai aproape de foc. — Nu mă deranjează marșul, acum veziculele au dispărut. Cel puțin suntem din nou echipe.

— Avem nevoie de o nouă escrocherie, spuse Tarr. — Vezi vreun scorpion?

„Sigur, multe”, a răspuns Smile, „dar doar două tipuri. Cele mici urâte și cele mari negre. În plus, încercăm din nou și oamenii vor deveni suspicioși, chiar dacă am putea găsi un truc bun. Ea s-a gândit o vreme la această idee, apoi a clătinat din cap. — Nu e bine, Tarr. Starea de spirit este greșită.

El s-a uitat la ea. — Ascuţit. Ai dreptate. Parcă am depășit toate astea și nu o să mai vină niciodată. Uimitor, că ar trebui să mă simt nostalgic în legătură cu Seven Cities și despre acel marș mizerabil, inutil. Eram cruzi, da, dar ceea ce încercam să facem avea sens. Asta e diferența. Avea sens.

Zâmbete pufniră. — Respirația lui Hood, Tarr.

'Ce?'

— Cuttle are dreptate. Nimic din toate nu avea sens. N-a făcut-o, nu o va face niciodată. Uită-te la noi. Mărșăluim și tăiem alți oameni, iar ei ne fac același lucru, dacă pot. Uită-te la Lether-da, acum are un rege decent și oamenii pot respira ușor și își pot duce viața-dar ce este în acele vieți? Răzuit pentru următorul sac de monede, următoarea masă. Spălarea castroanelor, rugându-se zeilor blestemati pentru următoarea captură și mări calme. Nu degeaba, Tarr, și acesta este adevărul. Nu e degeaba.

— Satul acela de pescari din care vii era o adevărată gaură, nu-i așa?

'Lăsați-l.'

— Nu eu am adus-o în discuție, soldat. Ai făcut.'

„Nu a fost diferit de oriunde altundeva, asta este punctul meu de vedere. Pun pariu că nici nu ți-a părut rău să pleci de oriunde ai veni. Dacă ar fi tot ce ți-ai fi dorit, nu ai fi aici, nu-i așa?

— Unii oameni nu-și trec prin viața căutând, Smiles. Nu caut, pentru că nu mă aștept să găsesc nimic. Vrei sens? Inventează-te. Vrei adevăr? Inventează-l. Nu contează, pentru nimic. Soarele răsare, soarele apune. O vedem pe

una, poate pe cealaltă nu o vedem, dar soarelui nu-i pasă, nu-i așa?

— Corect, spuse ea, deci suntem de acord.

'Nu chiar. Nu spun că nu merită. Eu spun contrariul. Faci lumi, lumi în interiorul capului tău și lumi în afară, dar numai cea dinăuntru contează pentru orice. Acolo găsești pacea, acceptarea. In valoare de. Tu, doar vorbești că totul este inutil. Începând cu tine însuți. E o atitudine proastă, Smiles. Mai rău decât a lui Cuttle.

— Atunci, unde mergem?

„Soarta are o față și o vom întâlni ochi în ochi. De restul nu-mi pasă.

— Deci vei urma Adjunctul. Oriunde. Ca un câine pe călcâiele unui stăpân.

'De ce nu? Mi-e totuna.'

— Nu te înțeleg.

— Nu e nimic de luat. Eu sunt soldat și tu la fel. Ce vrei mai mult?'

— Vreau un război al naibii!

'Vine.'

— Ce te face atât de sigur de asta?

— Pentru că suntem o armată în marș. Dacă Adjunctul nu avea nevoie de o armată, ar fi dizolvat totul în Lether.

'Poate ca da, poate ca nu.'

'Ce vrei să spui?' el a intrebat.

— Adică, poate că e doar egoistă.

Balega a ars până la așchii strălucitoare stratificate. Moliile se învârteau în jurul flăcărilor de lins. Tăcerea s-a lăsat asupra celor doi soldați, care nu mai aveau ce să-și spună. Cel puțin pentru noaptea asta.

Cuttle și-a găsit sergentul întins pe podea. Un ulcior de rom zăcea pe o parte aproape. Spațiul închis mirosea a vomă, cu stratul amețitor al romului așezându-se pe el ca o seva dulce.

— La naiba, Fid, asta nu-ți va ajuta instinctul.

— Nu mai am curaj, răspunse Fiddler cu o mofturism. — L-am aruncat cu un clopoțel în urmă.

„Hai dimineața, craniul tău se va deschide”.

'Prea tarziu. Du-te, Cu'll.

Sapatorul a tras o margine a patuțului mai aproape și s-a așezat. — Atunci cine a fost?

— Totul s-a schimbat, Cu'll. Toate merg prost.

— Asta e o veste pentru mine? Ascultă, acest marș rapid - am uzat deja o pereche de cizme - dar trebuie să-ți

spună ceva. Adjunctul, are un nas - poate adulmeca lucrurile mai bine decât tine, cred. Încă de la șlepuri, am fost al naibii de aproape în fugă. Și chiar înainte de ceea ce sa întâmplat în seara asta, ai fost un bărbat bântuit. Se frecă de perii de pe obraji. — Te voi urma, Fid, știi asta. Îți am spatele, mereu.

— Nu te deranjează, Cu'll. Sunt cei tineri, trebuie să le păziți spatele, nu al meu.

— Vedeți o mulțime de fețe moarte, nu-i așa?

— Nu sunt un văzător.

Cuttle mormăi. „Este o zi prețioasă, nu vorbești despre asta. Echipa e treaba, tot le spui. Soldatul de lângă tine, cel a cărui transpirație miroase în fiecare zi. Suntem o familie, spui tu. Sergent, ne faci nervoși.

Fiddler se ridică încet, strâns de cap. — Pescuit, spuse el.

'Ce?'

— E un demon în adânc. Ochi vicleni... urmăresc momeala, înțelegi? Doar urmăresc. Rapid Ben, trebuie să se arate. In cele din urma. Avem nevoie de ei, avem nevoie de ei pe toți.

— Fid, ești beat.

„Întuneric” a avut un avantaj. Ascuțit, cel mai negru rece ca gheața, așa cum nu ți-ai imaginat niciodată. Nu înțelegi. Iată-ne, toți zâmbind și dansând, dar acum cel mai mare lup dintre toți s-a întors. Jocurile s-au terminat, Cuttle.

— Dar Adjunct? Lăutar?'

El îşi ridică privirea cu ochii roşii, plini de somn. — Nu are nicio şansă. Zei de jos, nicio șansă.

— Asta e tabăra? Trebuie să fie. Corabb se uită la tovarășii săi. Trei fețe goale se uitau înapoi la el. — Totul este luminat, prea mare pentru un caravanserai. Sa mergem.'

A condus drumul în jos pe panta ierboasă, fluturând în timp ce un nor de muschi se ridica pentru a-i înghiți. — N-ar fi trebuit să-l urmăm niciodată pe acel iepure – acesta nu este un loc în care să ne pierdem, nu am spus asta? Pământul se rostogolește prea mult. Ai putea ascunde armate întregi în aceste văi.

— Poate că asta au făcut, spuse Saltlick. — Hei, Corabb, te-ai gândit la asta? Ne joacă o păcăleală.

— Toată armata Bonehunter? Asta e o prostie.'

— Era un iepure mare, spuse Drawfirst.

— Nu a fost deloc un iepure, a insistat Saltlick. — Era un lup. Iepurii nu au ochi strălucitori și bot însângerat și nici nu mârâie.

— Te-a muşcat un bot însângerat, a subliniat Drawfirst.

— A trecut chiar pe lângă mine – cine nu s-ar arunca pe el fiind atât de aproape? E întuneric aici afară, știi. Dar am sărit pe iepuri înainte, și nu era un iepure.

— Fiarele sunt diferite aici, spuse Drawfirst. — Tot auzim urlete, dar ar putea fi iepuri, de unde știm? Ai văzut șopârla aceea pe care le vindea D'ras? Acele șopârle erau chiar mai mari decât cele pe care le-am văzut din barjă. Acele șopârle ar putea mânca un cal.

— Așa îi prind în sud, așa a spus comerciantul. Își înfig un cârlig mare printr-un cal și îl aruncă în râu...

— Nu va funcționa decât dacă legați o frânghie de cârlig.

— Nu a menționat asta, dar are sens.

Se apropiau de marea focurilor de tabără – ei bine, a amendat Corabb, poate nu o mare. Mai mult ca un lac mare. Dar un lac îngrozitor de mare. El aruncă o privire spre Flashwit, care nu spunea mare lucru, dar ea făcea rar. Tot ce a făcut a fost să zâmbească și nu a fost un zâmbet minunat? A fost.

— Dacă am agăţa un iepure, a spus Saltlick, am putea prinde lupi.

— Prinde un cal și am avea un lup și mai mare, pun pariu.

— Avem și cai. Asta e o idee, Drawfirst, cu siguranță este. Hei, Corabb, vom sări următoarea șopârlă mare pe care o vedem. Pentru pielea sa. Vrei să intri?

'Nu.'

Se auzi un urlet îndepărtat, plutind jalnic prin noapte.

— Auzi asta? întrebă Saltlick. — Mai mulți iepuri... fii atent, Drawfirst. Și tu, Flashwit.

— Asta suna mai degrabă ca un cal cu cârlig, mormăi Drawfirst.

Corabb se opri. — Decupați-o, toți. Sunt greul lui Fid, nu? Eu stau exact ca tine. Arătă spre Flashwit. — Nici să nu te gândești să faci cu ochiul. Mi-am petrecut jumătate din viață făcând greșeli despre oameni și am jurat că nu voi mai face asta niciodată. Așa că îmi păstrez pacea, dar sunt atent, nu? Și eu sunt un grea. Așa că oprește-te.

— Ne-am distrat doar, Corabb, spuse Saltlick. — Ai putea oricând să te alături.

„Nu cred în lucruri amuzante. Acum, haide, am mers destule.

Au mai mers douăzeci de pași înainte ca o santinelă din întuneric să latre ceva - în Letherii. — Respiraţia lui Hood, şuieră Corabb. — Am găsit cealaltă armată.

— Nimeni nu se poate ascunde de Bonehunters, a intonat Drawfirst.

Koryk stătea în întuneric, la o sută de pași de cel mai apropiat pichet. Avea o memorie care putea fi reală sau inventată – nu putea fi sigur. O duzină de tineri au cerut să sape un șanț de latrine pentru o trupă de garnizoană aflată la manevre. Seti și Seti jumătate de sânge, pe vremea când erau suficient de tineri încât să nu vadă nicio diferență între cei doi, niciun motiv încă de dispreț, invidie și toate celelalte.

Fusese unul dintre cei mai buni, așa că prietenii lui l-au pus pe un bolovan de la capătul îndepărtat al gropii, unde se putea încorda, transpira și nu. Mâinile cu vezicule luptându-se cu târâitorul supradimensionat, muncise toată dimineața încercând să disloce acel bolovan blestemat – cu ceilalți uitându-se din când în când cu batjocuri și râsete.

Eșecul nu era o noțiune plăcută. A usturat. A ars ca acidul. În acea zi, credea el, tânărul Koryk decisese că nu va mai accepta niciodată eșecul. În cele din urmă, dislocase acel bolovan, cu amurgul care se apropia cu repeziciune, ceilalți băieți plecați de mult și acea trupă de călăreți - micul lor exercițiu de independență terminat - plecând într-un nor care atârna ca suflarea batjocoritoare a unui zeu de praf de aur.

Acea piatră fusese bine fixată pe loc. Ascunsese un depozit de monede. În timp ce amurgul se strecură, se trezi în genunchi la un capăt al șanțului, cu o comoară uriașă încupată în mâini. În mare parte din argint, câteva agrafe minuscule de aur, deloc una recunoscută din experiența patetic limitată a lui Koryk - acesta era un tezaur de spirite, direct din legendele Seti. — *Sub orice piatră, băiete* ... — Da, curvele care l-au crescut aveau o mulțime de povești. Poate că întreaga amintire a fost doar una dintre acele povești. O poveste jalnică, dar...

Găsise o comoară, acesta era sensul ei. Ceva prețios, minunat, rar.

Și ce a făcut cu tezaurul lui de spirit?

L-a zdrobit. Fiecare ultima monedă. A dispărut și ce a mai rămas de arătat pentru asta?

Curvele sunt calde la atingere, dar își ascund sufletul într-un haz rece. Când te predai acelei lumi, știi că ești cu adevărat pierdut, în sfârșit ești... singur.

Totul este rece la atingere zilele astea. Tot. Și acum îmi petrec restul anilor dând vina pe fiecare monedă blestemata.

Dar nimeni nu se lasă păcălit. În afară de mine. Întotdeauna eu. Pentru totdeauna eu.

Tânjea să-și scoată sabia, să dispară în haosul nebun al luptei. Putea apoi să taie în două fiecare față de pe fiecare monedă, urlând că a făcut o diferență, că o viață nu era goală dacă era plină de detritus. Putea să țipe și să blesteme și să nu vadă nici măcar un singur prieten dușman. Justificând fiecare felie, fiecare biciuire de sânge. Cel puțin, a jurat el, va fi ultimul în picioare.

Zâmbetele spuneau că febra îl stricase. Poate că a avut. Poate că de acum înainte. Făcuse un lucru sigur: îi arătase adevărul singurătăţii. Și acel adevăr a fost înfipt în sufletul lui. L-a ascultat pe Fiddler vorbind la nesfârșit despre această așa-zisă familie de însoțitori și nu a crezut nimic din asta. Trădările urmăreau viitorul - îl simțea în oase. Urma o vreme când totul avea să se limpeziască, iar el putea să stea în fața lor tuturor și să vorbească cu voce tare cea mai deplină măsură a neîncrederii lui. *Suntem fiecare dintre noi singuri. Am fost mereu. Am terminat cu toate minciunile tale. Acum, salvați-vă. Așa cum intenționez să fac pentru mine.*

Nu a fost interesat de ultimele poziții. Adjunctul a cerut credință, loialitate. Ea a cerut sinceritate, oricât de brutală, cât de incriminatoare. Ea a cerut prea mult. În plus, nu le-a dat nimic în schimb, nu-i așa?

Koryk stătea în picioare, cu fața spre pământul pustiu în noaptea pustie, și se gândi să dezerteze.

Tot ce mi-au dat a fost o minciună, o trădare. Era tezaurul de spirite, vezi tu. Monedele acelea. Cineva le-a pus acolo ca să mă ademenească, să mă prindă în capcană. M-au otrăvit, nu vina mea, cum ar putea fi?

— Uită-te la el sub bolovanul ăla! Ai grijă, Koryk, jocul de acolo te va zdrobi!

Prea tarziu. *Toate monedele alea nenorocite m-au băgat. Nu poți umple mâinile unui băiat așa. Pur și simplu nu poți.*

A fost o amintire. Poate real, poate nu.

Curvele, doar fac cu ochiul.

Forma flexibilă a lui Skanarow s-a ondulat de umbre când cineva din afara cortului a trecut pe lângă purtand un felinar. Lumina care venea prin pânză era rece, dându-i formei adormite o nuanță mortală. Înfricoșat de viziune, Ruthan Gudd și-a întors privirea. Se ridică, mișcându-se încet pentru a o împiedica să se trezească.

Transpirația care îl învelise mai devreme se usca pe piele.

Nu avea niciun interes în a revedea cauza extremității sale - nu era vorba despre a face dragoste, știa Hood. Oricât de plăcută ar fi fost ea - cu acel zâmbet brusc al ei care ar putea topi munți de gheață - Skanarow nu avea în ea să-și trimită inima să tunete așa cum o făcuse nu cu mult timp în urmă. Îl putea încânta, îl putea fura departe de gândurile lui, de amintirile lui despre o viață sumbră și plină de evenimente; ea putea, în fulgerări strălucitoare, uluitoare, să-i redea viața.

Dar această noapte întunericul își deschisese floarea, cu un parfum care putea îngheța sufletul unui zeu. *Încă în viață, Greymane? L-ai simțit? Cred că oasele tale s-ar putea să putrezească în pământ chiar acum, vechi prietene, și totuși ai fi simțit asta.*

Draconus.

La dracu.

Se pieptănă prin mârâitul umed al bărbii.

Lumea s-a cutremurat. Bile de foc coborând, lumina teribilă umplând cerul. Pumnii bat lumea.

Aș fi vrut să-l fi văzut.

Dar și-a amintit de strigătul de moarte al lui Azath. Și-a amintit de copacii nodurși înghițiți de stâlpi de flăcări, de căldura amară a pământului prin care se zgâriase. Își amintea că se clătina liber sub un cer înnebunit de fum groaznic, fulgere și un potop de cenușă. Și-a amintit primul său gând, călărind acea suflare de libertate imposibilă.

Jacuruku, te-ai schimbat.

Unul a găsit loialitate în cele mai ciudate circumstanțe. Pocăință și recunoștință, brațele împletite, o clipă de exultare poftioasă confundată cu închinare. Privirea i se întoarse înapoi spre Skanarow. Umbrele și nuanța proastă dispăruseră. Ea a adormit, frumusețea în repaus. Inocența era atât de prețioasă. *Dar nu te gândi la mine cu dragoste, femeie. Nu-mi forța nici un moment de mărturisire, adevărul jurămintelor nesăbuite rostite cu o viață în urmă.*

Haideți să mai jucăm puțin timp acest joc al uitării fericite.

— E mai bine așa, Draconus.
— Acesta este imperiul lui Kallor, prietene. Nu te vei reconsidera?
Gândește-te din nou. Da, există asta. — Malul pare destul de primitor. Dacă mă ocup de treburile mele...
Zâmbise la asta.
Și i-am zâmbit înapoi.
Draconus s-a întors pe acel continent - i-am simțit pașii, acolo, în închisoarea mea aparent eternă. S-a întors să vadă singur nebunia lui Kallor.
Ai avut dreptate, Draconus. Ar fi trebuit să mă ocup de treburile mele. Odată.
Ma poti auzi acum? Draconus? Asculți?
M-am reconsiderat. În cele din urmă. Și așa îți dau asta. Găsește-mă și unul dintre noi va muri.

— Este vârtejul din blana câinelui.
Balm se uită cu privirea. 'Ce?'
Widdershins se încruntă. — Vrei această ghicire sau nu?
— Nu mai sunt atât de sigur.
Magul s-a uitat în jos la creatura uriașă pe care o ținea de gât, apoi a mârâit și a trimis-o în aer.
Deadsmell and Balm and Throatslitter au privit lucrul răsucindu-se inteligent în aer și reușind în ultima clipă posibil să aterizeze întins larg pe cele patru labe, după care, cu o mișcare din coada stufoasă, a zburat, dispărând în noapte.
— La fel ca o pisică blestemată, spuse Throatslitter.
— Nici măcar nu era un câine, spuse Deadsmell.
Widdershins ridică o mână în semn de demitere. „Câine, vulpe, care este diferența? Acum va trebui să găsesc altceva.
— Ce zici de o piele de oaie? întrebă Balm.
„Este în viață o piele de oaie? Nu. Nu va funcționa. Trebuie să respire.
— Pentru că respirația scapă vârtejele, spuse Balm, dând din cap. 'Înțeleg.'
Widdershins aruncă o privire neputincioasă asupra lui Deadsmell, care ridică din umeri și apoi spuse: „Toată chestia asta este o pierdere de timp. Fiecare văzător și ghicitor din întreaga lume blestemata are creierul zguduit chiar acum. Și-a atins cu grijă propriul gât. — Jur că am simțit mușcătura acelei săbii. La ce se gândea Hood? Este nebun. Toată chestia-'

— Nu contează Hood, se răsti Widdershins. — Nu el m-a făcut să-mi ud pantalonii?

Balm se uită cu ochi mari. 'Chiar ai? Zei de jos.

Throatslitter izbucni brusc în hohote de râs. Apoi s-a lăsat. — Îmi pare rău. Doar... bine, nu contează.

Widdershins scuipă pe pământ. — Nimic din toate astea nu e amuzant, Throatslitter. Nu înțelegi. Asta... *chestia aia.* Nu a apărut în cealaltă parte a lumii. A apărut *aici.* '

Balm a început, s-a uitat în jur. 'Unde? Adu-mi armura-cine-ce-'

— Relaxează-te, sergent, spuse Deadsmell. „Nu a vrut să spună „aici”, ca chiar aici. A vrut să spună ca... Wid, ce ai vrut să spui mai exact?

— Ce-i cu glumele? Ești la fel de rău ca Throatslitter. Nu știu de ce vorbesc cu vreunul dintre voi.

„Am vrut o divinație”, a spus Throatslitter. 'Mă răzgândesc. A fost o idee stupidă. Crezi că Fid se joacă cu Deck-ul chiar acum? Nicio sansa. Lasă, mă duc să mă culc. Nu că voi dormi. De fapt-'

Balm făcu un pas și lovi cu pumnul lui Widdershins. Bărbatul a căzut la grămadă.

Gâtul strigă din nou. 'Sergent! De ce ai făcut asta?'

Încruntat, Balm și-a frecat degetele. — A spus că nu va dormi. Acum doarme. Voi doi, trageți-l în cortul lui. E timpul să mă ocup de lucruri și asta fac. Odată ce l-ai ascuns, putem merge să-l găsim pe Ebron. Vom primi o divinație în seara asta dacă ne ucide.

— Am nevoie de mai mulţi caporali, anunţă Hellian pe cerul nopţii. Stătuse lângă vatră, privind în flăcări. Dar acum era pe spate, sub stelele care se învârteau. Lumea s-ar putea schimba într-o clipă. Cine a decis astfel de lucruri? — Unul nu este suficient. Ballsgird, acum ești caporal. Și tu, Probbly.

— Este poate.

— Nu, m-am hotărât.

— Și Balgrid.

— Aşa am spus. De îndată ce se termină cutremurul, vom ajunge direct la el. De cine îmi lipsește? Câți din echipa mea? Patru dintre voi, nu? Ultimul, acum e și caporal. Vreau patru caporali, să-mi iau ordinele.

— Ce ordine?

— Cei cu care vin. În primul rând, sunteți toți gărzile mele de corp - am terminat cu Skulldumb - țineți-l departe de mine.

— E convins că ești regal, sergent.
— Și eu sunt, Ify, așa că trebuie să faci ce spun eu. Unde caporalul meu original? Respirație sensibilă? Tu aici?'
— Da, sergent.
— Da, sergent.
— Nu mai pot să mă uit la mizeria asta. Du-mă la cortul meu, nu, renunță la asta, nu mă ajuta să mă ridic, idioților. Ia-mi picioarele. Frumos și încet acum, cine a pus pietre sub mine? Corperl Marble, curăță-le pietrele, vrei? Doamne, unde este cortul meu? Letheras?
— Căutăm, sergent, nu ai pus-o?
'Pe mine? Ești corperlul meu, asta a fost treaba ta.
— Stai, sergent. Odihnește-te aici, suntem la fel.
— Așa că ar trebui să mă gândesc. Abaterea datoriei. Dă-mi o ceară și un băț, cineva, trebuie să-ți scrie. Te aduc jos, la... la, uh, subcotern. Ce e bătaia asta?
— Lăsând miza jos, sergent. Nu de mult acum.
'Hei! Uită-te la chestiile astea verzi! In cer! Cine i-a pus acolo, scapă de ei!
— Aş vrea să pot, sergent.
— Acum ești un necurățător, pentru că nu asculti de unner. Orners. Vâsle. Ugerele. Stai așa.' S-a rostogolit pe o parte și i-a fost rău, dar într-un mod leneș. 'Comenzi. Hah. Hei, unde mă tragi? Nu am terminat acolo. Ceva e pe cer - l-am văzut - tăiat chiar peste acele verzi. L-ați văzut, corperls, vă simțiți? Aripi mari - am văzut... oh, orice. Cineva este în turbulențe, dar nu sunt eu. Verificați cortul ăla acum, nu sunt permise păianjeni, stele stupide, cum au intrat aici?

Gesler a apropiat lanterna. — Uită-te la asta, vrei? Unul dintre șobolanii lui Bottle a făcut asta, pun pariu. Mestecat chiar prin cureaua blestemata de Hood. Dacă îl prind, îi voi răsuci capul minuscul imediat.
— Şobolanul sau sticla? întrebă Stormy.
'Fie. Ambii. Știam că atârna amuzant, pe un umăr...
— Da, spuse Stormy, arătai ridicol. Deformat. Ca și cum un recrut verde nu și-a dat seama cum să poarte praștia.
Gesler se uită cu privirea la caporalul său. — Și n-ai spus nimic toată ziua – un prieten care ești. Ce se întâmplă dacă mi s-a întins muci pe jumătate de față – doar ai de gând să stai acolo?
— Contați pe asta, spuse Stormy, presupunând că pot să rămân sincer.

Data viitoare când te văd cu părul de coajă atârnând de la capătul tău din spate, nu spun nimic.

— Plătește să verific de două ori, am învățat atâtea. Crezi că ar trebui să găsim Flashwit? E cu mult întârziere.

— Trimite Mayfly și Shortnose.

— Nu poți vorbi serios.

Gesler făcu o pauză pentru a smulge cureaua mestecată. 'Huh. Dreapta. Pleacă, atunci.

— Sigur nu ai nevoie de ajutor acolo?

— Nu, ai făcut deja prea multe.

— Doar atât. Sunt tot epuizat, Ges. Sunt prea bătrân să mărșăluiesc așa cum defilăm noi acum. Voi merge pe genunchi împodobiți dacă asta va dura mult mai mult.

— Se potrivește astfel înălțimea ta intelectuală. Știi care este problema ta, Stormy? Te-ai încurcat.

Uriașul Falari pufni. — Ges, tocmai am văzut vreo sută de magi de echipă ieșind din linie, curgând în toate direcțiile, cu ochii rostogolindu-se în cranii, lovind cu piciorul și gâzâind. Iar Magul nostru înfricoșător s-a clatinat ca un bețiv al naibii și aproape că și-a luat creierul pe marginea unui vagon. Fid și-a pierdut ultimele cinci mese.

— Nimic din toate astea nu are nimic de-a face cu ca tu să spui că cineva ne spionează, Stormy.

— Îți spun doar ce simt, asta-i tot. Ca o mâncărime între omoplați, știi de ce fel. Și sa înrăutățit doar de când orice s-a întâmplat... s-a întâmplat.

„Fid a spus că doar îți imaginezi lucruri...”

— Nu, nu a făcut-o. N-a spus nimic – nici măcar nu mi-a întâlnit ochii – ai văzut că erai acolo.

— Ei bine, poate că n-a spus nimic, dar atunci nu a trebuit să facă asta.

— Am avut vise ciudate, Ges.

'Asa de?'

— Lucruri care cad din cer. Mă uit în sus și sunt chiar sub ea și nu am cum să scap. Nu pot alerga suficient de departe sau suficient de repede, nu pot face nimic, decât să privesc cum se lasă peste mine. S-a aplecat în față și și-a plesnit mâna pe pământ, făcându-l pe Gesler să sară. 'Ca asta. Ai crede că m-aș trezi atunci. Dar eu nu. Stau întins acolo, zdrobit, simțind toată această greutate. Nu pot mișca niciun mușchi, nici măcar nu pot respira.

Gesler și-a aruncat hamul și hamul. — Ridică-te, Stormy, vii cu mine.

'Unde?'

— Mergi, caporale, este un ordin.

Gesler l-a condus pe Stormy prin tabără, trecând pe lângă focuri de gătit cu cercurile lor îngrămădite și mormăitoare de soldați. Au trecut prin stația tăietorilor, unde vindecătorii obosiți au lucrat la soldații care sufereau de vezicule la picioare, entorse la glezne și altele, și apoi au ieșit pe lângă primul dintre curele de cai. În față se aflau un trio de vagoane încărcate, o trăsură supradimensionată și vreo cincisprezece corturi.

strigă Gesler când se apropiau. — Un gard viu?

O siluetă a trecut la un capăt al trăsurii și s-a apropiat. — Gesler? Îi părăsiți pe Bonehunters? Veniți să vă alăturați celor de la Bridgeburners? Băieți deștepți, legenda e chiar aici și nicăieri altundeva. I-am făcut pe acești soldați să pășească deștepți, dar s-ar descurca cu învățarea ta și asta este un fapt.

— Destul de gunoi, spuse Gesler. — Unde sunt cele două frumuseți ale tale?

— O, Gesler, sunt bătuți, sinceri...

— Trezește-i, amândoi. Stormy aici are nevoie.

— Ai nevoie, vrei să spui...

— Nu, amândoi pentru el. Până să vin să-mi iau caporalul, vreau frânghia acestui bărbat atât de întinsă încât să i se încurce în jurul gleznelor. Vreau să văd beatitudine zdrobită în ochii lui albaștri și părul negru și creț din barbă. Spune-le dragilor că voi plăti trei ori prețul curent.

— Bine, doar tu trebuie să iei în considerare ce am spus. Despre dezertare, vreau să spun.

— Infracțiune capitală, Hedge.

— Transfer neoficial, atunci.

— Keneb nu i-ar permite niciodată.

— Bine, atunci mărșăluiește cu echipele mele timp de o săptămână și ceva, alături de genul, nu? Dă-le sfaturi și chestii...

'Sfat?' Gesler pufni. 'Precum ce? „Nu muriți, soldați.” „Primul indiciu de necaz, pune-ți cureaua și curea.” „Arma ta este lucrul legat de pânza ta.” Cum e?'

'Este perfect!'

— Hedge, pe numele lui Hood, ce cauți aici?

Sapatorul aruncă o privire în jur, apoi îl apucă pe Stormy de un braț. — Vezi acele corturi, alea mari de acolo? Haide, caporale, spune-le fetelor că este un ordin special.

Stormy se încruntă spre Gesler, care se încruntă înapoi.

„Nu m-am rostogolit niciodată cu femei adevărate grase înainte...”

— Nimic asemănător, spuse Hedge. „Ia unul sub tine și unul peste tine și toate sunt perne. Haide, Stormy, eu și Ges trebuie să vorbim.

— Perne, nu?

— Da. Perne calde frumoase. Pășește inteligent acum, caporale. Poftim.

În timp ce Falari se îndepărta, Hedge se uită din nou suspicios în jur, apoi îi făcu semn lui Gesler să-l urmeze.

— Bottle folosește lilieci, mormăi Hedge în timp ce se îndepărtau de lumina focului. — Aproape că și-a înghețat unul dintre șobolanii lui, înțelegi, așa că acum a devenit mai mângâiat.

— Ce-ai de gând să-l facă atât de curios, Hedge?

'Nimic. Sincer.'

— Doamne de jos, ești un mincinos rău.

— Doar vine din faptul că ai fost o legendă, Ges, toată acea îndoială și spionaj. Te-ai obișnuit, așa că măsurile de precauție, devin naturale acum. În regulă, asta va merge.

Trecuseră vreo duzină de pași pe lângă trăsura împodobită, afară dincolo de strălucirile slabe de la foc, apoi Hedge îl condusese într-un cerc de pietre joase despre care Gesler presupunea că era un vechi inel de tipi. Acum stăteau în ea.

— Bottle ar putea folosi orice aici, Hedge...

— Nu, nu poate. L-am pus pe magul companiei mele să sigileze acest cerc. Facem asta în fiecare seară, pentru întâlnirile de personal.'

'Al tau ce?'

— Eu, sergenții mei, caporalii și Bavedict. Rapoarte zilnice, nu? Pentru a rămâne la curent cu lucrurile.

'Ce lucruri?'

— Lucruri. Ascultă, ai auzit încă ceva despre ce sa întâmplat mai devreme?

Gesler a ridicat din umeri. 'Niste. Era o poartă și cineva a trecut prin ea. Cineva împuțit de putere.

Hedge dădea din cap și apoi îl schimbă în clătinare din cap. — Nu-i nimic, așa că au apărut niște urât, asta înseamnă că este aici, în lumea reală. Oricine aici, în lumea reală, poate muri din cauza unui dinte putred al naibii, sau a unui cuțit, sau orice altceva. Nu tremur în cizme și, dacă va trebui, voi sărut un punct de ceartă și voi șopti numele prostului. Un șurub în ochi poate strica chiar și ziua unui

zeu. Nu, ceea ce contează cu adevărat este ce s-a întâmplat *înainte* să apară.

'Continua.'

— Sunt Hood.

'Ce spui despre el? O, bine, tu și el sunteți cei mai buni prieteni în ziua de azi – sau dușmani înverșunați – cum vă duce să vă întoarceți, oricum?

— Probabil că nu e bine, dar nu mai contează. Am castigat.'

— Ce ai câștigat?

'Am castigat! Grapatorul a plecat și a fost ucis! Zeul Morții a murit! Capul tăiat imediat! O carcasă, dar fără zâmbet, un slăbitor pe deal, o rostogolire, o clătinare și o clipire, un mușcător de gură, un suport de pălărie...

— Stai, Hedge! Ce-cine-dar asta nu are sens! Cum-'

'Nu știu și nu-mi pasă! Detalii? Ghemuiește-te și rahat pe ei! Hood a murit! Plecat!'

— Dar atunci, cine preia tronul?

— Nimeni și toată lumea!

Mâna dreaptă a lui Gesler tresări. Doamne, cât a vrut să-l lovească pe acest prost care rânjește! Dar nasul acela văzuse deja câteva zeci de rupturi – se îndoia că Hedge avea să observe. — La ce, spuse el cu grijă, vrei să spui, Hedge?

— Adică, există un întreg echipaj de ei. Ținând poarta. Nu sa scuturat încă nimic. Totul este neclar. Dar un lucru îți pot spune - și poți să-l întrebi pe Fid dacă vrei - nu va spune altceva decât dacă te minte. Un lucru, Ges. le *simt* . Îl simt . '

Gesler se uită la ochii strălucitori ai bărbatului. 'OMS?'

— Arzătorii de poduri căzuți, Ges. Și da, Whiskyjack. Este el - aș cunoaște privirea aceea acrișă oriunde, indiferent cât de întuneric este în jurul lui. Este călare pe un cal. E la Poartă, Gesler.

'Aștepta. Cine a trecut *?*

— Nu, nu contează asta. Acela nu are un gând care să nu fie de zece mii de ani fără atingere. Poartă diferită, oricum. Vorbesc despre Whiskyjack. Du-te și mor, Ges, și pe cine ai prefera să întâlnești la Poartă? Hood sau Whiskyjack?

— Atunci de ce nu ți-ai tăiat gâtul, dacă ești atât de entuziasmat de toate acestea?

Hedge se încruntă. — Niciun motiv să fii nervos. Am fost un sapator, amintește-ți. Sapitorii înțeleg importanța răbdării.

Gesler își îneca un râs. Din corturi cineva a strigat. Nu putea spune cine.

— Râzi cât vrei. Vei fi destul de recunoscător când îți vei rostogoli capul spre poarta aceea.

— Credeam că urăști să te închini pe cineva, Hedge.

— Acesta este diferit.

'Daca spui tu. Acum, altceva ai vrut să-mi spui?

— Nimic de care ți-ar păsa oricum. Totuși, puteți preda monedele acum. Tripla rata curentă, nu? Sapă, Ges, se face târziu.

Comandantul Brys și-a pus mantia și a prins clema de la piept. — Trec prin tabără înainte de a mă instala, Atri-Ceda. Alăturați-vă, dacă vă rog.

— Onorat, prințul meu.

El a ieşit din cortul de comandă, iar ea a urmat-o. Au pornit spre cel mai apropiat rând de corturi ale legionarilor.
— Pur și simplu, titlul ăsta nu va sta confortabil, Atri-Ceda, spuse el după o clipă. „Comandantul” sau „domnule” va fi bine. De fapt, când suntem doar noi doi, „Brys” '.

Se întrebă dacă i-a surprins gâfâitul slab sau dacă a observat clătinarea momentană a genunchilor ei în timp ce se deplasa alături de el.

— Presupunând, continuă el, că îmi vei permite să-ți spun Aranict.

'Desigur domnule.' Ea a ezitat, l-a simțit așteptând, apoi a spus: — Brys. A urmat un val de amețeală, de parcă ar fi băut un pahar de coniac. Mintea ei se învârti sălbatic pentru o clipă și trase adânc aer în piept pentru a se calma.

Asta a fost ridicol. Jenant. enervant. Îi dorea să aprindă un fumător, dar probabil că asta ar încălca protocolul.

— În largul meu, Aranict.

— Domnule?

'Relaxa. Te rog, începi să mă surprinzi. Eu nu mușc.

Încercați sfarcul potrivit. Doamne, taci, femeie. — Îmi pare rău.

— Speram că șederea ta cu Înaltul Mag Malazan te-ar fi putut calma.

— A, domnule. Adică, sunt mai bine.

— Nu mai leșin?

'Nu. Ei bine, aproape o dată.

'Ce s-a întâmplat?'

— La sfârșitul zilei, am făcut greșeala de a fi în cortul lui când și-a scos cizmele.

'Ah.' Și apoi i-a aruncat o privire surprinsă, cu chipul luminându-se într-un zâmbet brusc. — Amintește-mi să te trimit înainte să fac la fel.

— Oh, domnule, sunt sigur că nu... uh, adică nu este la fel...

Dar el râdea. Ea a văzut soldați în jurul focurilor de tabără întorcându-se, uitându-se la ei doi. Ea a văzut câteva glume mormăiate și au fost rânjete și încuviințări din cap. Fața ei ardea fierbinte ca cărbunii.

„Aranict, te asigur, după o zi de marș rapid, așa cum am trăit de la aterizare, șosetele mele ar putea uimi un cal. Niciunul dintre noi nu este diferit în astfel de chestiuni.

— Pentru că alegi să mărșăluiești alături de soldații tăi, Brys. Când ai putea să călări sau chiar să stai într-una dintre marile trăsuri și nimeni nu s-ar gândi rău de tine...

— Ai greşi în asta, Aranict. Oh, s-ar putea să nu pară altfel, în exterior, salutând la fel de inteligent ca întotdeauna și toate celelalte. Sigur să urmez fiecare ordin pe care îl dau, da. Dar undeva, în adâncul fiecăruia dintre ei, există o piatră a loialității - când vine vorba de cei mai mulți dintre cei care le dau ordine, acea piatră rămâne netedă și nimic nu se lipește, totul se spală. Și așa ar fi și cu mine, dacă aș lua orice altă cale decât cea pe care se află ei. Dar, vezi tu, poate veni un moment când trebuie să cer soldaților mei ceva... imposibil. Dacă piatra era încă netedă – dacă nu ar avea numele meu sculptat adânc în ea – aș putea să le pierd.

— Domnule, nu s-ar revolta niciodată...

— Nu ca atare. Dar cerând imposibilul, mi-aș dori ca ei să reușească să-l realizeze. Imposibilul nu este același lucru cu trimiterea lor la moarte. Asta n-aș face niciodată. Dar dacă trebuie să cer mai mult de la ei decât orice comandant are dreptul de a cere soldaților săi, atunci trebuie să fiu cu ei și să fiu văzut că sunt cu ei.

— În seara asta, continuă el, tu trebuie să devii din nou Atri-Ceda al meu pentru o vreme, iar eu comandantul tău. Când vorbim cu soldații noștri. Când îi întrebăm cum s-au descurcat în această zi. Când ne străduim să răspundem la întrebările și preocupările lor, cât de bine putem.' Făcu o pauză, pașii lui încetinind. Se aflau într-un loc de întuneric relativ între două focuri de bucătărie. — Mai ales în noaptea asta, spuse el, cu tonul scăzut. — Ei sunt zguduiţi din cauza nefericirii care îi loveşte pe magii Malazan.

— Da, comandante. Am înțeles. De fapt, Înaltul Mag Delat s-a întrebat, mai degrabă, m-a întrebat. Despre tine.

Am spus că s-ar putea să pari... diferit acum... domnule.

— Şi ce-i vei spune, la următoarea întâlnire?

— Nu... nu sunt sigur, domnule. Aşa cred. Poate...'

— Este un om deştept, spuse Brys. — În seara asta, Aranict, m-am simţit de parcă... ei bine, de parcă m-aş fi trezit, am ieşit dintr-un loc întunecat şi rece. Un loc pe care l-am crezut că este lumea reală, lumea cinstită - răceala, credeam eu, era pur şi simplu ceea ce nu observasem niciodată până atunci - înainte de moartea şi învierea mea, vreau să spun. Dar înţeleg, acum, că frigul şi întunericul erau în mine, atingerea morţii asupra sufletului meu.

Ea se uită la el, adorând, cu ochii strălucitori. — Şi acum a dispărut, domnule?

Zâmbetul lui revenind era tot răspunsul de care avea nevoie.

— Acum, Atri-Ceda, hai să vorbim cu soldaţii noştri.

— Sculpând piatra, domnule.

'Doar asta.'

Nu trebuie să-ţi faci griji pentru a mea. Sunt a ta. Piatra aia, toata e topita, remodelata- Errant salveaza-ma, are fata ta acum. Ah, şi despre acea muşcătură...

În timp ce păşiră în lumina focului, Brys se uită întâmplător la Atri-Ceda lui, iar ceea ce văzu în expresia ei - repede acoperită, dar nu suficient de repede - aproape i-a tăiat răsuflarea.

Foame lascivă, un zâmbet pe jumătate pe buze, o fantezie prinsă în flăcările reflectorizante din ochii ei. Pentru o clipă, a rămas fără cuvinte şi nu a putut decât să zâmbească în timp ce soldaţii s-au întors şi şi-au exprimat bun venit din inimă.

Aranict. Eram cu adevărat pe jumătate mort înăuntru, pentru că am ratat atât de mult ceea ce acum este atât de evident. Întrebarea este acum, ce să fac în privinţa asta? Despre tine?

Privirea aceea, era un întuneric pe ea - nu rece aşa cum am găsit-o în mine însumi - ci fierbinte ca un jar aprins. Este de mirare că te văd atât de des stând în vârtejele de fum?

Atri-Ceda, ce să fac?

Dar ştia că nu va avea niciun răspuns la acea întrebare, nu până când nu îşi cunoaşte propriile sentimente. Totul părea atât de nou, atât de ciudat, atât de nefamiliar. Dintr-o dată – şi el a simţit schimbarea cu o zdruncinare zdrobitoare – ea era cea care stătea atât de stăpânită şi

mulțumită în viziunile propriei ei lumi interioare – orice s-ar fi întâmplat să fie acestea – în timp ce el stătea stângaci lângă ea, tulburat, uluit.

Ridicol. Pune-o deoparte pentru mai târziu, Brys.

Afacerea asta de soldat era din ce în ce mai ușoară, a decis Sunrise. A mărșăluit din plin, și a mărșăluit repede, dar tălpile picioarelor i se întăriseră, își recuperase vântul și nici măcar purtarea armurii, scutului și armelor nu se mai dovedea atât de greu. Și-au găsit chiar timp pentru niște exersare cu sabia. *Rață și înjunghie, rață și înjunghi, ține scutul sus, soldat! Țineți linia - nimeni nu se întrerupe în Bridgeburners. Te ridici și iei șocul și apoi faci un pas înainte. Stai, ia, pas-e ca și cum ai tăia o pădure, soldați, copac cu copac. Rață și înjunghie!*

Bineînțeles, nu am putut să nu fie un pic o provocare, să trăim la înălțimea legendei care a fost Bridgeburners, dar apoi au avut ei înșiși unul adevărat, cu ochi ascuțiți și severi, și asta i-a ținut pe toți să încerce și să încerce. greu. Standarde înalte, da, cele mai înalte.

Bridgeburners câștigaseră singuri campania Blackdog. A trimis Garda Crimson și legiunile Mott și Genabarii în retragere. Locuit cu piciorul în porțile din față a 12 orașe, de la Nathilog la One Eye Cat. Și înainte de asta, au cucerit toate cele șapte orașe. Nu auzise niciodată de niciunul dintre aceste locuri, dar îi plăceau numele. Șapte orașe suna simplu și evident. Locul are șapte orașe? Numiți-i șapte orașe. Gândire dreaptă, asta a fost. Și toate acele chestii de Genabackan, ei bine, acele nume erau uimitoare și exotice. Orașe numite Pale și Greydog, Lalele și Bulge. Și apoi erau fiarele minunate din acele țări îndepărtate. Libelule suficient de mari pentru a călăre-imaginați-vă șuierând printre nori, privind de sus la tot! Văzând cât de frumos era totul și apoi aruncând sute de bombe peste el.

Și Bridgeburners făcuseră toate astea și, mai important, încă nu terminaseră. Urmau mai multe aventuri. Glorii și apărări eroice, monștri pe cer și deșerturi inundate și fantome cu săbii ascuțite și războinici făcuți din praf. Moranth și Barghast și Tiste Andii și Jaghut tirani și toate celelalte.

Sunrise abia aștepta, abia aștepta să ajungă la chestiile legendare. Pentru asta era menit, spre ce se îndrepta toată viața lui - de parcă ar fi așteptat doar sosirea acestor soldați străini. Să-l mături și să-l ducă cu el și acum era unul dintre ei. Și știa că ceilalți simțeau la fel. *Acum*

suntem Bridgeburners. Se vor uita la noi când lucrurile vor deveni disperate, prea disperate pentru ca ceilalți să le poată descurca. Vom merge înainte, cu scuturile încuiate, cu fețele reci și cu inimile de fier. Vom dovedi că suntem demni de legendă.

Așteptați și vedeți, doar așteptați și vedeți.

Două femei stăteau departe de incendii, așteptând o a treia.

Nu era nimic sigur în asta. De fapt, și-a amintit Sinter, aproape că garanta probleme. Nu a existat prea multă fraternitate printre Dal Honese. Nu există nici o frățietate, veniți la asta. Triburile sunt lăsate în urmă, și cu ele legături de sânge, vrăjitori și toate celelalte. Așa ar trebui să fie și de cele mai multe ori s-au ținut de asta, deoarece a proceda altfel ar putea distruge o companie. Echipa este noua rudă, compania este tribul, armata e poporul - regatul, imperiul blestemat. *Ce ești, soldat?*

Marine, a patra echipă, a treia companie, Bonehunters, domnule.

Nu Dal Honese?

Nu, domnule.

Malazan?

Nu, domnule. Vânători de oase, domnule.

Acum, dacă ar fi crezut toate astea - acolo, în acel lucru dur și noduros din centrul ființei ei. Faceți un pas, da, și marcați-l cu toate atitudinile potrivite. Diligență, disciplină, loialitate. Nu clipi la orice ordin al naibii dat, oricât de prost sau inutil. Tribul a trăit pentru a se menține în viață, iar a se menține în viață însemna să se asigure că totul era în ordine și să funcționeze așa cum ar trebui. Avea sens pentru ea. Și era destul de demn în care să crezi, mai ales când nu era nimic altceva la vedere care să arate mai bine.

Deci, ar fi vrut să creadă. Pentru ea și pentru sora ei capricioasă și fugară. Suficient de stabil pentru amândoi, da. Kisswhere avea să rătăcească - ea era așa, era în natura ei. Oameni ca ea aveau nevoie de rude înțelegătoare, genul de rude care să intervină, să curețe și să corecteze ceea ce trebuia să fie corectat. Și Sinter ținuse mereu acel rol. *Sărut unde se apleacă, eu rămân ferm. Ea se strecoară, eu umplu golul. Ea face mizerie, fac curat și pun bine. Ea dezamăgește oamenii, eu îi iau înapoi.*

Uneori, totuși, ea se simțea cu strictețe de a fi mereu de încredere, solidă și practică. De a fi atât de *capabil.* O singură dată, Kisswhere putea să ia mantia lui Sinter și să

se țină tare, iar Sinter ar putea să o strângă pe a surorii ei și să iasă și să se joace. Fură soți, părăsește îndrăgostiți, semnează, trage. De ce nu? De ce a trebuit să se așeze toată așteptarea pe umerii ei, de fiecare dată?

Ea își dădu seama, încă aștepta să înceapă să trăiască.

Badan Gruk a vrut-o, a iubit-o. Dar ea... nu știa. Dacă voia să fie iubită sau chiar urmărită. A jucat-o, da, de parcă totul ar fi fost real. Chiar și-a petrecut timp spunându-și că așa arăta. Dar adevărul era că ea nu știa ce simțea, nici despre el, nici despre nimic. Și nu asta era adevărata glumă în toate astea? Toată lumea o vedea ca pe o persoană atât de capabilă și în tot acest timp ea se întreba: *capabilă de ce? Voi afla vreodată?*

Când e rândul meu?

Habar n-avea ce face această armata și asta o speria. Nu că și-ar dezvălui vreodată adevăratele sentimente. Sinter a văzut cum ceilalți se bazau pe ea. Chiar și ceilalți sergenți. Cu atenție, Badan Gruk, chiar și nebunul acela cu ochi de vacă, Urb. Nu, trebuia să continue să joace rolul soldatului lipsit de imaginație, mușcându-și limba și cu privirea aceea solidă din ochi, nici măcar o dată clătind, nici măcar o clipă să dezvăluie furtuna nebună din capul ei.

Avea nevoie de ajutor. Mergeau în întuneric, într-un viitor profund necunoscut, cu excepția adevărului simplu și crud că, la un moment dat, toți își vor scoate armele, toți aveau să se confrunte cu un inamic care își caută anihilarea. Li s-ar spune să lupte, să ucidă. *Dar vom face? Putem? Dacă ne-ați putea arăta o cauză, Adjunct. Un motiv, doar o mână de valoare, am face cum cereți. Știu că am face-o.*

Ea a aruncat o privire spre sora ei. Kisswhere stătea în picioare, cu un zâmbet slab pe buze pentru a marca orice pace interioară și satisfacție pe care o găsise atât de ușor de răsfățat, cu ochii pe stelele încețoșate de pe cerul nordic. Răbdarea amuzată și promisiunea de derizoriu: aceasta era expresia ei cea mai favorită, acolo pe acele trăsături înșelător de dulci și inocente. Da, era uluitoare prin frumusețea și farmecul ei natural, și exista acea margine sălbatică – lipicioasă ca mierea – care i-a atras atât de mult pe bărbații ei altfel rezonabili. Ea a înghețat vieți și iubiri în chihlimbar, iar tezaurul ei era într-adevăr vast.

As putea sa fiu ca ea? Aș putea trăi ca ea? Uită-te la jumătate de zâmbet. Atat de multumit. Doamne, ce vreau...

Trebuia să existe o cale de ieșire din asta, iar sora ei ar fi bine să o găsească curând. Altfel, Kisswhere se temea că va înnebuni. Ea se alăturase pușcăriilor marini Malazan, de dragul lui Hood, nu vreo armată de renegați care mărșăluise în fundul unui blestemat de zeu. Se alăturase știind că le putea da totul înapoi odată ce plictiseala va forța situația. Ei bine, nu că ar fi lăsat-o fericiți să plece, desigur, dar să dispară nu a fost atât de greu, nu într-un tărâm civilizat precum Imperiul Malazan. Atâția oameni, atâtea locuri în care să mergi, atâtea vieți posibile de asumat. Și chiar și în armată, cui îi păsa cu adevărat care față era care sub buza cârmei? Poate fi oricine, atâta timp cât au primit ordine și ar putea mărșălui în pas.

S-ar fi putut adormi într-o postare blândă. În Unta, sau Li Heng, sau Quon însuși. Chiar și Genabackis ar fi fost bine. Dacă sora ei nu și-ar fi băgat nasul în lucruri. Întotdeauna încercând să preia conducerea, pășind constant în calea lui Kisswhere și provocând durere. A complica totul și asta fusese întotdeauna problema. Dar Sinter încă nu-și dăduse seama – Kisswhere alergase la pușcași marini pentru a scăpa de interferența enervantă a surorii ei în viața ei. Printre alte lucruri.

Dar ea a urmat, nu-i așa? Ea a urmat și Badan Gruk la fel. Nu este alegerea mea, nu este deloc vina mea. Nu sunt responsabil pentru ei - toți sunt mari, nu-i așa?

Deci, dacă vreau să dezert acum, înainte de a merge într-un loc unde nu pot, ei bine, asta e treaba mea, nu-i așa?

Dar acum Sinter o târase afară din focul confortabil și iată-le, așteptând unul dintre soldații lui Urb și despre ce era vorba, oricum, cu toate astea?

Alergare. Asta e, în sfârșit? Sper că da, soră. Sper că în sfârșit ți-ai venit în fire. De data asta, sunt cu tine.

Dar de ce această femeie pe care abia o cunoaștem? De ce nu Badan Gruk?

Trebuie să ieșim și acum. Trebuie să ies afară. Și nu am nevoie de ajutorul nimănui ca să o fac. Păstrați-vă cu un comerciant D'ras. Ușor, nimic. Doi dintre noi am putea face asta, chiar și trei. Dar patru? Acum e o întindere. Este logistică, soră, simplu și simplu. Genul care vă place atât de mult. Simplu. Prea mulți și vom fi prinși. Îl vei dori și pe Badan. Și patru sunt prea multe.

Ea ar aștepta, totuși. Ar vedea ce avea în vedere Sinter aici, cu această întâlnire. Ar putea lucra la Sinter mai târziu, dar nimic direct, din moment ce nu a funcționat

niciodată. Sinter era încăpăţânat. Putea să sape mai adânc decât oricine știa Kisswhere. Nu, Kisswhere ar trebui să se răsucească cu atenție, astfel încât decizia, când a mers în cele din urmă pe drumul cel bun, să pară că vine chiar de la Sinter.

Nu a fost ușor, dar atunci Kisswhere avusese o viață întreagă de practică. Ea știa că o poate face.

Sinter mormăi încet și se întoarse pentru a vedea o siluetă apropiindu-se din tabără. Solduri legănate și peste tot o mulțime de ceea ce le plăcea bărbaților. O Dal Honese cu siguranță, motiv pentru care Sinter o invitase în primul rând. Dar de când au fost de acord trei femei Dal Honese despre ceva?

Nebunie. Sinter, asta nu va funcționa. Îți amintești istoriile. Noi, femeile, suntem cei care începem cele mai multe războaie. A lua în capcană bărbații nepotriviți, a-i folosi, a-i umili. Aruncându-se unul împotriva celuilalt. Răzbunarea sângelui în șoaptă sub blănuri noaptea. Un comentariu viclean aici, o privire acolo. Suntem la conducere de mult timp, noi, femeile din Dal Hon, și nu suntem decât necazuri.

Masan Gilani era dintr-un trib din savană. Era înaltă, ceea ce făcea forma ei curbată cu atât mai intimidantă. Avea aspectul unei femei care era prea mult pentru orice bărbat și, dacă un bărbat o obține, și-ar petrece toată viața convins că nu o va putea ține niciodată. Era un monstru al senzualității și, dacă ar fi rămas în tribul ei, toată jumătatea de nord a Dal Hon s-ar fi aflat până acum în mijlocul unui război civil de zeci de ani. *Fiecare zeu Dal Honese și spirit de noroi s-au aruncat în acesta, nu-i așa? Ea are bucăți din toate.*

Și aici am crezut că sunt periculos.

— Sinter, spuse ea pe sub răsuflarea ei, ţi-ai pierdut minţile.

Sora ei a auzit-o. — Acesta este mult înăuntru, Kiss, mult mai departe decât oricine știm.

— Ce-i cu asta?

Sinter nu răspunse. Masan Gilani se apropiase prea mult pentru orice schimb acum, oricât de mut.

Ochii ei alungiți trecură între surori, curioși și apoi amuzați.

Căţea. O urăsc deja.

— Sudici, spuse ea. — Întotdeauna mi-au plăcut sudiştii. Transpirația ta miroase a junglă. Și niciodată nu ești la fel de strâns și stângaci ca noi, nordicii. Știai că

trebuie să-mi comand toate armurile și hainele în mod special, nu mă potrivesc nicăieri, cu excepția, poate, printre Fenn și asta nu e bine pentru că sunt dispăruți.

Kisswhere pufni. „Nu ești așa de mare”, și apoi și-a întors privirea, în timp ce și-a dat seama cât de meschin suna asta.

Dar zâmbetul lui Gilani pur și simplu se lărgise. — Singura problemă reală cu voi, sudiştii, este că abia dacă sunteţi accesibili călare. Nu m-aș baza pe tine să călărești mai tare ca mine, niciodată. Așa că e bine că sunteți pușcași. Eu, aș putea fi oricare și sincer să fiu, aș fi sărit peste cercetași cu mult timp în urmă...

— Deci de ce nu ai făcut-o? a întrebat Kisswhere.

Ea a ridicat din umeri. — Cercetașia este plictisitoare. În plus, nu mă interesează să fiu mereu cel care dă vești proaste.

— Te aștepți la vești proaste?

'Mereu.' Și dinții ei străluceau.

Kisswhere se întoarse. Ea a terminat cu această conversație. Sinter a fost binevenit.

— Deci, spuse Masan Gilani după o clipă, sergent Sinter. Zvonurile spun că ești un natural, un talent. Spune-mi dacă este adevărat sau nu, pentru că este singurul lucru care m-a adus aici – șansa ca tu să fii, vreau să spun. Dacă nu ești, atunci această întâlnire s-a încheiat.

'Ascult-o!' Kisswhere rânji. — Împărăteasa comandă!

Masan clipi. 'Ești încă aici? Credeam că te-ai dus să culegi flori.

Kisswhere întinse mâna după cuțitul ei, dar mâna lui Sinter s-a rupt și s-a închis pe încheietura ei. Sâsâind, Kisswhere a cedat, dar ochii ei au rămas ațintiți asupra lui Gilani.

— Oh, totul este atâţ de amuzant pentru tine, nu-i așa?

— Sărut unde, da? Asta e numele tău? Voi spune asta o dată. Nu știu ce are atât de înfuriat armătura din pantalonii tăi, pentru că din câte știu eu nu am făcut niciodată nimic ca să te încrucișez. Nu-mi lasă de ales decât să presupun că este doar un fel de fanatism bizar - ce s-a întâmplat, să-mi pierd un iubit în favoarea unui nordic sălciuit? Ei bine, nu am fost eu. Deci, de ce să nu renunți la hackles? Iată, va ajuta asta? Și ea a scos un burduf de vin Dal Honese. — Nu struguri sălbatici din patria noastră, vai...

— Nu e pisul acela de orez de la Lether, nu?

'Nu. Este Bluerose – o bere andiiană, inițial, sau așa a susținut comerciantul. Ea a ridicat din umeri și a întins

pielea. — Este destul de potabil.
Kisswhere a acceptat pielea. Ea cunoștea uverturi când au sosit și știa că Masan îi dăduse un drum fără prea multă rănire a mândriei ei, așa că ar fi o prostie să nu ia calea aceea. Ea smulse dopul de gumă și luă o gură. A înghițit și apoi a gâfâit. — E bine, spuse ea cu o voce brusc răgușită.
Sinter a vorbit în cele din urmă: „Ghearele tuturor s-au retras? Bun. Masan, vrei să știi dacă sunt un talent. Ei bine, nu în felul vrăjitoarelor Dal Honese. Dar am ceva, presupun.
'În regulă. Deci, ce vă spune acel „ceva”?
Sinter ezită, apoi întinse mâna să intercepteze burduful. A luat două injecții adânci. — Da, tu ești un nordic și noi nu, dar toți suntem încă Dal Honese. Așa că ne înțelegem, iar când spun că o să-ți dau ceva, nu trebuie să adaug că mă aștept ceva înapoi.
Masan Gilani a râs, dar nu a fost un râs batjocoritor. Nu chiar. — Tocmai ai făcut-o.
— Ai fost soldat mai mult decât noi, a replicat Sinter, așa că doar îți reaminteam modurile pe care poate le-ai uitat sau cel puțin pe care nu le-ai folosit de ceva vreme.
'Continua atunci.'
„Îmi dau seama că lucruri pe cale să se întâmple, sau poate s-ar putea întâmpla – dacă nu facem ceva pentru a ne asigura că nu se întâmplă”.
— Ești un văzător.
Dar Sinter clătină din cap. — Nu chiar atât de clar.
— Ce e pe cale să ni se întâmple, sergent?
Suntem pe cale să fim abandonați.
Kisswhere s-a alăturat lui Masan Gilani cu privire la Sinter cu alarmă. Ce au fost toate astea? — Soră, spuse ea, ce înseamnă asta? Abandonat? De cine? Te referi doar la noi? Sau vânătorii de oase?
— Da, răspunse Sinter. — Vânători de oase. Noi toți, inclusiv Adjunctul.
Masan Gilani era încruntat. — Vorbești despre Lacrimile Arse? The Perish? Sau escorta Letherii?
'Nu sunt sigur. Poate toți.
— Deci oriunde vom ajunge, spuse Masan încet, ne vom lupta singuri. Nimeni să ne păzească spatele, nimeni pe flancuri. Ca asta?'
'Așa cred.'
Masan se frecă de gât. Când Kisswhere i-a oferit pielea, ea a clătinat din cap. — Greu de știut, Sinter, cât de mult ar trebui să înghețe cu asta, din moment ce nimeni nu are

habar despre cine ne vom lupta. Dacă ar fi niște sălbatici care se ghemuiesc în spatele unei palisade de bambus care aruncă cu pietre în noi? Cu greu am avea nevoie de ajutor să batem la ușa aceea, nu-i așa?

— Dar știi că nu ne îndreptăm spre ceva atât de ușor, spuse Sinter.

Ochii drăgălași ai lui Masan se mijiră. — Asta vrei înapoi de la mine? Crezi că am urechea de cortul Adjunctului?

— Știu că știi mai multe decât noi.

— Și dacă o fac? Ce diferență ar face pentru tine?

Lui Kisswhere îi ținu respirația când a văzut mâinile surorii ei strânse în pumni pe partea ei. — Am nevoie de un motiv, Masan Gilani. Trebuie să știu că totul merită.

— Și crezi că puținul pe care știu eu îți poate oferi asta? Trebuie să fii disperat...

'Da! Eu sunt!'

'De ce?'

Sinter s-a închis cu gura, cu maxilarul întins.

Masan Gilani s-a uitat la Kisswhere, parcă ar întreba: *Care este problema ei aici? Ce este atât de greu de spus?*

Dar Kisswhere nu a avut răspunsuri. Ei bine, nu cele satisfăcătoare. „Sora mea”, a spus ea, „este o persoană foarte loială. Dar ea păstrează această loialitate în cea mai mare atenție. O să-i dea, adică...

— Dar, spuse Masan Gilani, oricine i-o dă, ar fi bine să fie demn de el. Dreapta. Cred că încep să înțeleg asta. Numai că, Kisswhere, ar trebui să te uiți la propriile sentimente despre asta.

'Ce vrei să spui?'

— Adică, ai sunat destul de amar chiar acolo. Ca și cum loialitatea ar fi un blestem și nu unul din care vrei să faci parte. Pariez că sora ta te-a târât aici la fel de mult ca să te convingă de ceva, cât să mă convingă pe mine. Sinter, ar fi o presupunere bună?

„Asta e între mine și ea”, a răspuns Sinter.

Kisswhere se uită cu privirea la sora ei.

— În regulă, spuse Masan Gilani, îți voi oferi puținul pe care îl știu. Ce au pus împreună Ebron și Bottle și Deadsmell și Widdershins. Poate va ajuta, poate nu. Asta trebuie să decizi. Iată ce credem noi. Făcu o pauză, întinse mâna spre piele.

Kisswhere i-a dat-o.

Masan a băut, apoi s-a ghemuit în fața lor - luând ipostaza de povestitor, unul pe care îl cunoșteau bine - și

ambele surori le-au urmat exemplul.

— El nu a cerut-o. Dar de atunci își face probleme. Quick Ben l-a întâlnit față în față. Deci, ne-am descurcat, am făcut-o pe armărul ăla Meckros, Withal. Este otravă și știe asta și nu se poate abține, pentru că nu este aici. Sunt bucăți din el împrăștiate pe jumătate din lume, dar cel mai mare stă în acest loc numit Kolanse – și este... folosit.

— O să-l ucidem pe Zeul Infirm.

Kisswhere îi aruncă surorii ei o privire sălbatică. — Dar cine ar vrea să ne împiedice să facem asta?

Sinter clătină din cap. Chipul ei era mizerabil de confuzie.

Masan îi privea și când rosti vocea ei era plată: — Ai sărit pe drumul greșit, Sinter, ca o mangusta cu un singur ochi. Ea a băut din nou, a zdrobit pielea și apoi s-a încruntat. — Ar fi trebuit să aducă două. Nu credem că mergem să-l ucidem pe Cel Înlănțuit. De fapt, acele lanțuri urmărim. Ei bine, Adjunct, vreau să spun. Ce caută ea. Ea și-a ridicat capul și s-a fixat pe ochii lui Sinter, apoi pe cei ai lui Kisswhere. — O să-l eliberăm pe nenorocit.

Kisswhere lătră un râs sălbatic. — Nu e de mirare că ne vor abandona cu toții! Și sunt primul la rând care li se alătură!

— Stai liniștit, spuse Sinter prin mâinile pe care le ridicase la față. Tremura, nu, tremura, iar Kisswhere văzu sclipirea lacrimilor prelingându-se pe călcâiele palmelor surorii ei.

Chipul lui Masan Gilani era grav, răbdător.

Kisswhere rotunjit pe Sinter. 'Nu se poate! Nu! Este imposibil! Dacă greșesc? Ei trebuie să fie... chiar și Adjunctul nu e chiar așa de prost! Fiecare zeu și ascendent din lume va veni împotriva noastră, nu contează idioții ăia din Kolanse! Și-a pierdut mințile! Comandantul nostru este nebun și nu există nicio lege blestemată nicăieri să spună că trebuie să o urmăm!

Sinter trase adânc aer în piept și apoi își coborî mâinile. Ceva solid îi umplea fața, ca și cum o piatră implacabilă ar fi înlocuit țesuturile moi de sub pielea ei de onix. Sumbruarea se scurgea din ochii ei în timp ce se instalară pe Kisswhere. — Va merge, spuse ea. — Cred, a adăugat ea, că nimic altceva nu ar fi făcut-o.

'Ce-'

— Este doar, soră. *Doar.* '

— Toți se vor întoarce împotriva noastră, a replicat Kisswhere. — Tu ai spus asta...

— Dacă nu facem nimic, da. Se vor întoarce împotriva noastră. Și puținele șanse pe care le-am avut să reușim vor merge cu ei. Trebuie să le răzgândim.

'Cum?' întrebă Masan Gilani.

— Îți voi spune cum, spuse Sinter. — Și începe cu tine, Kisswhere.

— N-am spus că voi ajuta...

— Vei dezerta.

— Ce-ce?

— Așa începe asta. Este singura cale. Acum, este ceea ce vrei și nu-mi spune altceva. Îi părăsești pe Bonehunters și o faci în seara asta – pe cel mai rapid cal pe care Masan Gilani te poate găsi.

Dar Masan Gilani ridică o mână care rămânea. 'Stai așa. Trebuie să vorbesc despre asta cu...

— Desigur, spuse Sinter, dar nu schimbă nimic. Acum, trebuie să auzi restul, pentru că am nevoie să faci la fel...

'Deşert? Pe mine?'

Sinter dădu din cap. — Dar vei merge într-o altă direcție, Masan Gilani. Diferit de Kisswhere. Cu noroc, vă veți întoarce amândoi.

'Și să fii spânzurat? Nu, mulțumesc, soră...

— Nu vei. Adjunctul este fierul rece - cel mai rece care a fost vreodată. O va rezolva, repede ca fulgerul, o va rezolva.

— Atunci de ce nu mergem să-i spunem? întrebă Masan Gilani. „Ne-am dat seama de toate, dar există o problemă, doar tu ai o idee despre cum să o rezolvi."

Sinter a zâmbit și era un zâmbet care s-ar fi potrivit bine pe chipul Adjunctului. — O să fac exact asta... odată ce voi doi veți pleca.

— S-ar putea să ne alunge oricum.

— Nu va face. Am spus că e rapidă.

— Deci de ce să așteptăm până plecăm?

Sinter și-a frecat fața, ștergând ultimele lacrimi. — Nu înțelegi. E închisă într-o cameră, o închisoare creată de ea. Acolo, ea nu aude nimic, nu vede nimic. Acolo, ea este absolut singură. Și ținându-se cu degetele albe. Este povara ei și nu o va arunca pe nimeni altcineva, nici măcar pe Pumnii ei, nici măcar asupra Înaltului ei Mag - deși probabil că a rezolvat-o până acum. S-a pus între noi și adevăr, dar asta o omoară.

„Așadar", a spus Masan Gilani, „trebuie să-i arăți că nu este singură și că nu suntem cu toții proști, că poate suntem pregătiți pentru acel adevăr. Nu numai că am

rezolvat-o, ci suntem alături de ea. Acolo pentru a ajuta, indiferent dacă ea o cere sau nu.

— Asta e, spuse Sinter.

Masan Gilani oftă, apoi îi aruncă lui Kisswhere un rânjet. — Nu vei surprinde pe nimeni. Eu, asta este o altă poveste.

— Adjunctul va sugera ceva care să-ți pună reputația drept, spuse Sinter. — În caz contrar, s-ar putea să înclini balanța pentru o masă întreagă de soldați șovăitori din rânduri. Sărut unde, ei bine, soră, nimeni nu va fi foarte surprins de tine, nu-i așa?

'Mulțumesc. Atâta timp cât oamenii înțeleg, nu sunt un laș...

Masan Gilani mormăi: „Dar ei vor vedea așa. Nici tu nu poți face nimic, Kisswhere. Mergem spre un război, iar tu ai plecat și ai fugit. Şi eu. Așa că Sinter și Adjunct le rezolvă, așa că pare că am fost trimis într-un fel de misiune...

— Ceea ce este adevărat, spuse Sinter.

— Ceea ce ajută, da. Ideea este că oamenii care se gândesc deja la dezertare ar putea să o ia doar ca pe un impuls perfect. Acesta este riscul pe care Adjunctul l-ar putea găsi inacceptabil, indiferent ce i-ai spune, Sinter.

— Nu sunt laș, repetă Kisswhere. „Doar că nu sunt unul pentru toată treaba asta cu familia. Armatele nu sunt familii, indiferent de câte ori ai încerca să-mi spui altfel. Este gunoi. Sunt minciunile de care comandanții și regii au nevoie, așa că ne-au pregătit mereu să facem un rahat pentru ei.

— Așa, se răsti Masan Gilani, și cred că în acea junglă zguduită în care ai copilărit nu ai auzit niciodată povești despre ce se întâmplă când armatele se revoltă. Ucide-le comandanții. Detronează conducătorul țării lor. Prelua-'

„Ce legătură are asta cu întreaga afacere „noi suntem de familie”?”

„Spun că unii oameni conduc lucrurile, iar restul ar trebui să rămână departe de asta. Asta e tot. Exact ca într-o familie. Cineva este la conducere, nu toată lumea. Uzurpatorii nu au fost niciodată mai buni sau chiar diferiți de oricine l-au ucis. De obicei, ei agravează situația. Toată chestia aceea de „familie”, este despre a lupta pentru a supraviețui. Sunteți ferm pentru rude, nu pentru străini. Nu înțelegi asta?

— Iar cei de la conducere îl exploatează. Folosește-ne. Nu sunt interesați să fie rude cu noi, și tu știi asta.

— Voi doi, spuse Sinter, ați putea merge la asta toată noaptea. Dar nu avem timp. Kisswhere, de când ți-a păsat ce cred oamenii pe care îi lași în urmă despre tine? Dacă, desigur, nu ți-ai găsit mândria ca Bonehunter...

— Vrei să te ajut sau nu?

'În regulă. Pace, atunci. Ideea este că arată doar ca și cum ai dezerta. Așa cum a făcut Faradan Sort în afara Y'Ghatan.

— Călăresc spre sud.

Sinter dădu din cap.

— Mă duc să-i găsesc pe Perish și pe Khundryl.

'Da.'

— Și ce spune?

— Îi convingi să nu ne abandoneze.

— Cum, numele lui Hood, fac asta?

Privirea lui Sinter era iritară. — Încearcă să-ți folosești farmecele, soră.

Masan Gilani a vorbit. — Sergent, dacă se duce după amândoi, unde mă duc?

— Nu e atât de ușor de spus, recunoscu Sinter pe un ton zdruncinat.

Masan pufni. — Lucrează la acest răspuns, Sinter. Între timp, hai să furăm niște cai.

— Ah, locotenente, te-am găsit în sfârşit.

— Maistru sergent acum, domnule.

— Bineînţeles, şi unde sunt îndatoririle dumneavoastră, sergent-maestre?

— Nu, domnule.

'Scuzați-mă?'

— Mai degrabă, dispersat, domnule. Inserat perfect în rânduri, nici o cusătură deplasată.

— E pur și simplu superb, sergent maestru. Ai merita o laudă dacă ai merita ceva. Din păcate, după ce am citit cele mai recente actualizări ale listei, am descoperit că niciunul dintre acești recruți nu poate fi găsit nicăieri în armată.

— Da, domnule, sunt bine pregătiţi.

— La ce, domnule sergent? Dispare?

— Ei bine, acum, domnule, îmi amintesc de o poveste din tinerețea mea. Pot?'

— Te rog, continuă.

'Multumesc domnule. Ah, tinerețea mea. Un zel brusc l-a afectat pe tânărul Aramstos Pores...

— Aramstos?

'Da domnule-'

— Acesta este celălalt nume al tău?

— Într-adevăr, domnule. Pot să-mi continui povestea, domnule?

'Continua.'

— Un zel brusc, domnule, de a-mi săpa un iaz.

'Un iaz.'

— Chiar în spatele mormanului de cărămizi sparte, domnule, aproape de peretele din spate al lotului. Am jucat deseori acolo când părinții mei trecuseră de la lupta cu cuvintele la lupta cu cuțitele, sau corabia lua foc, așa cum se obișnuia să facă. Pe mâini și genunchi printre cioburi sparte de oale și dinți de câine sparți...

— Dinți de câine.

— Eșecurile tatălui meu cu animalele de companie, dar asta, domnule, este o altă poveste, poate pentru altă dată. Un iaz, domnule, unul în care aș putea transplanta minusculii pe care i-am salvat din râul murdărit dincolo de canalizare - unde obișnuiam să înotam în zilele reci, încălzindu-ne parcă, domnule. Minnows, atunci, în iazul meu. Imaginează-ți entuziasmul meu...

— Dintr-o dată este viu în mintea mea, domnule sergent.

'Minunat. Și totuși, după ce am depus, oh, cincizeci de lucruri minuscule de argint, chiar cu o zi înainte, imaginează-ți groaza și nedumerirea când mă întorc chiar a doua zi dimineață și nu găsesc nici măcar un pisici în iazul meu. De ce, ce se întâmplase cu ei? O pasăre vorace, poate? Bătrâna de pe alee care își ținea părul în plasă? Poate că acum i se împodobesc coafura picăci sclipitoare? Insecte? Șobolani? Puțin probabil să fie vreunul dintre acești doi, deoarece, în general, ei pregăteau masa noastră de noapte la masă și, prin urmare, erau puține în jurul casei noastre. Ei bine, domnule, un mister a fost și un mister rămâne. Până astăzi și, sunt sigur, pentru tot restul vieții mele. Cincizeci de pescuiți. Plecat. Puf! Greu de crezut, domnule, și cel mai zdrobitor pentru acel flăcău cu ochi strălucitori și zelos.

— Și acum, dacă vreau să te înțeleg, domnule sergent, te trezești din nou victimizat de un mister inexplicabil.

— Toţi aceşti recruţi, domnule. Dispersat în rânduri. Și apoi...'

— Puf.

— După cum spuneți și spuneți bine, domnule.

— Ce sa întâmplat cu iazul tău, domnule sergent?

„Ei bine, șarpele meu de apă pentru animale de companie a mai prosperat o vreme, până când iazul s-a uscat. Copiii au vise atât de mărețe, nu-i așa?

— Așa fac, sergent maestru. Până când totul merge prost.

— Într-adevăr, domnule.

— Până ne întâlnim din nou, sergent maestru Pores.

— Și o noapte bună și vouă, căpitane.

A fost el. Mă păcăleam gândindu-mă vreodată altfel. Cine poate explica dragostea oricum? Ea a strecurat cuțitul înapoi în teacă și a împins prin clapele libere ale cortului, ieșind afară și tremurând brusc când ceva rece se strecură prin briza slabă.

Nordul întunecat scutură limba. Ecouri ale unor renașteri nedorite - bucuros că nu sunt un mag. Nu au avut ce dansa în această după-amiază.

Lostara s-a îndepărtat de cortul de comandă. Adjunctul care o trimitea atât de târziu în noapte a fost neobișnuit – *eram gata de culcare, la naiba* – dar să trezească gardienii și să-l alunge pe un Banaschar beat nu a fost doar o distracție dulce. A fost, la un alt nivel, alarmant.

Ce ți-au spus Quick Ben și Bottle în seara asta, Tavore? Există vreun sfârșit la secretele tale? Vreo încălcare în peretele tău de intimitate? Ce este atât de satisfăcător în a fi singur? Dragostea ta este o fantomă. Imperiul pe care l-ai servit te-a trădat. Ofițerii tăi au încetat să mai vorbească, chiar și unul cu celălalt.

O, șarpe al nordului, limba ta nu minte. Desenează mai aproape. Abia respirăm.

A fost forțată să se oprească în timp ce Banaschar s-a răscolit în calea ei. Văzând-o, reuși să se oprească, clătinându-se o clipă înainte de a se îndrepta. — Căpitane Yil, spuse el cu blândețe, respirând adânc și apoi lăsând-o liber, așa cum făceau bețivii când își adunau gânduri ude. — O seară plăcută, da?

'Nu. E frig. Sunt obosit. Nu știu de ce Adjunctul i-a eliberat pe toată lumea - nu e ca și cum ar avea nevoie de încăpere suplimentară. Pentru ce?'

— Pentru ce, într-adevăr, încuviinţă el, zâmbind de parcă avea poşeta plină de dulciuri. — Vezi tu, este garderoba.

'Ce?'

El țesea înainte și înapoi. 'Dulap pentru haine. Da, acesta este cuvântul? Așa cred. Totuși, nu ușurează

călătoriile. Nu, mai degrabă. Dar... uneori... unde eram? Oh, uneori garderoba este atât de mare fata, ea pur și simplu fuge de ea, repede și de mult timp. Asta vreau să spun? Am spus corect?'

'Dulap pentru haine.'

Banaschar arătă spre ea, dând din cap. 'Exact.'

„Cine fuge dintr-un dulap? Fetele nu fac asta...

— Dar femeile o fac.

'Nu înțeleg.'

— Toate aceste alegeri, nu? Cu ce sa imbraci. Și când, și când nu. Dacă este asta, dar nu dacă este asta. Ce să îmbrace, căpitane Yil. Alegeri. Înconjurându-te. Se apropie. Târâtor. Fata trebuie să fugă și să sperăm că va reuși.

Adulmecând, Lostara a pășit în jurul prostului și a continuat între rândurile de corturi.

A fost el. Dar i-ai dat drumul. Poate ai crezut că se va întoarce, sau doar îl vei găsi din nou. Ai crezut că ai timp. Dar lumea este întotdeauna înarmată și tot ce este nevoie este un pas greșit, o decizie greșită. Și deodată ești tăiat, sângerezi, sângerezi imediat. Dintr-o dată își gâfâie ultimele respirații și este timpul să-l îndepărteze, doar să-l închidă, ca un sul care poartă vești proaste.

Ce altceva poti face?

A fost el, dar a plecat și nu se mai întoarce.

Pasul ei a încetinit. Ea se încruntă. *Unde merg? Ah, așa e.* — Nouă piatră de ascuit, asta este.

Lumea e înarmată, Adjunct, așa că fii atent. Deschide garderoba, fată, și începe să-ți arunci armura. Zilele sărbătorilor s-au terminat, toate acele nopți printre zâmbetele sclipitoare de privilegiu și drepturi.

— Idiotule, Banaschar, e un singur articol în garderoba ei. Ce să alegi?

Aproape că l-a auzit răspunzând: „ *Și tot ea fuge.* '

Nu, această conversație nici măcar nu era reală și oricum nu avea sens. Reluându-și călătoria către complexul fierarului, ea a întâlnit un marin care venea pe cealaltă direcție. Un schimb rapid de salutări, apoi trecut.

Un sergent. Marin. Dal Honese. Unde, pe numele lui Hood, merge ea la ora asta din noapte? Nu contează. Whetstone. Ei continuă să se uzeze. Și sunetul fierului care lingă înainte și înapoi, felul în care răsună perfect cu cuvântul din capul meu - uimitor. Perfect.

A fost el. A fost el.

A fost el.

Majoritatea legăturilor și accesoriilor de pe armura lui se slăbiseră sau se desfăceseră. Pieptul și plăcile din spate grele în solzi de dragon atârnau oblic de umerii lui largi. Şefii cu gheare pe genunchi se odihneau pe pământ în timp ce îngenunchea în iarba umedă. Își scosese mănușile din fâșii de os pentru a-și șterge mai bine lacrimile de pe obraji și petele groase de muci care îi curgeau din nas. Toporul masiv de luptă cu mâner de os stătea pe pământ lângă el.

Urlăse jumătate din noapte, până când gâtul i se simțea plin de nisip. Unde erau toți? Era singur și părea că fusese singur de ani de zile, rătăcind pierdut pe acest pământ gol. Văzuse tabere vechi, sate abandonate. Văzuse o vale plină de oase și moloz. Văzuse o cioară șchiopătând care râdea de el doar pentru a cere milă când o prinse. Prost! Inima i s-a moale și a eliberat-o prostește, doar pentru ca acel lucru oribil a început să râdă din nou de el în timp ce șchiopăta. A încetat să râdă abia când bolovanul a aterizat pe el. Și acum îi era dor de acel corb care râdea și țopăitul lui amuzant – cel puțin îi ținuse companie. bolovan prost!

Ziua fugise și apoi se întorsese și nu era nici pe departe la fel de frig ca mai devreme. Fantoma lui Old Hunch Arbat zburase ca praful și era corect? Nu a fost. Așa că era pierdut, căutând ceva, dar uitase ce era și voia să fie acasă în Letheras, distrându-se cu regele Tehol și făcând sex cu Shurq Elalle și rupând brațele colegilor săi de gardă din palat. Oh, unde erau toți prietenii lui?

Ochii săi îngroziți și cruzi s-au așezat pe toporul de luptă și se încruntă. Nici măcar nu a fost frumos, nu-i așa.
— Smash, mormăi el. 'Zdrobi. Numele lui este Rilk, dar nu spune niciodată nimic. Cum a spus cuiva numele lui? Sunt singur. Toți trebuie să fie morți. Îmi pare rău, corb, ai fost ultimul lucru rămas în viață! În întreaga lume! Și te-am omorât!

— Îmi pare rău că am ratat-o, spuse o voce în spatele lui.

Ublala Pung se ridică în picioare și se întoarse. 'Viaţă!'

— Îmi împărtășesc bucuria ta, prietene.

— E tot frig în jurul tău, spuse Ublala.

— Asta va trece.

— Ești un zeu?

— Mai mult sau mai puțin, Toblakai. Asta te sperie?

Ublala Pung clătină din cap. — Am mai întâlnit zei înainte. Ei adună găini.

— Avem într-adevăr căi misterioase.

'Știu.' Ublala Pung sa agitat și apoi a spus: „Ar trebui să salvez lumea”.

Străinul îşi înclină capul. — Și aici mă gândeam să-l ucid.

— Atunci aș fi din nou singur! Ublala se tângui, lacrimile curgându-i înapoi în ochii lui umflați.

— Fii în largul tău, Toblakai. Îmi amintești că unele lucruri din această lume rămân valoroase. Dacă ai salva lumea, prietene, acea armură draconeană este o pregătire bună, la fel ca și acea armă de la picioarele tale – într-adevăr, cred că le recunosc pe amândouă.

— Nu știu, spuse Ublala. „Nu știu unde să merg să salvez lumea. Nu știu nimic.

— Atunci haideți să călătorim împreună.

— Zeii fac prieteni buni, încuviinţă Ublala Pung, mulţumit de această întorsătură a evenimentelor.

„Și dușmani răutăcioși”, a spus străinul, „dar nu vom fi dușmani, așa că nu trebuie să ne preocupe. Purtătorul lui Rilk, purtătorul lui Dra Alkeleint, cum te cheamă?

Și-a umflat pieptul. Îi plăcea să fie numit Wielder and Wearer of things. 'Ublala Pung. Cine eşti tu?'

Străinul a zâmbit. — Vom merge spre est, Ublala Pung. Mă numesc Draconus.

— Oh, amuzant.

'Ce este?'

— Acesta este cuvântul care a țipat fantoma lui Bătrânul Hunch Arbat, înainte ca vântul negru să-l facă bucăți.

— Trebuie să-mi spui cum ai ajuns aici, Ublala Pung.

— Nu mă pricep la întrebări de genul ăsta, Draconus.

Zeul a oftat. — Atunci am găsit ceva în comun, prietene. Acum, adună-l pe Rilk acolo și dă-mi voie să-ți strâng curelele.

'Oh, multumesc. Nu-mi plac nodurile.

— Nimeni nu o face, ar trebui să cred.

— Dar nu la fel de rău ca lanțurile, totuși.

Mâinile străinilor au ezitat asupra armăturilor, apoi au reluat. — Destul de adevărat, prietene.

Ublala Pung și-a șters fața. Se simțea ușor pe picioare și răsare soarele și, hotărî el, se simțea din nou bine.

Toată lumea are nevoie de un prieten.

Capitolul douăzeci

Lasă soarele să încălzească ziua.
Dacă lumina deține toate culorile
atunci vezi uniunea ca pură
și fără compromisuri.
Umblă piatra și povara pământului
cu coama ca nişte pisici la pândă
pe măsură ce vântul alunecă mătăsos
și alunecă în jurul buclei
a viziunii tale sigure.
Lasă soarele să se încălzească în această zi
blindat împotriva oricărui argument,
solid în sfinţenie faţă de opinie.
Nuanța nu înșală
iar neclaritatea nu ascunde niciun gând
a lua parte din mase cenușii pe cer
coborând marginea orizontului
unde fiecare pas este echilibrat
la nașterea zilei.
Treziți-vă la căldura soarelui.
A cunoscut alte iubiri trecute
și a furat toate culorile
din promisiunile eterne.
Praful curge doar la viață
în aurii luminii cu comori pierdute.
Nu ține nimic nou
căci până și noul este vechi
și uzată de povară.
Lasă soarele să arate ziua.
Ai mai mers pe acest drum
în mijlocul vânătorilor în iarbă
și iubitori de moarte roată
încununând fiecare cer.
Armatele au urmărit deodată;
călăreţi înălţaţi de-a lungul crestei.
Servitoarele și curtenii rămân
în umbrele perfecte ale viitorului
până când ceea ce s-a pierdut se întoarce.

Lay de dragoste rănită, Fisher

Nu este un lucru simplu, spuse el, încruntat în timp ce-și studia gândurile, dar în lume, printre oameni, adică. Societatea, cultura, națiunea-în lume, atunci, sunt atacatori și sunt apărători. Cei mai mulți dintre noi dețin în noi elemente ale ambelor, dar într-un sens general o persoană se încadrează într-o tabără sau în alta, după cum se potrivește naturii lor.

Vântul a măturat în jurul pietrei dăltuite. Ce guano mai rămăsese pentru a păta suprafețele întunecate și cu sâmburi fusese frecat subțire și neregulat, ca niște stropi decolorate de vopsea veche. În jurul lor era mirosul de căldură care se ridica din stâncă, prins, se învârtea și smulgea cu fiecare rafală de adiere. Dar soarele nu și-a cedat lupta și pentru asta, Ryadd Eleis a fost recunoscător.

Ochii lui Silchas Ruin erau ațintiți pe ceva la nord-vest, dar un afloriment de piatră în formă bloca linia vizuală a lui Ryadd în acea direcție. Era curios, dar nu în mod excesiv. În schimb, a așteptat ca Silchas să continue, știind cum Tiste Andii, cu pielea albă, se chinuia uneori să-și spună părerea. Când a venit, deseori a sosit dintr-o dată și pe larg, un argument argumentat și detaliat pe care Ryadd l-a primit mai ales în tăcere. Erau atât de multe de învățat.

„Aceasta nu înseamnă că agresiunea aparține doar celor care sunt atacatori”, a reluat Silchas. — De fapt, departe de asta. În talentul meu cu sabia, de exemplu, sunt în cea mai mare parte apărător. Mă bazez pe cronometrare și contraatac - profit de predilecția atacantului în față, de singularitatea intenției lor. Contraatacul este, desigur, agresiune în felul său. Vedeți diferența?

Ryadd dădu din cap. 'Așa cred.'

„Agresiunea ia multe forme. Activ, pasiv, direct, indirect. Brusc ca o lovitură, sau susținut ca un asediu al voinței. Adesea, refuză să stea pe loc, dar se lansează asupra ta din toate părțile posibile. Dacă o tactică eșuează, se încearcă alta și așa mai departe.

Zâmbind, Ryadd a spus: „Da. M-am jucat destul de des printre copiii Imass. Ceea ce descrii tu învață fiecare copil, din mâinile bătăușului și a rivalului.'

'Excelent. Desigur ca ai dreptate. Dar rețineți că nimic din toate acestea nu aparține exclusiv domeniului copilăriei. Ea persistă și prosperă în societatea adultă. Ceea ce trebuie înțeles este următorul: atacatorii atacă ca formă de apărare. Este răspunsul lor instinctiv la amenințare, reală sau percepută. Poate fi disperat sau

poate fi o obișnuință, sau ambele, când disperarea devine un mod de viață. În spatele atacului se ascunde o persoană fragilă.

Atunci a tăcut și Ryadd a înțeles că Silchas a căutat să invite la contemplarea lucrurilor care tocmai le spusese. Cântărirea judecății de sine, poate. A fost un atacator sau un apărător? Le făcuse pe amândouă, știa el, și fuseseră momente în care atacase când ar fi trebuit să se apere, și la fel și invers. *Nu știu care dintre cei doi sunt. Nu încă. Dar, cred, știu atât de multe: când mă simt amenințat, atac.*

„Culturile tind să invite la dominația uneia asupra celeilalte, ca mijloc prin care un individ reușește și avansează sau, dimpotrivă, eșuează și cade. O cultură dominată de atacatori - și una în care calitățile de atac sunt admirate, adesea încurajate în mod deschis - tinde să crească oameni cu o piele groasă, care totuși servește totuși la protejarea celui mai fragil eu. Astfel, rănile sângerează, dar rămân bine ascunse sub suprafață. Culturile care favorizează apărătorul promovează pielea subțire și promptitudinea de a se supăra - propriul tip de agresivitate, sunt sigur că vezi. Cultura atacatorilor caută supunerea și cere dovezi ale acestei supuneri ca dovadă a superiorității față de cei supuși. Cultura apărătorilor urmărește conformarea prin conformism, pedepsirea dizidenților și astfel câștigând superioritatea îngâmfată de a impune tăcerea, iar din tăcere, complicitate.

Pauza care a urmat a fost una lungă și Ryadd a fost mulțumit că era așa, pentru că Silchas îi dăduse multe de luat în considerare. Imasa? *Ah, apărători, cred. Da. Întotdeauna excepții, desigur, dar a spus că vor exista. Exemple din ambele, dar în general... da, apărători. Gândește-te la soarta lui Onrack, la dragostea lui pentru Kilava, la crimele pe care dragostea le-a impus. A sfidat conformismul. A fost pedepsit.*

Era mai greu să te gândești la o cultură dominată de atacatori. Letherii? S-a gândit la tatăl său, Udinaas. *El se apără când este în sine. Dar atacă cu derizoriu, totuși, chiar și atunci, el nu își ascunde vulnerabilitatea.* — Nu există un al treilea mod de a fi, Silchas?

Războinicul a zâmbit. „În lunga mea viață, Ryadd, am văzut multe variații - configurații - de comportament și atitudine și am văzut o persoană schimbându-se de la una la alta - când experiența s-a dovedit suficient de dăunătoare sau când slăbiciunile inerente ale uneia sunt recunoscute. , ceea ce duce la o respingere angro a acesteia. Deși, la

rândul lor, există slăbiciuni de diferite feluri în celălalt și adesea acestea se dovedesc a capcane fatale. Suntem creaturi complexe, desigur. Cheia, cred, este să rămâi fidel propriei tale estetici, ceea ce prețuiești, și să nu cedezi nimănui puterea de a deveni arbitrul gusturilor tale. De asemenea, trebuie să învățați să concepeți strategii pentru a evita atât atacatorii, cât și apărătorii. Exploatează agresivitatea, dar numai în autoapărare, genul de autoapărare care anunță tuturor implacabilitatea armurii tale, încrederea în sine și afirmă sfințenia stimei de sine. Atacă când trebuie, dar nu cu aroganță. Apără-te atunci când valorile tale sunt contestate, dar niciodată cu focul sălbatic al furiei. Împotriva atacatorilor, cea mai sigură apărare este fierul rece. Împotriva apărătorilor, de multe ori cea mai bună tactică este să-ți învelești arma și să refuzi jocul. Rezervă disprețul pentru cei care l-au câștigat cu adevărat, dar vezi disprețul pe care ți-l permiți să-l simți nu ca pe o armă, ci ca pe o armură împotriva atacurilor lor. În cele din urmă, fiți gata să dezarmați cu un zâmbet, chiar dacă tăiați adânc cu cuvintele.

'Pasiv.'

— Într-un fel, da. Este mai degrabă o chestiune de avertizare pe potențialii adversari. De fapt, spui: *Ai grijă cât de aproape ești. Nu mă poți răni, dar dacă sunt împins suficient de tare, te voi răni.* În unele lucruri nu trebuie să cedezi niciodată, dar aceste lucruri nu sunt veșnic neschimbătoare sau explicit inflexibile; mai degrabă, ele sunt ale tale pentru a decide, ale tale de remodelat dacă consideri că este prudent. Sunt imuni la presiunea altora, dar nu indiferenți la argumentele lor. Cântăriți și măsurați în orice moment și decideți singur valoarea și valoarea. Dar când simți că o linie a fost depășită de cealaltă persoană, când simți că ceea ce este atacat este, de fapt, stima ta de sine, atunci încinge-te și rămâi ferm.

Ryadd se frecă de firele fine de păr care îi coborau obrajii. — Aceste cuvinte ale tale ar fi venit de la tatăl meu, dacă aș fi rămas acasă?

— În felul lui, da. Udinaas este un om de o mare putere...

'Dar-'

— Mare putere, Ryadd. El este suficient de puternic pentru a rămâne expus, dezvăluind tot ceea ce este vulnerabil în el. El este suficient de curajos să te invite din ce în ce mai aproape. Dacă îl răniți, el se va retrage, așa cum trebuie, iar calea către el va fi apoi pecetluită pentru

totdeauna. Dar începe cu darul de sine. Ceea ce face celălalt cu ea definește viitorul acelei relații particulare.

— Dar încrederea?

Ochii roșii se îndreptară spre ai lui și apoi se îndepărtară din nou. — I-am ținut în siguranță mult timp, spuse el cu voce joasă. — Scăpat de magi şi soldaţi Letherii. Nimic din toate acestea nu era necesar.

— Tatăl meu știa.

— Cred că și Fear Sengar a făcut-o.

— Deci niciunul nu avea încredere în tine.

'Dimpotriva. Au avut încredere în mine să-mi țin hotărârea.

Acum era rândul lui Ryadd să privească în altă parte. — Chiar trebuia să moară?

— Nu a fost niciodată în viață, Ryadd. Ea a fost trimisă ca potențial. M-am asigurat că s-a realizat. Sunt semințele pline de speranță? Am putea crede că da. Dar, în adevăr, speranța aparține creatorului acelei semințe și celor care aleg să o planteze.

„Era încă un copil pentru ochii tuturor”.

— Azath a folosit ceea ce a găsit.

— Mai trăiește atunci?

Silchas Ruin a ridicat din umeri. — Poate mai mult acum decât oricând. În viață, dar tânără. Și foarte vulnerabil.

— Și acum, spuse Ryadd, tatăl meu tânjește după supraviețuirea Azathului și speră și el în hotărârea ta continuă. Dar poate „speranță” este cuvântul greșit. În schimb, este *încredere*. '

— Dacă da, atunci ți-ai răspuns la întrebarea ta.

Dar hotărârea mea? Ai încredere în asta, Silchas Ruin?

— Se apropie, spuse Tiste Andii, ridicându-se de pe stanbul de pe piatră. Apoi făcu o pauză. — Fii atent, Ryadd, ea este foarte formidabilă și nu pot prezice rezultatul acestei discuții.

— Ce va face din mine? întrebă el, îndreptându-se și el.

— Asta vom descoperi.

Calul lui călcase pe un pumn de cactus deosebit de rău. Torrent descălecă, blestemând pe sub răsuflarea lui. S-a învârtit și a ridicat copita fiarei și a început să smulgă țepii.

Olar Ethil stătea într-o parte, privind.

S-a dovedit că a scăpa de vrăjitoarea bătrână nu era doar o chestiune de a călări greu și de a o lăsa în urmă. Ea a reapărut în vârtejuri de praf, cu acel rânjet de craniu

mereu prezent, care nu avea nevoie de râs pentru a adăuga înțepături la batjocura.

Urmând urmele vagoanelor grele, trecuse pe lângă încă două turnuri de dragon, ambele la fel de lipsite de viață și ruinate ca primul. Și acum iată-le, apropiindu-se de altul. Mașinile arcane se revărsaseră din spărturi din piatră, zăcând împrăștiate, întinzându-se în afară de la poalele edificiului la o sută sau mai mulți pași din toate părțile. În mijlocul epavei zăceau bucăți mototolite de armură și arme sparte, precum și fâșii grizonate și plăci de piele solzită. Violența comisă în acest turn a rămas, intruzivă ca fumul amar.

Torrent smulse ultimul ghimpe și, adunând frâiele, conduse calul înainte câțiva pași. — Nenorocitele alea de lucruri, spuse el, au fost otrăvite?

— Cred că nu, a răspuns Olar Ethil. — Doar dureros. Bhederinii locali știu să evite să-i calce.

— Nu există bhederin local, se răsti Torrent. — Acestea sunt Wastelands și bine numite.

„Odată, cu mult timp în urmă, războinicul, spiritele pământului și vântul au prosperat în acest loc.”

'Deci ce s-a întâmplat?'

Ridicarea ei din umeri scârţâi. „Când este ușor de hrănit, cineva se îngrașă”.

Ce naiba înseamnă asta? S-a îndreptat spre turn. „Vom merge pentru...” Mișcarea cerului i-a atras atenția, în timp ce două forme masive se ridicau din capul enorm sculptat al dragonului de piatră. — Spiritele de jos!

O pereche de dragoni - *adevărați* . Cel din stânga era de culoarea osului, cu ochii strălucitori de un roșu aprins și, deși mai mare decât însoțitorul său, era mai slăbit, poate mai bătrân. Celălalt dragon era un alb uimitor care se adâncește până la aur de-a lungul umerilor și spatele zimțat. Aripile pocnind, navigând într-o coborâre curbă, cei doi au aterizat direct în calea lor, la jumătatea distanței dintre ei și turn. Pământul a tremurat la impactul dublu.

Torrent aruncă o privire spre Olar Ethil. Ea stătea nemișcată ca o statuie. *Credeam că știi totul, vrăjitoare, și acum cred că ai gândit la fel. Uită-te la tine, tot ca un iepure sub ochii pisicii.*

S-a uitat înapoi în timp pentru a vedea ambii dragoni sclipind, apoi încețoșându-se, ca și cum nu ar fi altceva decât miraje. O clipă mai târziu, doi bărbați au stat în locul creaturilor uriașe. Nici unul nu s-a mutat.

Chiar și la această distanță, Torrent a putut vedea cum dragonii exprimaseră atât de perfect esența acestor două figuri. Cel din stânga era înalt, slăbit, pielea lui avea o nuanță de os albit; celălalt era de departe mai tânăr, foarte musculos, dar se apropia de înălțimea tovarășului său. Părul lui, atârnând liber, era de aur și de bronz, pielea lui era brunită de soare și stătea în picioare cu ușurința celor nevinovați.

Fără să spună nimic, Olar Ethil a pornit să-i întâmpine, iar pentru ochii lui Torrent ea s-a diminuat brusc, primitivitatea crudă a formei ei arătând stângace și aspre. Pielea solzită a mantiei ei părea acum a fi o afectare ușor sordidă.

Tragându-și calul supărător în spatele lui, îl urmă. Nu putea scăpa de acești războinici, dacă ar fi vrut să-i facă rău. Dacă Olar Ethil era pregătit să înfrunte, atunci i-ar urma exemplul. *Dar astăzi am văzut adevărata putere. Și acum mă voi uita în ochi.*

Am călătorit departe de satul meu. Mica lume a poporului meu devine și mai mică.

Pe măsură ce se apropia, a fost surprins să vadă că cele două săbii legate de războinicul slăbit și mai în vârstă erau ambele Letherii. *Otel albastru. Îmi amintesc că am văzut odată un cuțit, dat în mâinile șefului și cum cânta când a fost lovit.* Cel mai tânăr purta arme din fulgi de piatră. Era îmbrăcat în piei ciudate, aspre.

— Nu ești binevenit, Silchas, spuse Olar Ethil. Și apoi a înjunghiat un deget noduros în bărbatul mai tânăr. — Și acesta, care își batjocorește atât de poporul meu. Aceasta nu este lumea lui. Ruina Silchas, te-ai târguit să-i deschizi Poarta lui Starvald Demelain?

— Este fiul lui Menandore, răspunse războinicul cu pielea albă. — Știi care este plata pentru o astfel de afacere, Olar Ethil. Crezi că sunt pregătit să plătesc?

— Nu știu ce ești pregătit să faci, Silchas. Nu am facut niciodata.'

— Se numește Ryadd Eleis și se află sub protecția mea.

Ea pufni. — Te gândești prea bine la tine dacă crezi că are nevoie de protecția ta. Nu, și ea înclină capul, văd adevărul. Îl ții aproape pentru a-l controla. Dar, din moment ce el este generația lui Menandore, vei eșua. Silchas Ruin, nu înveți niciodată. Sângele lui Eleint nu poate curge niciodată aproape de al său. Va fi trădare. Întotdeauna există trădare. De ce are o sută de capete? Este să batjocorești o concordie imposibilă. Ea se mișcă ușor

pentru a-l înfrunta pe Ryadd Eleis. — El va lovi primul dacă va putea. Când te va vedea că îl depășești, va căuta să te omoare.

Tânăra războinică de aur părea netulburată de avertismentul ei. — Nu va vedea așa ceva, bonecaster.

Ea tresări, apoi șuieră. — O afirmație îndrăzneață. Cum poți fi atât de sigur?

— Pentru că, a răspuns Ryadd, am făcut-o deja.

Deodată totul s-a schimbat. Torrent îl văzu pe Silchas Ruin îndepărtându-se de însoțitorul său, cu ambele mâini furând mai aproape de mânerele săbiilor sale.

Olar Ethil chicoti.

— Bonecaster, spuse Ryadd, adăugând o plecăciune slabă la titlu, „Îți cunosc numele. Știu că ești Creatorul Ritualului lui Tellann. Că fără tine toată voința Imasului nu ar fi realizat nimic. Vocea Unică a fost a ta. Ai luat un popor și i-ai furat însăși moartea.

— Ai locuit printre T'lan Imass?

A scuturat din cap. — Imass. Dar cunosc pe unul care a fost odată un T'lan Imass. Onrack the Broken. Și o cunosc pe soția lui, Kilava.

— Kilava, cățea aia dulce. Soția lui acum? Aproape că m-a desfăcut. E bine? Spune-i că o iert. Și spune-i lui Onrack, ruptul din Logros, că nu-l voi revendica. Viața lui este a lui, acum și pentru totdeauna.

— E bine că ai spus asta, spuse Ryadd. „Pentru că am jurat că nu le va veni niciun rău”.

„Ryadd Eleis, am ales: nu sunt dușmanul tău și bucură-te pentru asta. Dacă aș fi ales altfel, acel jurământ îndrăzneț te-ar fi ucis.

El a ridicat din umeri. — Poate că între noi doi ai învinge. Dar împotriva mea și împotriva lui Kilava, rezultatul s-ar putea dovedi contrariul.

'Este aproape? Nu! Nu simt nimic!'

— Ea este cea mai bătrână bonecaster adevărată dintre toate, Olar Ethil. Ceilalți au încetat să crească odată ce s-au predat Ritualului. Și uită-te la tine - același lucru este adevărat. Ești doar ceea ce ai fost cândva, asta și nimic mai mult. Dacă Kilava dorește să rămână nedetectat, așa va fi. Tu nu conduci lumea asta, Olar Ethil. Ai renunțat la acest privilegiu cu mult timp în urmă, cu propriul tău ritual.

Olar Ethil se îndreptă spre Ruina Silchas. — Vezi ce ai invitat în umbra ta? Prostule! Și acum, cel mai bine să mă implori pentru o alianță, repede!

Dar Silchas Ruin şi-a lăsat mâinile să cadă departe de arme. — S-ar putea să l-am ținut aproape din motivele pe care le spui, Olar Ethil, dar există şi alte motive – şi acestea se dovedesc cu mult mai convingătoare cu cât ajung să-l cunosc mai mult pe acest fiu al lui Menandore. Dacă într-adevăr m-a întrecut, îmi voi ceda conducerea celor doi. Cât despre o alianță cu tine, sincer, aş prefera să mă culc cu un enkar'al.

Torrent râse, la fel de mult pentru a elibera tensiunea şi frica care se construiau în el, cât şi la ideea că acest războinic aşternu ceva cu numele urât de enkar'al. Sunetul, din păcate, a atras atenția tuturor.

i se adresă Ryadd. — Războinicul, eşti îndatorat acestui bonecaster?

S-a încruntat. — Nu m-am gândit la asta. Posibil, dar nu cunosc moneda, nici valoarea ei. Eu sunt Torrent of the Awl, dar Awl nu mai există. În schimb, țin companie cu oase.

Tânărul a zâmbit, de parcă mulțumit pe neaşteptat de răspuns.

Silchas spuse: — Torentul Awl. Mă întristesc pentru trecerea poporului tău. Amintirea lor rămâne cu tine acum. Prețuieşte-l, dar nu-l lăsa să te distrugă.

— O distincție interesantă, spuse Torrent după o clipă de gândire. „Dar am trecut de asemenea lucruri, de vreme ce acum prețuiesc distrugerea. Mi-aş ucide ucigaşii. Aş pune capăt vieții celor care mi-au pus capăt vieții. Aruncă o privire spre Olar Ethil. — Poate că aceasta este moneda dintre mine şi această vrăjitoare strigoi.

Întristarea îi nuanța chipul lui Ruin, dar nu spuse nimic.

Zâmbetul lui Ryadd dispăruse. — Atunci uită-te în jur, războinică. Aceasta este casa pe care ai face-o pentru duşmanii tăi şi pentru tine. Vă face plăcere?

— Cred că da, Ryadd Eleis.

Nemulțumirea şi dezamăgirea tânărului la acel răspuns erau clar de văzut.

O scurtă perioadă de tăcere, apoi Olar Ethil vorbi. — Ați aşteptat să aruncați această ambuscadă, Silchas Ruin. Cuvintele pe care le-am schimbat au fost tot ce ai căutat sau mai este ceva?

— Curiozitatea mea este satisfăcută, i-a spus Silchas către turnătorul de bone. — Dar îți voi oferi asta ca un gest, dacă vrei, ca dovadă că nu doresc nicio duşmănie între noi. Doi dragoni strigoi te caută. Le cunosc de demult. Se vor

pleca, vor zgâria și vor jura credință. Dar în inimile lor sunt ticăloși.

Olar Ethil adulmecă. — Am crezut că am simțit... ceva. Pe urmele noastre. Tu spui că îi cunoști, în timp ce eu nu. Mi se pare ciudat, având în vedere lumea pe care tu și cu mine am împărțit-o cândva.

„Din momentul în care Eleinții au fost dezlănțuiți, prin Poartă, căutând să pretindă tărâmuri pe care să domnească în mijlocul rămășițelor distruse ale lui Kurald Emurlahn”. A făcut o pauză, apoi a adăugat: „Propria mea întâlnire cu ei a fost scurtă, dar violentă. Ei sunt adevăratele generații ale lui T'iam.

— Cu toate acestea, călătoresc împreună. De ce niciunul nu a comis trădare asupra celuilalt?

— Cred că sunt gemeni, Olar Ethil, eclozați dintr-un singur ou parcă. Dintre toți Eleinții din timpul Războaielor Umbrei, ei s-au apropiat cel mai mult de victorie. A fost ultima oară când am stat lângă fratele meu, ultima oară când el m-a ținut de flanc și eu pe al lui. Pentru o vreme, atunci... și vocea i se stingea, eram fericiți.

Deși Torrent nu știa nimic despre aceste Războaie ale Umbrei și nici despre ceilalți jucători implicați, nu a putut decât să audă tristețea din vocea lui Ruin și l-a usturat adânc în interior. *Regretele naibii. Le avem cu toții, nu-i așa. Trăiește suficient de mult și poate e tot ce avem, tot ce păstrăm în viață în mintea noastră. Spirite de jos, ce gând mizerabil.*

Dar Olar Ethil nu avea loc în sacul ei de oase pentru sentimente. Ea a scos un râs. „Fericiți scăpând moartea! Oh, toți erați niște proști neprihăniți pe atunci! Și acum printre voi și frații tăi, doar tu rămâi, ca un ghimpe pe care nimeni nu-l poate săpa! Spune-mi marea cauză pe care te-ai îmbrățișat de data asta, Silchas Ruin. Povestește-mi despre toate decesele regretabile, dar necesare, pentru a-ți consolida drumul îngrozitor! Să nu crezi că nu te voi încuraja pe tine, nici pe acest muritor de lângă mine, dacă cineva ar cumpăra adevărul din cuvintele lui. Ești binevenit la haos, Silchas Ruin! Tu și acest foc defect al unui copil de lângă tine și, de altfel, și Kilava!

La izbucnirea ei, Silchas se încruntă. — Spune ce ascunzi, bonecaster.

„Gest pentru gest? Foarte bine. Errastas i-a chemat pe Bătrâni. Sechul Lath, Kilmandaros, Mael - și acum Draconus - da! Când vă ascundeți atât de bine, vă cedați atingerea acestei lumi tremurătoare - deveniți orbi. Fratele

tău a murit, Silchas Ruin. Dragnipur este spulberat. Draconus este liber pe tărâm, întuneric în mâinile lui - și ce vede vechea lui iubită acum că ne mai pune ochii pe toți o dată? Ai salutat-o pe mama ta, Silchas? Ai simțit-o atingerea sprâncenei tale? Credeam că nu. Se întristează pentru fiul pe care l-a prețuit cel mai mult, cred. În care flăcările negre ale iubirii ei ardeau cel mai tare. Își rezervă adevărata ciudă și dispreț pentru...

Leagănul cu mâna inversă a lui Torrent o prinse complet în față, destul de tare încât să o doboare din picioare, căzând într-un zgomot de oase. În timp ce se apropie de ea, a descoperit că își scosese sabia. — Rău, vrăjitoare? Ei bine, ai ști despre asta mai bine decât oricine. Acum închide maxilarul acela osos și ține-l închis.

Ochii ei negri, cu sâmburi păreau să se fixeze pe ai lui ca și cum ar fi purtat gheare, dar el nu tresări. *Distrugere? Cățea slăbită, mi-e teamă doar de scăpare.* Se dădu înapoi și îi aruncă o privire lui Silchas.

Bărbatul părea atât de rănit încât era de mirare că încă stătea în picioare. Își înfășurase brațele în jurul propriului trunchi, încovoiat și micșorat. Lichidul care se scurgea din ochi îi trase străluciri purpurie pe obrajii scobiți. Torrent îl văzu pe Ryadd, cu fața devastată de suferință, făcând un pas spre însoțitorul său, apoi se întoarse pentru a înainta spre Olar Ethil.

Torrent i-a pășit în cale. — Întoarce-te, spuse el. — Acum nu este momentul. Consolă-ți prietenul, Ryadd. O voi duce departe de aici.

Tânărul războinic tremura, cu ochii incandescente de furie. 'Ea nu va-'

'Mă ascultați? Ea va. Ryadd, atacurile au trecut...

A început, cu ochii mari. „Atacuri”. Apoi a dat din cap. — Da, înțeleg. Da.' Dădu din nou din cap, apoi se întoarse, gata să-și dea puterea tinerească unui bătrân rupt brusc.

Și așa depășește, iar conducerea îi aparține acum. Simplu ca asta. Torrent își înveli sabia și se ridică pe cal. A strâns frâiele, a aruncat o ultimă privire năucitoare asupra lui Olar Ethil – care încă nu se mișcase – și apoi a pus în mișcare montura.

Pe urmele vagonului, spre est și sud. Nu s-a uitat înapoi, dar după un timp a văzut un nor de praf care se învârtea ridicându-se dintr-o înălțime din apropiere. Era cu el. *Te văd, dulce ca putregaiul picioarelor, dar vei recunoaște măcar că probabil că tocmai ți-am salvat sacul rău?*

Nu am crezut.

În timp ce soarele picta cu aur fața brutală a turnului de piatră, o figură de aur și bronz stătea deasupra altuia care îngenunchea, înclinat înainte peste coapse cu fața în mâini.

Nici unul nu s-a mișcat până la mult timp după apusul soarelui și întunericul a revendicat cerul.

Printre Barghast se aflase un bătrân, năucit de creier și înclinat să tragă pe umeri o piele de lup zdrențuită și zdrențuită, apoi să cadă în mâini și în genunchi, de parcă și-ar fi găsit în sfârșit adevăratul sine. O fiară incapabilă de a vorbi dincolo de șâiâituri și urlete, se repezi printre câinii de lagăr, mârâind, până când a supus fiecare animal zăpăcit și înghesuit. Căutase să facă și alte lucruri, dar lui Setoc a găsit că până și amintirea acestora era prea jalnică și dureros de patetică pentru a o revedea.

Lupul uriaș de câmpie, Baaljagg, i-a amintit de acel bătrân. Ascunderea peticită și putrezită, pe alocuri atârnând în fâșii stricate. Botul îi era perpetuu decojit înapoi, dezvăluind dinții și colții masivi de stejar, de parcă întreaga lume ar merita o provocare eternă. Ochiurile negre ale creaturii o bântuiau, vorbindu-i într-o tăcere elocventă: *„Eu sunt moartea”,* au spus ei. *Eu sunt soarta ta și soarta tuturor viețuitoarelor. Eu sunt ceea ce a rămas în urmă. Plecat din lume, vă las doar asta.*

Se întrebă ce s-a întâmplat cu acel bătrân, să-l facă să-și dorească să fie lup. Ce rană i-a rămas în minte l-a făcut să-și piardă simțul adevăratului sine? Și de ce nu a existat nicio întoarcere, nici o regăsire a acelui sine pierdut? Mintea deținea prea multe secrete. Creierul era un sac de adevăruri și puterea lor, ascunsă acolo înăuntru, era absolută. Răsuciți un adevăr într-o minciună și un om a devenit lup. Carnea și oasele lui nu puteau decât să urmeze, străduindu-se să se remodeleze. Două picioare până la patru, dinți până la colți: noi forme și noi scopuri pentru a da dovadă falsității.

Dar astfel de minciuni nu trebuie să fie atât de evidente ca acel bătrân cu creierul rupt, nu-i așa? Sinele s-ar putea pierde în moduri mai subtile, nu-i așa? *Astăzi sunt această persoană. Mâine sunt altul. Vezi adevărurile despre mine? Nici unul nu este legat. Nu sunt legat de un singur eu, ci dezlănțuit într-o multitudine de sine. Mă îmbolnăvește asta? spart?*

Acesta este motivul pentru care nu pot găsi pace?

Gemenii au mers cinci pași în fața ei. Erau unul împărțit în două. Fețe rotunde cu ochi ascuțiți care privesc în oglindă, unde nimic nu se putea ascunde. Adevărurile s-ar putea îndoi, dar nu s-ar putea răsuci.

L-am urmat de bunăvoie pe Toc Anaster, chiar dacă îmi era supărat. Am propria mea dependență și se numește insatisfacție. Și de fiecare dată când se întoarce, toată lumea plătește. Cafal, te-am dezamăgit. Mi-am strigat propriul eșec de credință – te-am forțat să fugi de mine. Unde ești acum, preotul meu blând?

Ochii morți ai lui Baaljagg se fixară asupra ei din nou și din nou în timp ce mergeau. Ea a rămas în urma gemenilor. Greutatea băiatului îi făcea să ardă mușchii brațelor. Va trebui să-l aşeze din nou jos, şi astfel ritmul lor ar încetini brusc până la un târâş. Toată lumea era flămândă – chiar și un lup strigoi nu putea găsi nimic de urmărit aici. Ierburile ofilite ale câmpiilor erau de mult în urma lor. Solul făcuse loc pietrelor și argilului tare. Arbuști spinoși se agățau ici și colo, trunchiurile lor străvechi ieșind din paturi de cactusi. Cursurile de apă uzate au scos la iveală bucăți de lemn uscate, în mare parte nu mai substanțiale decât oasele antebrațului ei; dar uneori dădeau de ceva mult mai mare, lung și gros ca un picior și, deși nu putea fi sigură, credea că dădeau semne că au fost lucrate. Foraje suficient de mari pentru a introduce degetul mare - deși, bineînțeles, pentru a face acest lucru ar invita mușcătura unui păianjen sau înțepătura unui scorpion - și semnele slabe solzoase ale urmelor adze. Dar niciunul dintre aceste pâraie străvechi nu ar fi putut suporta o barcă de orice fel, nici măcar un skiff sau o plută. Ea nu putea să-și înțeleagă nimic.

Orizontul de nord lăsa să se înțeleagă turnuri înalte de piatră, ca niște munți roade din toate părțile, lăsând vârfurile clătinând pe turle înguste. Au făcut-o neliniștită, parcă ar fi avertizat-o de ceva. *Ești într-un pământ care nu dă nimic. Te va devora și nu se termină imensa ei foame.*

Făcuseră o greșeală groaznică. Nu, *ea reușise . El ne conducea spre est, așa că vom merge spre est. De ce ne conducea în acea direcție? Stavi, habar n-am.*

Dar iată un adevăr pe care l-am găsit în mine. Toată acea nemulțumire? Nu e la Toc. Nu este la nimeni. E cu mine. Incapacitatea mea de a găsi pacea, de a avea încredere în ea când o găsesc și de a mă ține de ea.

Această dependență se hrănește singură. Poate fi incurabil.

Un alt curs de apă zbuciumat în față... nu... Ochii lui Setoc se mijiră. Două șanțuri, agitate de copite de cai. Un camion. Gemenii văzuseră la fel, căci au fugit brusc înainte, oprindu-se și privind în jos. Setoc nu le-a prins cuvintele, dar amândoi s-au întors când a sosit ea, iar în chipurile lor au văzut o hotărâre întărită.

arătă Storii cu degetul. — Așa merge. Așa merge, Setoc.

— Și noi, a adăugat Stavi.

La sud-est, dar întorcându-se înainte, văzu ea. *Spre est. Ce este acolo? Ce ar trebui să găsim?*

'Blablablabla!' strigă băiatul, cu vocea lui tare – atât de aproape de o ureche – făcând-o să tresară.

Baaljagg a ieşit la trap pentru a adulmeca urmele. *Probabil doar instinct. Nenorocitul ăla nici măcar nu are un nas funcțional... nu-i așa? Poate miroase a lucruri diferite. Viața, sau altceva.*

Când gemenii au pornit pe potecă, uriașa fiară a urmat. Băiatul s-a răsucit în brațele lui Setoc și ea l-a coborât la pământ. A alergat să se alăture surorilor sale.

Sunt un lider.

La viraj, a văzut urme de derapare, acolo unde roțile vagonului se învârtiseră și zvâcniseră în lateral, sfâșiind pământul. Aici, copitele cailor au înțepat adânc. Dar ea nu vedea niciun obstacol care ar fi forțat o asemenea manevră. Drumul din față alerga drept pe o sută de pași, înainte de a se îndrepta din nou spre sud, doar pentru a se răsuci spre est și apoi spre nord-est.

La asta Setoc pufni. „Au scăpat de sub control”, a spus ea. — S-au dus acolo unde i-au târât caii. Asta nu are rost...

Stavi se învârti. — Nu ne interesează unde se duc! ea a strigat. 'Nu contează!'

— Dar cum ne pot ajuta ei dacă nici măcar nu se pot ajuta singuri? întrebă Setoc.

— Ce este atât de diferit la asta?

Trăgălașul are rost. — Uită-te la semnele alea – călăreau sălbatic, nebun de repede. Cum te aștepți să-i prindem vreodată?

— Pentru că caii obosesc.

Și-au reluat călătoria. Urmărirea celor fără scop cu scop. *La fel ca și când creștem.*

Pietrele scârțuiră sub picioare, căldura înfrânată făcând tulpinile noduroase ale arbuștilor să ticăie și să scârțâie. Erau fără apă. Carnea șopârlelor pe care le mâncaseră azi dimineață i se simțea uscată și acru în

stomacul lui Setoc. Nici un singur nor pe cer care să le dea o clipă de răgaz. Nu-și putea aminti ultima dată când văzuse o pasăre.

Trecu prânzul, după-amiaza întinzându-se la fel de apatic ca pustiul răspândindu-se din toate părțile. Pista se îndreptase în cele din urmă pe un decor de est. Până și gemenii încetineau. Toate umbrele lor se înclinaseră și se prelungeau când Storii strigă și arătă cu degetul.

Un cal singuratic. La sud de potecă, la două sute de pași. Rămășițe de urme atârnau din capul ei. Stătea pe picioare slabe, înghițind pământul neînsuflețit, iar flancurile sale de abanos erau albe de spumă cu crustă.

Setoc a ezitat, apoi a spus: — Ține-l pe Baaljagg aici. Vreau să văd dacă pot să-l prind.

Pentru o dată, gemenii nu s-au plâns.

Animalul era cu fața în altă parte, dar a prins ceva zgomot sau miros când Setoc era încă la o sută de pași și se întoarse să o privească. Ochii lui, văzu ea, erau ciudați, ca și cum ar fi înghițiți în ceva atât de groaznic, cât și de întunecat. Cel puțin animalul nu s-a năvălit.

Lupi-fantomă, stați departe de mine acum. Avem nevoie de această fiară.

Cu prudență, se apropie mai mult.

Calul privea. Ea a văzut că mâncase cactus și zeci de spini erau încorporați în bot, picurând sânge.

Foame. Înfometat. Ea a vorbit pe un ton scăzut și liniștitor: „De cât timp ești aici, prietene? Singur, tovarășii tăi au plecat. Ai bun venit companiei noastre? Sunt sigur că faci. Cât despre acele țepi, vom face ceva în privința asta. Iţi promit.'

Și apoi a fost suficient de aproape pentru a întinde mâna și a atinge animalul. Dar ochii ei o țineau pe spate. Nu aparțineau unui cal. Păreau... *demonici.*

A mâncat cactus - cât de mult? Se uită spre locul în care o văzuse tăind pământul. *Oh, spiritele de mai jos. Dacă toate acestea sunt acum în stomacul tău, ai probleme.* Părea că doare? Cum putea ea să spună? Era în mod evident obosit, da, dar trase o respirație constantă și adâncă, urechile clătinând curioase în timp ce o studia la rândul său. În cele din urmă, Setoc întinse încet mâna să ia urmele de piele zdrobită. Când le-a adunat, animalul și-a ridicat capul, de parcă era pe punctul de a o împinge cu botul rănit.

Setoc și-a înfășurat hățurile în jurul mâinii ei stângi și a apucat cu prudență unul dintre țepi. Ea a tras-o liber. Calul

tresări. Asta si nimic mai mult. Oftând, a început să smulgă.

Dacă a lins sângele din spini? Ce ar crede fiara despre asta? Ea a decis să nu afle. *Oh, dar îmi doresc foarte mult să ling acest sânge. Gura mea tânjește după acel gust. Îi simt mirosul de viață caldă.*

Bătrâne, dă-mi pielea ta.

După ce scoase ultima coloană vertebrală, întinse mâna și își puse o mână pe fruntea ei blazonată. 'Mai bine? Sper că da, prietene.

— Mercy, spuse o voce subțire cu o limbă de negustor accentuată, uitasem de asta.

Setoc a pășit în jurul calului și a văzut, întins pe pământ, întins nepăsător, un cadavru. Pentru o clipă, răsuflarea i s-a tăiat. — Toc?

'OMS? Nu. L-am văzut, totuși, o dată. Ochi amuzanți.

— Nu pleacă vreodată nimic mort pe aici? întrebă Setoc, frica făcând loc furiei.

— Nu știu, dar poți măcar spera să-ți imaginezi angoasa pe care o simt oamenii ca mine când văd pe unul ca tine? Tânăr, roșu, cu ochi atât de limpezi și strălucitori. Mă faci nenorocit.

Setoc trase calul rotund.

'Aștepta! Ajută-mă să mă ridic - sunt prins de ceva. Nu mă deranjează să fiu nefericit, atâta timp cât am cu cine să vorbesc. Să fii mizerabil fără cu cine să vorbești este mult mai rău.

Într-adevăr. Setoc se apropie. A studiat cadavrul. — Ai o miză în piept, spuse ea.

'O friptura? Oh, o vorbire, vrei să spui. Asta explică.

— Da?

'Ei bine, nu. Lucrurile s-au încurcat. Cred, totuși, că stau întins pe un fragment de butuc, cu poate un alt fragment de spiță îngropat adânc în pământ. Acesta este ceea ce se întâmplă atunci când o trăsură este ridicată și apoi lăsată înapoi. Mă întreb dacă caii au multă memorie. Probabil că nu, altfel acesta ar mai rula. Deci, copil frumos, mă ajuți?

Ea se întinse în jos. — Ia-mă de braț, atunci te descurci atât de mult? Bine, acum ține-te bine în timp ce încerc să te ridic.

A fost mai ușor decât se așteptase ea. *Pielea și oasele nu cântăresc mult, nu-i așa?*

— Mă numesc Cartograf, spuse cadavrul, încercând ineficient să-și îndepărteze praful de cârpe.

— Setoc.

— Foarte încântat să te cunosc.
— Credeam că te-am făcut nenorocit.
— Mă bucur de mizerie.
Ea mormăi. — Te vei potrivi bine. Hai cu mine.
— Minunat, unde mergi?
— Mergem după trăsura ta. Spune-mi, sunt toți cei din ea morți ca tine?
Cartograful a părut să se gândească la întrebare și apoi a spus: „Probabil. Dar să aflăm, nu?
Copiii lui Onos Toolan și Hetan păreau neafectați de sosirea unui alt cadavru animat. Când Cartographer l-a văzut pe Baaljagg, s-a oprit și a arătat, dar nu a spus nimic.
Setoc îl luă pe băiat de mână și îl conduse aproape de cal. Ea a sărit pe spatele animalului și a întins mâna și l-a ridicat pe băiat.
Gemenii au pornit din nou pe potecă. Baaljagg a căzut cu ei.
— Știai, spuse Cartographer, morții încă mai visează?
— Nu, spuse Setoc, nu știam asta.
„Uneori visez că mă va găsi un câine”.
'Un caine?'
'Da. Una mare, la fel de mare ca aia.
— Ei bine, se pare că visul tău s-a împlinit.
'Sper ca nu.'
Ea îi aruncă privirea în jos, în timp ce el mergea greu lângă cal. 'De ce?'
— Pentru că, în visul meu, câinele mă îngroapă.
Gândindu-se la viziunea ei despre Baaljagg care se eliberează de pământ, ea a zâmbit. — Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta, nu cu acest câine, Cartograf.
'Sper ca ai dreptate. Totuși, am o întrebare.
Ea a oftat. *Un cadavru care nu tace.* 'Continua.'
'Unde suntem?'
„Wastelands”.
— Atunci, asta explică.
— Ce explică?
— Păi, toată această... risipă.
— Aţi auzit vreodată de ţinuturile pustii, cartografe?
'Nu.'
— Deci, lasă-mă să te întreb ceva. De unde a venit trăsura ta și cum se face că nici măcar nu știi țara în care ai călătorit?
„Având în vedere numele meu, este într-adevăr jalnic să știu atât de puține. Desigur, acest pământ a fost cândva o mare interioară, dar atunci s-ar putea spune că a

nenumărate bazine de pe orice număr de continente. Deci asta nu înseamnă o afirmare strălucită a profesiei mele. Din păcate, de când am murit, am fost forțat să reevaluez radical toate noțiunile mele cele mai prețuite.

— Ai de gând să-mi răspunzi vreodată la întrebări?

— Sosirea noastră a fost bruscă, dar maestrul Quell a considerat-o propice. Clientul și-a exprimat satisfacția și, într-adevăr, nu puțină uimire. Mult mai bine acest tărâm nenorocit decât tărâmul dintr-o sabie blestemată, și cu greu aș fi unul care să conteste asta, nu-i așa? Hărțile fiind ceea ce sunt și așa. Desigur, era inevitabil să lăsăm garda jos. Ah, vezi mai departe. Dovezi ample în acest sens.

Urmele păreau să dispară timp de cincisprezece sau douăzeci de pași. Unde au reluat epavele zăceau împrăștiate, inclusiv o jumătate de osie.

Un cal pierdut și o roată pierdută în spatele lor, o jumătate de axă aici - cum reușise chestia să continue? *Și ce făcea în acel gol? Zbor?*

— Spirite de jos, cartograf... și apoi se opri. De la înălțimea ei călare pe cal, putea distinge ceva în față. Lumina zilei se stingea, dar totuși... — Văd.

Încă două porțiuni fără urme, apoi unde au reluat diferite părți ale trăsurii ornamentate zăceau împrăștiate. Ea a văzut o secțiune mare de lemn vopsit, probabil de pe acoperiș, având găuri adânci tăiate prin ea, de parcă o mână masivă ar fi sfâșiat trăsura în bucăți. La oarecare distanță în față se odihnea trăsura în sine, sau ce mai rămăsese din ea. Formele cocoșate ale cailor morți zăceau aruncate în lateral.

'Cartograf-'

„A lovit din cer”, a răspuns cadavrul. — A fost un dragon? Cu siguranță nu a fost. Un enkar'al? Ce enkar'al ar putea ridica cu îndrăzneală de la pământ întreaga trăsură şi toţi caii ei? Nu, nu un enkar'al. Atenție, am fost martor doar la primul atac - spune-mi, Setoc, vezi pe cineva?

— Nu încă, răspunse ea. 'Stavi, Storii! Stai acolo. Ea l-a ridicat pe băiat și l-a lăsat pe pământ. — Voi merge înainte. Știu că se întunecă, dar stai cu ochii pe cer, e ceva acolo sus. *Undeva. Sper să nu fie aproape.*

Calul era nervos sub ea, reticent să se apropie de trăsură, dar ea îl convinse să continue.

Semenii săi fiare fuseseră sfâşiaţi, oasele zdrobite, răni de carne lipseau. Peste tot aceleași tăieturi subțiri, dar adânci. Ghearele. Enorme și ascuțit mortal.

^

Ea a găsit primul cadavru, un bărbat. Își înfășurase capetele urmelor în jurul antebrațelor și ambele brațe erau îngrozitor dislocate, aproape smulse de umeri. Ceva îi tăiase capul în diagonală, de sus, judecă ea. Prin cârma lui craniu, în jos de-a lungul unei laturi a nasului și în afara maxilarului, lăsându-l cu jumătate de față. Chiar dincolo de el se afla un alt bărbat, bine decapitat – ea nu putea vedea capul nicăieri în apropiere.

Și-a oprit montura la câțiva pași de trăsura distrusă. Fusese uriaș, cu șase roți, probabil cântărind cât o iurtă de clan, cu întreaga familie împinsă înăuntru. Atacatorul o demontase sistematic dintr-un flanc, parcă dornic să intre înăuntru. Sângele păta marginile găurii căscate pe care o făcuse.

Setoc se căţără să privească înăuntru. Nici un corp. Dar o masă de ceva s-a îngrămădit pe partea care acum era podeaua, strălucind udă în întuneric. A așteptat ca ochii să se acomodeze. Apoi, repulsată, se trase înapoi. Intestine. Un ocupant fusese eviscerat. Unde era restul bietei victime? S-a cocoțat pe trăsură și a cercetat zona.

Acolo. Jumătate din el, oricum. Jumătatea superioară.

Și apoi a văzut urme, pământul zdrobit, trei sau patru poteci convergând pentru a forma una mai lată, iar aceea ducea departe de epavă, spre est. *Supraviețuitori. Dar trebuie să fi fost pe fugă, altfel ar fi făcut mai mult pentru morții lor. Totuși, câțiva au reușit... pentru puțin timp, oricum.*

Ea a coborât din trăsură și a urcat pe cal. — Îmi pare rău, prietene, dar se pare că ești ultimul. Legănând calul, se întoarse la ceilalți.

— Câte cadavre? a întrebat Cartograful când a sosit.

— Trei sigur. Urmele duc departe.

— Trei, zici?

— Asta am văzut. Doi pe pământ, unul în trăsură – sau, mai degrabă, bucăți din el rămase în trăsură.

'Un barbat? Un bărbat în trăsură?

'Da.'

'Aoleu. Este foarte rău într-adevăr.

Întorcându-se la epavă, Cartographer se mișcă să stea deasupra fiecărei victime, clătinând din cap și mormăind în tonuri joase – posibil o rugăciune – Setoc nu era suficient de aproape pentru a-i auzi cuvintele. S-a alăturat ei odată ce au trecut.

„Mă trezesc într-un conflict”, a spus el. Pe de o parte, mi-aș fi dorit să fiu aici să fiu martor la acea ciocnire

groaznică, să văd Sabia Mortală a lui Trake trezită cu adevărat. Să văd cum furia lui Trell se ridică din adâncul sufletului său. Pe de altă parte, să fiu martor la moartea groaznică a celor pe care am ajuns să-i cunosc ca prieteni, ei bine, asta ar fi fost groaznic. Oricât de mult mă întristează să spun, există momente în care obținerea a ceea ce îți dorește nu dă decât confuzie. Se dovedește că ceea ce dorește cineva nu este, de fapt, deloc ceea ce dorește. Mai rău este atunci când pur și simplu nu știi ce vrei. Ai crede că moartea ar elimina astfel de încercări. Dacă ar fi făcut-o.

— E sânge pe acest traseu, spuse Setoc.

„Aș vrea să mă surprindă asta. Totuși, trebuie să fi reușit să alunge demonul, în sine o ispravă extraordinară.

— Cu cât timp în urmă s-au întâmplat toate astea?

'Nu de mult. Stăteam întins la pământ de la mijlocul dimineții. Îmi imaginez că le vom găsi...

— Avem deja, spuse ea. — Au campat.

Putea vedea strălucirea slabă a unui foc mic, iar acum figurile îndreptându-se, întorcându-se să le studieze. Soarele era aproape apus în spatele lui Setoc și însoțitorii ei, așa că știa că străinii nu văd decât siluete. Ea ridică o mână în semn de salut, îndemnându-și călările înainte cu o bătaie blândă a călcâielor.

Două dintre figuri erau impunătoare: una lată și bestială, pielea lui de o nuanță de mahon lustruit, părul negru împletit atârnând în colaci gras. Ținea un buzdugan cu două mâini. Celălalt era mai înalt, pielea lui era tatuată cu dungi de tigru și, pe măsură ce Setoc se apropia, ea văzu o felină turnată pe trăsăturile lui, inclusiv ochi chihlimbari tăiați în două de pupile verticale. Cele două săbii cu lamă grea din mâinile lui se potriveau cu modelele ghimpate ale pielii lui.

Se vedeau alți trei, două femei și un tânăr înalt. Avea fălcile lungi și gâtul lung, cu părul plin de sânge. O încruntare înnoită i-a stricat fruntea înaltă, deasupra ochilor întunecați și furios. Stătea puțin departe de toți ceilalți.

Ochii lui Setoc s-au întors spre cele două femei. Amândouă scunde și plinuțe, nici una cu mult mai în vârstă decât Setoc însăși. Dar ochii lor păreau îmbătrâniți: întunecați, plictisiți de șoc.

Încă doi supraviețuitori zăceau aproape de foc, adormiți sau inconștienți.

Omul bestial a fost primul care a vorbit, adresându-se lui Cartograf, dar nu într-o limbă pe care Setoc o recunoștea. Strigoul răspunse în aceeași limbă, apoi se întoarse către Setoc.

— Mappo Runt vă întâmpină cu un avertisment. Sunt vânați.

— Știu, spuse ea. — Cartograf, se pare că ai talent pentru limbi...

— Darul lui Hood, pentru sarcinile pe care mi le-a pus. Mappo mi se adresează într-un dialect Daru, un negustor. El face acest lucru pentru a le permite însoțitorilor săi să-i înțeleagă cuvintele, deoarece ei sunt Genabackan, în timp ce el nu este.

— Atunci ce este el?

— Trell, Setoc...

— Și cel cu dungi... ce fel de creatură este el?

„Sabia mortală a lui Trake-”

'Insemnand ce?'

'Ah. Trake este Tigrul Verii, un zeu străin. Gruntle este arma muritoare aleasă de zeu.

Cel pe care Cartograful îl numea Gruntle vorbea acum, cu ochii lui stranii ațintiți asupra lui Setoc. Ea a observat că el nu și-a învelit săbiile, în timp ce Trell-ul își lăsase jos buzduganul.

— Setoc, spuse Cartograful după ce Gruntle a terminat în sfârșit, Sabia Mortală te numește Destriant din Fanderay și Togg, Lupii Iernii. Ești, într-un fel, rudă. Un alt slujitor al războiului. Totuși, deși Trake te poate considera pe tine și pe Doamna și Lordul tău drept dușmani de moarte, Gruntle nu o vede. Într-adevăr, spune el, nu-și ține prea multă stima pe zeul său și nici nu este mulțumit de... ei bine, el numește asta un blestem. Prin urmare, ești binevenit și nu trebuie să te temi de el. În schimb, a adăugat apoi Cartographer, dacă cauți violență, atunci el îți va îndeplini dorința.

Setoc a constatat că inima îi bătea puternic și rapid în piept. Gura i s-a uscat brusc. *Destriant. Am mai auzit cuvântul ăsta? Toc m-a numit așa? Sau a fost altcineva?* „Nu mă interesează violența”, a spus ea.

Când Cartographer i-a transmis răspunsul, Gruntle aruncă o privire la lupul strigoi care stătea între gemeni – spatele cu peri al lui Baaljagg era inconfundabil – și apoi Sabia Mortală a scos momentan colții impresionanți, înainte de a încuviința o dată din cap și a-și înveli armele. Și apoi a înghețat, în timp ce fratele gemenilor a mers în față, părând îndreptându-se direct spre Gruntle.

— Klavklavklavklav!

Setoc îl văzu pe Trell pornind de la asta, întorcându-se să-l studieze pe băiatul care stătea acum chiar în fața lui Gruntle, cu brațele întinse.

— Vrea să-l ia Gruntle, spuse Setoc.

— Sunt sigur că Gruntle poate vedea asta, spuse Cartographer. — Un copil neînfricat. Cuvântul pe care îl caută este Imass. Nici măcar nu credeam că există astfel de lucruri. Copii grozavi, vreau să spun.

Gruntle l-a smuls pe băiat, care a țipat de încântare, umplând aerul nopții de râs.

Setoc auzi mârâitul scăzut al lui Baaljagg și se uită peste el. Deși fiara strigoi nu făcu nicio mișcare, gropile negre ale ochilor ei erau fixate - atât cât se putea stabili - pe Sabia Mortală și pe copilul pe care îl ținea. — Să fii ucis o dată nu a fost suficient? l-a întrebat ea pe lupul uriaș. — Cățelul nu are nevoie de ajutor.

Gemenii se apropiaseră mai mult de Setoc, care acum descăleca. — E în regulă, le spuse ea.

„Mama a spus că pisicile sunt dinți și gheare fără creier”, a spus Storii. Ea arătă spre Gruntle. — Se pare că mama lui s-a culcat cu o pisică.

— Fratele tău nu se teme.

— Prea prost pentru a fi speriat, spuse Stavi.

— Aceştia, spuse Setoc, au luptat cu demonul cerului, dar nu l-au omorât, altfel am fi găsit cadavrul. Am fi mai în siguranță cu sau fără ei?

— Aș vrea să fie Toc aici.

— La fel, Storii.

— Unde se duceau, oricum? Nu e nimic în Wastelands.

La întrebarea lui Storii Setoc a ridicat din umeri. — Încă nu pot primi un răspuns la asta, dar voi continua să încerc.

Cele două femei se întorseseră să-și îngrijească tovarășii răniți. Tânărul înalt rămase deoparte, părând agitat. Setoc se apropie de Cartographer. — Ce e în neregulă cu acel om?

„Este, mi sa spus, o judecată greșită să privești cu dispreț un Bole of the Mott Iregulars. Amby este supărată și acea mânie se estompează lent. Fratele său este grav rănit, aproape de moarte, de fapt.

— Îl acuză pe Gruntle sau Mappo pentru asta?

'Cu greu. Oh, înțeleg că amândoi cei despre care vorbești s-au luptat cu vitejie împotriva demonului cerului - cu siguranță, Sabia Mortală este făcută pentru astfel de

întâlniri. Dar nici Gruntle, nici Mappo nu au reușit să alunge creatura. Soții Boles disprețuiesc lucruri precum demonii și altele asemenea. Și odată treziți la furie, ei se dovedesc mortali împotriva unor astfel de dușmani. Precious Thimble îl numește febră. Dar Maestrul Quell a sugerat că Boles înșiși sunt generația vrăjitoriei, poate o creație Jaghut care a mers prost. Ar explica asta ura extravagantă a soților Boles față de Jaghut? Eventual. În orice caz, Amby și Jula Bole au fost cele care l-au trimis pe demon să fugă. Dar restul acestei furii rămâne în Amby, ceea ce sugerează că el își menține pregătirea dacă demonul ar fi suficient de prost pentru a se întoarce.

Setoc l-a studiat pe bărbat cu un interes reînnoit și mai mult decât puțină neîncredere. *Ce i-a făcut, a mușcat-o cu dinții aceia uriași din față?*

Cartograful a spus apoi: „Mai devreme, ai menționat Toc. Aici îl cunoaștem cu toții. Într-adevăr, Toc a fost cel care ne-a îndrumat de pe tărâmul Dragnipur. Și Gruntle, de ce, s-a îmbătat odată cu Toc Anaster – asta ar fi fost înainte ca Toc să fie ucis, se presupune că.

Gemenii ascultau asta, iar Setoc a văzut ușurare în ochii lor. *Mai mulți prieteni ai lui Toc. O să fie așa, fetelor?* Părea că va fi.

— Cartograf, ce este un Destriant?

'Ah. Bine. Un Destriant este cel care este ales dintre toți muritorii pentru a purta pielea unui zeu.'

— Pielea?

„Prea poetic? Lasă-mă să mă gândesc, atunci. Privește în ochii a o mie de preoți. Dacă există un Destriant printre acele mii, îl vei găsi. Cum? Adevărul este în ochii lor, pentru că, privind în acești ochi, te vei descoperi că te uiți la cei ai zeului.

— Toc poartă un ochi de lup.

— Pentru că el este Vestitorul Războiului.

Titlul a înfrigurat-o. — Atunci de ce celălalt ochi al lui nu este nici un ochi de lup?

— A fost uman, sunt sigur.

'Exact. De ce?'

Cartograful a făcut greșeala de a-și scărpina tâmpla și a ieșit cu o fâșie de piele șifonată în țeapă pe unghiile degetelor. Și-a fluturat degetele pentru a-l trimite în plutire în noapte. — Pentru că, îmi imaginez, oamenii sunt adevărații vestitori ai războiului, nu crezi?

'Poate.' Dar ea nu era atât de sigură. — Toc ne conducea spre est. Dacă el este Vestitorul Războiului, după

cum spui, atunci…

Cartograful dădu din cap. — Ar trebui să cred că da, Setoc. El te conducea într-un loc și într-un timp în care vei fi nevoie de tine.

Ca Destriant pentru Lupii Iernii. Pentru zeii războiului. Se uită spre locul unde stătea Baaljagg, chiar dincolo de lumina focului. Încă de moarte și de moarte, dinții uriași pentru totdeauna descoperiți, ochii pentru totdeauna goli.

Pielea războiului.

Și trebuie să-l port. Atenția ei se îndreptă spre Gruntle. 'Cartograf.'

'Da?'

— A spus că nu-l ține pe zeul său în mare stimă. A spus că numește ceea ce este un blestem.

'Asta e adevarat.'

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Desigur, Setoc.

Sabia Mortală se așezase lângă foc, cu băiatul cocoțat pe un genunchi care sări. Tatuajele ghimpate păreau să se fi estompat în mod inexplicabil, la fel ca și trăsăturile feline ale trăsăturilor sale. Bărbatul arăta aproape uman acum, fără ochi. Era o plăcere liniștită în față.

Ce ar fi făcut Onos Toolan din asta? Toc, ne-ai adus la acestea? Ea a oftat. *Pielea războiului. Lupii vor să-l port.*

Dar eu nu.

— Du-mă la el, te rog.

Mappo a aruncat o privire și a văzut-o pe tânăra ghemuită în fața lui Gruntle, iar Cartographer a furnizat traduceri. Fără îndoială că aveau multe de discutat. Se așteaptă un război necunoscut, o ciocnire între muritori disperați și, poate, zei disperați. *Și Icarium? Vechi prieten, trebuie să nu ai loc în ceea ce urmează. Dacă mii de oameni mor inutil de mâna ta, ce echilibru groaznic s-ar înclina? Ce soartă crudă ar invita asta? Nu. Trebuie să te găsesc. Te iau deoparte. Deja, prea mulți au murit pe urmele tale.*

Auzi un oftat zdrențuit în stânga lui. Întorcându-se, o studie pe femeia întinsă pe un patul de pat. — Vei trăi, Leșin, spuse el.

„Atunci-atunci-”

— Nu ai ajuns la el la timp. Dacă ai fi făcut-o, tu ai fi cel acum mort, mai degrabă decât Maestrul Quell.

Ea și-a întins mâna până la propria față, și-a târât unghiile pentru a-și zgâria sângele care îi forma crusta la

colțurile gurii. — Mai bine pentru tine dacă aș fi avut-o. Acum suntem blocați.

Poate că ar fi răspuns: *Dar acum suntem atât de aproape. Îl simt - suntem aproape acolo.* Dar acesta a fost un gând egoist. Livrarea lui Mappo a fost doar jumătate din sarcină. Acești săraci acționari trebuiau să găsească o cale spre casă, iar acum îl pierduseră pe singurul om capabil să realizeze asta. Deci, după declarația lui Faint, nu avea nimic de spus.

— Mă doare pieptul, spuse ea.

„Che'Malle te-a lovit, cu ghearele înțepând adânc. Am cusut aproape trei sute de ochiuri, de la umărul drept până sub cutia toracică din stânga.

Ea a părut să se gândească la asta pentru o clipă, apoi a spus: „Așa că am văzut ultimii sâni săriți ai lui Faint”.

— Nu i-ai pierdut, dacă de asta te temi. Vor sări în continuare, ăăăă,, dacă poate în mod neuniform.

— Deci zeii chiar există. Asculta. Degetarul prețios... mai trăiește?

'Da.'

— Atunci avem o şansă.

Mappo tresări. — E tânără, slabă, în mare parte neînvățată...

— Există o șansă, insistă Faint. „Sfarcurile negre ale lui Beru, asta *doare* .”

— Va încerca să se vindece, peste un timp, spuse Mappo. — A fost nevoie de toată puterea ei doar ca să o țină pe Jula în viață.

Faint mormăi şi apoi icni. Revenind, ea a spus: „Vinovația va face asta”.

Mappo dădu din cap. Frații Bole îl urmaseră pe Precious Thimble în această breaslă și ea se alăturase dintr-un capriciu sau, mai probabil, să vadă cât de departe vor merge cei doi viitori iubiți în urmărirea ei. Când dragostea s-a transformat într-un joc, oamenii au fost răniți, iar Precious Thimble a început în sfârșit să înțeleagă adevărul. *Le-ai dus prea departe, nu-i așa?*

În același timp, fără Boli, niciunul dintre ei de aici nu ar mai fi în viață acum. Lui Mappo încă îi era greu să creadă că pumnii unui muritor ar putea face daunele pe care le văzuse de la Jula și Amby Bole. Pur și simplu se lansaseră pe Che'Malle înaripat, iar degetele acelea supradimensionate loviseră cu mai multă putere decât buzduganul lui Mappo. Auzise oasele trosnind sub acele lovituri, auzise gâfâiturile de șoc și durere ale lui

Che'Malle. Când a atacat, fusese într-o autoapărare frenetică, o panică oarbă pentru a-și disloca atacatorii frenetici. Ghearele creaturii, lungi fiecare cât un scimitar Semk, se aruncaseră în spatele Julei, cele patru vârfuri izbucnind din pieptul bărbatului. Îl alungase pe bărbat și în acel moment pumnii lui Amby au găsit gâtul lui Che'Malle. Acele impacturi ar fi zdrobit gâtul unui cal și s-au dovedit suficient de dăunătoare încât să forțeze Che'Malle în aer, cu aripile tunând. O lovitură cu mâna în spate a zgâriat-o pe Amby, iar apoi chestia s-a ridicat în sus.

Gruntle, care părea să fi fost ținta inițială a lui Che'Malle - dus la primul atac și presupus de ceilalți a fi mort - se întorsese apoi, o apariție cuprinsă de furia zeului său. Întors în forma unui tigru enorm, cu forma ciudat de neclară și neclară, cu excepția ghimpilor care se zvârcoliau ca niște limbi de flacără neagră, se aruncase în aer în efortul de a târî în jos Che'Malle. Dar i-a scăpat și apoi, cu aripile bătând, a fugit spre cer.

Ulterior, Mappo a aflat de la Gruntle - odată ce furia lui a trecut, ceva asemănător cu forma lui umană revenind - că prima lui luptă cu acel lucru fusese la o mie de brațe deasupra Wastelands, iar când Che'Malle nu a reușit să-l omoare, pur și simplu a căzut. el spre pământ. Gruntle se întorsese în forma lui Soletaken în aer. Acum se plângea de vânătăi, articulații care pulsa, dar Mappo știa că ar fi trebuit să-l omoare o cădere. *a intervenit Trake. Nicio altă explicație posibilă nu servește.*

Se gândi din nou la acea creatură înfiorătoare, reiterându-și propria convingere că era într-adevăr o oarecare rasă de K'Chain Che'Malle, deși nu o mai văzuse vreodată și nici măcar nu auzise de la cei mai intimi cu rasa antică. Era de două ori mai mare decât un vânător K'ell, deși mai slab. Anvergura sa se potrivea cu cea a unui Eleint de vârstă mijlocie, totuși acolo unde printre dragoni acele aripi serveau pentru a ajuta viteza și a le direcționa manevrele în aer - cu vrăjitoria purtând de fapt greutatea imensă a dragonului - pentru acest Che'Malle, toată ascensiunea a fost produsă de aceia. aripile. Iar greutatea lui nu era decât o fracțiune din cea a lui Eleint. *Doamne, a fost rapid. Și atâta putere!* În cel de-al doilea atac, după ce Gruntle dispăruse, Che'Malle ridicase pur și simplu întreaga trăsură în aer, caii și tot. Dacă cadrul trăsurii nu s-ar fi spulberat în strânsoarea ei, fiara le-ar fi cărat pe toate înspre cer, până când ar fi ajuns la o înălțime de la care o cădere ar fi fost fatală. Simplu și eficient. Che'Malle mai

încercase tactica de câteva ori, înainte de a coborî în cele din urmă la luptă.

Spre regretul lui.

Și, trebuie să recunoaștem, și a noastră. Glanno Tarp era mort. La fel și Reccanto Ilk. Și, desigur, Maestrul Quell. Când Mappo ajunse la trăsura pentru a-l scoate pe Precious Thimble din cabina interioară, ea fusese isteric – Quell se interzisese între ea și atacatorul Che'Malle și pur și simplu îl eviscerase. Dacă nu ar fi sărit Boles pe spate, ar fi ucis-o și pe ea. Mappo încă purta tăieturi pe mâini și încheieturi din cauza terorii oarbe a femeii.

Trăsura se dovedise dincolo de reparațiile banale. Nu mai fusese de ales decât să continue pe jos, ducându-și răniții, cu amenințarea unui alt atac planând mereu asupra lor.

Totuși, cred că Boles i-au rănit.

Che'Malle ăla, nu era aici afară să ne aștepte. Atacul său a fost oportunist - ce altceva ar fi putut fi? Nu, creatura are alte sarcini care o așteaptă. Din câte știu, și el vânează Icarium, o posibilitate prea groaznică pentru a fi luată în considerare. În orice caz, să sperăm că acum a ajuns la concluzia că avem prea multe probleme.

Ochii lui s-au abătut spre buzduganul lui, întins pe pământ aproape de mână. Reuşise să-i dea lui Che'Malle o lovitură solidă, suficientă pentru a-l legăna cu un pas înapoi. Se simțise ca și cum buzduganul lui s-ar fi ciocnit de un obelisc de fier. Îi mai dureau umerii. *Ochiul se uită dincolo de țintă, spre locul unde urmează să ajungă arma. Când eșuează, șocul tuune prin corp. Fiecare mușchi, fiecare os. Nici nu-mi amintesc ultima dată când a eșuat atât de complet.*

— Cine sunt aceşti străini? întrebă Faint.

Mappo oftă. 'Eu nu sunt sigur. Există un strigoi cu ei.

'O ce?'

— Un lup străvechi, din epoca Imassului. Linia lor de sânge a fost culesă în modelarea Câinilor Umbrei... dar nu și a Câinilor Întunericului. Pentru aceștia, era linia de sânge a unei rase de urși de câmpie. *Ty'nath okral* , în limba lui Bentract Imass.'

— Un lup strigoi?

'Pardon? Oh, da, numit *ay* când este în viață. Acum? Poate o *maeth ay* , una de putregai sau putrezire. Sau s-ar putea spune un *alt ay* , referindu-se la starea sa scheletică. Pentru mine, cred că prefer *T'ay* -un ay rupt, dacă vrei...

— Mappo, chiar nu-mi pasă cum îi spui. Este un lup strigoi, ceva care să-i țină companie lui Cartographer - s-a întors, nu? Sunt sigur că l-am auzit...

'Da. El i-a îndrumat pe aceştia către noi şi acum interpretează.

— Ei nu vorbesc daru? Barbarii.'

— Cu toate acestea, două dintre ele – acele fete gemene – au sânge Daru. Sunt aproape sigur de asta. Băiatul care se lipește acum de Gruntle, există Imass în el. Mai mult de jumătate, aș judeca. Prin urmare, fie mama, fie tatăl său a fost probabil Barghast. Liderul dintre ei - ea este numită Setoc și proclamată de Gruntle ca fiind Destrianta lupilor - îmi amintește de o Kanese, deși nu este. Unele scene pictate pe cel mai vechi dintre morminte de pe coasta de nord a Șapte orașe prezintă oameni ca ea ca înfățișare, din vremea înainte ca triburile să iasă din deșert, se presupune că.

— Încerci să mă ții treaz, nu-i așa?

— Ai aterizat pe cap, Faint. Pentru o vreme acolo, ai vorbit în limbi.

— Ce am făcut?

— Ei bine, a fost un amestec de limbi, șaisprezece pe care le-am putut identifica, iar altele nu le-am putut identifica. O afișare extraordinară, Faint. Există un savant care afirmă că posedăm fiecare limbă, adânc în mintea noastră, și că există potențialul pentru aproximativ zece mii de limbi în total. Ar fi încântat să fie martoră la isprava ta. Apoi, există un *dystigier* , un disector de cadavre umane, care trăiește în Ehrlitan, care susține că creierul nu este altceva decât o masă aglomerată de lanțuri mârâite. Majoritatea legăturilor sunt fuzionate, dar unele nu. Unele pot fi deschise și montate din nou. Orice accidentare majoră la cap, spune el, poate duce la ruperea legăturii. Acest lucru este de obicei permanent, dar în rare ocazii este creată o nouă legătură. Lanțuri, Leșin, strânse în craniul nostru.

— Numai că nu arată ca niște lanțuri, nu-i așa?

— Nu, vai, ei nu. Este blestemul teoriei deconectat de la observația fizică. Desigur, Icarium ar susține că nu trebuie întotdeauna testat teoria doar pe baza observației pragmatice. Uneori, ar spune el, teoria trebuie interpretată mai poetic, ca metaforă, poate.

— Am o metaforă pentru tine, Mappo.

'Oh?'

— O femeie stă întinsă pe pământ, cu creierul tulburat, ascultând un Trell păros cu colții discutând despre posibile interpretări ale teoriei. Ce inseamna asta?'

— Nu știu, dar orice ar fi, mă îndoiesc că s-ar califica ca o metaforă.

— Sunt sigur că ai dreptate, din moment ce nici măcar nu știu ce este o metaforă, adevărul să fie spus. Încearcă asta, atunci. Femeia ascultă toate astea, dar știe că creierul ei este obosit. Deci, cât de aiurea este? Este atât de ciudat încât să creadă de fapt că ascultă un Trell păros care strică filozofie?

— Atunci, poate o tautologie. Sau un alt mod de dovadă de nedemonstrat. Apoi, din nou, ar putea fi cu totul altceva. Deși uneori sunt filozofic, nu pretind că sunt filosof. Distincția este importantă, sunt sigur.

— Dacă vrei cu adevărat să mă ții treaz, Mappo, găsește un subiect nou.

„Crezi cu adevărat că Precious Thimble este capabil să te ducă înapoi în Darujhistan?”

'Dacă nu este ea, suntem blocați și este timpul să începem să învățăm limba locală din Setoc. Dar oricum nu poate fi de aici, nu-i așa? Acest pământ este distrus. Quell spune că s-a epuizat. Epuizat. Nimeni nu poate locui aici.

— Croiala hainelor lui Setoc este Barghast, spuse Mappo. El și-a zgâriat perii de pe maxilar. — Și din moment ce băiatul ăla are, cred, sânge de Barghast... Ridică vocea și, în Barghast, îl strigă pe Setoc: — Împărtășim această limbă între noi, Destriant Setoc?

La întrebare, toți cei patru nou-veniți s-au uitat peste. Și Setoc a spus: „Se pare că da”.

— Bine bănuit, spuse Faint.

„Observație și teorie”, a răspuns Mappo. „Acum, te poți odihni puțin. Vreau să aflu povestea acestor străini. Mă voi întoarce să te trezesc imediat.

— Abia aștept, mormăi Faint.

— Dacă nicio soluție nu servește, se aventură Shield Anvil Tanakalian, atunci ce ne rămâne? Trebuie să mergem pe calea pe care am cunoscut-o dintotdeauna, până când se va prezenta o altă alternativă. Își ținu privirea asupra anturajul reginei Abrastal, în timp ce acesta se apropia încet, cei aproximativ zece cai galopând ușor pe terenul denivelat, penoanele de deasupra călăreților fâlfâind ca niște păsări înțepate.

Alături de el, Mortal Sword Krughava se mișcă greu pe șa. Piele scârțâită, fier răzuit. — Absența bântuie, spuse ea. — Se găsește de partea noastră, domnule.

— Atunci alege unul, Mortal Sword. Termină cu asta.

Expresia ei se întunecă sub marginea cârmei. — Chiar sfătuiești asta, Shield Anvil? Să fiu atât de disperat încât să fiu neglijent? Trebuie să-mi înghit nemulțumirea? Am făcut asta deja o dată, domnule, și încep să găsesc regretul în asta.

Deja odată? Vrăjitoare mizerabilă. Am luat fața aia acre a ta ca fiind cea pe care o porți mereu. Acum îmi spui că am fost o alegere făcută fără încredere. Atunci bătrânul ăla te-a convins? Dar între tine și mine, femeie, doar eu am fost martor la nemulțumirea lui amară la final. Deci, în mintea ta, el încă argumentează în favoarea mea. Destul de bine. — Mă întristează, Mortal Sword, să te aud spunând asta. Nu știu cum te-am dezamăgit și nici nu știu ce reparație îmi rămâne la dispoziție.

— Indecizia mea, domnule, vă înţeapă în nerăbdare. Îndemnați la acțiune fără contemplare, dar dacă alegerea unui nou Destriant nu necesită contemplare, ce poate? În mintea ta, s-ar părea, acestea sunt doar titluri. Responsabilități în care cineva crește, așa cum ar fi. Dar adevărul este că titlul îi așteaptă doar pe cei care au devenit deja o persoană demnă de responsabilitate. De la tine, primesc toată iritarea unui tânăr convins de propria sa dreptate, așa cum sunt tinerii în general, a spus convingerea conducându-te în impulsuri neplăcute și sfaturi neînțelese. Acum vă cer să taci. Sosește regina.

Tanakalian s-a luptat împotriva furiei sale, încercând să-și păstreze expresia în fața călăreților Bolkando. *M-ai lovit în clipa dinaintea acestei discuții, pentru a-mi testa autocontrolul. Știu toate tacticile tale, Mortal Sword. Nu mă vei depăși.*

Regina Abrastal a pierdut puțin timp. — Ne-am întâlnit cu emisarul Saphii și sunt încântat să vă informez că urmează să se aprovizioneze – la un preț rezonabil, aș putea adăuga. Generoși din partea lor, luând în considerare toate lucrurile.

— Într-adevăr, Alteţă, spuse Krughava.

— În plus, continuă Abrastal, coloanele Malazan au fost văzute de Saphii, aproape la nord de Munții Saphii, apropiindu-se de marginea pustiului. Au făcut timp bun. În mod curios, aliații tăi sunt cu escortă, nimeni altul decât prințul Brys Beddict, la comanda unei armate Letherii.

— Înțeleg, spuse Krughava. „Și această armată Letherilor mărșăluiește acum cu mult dincolo de granițele lui Lether, sugerând că rolul lor de escortă nu era de precauție”.

Ochii Reginei se ascuțiră. — După cum am spus, cel mai curios, Mortal Sword. Ea făcu o pauză, apoi spuse: „Mi-a devenit evident că, dintre toți luminarii implicați în această escapadă, doar eu rămân ignorant”.

— Înălţime?

„Ei bine, toți mărșăluiți *undeva* , da? Into Wastelands, nu mai puțin. Și prin ei, de fapt, în Kolanse. Avertismentele mele pentru tine cu privire la situația sumbră, nu, îngrozitoare din acel ținut îndepărtat par să fi rămas neascultate.

— Dimpotrivă, regina Abrastal, spuse Krughava, îi ţinem seama cu cea mai mare atenţie şi ţinem îngrijorarea dumneavoastră cu cea mai mare consideraţie.

„Atunci, răspundeți-mi, mergeți să vă câștigați un imperiu? Kolanse, slăbit atât de luptă interioară, secetă și foamete, trebuie să vă prezinte o cucerire ușoară. Cu siguranță, nu vă puteți imagina un astfel de popor asediat ca fiind cel mai mortal dușman al vostru? Nici măcar nu ai fost acolo. Dacă, adăugă ea, te întrebi de ce sunt încă cu tine și cu Khundryl, atât de departe de propriul meu tărâm și încă câteva săptămâni înainte de marea noastră ședință cu Adjunctul, poate că acum poți să-mi bănuiești motivele.

'Curiozitate?' întrebă Krughava, ridicând sprâncenele.

Un fulger de iritare aprinse trăsăturile lui Abrastal.

Da, regina, știu cum te simți.

— O descriere mai potrivită ar fi *neliniște.* În calitate de co-conducător al lui Bolkando, este responsabilitatea mea să țin strâns frâiele poporului meu. Sunt bine conștient de tendința umană către haos și cruzime. Însuși scopul regulii, așa cum o susțin, este de a impune civilitatea. Pentru a realiza acest lucru, trebuie să încep cu o aderență personală la același lucru. Mă întristează că poate ajut o hoardă de cuceritori turbați? Îmi convine bine conștiința că asist la invadarea unui regat îndepărtat?

„La câștigul de profituri uriașe de la noi”, a spus Krughava. — S-ar ajunge la concluzia că se poate cumpăra multă civilizație pentru tine, Alteță, și pentru oamenii tăi. Aș putea adăuga fără costuri directe sau povară pentru tine.

Era cu adevărat supărată acum, putea vedea Tanakalian, această regină dură, cu ochii limpezi, stătea

călare pe cal, sub însemnele unui soldat. *Un adevărat conducător al poporului ei. Un adevărat slujitor al aceluiași.*

— Mortal Sword, vorbesc de *conștiință.* '

— Am înțeles, Alteță, că moneda aceea în cantități suficiente ar putea salva orice. Nu este aceasta credința care domină pe Lether și Saphinand și într-adevăr pe Bolkando?

— Atunci cauţi, cu adevărat, să cobori asupra sărmanilor din Kolanse?

— Dacă este așa, Alteță, nu ar trebui să fii ușurată? La urma urmei, chiar și fără malazani, am fost chiar la zidurile capitalei tale. Să ne câștigăm un regat... ei bine, al tău era în întregime la îndemâna noastră. Fără a fi nevoie de un marș în continuare și de toate greutățile pe care le implică. Cât despre malazani, tocmai au finalizat o cucerire cu succes a Imperiului Lether. Un cuib cel mai opulent, dacă ar fi înclinați să se așeze în el.

— Tocmai acesta este punctul meu de vedere! se răsti Abrastal, trăgându-şi de cârmă pentru a-şi scăpa o cascadă de păr înflăcărat, înşirat de sudoare. ' *De ce Kolanse? Ce pe numele Errantului vrei cu Kolanse?* '

— Înălţime, spuse Krughava, netulburat de izbucnirea neobişnuită a Reginei, un răspuns la această întrebare te-ar găsi într-o situaţie dificilă.

'De ce?'

— Pentru că îmi vorbești despre conștiință. Reținând explicația scopului nostru, Alteță, vă lăsăm confortul considerației solitare a propriului popor. La urma urmei, ești regina lor și aici constă diferența crucială dintre noi. Pierim începem și terminăm cu responsabilitate doar față de noi înșine și față de scopul existenței noastre. Același lucru este valabil și pentru Warleader Gall și Burned Tears. Și, în sfârșit și cel mai important, o circumstanță identică se obține în rândul vânătorilor de oase. Și-a înclinat capul o fracțiune. „Prințul Brys, totuși, s-ar putea găsi în curând în fața unei decizii dificile – să se întoarcă în Lether sau să continue să-l însoțească pe Adjunct și pe aliații ei”.

„Și așa”, a replicat Abrastal, „slujindu-vă numai pe voi înșivă, sunteți pregătiți să trimiteți mizerie și suferință asupra unui popor zdrobit?”

— Deși aceasta nu este dorința noastră, Alteță, se poate ajunge la asta.

În tăcerea șocată care a urmat, Tanakalian a văzut că ochii Reginei se aplatizează, iar apoi o încruntare încruntă

i-a încruntat încet sprânceana. Norii zdruncinatori ai incertitudinii i se strângeau în expresia. Când a vorbit a fost o șoaptă. — Nu-mi vei explica, nu-i aşa, Mortal Sword?

— Ai adevărul, Alteţă.

„Voi spuneți că nu vă slujiți decât pe voi înșivă. Afirmaţia sună falsă.

— Îmi pare rău că crezi asta, a răspuns Krughava.

— De fapt, continuă Abrastal, acum încep să bănuiesc exact contrariul.

Sabia Mortală nu spuse nimic.

Ai adevărul, răspunse Tanakalian în tăcere, batjocorind propriile cuvinte ale lui Krughava. *Ceea ce facem nu este în serviciul nostru, ci al tuturor.*

Poate fi ceva mai glorios? Și dacă trebuie să cădem, dacă trebuie să eșuăm, așa cum cred că vom face, nu este niciun sfârșit mai dulce de atât? Cel mai mare eșec pe care l-a văzut vreodată această lume.

Da, știm cu toții povestea Căderii lui Coltaine în afara Arenului. Dar ceea ce vom găsi la sfârșitul zilelor noastre va cerșe această poveste. Căutăm să salvăm lumea, iar lumea va face tot posibilul pentru a ne opri. Vezi cum pierdem. Privește-ne cum stoarcem sângele din inima ta de piatră!

Dar nu. Nu va fi nimeni care să fie martor. Dacă existența însăși se poate spune că este poetică, stăm în acea tăcere, slujitori neînduplecați ai anonimatului. Nimeni de văzut, nici măcar de știut. Nici un mormânt, nici o piatră ridicată pentru a face umbră oasele noastre împrăștiate. Nici deal, nici mormânt. Ne vom odihni în gol, nu uitați – pentru că uitarea urmează amintirii și nu va mai fi amintire.

Inima i-a bubuit de frumusețea delicioasă a ei - tot. *Eroul perfect este acela al cărui eroism nu îl vede nimeni. Cea mai de preț slavă este gloria pierdută în vânturile fără sens. Cea mai înaltă virtute este cea care rămâne pentru totdeauna ascunsă în sine. Înțelegi asta, Mortal Sword? Nu, nu vrei.*

El a privit, înroșit de satisfacție, cum regina Abrastal își strângea frâiele și își înclina calul cu o răsucire vicioasă. Întregul anturajul s-a grăbit să urmeze. Galopul blând a dispărut, împingerea stânjenită înnodând trupa ca o mână care răsucea pânza, întinzându-se confuz în spatele reginei lor plecate.

— Dă-mi înțelepciunea ta, Shield Anvil.

Cererea ei uscată îl făcu să tresară. Fluxul de căldură din chipul lui a hrănit brusc sentimente mai întunecate. —

Ne vor părăsi, Mortal Sword. Bolkando-ul s-a terminat cu noi.

Ea pufni. — Cât trebuie să aștept?

— Pentru ce, Mortal Sword?

— Pentru înțelepciune în nicovala mea de scut.

Erau la fel de buni ca singuri, tabăra Perish s-a instalat în spatele lor. — Se pare că nu pot spune nimic care să-ți facă plăcere, Mortal Sword.

„Regina Abrastal trebuie să înțeleagă ce intenționăm. Ea nu poate să-i dea drumul. Acum, își va menține hotărârea, în speranța că Adjunctul Tavore îi va oferi satisfacție.

— Și ea va face?

— Ce crezi, Shield Anvil?

— Cred că regina Abrastal va fi o femeie foarte frustrată.

'In cele din urma. Da.'

— Adjunctul este egoist, spuse Tanakalian.

Capul lui Krughava se răsuci. 'Scuzați-mă?'

„Ea ar putea invita pe alții să împărtășească această glorie – această Legiune Evertine a Reginei, pare a fi o armată formidabilă. Bine antrenat, capabil să mărșăluiască în pas cu noi, spre deosebire de soldații cuceritorului Avalt. Ar fi să stea lângă noi în Kolanse...

„Domnule," tăie în Sabia Mortală, „dacă Adjunctul este egoist – pentru ceea ce vă imaginați în mod clar că este o realizare glorioasă – atunci s-ar putea să vă fie mai bine să considerați acel egoism drept unul de milă fără precedent".

— Sunt conștient de rezultatul probabil al acestei aventuri, Mortal Sword. Poate mai mult decât tine. Cunosc sufletele care mă așteaptă – le văd chipurile muritoare în fiecare zi. Văd speranța pe care o pun asupra mea. Nici nu regret că ceea ce căutăm nu va fi martor, pentru că, împreună cu frații și surorile noștri, *sunt* martorul lor. Când am vorbit despre egoismul Adjunctului, nu l-am vrut să spună ca o critică; mai degrabă, indicam privilegiul pe care îl simt când le-a permis Grey Helms să-și împartă soarta.

Ochii albaștri strălucitori ai lui Krughava erau ațintiți asupra lui, calculatori, gânditori. — Înțeleg, domnule. Aștepți moartea Grey Helms. În timp ce te uiți la ei și nu vezi decât sufletele lor care vor fi în curând dăruite pentru tine, ce văd ei în ochii Shield Anvil?

— Îi voi onora pe toți, a răspuns Tanakalian.

'Veţi?'

'Desigur. Eu sunt Shield Anvil...

„Vrei să îmbrățișezi sufletul fiecărui frate și al fiecărei surori? Liber de judecată? Nepătat în dragostea ta pentru fiecare dintre ei? Și cum rămâne cu dușmanii noștri, domnule? Ii vei lua si tu in brate? Veți accepta că suferința sfidează granițele și că durerea nu creează nicio linie în nisip?

A tăcut. Cum putea el să-i răspundă? Ea ar vedea minciuna. Tanakalian își întoarse privirea. „Sunt Shield Anvil to the Perish Grey Helms. Slujesc Lupii Iernii. Eu sunt carnea de moarte a războiului, nu sabia în mâna ei. El a aruncat o privire înapoi la ea. — Îți înghesuiesc tronul, Mortal Sword? Despre asta este vorba?

Ochii i se mariră. — Mi-ai dat multe de luat în considerare, Shield Anvil. Lasa-ma acum.'

În timp ce se întorcea în tabără, trase adânc aer în piept și îi dădu drumul tremurând. Ea era periculoasă, dar atunci el știa mereu asta. *Ea chiar crede că putem câștiga. Ei bine, presupun că acesta este rolul Sabiei Mortale. Ea este binevenită în amăgire - fără îndoială că va servi bine fraților și surorilor noștri atunci când Lupii urlă. În ceea ce mă privește, nu pot fi atât de orb, atât de voit sfidător la adevăr.*

Putem descurca asta între noi, Mortal Sword. Îți voi urma voința în a nu alege un Destriant. De ce să împarți gloria? De ce să încurcă lucrurile?

O conversație dificilă, aprinsă, dar el supraviețuise încă. *Da, acum ne înțelegem.*

E bine.

După ce Shield Anvil a dispărut, Sabia Mortală a rămas o vreme, cu ochii pe întunericul ridicându-se spre cer în est. Apoi se întoarse și făcu un gest cu o mână cu mănușă. Un alergător i s-a alăturat repede.

„Trimiteți-i veste liderului războinic Gall, îl voi vizita în seara asta, un clopoțel după cină.

Soldatul s-a înclinat și a plecat.

Ea a studiat din nou orizontul estic. Munții din jurul regatului Saphinand formau un zid zimțat la nord, dar acolo, în locul nașterii întunericului, nu era nicio urmă de altceva decât de câmpie plană. Pământurile pustii.

I-ar sugera lui Gall să mărșăluiască din greu acum, luând magazine de la comercianții Saphii pe măsură ce mergeau. Era imperativ să se conecteze cu Adjunct cât mai curând posibil. Aceasta era una dintre problemele pe care dorea să le discute cu Gall. Au fost și alții.

O aștepta o noapte lungă și nedorită.

Șeful de război Gilk zâmbi în timp ce o privea pe regina Abrastal călând înapoi în tabără. Păr de foc într-adevăr. Flăcări erau gata să scuipe din ea, din orice loc pe care și-ar putea imagina un bărbat imaginativ și, desigur, era un bărbat foarte imaginativ. Dar o femeie ca asta, ei bine, cu mult dincolo de îndemâna lui și mai mult e păcat în ceea ce îl privea.

Spultatha ieșise din cortul său în spatele lui și se ridicase acum pe dreapta lui. Ochii ei, atât de asemănători cu ai mamei ei, s-au îngustat în timp ce urmăreau apropierea femeii. — Probleme, spuse ea. — Stai departe de ea, Spax, măcar pentru noaptea asta.

Zâmbetul i s-a lărgit. — Mă tem că nu pot face asta, pisică sălbatică.

— Atunci ești un prost.

— Ține blănurile de cald, spuse el, pornind spre pavilionul Reginei. Soldații Legiunii Evertine l-au privit trecând cu pas pe lângă posturile lor și i-a amintit de un leu de companie pe care îl văzuse cândva în tabăra altui clan. Avusese libertatea taberei și avea obiceiul de a se plimba înainte și înapoi în fața cuștilor înghesuite de câini de vânătoare. Acele fiare au fost împinse într-o frenezie, aruncându-se însângerate și proaste împotriva barelor de fier. Întotdeauna admirase acel leu, lărgimea lui perfectă, nesuferită, limba lui lăcuță și mâncărimea care îl făcea întotdeauna să se oprească direct vizavi de cuști, pentru o zgârietură pe îndelete și apoi pentru un căscat larg.

Lasă ochii să-l urmărească, lasă-i să strălucească sub marginile cârmelor lor. Știa că acești soldați au vrut să se testeze împotriva lui White Face Barghast. Împotriva lui Gilk, care erau meciul oricărei unități civilizate de infanterie grea de oriunde în lume. Dar aveau șanse mici să facă asta vreodată. Următorul lucru cel mai bun a fost să stai alături de ei, și asta era o competiție pe care Gilk o înțelegea bine.

Acum vom vedea ce se va întâmpla. Mergem cu toții către un loc de luptă împotriva unui inamic? Cine va rezista cel mai tare? Evertine, Grey Helms, Khundryl sau Gilk? Hah. Spax ajunse la cordonul interior și mormăi din cap când ultimul bodyguard din afara pavilionului se dădu într-o parte. Intră cu pași mari pe coridorul cu pereții de mătase, cu toate tonurile lui palide iluminate de felinare și,

ca întotdeauna simțea că se plimba prin culoarea însăși, moale și uscată și ciudat de rece, o aromă după alta.

Unul dintre locotenenții ei de încredere stătea la ultimul portal. Când Spax se apropia, locotenentul clătină din cap. — Nu poate aştepta, şeful de război?

— Nu, Gaedis. De ce, face baie?

— Dacă e, apa a fiert de mult.

Ce i-a spus femeia aceea de fier lui Abrastal? — Destul de curajos să mă anunțe, Gaedis?

— Nu curajul mă face să spun da, șef de război, dar prostia m-a dus până aici și sunt un om conservator.

— Oferta rămâne valabilă, spuse Spax.

„Mă îndoiesc că regina mea ar fi avut cu bunăvoință ca unul dintre locotenenții ei de la curte care strânge toate astea să poarte carapace de țestoasă și să danseze gol sub lună”.

Spax zâmbi. — Ai văzut asta, nu?

Gaedis dădu din cap.

— A fost un spectacol, înțelegi. Tu nu?'

— Șef de război?

„Grega de savanți a Reginei – am inventat ceva pentru a le oferi ceva despre care să scrie și apoi să ne gândim la semnificația lui pentru tot restul vieții lor plictisitoare și inutile. Spiritele de mai jos, strugurii unui bărbat devin mici în noaptea rece – de ce credeai că tot sărim peste foc?

După o clipă de privire, Gaedis se întoarse și se strecură prin draperie.

Spax fredonă încet pentru sine.

Vocea înăbușită a lui Gaedis l-a invitat să intre în Prezența Regală. *Gol în castron?* se întrebă Spax. *Bah, zeii nu sunt niciodată atât de amabili.*

Stătea în picioare, cu armura aruncată, cu părul lung încă ciufulit de la plimbare. Matlasarea era strânsă pe curbele ei. „Dacă ochii ar fi vopsea”, a spus Abrastal, „aș picura chiar acum. ticălos barbar. Ce este atât de important să îndrăznești umorul meu rău?

— Doar asta, Alteţă, răspunse Spax. — A dat scântei de la tine și vreau să știu cum și de ce.

— Ah, atunci ești curios.

— Asta e, Firehair.

— Dacă nu s-ar putea plânge războinicii tăi turbați, te-aș vedea sugrumat cu propriile tale măruntaie și poate – doar poate – asta mi-ar satisface dorința în acest moment. Aroganța este un lucru ciudat, Spax. Se amuză atunci când nu poate ajunge, apoi ustură de furie când poate. Ce din

craniul gol al Errantului te-a convins că aș ceda curiozității tale murdare de rahat?

Spax aruncă o privire spre Gaedis, văzu chipul bărbatului și expresia care părea săpată în piatră. *Laş.* — Înălțime, sunt șef de război al Gilk. În fiecare zi sunt asediat de liderii clanurilor, ca să nu mai vorbim de cei mai îndrăzneți dintre tinerii războinici – care ar duce război împotriva vântului dacă ar avea vreo șansă de a câștiga. Ei nu se plâng de monedă, Alteță. Dar ei vor o luptă.

— Bolkando este în pace, răspunse Abrastal. — Cel puţin, a fost când ai fost angajat prima dată, iar acum este din nou. Dacă ai vrut război, Spax, ar fi trebuit să rămâi cu celelalte Fețe Albe, pentru că s-au dus și au sărit cu ambele picioare pe un cuib de viespi. Ea s-a înfruntat cu el și el a văzut toate locurile în care putea pune mâinile, având ocazia. Expresia ei s-a întunecat. — Tu ești șef de război, așa cum spui. Un titlu mândru, unul cu responsabilitate, pe care îl asumăm. Ești sub asediu, Spax? Descurcă-te.'

— Nu au mai rămas multe săgeţi în tolba mea, Alteţă.

— Arăt ca un fletcher?

— Arăți ca cineva cu ceva în minte. Spax își întinse mâinile largi și zgâriate. — Nu cunosc aceste cămăși gri Perish, dar știu de ordin, Alteță...

— Ce ordin?

— Cultul războinic al lupilor. Un capitol din acel cult apărat la asediul lui Capustan. Săbiile Gri, erau numite.

Abrastal l-a studiat o vreme, apoi ea a oftat. — Gaedis, deschide-ne un ulcior cu vin, dar nici să nu te gândești să-ți torni unul. Încă sunt enervat pe tine pentru că l-ai lăsat pe acest caine de vite să se scânteie în prezența mea.

Locotenentul salută și se îndreptă spre cadrul de lemn ornamentat, care avea vreo duzină de amfore, scoțând un cuțit mic în timp ce scana ștampilele de pe gâturile prăfuite.

— Culte, săbii de moarte, nicovale de scut și zei-lupi, spuse Abrastal în mormăi, clătinând din cap. „Asta miroase a fanatism – și asta se potrivește bine cu evaluarea mea după parlamentul din această seară. Este pur și simplu război pe care îl caută, Spax? Unul în care orice chip va face?

Șeful de război a privit cum Gaedis a ales o ulcior și apoi, cu un cârlig expert și răsucirea cuțitului, a scos cu dibăcie dopul. — Impresionant, locotenente, ai învățat asta între priceperea sabiei neîntemeiate și mersul cu spatele?

'Fi atent la mine!' lătră Abrastal. — Ți-am pus o întrebare, insulă de purici!

Spax îşi înclină capul în ceva între deferenţă şi insolenţă amuzată. Când i-a văzut ochii strălucitori, și-a dezvăluit dinții și a rupt: — Atâta timp cât te simți înclinat să scuipi insulte, Alteță, voi rămâne într-adevăr ca o insulă. Lasă mările să se prăbușească, pietrele nu vor clipi.

— Tronul de rahat al lui Errant, toarnă acel vin, Gaedis!

Vinul stropit.

Abrastal se apropie de pătuțul ei și se așeză. Ea și-a frecat ochii cu palmele și apoi și-a ridicat privirea la timp pentru a accepta un pahar. Ea a băut adânc. — Altul, la naiba. Gaedis a reușit să pună al doilea pahar în mâna lui Spax înainte de a se întoarce pentru a-și reveni pe pași. — Nu contează de Perish deocamdată. Spui că îi cunoști pe acești Malazani, Spax. Ce poți să-mi spui despre acest Adjunct Tavore?

'Specific? Aproape nimic, Alteță. Nu am întâlnit-o niciodată, iar Barghast nu i-a trecut niciodată în cale. Nu, ceea ce pot să fac este să vă povestesc despre înclinația armatei Malazan – așa cum a luat forma din mâinile lui Dassem Ultor și despre modul în care s-a schimbat structura de comandă.

„Este un început, dar mai întâi, ce înseamnă titlul ei? Adjunct? La care? La ce?

„Nu sunt sigur de data asta”, a recunoscut Șeful de război după ce a înghițit o gură de vin. — La urma urmei, sunt o armată renegată. Deci de ce să păstrezi vechiul titlu? Pentru că asta sunt obișnuiți soldații ei, presupun. Sau este mai mult? Alteță, Adjunctul - din câte am înțeles - a fost mâna purtătoare de arme a împărătesei. Criminalul ei, dacă vrei. Dintre rivalii din interiorul imperiului, inamicii din afara lui. Ucigatoare de vrăjitori – poartă o armă otatarală, dovadă împotriva oricărui fel de magie.

Abrastal rămase aşezat peste asta, doar ca să se ridice încă o dată când se opri. Își întinse paharul gol și Gaedis turnă din nou. — Elită, deci, aleasă în mod special – câți dintre acești Adjuncți a avut această împărăteasă la un moment dat?

Spax se încruntă. — Cred că... unul.

Regina se opri. — Și acest Imperiu Malazan – se întinde pe trei continente?

— Și mai mult, Alteță.

— Cu toate acestea, Tavore este un renegat. Măsura acelei trădări... clătină ea încet din cap. „Cum se poate

avea încredere în acest Adjunct? Este imposibil. Mă întreb, a încercat această Tavore să-și uzurpe împărăteasa? Este urmărită și acum? Va fi inamicul pe care îl vor găsi nimeni altul decât vânătorii ei Malazan?

Spax a ridicat din umeri. — Mă îndoiesc că Grey Helms le-ar păsa mult oricum. Este un război. După cum ai spus, orice chip va fi de folos. Cât despre Khundryl, ei bine, ei au jurat personal pe Adjunct, așa că o vor urma oriunde.

— Da, și de ce i-ar face asta unui trădător?

— Înălțime, asta nu ne preocupă, spuse Spax. — Oricât de mult poftă războinicii mei după o luptă, ne-am pus într-un dezavantaj tactic – la urma urmei, ar fi fost mai bine să ne ocupăm de Khundryl și de Perish înapoi în Bolkando, iar apoi să-i înfrunt pe Bonehunters mai târziu. Atentie, tot e posibil. Un emisar secret al familiei Saphii, câteva zeci de mii de monede - i-am putea prinde prin surprindere...

'Nu. La urma urmei, Spax, dacă cu adevărat nu ne preocupă nimic, așa cum spui, de ce să-i atacăm deloc?

— Doar punctul meu de vedere, Alteță. Pur și simplu observam că oportunitatea noastră de a obține un avantaj tactic dispare rapid, presupunând că avem o cauză, ceea ce nu avem.

— Nu sunt pregătit să fac o astfel de presupunere, șef de război. Deci dilema mea. Este așa cum descrii tu. Niciuna dintre cele trei armate străine nu ne reprezintă încă vreo amenințare. Ei și-au arătat clar dorința de a dispărea în est. Este timpul să ne curățăm mâinile și să ne întoarcem în țara noastră iubită?

— S-ar putea, Alteţă.

— Dar atunci, iar încruntarea ei se adânci. „Foarte bine”, a spus ea, „am trimis o fiică spre est, pe mare, Spax. O fiică cea mai de preț. Se pare că tu și cu mine împărtășim același blestem: curiozitatea. Kolanse a tăcut. Navele noastre comerciale nu găsesc decât porturi goale, sate abandonate. Marea Pelasiar este goală de trafic. Chiar și marile corăbii de plasă au dispărut. Și totuși... și totuși... ceva este acolo, poate adânc în interior. O putere și este în creștere.

Spax a studiat-o pe regina. Ea nu disimula. El a văzut-o frica pentru fiica ei (*zei, femeie, te-ai săturat, care este pierderea uneia?*) și a fost autentic. *Moștenitoarea ta? Funcționează așa în Bolkando? De unde să știu, când nici măcar nu-mi pasă?* — Chemați-o să se întoarcă, Alteță.

— Prea târziu, Spax. Prea tarziu.'

— Inălţime, spuse şeful de război, vrei să-mi spui că mergem cu străinii? Peste pustiul?

Gaedis înghețase pe loc, cu doi pași într-o parte, unde fusese pe cale să deschidă un alt ulcior. Ochii locotenentului erau pe regina lui.

— Nu știu, spuse în cele din urmă Abrastal. — Nu, de fapt, nu suntem echipați pentru o astfel de întreprindere și nici, îmi imaginez, nici măcar nu ne-ar primi. Cu toate acestea... Voi vedea acest Adjunct. L-a fixat pe Spax cu o privire care îi spunea că toleranța ei era pe sfârșite și ea i-a spus: — Mestecă ce ai auzit în noaptea asta, șeful de război, și dacă stomacul îți mai mârâie, nu-mi aduce plângerile la cortul meu.

Spax își înclină capul și apoi îi întinse paharul lui Gaedis. — Îți aud servitoarele pregătind baia, Alteță. O concluzie cât se poate de restabilitoare pentru această noapte, sunt sigur. Noapte bună, Alteță, locotenent.

Odată afară, a pornit, nu înapoi la clanurile sale, ci la taberele Lacrimilor Ars. Îi trecuse prin minte, când își imagina marea ședință care urma să vină, că el și Gall, după toate probabilitățile, vor fi singurii bărbați prezenți. O noțiune incitantă. Nu era sigur că Gall ar vedea așa, desigur, dacă zvonurile pe care le captase erau adevărate, dar mai exista un zvon care, dacă era exact, ar putea oferi un covor comun pentru amândoi. *Nu un băutor de vinuri de lux, acest Gall. Nu, bărbatului îi place berea și dacă bărbăția are vreo măsură, asta e.*

Doar părerea mea, minte. Acum, să vedem, Warleader Gall, dacă îl împărtășești.

Trecând dincolo de ultimul rând de corturi al legiunii, Spax făcu o pauză. A scuipat ca să ia acel gust urât din gură. *Vinul este pentru femei. Gaedis, pun pariu că trucul ăla cu dopul a întins o mie de coapse moi. Va trebui să mă înveți într-o zi.*

Ar fi putut la fel de bine să-și fi legat un butoi de bere de burtă. Spatele ei era înclinat și fiecare schimbare de greutate făcea oasele să scârțâie. Mușchii tremurau, alții erau prosternați de epuizare. Sânii ei, care nu fuseseră niciodată modești sau slăbănogi, stăteau acum odihnindu-se neliniștiți pe umflarea acelui blestemat de butoi. *Totul* era umflat și prea mare - cum a uitat ea? Desigur, printre toate aceste gemete, târâituri și mormăituri, gândurile ei au înotat prin miere. Atât de dulce, această înec. Lumea strălucea. Viața strigă. Cântat.

— Vrăjitoare de odinioară, mormăi ea pe sub răsuflarea ei, ai multe de ce să răspunzi. Nu era nicio poziție posibilă în care să stea confortabil, așa că Hanavat, soția lui Gall, a început să se plimbe prin tabără în fiecare noapte. Ea a fost luna rătăcitoare a legendelor poporului ei, în vremurile de dinaintea trădării surorii ei, Lună, când dragostea era încă pură și Noaptea se întindea în brațele Întunericului - oh, legendele erau ciudate, dacă s-au pătat vreodată de tristețe, acea cădere inevitabilă. din har. Se întreba dacă astfel de creații – acele povești despre vremuri pierdute – nu erau altceva decât o îmbrățișare de regret a unui suflet zdrobit. Căderea a fost în urma sensibilității, prea târziu pentru a face ceva, dar asta-uitați-vă în jur! — asta a făcut din noi.

Luna încetase să rătăcească. Prins în pânzele înșelăciunii, nu putea decât să alunece în jurul lumii pe care o iubea – să nu atingă niciodată, condamnat să tragă de lacrimile iubitului său, asta și nimic mai mult. Până când, într-un viitor îndepărtat, dragostea a murit și odată cu ea toate focurile palide ale minunăției ei și, în cele din urmă, Noaptea și-a găsit iubitul și la rândul său Întunericul a înghițit-o toată. Și acesta a fost sfârșitul oricărei existențe.

Hanavat putea să ridice privirea acum și să vadă o viziune care nu se potrivea cu profeția legendei. Nu, luna fusese lovită cu o lovitură de moarte. Era pe moarte. Și totuși, pânza nu avea să o elibereze, în timp ce, mereu răcoroasă, mereu leșinată, sora ei, luna, privea. Și-a ucis rivala? A fost încântată să fie martoră la chinurile morții surorii ei? Privirea lui Hanavat se îndreptă spre sud, spre lăncile de jad care se arcuiau tot mai aproape. Cerurile erau într-adevăr în război.

— Ceai, Hanavat?

Atenția ei, atrasă din cer, a găsit formele a două femei așezate în jurul unui mic foc înclinat pe o oală aburindă. — Shelemasa. Rafala.'

Rafala, care fusese cea care exprimase oferta, a scos acum la vedere o a treia ceașcă. — Te vedem trecând în fiecare noapte, Mahib. Disconfortul tău este clar pentru ochii noștri. Ni te vei alatura? Odihnește-ți picioarele.

— Fugeam de moaşe, spuse Hanavat. Ea a ezitat, apoi s-a clătinat. — Trezitorii de semințe sunt cruzi – ce e în neregulă cu un ou? Am putea să ne descurcăm una, cred, cam de mărimea unei nuci de palmier.

Râsul lui Shelemasa era jos și ironic. — Dar nu la fel de greu, sper.

— Sau la fel de păros, a adăugat Rafala.

Cele două femei războinice au râs.

Mormăind, mișcându-se încet, Hanavat se așeză, formând al treilea punct către acest triunghi care înconjura focul. Ea a acceptat ceașca, a studiat-o în lumina blândă. Coton. Bolkando. — Deci, înțeleg, nu le-ai vândut totul înapoi.

— Numai lucrurile inutile, spuse Rafala. — Au avut o mulțime din astea.

„Este ceea ce ne face atât de diferiți de ei”, a observat Shelemasa. „Nu inventăm lucruri inutile și nici nu inventăm nevoi care nu există. Dacă civilizația - așa cum o numesc ei - are o definiție adevărată, atunci asta trebuie să fie. Nu crezi, Mahib?

Vechiul onorific pentru o femeie însărcinată l-a încântat pe Hanavat. Deși acești doi erau tineri, și-au amintit de vechile moduri și de tot respectul pe care acele moduri le acordau oamenilor. — S-ar putea să ai dreptate în asta, Shelemasa. Dar mă întreb, poate că nu obiectele definesc așa o civilizație – poate că atitudinile le dau naștere și valoarea ciudat de suprasolicitată care le este atașată. Privilegiul de a face lucruri inutile este cel mai important, deoarece implică bogăție și abundență, timp liber și toate celelalte.

— Cuvinte înțelepte, murmură Rafala.

— Ceaiul este destul de dulce, răspunse Hanavat.

Femeia mai tânără a zâmbit, acceptând slabul admonestament cu bunăvoință.

„Copilul dă cu piciorul”, a spus Hanavat, „și așa îmi promite adevărul anilor care ne așteaptă. Trebuie să fi fost supărat. Sorbi din ceai. — Ce băutură este asta?

— Saphii, răspunse Shelemasa. „Se spune că calmează stomacul, iar cu mâncarea străină pe care am mâncat-o în ultima vreme, un asemenea calm va fi un răgaz binevenit”.

— Poate, adăugă Rafala, îl va liniști și pe copil.

— Sau omorâți-l pe loc. În acest moment nu prea îmi pasă care. Luați în considerare acest avertisment nenorocit lui Mahib: fă asta o dată pentru a ști ce înseamnă, dar lasă-l așa. Nu lăsa șerpii din vis să se întoarcă în gândurile tale, șoptindu-ți despre fericirea sarcinii. Șarpele minte pentru a-ți înmuia amintirile. Până când nu mai sunt decât nori și parfum de flori în craniul tău, și înainte să-ți dai seama, te-ai dus și ai făcut-o din nou.

— De ce ar minți șerpii, Mahib? Nu sunt copiii cel mai mare dar al femeilor?

„Așa că tot ne spunem nouă înșine și unii altora”. Ea sorbi mai mult ceai. Limba îi furnică de parcă ar fi lins un piper. „Dar nu cu mult timp în urmă, soțul meu și cu mine ne-am invitat copiii la o sărbătoare în familie și cum am sărbătorit. Ca niște lupi înfometați care încearcă să decidă care dintre noi era vițelul bhederin eșuat. Toată noaptea copiii noștri au aruncat acea piele însângerată înainte și înapoi, fiecare dintre ei a blestemat să o poarte măcar o dată și, în cele din urmă, toți au decis să ne învelească pe noi doi în acea piele murdară. Pe scurt, a fost o reuniune memorabilă.

Cele două femei mai tinere nu au spus nimic.

— Părinţii, reluă Hanavat, pot alege să aibă copii, dar ei nu îşi aleg copiii. Nici copiii nu își pot alege părinții. Și așa există iubire, da, dar există și război. Există simpatie și există otrava invidiei. Există pace și acea pace este calmul epuizat dintre luptele pentru putere. Există, în rare ocazii, o adevărată bucurie, dar de fiecare dată acel moment prețios, surprinzător, se împuținează și în fiecare față vezi un indiciu de tristețe - ca și cum ceea ce tocmai a fost găsit va fi acum amintit pentru totdeauna ca un lucru pierdut. Poți fi nostalgic pentru clipa care tocmai a trecut? Da, și are un gust dulce-amărui. Și-a terminat ceaiul. „Șarpele ăla șoptitor – și-a șoptit ultima minciună în mine. Am sugrumat-o pe cățea. L-am legat gâtul și coada de doi cai. Am adunat fiecare os articulat și l-am zdrobit în praf, apoi am suflat acel praf în vânturi contrare. I-am luat pielea și i-am făcut un cod pentru cel mai urât câine din tabără. Am luat apoi câinele…

Rafala și Shelemasa râdeau, râsetele lor devenind din ce în ce mai tare cu fiecare răzbunare descrisă de Hanavat.

Alți războinici, în jurul altor focuri mici, se uitau cu toții acum, zâmbind pentru a vedea o bătrână însărcinată Hanavat găzduind două femei mai tinere. Și printre bărbați s-au simțit curiozitate și poate o mică neliniște, pentru că femeile posedau secrete puternice și niciunul nu mai puternic decât cele deținute de o femeie însărcinată – nu trebuie decât să te uiți la fața unui mahib pentru a ști asta. Femeile, care priveau, dar ca tovarășii lor bărbați prea îndepărtați pentru a auzi cuvintele lui Hanavat, au zâmbit și ele. Asta pentru a-i liniști pe bărbații din compania lor?

Posibil, dar dacă da, expresia era instinctivă, o disimulare născută din obișnuință.

Nu, au zâmbit în timp ce șoaptele urgente ale șerpilor lor de vis le umpleau capetele. *Copilul din interior. Ce bucurie! Ce plăcere! Pune deoparte săbiile, o, creatură a frumuseții, cântă în schimb Trezitorilor Semințelor! Atrageți-i privirea și priviți-l căzând în întuneric, iar noaptea este caldă!*

S-a eliberat un miros în aer? A plutit prin întreaga tabără a Lacrimilor Arse Khundryl?

În cortul de campanie al Conducătorului Războinic, Gall stătea cu o burtă plină de bere, grea ca un butoi, sprijinit de brâu, și o privi cu privirea pe femeia înaltă, cu părul de fier, care se plimba în fața lui. Într-o parte, stătea Gilk Barghast, Spax, chiar mai beat decât Gall, cu propria lui privire roșie și tulbure urmărind Sabia Mortală, în timp ce ea încerca să-i înțeleagă pe Gall până la ultimul detaliu cu privire la Malazani. De unde venise această incertitudine bruscă? Nu a jurat Perisul să-i slujească Adjunctului? Oh, dacă regina Abrastal ar putea fi martoră la ceea ce a fost martor! Dar atunci ar fi interesată de toate chestiunile neimportante, nu-i așa? Dornic să stabilească dacă marea alianță slăbea... și toate astea.

În tot acest timp, scăpând ideea, chestiunile care erau cu adevărat interesante și atât de relevante pentru această scenă dinaintea lui.

Soția Liderului Războinic nu era văzută nicăieri și lui Spax îi trecuse deja prin minte că probabil ar trebui să plece. Cine știa dacă sau când Krughava va lua în sfârșit notă de privirea din ochii lui Gall – și ce ar putea face atunci? În schimb, Spax stătea întinsă în praștia de piele a scaunului cu trei picioare, prea comodă pentru a fi mișcată și, trebuia să recunoaștem, prea fascinată în timp ce arunca întrebare după întrebare în săgeata din ce în ce mai lipsită de sens care era Gall. Când își va da seama că bărbatul nu mai răspundea? Că în timp ce ea continua să atace și să atace, el încetase să se mai apere de mult? Își dorea atât de mult să vadă acel moment – expresia ei, da, una pe care o putea lua cu el și pe care să o poată aminti pentru totdeauna.

Ce ar fi nevoie ca ea să observe? *Dacă și-a scos gâtul de găină și a țintit? Ar face asta? Sau pur și simplu și-a luptat să-și iasă din haine? Doamne de jos, saliveatul nu sa terminat.*

Ar trebui să plece. Dar ar trebui să-l tragă afară din acest cort. *Haide, Krughava, poți să o faci. Știu ca poți. Aruncă o a doua privire, femeie, la bărbatul cu care vorbești.* Nu, nu se ducea nicăieri.

Ah, dar aceasta a fost o femeie foarte agitată. Ceva despre o hotărâre slăbită, sau era un eșec al încrederii – o amenințare bruscă din rândurile Grey Helms înșiși. Lipsește cineva din structura de comandă, echilibrul necesar este greșit. Un tânăr cu ambiții înspăimântătoare - o, spiritele de mlaștină să fie naibii! Era prea beat ca să înțeleagă ceva din toate astea!

De ce stau aici?

Ce spune ea? Fii atent, Krughava! Nu contează, nu vezi acest umflătură? Nimeni nu vrea ca gâsca să claxoneze, vino să o sugrume, femeie! O să-ți rezolv agitația. Da, dacă voi, femeile, ați înțelege asta. Fiecare răspuns al tău, chiar aici între picioarele mele.

Jumătate din lume este înfundată în ignoranță!

Jumatate de lume...

Gât de gâscă.

Capitolul douăzeci și unu

Ascultă, atunci acestea sunt farmecele
Și îți voi vedea plăcerea întinsă
Chiar și o duzină înghesuie mormântul
Poți citi morții în douăsprezece fețe
Și lunile de iarnă sunt lungi
Scuturile sunt ciocănite în așchii
A bate timpul războiului nu va suna niciodată adevărat
Proștii se agită în criptă numărând crestături
Și zăpada se așează îngropând toate urmele
Corbi varsă cerul bătut ca cerneala
Bebelușii se târăsc până la prima linie
Brațe plinuțe care strigă „dovada împotriva răului”.
Cârmele se leagă înclinat în tumult
Și cel mai strălucitor sânge este cel mai proaspăt
Rotund bine încărcat și scuipat
Cadavrele prețuiesc privegherea singuratică a companiei
Pereții mormântului trâmbițează eșecuri
Îmbrăcat ca triumfurile și trenurile gloriei
Și cei căzuți sunt strânși întinși sub picioare
În fiecare an primăvara moare încă nou-născut
Ascultă, atunci acestea sunt farmecele
Istoria este scrisă pentru corbi
De copii cu buze roșii și cu ochii care clipesc
Pe capetele încordate ale limbii lor
Și se pare că vara nu se va termina niciodată

Salută sezonul războiului, Gallan

Oraș *al întunericului, vezi cum întunericul îți ascunde fața urâtă* .

Erau pe pod. Se sprijinea greu de umărul soțului ei, deopotrivă ușurată și iritată de forța lui neclintită. — Dar nu vezi, nu?

'Nisip?'

Ea clătină din cap. 'Nu contează. Aerul este viu. Poți simți asta? În plus, poți simți măcar atât de mult?

— Zeiţa ta, spuse el. „Viu, da, viu cu lacrimi”.

ˆ

Asta era adevărat. Mama Intunecată se întorsese cu întristarea înnodată în durere. Întunericul făcu pumni neputincioși, ca o văduvă care încearcă să se țină de tot ce pierduse. *Pierdut, da, s-a pierdut ceva. Ea nu mai este respinsă, ci în doliu. Ochii ei sunt abătuți, coborâți. Ea este aici, dar în spatele unui văl. Mamă, faci din asta un dar cel mai amar.*

Puterea ei s-a întors încet. Amintiri ca niște lupi, care se rup din toate părțile. *Kharkanas.* Sandalath strânse brațul drept al lui Withal, simțind mușchii groși, cablurile voinței lui. Era unul dintre acei bărbați care erau ca o sabie fin făcută, învelită într-o piele tare, ascunzând un miez care se putea îndoi atunci când trebuia. Ea nu-l merita. Asta era extrem de clar. *Ia-mă ostatic, soț. Atât voi înțelege. Cu atât știu să trăiesc. Chiar dacă și el se va rupe în cele din urmă - nu, nu mai gândiți așa. Este o amintire pe care nimeni de aici nu o merită.*

— Sunt incendii în oraș.

'Da. Este... ocupat.

— Sălbatici în ruine?

'Desigur că nu. Acestea sunt Shake. Le-am găsit.

— Atunci au reușit.

Ea a dat din cap.

O trase să se oprească la zece pași de capătul podului. 'Nisip. Spune-mi din nou de ce ai vrut să le găsești. Ai vrut să-i avertizezi, nu-i așa? Împotriva a ce?

— Prea târziu pentru asta. Gallan i-a trimis afară, iar acum fantoma lui îi trage înapoi. I-a blestemat. A spus că ar putea pleca, dar apoi i-a făcut să-și amintească destul, doar cât să îi forțeze să se întoarcă.

Withal oftă, expresia lui arătând că nu era convins. — Oamenii trebuie să știe de unde au venit, Sand. Mai ales dacă au trăit generații fără să știe. Erau un popor neliniştit, nu-i aşa? Ce crezi că i-a făcut neliniștiți?

— Atunci suntem cu toţii neliniştiţi, Withal, pentru că, în fond, niciunul dintre noi nu ştie de unde venim. Sau unde mergem.

A făcut o față. „În mare parte, nimănui nu-i pasă prea mult. Foarte bine, ai cum vrei. Aceste Shake au fost blestemate. Nu ai ajuns la ei la timp. Acum ce?'

'Nu știu. Dar orice sânge Andii rămâne în ei este aproape înecat în sânge uman. Veți găsi în ei o companie apropiată și asta este ceva.

— Am toată compania de care am nevoie în tine, Sand.

Ea pufni. — Dulce, dar prostii. Vezi așa, atunci. Eu sunt din pământul acesta. Ești din mare, o mare îndepărtată. Și Shake-ul? Ei sunt de pe țărm. Și uită-te la noi aici, acum, stând pe un pod. Ea a făcut o pauză și apoi a făcut o grimasă. — Aproape că văd chipul poetului orb. Aproape îl văd dând din cap. Când durerea era prea mare, Withal, aveam obiceiul să ne smulgem ochii. Ce fel de oameni ar face așa ceva?

El a ridicat din umeri. — Nu te urmăresc, Sand. Ai nevoie de gânduri mai simple.

„Soții Shake sunt acasă și totuși mai pierduți decât au fost vreodată. Mama Dark îi iartă? Le va da ea orașul ei? Le va acorda ea moștenirea Tiste Andii?

— Atunci poate că ai un scop să fii aici, până la urmă, Sand.

Ea i-a cercetat ochii, a fost înțepată de compasiunea lui. 'Ce vrei să spui?'

— Trebuie să o convingi pe mama Dark să facă toate aceste lucruri. Pentru Shake.

Oh, soț. Am fost ostatic, nimic mai mult. Și apoi, și apoi, am pierdut chiar și asta. „Mama Dark nu are timp pentru cei ca mine”.

— Spune-mi, care a fost scopul de a fi ostatic?

El îi prinsese gândurile. Ea a privit în altă parte, a studiat râul aglomerat de epave care aluneca sub pod. *Ape întunecate* ... — Primele familii s-au luptat. Puterea a fost o maree capricioasă. Noi am fost monedele pe care le-au schimbat. Atâta timp cât nu am fost niciodată cheltuiți, atâta timp cât am *rămas nepătați* ca noi, bătăliile au văzut puțin sânge. Am devenit moneda puterii. *Dar aurul nu se simte. Aurul nu visează. Aurul nu tânjește după mâna unui bărbat să se închidă despre asta. Ne poți câștiga, ne poți pierde, dar nu ne poți mânca. Ne poți ascunde. Ne poți lustrui strălucitor și ne poți atârna de un lanț de gât. Ne poți îngropa, poți chiar să sculptezi o asemănare a feței tale în noi, dar în următorul sezon de foc toate semnele tale dispar.*

Nu ne poți mânca și nu ne poți trage. Nu, nu poți face asta.

'Nisip?'

'Ce?'

— Au fost vreodată uciși ostatici?

Ea clătină din cap. — Nu până la sfârșit. Când totul... s-a prăbușit. Tot ce are nevoie, a spus ea, amintirile întunecându-i mintea, este încălcarea unei reguli, a unei

singure legi. O ruptură de care nimeni nu-i cere apoi socoteală. Odată ce se întâmplă asta, odată ce șocul trece, fiecare lege se spulberă. Fiecare regulă de conduită, de comportament adecvat, totul dispare. Apoi, câinii din interiorul fiecăruia dintre noi sunt dezlănțuiti. În acel moment, Withal - i-a întâlnit ochii, sfidătoare față de angoasa pe care o vedea în ei -, toți ne arătăm adevăratul sine. Nu suntem fiare - suntem ceva mult mai rău. Acolo, adânc în noi. O vezi - golul din ochi, pe măsură ce se comite groază peste groază, și nimeni nu simte - nimeni nu simte nimic.

Ea tremura în brațele lui acum și el o ținea strâns, ca să nu se scufunde în genunchi. Sandalath își lipi fața de curba umărului și gâtului lui. Cuvintele ei înăbușite, ea spuse: „Ar fi trebuit să rămână întors. Îi voi spune - pleacă - nu meritam atunci, nu merităm acum. Îți voi spune... ea...

'Nisip-'

— Nu, o voi implora. Întoarce-te. Te implor, iubirea mea, *întoarce-* te.

'Nisip. The Shake-'

Podul de sub ei părea că se legănă. L-a strâns cât a putut de tare.

— The Shake, iubirea mea. Ne-au găsit.

Ochii ei s-au închis. *Știu. Știu.*

'Bine?'

Brevity și-a ajustat centura de sabie. 'Deci ce?'

— Ar trebui să mergem să vorbim cu ei, iubito?

— Nu, hai să stăm aici. Poate că vor pleca.

Pufnind, porni Pithy. — Întuneric, întuneric, mormăi ea, totul este întuneric. M-am săturat de întuneric. Voi incendia pădurea sau poate câteva clădiri. Focul, asta e soluția. Și felinare. Lanterne gigantice. torțe. Lămpi cu ulei. Vopsea albă.

— Ai de gând să mergi așa până la ei? întrebă Brevity, ținând pasul cu un pas în urma ei.

— Femeia aceea arată de parcă a ieșit dintr-unul dintre picturile murale din templu.

— Poate că a făcut-o.

'Atunci ce? S-au pierdut? Observatorul nostru i-a urmărit venind pe drum. Nu, ideea este că oamenii ei au construit acest oraș. Are mai multe pretenții la el decât Shake. Și asta este o problemă.

— Vrei să spui că nu-i vor plăcea noii vecini? Pacat. Are doar acel bărbat. În plus, pare bolnavă.

Conversația lor s-a încheiat în timp ce s-au apropiat de cei doi străini.

Ochii bărbatului erau ațintiți asupra lor, chiar dacă el continua să o susțină pe femeie în brațe. — Bună, spuse el.

Limba comerciantului. Pithy dădu din cap. — Și la fel. Meckros?

— Bine, a răspuns el. — Mă numesc Withal. Tu ești Letherii, nu Shake.'

— Bine, a răspuns Pithy. — Suntem Garda de Onoare a Reginei. Sunt căpitanul Pithy, iar acesta este căpitanul Brevity. Este bolnav prietenul tău?

— Ea este Tiste Andii, spuse el. — S-a născut în acest oraș.

— Oh, spuse Pithy, iar prietenei ei îi aruncă o privire care întrebă: *Acum ce?*

Brevity și-a dres glasul. — Ei bine, atunci, dacă este o întoarcere acasă, ar fi bine să o aducem înăuntru.

La asta, femeia ridică privirea în cele din urmă.

Lui Pithy îi ținu respirația și, lângă ea, începu Brevitatea.

— Mulţumesc, spuse Tiste Andii. Lacrimile îi stricaseră chipul.

— Ai nevoie de un alt umăr pe care să te sprijini? întrebă Pithy.

'Nu.' Și ea s-a desprins de brațele lui Withal. Îndreptându-se, se îndreptă spre poartă. 'Sunt gata.'

Pithy și Brevity i-au lăsat pe ea și pe Withal să preia conducerea, într-un ritm pe care l-au ales. De îndată ce făcuseră o jumătate de duzină de pași înainte, Brevity se întoarse și smulse mâneca lui Pithy.

— Îi vezi faţa? ea a șoptit.

Pithy dădu din cap.

— Nu este doar ca ei în picturile murale, Pithy. Ea *este* una dintre ele! Aș jura!

— Cameră laterală, prima din stânga chiar în interiorul încăperii altarului – singura fără paturi de piatră. Ea este acolo. Ea și poate încă zece. Aveau mânacele la încheieturi.

'Asta e corect! Unul din ei!'

Nu e de mirare că nu este fericită că vine acasă. Pithy a spus: „Odată ce suntem înăuntru, du-te pe vrăjitoare și adu-le. Dacă Tovis sau Yedan nu s-au întors, caz în care ia-i.

— Ar fi o alegere mai bună, răspunse Brevity. — Vrăjitoarele alea sunt încă beate...

— Nu sunt beţi cu adevărat.

'Ştii ce vreau să spun. Cu ochi de anghilă. Excitat. Un fel de beat care o face pe o femeie să-i fie rușine că este femeie.

— Nu sunt beţi. Ţi-am spus. Deci ia-le, bine?

— În regulă, dar ar trebui să-i îngropam când avem ocazia.

Umbra mai adâncă a arcului porții aluneca peste ei ca un șal. Sandalath și-a eliberat încet respirația. Prezența omniprezentă a Mamei Întuneric a umplut orașul și și-a simțit oboseala dispărând în timp ce puterea zeiței a atins-o, dar binecuvântarea a fost... indiferentă. Durerea era încă acolo, îngrozitor de proaspătă – o rană redeschisă sau altceva? Ea nu putea fi sigură. *Deci... întristarea nu se termină. Și dacă nu poți să-i dai drumul, mamă, ce speranță am?*

Ceva i-a pătruns mintea. O recunoaștere, o recunoaștere de moment. Simpatie? Ea a oftat. — Withhal, vrei să mergi cu mine?

— Desigur, așa cum fac acum, Sandalath.

'Nu. Templul, Terondai.' Ea îi întâlni privirea. — Kurald Galain. Până la picioarele Mamei Întunecate.

— Ce cauţi? a întrebat el, cercetându-i chipul.

Se întoarse spre cele două femei Letherii care stăteau la câțiva pași în spate. — Ai vorbit despre o regină, spuse ea.

— Amurg, spuse Pithy. — Yan Tovis.

— Și fratele ei, a adăugat Brevity. — Yedan Derryg, ceasul.

— Trebuie să merg la templu, spuse Sandalath.

'Noi am auzit.'

— Dar aş vorbi cu ea.

— Ne-au părăsit cu ceva timp în urmă, spuse Pithy. — Am mers în pădure. Când vrăjitoarele au venit în sfârșit, au spus că ei doi, Tovis și fratele ei, probabil că s-au dus la Primul Mal. Asta după ce au fost în templu - Regina și Prințul, vreau să spun. Vrăjitoarele nu se vor apropia de el, de templu, vreau să spun.

Sandalath îşi înclină capul. — De ce te fac atât de nervos, căpitane?

— Nu te-ai schimbat prea mult, a scapat Brevity.

'Eu ce? Oh. În Skeral-Camera Ostaticilor.'

Pithy dădu din cap. — Numai că vrăjitoarele au spus că acest oraș a murit de mult, mult timp.

— Nu, spuse Brevity, *mult* timp.

— Am spus asta, a replicat Pithy, încruntându-se la însoțitorul ei.

— Nu ai spus bine, asta e tot. Lung. *Lung* .'

Sandalath s-a confruntat din nou cu soțul ei. „Această lume s-a născut din nou”, a spus ea. „Mama Întuneric s-a întors și acum ne înfruntă. The Shake s-au întors și ei. Cine rămâne dispărut? The Tiste Andii. Oamenii mei. Vreau să știu de ce.

— Și crezi că îți va răspunde? întrebă Withal, dar era o întrebare fără prea multe în spate și asta îl făcu pe Sandalath să fie curios.

— Soţ. Ți-a vorbit ea?

Se strâmbă. Apoi dădu din cap fără tragere de inimă.

Dar nu pentru mine. Mamă Întunecată, sunt acum atât de defecte în ochii tăi?

Nu a existat un răspuns tăcut la asta. Prezența a rămas netulburată, parcă surdă pentru Sandalath, surdă și oarbă voită. *Nu e corect. Nu e corect!*

'Nisip?'

Ea şuieră pe sub răsuflarea ei. — Terondai, *acum* .

Dincolo de zecile de clădiri ocupate acum de Shake și de insulari refugiați, Kharkanas a rămas un loc al fantomelor. Vrăjitoarele au decis că le place asta. Găsiseră o moșie situată pe o terasă cu vedere la un parc plin de vegetație. Poarta principală a zidului exterior fusese arsă, lăsând pete de funingine străvechi pe cadrul de marmură și crăpături adânci de căldură care zăbreau piatra buiandrug. Grădina de lângă abordarea formală era acum un mârâit de copaci pipernici de ambele părți, rădăcinile lor înclinând lespezile căii.

Pe patru trepte largi, uși duble marcau intrarea în reședință. Acestea fuseseră spulberate din interior. Statui de bronz ridicate de fiecare parte a scării, fiecare stând pe un piedestal de marmură ornamentat. Dacă ar fi fost modelate după asemănarea unor creaturi vii, hotărî Pully, atunci lumea era un loc mai ciudat decât și-a imaginat ea vreodată. Înalte, statuile erau ale războinicilor, umani de la umeri în jos, în timp ce gâtul și capetele lor aparțineau unui câine. Ambele santinelele purtau arme. Un topor cu două lame pentru cel din stânga, o sabie cu două mâini pentru cel din dreapta. Verdigris a stricat detaliile fețelor bestiale, dar era suficient pentru a vedea că cele două nu erau identice. Purtătorul de sabie era îngrozitor de cicatrici, o

tăietură care se despicase printr-un ochi, suficient de adânc pentru a mușca osul.

Fredonând pe sub răsuflarea ei, Pully a pus un genunchi pe penisul orizontal al acestei statui și s-a tras în sus pentru o privire mai atentă la acea față. „Acum sunt dinții mari, și așa prețios”.

Skwish intrase deja înăuntru, pictând probabil o linie roșie groasă în mijloc, punându-și jumătate din proprietate. Pully uitase cât de competitivă fusese vaca în tinerețe, dar acum totul se întorcea. *Ridurile s-au dus, cățea se întoarce! Și ce spuneam? Corect, amarul e un obicei, Skish. Bitter-ul e un obicei.* Nu conteaza. Skwish ar putea avea jumătate din proprietate și jumătate din fiecare cameră. Dar apoi jumătate din tot era jumătate din nimic. Ar putea locui aici, da, dar nu puteau să dețină locul.

Ea coborî din statuie, îşi scoase praful de pe mâini, apoi urcă treptele şi păşi înăuntru. La opt pași în fața ei era un zid cu o creastă sculptată, o heraldică arcană care anunța familia care revendicase acest loc, sau așa presupunea ea. Chiar și așa, un adulmecat i-a spus că în acel sigil se afla vrăjitorie, latentă, probabil o sală, dar prea veche pentru a se descurca mult. Îl auzea pe Skwish cotrobăind într-o cameră de pe coridor din dreapta. *Nu sa împiedicat nimic. Dead ward, sau la fel de bun ca. Ai observat măcar, soră?*

Un lucru era imposibil de observat. De când ieșiseră din acel somn de moarte, simțiseră prezența zeiței. Mama Întuneric se uitase la amândoi, le adunase sufletele ca pe o pereche de zaruri. Un zdrăngănit sau două, vârfurile degetelor curioase care explorează fiecare nuanță, fiecare groapă și crăpătură. Apoi distribuția. Dezgustător, toate dobânzile pierdute. Al naibii de insultă, da. enervant. Cine credea că ea este, oricum? Pully pufni, cu ochii încă pe creasta de marmură. Ceva în asta a făcut-o neliniștită. — Nu contează, mormăi ea, apoi ridică vocea: — Skwish!

— Ce?

— Nu suntem bineveniți aici.

Skwish reapăru, rămase în bezna coridorului. — Regina va lua palatul. Ea și Witchslayer. Nu vrem să fim nicăieri aproape de ei. E putere aici, Pully. O putem folosi, ne putem hrăni cu ea...

'Riscant. Nu este atât de liniștit pe cât mi-aș dori.

— Amintirile sunt tot.

'Ce vrei să spui?'

Skwish îşi dădu ochii peste cap, se apropie. S-a oprit direct în fața crestei. — Simboluri vechi, spuse ea. Ea arătă

cu degetul. 'Vezi asta? Acesta este Terondai și acolo, acesta este sigilul Mamei Întunecate.

— Tronul gol! Aceasta nu este o casă regală, nu-i așa?

— Nu chiar, dar la fel de bine ca. Vezi marca aia? Cel din centru. Acesta este consoarta - nu ai fost niciodată interesat să studiezi Oldings. Deci, această casă, a aparținut unui bărbat iubitor de vreo prințesă sau poate chiar reginei însăși. Vezi, acesta este numele lui, cel de acolo.

'Ce-a fost asta?'

— Daraconus, ceva de genul ăsta.

Au auzit pe cineva în curte și s-au întors la timp să-l vadă pe căpitanul Brevity urcând treptele.

'Ce?' întrebă Pully, cu vocea ei aspră surprinzându-i pe Letherii.

— Te-am căutat, spuse Brevity, ușor fără suflare.

'Pentru ce?' întrebă Skish.

„Vizitatori”.

'De unde?'

— Cel mai bine veniți cu mine, voi doi. Există o femeie. Tiste Andii.'

'Trandafir albastru?'

'Ce? Nu. Sa născut aici.

Pully și Skish schimbară priviri. Și apoi Pully se încruntă. *Vesti proaste. Competiție. Rival.* — Dar nu e singură?

— Am un bărbat cu ea. Un Meckros.

— Atunci de unde au venit? Ei nu au fost întotdeauna aici - am simțit asta. Orașul era gol...

— În sus, Pully, spuse Brevity, la fel ca noi.

— Am ajuns primul aici, mârâi Skish.

Brevity clipi. — E un oraș mare, vrăjitoare. Acum, vii?

'Unde este ea?' întrebă Pully.

'Templul.'

Vesti proaste. Cel mai rau. — Bine atunci, se răsti ea.

Yedan Derryg făcuse o mie sau mai mulți pași de-a lungul etericului Prim țărm, dar acum, în sfârșit, se întorcea. Și într-o mână, Yan Tovis a văzut că ținea o sabie. Arma sclipi verde în căderea incandescentă a luminii lichide. Lama era lungă ca piciorul unui bărbat, dar mai subțire decât lățimea unei mâini. Un mâner de coș de sârmă proteja mânerul. Când se apropia de locul în care stătea ea, ceva i-a luminat ochii.

— O sabie Hust, soră.

— Și s-a vindecat.

'Da.'

— Dar cum poate o sabie spartă să crească înapoi?

— Stinse în sânge de dragon, a răspuns el. — Armele hust sunt nemuritoare, imune la orice degradare. Pot tunde alte lame în două. A ridicat sabia. — Aceasta este o sabie cu cinci lame testată împotriva cinci, tăiată prin toate. Amurg, nu există un calibru mai mare de sabie decât cel pe care îl vezi aici. Era în posesia unui Husta, un Stăpân al Casei în sine – numai copiii Forgei puteau deține astfel de arme.

— Și femeia a aruncat-o.

„Este un mister", a spus Yedan Derryg.

— A fost escorta lui Gallan...

'Nu aia. Problema cum s-a rupt o sabie Hust cu cinci lame.

'Ah. Văd punctul tău de vedere.

S-a uitat în jur. „Timpul se dizolvă aici, atât de aproape de Marea de Lumină. Am fost departe de oamenii noștri prea mult timp...

— Nu e vina mea, spuse ea.

'Adevărat. A mea. Nu conteaza. Este timpul să ne întoarcem.

Yan Tovis oftă. — Ce să fac? ea a intrebat. — Să găsești palatul, să te scufundi pe orice tron aș găsi?

Mușchii fălcilor i s-au înnodat sub barbă și și-a îndepărtat privirea. „Avem lucruri de organizat", a spus el în cele din urmă. — Personal pentru palat, ofiţeri pentru gardă. Echipe de lucru. Este râul bogat în pește? Dacă nu, avem probleme – magazinele noastre sunt epuizate. Vor crește culturile aici? Întunericul pare să hrănească cumva copacii și altele, dar chiar și atunci, ne confruntăm cu un sezon de foame înainte ca ceva să se maturizeze.

Numai lista a epuizat-o.

— Lasă toate astea în seama mea, spuse Yedan.

— Indolență pentru regina – voi înnebuni de plictiseală.

— Trebuie să vizitezi din nou templul, soră. Nu mai este gol. Trebuie să fie sfințit încă o dată.

— Nu sunt o preoteasă.

— Sângele regal va fi suficient.

Ea îi aruncă o privire. 'Intr-adevar. Cât costă?'

Yedan a ridicat din umeri. — Depinde.

'Pe ce?'

— Cât de sete îi este.

„Dacă mă drenează..."

„Amenințarea plictiselii se va dovedi nefondată".

Nenorocitul se regăsea din nou. Ințelepciunea uscată ca o oază moartă, frunzele ofilite de palmier foșnind ca râsul lăcustelor. Damned Hust sabie și iluzia de a veni acasă. Frate. Prinţ. Vînător de vrăjitoare. A așteptat asta toată viața. Când ea nu avea. *Nu am crezut nimic. Chiar și în disperarea mea, am pășit rece ca o fantomă condamnată să repete calea unei vieți spre eșec. Și zeii mei de sânge dedesubt, sângele meu. Acest tărâm cere prea mult de la mine.*

Yedan o înfruntă din nou. — Soră, avem puțin timp.

Ea a inceput. 'Ce vrei să spui?'

— The Shake – chiar impulsul care te-a determinat să ne aşezi pe Drumul lui Gallan – totul a fost menit să ne aducă aici. Kharkanas, primul țărm. Trebuie să aflăm de ce. Trebuie să descoperim ce vrea zeița de la noi.

Groaza se răspândi prin Yan Tovis. *Nu.* Ochii ei s-au ridicat dincolo de Yedan, spre Primul Mal, spre acel zid tumultuos de lumină – și nenumăratele siluete vagi din spatele vălului. *Nu vă rog. Nu din nou.*

— Urcă-te, soră. Este timpul să ne întoarcem.

Având suficient timp, o concatenare îngrozitoare de vârste, vieți comprimate, zdrobite strat după strat. Detalii netezite la nedefinit. Fapte scobite ca bulele în piatră ponce. Visele s-au aplatizat în degrade de nisipuri colorate care s-au prăbușit la atingere. Privirea în urmă era neplăcută și, cu cât era mai vast acel câmp de sedimente, cu atât era mai îngrozitoare perspectiva. Sechul Lath alesese odată un cadru înclinat și răsucit pentru a purta moștenirea existenței sale interminabile. Frumusețea și odihna frumoasă – după tot ce făcuse – erau, în ceea ce îl privea, prea ipocrite pentru a le suporta. Nu, în formă ar căuta dreptatea, fizicul pedepsei. Și asta era ceea ce îl încânta atât de mult pe Errastas.

Sechul a fost tentat să-și găsească din nou acel trup îndoit. Lumea a luat acele sedimente plate și le-a răsucit în forme chinuite. El a înțeles asta. El a favorizat astfel de presiuni și chipurile cu cicatrici pe care le făceau în piatră și carne.

Cerul era roșu sângele și fără nori, solul stâncos și sterp plin de dungi de minerale portocalii și galbene urmărind peisajul. Mese sculptate de vânt încinseau orizontul, încercuind câmpia. Acest warren nu avea nici un nume - niciunul pe care el să-l cunoască, în orice caz. Indiferent, fusese curățat cu mult timp în urmă.

Kilmandaros mergea lângă el într-un mers pe jumătate agățat, ca să nu-l lase pe el și pe Errastas mult în urmă. Ea își luase forma preferată, bestială și masivă, înălțându-se deasupra celor doi însoțitori ai săi. Îi auzea respirația alunecând în timp ce se rostogoli în și afară din patru plămâni, ritmul atât de discordant cu al lui, încât se simțea ciudat de fără suflare. Mamă sau nu, ea nu a fost niciodată o prezență reconfortantă. Purta violență ca o mantie de blană călare pe umerii ei, o emanație ondulantă care îl frământa din nou și din nou.

Era o forță singulară de echilibru, Sechul știa – știuse întotdeauna. Creația a fost anatema ei personală, iar distrugerea din mâinile ei a fost răspunsul ei. Nu vedea nicio valoare în ordine, cel puțin cea impusă de o voință simțitoare. Asemenea eforturi au fost un afront.

Kilmandaros era încă venerat, în nenumărate culturi, dar nu era nimic benign în acea sensibilitate. Ea purta o mie de nume, o mie de chipuri și fiecare era o sursă de groază de moarte. Distrugător, anihilator, devorator. Pumnii ei vorbeau în forțele crude ale naturii, în munți despărțiți și inundații înecabile, în pământul care se deschidea și în râurile de lavă topită. Cerul ei era mereu întunecat, clocotind și umflat. Ploaia ei a fost ploaia de cenuşă şi cenuşă. Umbra ei a distrus vieți.

Articulațiile forkruliane ale membrelor ei și articulațiile lor imposibile au fost adesea văzute ca o dovadă fizică a naturii dispărute. Oase rupte care, totuși, au coborât cu o putere vastă și implacabilă. Un corp care s-ar putea răsuci ca o nebunie. Printre credincioși, ea a personificat pierderea furiei, renunțarea la rațiune și respingerea controlului. Cultul ei a fost scris în sânge vărsat, desfigurare și virtutea violenței.

Dragă mamă, ce lecții ai pentru fiul tău?

Errastas a mers înainte, un bărbat convins că știe unde merge. Lumile îi așteptau mâna călăuzitoare, acel ghiont care, de prea multe ori, o invita pe Kilmandaros în zona ei de distrugere fără minte. Cu toate acestea, între ei se afla Sechul Lath, Lord of Chance and Mischance, Caster of Knuckles. Putea să zâmbească în batjocura milei, sau putea să scuipe și să se întoarcă. El putea modela fiecare moment al violenței mamei sale. Cine trăiește, cine moare? Decizia a fost a lui.

A Lui era cea mai pură închinare dintre toate. Așa fusese întotdeauna și așa avea să rămână mereu. Indiferent la ce zeu sau zeiță s-a rugat un prost muritor, Sechul Lath a

fost arbitrul a tot ceea ce căutau. ' *Salvează-mă.* ' ' *Salvează - ne* .' „ *Fă-ne bogați* ". „ *Fă-ne rodnici* ". Zeii nici măcar nu au auzit astfel de cereri de la adepții lor. Nevoia, dorința, au prins fiecare rugăciune, le învârteau în stăpânirea lui Sechul.

Putea să se deschidă, chiar și acum, la strigătele muritorilor de nenumărat, fiecare cerșind pentru o clipă din timpul său, respectul lui. binecuvântarea Lui.

Dar încetase să asculte de mult. Îi dăduse naștere pe Gemeni și îi lăsase să moștenească jocul patetic. Cum să nu se obosească de acea ectenie de rugăciuni? Fiecare dorință, atât de sinceră, redusă invariabil la un nod de sordidă. Pentru a câștiga pentru sine, altcineva trebuie să piardă. Bucuria a fost cumpărată într-o mulțime de durere. Triumfurile stăteau înalte pe grămezi de oase. Să-mi salvez copilul? Altul trebuie să moară. *Echilibru! Toate trebuie să se echilibreze! Poate fi existența mai crudă decât atât? Poate fi justiția mai goală? Ca să te binecuvântez cu șansa, trebuie să blestem pe altul cu nenorocire. În fața acestei legi până și zeii trebuie să se închine. Creație, distrugere, viață, moarte - nu, am terminat cu asta! Gata cu toate!*

Lasă-l pe Oponnai-ul meu. Gemenii trebuie vreodată să se înfrunte unul pe altul, ca nu cumva existența să se dezlege. Sunt bineveniți la el.

Nu, se umpluse de sânge de muritor.

Dar sânge *nemuritor , ah, asta era o altă chestiune.* Cu ea, ar putea... ar putea... ce? *Pot rupe punctul de sprijin. Pot trimite cântarul să se prăbușească. Oricum, totul este inutil – Che'Malle s-a ocupat de asta. Ne ridicăm și cădem, dar de fiecare dată când ciclul se reînnoiește, ascensiunea noastră nu este niciodată la fel de mare ca ultima dată, iar căderea, la rândul ei, ne duce mai departe. Muritorii sunt orbi la această spirală. Totul se va termina. Energiile își vor pierde strânsoarea și toate vor dispărea.*

L-am vazut. Știu ce urmează.

Errastas a căutat o înviere, dar ceea ce a căutat era imposibil. Fiecare generație de zei era mai slabă - oh, ei au plecat strălucitori de putere, dar asta era strălucirea tinereții și s-a risipit repede. Și închinătorii muritori, și ei, în viețile lor minuscule, prescurtate, au alunecat într-o indiferență cinică, iar cei dintre ei care aveau vreo credință s-au întors curând în colțuri, cu dinții descoperiți în zelul lor, în fanatismul lor orb - unde orbirea era o virtute. iar timpul putea fi târât până la oprire și apoi tras înapoi. Nebunie. Prostie.

Niciunul dintre noi nu se poate întoarce. Errastas, ceea ce căutați nu va face decât să vă precipite căderea finală și o bună scăpare. Totuși, continuă, vechi prietene. La locul unde voi face ceea ce trebuie făcut. Unde voi termina... totul.

În față, Errastas se opri, întorcându-se să-i aștepte. Singurul lui ochi i-a studiat, zbândindu-se înainte și înapoi. „Suntem aproape”, a spus el. „Plătim direct deasupra portalului pe care îl căutăm”.

— E înlănţuită dedesubt? întrebă Kilmandaros.

'Ea este.'

Sechul Lath și-a frecat ceafa și și-a întors privirea. Gama îndepărtată de colți de piatră și-a arătat regularitatea nefirească. Printre ele se vedeau cioturi de unde fuseseră smulși munți întregi, smulși din pământul solid. *Le-au construit aici. S-au terminat cu lumea asta. Devoraseră fiecare ființă vie până atunci. Atât de îndrăzneață... încredere.* Îi aruncă o privire înapoi către Errastas. — Vor fi secții.

— Secţiile Demelain, da, spuse Errastas.

La asta, Kilmandaros mârâi.

Vorbește atunci, Errastas, despre dragoni. Ea este gata. Ea este mereu pregătită.

— Trebuie să fim pregătiţi, continuă Errastas. — Kilmandaros, trebuie să fii reținut. Nu ne va folosi de nimic să-i spargi protecția și apoi să o omori pur și simplu.

„Dacă am ști de ce au întemnițat-o în primul rând”, a spus Sechul, „s-ar putea să avem ceea ce ne trebuie să ne negociem cu ea”.

Ridicarea din umeri a lui Errastas era nepăsătoare. — Ar trebui să fie evident, Knuckles. Era incontrolabilă. Ea era otrava din mijlocul lor.

Ea era echilibrul, contragreutatea tuturor. Haos în interior, este înțelept? — Poate că există o altă cale.

Errastas se încruntă. — Atunci, să auzim, spuse el, încrucișându-și brațele.

'K'rul trebuie să fi participat. Trebuie să fi jucat un rol în această înlănțuire – la urma urmei, avea cel mai mult de pierdut. Ea era otrava, așa cum spui, dar dacă era așa pentru rudele ei, era întâmplător. Adevărata ei otravă a fost atunci când ea era slăbită în sângele lui K'rul - în luptele lui. Avea nevoie de ea înlănțuită. Negat.' Făcu o pauză, înclină capul. — Nu ţi se pare curios că Dumnezeul Infirmă ia luat locul? Că el este cel care îl otrăvește acum pe K'rul?

— Bolile nu au legătură, a spus Errastas. — Ai vorbit despre un alt mod. Încă aştept să aud, Knuckles.

— Nu am unul. Dar asta s-ar putea dovedi o eroare fatală din partea noastră, Errastas.

Făcu un gest dispreţuitor. „Dacă nu va coopera, atunci Kilmandaros poate face ceea ce face ea cel mai bine. Omoară căţea, aici şi acum. Încă mă crezi un prost? M-am gândit bine la asta, Sechul. Noi trei suntem suficienţi, aici şi acum, pentru a face tot ce este necesar. Îi vom oferi libertatea – îţi imaginezi cu adevărat că va respinge asta?

— Ce te face să fii atât de sigur că va onora orice târg la care ar fi de acord?

Errastas zâmbi. „Nu am nicio grijă în acest sens. Va trebui să ai încredere în mine, Knuckles. Acum, am avut destulă răbdare. Să continuăm? Da, cred că vom face.

Se dădu înapoi, iar Kilmandaros înainta greoi.

'Aici?' ea a intrebat.

— Asta e bine, da.

Pumnii ei au căzut cu ciocanul în pământ. Tunete goale bubuia sub câmpie, reverberaţia tremurând prin oasele lui Sechul. Pumnii şi-au început coborârea neîncetată, bătând cu forţă nemuritoare, în timp ce praful se ridica încet pentru a întuneca orizonturile. Piatra de sub cenuşa întărită nu era sedimentară; era spuma indurata de piatră ponce. Fără vârstă, prins în amintirea unui singur moment de distrugere. Nu ştia nimic despre eternităţi.

Sechul Lath sa coborât într-un ghemuit. Acest lucru ar putea dura ceva timp. *Soră, ne auzi? venim la ciocăni...*

'Ce?' a cerut Torrent. 'Ce-ai zis?'

Ridicarea din umeri a vrăjitoarei slăbite răzuie oase. — M-am săturat de iluzie.

S-a uitat încă o dată în jur. Urma vagonului dispăruse. Dispărut. Până şi poteca din spatele lor dispăruse. „Dar eu urmăream-am văzut-”

— Nu mai fi atât de prost, se răsti Olar Ethil. „Am furat în mintea ta, te-am făcut să vezi lucruri care nu erau acolo. Mergeai pe o cale greşită, cui îi pasă de o blestemata de trăsură Trygalle? Probabil că sunt toţi morţi până acum. Ea făcu un semn înainte. — Te-am întors de pe urmă, asta-i tot. Pentru că ceea ce căutăm este chiar *acolo* .'

„Dacă aş putea să te omor, aş face-o”, a spus Torrent.

— O prostie pe cât pot fi doar cei tineri, răspunse ea pufnind. „Singurul lucru pe care tinerii sunt capabili să înveţe este regretul. De aceea atât de mulţi dintre ei ajung

morți, spre regretul etern al părinților. Acum, dacă ai terminat histrionismul, putem continua?

'Eu nu sunt un copil.'

„Așa spun mereu copiii, mai devreme sau mai târziu”. Cu asta, ea porni, trecând cu greu pe lângă Torrent, al cărui cal s-a ferit de îndată ce bonecasterul s-a apropiat prea mult.

El a liniștit animalul, uitându-se la spatele scufundat al lui Olar Ethil.

'-ceea ce căutăm este chiar acolo.' Privirea i se ridică. Încă unul dintre acele turnuri blestemate de dragon, care se ridică deznădăjduit pe câmpie. Bonecasterul se îndrepta spre ea de parcă ar fi putut să-l răstoarne cu o singură lovitură. *Nimeni nu este mai necruțător decât o femeie moartă. Cu toți cei vii pe care i-am cunoscut, nu ar trebui să fiu surprins de asta.* Turnul pustiu era încă la o legă sau mai mult depărtare. Nu aștepta cu nerăbdare să-l viziteze, nu în ultimul rând din cauza interesului inexplicabil al lui Olar Ethil pentru acesta în special; dar şi datorită amplorii sale. Un oraș de piatră, construit în sus în loc de exterior - ce rost avea asta?

Bine. Autoaparare. Dar am văzut deja cum nu a funcționat. Și dacă o secțiune inferioară a luat foc? Nu ar exista nicio scăpare pentru toți cei blocați deasupra. Nu, astea erau constructele idioților și nu voia să aibă nimic de-a face cu ele. *Ce e în neregulă cu o colibă? Un cort cu cerc de piei - îl poți ridica și purta oriunde vrei să mergi. Să nu lăsăm nimic în urmă. Odihnește-te ușor pe pământ - așa spuneau mereu bătrânii.*

Dar de ce au spus asta? Pentru că a făcut fuga mai ușoară. Până când am rămas fără locuri unde să alergăm. Dacă am fi construit orașe, la fel ca Letherii, de ce, ar fi trebuit să ne respecte pe noi și pretenția noastră asupra pământurilor pe care trăim. Am fi avut drepturi. Dar cu acele colibe, cu toate astea odihnindu-se ușor, nu trebuiau să ne ia niciodată în serios și asta a făcut să ne ucidă pe toți mult mai ușor.

Dându-și calul în mișcare, își miji ochii la acel turn zdrențuit. Poate că orașele nu erau doar în care să locuiești. Poate că toate erau despre a revendica dreptul de a trăi undeva. Dreptul de a lua din pământul înconjurător tot ce aveau nevoie pentru a rămâne în viață. *Ca o căpușă uriașă, cu capul îngropat adânc, sugând tot sângele posibil. Înainte să se desprindă și să pornească pentru o piele*

proaspătă. Și încă o revendicare a dreptului său de a bea adânc din pământ.

Cel mai bun mod pe care îl găsise de a ucide o căpușă era cu unghia mare, tăind insecta în jumătate pe o stâncă plată. Și-a amintit de un câine care încerca să mănânce o dată. A trebuit să o scuipe. Căpușele aveau un gust prea urât chiar și pentru câini, ceea ce nu crezuse că este posibil. Orașele au avut probabil și mai rău.

Ascultă la mine. Îmi pierd mintile. Vrăjitoare blestemată, mai ești aici? În interiorul craniului meu? Îmi fac gândurile să se învârtă cu toate aceste idei inutile?

S-a urcat lângă ea. 'Lasa-ma in pace.'

„Nu ai fost niciodată atât de interesant în primul rând”, a răspuns ea.

— Ciudat, am hotărât asta despre tine cu mult timp în urmă, spuse Torrent, dar încă ești aici.

Ea se opri și se întoarse. — Așa va fi, atunci. Suntem pe cale să avem companie, războinicul.

Se răsuci în şa şi studie cerul fără nori. — Cei despre care a vorbit Silchas Ruin? Nu vad nimic-'

'Ei vin.'

'A lupta?'

'Nu. Au fost odată proști, dar trebuie să presupunem că moartea le-a dat o lecție. Ea a făcut o pauză, apoi a adăugat: — Sau nu.

Mișcarea în iarba sârmă ia atras atenția. O șopârlă-nu-' Vrăjitoare, ce este *asta* ?'

Două creaturi scheletice-păsări? — tăiate la vedere, capetele aplecându-se, cozile lungi tremurând. Stăteau pe picioarele din spate, abia mai înalți decât iarba. Legăturile din piele și intestine țineau oasele pe loc.

Când a vorbit primul, vocea i-a format cuvinte în cap. — Mare, suntem abjecti. Ne prăbușim în servitute...

Cealaltă a intervenit: „Crede ea toate astea? Continua sa incerci!'

— Taci, Telorast! Cum mă pot concentra să stau întins cu tine tot timpul! Acum shhh! Oh, nu contează, e prea târziu, uită-te la ei, amândoi ne pot auzi. Tu, mai ales.

Creatura numită Telorast se strecurase mai aproape de Olar Ethil, aproape în patru picioare. 'Servitute! După cum a spus sora mea. Nu este o minciună adevărată. Doar un... un... un adevăr temporar! Suportul comodității, atâta timp cât este convenabil. Ce poate fi mai sincer?

Olar Ethil a mormăit și apoi a spus: „Nu am nevoie de aliați printre Eleint”.

'Neadevarat!' strigă Telorast.

— Calmează-te, şuieră celălalt. „Asta se numește *negociere.* Ea spune că suntem inutili. Spunem că nu avem nevoie de ajutorul ei. Ea spune... ei bine, ceva. Să așteptăm să auzim ce spune ea și apoi ne spunem ceva. În cele din urmă, ajungem la o înțelegere. Vezi? E simplu.'

— Nu pot să mă gândesc! se plânse Telorast. 'Sunt prea speriat! Curdle, preia, înainte ca oasele mele să se destrame!

Cel pe nume Curdle plesnea capul înainte și înapoi, de parcă ar fi căutat unde să se ascundă.

— Nu mă păcăli, spuse Olar Ethil. — Voi doi aproape ați câștigat Tronul Umbrei. Ai ucis o duzină de rude ca să ajungi acolo. Cine te-a oprit? A fost Anomander Rake? Edgewalker? Kilmandaros?

La fiecare nume cele două schelete se încântară.

— Ce cauţi acum? întrebă bonecasterul.

— Putere, spuse Telorast.

— Averea, spuse Curdle.

— Supravieţuire, spuse Telorast.

Curdle dădu din cap, dând din cap. — Vremuri groaznice. Lucrurile vor muri.

— O mulțime de lucruri, a adăugat Telorast. — Dar va fi în siguranță în umbra ta, Marele.

— Da, spuse Curdle. 'Sigur!'

— La rândul nostru, vă vom păzi spatele.

'Da! Exact asta!'

— Până când, spuse Olar Ethil, vei găsi că este oportun să mă trădezi. Vezi tu dilema mea. Îmi păzești spatele de alte amenințări, dar cine îmi va păzi spatele de voi doi?

„Nu se poate avea încredere în curdle”, a spus Telorast. — Te voi proteja de ea, jur!

— La fel și eu de la sora mea! Curdle se întoarse cu faţa spre Telorast şi îşi pocni fălcile minuscule. *Clack clack clack!*

şuieră Telorast ca răspuns.

Olar Ethil se întoarse către Torrent. — Eleint, spuse ea.

Eleint? Dragoni? Acestea doua? — Întotdeauna mi-am imaginat că vor fi mai mari.

— Soletaken, spuse Olar Ethil, apoi se uită din nou la cele două creaturi. — Sau, cred, *D'ivers* , da? Născută ca Tiste Andii, o femeie, dar *doi* dragoni.'

'Prostii!'

'Nebun!'

'Ridicol!'

'Imposibil!'

— Imposibil, recunoscu Olar Ethil, pentru cei mai mulţi – chiar şi printre andii. Totuși, ai găsit o cale, nu-i așa? Cum? Sângele Eleintului rezistă febrei lui D'ivers. Ar fi fost necesar un ritual. Dar ce fel? Nu Kurald Galain, nici Kurald Emurlahn. Nu, m-ai făcut curios. Voi avea răspunsul - acesta este chilipirul pe care îl ofer. Spune-mi secretul tău și vei avea protecția mea. Trădați-mă și vă voi distruge pe amândoi.

Curdle se întoarse către tovarășul ei. 'Dacă îi spunem, suntem rătăciți!'

— Am terminat deja, idiotule. Nu am fost niciodată menți să fim Soletaken. Pur și simplu s-a întâmplat așa!'

— Dar noi eram Eleint adevărat...

'Liniște!'

Olar Ethil făcu brusc înainte. — Eleint adevărat? Dar asta nu are sens! Doi care devin unul? Soletake? A Tiste Andii Soletaken? Nu, întorci fiecare adevăr – nu pot să cred nimic din ce spui!

— Uite ce ai făcut, Curdle! Acum noi-aagh!

Strigătul lui Telorast a venit când mâna osoasă a lui Olar Ethil s-a rupt, prinzând scheletul. Se zvârcoli și se încordă în strânsoarea ei. O ținea aproape, de parcă era pe cale să-i muște capul.

'Spune-i!' țipă Telorast. 'Coagul! Spune-i totul!

'Vreau, voi face! Iţi promit! Bătrânul Unu! Asculta! Voi spune adevărul!'

— Continuă, spuse Olar Ethil. Telorast îi atârna acum moale în mână, parcă fără viață, dar Torrent putea să vadă vârful cozii zvâcnindu-și la fiecare câteva clipe.

Curdle a sărit pe un petic limpede de pământ prăfuit. Cu o gheare a înscris un cerc rotund unde se afla. — Am fost înlănțuiți, bătrâne, înlănțuiți îngrozitor, crud. Într-un fragment din Emurlahn. Închisoarea veșnică s-a întins înaintea noastră – nu ți-ai putea imagina chinul, tortura asta. Atât de aproape! La prețul nostru premiu! Dar apoi, cei trei au stat în fața noastră, între noi și tron. Cățeaua cu pumnii. Nenorocitul cu sabia lui de groază. Edgewalker ne-a dat de ales. Kilmandaros și lanțurile, sau Anomander și Dragnipur. Dragnipur! Știam ce a făcut Draconus, vezi! Știam ce va face mușcătura sabiei. Înghiți-ne sufletele! Nu, tremură scheletul vizibil, am ales Kilmandaros.

— Două Eleint, spuse Olar Ethil.

'Da! surori-'

— Sau îndrăgostiți, spuse Telorast, încă zăcând ca mort.

— Sau asta, da. Nu ne amintim. Prea mult timp în urmă, prea multe secole în lanțuri - nebunia! Ce nebunie! Dar apoi ne-a găsit un străin.

'OMS?' lătră Olar Ethil.

— Dessimbelackis, spuse Curdle. — El ținea Chaosul în mâini. El ne-a spus secretul lui - ce a făcut din el. Era disperat. Oamenii săi – oamenii – făceau o mizerie de lucruri. Stăteau parcă despărțiți de toate animalele lumii. Ei și-au imaginat că sunt conducătorii naturii. Și crudă tirania lor, atât de crudă. Măcelărind animalele, făcând pământurile în deșerturi sterpe, cerurile goale, dar pentru vulturi.

— Soletaken, spuse Olar Ethil. 'D'ivers. El a creat un ritual din haos - pentru a lega oamenii de fiare, pentru a le forța natura animală. A căutat să le dea o lecție. Despre ei înșiși.

— Da, bătrâne. Da la toate astea. El a adus ritualul poporului său – oh, era un ritual vechi, mult mai vechi decât Dessimbelackis, mult mai vechi decât lumea asta. A forțat-o asupra supușilor săi.

„O cunosc bine această poveste”, a spus Olar Ethil. „Am fost acolo când am dat răspunsul la asta. Săbiile lui T'lan Imass au picurat zile întregi. Dar, nu erau dragoni, nu acolo, nu atunci.

— Ai început măcelul, spuse Curdle. — Fugise chiar înainte de atunci, luând forma lui D'ivers...

— Deragotul.

'Da. Știa că-l vânezi. Avea nevoie de aliați. Dar eram înlănțuiți, iar el nu putea rupe acele lanțuri. Așa că s-a oferit să ne ia sufletele și ne-a adus un cadavru. O femeie. Tiste Andii.'

— De unde a venit? întrebă Olar Ethil. 'Cine a fost ea?'

„Nu ne-a spus niciodată. Dar când ne-a legat sufletele de ea, am stat dezlegați. Ne-am gândit că suntem liberi. Am jurat să-l slujim.

— Dar nu ai făcut-o, nu-i aşa?

Curdle ezită.

— L-ai trădat.

'Nu! Nu a fost așa! De fiecare dată când am căutat să ne adunăm în adevăratul nostru sine, lanțurile s-au întors! De fiecare dată, ne-am regăsit înapoi în Emurlahn! Am fost inutili pentru el, nu vezi?

„Totuși”, a spus Olar Ethil, „acum, vă puteți găsi adevăratul sine...”

'Nu pentru mult timp. Niciodată pentru mult timp, spuse Curdle. „Dacă ne ținem de sine Eleint, lanțurile ne găsesc. Ne fură înapoi. Aceste oase pe care le vedeți aici - putem face atât de multe. Putem lua un corp, unul sau doi și să existe în ele. Dar asta este tot. Dacă am putea ajunge la tron, ne-am putea rupe legăturile! Am putea scăpa de închisoare!

„Nu vei câștiga niciodată acel tron”, a spus Olar Ethil. — Și, așa cum ești tu, ei bine, asta îmi este inutil.

'Mare bătrân! Ai putea rupe lanțurile alea!

„Aș putea”, a răspuns ea. — Dar nu am de ce să o fac. La urma urmei, de ce să riști dușmănia lui Edgewalker? Sau Kilmandaros? Nu, v-au înlănțuit pe voi doi pentru un motiv. Dacă nu ai fi căutat tronul, ai fi trăit liber.

— Pedeapsa veșnică – cine merită asta? întrebă Curdle.

Olar Ethil a râs. — M-am plimbat cu T'lan Imass. Nu-mi vorbi despre pedeapsa eternă.

Torrent a fost uimit de asta. Se îndreptă spre ea, cu gura răsucindu-se. — Le-ai făcut asta, bonecaster. Și acum o numești pedeapsă? Acele Imass. Ce ți-au făcut, ca să-i pedepsească pentru veșnicie?

Ea i-a întors spatele.

S-a uitat. „Spirite ale pământului! A *fost o* pedeapsă! Olar Ethil-acel ritual- i- *ai înjurat!* Uită-te la tine-'

Ea se întoarse. 'Da! Uită-te la mine! Nu aleg să port acel blestem? Proprul meu trup, propria mea carne! Ce mai pot face...

— Dar purtați remușcări? A studiat-o îngrozit. — Eşti mizerabil, jalnic. Ce-a fost asta? O insultă spontană? O dragoste părăsită? Omul tău s-a culcat cu altă femeie? De ce i-ai blestemat pentru totdeauna, Olar Ethil? De ce?'

— Nu înțelegi...

Telorast a ales acest moment pentru a se dezlănțui din strânsoarea ei, aterizând ușor pe pământ, apoi s-a aruncat la o jumătate de duzină de pași, unde Curdle s-a grăbit să i se alăture. Olar Ethil se uită la cele două creaturi pentru o clipă – sau cel puțin așa părea.

— De ce nu-i dai drumul? întrebă Torrent. — Bonecaster. Lasă-le pe toți să plece.

'Nu! Nu am de ales în asta - niciunul! Voi muritorii sunteți așa de proști - doar nu vedeți, nu vedeți nimic!

— Ce ar trebui să văd? strigă Torrent înapoi.

„ Încerc să vă salvez viețile jalnice! Voi toti! '

A tăcut o clipă lungă. Mâinile ei noduroase se închiseseră în pumni. Apoi a spus: „Dacă a ne salva, Olar Ethil, înseamnă a ține prizoniere sufletele T'lan Imass, atunci, ca un muritor patetic, îți spun: e prea mult. Eliberați-i. Lasă-ne să murim.

Ea pufni – dar el simțea că cuvintele lui o zguduiseră – — Ai să vorbești în numele întregii omeniri, Torrent, ultimul dintre Awl? Tu, care visezi doar la un sfârșit?

„Fă-l semnificativ și nu mă voi plânge”.

— Așa că ne-am dori tuturor, spuse ea cu o râpă.

— În plus, spuse Torrent, nu este lupta lor. Nu responsabilitatea lor. Nici al tău. Cauți mântuirea, bonecaster? Găsiți o altă cale. Una care nu devorează sufletele. Unul care nu închide lanțuri despre un întreg popor.

— Știi atât de puțin, spuse ea, cu un ton plin de dispreț. „T'lan Imass -ul *meu* T'lan Imass-știi măcar ce sunt?

'Nu chiar. Dar am adunat destui. Toate conversațiile tale cu străini și când vorbești cu întunericul noaptea, crezând că sunt adormit. Tu comandi o armată, iar ei nu sunt departe de noi. Sunt prinși în acest ritual al tău, Olar Ethil. Îi tratezi ca pe niște sclavi.

'Am nevoie de ei.'

— Totuși, nu au nevoie de tine, nu-i așa?

'I-am chemat! Fără mine ar fi praf și nimic mai mult!'

„Poate că așa vor ei”, a răspuns el.

'Nu încă. Nu încă!'

Torrent și-a adunat frâiele. — Voi doi, le strigă el către schelete, iată oferta *mea* . Nimeni, oricât de venal ar fi, nu merită o veșnicie de pedeapsă. Voi căuta o modalitate de a vă elibera sufletele. În schimb, îmi păzești spatele.

Curdle sări înainte. — Împotriva cui?

Se uită cu privirea spre Olar Ethil. — Ea, pentru început.

'Putem face asta!' a plâns Telorast. — Suntem mai puternici decât crede ea!

Curdle se ridică alături de calul lui Torrent. — Unde mergem, Maestre?

„Spune-mi Torrent și nu sunt Stăpânul tău. Nu pretind că sunt proprietarul tău. Se pare că mergem la acel turn.

— Înrădăcinat! a cântat Telorast, dar care este? Cheag? Care dintre ele este?'

'De unde sa stiu? Nu am fost niciodată aici.

'Mincinos!'

'Si tu!'

Cercetările au continuat, în timp ce Torrent și-a îndemnat calul înainte. La scurt timp mai târziu, se uită înapoi pentru a-l vedea pe Olar Ethil mergând greoi după el. *Instricabil și totuși... rupt. Bătrână acru. Lăsați-l să plece.*

Kebralle Korish conducea un clan format din patru bărbați și trei femei, tot ce a mai rămas din B'ehn Aralack Orshayn T'lan Imass. Odată, nu cu mult timp în urmă, Clanul Cenușă de Aramă numărase trei mii o sută șaisprezece. Au fost amintiri ale vieții și apoi au fost amintirile morții, așa cum au rămas celor din Ritual. În amintirile ei despre moarte, bătălia finală cu Ordinul Turnurilor Roșii atârna în minte aprinsă, un țipăt înghețat, urletul brusc al anihilării. Ea stătuse pe marginea Abisului, tânjind să se alăture rudelor ei căzute, dar reținută de datoria titlului ei. Ea era Șefa Clanului și, atâta timp cât îi rămânea voință, ea va fi ultima dintre Cenușa de Aramă care va cădea.

Acea vreme nu venise încă, iar în spatele ei se întindea valul Turnurilor Roșii, neînsuflețit, pustiu, ecourile țipetelor ei ca o mână osoasă la spate.

Prima Sabie, în mod pervers, alesese să-și păstreze forma corporală, mergând cu greutatea pietrei pe acest pământ devastat, arma sa cu lamă lungă târând o brazdă neglijentă. Războinicii din Orshayn și Bold se predaseră, la rândul lor, fericirii de praf și acum pășiseră într-o masă zdrențuită și incoloră în spatele lui. Ea a mers printre ei, cei șapte războinici ai ei așezați în jurul ei. Au fost bătuți, răniți permanent de vrăjitoria celor Trei. Rămășițele zdrențuite de piele și tendon care au rămas erau înnegrite, pârjolite. Secțiunile de os expuse au fost arse albe, pline de crăpături. Armele din silex pe care le ținuseră își pierduseră nuanța sepia, maro-roșcat fiind înlocuită cu mov pete și gri-albastru. Blanurile, pielea și pieile au dispărut.

Dintre toți cei din clanul ei, singura Kebralle Korish reușise să se apropie suficient de mult de Cei Trei pentru a-și balansa lama. Și-a amintit, cu o claritate vie, șocul pe care l-a avut pe fața Bărbosului, când muchia curbată a armei ei fusese puțin adâncă, înțepând carnea adânc și lat pe pieptul lui. Sânge, strălucirea coastelor crestate, inele de cotă împrăștiate pe pietrele parapetului. El se clătinase în retragere, dar ea nu avea chef să cedeze...

Tovarășii lui o alungaseră înapoi, o concatenare de magie ciocănindu-o de pe margine. Cuprinsă de vrăjitorie

furioasă, ea se prăbușise la picioarele zidului. Ar fi trebuit să se termine acolo, dar Kebralle era șeful clanului. Tocmai asistase la sacrificarea aproape a întregului ei clan. Nu, ea nu ar ceda uitării. Când se ridicase, ridicând din umeri groaznicele flăcări haotice, ridicase privirea și văzuse doi dintre cei Trei – ei, la rândul lor, se uitau la ea. Pe fețele lor, neîncrederea, tremurul fricii...

Inistral Ovan sunase atunci retragerea. Ar fi putut să-l sfideze, dar se supusese. Pentru cei șapte care au rămas în picioare. Pentru ultimii ei rude.

Cu toate acestea, chiar și acum, amintirea ei despre mușcătura tăieturii lamei ei era cel mai dulce nectar din coaja scobită a sufletului ei. *Kebralle Korish stătea pe peretele Fastness-ului. Ea a făcut o rană unuia dintre cei Trei, singurul T'lan Imass care a făcut-o. Dacă ar fi stat singur, ea l-ar fi ucis. Ar fi căzut Bărbosul, prima breșă în apărarea celor Trei. Kebralle Korish, care făcuse lama curbată pe care o ținea, numindu-o Brol-Ochi rece-și vezi pata de sângele lui? Alergând negru ca noaptea. În momentul în care războiul s-a întors, ea a fost rechemată.*

Cenușa de aramă căzuse degeaba. Nici o victorie, nici o victorie. Fuseseră aruncați și într-o zi ea avea să o facă pe Inistral Ovan să plătească pentru asta.

Suficient motiv pentru a persista, acest jurământ secret. Prima Sabie ar putea avea războiul său, căutarea lui de răspunsuri, cererea lui pentru o contabilitate cu Olar Ethil. Kebralle Korish a avut propriile motive pentru a continua. Olar Ethil – care îi chemase pe toți – era binevenit la motivele ei secrete. Lui Kebralle nu-i păsa. În plus, Olar Ethil îi mai dăduse o șansă și numai pentru asta Kebralle ar fi făcut ce i-a cerut. Până când s-a prezentat oportunitatea răzbunării.

Inistral Ovan a purtat rușinea înfrângerii și a făcut-o fără a desimula. Dar nu a fost suficient de bun. Nici măcar pe aproape. *îl voi pedepsi. Voi găsi pentru el o eternitate de suferință. În legătură cu viețile pierdute ale rudelor mele, fac acest jurământ.*

Nu era un miros - nu era capabil să capteze un miros - ci ceva care, totuși, îi pătrundea în minte, înțepător, cu mirosuri de amintiri pe care Kalt Urmanal l-ar fi înfruntat, așa cum ar fi făcut-o cu un tur de gheață în vânt de viscol. Era copt în nebunie, lustruit strălucitor de nebunie. Toate conflictele din interiorul lui fuseseră atenuate, până când nu era altceva decât puritatea scopului.

K'Chain Che'Malle erau pe acest pământ. Ucigașii soției sale, ai copiilor lui. Uleiurile lor ticăloase îmbibaseră acest pământ prăfuit; solzii lor şoptiseră prin aerul uscat. Erau *aproape.*

Ura a murit cu Ritualul lui Tellann. Așa a fost ținut, așa a fost crezut de fiecare T'lan Imass. Până și războiul împotriva Jaghut-ului fusese o urmărire rece și nesimțită. Sufletul lui Kalt Urmanal tremura odată cu realizarea că ura era vie în el. Ură aprinsă. Se simțea ca și cum toate oasele lui erau îngrădite, înnodate într-un singur pumn, tare ca piatra, un pumn care, dar își aștepta victima.

Le-ar găsi.

Nimic altceva nu conta. Prima Sabie nu-și legase rudele – o eroare înfricoșătoare, pentru că Kalt știa că războaiele izbucneau în fiecare dintre ei. Putea simți la fel de mult, vârtejuri de dorințe conflictuale, foame și nevoi trezite. O armată trebuie să îngenuncheze în fața unui singur stăpân. Fără această închinare, fiecare războinic stătea singur, legăturile slăbite și, în prima clipă de conflict, fiecare își căuta propria cale. Prima Sabie, în refuzul său de a comanda, își pierduse armata.

Era un prost. Uitase ce însemna să conducă. Orice ar fi căutat, orice ar găsi, va descoperi că era singur.

Prima sabie. Ce însemna titlul? Îndemânarea cu arma sa - nimeni nu ar nega că Onos T'oolan deținea asta, altfel nu ar fi câștigat niciodată titlul. Dar cu siguranță a fost mai mult. Forța de a-și impune voința. Calitățile unui lider adevărat. Aroganța comenzii și așteptarea ca astfel de comenzi să fie urmate fără îndoială. Onos T'oolan nu poseda niciuna dintre aceste trăsături. Eșuase prima dată, nu-i așa? Și acum, avea să eșueze din nou.

Kalt Urmanal avea să urmeze în urma Primei Spade, dar nu l-a urmat.

Jaghut s-a jucat cu noi. Ei s-au pictat sub înfățișarea zeilor. I-a amuzat. Indignarea noastră usturată de viață a devenit o furie a unei hotărâri neînduplecate. Dar a fost deplasat. Când ne-am trezit la jocurile lor, ei nu au avut de ales decât să se retragă. Secretul dezvăluit a pus capăt jocului. Războaiele nu au fost necesare. Urmărirea noastră a căpătat aspectul unei adevărate nebunii și, asumând-o, ne-am pierdut pe noi înșine... pentru totdeauna.

Jaghut au fost inamicul greșit. Ritualul ar fi trebuit să fie adoptat în numele unui război împotriva K'Chain Che'Malle. Ei au fost cei care ne-au vânat. Pentru mancare. Pentru sport. Ei au fost cei care ne-au văzut ca nimic mai

mult decât carne. Ei aveau să coboare în taberele noastre străluciți cu uleiurile de măcel crud și fără sens, iar cei dragi au murit.

Indignare? Cuvântul este prea slab pentru ceea ce simt. Pentru noi toți care am fost victime ale K'Chain Che'Malle.

Prima sabie, tu nu ne duci nicăieri - am terminat cu Jaghut. nu ne mai pasă. Cauza noastră este moartă, oasele sale inutile ne-au fost dezvăluite fiecăruia dintre noi. Le-am străbătut cu piciorul și acum calea se întinde clar, dar aceste cărări nu le împărtășim cu rudele noastre.

Deci, de ce te urmăm aici și acum? De ce pășim în timp cu tine? Nu ne spui nimic. Nici măcar nu ne recunoști existența. Ești mai rău decât Jaghut.

Îl cunoștea pe Olar Ethil, turnătorul de oase care îi blestemase în suferință veșnică. Pentru ea, nu simțea nimic. Era la fel de proastă ca restul. La fel de orbi, la fel de greșiți ca toți ceilalți bonecasters care și-au împărțit puterea în Ritual. *Te vei lupta cu ea, Prima Sabie? Dacă da, atunci o vei face singur. Noi nu suntem nimic pentru tine, așa că tu nu ești nimic pentru noi.*

Nu lăsați ochii să înșele. Nu suntem o armată.

Nu suntem o armată.

Nom Kala l-a găsit lângă ea pe turnătorul de oase Ulag Togtil. El era, fără îndoială, cel mai mare războinic dintre Imass pe care i-o văzuse vreodată. Trell sânge. Se întrebă cum arătase el în carne și oase. Înfricoșător, fără îndoială, cu gura lată și cu colți, ochii lui mici ca ai unui mistreț de gheață. Avea puține amintiri despre Trell – aproape dispăruseră pe vremea ei, printre primii care au fost alungați de pe fața pământului de către oameni. Într-adevăr, nici măcar nu era sigură că amintirile ei erau adevărate, mai degrabă decât ceva sângerat în ea de către Orshayn.

Sânge acru, asta. Un potop de sentimente vicioase, dorințe confuze, disperare fără adâncime și furie fără rost. S-a simțit atacată - acești Orshayn au fost cu adevărat torturați, distruși spiritual. Dar nici ea, nici rudele ei nu dobândiseră vreo îndemânare în a combate acest potop neîncetat. Nu mai experimentaseră niciodată așa ceva.

De la Prima Sabie însuși, însă, nu a fost nimic. Nu i-a scăpat nici un fir de gând, nici o urmă de emoție. Era pur și simplu fără viață, acolo în sufletul lui? Sau era stăpânirea lui atât de absolută încât până și atacurile ei cele mai hotărâte asupra gândurilor lui au alunecat pur și simplu,

slabe ca ploaia pe piatră? Misterul care a fost Onos T'oolan a împins-o.

— O măsură de milă, spuse Ulag, intrând în gândurile ei.

— Ce este, Bonecaster?

— Și tu sângerezi, Nom Kala. Suntem cu toții răzvrătiți. Osul tremură, întunericul se învârte în ceea ce rămâne din ochii noștri. Credem că suntem creatorii gândurilor noastre, ai sentimentelor noastre, dar eu cred altfel.

'Tu?'

El a dat din cap. — Ne zguduim în urma lui. Toată această violență, această furie. Ne devorează, pe fiecare, și este modelat de ceea ce mănâncă. Și așa credem că fiecare dintre noi este singur în intenția noastră. Cel mai tulburător, Nom Kala. Cât de curând înainte să ne întoarcem unul împotriva celuilalt?

„Atunci nu există nicio măsură de milă”, a răspuns ea.

'Depinde.'

'Pe ce?'

— Cât de subtil este Onos T'oolan.

'Te rog explica.'

— Nom Kala, a spus că nu ne va obliga să ascultăm. El nu va fi ca un T'lan Imass. Acest lucru este semnificativ. Este conștient de ravagiile provocate în urma lui? Cred că este.

— Atunci, ce scop?

'Vom vedea.'

— Numai dacă ai dreptate și dacă Prima Sabie este capabilă să ne atragă la el – înainte de a fi prea târziu. Ceea ce descrii prezintă un mare risc și, cu cât așteaptă mai mult, cu atât mai puțin probabil că va putea să ne adună.

— Este adevărat, a hotărât el ca răspuns.

— Crezi în el, nu?

„Credința este un lucru ciudat – printre T’lan Imass, este puțin mai mult decât o fantomă palidă a memoriei. Poate că, Nom Kala, Prima Sabie încearcă să o trezească încă o dată în noi. Pentru a ne face mai mult decât T'lan Imass. Astfel, el nu ne obligă. În schimb, el ne arată libertatea mortalității, pe care toți am crezut-o de mult pierdută. Cum își poruncc cei vii rudele? Cum poate funcționa cu adevărat o armată muritoare, având în vedere haosul din interiorul fiecărui soldat, aceste dorințe disparate?

— Ce valoare să ne arate astfel de lucruri? întrebă Nom Kala. — Nu suntem muritori. Suntem T'lan Imass.

El a ridicat din umeri. — Incă nu am răspuns la asta. Dar, cred, el ne va arăta.

— Ar fi bine să nu aștepte prea mult, Bonecaster.

— Nom Kala, o privea Ulag, cred că ai fost frumoasă cândva.

'Da. O singura data.'

— Aș fi vrut să te văd atunci.

Dar ea clătină din cap. — Imaginează-ți durerea acum, dacă ai fi făcut-o.

— Ah, există asta. Îmi pare rău.'

— La fel și mine, Bonecaster.

'Am ajuns? Ma dor picioarele.'

Draconus se opri, se întoarse pentru a-l observa pe Toblakai. — Da, poate ne putem odihni o vreme. Ți-e foame?'

Ublala dădu din cap. — Și somnoros. Și această armură îmi freacă umerii. Iar securea este grea. Și mi-e dor de prietenii mei.

— Există un inel de ham pentru securea ta, spuse Draconus. — Nu trebuie să-l porți gata. După cum puteți vedea, nimeni nu poate veni peste noi fără să-i vedem de la o oarecare distanță.

„Dar dacă văd un iepure sau un pui, îl pot da jos și apoi putem mânca”.

— Nu va fi necesar – ați văzut deja că sunt capabil să evoc mâncare și apă.

Ublala se încruntă. — Vreau să-mi fac partea.

'Înțeleg. Sunt sigur că o vei face, în curând.

— Vezi ceva? Ublala se îndreptă, privi în jur. 'Iepure? Vacă? Cele două femei de acolo?

Draconus a început, apoi a căutat până când a găsit cele două siluete, mergând acum spre ele, dar încă la trei sute de pași depărtare. Urcând dinspre sud, ambele pe jos. — Îi vom aștepta, spuse el după o clipă. — Dar, Ublala, nu e nevoie să lupţi.

— Nu, sexul este mai bine. Când vine vorba de femei, vreau să spun. Nu m-am atins niciodată de catârul acela. E bolnav și nu-mi pasă ce au spus. Putem mâncă acum?

— Fă-ne un foc, spuse Draconus. — Folosește lemnul pe care l-am adunat ieri.

'În regulă. Unde este?'

Draconus făcu un gest și un teanc modest de ramuri rupte apăru aproape la picioarele lui Ublala.

'O, iată-l! Nu contează, Draconus, am găsit lemnul.

Femeia din frunte era tânără, ținuta ei evident barbară. Ochii ei străluceau dintr-o bandă de vopsea neagră care ar putea denota durere, în timp ce restul feței ei era vopsită în alb după modelul unui craniu. Era bine musculată, părul ei lung împletit de culoarea ruginii. La trei pași în spatele ei se clătina o bătrână, desculță, cu tunică de piele mânjită cu murdărie. Inelele străluceau pe degetele înnegrite, un detaliu zguduitor în mijlocul stării ei dezordonate.

Cei doi s-au oprit la zece pași de Draconus și Ublala. Cel mai tânăr a vorbit.

Ublala ridică privirea din focul pe care tocmai îl aprinsese. — Limbă de negustor – te înțeleg. Draconus, le este foame și sete.

— Știu, Ublala. Veți găsi mâncare în acel ghiozdan. Și un ulcior de bere.

'Într-adevăr? Ce ghiozdan-oh, nu contează. Spune-i frumoasei că vreau să fac sex cu ea, dar spune-o mai frumos...

— Ublala, tu și cu mine vorbim aceeași limbă de comerciant, de cele mai multe ori. Așa cum facem și acum. A făcut un pas înainte. „Bine ați venit, atunci, vă vom împărtăși."

Femeia mai tânără, a cărei mână dreaptă se închisese de un pumnal la centură, de îndată ce Ublala și-a făcut dorința clară, și-a îndreptat acum atenția înapoi spre Draconus. „Sunt Ralata, un Skincut al Ahkrata White Face Barghast".

— Ești departe de casă, Ralata.

'Da.'

Draconus se uită pe lângă ea către bătrână. — Și tovarășul tău?

— Am găsit-o, rătăcind singură. Ea este Sekara, un înalt născut printre Fețele Albe. Mintea ei a dispărut în mare parte.

— Are degetele cangrenate, observă Draconus. „Trebuie să fie îndepărtați, ca nu cumva infecția să se răspândească".

— Știu, spuse Ralata, dar îmi refuză atenția. Sunt inelele, cred. Ultima ei pretenție la avere. Skincut a ezitat, apoi a spus: „Oamenii mei au plecat. Mort. White Face Barghast nu mai există. Clanul meu. a lui Sekara. Toata lumea. Nu stiu ce s-a intamplat-'

'Mort!' țipă Sekara, ridicând mâinile putrede. 'Îngheţat! Mort înghețat!

Ublala, care sărise la strigătele bătrânei, se apropie acum mai mult de Draconus. — Acela miroase urât, spuse el. — Și degetele alea nu funcționează – cineva va trebui să o hrănească. Nu eu. Ea spune lucruri îngrozitoare.

Ralata a reluat: „Îmi spune asta de o sută de ori pe zi. Nu mă îndoiesc de ea - nu pot - văd măcel în ochii ei. Și în inima mea, știu că suntem singuri.

— Infecția i-a găsit creierul, spuse Draconus. — Cel mai bine dacă ai ucis-o, Ralata.

„Mi-ai lăsat ultima dintre Fețele Albe? Nu am curajul să fac asta.

— Îmi dai voie să fac asta? întrebă Draconus.

Ralata tresări.

— Ralata, spuse Draconus, voi doi nu sunteți ultimii din poporul vostru. Alții încă mai trăiesc.

Ochii i se îngustară. 'De unde stii ca?'

'I-am vazut. La distanță, îmbrăcat puțin diferit de tine. Aceleași arme. Erau vreo cinci sau șase mii, poate mai mult.

'Unde când?'

Draconus aruncă o privire spre Ublala. — Înainte să-mi găsesc prietenul Toblakai aici. În urmă cu șase, șapte zile, cred – simțul meu al timpului nu mai este ceea ce era înainte. Însăși schimbarea luminii mă surprinde încă. Zi, noapte, sunt atâtea lucruri pe care le-am uitat. Și-a trecut o mână pe față și apoi a oftat. 'Ralata, imi dai concediu? Va fi un act de milă și voi fi rapid. Ea nu va suferi.

Bătrâna se uita încă la mâinile ei înnegrite, ca și cum ar fi vrut ca acestea să se miște, dar degetele umflate erau încovoiate în cârlige fără viață. Fața ei se răsuci de frustrare.

— Mă ajuți să-i ridic tumul?

'Desigur.'

Ralata dădu în cele din urmă din cap.

Draconus s-a apropiat de Sekara. El a coborât ușor mâinile femeii, apoi și le-a pus pe ale lui de fiecare parte a feței ei. Ochii ei maniacali s-au aruncat, apoi s-au fixat brusc asupra lui. În ultima clipă, a văzut în ei ceva de genul recunoașterii. Teroare, gura ei deschisă-

O lovitură rapidă într-o parte și-a rupt gâtul. Femeia s-a prăbușit, încă căscată, cu ochii ținându-se de ai lui chiar dacă el a coborât-o încet la pământ. Câteva respirații mai târziu și viața a lăsat acea privire acuzatoare, plină de groază. Îndreptându-se, se dădu înapoi, îi înfruntă pe ceilalți. 'E gata.'

— Mă duc să găsesc niște pietre, spuse Ublala. — Mă pricep la morminte și alte chestii. Și atunci, Ralata, o să-ți arăt calul și vei fi atât de fericită.

Femeia se încruntă. 'Cal? Ce cal?

— Cum îl numește Stooply the Whore, chestia dintre picioarele mele. Calul meu strâns. Anghila de râu cu un singur ochi. Visul femeii inteligente, cum îl numește Shurq Elalle. Femeile îi dau tot felul de nume, dar toate zâmbesc când le spun. Îi poți da orice nume vrei și vei zâmbi și tu. Vei vedea.'

Ralata se uită la Toblakai în timp ce acesta porni în căutarea pietrelor, apoi se întoarse către Draconus. „E doar un copil...”

— Numai în gândurile lui, spuse Draconus. — L-am văzut dezbrăcat.

— Dacă încearcă, dacă vreunul dintre voi încearcă să mă violeze, te voi omorî.

— Nu va face. Nici eu. Ești binevenit să călătorești cu noi - călătorim spre est - în aceeași direcție cu Barghast-ul pe care l-am văzut. Poate că, într-adevăr, îi vom ajunge din urmă, sau măcar le vom trece din nou pe urma.

— Ce este carnea aceea pe foc? întrebă ea, apropiindu-se.

— Bhederin.

— Nu există niciunul în Wastelands.

Draconus a ridicat din umeri.

Totuși a ezitat, apoi a spus: „Vânez un demon. Înaripat. Mi-a ucis prietenii.

— Cum poți să urmărești acest demon înaripat, Ralata?

„Ucide tot ce iese în cale. Acesta este un traseu pe care îl pot urma.

— Nu am văzut astfel de semne.

— Nici eu în ultimul timp, recunoscu ea. — Nu în ultimele două zile, de când am găsit-o pe Sekara, de fapt. Dar calea pare să fie spre est, așa că voi merge în acea direcție. Dacă îi găsesc pe alți Barghast, cu atât mai bine. Dacă nu, vânătoarea mea continuă.

„Am înțeles”, a răspuns el. — Acum, vrei să mă alături cu o bere?

Ea a vorbit în spatele lui în timp ce el s-a ghemuit pentru a turna lichidul de chihlimbar în două vase de cositor. — Vreau să o îngrop cu inelele alea, Draconus.

„Nu suntem hoți”, a răspuns el.

'Bun.'

Ea a acceptat vasul pe care i-a ridicat-o.

Ublala s-a intors cu bratele pline de bolovani.

— Ublala, spuse Draconus, dacă nu-ți arăți calul pentru mai târziu.

Fața bărbatului uriaș căzu și apoi s-a luminat din nou. 'În regulă. Oricum, este mai interesant în întuneric.

Strahl nu și-a dorit niciodată să fie conducătorul de război al Senanului. Fusese mai ușor să-și hrănească ambițiile în care crezuse pentru totdeauna dincolo de atingere, o întărire simplă și în mare parte inofensivă a propriului ego, oferindu-i un loc alături de ceilalți războinici opuși lui Onos T'oolan, doar unul dintre un grup puternic și influent de clasamentul Barghast. Se bucurase de acea putere și de toate privilegiile pe care le oferise. Se delectase în special cu tezaurul său de ură, o monedă de o valoare nesfârșită, și să o cheltuiască nu l-a costat nimic, oricât de prost ar fi fost. Un astfel de războinic era umflat, bine protejat în spatele unui scut de dispreț. Și când scuturile se blocau, zidul era inexpugnabil.

Dar acum era singur. Tezaurul lui dispăruse – nici măcar nu văzuse zecile de mâini întinzându-se în spatele lui. Singura bogăție a unui conducător de război era valoarea cuvântului său. Minciunile au absorbit culoarea aurului. Adevărul era cel mai dur și mai pur și mai rar metal dintre toate.

Fusese o clipă, o singură clipă, orbitoare, când stătuse în fața tribului său, ridicând în sus acel adevăr, făurit de mâini răcite. O pretinsese pentru ai lui și, la rândul său, rudele lui îi întâlniseră ochii, iar ei îi răspunseseră la fel. Dar chiar și atunci, în gura lui se simțise gustul cenușii. Nu era nimic altceva decât vocea morților? De războinici căzuți, care fiecare, la rândul lor, fusese mai mare decât putea spera vreodată să fie Strahl? Le putea exprima dorința – și tocmai asta făcuse – dar nu putea să le gândească gândurile, așa că ei nu-l puteau ajuta, nici aici, nici acum. A rămas cu micile confuzii ale propriei minți și nu a fost suficient.

Războinicii lui nu trecuse mult să descopere asta. La urma urmei, unde i-ar putea conduce? Oamenii din ținuturile așezate din spatele lor și-au căutat sângele. Drumul de urmat era devastat, lipsit de viata. Și, oricât de îndrăzneț fusese gestul, Senanul fugiseră dintr-o luptă, lăsându-și aliații să moară. Nimeni nu a vrut să fie vinovat pentru asta. I-au dat totul lui Strahl. Nu le poruncise el? Nu ordonase el retragerea lor?

Nu putea argumenta ideea. Nu se putea apăra de adevărurile pe care le spuneau. *Asta îmi aparține. Aceasta este crima mea. Ceilalți au murit ca să mi-l dea, pentru că au stat acolo unde sunt eu acum. Curajul lor era mai pur. Ei au condus. nu pot decât să urmăresc. Dacă ar fi fost altfel, aș fi putut fi potrivirea lor.*

S-a ghemuit, cu fața departe de cele câteva focuri rămase din tabără întinse într-o întindere dezorganizată în spatele lui. Stelele răspândesc o priveliște îndepărtată pe cerul îmbibat de jad. Ghearele înșiși păreau mult mai aproape, ca și cum ar fi fost la câteva momente de la despicarea cerurilor și de la tăiere până la pământ. Nu putea fi imaginat niciun semn mai clar. *Moartea vine. O epocă se termină și odată cu ea se termină și White Face Barghast, iar apoi zeii lor, care au fost eliberați doar pentru a fi abandonați, cărora li sa dat viață doar pentru a muri. Ei bine, nenorociților, acum știți cum se simte.*

Erau aproape fără mâncare. Umerii și vrăjitoarele se epuizaseră scoțând apă din acest pământ uscat. Curând, efortul avea să-i ucidă, unul câte unul. Retragerea îi revendicase deja pe cei mai în vârstă și mai slabi dintre Senan. *Mergem spre est. De ce? Niciun dușman nu ne așteaptă acolo. Războiul pe care l-am căutat nu este cel pe care l-am găsit, iar acum gloria ne-a scăpat.*

Oriunde este acea bătălie adevărată, Fețele Albe ar trebui să fie acolo. Tăiind destinul la genunchi. Așa l-a căutat Humbrall Taur. Așa a căutat Onos Toolan. Dar marea alianță nu mai există. Rămân doar Senanul. Și ne clătim și în curând ne vom estompa. Carne la lemn, lemn la praf. Os în piatră, piatră în praf. Barghast va deveni un deșert - doar atunci vom găsi în sfârșit un pământ pe care să ne așezăm. Aceste Wastelands, poate. Când vântul ne trezește cu fiecare zori.

În curând, știa el, va fi tăiat. Uneori, până la urmă, vinovăția trebuie eliminată cu un cuțit. Nu ar rezista. Desigur, pe măsură ce ultimul Senan supraviețuitor s-a clătinat și a căzut, blestemul final de pe buzele lor va fi numele lui. *Strahl, care ne-a furat gloria.* Nu prea multă glorie, desigur. Maral Eb fusese o proastă, iar Strahl putea să ridice din umeri cea mai mare parte a veninului când era vorba de acel fiasco. *Totuși, am fi putut muri cu armele în mâini. Asta ar fi fost ceva. Ca și scuipat pentru a curăța gustul. Poate că următoarea gură apoasă de mizerie nu va fi la fel de rea. Ca asta. Doar acel gest.*

Atunci spre est. Fiecare pas încetinește.

Sinuciderea era un cuvânt atât de urât. Dar s-ar putea alege singur. Când a fost vorba de un popor întreg... ei bine, asta a fost diferit. Sau a fost? *Eu ne voi conduce, până o face altcineva. nu voi cere nimic. Mergem spre moartea noastră. Dar atunci, este tot ce facem vreodată.* Acest ultim gând l-a încântat. În întunericul macabru, el zâmbi. Împotriva inutilității, vinovăția nu a avut nicio șansă.

Viața este un deșert, dar, dragi prieteni, între picioarele mele veți găsi cea mai dulce oază. Fiind mort, pot spune asta fără nicio urmă de ironie. Dacă ai fi eu, ai înțelege.

— Ai o expresie curioasă pe chipul acela pictat, căpitane. La ce te gandesti?'

Shurq Elalle și-a tras privirea de la mătura dezolantă a valurilor cenușii moroce și a aruncat o privire spre Felash, a paisprezecea fiică a regelui Tarkulf și a reginei Abrastal de Bolkando. — Primul meu prieten se plângea, prințesă, cu puțin timp în urmă.

— Până acum a fost o călătorie destul de plăcută, chiar dacă oarecum plictisitoare. Ce motiv are de plâns?

— Este un bărbat pe jumătate surd fără nas, cu un singur ochi, cu o mână, cu un picior, cu o respirație groaznică, dar sunt de acord cu tine, prințesă. Indiferent cât de rău ar putea părea lucrurile, ele se pot înrăutăți întotdeauna. Așa este viața.

— Vorbești cu ceva de genul dor, căpitane.

Shurq Elalle a ridicat din umeri. — S-ar putea să fii tânără, dar nu te înșeli ușor, prințesă. Am încredere că înțelegi circumstanțele mele unice.

Felash îşi strânse buzele plinuţe, fluturându-şi degetele dispreţuitor. — A durat ceva timp, să fiu sincer. Într-adevăr, roaba mea a fost cea care a abordat prima posibilitate. Te descurci bine în a-ți deghiza situația, căpitane, o realizare admirabilă.

— Mulţumesc, Alteţă.

— Totuși, mă întreb ce ți-a consumat atât gândurile. Skorgen Kaban, am aflat, nu are sfârșit de nemulțumiri, nu în ultimul rând ciuma superstițiilor care îl bântuie vreodată.

„Nu a fost cel mai bun”, a recunoscut Shurq. — De fapt, de când ai cumpărat această extensie. O mie de zvonuri au plecat din Kolanse, nici unul dintre ele plăcut. Echipajul este nenorocit, iar pentru Primul Oficial, această mizerie îi hrănește fiecare frică.

— Este bine înțeles, am încredere, spuse Felash, că cea mai mare parte a flotei Perish ne-a precedat. Am văzut vreun indiciu că dezastrul i-a lovit?

— Asta depinde, răspunse Shurq. — Absența oricărui fel de dovezi este destul de de rău augur, mai ales pentru marinari...

— Atunci nu pot fi niciodată mulțumiți, nu-i așa?

— Absolut adevărat, de aceea îi ador atât de mult.

'Căpitan?'

Ea i-a zâmbit prințesei. — Nici eu. Te-ai întrebat la ce mă gândeam, iar acesta este răspunsul meu.

'Înțeleg.'

Nu, fetiță, nu. Dar nu conteaza. Dă-i timp.

Felash a continuat: „Cât de frustrat trebuie să fii!”

„Dacă este frustrare, este cel mai delicios tip”.

— Te găsesc fascinant, căpitane.

Prințesa plinuță purta o mantie căptușită cu blană, cu gluga înclinată împotriva vântului ascuțit din larg. Fața ei rotundă, intens machiată, părea prăfuită și fără cusur. Ea a muncit din greu pentru a părea mai în vârstă decât era în adevăr, dar efectul ia amintit lui Shurq de acele păpuși de porțelan pe care Shake obișnuia să le găsească spălate pe plaje, cele pe care le schimbau ca și cum lucrurile ar fi fost blestemate. Inuman în perfecțiune, dar în adevăr sugerând defecte mai profunde. — Și, la rândul tău, mă interesează, Alteță. Este simplul privilegiu al regalității care vă permite să controlați o navă străină, căpitan și echipaj și să porniți dintr-un capriciu în necunoscut?

— Privilegiu, căpitane? Draga mea, nu. Povara, de fapt. Cunoașterea este esențială. Adunarea de informații este ceea ce asigură supraviețuirea continuă a regatului. Nu suntem o mare putere militară, precum Letherii, care își pot reține intimidarea insensibilă ca și cum ar fi o virtute a necomplexității directe. Atitudinile de fals provincialism servesc la o suspiciune bine perfecţionată a celorlalţi. „Tratați-mă drept și adevărat și sunt prietenul vostru. Fă-mă greșit și te voi distruge.” Așa merge tema de discurs a diplomatului. Desigur, cineva învață repede că toate acele ipostaze ale onestității drepte nu sunt decât un ecran pentru avariția egoistă.

— Înțeleg, spuse Shurq, copiii regelui și reginei Bolkando sunt bine educați în astfel de teorii ale diplomației.

— Aproape de la naștere, căpitane.

Shurq zâmbi la exagerare. — Se pare că simțul tău pentru Lether este oarecum învechit, dacă îndrăznesc să-mi asum o părere în această privință.

Dar Felash clătină din cap. — Regele Tehol este poate mai subtil decât predecesorii săi. Farmecul dezarmant ascunde o minte cea mai perversă.

— Scărcăcios? Da, Alteță. Absolut.'

— Normal, continuă Felash, cineva ar fi prost să ai încredere în el. Sau crede orice spune el. Aș paria că regina lui este exact aceeași.

'Intr-adevar? Gândește-te la asta, dacă vrei, prințesă: vezi doi conducători ai unui imperiu vast care se întâmplă să disprețuiască practic fiecare trăsătură pe care o posedă imperiul. Inechitatea, expresia crudă a privilegiului și asuprirea celor deposedați. Tâmpia pură a unui sistem de valori care ridică metale inutile și scrisori fără sens deasupra umanității și a decenței simple. Luați în considerare doi conducători care sunt prinși în acea lume - da, ar demonta totul, dacă ar putea. Dar cum? Imaginează-ți rezistența. Toate acele elite atât de confortabile cu pozițiile lor ridicate de putere. Crezi cu adevărat că astfel de oameni ar renunța de bunăvoie la asta? Shurq se sprijini de balustradă și îl privi pe Felash, ai cărui ochi erau mari.

— Ei bine, Alteţă? Imaginează-ți, de fapt, dacă ți-ar fi livrat asupra ta și poporului tău un atac diplomatic de emancipare. Sfârșitul nobilimii și a întregului rang și privilegiu moștenit - tu și întreaga ta familie, Prințesă, răbdai pe fundul tău. Sfârșitul banilor și constrângerile sale false. Aur? Drăguțe inele și balonuri, oh da, dar dincolo de asta? Ar putea la fel de bine să adună pietre lustruite de pe țărm. Bogăția ca dovadă a superiorității? Prostii. Dovada doar a puterii de a produce violență. Văd după expresia ta șocată, Alteță, că începi să înțelegi, așa că o voi lăsa acolo.

— Dar asta e o nebunie!

Shurq a ridicat din umeri. — Poveri, ai spus, prințesă.

— Vrei să spui că Tehol și soția lui își insultă propria pretenție la putere?

'Probabil.'

— Adică, la rândul lor, îi disprețuiesc pe oameni ca mine?

'Personal? Mă îndoiesc de asta. Mai degrabă, probabil că ei pun la îndoială dreptul tău de a dicta viața oamenilor din regatul tău. În mod clar, familia ta își afirmă un astfel de drept, iar tu deții puterea militară pentru a pune în aplicare o astfel de revendicare. Nu voi vorbi pentru Tehol

sau Janath cu nicio certitudine, Inălțime, dar bănuiesc că au de-a face cu tine și cu toți demnitarul din orice regat și nu numai, cu aceeași toleranță. Sistemul este ceea ce este...

— *Cineva* trebuie să conducă!

„Și, din păcate, cele mai multe dintre regulile pe care conducătorii le impun sunt cele care se asigură că *ei sunt cei care* guvernează de acum încolo și vor coopta și exploata o întreagă națiune de oameni pentru a rămâne așa. Generație după generație și pentru totdeauna. Oricum, Alteță, dacă te-ai întoarce vreodată la Letheras, discută cu Tehol sau Janath. Ei se bucură de astfel de lucruri. În ceea ce mă privește, nu pot răspunde decât în calitate de căpitan de navă...

'Exact! Nicio navă nu poate funcționa fără o ierarhie!

— Foarte adevărat. Îți transmiteam doar o interpretare a poziției lui Tehol și Janath, contrară celei pe care ai fost învățat să o crezi. Asemenea filozofii complicate mă depășesc cu mult. În plus, chiar îmi mai pasă? Lucrez în cadrul acestui sistem pentru că aceasta este o opțiune agreabilă, un mijloc, de fapt, de a evita plictiseala. De asemenea, pot ajuta să-mi fac echipajul mai bogat decât ar fi altfel, iar acest lucru mă mulțumește. Pentru mine, desigur, nici măcar nu pot să-ți spun dacă cred în ceva - în orice. De ce ar trebui? Ce mi-ar oferi asemenea credințe? Liniște sufletească? Mintea mea este în pace. Un viitor sigur? De când este viitorul *vreodată* sigur? Obiective demne? Cine decide ce merită? Oricum, despre ce „merită" totul? Alteță, credeți-mă, nu eu sunt cel pentru această discuție.

— Uită-te în altă parte, căpitane, m-ai șocat până la capăt. Mă simt în mod pozitiv leșin, asaltat din atâtea direcții în care mintea mea se învârte.

— Să-ți chem roaba, Alteță?

„Dragă mine, nu. Răul ei de mare refuză să se diminueze, bietul.

„Există medicamente..."

— Nici unul dintre care nu face nimic pentru ea. De ce crezi că sunt aici cu tine, căpitane? Nu pot suporta gemetele ei. Și mai deplorabil, în curând, când suntem amândoi în cabină, eu trebuie să mă ocup de ea, mai degrabă decât invers. Improprietatea acestui lucru este intolerabilă.

Shurq Elalle dădu din cap. — Improprietate, da, înțeleg. Ar fi trebuit să-mi aduci problema cu mult timp în urmă,

Alteță. Sunt bucuros să desemnez un membru al echipajului meu să aibă grijă de roaba ta. Poate că într-adevăr o putem transfera într-o altă dană...

— Nu, nu, nimic din toate astea, căpitane. Deși vă mulțumesc pentru oferta generoasă. Frustrarea mea este de scurtă durată. În plus, ce mijloc mai bun de a-mi aminti că privilegiile de rang nu sunt decât niște constructe false? Când omenirea și decența simplă cer renunțarea la astfel de lucruri?

— Bine spus, Alteţă.

Felash își fâlfâi degetele. — Și la acest gând, cel mai bine mă întorc mai jos, să văd cum se descurcă nenorocitul copil. Ea i-a zâmbit lui Shurq cu zâmbetul de păpușă. — Vă mulțumesc pentru o discuție cât se poate de revigorantă, căpitane.

— Și mie mi-a plăcut, prințesă.

Felash se îndepărta cu pași mari, admirabil de sigur pe puntea de lansare. Shurq și-a așezat antebrațele pe șină și a cercetat coasta îndepărtată până în babord. Junglea făcuse loc dealurilor maronii în urmă cu câteva zile. Singurii copaci pe care-i văzuse de atunci fuseseră boboci dezrădăcinați care înghesuiau linia subțire a plajei. Copaci enormi. Cine a sfâșiat copaci de o mie de ani atât de nediscriminatoriu încât să-i lase la risipă? *Kolanse, ce ai făcut?*

Vom afla destul de curând.

Felash intră în cabină. 'Bine?'

Slujitoarea ei ridică privirea de unde stătea cu picioarele încrucișate în fața micului braț de cărbuni. — Este așa cum ne temeam, Alteță. Ne așteaptă un gol imens. Dezolare peste măsură. La aterizare, va trebui să călătorim spre nord, spre nord, până în provincia Estobanse.

— Pregătește-mi castronul, spuse Felash, dându-și din umeri pelerina și lăsând-o să cadă. Se lăsă pe o grămadă de perne. — Nu pot merge în altă parte, nu-i așa?

Femeia mai mare s-a ridicat și a pășit spre masa joasă unde stătea o narghilea din sticlă ornamentată, cu incrustații de argint. Ea a măsurat o ceașcă de vin condimentat și a umplut încet becul, apoi a scos tava de argint, bătând cenușa veche într-o farfurie mică de cositor. — Dacă te referi la Peri, Alteţă, asta este o presupunere corectă.

Felash își întinse mâna sub bluza de mătase și își slăbi legăturile cămășii de corp. „Sora mea cea mare a făcut asta

prea mult”, a spus ea, „iar acum sânii ei se sprijină pe burtă ca vezica unui negustor călare pe crupa unui catâr. Blestema aceste lucruri. De ce nu aș putea să fiu mai mult ca Hethry?

"Există ierburi..."

— Atunci nu și-ar fixa ochii acolo, nu-i așa? Nu, aceste lucruri blestemate sunt primele mele daruri de diplomație. Doar să vezi acele pupile dilatate este o victorie.

Slujitoarea a adus narghilea. Ea o aprinsese deja și un fum aromat se răspândise prin cabină. De patru ani făcea asta pentru amanta ei. De fiecare dată, a precedat o perioadă prelungită de discuții intense între ea și prințesă. Planurile au fost create, testate, fiecare detaliu pus la loc cu robinetul constant al rotunjirii unui bol de cupru.

— Hethry vă priveşte cu mare invidie, Alteţă.

— E o idioată, așa că nu e o surpriză. Am auzit de cedașul mamei?

'Încă nimic. Părintele pustie fierbinte de puteri groaznice, Alteță, și este clar că Regina intenționează să rămână acolo - ca noi, ea caută răspunsuri.

— Atunci suntem amândoi proşti. Toate acestea sunt atât de mult dincolo de granițele lui Bolkando încât ne-ar fi greu presați să extindem orice motive legitime pentru a urma cursul pe care ne aflăm. Ce a contribuit Kolanse la regatul nostru?

„Miere neagră, lemn de esență tare, lenjerie fină, pergament și hârtie...”

— În ultimii cinci ani? Ochii lui Felash străluceau într-un văl de fum.

'Nimic.'

'Exact. Întrebarea mea a fost de fapt retorică. Contactul a încetat. Nu am dobândit nimic esenţial de la ei în orice caz. Cât despre pustii și armatele pestrițe care se târăsc pe ele, ei bine, și ele au părăsit împrejurimile noastre. Îi căutăm pe riscul nostru, cred.

— Regina mărșăluiește lângă unele dintre acele armate, Alteță. Trebuie să presupunem că a descoperit ceva, oferind un motiv convingător pentru a rămâne în compania lor.

— Mărşăluiesc spre Kolanse.

'Intr-adevar.'

— Și nu știm de ce.

Slujitoarea nu spuse nimic.

Felash a trimis un flux de fum spre tavan. — Povestește-mi din nou despre strigoii din Wastelands.

— Care dintre ele, Alteţă?
— Cei care se mişcă ca praful pe vânt.
Slujitoarea se încruntă. „La început am crezut că ei singuri sunt responsabili pentru norul impenetrabil care sfidează eforturile mele. La urma urmei, se numără la mii, iar cel care îi conduce emană o putere atât de orbitoare încât nu îndrăznesc să mă uit prea mult la ea. Dar acum... Alteță, mai sunt și alții. Nu a murit să fiu sigur. Chiar și așa. Una de întuneric și frig. Unul de foc auriu sus pe cer. Un altul lângă el, un nod înaripat de durere mai greu și mai crud decât cel mai ascuțit diamant tăiat. Încă alții, ascunși în urletul lupilor...
— Lupii? Felash a intervenit. — Vrei să spui Perish?
— Nu și da, Alteță. Nu pot fi mai clar decât atât.
'Minunat. Continua.'
— Încă un altul, mai feroce și mai sălbatic decât toți ceilalți. Se ascunde în interiorul pietrei. Înoată într-o mare groasă cu aromele înțepătoare ale șerpilor. Așteaptă momentul și crește în puterea sa și înfruntându-l... Înălțime, orice se confruntă este mai îngrozitor decât pot suporta eu.
— Această ciocnire va avea loc pe Wastelands?
— Aşa cred, da.
— Crezi că mama știe?
Slujitoarea ezită, apoi spuse: — Înălțime, nu-mi pot imagina cedasul ei ca fiind cu totul oarbă și, prin urmare, ignorantă cu privire la această amenințare. Doar pentru că pot să văd de la această distanță, din afară, parcă, am adunat atât de mult cât am avut.
— Atunci are probleme.
'Da. Cred că da, Alteță.
— Trebuie să găsești o cale, spuse Felash, să ajungi la ea.
— Înălţime. Există o singură cale, dar riscă mult.
— Cine va suporta acest risc?
— Toți cei de la bordul acestei nave.
Felash își trase piesa bucală, sufla inele care pluteau, clătinau și se aplatizau încet, plutind pentru a forma un lanț în aer. Ochii ei s-au mărit când a văzut-o.
Slujitoarea dădu pur și simplu din cap. — E aproape, da. Mintea mea a rostit numele lui.
— Și acest semn aici înaintea noastră?
— Înălțime, cineva se târguiește cu un Dumnezeu Bătrân în mare pericol. Trebuie să plătim cu sânge.
— Al cui sânge?

Slujitoarea clătină din cap.

Felash bătu tubul de chihlimbar pe dinți, gândindu-se. — De ce îi este marea atât de sete?

Din nou, nu a existat un răspuns posibil la această întrebare. — Înălţime?

— Are al naibii un nume? Stii asta?'

— Multe nume, desigur. Când coloniștii din Primul Imperiu au pornit, au făcut sacrificii mărilor sărate în numele lui Jhistal. Tiste Edur în marile lor canoe de război au deschis vene pentru a hrăni spuma, iar această spumă roșie au numit-o Bloodmane - în limba Edur acel cuvânt era *Mael* . Cei care trăiesc pe gheață numesc apele întunecate de sub acea gheață Doamna Răbdării, *Barutalan.* Shake-ul vorbește despre *Neral* , Înghițitorul.

'Și pe.'

— Și mai departe, Alteță.

Felash oftă. — Cheamă-l și vom vedea cât a costat acest târg.

— După cum porunciţi, Alteţă.

Pe puntea din față, Shurq Elalle s-a îndreptat în timp ce paznicul strigă. Ea se îndrepta spre mare. *Asta e un furtună. Pare a fi unul rău. De unde în gaura rătăcitorului a venit asta?* 'Frumos!'

Skorgen Kaban se adună la vedere din mijlocul navei. — Am văzut, căpitane!

— Scoate-o afară, Pretty. Dacă o să muște, cel mai bine închidem fălcile cu el. Gândul că furtuna ar arunca *Recunoștința Nemuritoare* pe malul acelui copac nu era deloc plăcută.

Norul negru de lână de sârmă părea să vină direct spre ei.

„Pipi în cizmă, dansul ăsta nu va fi distractiv”.

Capitolul douăzeci și doi

Aceasta este răbdarea străveche
cu burta în jos pe noroi
căptușind malul lianei.
Toată lumea trebuie să treacă
râuri în viitură mare.
Flori strălucitoare plutesc
trecut în coborâre
la mangrovele de șarpe
adăpostind marea caldă.
Dar nimic nu alunecă lin
în apele învolburate
vânându-le frumusețea îndrăzneață.
Morăm neliniștiți pe margine
asteptand nevoile
paroxisme - goana bruscă
a trece în viitor.
Râuri în viitură mare
visează pasaje roșii
iar șopârlele se vor hrăni
asa cum au făcut întotdeauna.
Ne bazăm pe numere,
tumultul haotic,
poteca frenetică pe spate
a celor dragi, tati si
mame, lingele de penine
înscrierea listelor de vieți:
acest suport solid, că
alunecarea dorintei.
Răbdarea străveche se umflă
limba, toate numele
scris cu fălci din rândul de dinți -
urcăm, urcăm ochii
rostogolire şi malul îndepărtat
ne cheamă, acel viitor stricat
ne ține un loc în așteptare.
Dar râul derulează în jos
ridicat în sezonul său de foame
iar șopârlele se bat cu grăsime
în soarele după-amiezii târzii.
Vedeți-mă acum în pată

a privirii lor lene-şi
acum astept cu ei,
pentru ploile care vin

Sezonul inundațiilor mari, Gamas Enictedon

Copiii vor rătăci. vor merge de parcă viitorul nu ar fi existat. În rândul adulților, anii din spatele unei forțe se concentrează asupra a ceea ce așteaptă înainte, dar în cazul copiilor nu este așa. Trecutul era o încețoșare de senzații încurcate, viitorul era alb ca chipul soarelui. Știind acest lucru, nu a adus niciun confort. Badalle era încă o copilă, dacă ne-am imaginat-o de o anumită vârstă, dar mergea ca o bărbătească, clătinându-se, hârâind. Până și vocea ei aparținea unei bătrâne. Și lucrul plictisitor și topit din spatele ochilor ei nu putea fi scuturat de trezire.

Avea o amintire vagă, o amintire sau o invenție, de a privi o femeie din vechime, poate o bunica sau o mătușă străbună. Întinsă micșorat pe un pat, înfășat în pături de lână. Încă respir, încă clipește, încă ascult. Și totuși, acei ochi, în privirea lor constantă, observația lor granuloasă, nu arătau nimic. Privirea unei persoane pe moarte. Ochi care se întind într-un golf, pierzând încet strânsoarea pe partea vie a prăpastiei, în curând pentru a se elibera și a aluneca spre partea morții. Au alimentat acei ochi gânduri? Sau s-au redus lucrurile la simple impresii, pete de culoare, mișcări încețoșate – ca și cum la încheierea morții pur și simplu s-ar întoarce la felul în care lucrurile fuseseră pentru un nou-născut? Se putea gândi la ochii unui bebeluș, în clipele și zilele de după sosirea pe lume. A vedea, dar a nu vedea, un chip de zâmbete false, inocența necunoașterii.

Ea îngenunchese lângă un băiat fără nume, acolo chiar la marginea Orașului de Cristal și se uitase în ochii lui, știind că o vedea, dar neștiind nimic altceva. Era dincolo de expresie (oh, groaza asta, să văd un chip uman dincolo de expresie, să mă întreb cine era prins înăuntru și de ce renunțaseră să iasă). El o studiase la rândul său - putea vedea atât de mult - și îi ținuse privirea, de parcă și-ar fi dorit companie în ultimele lui momente de viață. Ea nu s-ar fi întors, nu pentru nimic. Darul era mic pentru ea, dar tot ce avea, iar pentru el, poate era totul.

A fost la fel de simplu? Murind, a oferit el, acolo în ochii lui, o tablă goală? Pe care putea să mâzgălească orice îi

plăcea, orice și tot ceea ce îi ușura propriul chin?

Avea să găsească acele răspunsuri când moartea ei se va apropia. Și știa că și ea va rămâne tăcută, vigilentă, fără să dezvăluie nimic. Și ochii ei ar privi atât dincolo, cât și înăuntru, iar uitându-se înăuntru și-ar găsi adevărurile private. Adevăruri care i-au aparținut ei și nimănui altcuiva. Cui îi păsa să fie generos în acele momente finale? Ar fi trecut de a alina durerea oricui altcuiva.

Și aceasta a fost cea mai profundă frică a lui Badalle. Să fii atât de egoist cu actul de a muri.

Nici măcar nu văzuse când viața ieșea din ochii băiatului. Într-un fel, acel moment a fost în sine o revelație cea mai privată. Recunoașterea a fost lentă, incertitudinea crescând în plumb în timp ce ea înțelese încet că ochii în care se uita nu dădeau nici măcar o licărire de lumină. *Plecat. El este plecat.* Lumina soarelui a tăiat căi prin prismele pereților de cristal, dând chipului său nemișcat o mască de curcubeu.

Probabil că nu avea mai mult de zece ani. El a ajuns atât de departe, doar pentru a eșua chiar în pragul mântuirii. *Ce știm noi cei vii despre adevărata ironie?* Fața lui era piele de piele întinsă peste oase. Ochii uriași aparțineau altcuiva. Își pierduse genele, sprâncenele.

Își amintise de acele vremuri înainte de acest marș? Acea altă lume? Se îndoia. Era mai în vârstă și își amintea foarte puțin. Imagini neregulate, vise lucrate aglomerate cu lucruri imposibile. Frunze verzi groase - o grădină? Amfore cu flancuri strălucitoare, ceva minunat în gură. O limbă fără răni, buzele lipsite de despicare, un zâmbet strălucitor – a fost vreunul dintre aceste lucruri adevărate? Sau aparțineau viselor ei fantastice care o bântuiau acum zi și noapte?

Îmi cresc aripi. Zbor prin lume, prin multe lumi. Zbor în paradis și las pustiirea în urma mea, pentru că mă hrănesc cu tot ce văd. o devorez intreaga. Sunt descoperitorul și distrugătorul amândouă. Undeva așteaptă marele mormânt, ultima casă a sufletului meu. O voi găsi încă. Mormânt, palat, când ești mort, care este diferența? Acolo voi locui pentru totdeauna, îmbrățișat de foamea mea nesățioasă.

Ea visase la copii. Privind în jos de la mare înălțime. Privindu-i mărșând în zecile lor de mii. Aveau vite, catâri și boi. Mulți călăreau pe cai. Sclipeau orbitor în lumina tare a soarelui, de parcă ar purta comorile lumii pe spate. Copii, dar nu copiii *ei* .

Și apoi ziua s-a terminat și întunericul a sângerat pe pământ, iar ea a visat că în sfârșit era să coboare, în spirală, gemând prin aer. Ea ar lovi rapid și, dacă era posibil, nevăzută de nimeni. Erau magie dedesubt, în acea vastă tabără cu mai multe membre. A trebuit să evite să le perieze. Dacă era nevoie, ar ucide până la tăcere, dar aceasta nu era adevărata ei sarcină.

Și-a visat ochii – și avea mai mulți dintre aceștia decât ar trebui, indiferent – fixați asupra celor două puncte arzătoare pe care le căuta. Vatră aurie strălucitoare - flăcări - ea le urmărea de multă vreme, în slujba comenzilor ce i se dăduse.

Ea cobora asupra copiilor.

A fura *focul.*

Vise ciudate, da, dar părea că există cu un motiv. Faptele săvârșite în interiorul lor aveau un scop, și asta era mai mult decât orice ar putea fi în stare reală.

Cei care părăsiseră fuseseră alungaţi. Prin cântec, prin poezii, prin cuvinte. Brayderal, trădătorul dintre ei, dispăruse în oraș. Rutt i-a supravegheat pe supraviețuitorii răvășiți și toată lumea dormea în camere răcoroase, în clădiri care dădeau spre o fântână largă în centrul căreia stătea o statuie de cristal plângând cea mai dulce apă. Nu a fost niciodată suficient - nu pentru toți - și bazinul bazinului din jur era fisurat de crăpături care se beau cu o sete nesfârșită. Dar toți reușeau să bea cât să rămână în viață.

În spatele unei clădiri strălucitoare găsiseră o livadă, copaci de un tip pe care nimeni nu-i mai văzuse până atunci. Fructe adunate pe ramuri, fiecare lungă și învelită într-o coajă groasă de culoarea murdăriei. Pulpa dinăuntru era moale și imposibil de suculentă. A umplut stomacul fără dureri. Le mâncaseră repede pe toate, dar a doua zi Saddic găsise o altă livadă, mai mare decât prima, apoi încă una. Foamea fusese evitată. Pentru acum.

Bineînțeles, au continuat să mănânce acei copii care, indiferent de motiv, încă au murit - nimeni nu se putea gândi să irosească ceva. Niciodata.

Badalle a mers pe străzile goale mai aproape de inima orașului. Un palat ocupa centrul, singura structură din oraș care fusese distrusă sistematic, doborâtă parcă cu ciocane și ciocane uriașe. Din mormanele de cristale sfărâmate, Badalle alesese un ciob cât antebrațul ei. După ce înfășura cârpe în jurul unui capăt, acum ținea o armă improvizată.

Brayderal era încă în viață. Brayderal încă mai voia să-i vadă pe toți morți. Badalle a vrut să o găsească mai întâi,

să o găsească și să o omoare.

În timp ce mergea, șopti poezia ei specială. Poezia lui Brayderal. Poemul ei despre ucidere.

„Unde este copilul meu al dreptății?
Am un cuțit care va spune adevărat
Până la inimă
Unde este copilul meu al dreptății?
Scuipat atât de drept
Pe o lume menită să îngenuncheze
În sclavie
Unde este copilul meu al dreptății?
Vreau să citesc dovada ta
De ceea ce spui că meriți
Îți voi vedea cuțitul
Unde este copilul meu al dreptății?
Să blocăm lamele
Reclami orice vrei
Nu pretind niciun drept în afară de tine

Ea coborise în visele ei. Ea furase focul. Nu fusese vărsat sânge, nicio magie nu fusese trezită. Copiii au dormit mai departe, nevăzând nimic, liniștiți în ignoranță. Când se trezeau, înfruntau soarele răsărit și începeau marșul zilei.

Numai prin acest detaliu știa că acești copii erau într-adevăr străini.

Se uitase la băiat până când viața l-a părăsit. Apoi, împreună cu Rutt și Saddic și cu alți două duzini, ea îl mâncase. Mestecând carnea struноasă și însângerată, se gândi la acea privire din ochii lui. Știind, calm, nu dezvăluie nimic.

O privire goală nu poate acuza. Dar golul era în sine o acuzație. nu a fost?

Când Saddic s-a uitat la orașul pe care l-au găsit în inima deșertului de sticlă, a crezut că vede structura propriei minți, un model scris la o scară colosală, dar în forma sa cristalină era totuși la fel ca ceea ce era învelit în propriul său craniu. Căutând dovada acestei noțiuni, îi lăsase în urmă pe ceilalți, chiar și pe Badalle, și pornise să exploreze, nu din stradă în stradă, ci în jos.

El a descoperit curând că cea mai mare parte a orașului se afla sub pământ. Cristalele își așezaseră rădăcini adânci și orice lumină era prinsă în pereții prismatici de sus a trimis în jos nuanțe mai profunde și mai blânde, care curgeau ca apa. Aerul era rece, lipsit de gust, nici uscat,

nici umed. Avea impresia că a parcurs o lume între respirații, mișcându-se prin acea pauză de moment care plutea, nemișcat din toate părțile, și nici măcar palma în surdină a picioarelor goale nu putea să rupă acest sentiment de ezitare veșnică.

Caverne vaste așteptau chiar la bază, la o duzină sau mai multe niveluri mai jos de la suprafață. Pereți de cristal și tavane cu cupolă și, pe măsură ce Saddic a intrat în primul dintre acestea, a înțeles scopul secret al acestui oraș. Nu a fost suficient să construiești un loc în care să trăiești, un loc cu mulțimile mângâietoare ale genului propriu. Nici măcar nu a fost suficient să modelezi lucruri frumoase din necesitatea lumii - fântânile frumoase, livezile perfecte cu rândurile lor perfecte de copaci vechi, încăperile de lumină uluitoare în timp ce strălucirea soarelui era prinsă și i se dădea noi arome, statuile înalte. de demoni cu colți cu expresiile lor aspre, dar hotărâte și felul magic în care soarele făcea pupile verticale în acei ochi strălucitori – ca și cum statuile priveau nemișcate, vii în interiorul unghiurilor precise ale pietrei translucide. Nici unul dintre acestea nu a fost un motiv suficient pentru a construi acest oraș. Dezvăluirea adevăratului secret a fost aici jos, încuiat și destinat să supraviețuiască până când uitarea însăși a venit să devoreze soarele.

Deasupra la suprafață, clădirile, cupolele și turlele și turnurile înclinate; camerele și piețele și scările în spirală: fiecare marcau amplasarea perfectă a unei singure, enorme mașini. O mașină de lumină și culori. Dar nu doar lumină, nu doar culori.

Saddic intră în cavernă, fără suflare de mirare.

În fiecare zi, în fiecare moment pe care îl putea descurca, Saddic asculta cuvintele lui Badalle. A ascultat și a privit și tot ce a auzit și tot ce a văzut i-a trecut prin suprafața, s-a mișcat și a sărit, s-a îndoit și a aplecat până a ajuns în cavernele memoriei sale, unde s-au reformat, precise și exacte, menite să trăiască mai departe, în siguranță în perfecțiune – atâta timp cât însuși Saddic a rămas în viață.

Dar acest oraș învinsese mortalitatea și, și-a dat seama, învinsese și timpul.

Mult mai sus, lumina soarelui hrănea amintirile orașului – toată viața pe care o ținuse cândva în camerele și sălile sale, pe străzile sale și în piețele cu fântânile lor. Unghiurile haotice ale zidurilor din jurul lui curgeau cu scene, întunecate și fantomatice – nu ale lui Rutt și ale

copiilor care locuiesc acum deasupra, ci ale locuitorilor de demult, de mult timp în urmă, care persistau aici pentru toată veșnicia.

Erau înalți, cu pielea de culoarea lichenului. Fălcile lor inferioare purtau colți care se ridicau pentru a încadra gurile cu buze subțiri. Bărbații și femeile purtau ambii haine lungi și largi, vopsite în culori profunde, dar vibrante. Purtau curele împletite din piele cenușie, fără arme, iar Saddic nu putea vedea nicăieri armura. Acesta era un oraș al păcii și peste tot era apă. Curgând în jos pereții clădirilor, învolburându-se în bazinele din jurul fântânilor. Grădinile pline de flori își scurgeau culorile dezvăluite în camere și pe holurile colonate.

Saddic se plimba prin cavernă după peșteră, văzând tot ce fusese cândva, dar nicăieri nu putea găsi acele momente care trebuie să fi precedat moartea orașului – sau, mai degrabă, căderea oamenilor cu colți și a culturii lor bogate. Invadatorii? Sălbatici din deșert? Nu putea găsi decât succesiunea unor zile aparent nesfârșite de perfecțiune și liniște.

Scenele păreau să-i pătrundă în minte, ca și cum s-ar fi imprimat pe propriul său creier cristalin și a început să înțeleagă detalii despre lucruri pe care nu avea de unde să le cunoască. A venit să descopere numele orașului. El a văzut asemănarea statuilor și și-a dat seama că toate aparțineau aceluiași individ și că variațiile au apărut doar din ochii sculptorilor și din priceperea lor ca artiști. Și, pe măsură ce se apropia de ceea ce știa că este centrul orașului, de inima lui cea mai prețuită, acum a văzut alte creaturi. În ceea ce părea o coexistență pașnică, reptile uriașe cu două picioare au început să apară în scene.

Acestea erau cele despre care vorbise Badalle. Cei care găsiseră orașul, dar Saddic știa acum mai multe decât ea. L-au găsit, da, dar nu fusese gol. Găsindu-l, i-au găsit pe cei care locuiau în ea, care o numeau casa lor.

Se numeau Jaghut. Întors la acest mod de a trăi, în orașele pe care le părăsiseră cu mult înainte. Au fost atrași de un om umil, un semisânge. Au fost atrași de marea lui mașinărie de amintiri, acest loc pe care l-a făcut cu propria sa mână. Ceea ce nu avea în el, a construit în jurul lui. Să prindă tot ceea ce era.

Orașul se numește Icarias.

A părăsit o peșteră, a mers pe un pasaj întortocheat întunecat cu nuanțe întunecate și a dat peste inima îngropată a orașului.

strigă Saddic.

În fața lui, într-o cameră mai masivă decât oricare dintre ceilalți... *Întuneric. Distrugere.* Rădăcinile erau moarte, nehrănite de lumina de sus. Fisurile despart cristalele.

rupt. Inima lui este frântă.

Brayderal stătea, cu genunchii în sus și cu brațele înfășurate strâns în jurul lor, în colțul unei încăperi de la al patrulea nivel al unui turn. Ea scăpase de răpitorii ei, lăsând-o singură cu durerea și chinul ei. Își atrasese rudele spre moartea lor. Ar fi trebuit să o omoare pe Badalle cu mult timp în urmă, în primul moment în care a simțit puterea fetei.

Badalle îi spulberase pe inchizitori. Ea îşi luase propriile cuvinte şi le aruncase înapoi, iar sângele preţios se vărsase pe pământul plin de cioburi. Cel puțin doi dintre ei muriseră, ceilalți doi retrăgându-se cu răni grave. Dacă ar mai respira, undeva acolo, nu ar mai fi pentru mult timp. Nu aveau hrană, apă și nici adăpost, iar în fiecare zi soarele aprinsese cerul.

Badalle trebuia să moară. Brayderal făcuse raid într-o livadă negăsită încă de ceilalți. Își simțea puterea revenind, burta plină pentru prima dată după luni de zile. Dar vinovăția și singurătatea îi furaseră toată voința. Mai rău încă, acest oraș însuși a atacat-o. Orice forță mai zăbovea aici a fost ostilă pentru Forkrul Assail. O disprețuitoare a dreptății – aproape că putea simți disprețul ei pentru ea.

Ceilalți o vânau? Ea credea că sunt. Și dacă o găseau, o ucideau. Ei îi smulgeau carnea de pe oase și mâncau până li se umfla stomacul. Poate că asta era potrivit. Poate, într-adevăr, a servit un fel de dreptate, genul care a recunoscut prețul eșecului.

Totuși, ar putea să o omoare pe Badalle... Rutt singur nu a fost suficient pentru a se opune ei. Saddic nu era altceva decât animalul de companie al lui Badalle. Stând deasupra cadavrului rece al lui Badalle, Brayderal le putea porunci celorlalți să se supună. Cedați, îngenuncheați... muriți. Nu era ceea ce voiau ei? Cea mai pură pace dintre toate.

Ea s-a înțepenit, cu respirația tăiată, când a auzit sunete de undeva din afară. Ridicându-se ghemuit, Brayderal ieși din colț și se apropie de fereastra cu vedere la ruinele palatului. Ea se uită afară.

Badalle. Mânuind o sabie de cristal, dar nu orice fragment, nu, asta era de la palat. Strălucea în mâna fetei, orbitoare suficient încât să o facă pe Brayderal să-și smulgă capul pe spate de durere. Palatul a fost distrus, dar cumva a trăit mai departe.

Ea ura acest oraș.

Și acum Badalle este cel care mă vânează. Ea îmi va înfige acel ciob în piept și va bea adânc.

Trebuia să se ascundă.

Badalle se întoarse la un zgomot de zgârieturi de la unul dintre turnuri, zărind o fată care se trage înapoi de la o fereastră mică la jumătatea distanței. Atunci era timpul? Atat de curand?

Putea să-și dezlănțuie puterea vocii. Ea știa că putea să-l oblige pe Brayderal să vină la ea. Ea a fost capabilă să copleșească patru adulți care renunță. Unul dintre copiii lor, slab și singur, ar fi incapabil să se apere.

Dar ea dorea ca această moarte să fie una tăcută. La urma urmei, bătălia dintre aceste două forțe ale dreptății fusese deja decisă. Pacea care era moartea fusese respinsă. *Dar, desigur, luptăm în acel război încă de la început. Luptă, iar acum am câștigat. S-a terminat.*

Vor locui aici pentru totdeauna atunci? Ar putea livezile să le susțină? Ce ar face? A fost simpla supraviețuire un motiv suficient pentru a continua să trăiești? Dar visele? Dorințe? Ce fel de societate ar modela ei?

Nu, acest lucru nu este suficient. Nu putem rămâne aici. Nu e destul.

Uciderea lui Brayderal nu va realiza nimic. Nu. Am un răspuns mai bun.

Ea ridică vocea. „Copilul dreptății! Acest oraș nu este pentru tine! Ești alungat! Întoarce-te la felul tău, dacă poți. *MERGE!* '

A auzit un strigăt slab din turn. Cei care părăsiseră îi alungaseră din casele lor, din familiile lor. Era potrivit, deci, ca acum să conducă de acasă un Quitter. *Casa mea, familia mea. Nu a ei, nu a fost niciodată a ei. Această familie, este a mea. Și oriunde s-ar afla, ei sunt casa mea.*

S-au terminat cu Brayderal.

Badalle a pornit să se întoarcă la Rutt, Held și Saddic. Erau lucruri de discutat. Un nou scop de găsit. Ceva dincolo de supraviețuirea. *Ceva ce merităm. Pentru că ne-am câștigat libertatea de a alege.*

Ea își aruncă privirea spre sabia ei improvizată. Părea nespus de strălucitor, de parcă adună toată lumina pe care o putea bea. Flăcări aurii păreau să strălucească în inima lui. A fost frumos, da, dar mai era ceva acolo. Ceva de putere... o putere teribilă.

Ea și-a amintit, de undeva, de povești despre arme, iar acele arme au primit nume. Prin urmare. Îi va numi *focul.*

La dracu '! Fiddler se întoarse de la cele trei fețe îngrijorate, de ochii înspăimântați, de zvâcnirile unei panici incipiente. El a scanat pământul. „Rămâneți unde sunteți”, le-a spus celor grei. 'Nu așteptați. Nas scurt, du-te și ia Bottle. Flashwit, tu și Mayfly impuneți un cordon aici, în special cortul lor. Nimeni nu intră, ai înțeles?

Încuviințări solemne din partea soldaților, apoi Shortnose porni într-o alergare greoaie.

Pe toate părțile, tabăra se spargea, corturile se prăbușeau, țărușii se legănau de pe pământul pietros. Soldații au strigat, s-au plâns și s-au certat. Mirosul de mâncăruri condimentate din corturile din bucătărie se simțea în aerul răcoros al dimineții. Mai aproape, alte două echipe priveau, neliniştite, lipsite de răspunsuri. Au dormit liniștit, au spus ei. nu am auzit nimic.

Privirea lui Fiddler se întoarse spre cort. Tăiat în panglici. Înăuntru - ceea ce a mai rămas din interior - pătuțurile aveau lenjerie de pat șifonată. Dar fără sânge. *La dracu. La dracu și foc.* Respirația îi șuieră încet în timp ce relua să studieze pământul, căutând urme, semne de încăierare, orice. Nimic nu i-a atras privirea. *Prea speriat pentru a se concentra. Unde pe numele lui Hood este Bottle?*

Flashwit venise la el cu o jumătate de clopot mai devreme. Abia se târase din cort și o găsi în picioare în fața lui, cu o expresie de groază pe fața ei largă.

— Au plecat, sergent.

'Ce? Cine a plecat?

„Cortul lor e tot tăiat, dar fără cadavre...”

„Flashwit, despre ce vorbești? Al cui cort? Cine a plecat?

— Sergentul și caporalul nostru. Plecat.'

— Gesler? Furtunos?'

— Cortul lor este tot tăiat.

Nu tăiat, a descoperit el, după ce l-a urmărit pe Flashwit înapoi în tabăra echipei a cincea. *Tăiat.* Pânza groasă era închiriată din toate părțile, cu ceea ce trebuie să

fi fost un zel înnebunit. Și despre Gesler și Stormy nu era niciun semn. Armele și armura lor dispăruseră și ele. *Iar cei grei erau în corturi de o parte și de alta, abia unde să meargă între ei, și în întuneric cu toate frânghiile și țărușii... nu, asta nu are sens.*

Se întoarse și văzu Shortnose și Bottle alergând până unde stătea Mayfly – care întinse brațele groase de parcă le-ar opri trecerea.

— Lasă-i să treacă, Mayfly, dar nimeni altcineva. Nu încă, oricum. Sticla, vino aici.

— Ce aud despre Gesler și Stormy dezertarea?

Fiddler aproape că l-a încătușat pe bărbat. În schimb, șuieră: „Nu e nimeni părăsit, dar acum zvonul *acela este pe cale, nu-i așa?* Idiot.'

— Îmi pare rău, sergent, e al naibii de dimineață prea devreme pentru ca eu să gândesc corect.

— Mai bine te trezești repede, se răsti Fiddler. Arătă spre cort. — Căutați semne de jur împrejur. Cineva trebuia să intre ca să se apropie atât de mult. Și dacă găsești o singură picătură de sânge, anunță-mă, dar în liniște, ai înțeles?

Lisindu-și buzele în timp ce privea cortul devastat, Bottle dădu din cap, apoi trecu pe lângă sergentul său.

Fiddler își desfăcu curelele și își scoase cârma. Și-a șters transpirația de pe frunte. Se uita la echipele din apropiere. — Treziţi-vă sergenţii şi asiguraţi-vă toţi că avem un cordon complet! Soldații au sărit. Fiddler știa că știrile despre boala lui trecuseră prin rânduri – stătuse de zile întregi, împuțit de febră. A stat aproape de Anomander Rake fusese destul de mizerabil, își aminti el, dar nimic în comparație cu *asta.* Nu avea nevoie de Deck of Dragons ca să știe ce știa. În plus, nicăieri în Deck nu ar găsi o carte numită Consort of Darkness. Cel puțin, nu că știa, deși uneori puterile erau de o asemenea amploare, atâta insistență, încât puteau să sângereze vopseaua de pe o carte minoră și să o uzurpe. Poate că asta se întâmplase cu Deck-ul lui, dar nu era pe cale să se amestece să arunce o privire. În orice caz, faptul că era în jos îi speriase pe oameni – al naibii de nedrept, dar iată, nimic nu putea face Fiddler în privința asta. Și acum, că s-a întors pe picioare, ei bine, putea vedea mult prea multă ușurare nedissimulata în prea mulți ochi.

Cu cât creștea în vârstă, își dădu seama, cu atât talentul lui era mai sensibil – dacă s-ar putea numi talent. A preferat *blestemul.*

Acum Rake s-a dus și s-a omorât. Necrezut. Nebun. Dragnipur este în bucăți. Oh, sigur, Rake și Hood s-au asigurat că cei mai mulți dintre monștrii înlănțuiți în ea au fost distruși - o afacere bună, asta. Suflete înlănțuite și propria menajerie a lui Hood de nemulțumiți înfricoșătoare, toate alimentate în Haos. „Morții vor dormi și vor dormi pentru totdeauna”. Amin.

Își gheare în barbă. Abia trei zile pe jos din nou - încă se mai simțea clătinat - și acum asta. *Au fost smulsi. Chiar din mijlocul unei armate blestemate. Gesler. Furtunos. De ce ei? Oh, nu fi obtuz, Fid. Au fost recoapți în Forja din Thyrllan. Ascendenții amândoi.*

Deci gândește-te la asta. Gesler - poate arunca un pumn suficient de greu pentru a zgudui un zeu. Stormy poate trece o sabie prin trei corpuri dacă este suficient de supărat. Dar... nici o picătură de sânge...

— Am găsit o picătură de sânge, sergent.

Bottle a fost brusc lângă el, cu capul în jos, cu vocea abia în șoaptă.

'Doar unul?'

— Ei bine, poate două picături împreună. O păcăleală? E gros și miroase.

Fiddler se încruntă la bărbat. — Pute?

— Nu sânge uman.

'Oh, minunat. Demonic?'

— Mai degrabă... rhizan.

Rhizan? — Nu e timpul pentru glume, Bottle...

'Nu sunt. Asculta. Nu există nicio urmă, nici o singură amprentă dincolo de amabilii soldați pe care îl fac - și amândoi știm că nu a fost niciun soldat să sărit cortul și cei doi bărbați din interiorul lui. Doar dacă nu aveau gheare lungi ca săbiile, și ghearele erau cele care aveau în acel cort. Dar mâinile cărora le aparțineau erau *uriașe.* Devine mai ciudat, sergent...

'Stai așa. Lasă-mă să mă gândesc un moment. *Rhizan? Zboară noaptea, mâncând insecte, lilieci mici... înaripați. Au naibii de aripi!* — A coborât din cer. Desigur, acum este al naibii de evident. De aceea nu există urme. Tocmai a căzut direct pe cort...

— Atunci cineva ar fi trebuit să audă asta – cel puțin, Ges și Stormy ar fi țipat.

— Da, partea aia încă nu strigă.

— Lasă-mă să examinez cortul, sergent, să-l despart, vreau să spun.

'Daţi-i drumul.' Fiddler se apropie de Shortnose. — Incă o călătorie pentru tine. Găsește-l pe căpitanul Faradan Sort și poate pe Fist Keneb. Și Quick Ben-aye, ia-l mai întâi pe Quick Ben și trimite-l aici. Și ascultă, Shortnose, nu spune nimic despre dezertări - ne-am săturat deja. Gesler și Stormy nu au dezertat, au fost răpiți.

Shortnose clătină din cap. — Nu am văzut și nu am auzit nimic, sergent, iar eu am un somn ușor. Lumină proastă, de fapt.

— Bănuiesc că un fel de vrăjitorie a dus la tăcere toată treaba. Și demonul era înaripat. Pur și simplu i-a ridicat pe amândoi și a zburat în noapte. Acum, continuă, Nas scurt.

'În regulă. Rapid Ben, Sort și apoi Keneb.

'Dreapta.' Întorcându-se, îl văzu pe Bottle pe mâini și genunchi, ridicând bucăți de pânză. Soldatul ridică privirea, îi dădu din cap.

Fiddler i se alătură, ghemuit lângă el. 'Ce este?'

— Totul pute, sergent. Simțiți această cârpă – este uleioasă.

„Asta le menține impermeabile...”

— Nu chestia asta. Chestia asta miroase a axila șopârlei.

Fiddler se uită la Bottle, întrebându-se când nebunul și-a înfipt ultima dată nasul în axila unei șopârle, apoi a decis că unele întrebări nu ar trebui să fie puse niciodată. 'Enkar'al? Ar fi putut, dar ar fi trebuit să fie una mare, bătrână, probabil femeie. Și cumva și-a pus mâinile în jurul gurii lor sau în jurul gâtului.

— Atunci Ges și Stormy sunt morți, șopti Bottle.

— Liniște, încă lucrez la asta. Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un enkar'al suficient de mare pentru a zbura purtând doi bărbaţi maturi. Deci, Locqui Wyval? Câini draconici? Nicio sansa. Un taur enkar'al măsoară mai mult decât un wyval. Dar apoi, zboară wyval în pachete - în *nori* , cred că se numește - așa că dacă o duzină ar coborî, lovind repede... poate. Dar toate acele bătăi de aripi... nu, cineva ar auzi zgomotul cu siguranță. Deci, nu wyval și probabil nu un enkar'al. Cu ce ne lasă asta?

Bottle se uită la el. 'Balaur.'

— Dragonii miros ca axile de rhizan?

— De unde să ştiu Hood? a cerut sticla.

— Calmează-te, îmi pare rău că am întrebat.

— Dar oricum nu merge, spuse Bottle după o clipă. — Cortul tăiat – chiriile nu sunt suficient de mari pentru ghearele sau dinții unui dragon. Și dacă un dragon s-ar

arunca, nu ar ridica totul? Cort, oameni, pătuțuri, toate lucrările?

'Buna observatie. Deci, ne-am întors la un uriaș rhizan?

— Tocmai spuneam cum mirosea, sergent. Nu mă refeream la un rhizan adevărat, nici măcar la unul dintre acelea ceva mai mari pe care le-am găsit aici.

— Dacă n-ar fi fost aripile, mormăi Fiddler, aş putea crede că K'Chain Che'Malle.

— S-au stins acum o sută de mii de ani, sergent. Poate chiar mai mult. Chiar și cei cu care Hedge s-a înfruntat la Black Coral – erau strigoi, așa că probabil miroseau a cripte, nu a petrolului.

Rapid Ben a sosit, împingând prin mulțimea care se adunase. — Shortnose a spus ceva despre... la rahat, au o ceartă cu pisici sau ceva?

— Smuls, spuse Fiddler. — Ceva cu aripi. Suficient de mare încât să-i închidă pe amândoi, nici un sunet, Rapid. Miroase a magie...

— Ca șopârlele, vrei să spui, tăie în Bottle. — Uită-te la asta, Înalt Mage.

Quick Ben întinse o mână și Bottle îi dădu fâșia de pânză. — Șopârle, sticla?

— Simți uleiul?

— Acesta este K'Chain Che'Malle.

— Nu au aripi, a obiectat Fiddler.

Dar Quick Ben strângea ochii spre cer. Pe sub răsuflarea lui a spus: „Unii fac”.

— Dar nimeni nu a auzit nimic, Quick.

— Uleiul este ca suflarea unui dragon, Fid. Doar nu la fel de virulent. S-a coborât, a stropit cortul, a decolat din nou. Lucrurile s-au înmuiat, au umplut aerul din cort, iar înăuntru ai fi putut să le bati capetele și niciunul nu s-ar fi trezit. Așa că s-a coborât din nou, a tăiat cortul pentru a ține toți băieții și pariurile pe loc și i-a luat pe amândoi.

— Nu poți ști toate astea... începu Bottle, dar se opri la privirea lui Fiddler.

Rapid Ben. Nenorocit cu ochi de șarpe, știe-totul, din groapa din șapte orașe. Nu te-am plăcut niciodată. Nu am avut încredere în tine, chiar și atunci când a trebuit. Lucrurile despre care știi, de ce eu...

Bottle a scapat: — Repede! Sforile pe care le-ai legat! Nu au fost rupti? Atunci sunt încă în viață, nu? Le-ai legat sfori de ei, de Gesler și Stormy, nu-i așa?

— Am leneș, spuse Quick Ben cu o clipire lent. — Am avut prea multe. A fost greu să mă concentrez, așa că le-am

redus, Bottle. Nici măcar nu m-am gândit la Ges și Stormy.

'Minți.'

— Întoarce-te la echipă, Bottle, spuse Fiddler. Ajută-l pe Tarr să ne pregătească pentru marș.

'Sergent-'

— Pleacă de aici, soldat.

Bottle a ezitat, apoi, împingând cu degetul de avertizare în Quick Ben, el a plecat.

— Corzile încă fredonează, Quick?

— Ascultă, Fid. Le-am tăiat, așa cum i-am spus lui Bottle...

— Nici măcar să nu încerci.

— Da, ei bine, nu ești Whiskyjack, nu-i așa? Nu trebuie să-ți răspund. Acum sunt High Mage și asta înseamnă...

— Înseamnă că trebuie să vorbesc direct cu Adjunctul? Sau vei continua să te învârți pe catargul ăla? Cât timp poți ține fundul încrețit, Quick?

'În regulă. Sunt vii. Știu atâtea.

'Aproape de?'

'Nu. Un Asasin Shi'gal poate zbura două sute de leghe într-o singură noapte.

O ce? Nu contează. — De ce cei doi?

'Nici o idee-'

— Am auzit că Adjunct este un dragon blestemat zilele astea...

'Amenda. Cred că cineva avea nevoie de ele.

— Un asasin shigral K'Chain Che'Malle *avea nevoie* de Gesler și Stormy?

„Shi'gal. Dar ei nu devin necinstiți, oricum nu așa. Adică a fost trimis. Să le găsesc.

— Trimis de cine?

Rapid Ben și-a lins buzele, și-a întors privirea și apoi a ridicat din umeri. — O matronă, evident.

— O matronă? O *matronă K'Chain Che'Malle* ? O *adevărată* matronă K'Chain Che'Malle care respira?

— Ține-o jos, vrei? Oamenii caută. Noi putem-'

Cârma Lăutarului l-a prins pe Înaltul Mag la culoare pe partea laterală a capului. Privirea vrăjitorului căzând la grămadă a fost, pentru Fiddler, cea mai satisfăcătoare experiență pe care o cunoscuse în ultimii ani.

Se dădu înapoi, aruncându-se cu privirea în jur. — Înaltul Mag Quick Ben trebuie să comunice cu zeii săi. Acum, cu toții, terminați de spart taberele - marșăm în jumătate de clopot! Merge!'

Fiddler se ridică, așteptând căpitanul și Pumnul Keneb. Amenințările lui cu privire la Adjunct reveniseră pentru a-i înfunda colții adânc în spate. Ar trebui să vorbească cu ea. Cu Quick Ben ridicat și treaz și încolțit, fără unde să se ascundă. Ar putea prelua răspunsurile de la ticălosul îngâmfat. Pentru el însuși... se uită în jos la vrăjitorul inconștient... se săturase.

Nu l-a plăcut niciodată. Aveți nevoie de el, contați pe el, rugați-vă pentru el, iubiți-l, da. Dar ca el? Nicio sansa. Goatsticker, papuși, suflet. Probabil că și Soletaken sau D'ivers, dacă sunt vreun judecător.

Whiskyjack, ai auzit sunetul pe care l-a făcut lovindu-i capul? Această cârmă veche a mea? I-a răscolit pe morții din jurul tău? V-ați așezat cu toții și v-ați grăbit la Poartă? Te uiți la noi chiar acum, sergent? Hei, toți Bridgeburneri. Cum am procedat?

Pumnul Keneb călărease singur chiar înainte de zori, trecând prin pichete cu ochi îngroziți și galopând spre est, până când soarele sparse orizontul îndepărtat. El s-a oprit într-o ușoară creștere și s-a așezat prăbușit în șa, cu aburul ridicându-se din cal, cu ceață joasă care se învârtea pe pământul zdrobit, în timp ce aerul se încălzea încet.

Wastelands se întindeau înaintea lui. În dreapta lui și acum ușor în spatele lui, pata vagă a Munților Saphii ciufulia orizontul sudic. Era epuizat, dar insomnia îl chinuia pe Keneb. Conducea mai mult sau mai puțin Bonehunters de când plecase din Lether. Pumnul Blistig făcuse tot posibilul să se sustragă de la responsabilitățile de comandă – avea obiceiul să rătăcească printre soldații săi seara, dornic să spună povești despre Lanțul Câinilor și Căderea de la Aren, de parcă nimeni nu le-ar fi auzit. de zeci de ori înainte. Bea cu ei și râdea în hohote și se juca să fie un tovarăș fără un rang special. În consecință, el a fost privit cu dispreț amuzat de soldații săi. Au avut destui prieteni. Nu aveau nevoie de Pumnul lor întinzând șuncile pe o ladă lângă foc, trecând pe lângă un ulcior. Asemenea nopți ar trebui să fie evenimente rare, în ajunul bătăliei, poate, dar chiar și atunci nimănui nu ar trebui să i se permită vreodată să uite poziția unui ofițer.

Blistig a vrut să fie unul dintre băieți. Dar era un Pumn după rang și asta însemna să stea departe de soldații săi. Rămâi vigilent, da, dar mereu gata să porunci și așteaptă ca acea poruncă să fie urmată. Trebuia să *conducă* , la naiba. La sesiunile de informare de dimineață, Blistig

stătea încruntat, mahmur, cu limba groasă și plictisit. Nu a îndrăznit nicio idee și a privit fiecare sugestie cu ceva între neîncredere și derizoriu.

Avem nevoie de mai mult decât atât. Am nevoie de mai mult decât atât.

Adjunctul avea dreptul să se aștepte ca Pumnii ei să poată conduce armata în acest marș. Avea alte probleme de mestecat, oricare ar fi ele – iar Keneb nu era nici pe departe suficient de aproape încât să-și imagineze măcar ce ar putea fi; de fapt, nimeni nu era, nici măcar Lostara Yil.

Erau doi sub-Pumni, fiecare comandând oameni obișnuiți - picior, escarți, cercetași și arcași - și Keneb a constatat că devenea mult prea dependent de ei cu cerințele logistice. La urma urmei, aveau destule cu propriile lor preocupări de rezolvat. Dar amândoi erau ofițeri veterani, militanți experimentați, iar Keneb s-a bazat foarte mult pe experiența lor – deși se simțea adesea așa cum se simțea cândva când fusese un tânăr căpitan sub aripa împietrit a unui sergent. Nici Hobble, nici Kellant nu au avut multe lucruri bune de spus despre el la spatele lui.

Da, acesta este adevărul. M-am descurcat doar ca căpitan. Am depășit cu mult nivelul meu de competență aici și se vede.

Wastelands arăta interzicător. Poate chiar mai lipsit de viață decât cele mai proaste porțiuni din Șapte orașe - între Aren și Raraku, sau acea împingere de nord-vest către zidurile Y'Ghatanului. Reușise să obțină o listă sinceră de vrăjitori și vrăjitoare printre rânduri, cele care posedau magie care puteau evoca plante comestibile, mamifere mici, insecte și altele chiar și din cele mai mizerabile țări. Și apă, la fel. Pentru a întinde proviziile pe care le transportau, i-a pus la muncă din greu, suplimentând rațiile zilnice alocate fiecărei echipe.

Dar plângerile începuseră deja. — *Aceste ţinuturi pustii, Fist, sunt bine numite. Al naibii de aproape supt fără viață sub picioare. Găsirea lucrurilor începe să doară.*

Fă ce poți. Este tot ce pot cere.

Un răspuns mai inutil din partea unui ofițer era dincolo de imaginația lui și ceea ce i-a încântat cel mai mult erau propriile amintiri despre primirea unor astfel de răspunsuri nebunești de la comandanții săi cu toți acești ani în urmă. În cele din urmă, a înțeles neputința pe care o sufereau adesea atunci când încercau să se ocupe de ceva cu care nu putea fi rezolvat; cu lucruri și forțe dincolo de orice speranță de control. *Spune doar ce poți și arăta încrezător*

și liniștitor când o spui. Nimeni nu o cumpără și ambele părți știu acest fapt, așa că ceea ce este cu adevărat recunoscut sunt mișcările prin care trecem amândoi.

Într-adevăr, începea să înțeleagă cu adevărat poverile comenzii, o expresie de care obișnuia să bată joc și să-și bată joc în batjocură. *Povara, domnule? Încercați să purtați acest pachet de truse pe umeri toată ziua, în sus și în jos dealuri și mai rău. Ce știi despre poveri? Închideți scâncetul ăla, domnule, înainte să-mi alunec cuțitul pe gâtul dumneavoastră slăbănog.*

Ce știa Blistig despre Vârtej? Fusese confortabil în spatele zidurilor din Aren, comandând o garnizoană plictisită. *Dar eram în mijlocul ei. Pe jumătate mort de răni înainte ca Kalam Mekhar să apară. Soră, unde ești acum? A meritat să-i întorci spatele?* Keneb clătină din cap. Gândurile lui rătăceau, epuizarea smulgând legăturile. *Ce mă bântuie acum? Da, acum îmi amintesc. Armata.*

Fără ură, ce armată ar putea funcționa? Fără îndoială, era nevoie de alte lucruri: respectul, datoria, noțiunile alunecoase de onoare și curaj și, mai presus de toate, camaraderia dintre soldați și toate responsabilitățile care le-au creat. Dar ura a avut un rol, nu-i așa? Ofițeri inutili, ordine nerezonabile, convingerea omniprezentă că cei de la comanda generală erau toți niște idioți incompetenți. *Dar apoi, toate acestea înseamnă că suntem cu toții în asta împreună - suntem cu toții prinși în această familie umflată nebună, în care fiecare regulă de comportament este aproape de a se rupe.*

Și suntem o familie crescută pentru a răspunde la orice cu violență. Este de mirare că suntem cu toții atât de încurcați?

A auzit bătăi de copite de cai și s-a răsucit în șa pentru a vedea un soldat din personalul său apropiindu-se rapid.

Acum ce?

Dar apoi, nu a vrut să știe. Mai aveau dezertări, reale sau de altă natură, și începea să audă trosnirea coloanei vertebrale și se temea de acel sunet mai mult decât de orice altceva, pentru că ar însemna că eșuase cu adevărat. Adjunctul i-a pus această sarcină și el se dovedise inegal cu ea și, în consecință, întreaga armată Bonehunters se prăbușise.

Blistig trebuia dat deoparte. Se putea gândi la un număr de ofițeri suficient de ageri pentru a-și asuma rolul de Pumn. Faradan Sort, Raband, Ruthan Gudd. Cu amabilitate. *Vă rog, acum există o idee. Are vechime.*

Insuflă o doză sănătoasă de teroare soldaților săi. Strălucit de nerezonabil. Da, cu amabilitate. Acum, tot ce trebuie să fac este să-l conving pe Adjunct-

Călărețul își frâu frânul. — Pumn, Adjunctul vă cere prezența în sub-tabăra echipei a cincea, a IX-a Companie, a Legiunii a VIII-a. A avut loc un incident.

— Ce fel de incident?

— Nu știu, domnule. Căpitanul Yil nu a spus.

Keneb aruncă o privire înapoi la soarele răsărit, apoi la întinderea de sub el. *Pământuri pustii. Chiar și numele îmi lasă un sentiment rău în intestine.* — Să mergem atunci, Bulge. Pe drum, mă poți distra cu o altă poveste despre sergentul Pores.

Fața rotundă și înțepată a bărbatului cu cicatrici s-a desprins într-un zâmbet. — Da, domnule. Am o mulțime.

Au pornit la un galop vioi.

După ce a transmis ordinele lui Fiddler echipei, Bottle s-a întors în tabăra echipei a cincea. A găsit un cordon solid în jurul lui și a fost forțat să-și folosească numele de sergent pentru a-și deschide calea. Cei trei grele stăteau lângă un foc de bălegar slab, părând moroși. Fiddler stătea aproape de corpul nemișcat și prostrat al lui Quick Ben. Alarmat, Bottle s-a grăbit.

'Ce s-a întâmplat? A încercat o căutare?

— Te-ai întors din nou? Te-am trimis departe, soldat...

— Nu este o idee bună, sergent. N-ar fi trebuit să-l lași pe Quick să încerce nimic...

'De ce?'

Sticla îndreptată în jos. 'De aceea. E încă în viață, nu-i așa? Ar fi bine să fie.

— Da. Acum, ce e asta despre evitarea oricărei magie, Bottle?

— Lucrurile mici sunt în regulă. Mâncare, apă, toate astea. Dar nici nu m-aș gândi să fac ceva mai mare. În primul rând, Wastelands ar putea la fel de bine să fie prăfuit în otataral. Încercarea de vrăjitorie aici este ca și cum ai smulge dinții. Cele mai multe locuri, adică. Dar mai sunt și alte locuri unde este al naibii de opus.

— Înapoi, soldat. Vrei să spui că există zone unde magia este ușor? De ce nu ai menționat asta înainte? Vrăjitorii și vrăjitoarele noastre sunt pe jumătate moarte chiar acum...

— Nu, nu, nu e așa, sergent. Nu sunt zone, sunt *oameni.* Sau, mai exact, *lucruri.* Ascendenți, împuțiți de

putere. Bottle flutură cu o mână spre est. — Acolo, doar... nu știu, doar mă plimb. Și ei sângerează, uh, energii. Sigur, ne-am putea hrăni cu ei, sergent, dar asta ar însemna să ne apropiem de ei, iar aproape este probabil o idee proastă.

Quick Ben gemu.

Bottle se încruntă la Înaltul Mag. — Este o zbârcitură pe partea laterală a capului?

— Cât de aproape de noi este cel mai apropiat *lucru* , Bottle?

— Cunosc mirosul unuia dintre ei. T'lan Imass.'

'Într-adevăr.' Cuvântul era plat, periculos.

— Încă departe, adăugă în grabă Bottle. — Nu e nimic la douăzeci de leghe de noi. Ceea ce știu, unii ascendenți se pricep să se ascundă...

— Ești acolo, Bottle? Cât de des?'

— Cu greu, sergent. E înfricoșător acolo. În întuneric, vreau să spun. Bottle începea să regrete că s-a întors aici. *Ce-i cu mine, oricum? Îmi bag nasul în fiecare lucru blestemat și dacă miroase foarte rău ce să fac? Mă duc să găsesc altceva în care să-mi bag nasul. Și* toți *împuțit - v-ați imagina, nu-i așa, aș putea renunța la obicei. Dar nu, desigur că nu. Doamne, Bottle, ascultă-te pe tine...*

Quick Ben se ridică, legănându-și capul. 'Ce?' el a intrebat. 'Ce?'

— Am căzut acolo, Înalt Mage, spuse Lăutarul.

— O cădere?

— Da, cred că ai fost lovit de un gând.

Scuipă rapid Ben, cercetându-i cu grijă partea laterală a capului. — Trebuie să fi fost un gând, mormăi el. „Loviți atât de tare încât nici nu-mi amintesc”.

— Se întâmplă, spuse Fiddler. — Ascultă, Bottle. Nu a fost un T'lan Imass cel care i-a răpit pe Gesler și Stormy. Despre asta am vorbit înainte: K'Chain Che'Malle.'

— Stai, spuse Quick Ben. — Cine a spus ceva despre T'lan Imass?

— Am făcut-o, răspunse Bottle. — Tu ai fost cel care vorbea despre K'Chain Che'Malle înaripat.

Fiddler pufni. — Fără îndoială că Adjunctul ne va vorbi despre nenorocitul de Forkrul Assail. Cine a mai rămas? Oh, Jaghut...

— Încă mai sunt câteva zile... au spus Bottle și Quick Ben la unison, apoi s-au uitat unul la altul.

Fața lui Fiddler se înroși. — Nenorociților, şuieră el pe sub răsuflare. 'Amandoi! Avem un Jaghut care ne urmărește?

— Nici unul, recunoscu Bottle. — Am numărat paisprezece. Fiecare un arsenal ambulant. Dar nu cred că ne urmăresc de fapt, sergent, decât dacă Înaltul nostru Mag știe mai multe despre asta, ceea ce este posibil.

Fiddler își îngropase degetele unei mâini în barbă și părea gata să înceapă să rupă pumni liberi. — Tu raportezi toate astea Adjunctului, Quick?

Înaltul Mag se încruntă și își întoarse privirea. 'Am renunțat. Nimic nu o surprinde, Fid. Parcă știe deja.

— Sticlă, vreo urmă de K'Chain Che'Malle? Cât de departe se duc explorările tale de noapte?

„Depinde de cât de aglomerat este acolo”, a recunoscut Bottle. — Dar, gândindu-mă la asta, există o mulțime de agitație, mai ales printre chestiile înaripate - rhinazan, capemoths. Șobolanii solzi continuă să se înmulțească și să pornească pe poteci sălbatice, de parcă ar încerca să urmeze ceva. Ah, și am prins din când în când mirosul vântului, dar le-am considerat ca fiind draconice. Nici măcar nu știu cum miroase un K'Chain Che'Malle.'

Quick Ben aruncă restul de pânză spre Bottle. — Da.

A căzut la picioarele lui Bottle. — Corect, spuse el, privind în jos la el. — Șopârle uleioase.

— Draconic, spuse Fiddler. — Am uitat de acestea. Cunoaștem pe cineva, Quick?

'Mă întrebi? Sticla este cea care le miroase.

'Eu sunt. Bine?'

Vrăjitorul a ezitat, apoi a spus: — Da, l-am însângerat la Letheras.

— Nu poți împiedica o muscă să-ți bâzâie rahatul, spuse Bottle, câștigând priviri dure de la ambii bărbați. — Uite, ţinuturile pustii pot fi toate deşeuri, dar nu sunt goale, sergent. Pariez că Înaltul Mag de aici bănuiește de ce este atât de aglomerat. De fapt, adăugă el, cred că știi și tu, sergent. Acel porc de lectură pe care l-ai făcut - și apoi ce te-a lovit cu câteva zile în urmă - a apărut cineva și probabil știi cine...

— Sticlă, spuse Fiddler. — Cât de mult vrei să știi? Ți-am spus să ții capul jos, nu-i așa? Acum iată-te și aici vin Adjunctul și Yil. Te-am trimis înapoi la echipă pentru un motiv, soldat. Ar fi trebuit să asculți. Acum e prea tarziu.'

Keneb l-a trimis pe Bulge să-și termine lovirea cortului de comandă și a străbătut taberele de rupere ale Companiei a IX-a. Soldații au încetat să mai vorbească pentru a-l vedea trecând pe lângă el. Nu a existat nicio

glumă obișnuită, sugerându-i lui Keneb că povestea „incidentului” din tabăra lui Gesler se scursese printre rânduri. Orice s-ar fi întâmplat, arăta rău.

Ar fi bine să primim niște vești bune. Pentru o schimbare. — Înaltul Mag ne-a deschis un labirint care ne va duce chiar acolo unde ne vrea Adjunctul. Un lăuvean încântător, câmpuri ondulate de flori și căprioare care cad morți la picioarele noastre ori de câte ori ne este foame. Apă? Nu, râurile sunt râuri de vin. Pământul este moale ca pernele în fiecare noapte. E minunat! A, și când ajungem acolo, inamicul aruncă o privire la noi și aruncă armele și trimite după vagoane încărcate cu prada seifului unui rege. Și femeile! De ce-'

— Keneb!

Se întoarse în șa să-l vadă pe Blistig urcând de pe un bulevard lateral. Bărbatul a căzut lângă el.

— Dimineața s-a transformat în gaura lui Hood, Keneb. Ce altceva ai auzit?

'Despre ce? Am fost chemat la a IX-a, a cincea echipă. Asta este tot ce stiu.'

— Gesler și Stormy au dezertat. În ochii lui Blistig era o sclipire.

'Ridicol.'

— S-a stins cuvântul, chiar acum, toată armata blestemata știe asta. Îl pierde, Keneb, și nici unul prea devreme în ceea ce mă privește. Nu o să ținem acest marș peste Wastelands. Va trebui să ne desființeze. Mi-a plăcut aspectul lui Letheras, ce zici de tine?

— Gesler și Stormy nu au dezertat, Blistig.

— Ai spus că nu știi nimic...

— Nu trebuie. Ii cunosc pe cei doi. Sunt tari ca munții.

— Au plecat, Keneb. Atat de simplu...

— Ai fost convocat la această întâlnire?

— Nu oficial. Dar pare să fie treaba armatei.

— Este vorba despre o echipă dintr-una dintre companiile mele, Blistig. Fă-mi o favoare, călărește naiba înapoi la Legiunea ta și pune-le în ordine. Dacă vor veni noi comenzi, lăsați-l personalului Adjunctului. Dacă te-ar fi vrut, te-ar fi invitat.

Chipul bărbatului s-a întunecat. — Te-ai transformat într-un adevărat rahat, Keneb. Nu te stabili în Letheras – orașul nu este suficient de mare pentru amândoi.

— Pleacă, Blistig.

— După ce ne-am desființat, vin să te caut, Keneb.

ˆ

— In ziua asta, Blistig, nu vei mai ieși din tabăra Legiunii tale. Te vor tăia la nici doi pași de cortul tău.

— Arată ceea ce știi. Am un raport. Vor fi în spatele meu când merg după tine.

Keneb aruncă o privire, sprâncenele ridicate. 'Raport? Ești o glumă, Blistig. Tu ești gluma *lor* . Acum iesi din fata mea...

'Nicio sansa. Am plecat să vorbesc cu Adjunctul.

'Vorbi? Despre ce?'

'Treaba mea.'

S-au apropiat de un cordon de soldați. Acel inel s-a despărțit când au intrat. În cerc aștepta o adunare de rău augur. Keneb i-a văzut pe Tavore și Yil împreună cu Quick Ben, Fiddler și Bottle. Privirea lui a găsit apoi cortul distrus. *Asta nu arată bine.* S-a frânat, a descălecat. Un soldat din echipa a optsprezecea a venit în față și a luat frâiele. — Mulţumesc, caporal Rib. Keneb făcu o pauză. — Crezi că mai avem nevoie de acest cordon?

— Doar inelul interior face asta, Pumn, răspunse Rib. — Restul sunt doar năuciţi.

— Adu-mi sergentul tău, spuse Keneb.

— Da, domnule.

Zâmbind, Blistig trecu, îndreptându-se spre Adjunct.

Sergentul lui Optsprezecelea trecu. 'Pumn. Vești proaste, asta.

— Deci am auzit, Gaunt-Eye. Acum, adună-i pe ceilalți sergenți cărora le aparțin toți acești soldați. Îi vreau să plece de aici. Vreau ca toți să se pregătească pentru marșul zilei. Spune-le dacă ridic privirea într-o sută de bătăi ale inimii și încă văd această gloată, călcâiul lui Hood se coboară. Sunt înțeles, sergent?

Genabackanul clipi. — Da, Pumn. A salutat și apoi s-a aruncat înapoi în mulțime. Aproape imediat, a început să latre ordine.

Caporalul Rib rânji. — Nu are nevoie de ceilalți sergenți, Pumn. Nu am cunoscut niciodată un sergent mai răutăcios.

— Continuă, caporale.

— Da, Pumn.

Keneb se apropie de adunarea pestriță – aceste fețe nenorocite prea cunoscute, expresiile mizerabile, ochii plati ai Adjunctului și gura subțire și dreaptă, în timp ce asculta tot ce spunea Blistig. Când Keneb ajunse la ei, Tavore ridică o mână cu mănușă, tăindu-l pe Blistig.

— Pumnul Blistig, spuse ea, este momentul să cereți o creștere a rației de rom?

— Adjunct, Legiunea a 8-a poate fi pe cale să se prăbușească. Vreau doar să mă asigur că propria mea legiune...

— Va fi suficient, Blistig. Întoarce-te imediat la legiunea ta.

— Foarte bine, adjunct. Totuși, cine ar fi crezut că cei doi vor dezerta. El a salutat și a fost forțat să o țină în brațe în timp ce Tavore stătea nemișcată, cu privirea ei la nivel și fără viață. Pe măsură ce momentul devenea inconfortabil, Adjunctul îi întoarse salutul, transformându-l într-un gest disprețuitor - ca și cum și-ar fi îndepărtat scame de pe mantie.

Fața pălită, Blistig s-a învârtit și s-a întors la cal, doar pentru a descoperi că animalul rătăcise - nimeni nu-i luase frâiele.

În timp ce ezita, Keneb a mormăit și a spus: — Raportează, da.

— Nu legiunea mea, se răsti el. — S-ar putea să vrei un cuvânt sau două despre politețe cu soldații tăi, Keneb.

„Armata din Malazan cere mai întâi curtoazie și se așteaptă să urmeze respect. Pierdeți respectul și, de obicei, politețea este însoțită de asta.

— Ține minte, te voi căuta.

— Cel mai bine găsește-ți mai întâi calul, Blistig.

Adjunctul îi făcu semn lui Keneb.

'Pumn. Securitatea taberei noastre pare să fi fost încălcată.

— Chiar lipsesc, Adjunct?

Ea a dat din cap.

„Nu văd cum a reușit cineva să pătrundă atât de adânc în tabăra noastră”, a spus Keneb. — Dacă nu erau ale noastre, dar atunci unde sunt cadavrele? Nu înțeleg asta, adjunct.

— Înaltul Mag sugerează că atacatorul era un Shi'gal K'Chain Che'Malle.

'O ce?'

— Uneori, spuse Quick Ben, acelea le cresc aripi. Ei sunt asasinii Matronei, Fist. Și unul a căzut jos din noapte și i-a furat pe amândoi.

— Ce să faci cu ei? Le mananci? De ce niciunul dintre oameni nu a scos niciun sunet?

— Au fost aleşi, spuse Înaltul Mag, şi nu, nu am idee de ce.

Keneb s-a străduit să înțeleagă toate acestea. Ii aruncă o privire lui Fiddler. Sergentul părea nefericit. *Ei bine, nimic nou acolo.* „Gesler și Stormy”, se aventură el încet, „erau orice altceva decât marini de rând”.

— La fel de aproape de ascendenţi, spuse Quick Ben, ca oricine din această armată.

— Se va întoarce acest asasin înaripat pentru mai mulți dintre noi? întrebă Keneb, oferind întrebarea oricăruia dintre cei cinci soldați care stăteau în fața lui.

Fiddler mormăi. — La naiba, e prima dată când apare întrebarea, ai un punct. De ce să te oprești doar cu ei?

— Problema este, spuse Quick Ben, că nu avem idee ce vor Che'Malle cu Gesler și Stormy.

— Și nicio modalitate reală de a afla, a adăugat Bottle.

— Înțeleg, spuse Keneb. „Ei bine, cum ne putem apăra împotriva unor astfel de atacuri viitoare? Înalt Mag?

— O să văd la ce mă gândesc, Pumn.

„Un membru al echipei cu o arbaletă rămâne treaz tot timpul noaptea”, a spus Keneb. — Poate că asta nu va ajuta, dar este un început. Adjunct, dacă soldații încep să creadă că oamenii pot dispărea în orice moment și noi nu putem face nimic în privința asta, vom ajunge să ne confruntăm cu o revoltă.

— Ai dreptate, Pumn. Voi avea grijă ca ordinul să iasă. Ea s-a întors. — Căpitane Yil, mergi la tabăra Letherii și raportează-ne pierderile – nu trebuie să-i reții nimic comandantului Brys Beddict. Includeți în raportul dumneavoastră presupunerile noastre.

Când Lostara făcu să plece, Quick Ben spuse: — Căpitane, asigură-te că Atri-Ceda Aranict este prezent.

Ea a dat din cap și apoi a plecat.

Adjunctul se apropie de Keneb. 'Pumn. Am suferit o rană aici. Se poate dovedi mai profund și mai serios decât crede oricare dintre noi în prezent. Poți fi sigur că voi face tot ce îmi stă în putere pentru a-i găsi și a-i recupera pe Gesler și Stormy, dar înțelegi, trebuie să continuăm marșul. Trebuie să ținem această armată unită.

— Da, adjunct. În acest scop, avem o altă problemă. El a fost aici, de fapt.

Ea îi ținu privirea. — Sunt conștient de asta, Pumn. Sunt, de asemenea, conștient de sarcinile suplimentare pe care ați fost forțat să le purtați drept consecință. Mă voi ocupa de această chestiune în curând. Între timp, trebuie să ne asigurăm că zvonul că Gesler și Stormy dezertează este înlăturat. Adevărul este suficient de neplăcut în sine,

încât nimeni să nu creadă că ne demuim. Cheamă-ți ofițerii, Pumn. Apoi s-a întors către Înaltul ei Mag. — Fă tot ce poți pentru a ne proteja.

— O voi face, adjunct.

— Și găsește-le, Quick Ben.

— Din nou, orice pot să fac, o voi face.

— Nu putem mai pierde veterani.

Nu trebuia să adauge că fără ele lanțurile acestei armate s-ar rupe în primul moment de necaz. *Chiar și acum, încă o rafală de vânt rău ne-ar putea face pe toți.*

Gesler și Stormy, naibii de idioți. Probabil să arunci zarurile în acel cort de rang pe care l-ai împărțit sau să cusezi un perete solid în mijloc pentru a închide o altă scuipă. La fel de răi ca frații, ați fost voi doi. Și acum ai plecat și există o gaură uriașă în compania mea de marinari, una pe care nu pot spera să o văd umplută.

Adjunctul și Înaltul Mag plecaseră. Fiddler and Bottle se apropiară de Pumnul lor.

— Foc, domnule.

Keneb se încruntă la Fiddler. 'Scuzați-mă?'

— Este focul. Cel prin care au trecut. Gândindu-mă la asta, mă îndoiesc că șopârla înaripată se va întoarce. Nu pot fi sigur, dar sentimentul meu este că am văzut ultimul. Și ultimul dintre ei.

— I-ai spus asta Adjunctului?

— Doar un sentiment, domnule. Îl trimit pe Bottle în seara asta, să vadă ce poate găsi.

Bottle părea încântat de perspectiva.

— Spune-mi ce descoperă, sergent. Imediat, nu așteptați până dimineața. Oricum nu dorm.

— Cunosc sentimentul, domnule. De îndată ce primim ceva, atunci.

'Bun. Continuă, acum. Mă voi ocupa de dispersarea echipei lui Gesler, de ce să nu iei una acum? Alege, Fid.

'Shortnose va merge. El ascunde un creier în spatele acelui os noduros și nu numai.

'Esti sigur?' întrebă Keneb.

— L-am trimis să adune patru persoane într-o anumită secvență. Nu aveam nevoie să mă repet, domnule.

— Și e un greu?

— Da, uneori lucrurile nu sunt ceea ce par, știi?

— Va trebui să mă gândesc la asta, Fiddler. Bine, ia-l și pleacă.

Outrider Henar Vygulf a urcat pe bulevardul principal dintre rândurile ordonate ale taberei Letherii. Deși era călăreț, pământul tremura ușor la fiecare pas pe care îl făcea și nu existau puține dezbateri cu privire la cine era cel mai înalt și cel mai mare soldat din armata lui Brys. A atras priviri curioase în timp ce se îndrepta spre HQ. La urma urmei, nu era călare pe calul său uriaș și nu călărea pe un teren torid care făcea oamenii să se împrăștie, așa cum era obiceiul lui; astfel, a-l vedea pe jos era șocant în sine, cu totul în afară de faptul că pătrundea cu pași mari în inima taberei. Henar Vygulf ura mulțimile. Probabil ura oamenii. Poate că a urât lumea.

La doi pași în spatele lui se afla caporalul Odenid, care era atașat personalului comandant ca purtător de mesaje. Aceasta a fost singura lui sarcină în aceste zile: să găsească soldați și să-i târască înapoi la Brys Beddict. Comandantul conducea interviuri intensive și ample, chiar prin toată armata. Odenid auzise că, în cea mai mare parte, Brys întreba despre Wastelands, strângea zvonuri, povești vechi, legende slăbite. Cel mai extraordinar lucru dintre toate, când a venit vorba de aceste interviuri, a fost capacitatea neobișnuită a lui Brys Beddict de a-și aminti nume și fețe. La sfârșitul zilei, el chema un scrib și îi povestea o listă completă și detaliată a acelor soldați și personalului de sprijin cu care vorbise în ziua aceea. El dădea vârstele, locurile de naștere, istoria militară, chiar și detaliile familiei, precum cele pe care le adunase, și adăuga notițe despre tot ce știa fiecare soldat sau credea că știe despre Wastelands.

Frații Beddict, a concluzionat Odenid, probabil că nici măcar nu erau oameni. Probabil că ambele sunt atinse de Dumnezeu. Brys nu se întorsese din morți? Și nu fusese el singurul – până la acel Tarthenal – care l-a învins pe Împăratul celor O Mie de Morți?

Henar Vygulf fusese chemat la un interviu, dar de data aceasta era mai mult, sau cel puțin așa bănuia Odenid. Un ofițer de la Bonehunters intrase în tabără devreme în această dimineață. Se întâmplase ceva. Odenid nu avea un rang suficient de sus pentru a putea sta în cortul HQ, iar cercul interior al comandantului era unul cu gura închisă. Oricare ar fi fost vestea, marșul stătuse, probabil până la prânz. Iar Malazanul era încă acolo, într-o întâlnire privată cu Brys și Ceda-Odenid-ul lui însuși îi văzuse când fusese chemat înăuntru și i se spusese să se îndrepte spre cei care fugi și să-l aducă înapoi pe Henar Vygulf. — *Sau,* spusese

Brys, *cred că se numește așa. Cel înalt, cel cu strămoși Bluerose. Are în tren vreo zece cai special crescuți suficient de puternici pentru a-l transporta - o familie de crescători de cai, îmi amintesc...*

Și omul a dormit pe dreapta și s-a supărat stând pe un picior, da, ăsta e în regulă.

Gândul adăugat îl făcu pe Odenid să zâmbească. Atins de Dumnezeu. Brys nici măcar nu o intervievase pe Henar încă.

Ajunseră la intrarea din față a cortului de comandă. Henar se opri, ignorând singurul paznic care stătea lângă clapetă, în timp ce se întoarse către Odenid. — Mă anunţi?

'Nu. Doar intră, Outrider.

Henar a fost nevoit să se lase, ceva care nu l-a pus niciodată într-o dispoziție bună. Existau motive pentru a trăi în aer liber, bune, și chiar și acești pereți subțiri de pânză și acum mătase păreau să-l împingă. A fost forțat să-și adâncească respirația, luptându-se să învingă panica care se ridica în el.

Alți doi consilieri i-au făcut semn să treacă în camerele interioare. A încercat să nu-i vadă odată ce gesturile au fost făcute. Zidurile erau destul de mizerabile; oamenii înghesuiți în spațiile înguste pe care le făceau, cu Henar prins acolo cu ei, a fost și mai rău. Îi respirau aerul. Era tot ce putea să nu le rupă pe amândoi de gât.

Asta era problema cu armatele. Prea multi oameni. Chiar și tabăra relativ deschisă, cu bermurile și forțelele sale de colț și șirurile de corturi larg distanțate i-ar putea insufla o disperare sălbatică. Când a livrat depețe în astfel de tabere, a călărit ca un nebun, doar pentru a trece și a transmite mesajul și apoi a-i scoate pe cei blestemati cât mai repede posibil.

Și-a croit drum pe un pasaj prea îngust și a pășit printr-o fantă stufoasă din mătase pentru a se găsi într-o cameră mai mare, cu tavanul în vârf și lumina soarelui dimineață făcând aerul să strălucească. Comandantul Brys stătea pe un scaun pliant, Atri-Ceda Aranict stând în stânga lui. Așezat pe un alt scaun era ofiţerul Malazan, cu picioarele încrucișate, arătându-i o coapsă solidă și musculosă - ochii lui urmăreau curba întinsă a părții inferioare și, dintr-o dată, respirația i se calma. O clipă mai târziu, privirea lui se ridică la fața ei.

Brys a așteptat ca atenția omului uriaș să revină asupra lui. Nu a făcut-o. Henar Vygulf se uita la Lostara Yil de parcă n-ar fi văzut niciodată o femeie, desigur, o femeie frumoasă în acest caz. Chiar și așa... și-a dres glasul. — Examinător Henar Vygulf, mulțumesc că ai venit.

Ochii bărbatului se îndreptară spre Brys și apoi înapoi. — După cum s-a comandat, domnule.

'Dacă aș putea avea atenția ta? Bun. Ai fost atașat la Garnizoana Drene în timpul campaniei Awl, nu?

'Da domnule.'

— Starea de legătură cu Bluerose Lancers, compania căreia i-ai aparținut cândva.

'Da domnule.'

Brys se încruntă. — Ei bine, asta nu funcționează. Outrider, pot să-ți prezint căpitanul Lostara Yil, adjutant al Tavore adjunct al vânătorilor de oase. Căpitane, acesta este Outrider Henar Vygulf.

În maniera etichetei Curții Bluerose, Henar se lăsă pe un genunchi și își plecă capul. — Căpitane, este o plăcere.

Yil aruncă o privire spre Brys cu sprâncenele ridicate.

El clătină din cap, la fel de uluit. Din câte știa el, căpitanul nu era născut nobil și, cu siguranță, nu era regal.

Ea ezită, evident inconfortabilă, apoi spuse: „Te rog să te ridici, Henar. Data viitoare, un salut va fi suficient.

S-a îndreptat. — După cum comandați, domnule.

— Acum, spuse Brys, putem relua?

Henar își trase ochii de la Lostara cu un efort evident și apoi dădu din cap. 'Desigur domnule.'

„În timpul celei mai recente campanii, un Awl renegat pe nume Redmask s-a infiltrat în Drene. Sângele a fost vărsat, iar în urmărirea care a urmat, soldații din garnizoană au fost prinși în ambuscadă. Este corect până acum?

'Da domnule.'

— Au urmat rapoarte despre două creaturi demonice care servesc ca gărzi de corp la această Redmask.

'Da domnule. Șopârle, aleargă pe două picioare, iute ca un cal, domnule. Ei au fost observați și raportați în campania propriu-zisă. Atri-Preda a inclus descrieri în depeșele sale până la prima bătălie majoră inclusiv. După aceea, niciun mesager nu a reușit să se întoarcă.

— Se întâmplă să cunoști un soldat pe nume Pride?

'Nu, domnule.'

— O Awl prin naștere, dar crescută de o familie din Drene. Era destul de mare când a fost luat pentru a-și

aminti încă o serie de legende Awl cu privire la un război străvechi pentru pământ cu o armată de demoni de descriere similară. Awl nu au fost victorioși, dar războiul s-a încheiat când demonii au migrat spre est, în pustietate. Odată inamici, apoi aliați? Este posibil. Știm ce s-a întâmplat cu Redmask? Mai trăiește?

— Domnule, se presupune că e mort, din moment ce Awl nu mai există.

— Dar nicio dovadă directă.

'Nu, domnule.'

— Mulțumesc, Henar Vygulf. Esti concediat.'

Ultimul salută, se uită din nou la Lostara Yil și apoi plecă.

Căpitanul Malazan a suflat. 'Bine.'

— Vă rugăm să acceptați scuzele mele, spuse Brys. „Sunt ceva mai puține femei în armata mea decât sunt în a ta – cu siguranță nu prin politică, dar femeile Letherii par mai înclinate să urmeze alte profesii. S-ar putea ca Henar să nu...

— Înțeleg punctul dvs., comandante, dacă veți ierta întreruperea. În plus, trebuie spus că este un om impresionant, așa că nu este nevoie să-ți ceri scuze. Și-a desfășurat picioarele și s-a ridicat. — În orice caz, domnule, șopârlele pe care le-a menționat cu siguranță par să se potrivească cu descrierile lui K'Chain Che'Malle. Acestea erau exemplare vii? Nu strigoi?

„Nu existau dovezi care să sugereze că erau altceva decât în viață. În prima bătălie au luat răni.'

Lostara dădu din cap. — Atunci Quick Ben are probabil dreptate.

'El este.' Brys se lăsă pe spate, se uită o clipă la femeia înaltă, apoi spuse: „A fost un zeu odată... Îi știu numele, dar asta nu este deosebit de relevant acum. Ceea ce este relevant este locul în care a locuit: în ținuturile pe care le numim acum Wastelands. A trăit acolo și a murit acolo. Viața i-a fost furată de o forță, o putere venită de la K'Chain Che'Malle - o civilizație, de altfel, despre care nu auzisem niciodată, dar în amintirile acelui zeu există numele însuși și împrăștiat... imagini.' El a clătinat din cap și, după o clipă, a continuat: „Se poate ca această putere” – și a aruncat o privire spre Aranict pentru o clipă – „să fie unul dintre aceste warrens pe care ni le-ați adus, Malazanii. Sau ar fi putut fi un ritual de vreun fel. Numele său era Ahkrast Korvalain. Ceea ce a făcut, căpitane, a fost să fure forța vitală a pământului însuși. De fapt, s-ar putea foarte bine să

fi *creat* Pământurile pustii și, făcând astfel, a ucis spiritele și zeii care locuiau acolo și, odată cu ei, închinătorii lor.

'Interesant. Adjunctul trebuie să audă toate astea.

— Da, trebuie să ne punem în comun cunoștințele cât de bine putem. Te rog, căpitane, poți să mergi la Adjunct și să o informezi că îi vom face o vizită.

— Imediat, comandante. Cat de curand?'

— Să ne pregătim masa de prânz.

— Ar fi bine să plec, atunci, domnule. Și ea a salutat.

Brys zâmbi. — Nu e nevoie de asta aici, căpitane. Oh, la plecare, ai putea te rog să-i spui unuia dintre consilierii mei să intre aici.

'Desigur. Până atunci până la prânz, comandante.

După ce a părăsit camera, Brys făcu un semn către scaunul acum gol. — Stai jos, Atri-Ceda. Arăți puțin palid.

Ea a ezitat, apoi a cedat. O privi aşezându-se nervos pe marginea scaunului. *Ei bine, este un început.*

S-a auzit un zgomot de zgârieturi la clapeta camerei și apoi a intrat caporalul Ginast și a rămas atent.

— Caporale, atașează-l pe Henar Vygulf la personalul meu. În plus, el urmează să-mi însoțească anturajul atunci când particip astăzi la un prânz în tabăra de la Malazan. Dați-i mantia potrivită și informați-l că acum este caporal lance.

— Ei, scuză-mă, comandante, dar nu este Vygulf Bluerose?

'El este. Ce-i cu asta?

— Ei bine, regulamentele militare prevăd că niciun soldat născut în Bluerose nu este eligibil pentru gradul de ofițer în forțele obișnuite Letherii, domnule. Numai printre Lancerii Bluerose poate un soldat născut în Bluerose să urce în grad și chiar și acolo doar la cel de locotenent. A fost scris în acordul de capitulare după cucerirea Bluerose, domnule.

— Același acord care cerea cai și etrieri de la Bluerose, ca să nu mai vorbim de crearea Lancierilor înșiși?

'Da domnule.'

— Și etrierii pe care ni le-au trimis erau niște gunoi, nu-i așa?

— Un truc urât, domnule, ăla. Sunt surprins că regele nu a insistat asupra unor reparații corespunzătoare.

— Ești binevenit la surprinderea ta, Ginast, dar nu și la tonul tău dezaprobator. În ceea ce privește acei etrieri, recunosc că aplaud Bluerose în viclenia lor. Răzbunarea cea mai meritată. În ceea ce privește plafonul de avansare în

armata Letherii, am acest lucru de spus: de acum înainte, orice soldat din armata Letherii, indiferent de unde provine inițial, are șanse egale de avansare pe baza meritului și a serviciului exemplar pentru Regatul. Aduceți un scrib și îl vom scrie imediat. Cât despre tine, Ginast, cel mai bine te grăbești, deoarece trebuie să-l găsești pe Henar la timp pentru ca el să se întoarcă aici, călare și pregătit ca escorta mea, ai înțeles?

— Domnule, ofițerilor înalți nu le va plăcea...

— Înțeleg că împărăteasa Malazan a condus o campanie prin care și-a cercetat armatele din acele rânduri cumpărate prin privilegii și posturi. Știi cum a procedat, caporal? Ea i-a arestat pe ofițeri și fie i-a executat, fie i-a trimis să lucreze în mine pentru tot restul vieții. O soluție fermecătoare, cred, și dacă nobilii din forțele mele se dovedesc deloc supărătoare, aș putea să-l sfătuiesc pe fratele meu să adopte ceva asemănător. Acum, ești concediat.

Ajutorul a salutat și apoi a fugit.

Brys aruncă o privire spre a vedea șocul pe fața lui Aranict. — O, hai acum, Atri-Ceda, chiar nu crezi că aș sugera așa ceva, nu-i așa?

— Domnule? Nu, desigur că nu. Adică, nu a fost asta. Ei bine, îmi pare rău, domnule. Îmi pare rău.

Brys își înclină capul şi o privi o clipă. 'Ce atunci? Ah, poate ești surprins că m-aș deda cu un pic de potrivire, Atri-Ceda?

'Da domnule. Puțin.'

— Acesta a fost primul indiciu de viață pe care l-am văzut pe chipul căpitanului Yil de când am cunoscut-o prima dată. Cât despre Henar, de ce, pare destul de bărbat pentru ea, nu crezi?

'O da, domnule! Vreau să spun-'

„E clar că are un gust pentru exotic. Crezi că are vreo șansă?

— Domnule, n-aş ştii.

— Mai degrabă, ca femeie, ce crezi?

Ochii ei zbârneau, culoarea ei mare. — L-a văzut admirându-și picioarele, domnule.

— Și nu a făcut nicio mișcare să se acopere.

— Am observat asta, domnule.

'Şi eu.'

Atunci a fost liniște în cameră, în timp ce Brys îl studia pe Aranict în timp ce ea, la rândul ei, se străduia să se uite peste tot, în afară de comandantul ei.

— De dragul rătăcitorului, Atri-Ceda, folosește restul scaunului, vrei? Stai pe spate.

'Da domnule.'

Râsul ascuțit al lui Throatslitter a tăiat din spatele cortului căpitanului. Din nou. Trecându-se, Cuttle se aplecă și își trase strânsoarea împodobită. Nu are rost să te târăști în chestie până când nu au fost în sfârșit gata de marș. Dar devenea petice, avea nevoie de unsoare. — Unde este găleata de rupere?

— Iată, spuse Tarr, adunând găleata mică și trecând-o peste. — Nu lua prea mult, suntem jos, iar acum că Pores se ocupă de cartierul de comandant...

— Nenorocitul nu se ocupă de nimic, se răsti Cuttle. — Tocmai s-a înființat drept intermediar și toți ne înecam prin el pentru a obține ceva. Quartermaster e fericit pentru că atât de puține solicitări ajung vreodată la el, iar între ei doi se adună și mai rău. Cineva ar trebui să-i spună lui Sort, ca ea să-i spună lui Kindly, ca el să poată...

— Te rog, nu mai are nimic de-a face cu Pores, Cuttle.

— Deci cine face?

— Nimeni, din câte îmi dau seama.

Smiles și Koryk s-au întors cu greu în tabără – care nu mai era prea mult o tabără, doar o vatră mocnită și un inel de pachete și echipament. — Primul sonerie după prânz, spuse Smiles, și nu mai devreme.

— Alt cuvânt despre Ges și Stormy? a întrebat-o Cuttle.

— Fid poate spune ce vrea, spuse Koryk, și la fel și pentru ceilalți. Probabil că au șurubat.

— Nu fi idiot, a replicat Cuttle. „Veteranii nu merg. Asta îi face veterani.

— Până când vor decide că s-au săturat.

— Du-te și întreabă-l pe Bottle, spuse Tarr, cu fața întunecată în timp ce se uita la Koryk, și el îți va spune același lucru. Au fost smulși.

— Bine, au fost smulse. Ideea este că au dispărut. Probabil mort până acum. Cine urmează?'

— Cu noroc, spuse Smiles, lăsându-se să se sprijine de rucsacul ei, tu, Koryk. Se uită la Tarr. — Creierul lui este ars – Koryk nu este Koryk pe care l-am cunoscut cândva, și pun pariu că toți gândești la fel. Era din nou pe picioare. — Urșează-te pe asta, mă duc la o plimbare.

— Fă-ți timp, spuse Koryk.

Un alt hohot de râs de la Throatslitter. Cuttle se încruntă. — Ce e al naibii de amuzant?

Corabb dormea sau se prefăcuse că doarme, iar acum se ridică. — Mă duc să aflu, Cuttle. Mă deranjează și pe mine.

— Dacă e un nenorocit, Corabb, dă-i un pumn în față.

— Da, Cuttle, conta pe asta.

Cuttle făcu o pauză să-l privească plecând. Îi zâmbi lui Tarr. — Prinde toate astea?

— Stau chiar aici.

— El nu mai este în exteriorul nostru, nu-i așa. El este greul nostru. Asta e bine.'

— Așa este și așa este, spuse Tarr.

„Sunt cel mai greu al acestei echipe”, a spus Koryk.

Tarr reluă să-și împletească cizmele. Cuttle a privit în altă parte și a trecut o mână prin ceea ce mai rămăsese din părul lui, apoi și-a dat seama că mâna era groasă de grăsime. — Respiraţia lui Hood!

Tarr se uită în sus și pufni. — Nu îl va împiedica să crape, spuse el.

'Ce?'

— Craniul tău.

'Amuzant.'

Koryk stătea de parcă nu știa încotro să meargă, de parcă nu-i mai aparținea nicăieri. După o clipă, a plecat, într-o direcție opusă celei pe care o luase Smiles.

Cuttle a reluat să-și frece coșul. Când avea nevoie de mai multă unsoare, o aduna din vârful capului. — S-ar putea, știi.

— Nu o va face, răspunse Tarr.

— Gesler și Stormy, ei sunt scuza lui. Asta și Kisswhere.

„Kisswhere nu-i păsa de nimeni, în afară de Kisswhere”.

— Și Koryk o face? Obișnuiește, poate, dar acum e în capul lui, și acolo e așa cum spune Smiles, ars, nimic altceva decât cenuşă.

— Nu va alerga.

— De ce ești atât de sigur, Tarr?

— Pentru că, undeva înăuntru, în toată cenușa aceea, rămâne ceva. Mai are ceva de dovedit. Nu pentru el însuși - se poate convinge de orice - ci pentru noi toți. Îți place sau nu, recunosc sau nu, e blocat.

— Vom vedea, cred.

Tarr se întinse și aduna puțină grăsime din tâmpla lui Cuttle. A început să-și frece cizmele.

— Amuzant, spuse Cuttle.

Corabb ocoli cortul de comandă și îi găsi pe Throatslitter, Widdershins și Deadsmell ghemuiți într-o grămadă chiar dincolo de șanțul latrinei. Și-a făcut drum. — Încetează cu râsul ăsta, Troatslitter, sau va trebui să te lovesc pe față.

Cei trei bărbați se uitară vinovați. Încruntat, Throatslitter spuse: „Îmi place să văd că încerci, soldat”.

— Nu, nu ai vrea. Ce faci?'

„Te joci cu șobolani solzi, ce-ți faci?”

Corabb se apropie și se uită în jos. Trei dintre lucrurile zgâriete se zbăteau în iarbă, cu cozile legate între ele. — Nu este un lucru frumos de făcut.

— Idiotule, spuse Widdershins, o să-i mâncăm la prânz. Ne asigurăm doar că nu merg nicăieri.

— Îi chinuiești.

— Pleacă, Corabb, spuse Throatslitter.

— Nu până când fie le desleci coada, fie le rupi gâtul.

Gâtul a oftat. — Explică-i-o, Deadsmell.

— Nu au creier, Corabb. Doar curge, ca puroiul, în acele cranii minuscule. Sunt ca termitele sau furnicile. Ei pot gândi doar dacă sunt mulți. Se pare că trei nu sunt de ajuns. În plus, miros a ceva. Ca prin magie, doar mai uleios. Eu și Wid, încercăm să ne dăm seama, așa că lasă-ne în pace, vrei?

— Mâncăm magie grasă? întrebă Corabb. — Sună rău. Nu mai mănânc acele lucruri.

— Atunci, destul de curând, o să-ți fie foame, spuse Widdershins, întinzându-se pentru a răsturna pe spate unul dintre șobolanii solzi. Ceilalți doi au încercat să o tragă, dar au ales direcții opuse. — Sunt milioane de astfel de lucruri aici, Hood știe din ce trăiesc. Am văzut un roi de ei în această dimineață, ca un râu strălucitor. A ucis vreo cincizeci înainte ca restul să decoleze. Șobolanul răsturnat a reușit să se îndrepte și încă o dată cei trei trăgeau cu toții în direcții diferite. „Din ce în ce mai mulți dintre ei, în fiecare zi. De parcă poate ne urmăresc.

Noțiunea l-a înghețat pe Corabb, deși nu era sigur de ce. Nu era ca și cum șobolanii ar fi putut face ceva. Nici măcar nu păreau să se ducă după proviziile lor de mâncare. — Am auzit că au primit o mușcătură urâtă.

— Dacă le lași, da, spuse Deadsmell.

— Deci, Troatslitter, au încetat să mai fie amuzant?

— Da, acum du-te.

Pentru că dacă mai aud un râs, nu mă voi întoarce să vorbesc.

— E doar un râs, Corabb. Oamenii le-au luat, nu? Toate felurile-'

— Dar a ta face pielea să se târască.

— Bine, pentru că așa sun eu când îi tai gâtul inutil unui nenorocit.

Corabb a pășit între Widdershins și Deadsmell, s-a întins în jos și i-a smuls pe cei trei șobolani. În succesiune rapidă le-a rupt gâtul. Apoi au scăpat trupurile încâlcite între cei trei bărbați.

— Data viitoare când mă auzi să râd... mârâi Târgătoarea.

„Bine”, a răspuns Corabb, „numai că nu am nevoie de o singură suflare ca să-ți tai blestemata capul, Throatslitter, așa că râsul ăsta să fie ultimul tău”.

El a plecat. Asta devenea urât. Ce s-a întâmplat vreodată cu gloria? Pe vremuri, această armată, cu toate mizeria ei, avea o oarecare demnitate. A făcut să fii Bonehunter să însemne ceva, ceva util. Dar, în ultimul timp, a fost doar o mulțime de bătăuși plictisiți și bătăuși.

— Corabb.

A ridicat privirea și l-a găsit pe Faradan Sort blocându-i calea. 'Căpitan?'

— Lăutarul s-a întors încă cu tine?

— Nu crede. Nu a fost acolo cu un sfert de sonerie în urmă.

— Unde este echipa ta?

— Nu s-au mișcat, domnule. A tras cu degetul mare înapoi. 'Chiar acolo.'

— Atunci unde mergi?

— Undeva, nicăieri, domnule.

Încruntat, ea trecu pe lângă el. Se întrebă dacă se aștepta să-l urmeze – până la urmă se îndrepta către colegii lui de echipă. Dar din moment ce ea nu a spus nimic și a continuat, el a ridicat din umeri și și-a reluat rătăcirea fără scop. *Poate găsiți din nou greii. Aruncă niște oase. Dar atunci, de ce? pierd mereu. Faimosul noroc al lui Corabb nu alerga la zaruri. Tipic. Niciodată lucrurile importante.* Și-a sprijinit mâna pe unghiul noii sale săbii Letherii, doar pentru a confirma că o mai avea. *Și nici nu o voi pierde. Nu acesta. Este sabia mea și o voi folosi de acum înainte.*

Se gândise la Leoman în ultima vreme. Nici un motiv real, din câte și-a dat seama, cu excepția faptului că acesta era modul în care Leoman reușise să conducă soldații, să-i transforme în adepți fanatici, de fapt. Odată crezuse că este un dar, un talent. Dar acum nu mai era atât de sigur.

Intr-un fel, acel dar era genul care făcea un om periculos. A fi un adept era riscant. Mai ales când adevărul a apărut, adevărul fiind că celui care conducea nu-i păsa deloc de niciunul dintre ei. Leoman și oameni ca el strângeau fanatici așa cum un comerciant bogat strângea monede, apoi le cheltuia fără să se gândească o clipă.

Nu, Adjunctul era mai bun, indiferent ce spuneau toată lumea. Vorbeau de parcă ar fi vrut un Leoman, dar Corabb știa cum era. Nu au făcut-o. Dacă aveau un Leoman, fiecare dintre ei ar ajunge să fie ucis. El credea că Adjunctului îi pasă de ei, poate chiar prea mult. Dar între cei doi, el stătea cu ea de fiecare dată.

Nemulțumirea era o boală. Aprinsese Vârtejul și muriseră sute de mii. Stând deasupra gropilor de mormânt, cine era mulțumit? Nimeni. Îi făcuse pe malazani să-și mănânce pe ai lor și, dacă fiecare Wickan ar fi fost acum mort, cine ar fi atât de prost încât să creadă că noul pământ pe care coloniștii le-au pus în evidență nu și-ar fi cerut răzbunarea? Mai devreme sau mai târziu, le-ar transforma în praf și vântul le-ar fi aruncat.

Chiar și aici, în această tabără, printre Bonehunters, nemulțumirea s-a răspândit ca o infecție. Fără motiv decât plictiseală și neștiință. Ce era atât de rău în asta? Plictiseala însemna că nimeni nu era tăiat. Necunoașterea era adevărul vieții în sine. Inima i-ar putea izbucni în următorul pas, sau un cal fugit l-ar putea călca în picioare la intersecția din față. Un vas de sânge din craniul lui ar putea exploda. O stâncă ar putea coborî din cer. Totul era despre necunoaștere, despre întregul viitor și cine putea chiar să aibă suficient sens din trecut pentru a crede că știe cu adevărat totul și așadar, știind totul, știe tot ce va urma?

Nemulțumit? Vezi dacă acest pumn în față te face să te simți mai bine. Da, Cuttle era acru, dar lui Corabb începea să-l placă. Poate că s-a plâns mult, dar asta nu era același lucru cu a fi nemulțumit. În mod clar, lui Cuttle *îi plăcea* să se poată plânge. Ar fi pierdut fără el. De aceea, orice ar fi, părea confortabil. Frecând grăsime în piele fiartă, șlefuindu-și sabia scurtă și capetele șuruburilor de arbalete. Numărând și numărând din nou mica lui colecție de ascuțitori și fumători, singurul său biscuit, ochii rătăcindu-și la rucsacul lui Fid în care era ascuns cel puțin un răguțător. Bărbatul era fericit. Ai putea spune după încruntarea lui.

Îmi place Cuttle. Știu la ce să mă aștept cu el. El nu este fier de călcat, nu este fier de călcat rece. El este fier

amar. Și eu. Amar și din ce în ce mai amar. Incearcă-mă, Troatslitter.

Căpitanul Kindly își trecu o mână prin ultimele fire de păr de pe cap și se lăsă pe spate în scaunul său pliant. — Skanarow, ce pot să fac pentru tine?

— Sunt Ruthan.

'Desigur ca este. Aproape un secret, Skanarow.

— Nu asta, ei bine, o parte din asta. Chestia este că nu este ceea ce cred eu că este.

— În primele zile, nu-i așa?

— Nu cred că își folosește numele adevărat.

'Care este? Uită-te la mine. L-am câștigat pe al meu de-a lungul anilor de deliberare sârguincioasă. Acum, chiar și „Skanarow" nu este ceea ce cred majoritatea oamenilor, nu-i așa? Kanese arhaic pentru o femelă de deal, cred.

— Nu așa, cu drag. El ascunde ceva - oh, povestea lui merge, cel puțin la suprafață. Adică, cronologia lui are sens...

— Scuză-mă, el ce?

— Ei bine, când a făcut ce și unde a făcut-o. Un curs corect al evenimentelor, dar cred că asta înseamnă doar că a rezolvat-o pentru a suna plauzibil.

— Sau sună plauzibil pentru că este de fapt istoria lui.

'Eu nu cred acest lucru. Doar atât, cu drag. Cred că minte.

— Skanarow, chiar dacă este, asta nu este o crimă în armata Malazan, nu-i așa?

— Este dacă există un preț pe capul lui. Dacă, să zicem, Gheara se udă cu vise gândindu-se să-l omoare, sau Împărăteasa are o mie de spioni acolo care îl caută.

— Pentru Ruthan Gudd?

— Pentru cine este el cu adevărat.

— Și dacă sunt? Mai contează acum, Skanarow? Cu toții suntem renegați în aceste zile.

— Gheara are o memorie lungă.

— Ce a mai rămas din ei, după orașul Malaz. Cred că și-ar păstra tot veninul pentru Adjunct și pentru noi toți, ofițerii trădători importanți. Veterani eroici ca mine, ca să nu mai vorbim de Pumni, cu excepția poate Blistig. Probabil, a continuat el, te gândești pe termen lung. Voi doi vă așezați undeva, o casă cu vedere la plajele Kanese, poate, cu fum care se ridică din coș și o puiet de urmași cu barbă care se joacă cu furnicile de foc și nu numai. Pentru

cât valorează, Skanarow, cred că nu te vei confrunta cu nicio provocare să dormi liniștit noaptea.

— Încep să înțeleg cum s-a simțit locotenentul Pores când a servit sub tine, cu amabilitate. Totul alunecă, nu-i așa?

— Nu sunt sigur că știu ce vrei să spui.

— Corect, a tras ea. 'Gandeste-te la asta. Ruthan devine nervos. Și e din ce în ce mai rău. El aproape că și-a pieptănat barba de pe bărbie. Are vise tulburi. Vorbește în somn, în limbi pe care nu le-am mai auzit până acum.

— Cel mai curios.

— De exemplu, ai auzit vreodată de Ahkrast Korvalain?

Cu amabilitate încruntat. — Nu pot spune că am, dar sună Tiste. De exemplu, Bătrânul Warrens din Kurald Galain și Emurlahn. Construcție similară, aș paria. S-ar putea să-i spui Înaltului Mag.

Ea a oftat, și-a întors privirea. 'Dreapta. Ei bine, ar fi bine să mă întorc la echipele mele. Pierderea lui Gesler și Stormy, atât de curând după ce Masan s-a stins – și pe celălalt – ei bine, lucrurile sunt fragile în acest moment.

— Așa sunt, Skanarow. La ieșire, cereți-i pe caporalul Thews să-mi aducă colecția.

— Colecția ta?

— Piepteni, Skanarow, piepteni.

Sergentul maestru Pores se ridică, ștergându-și sângele de pe nas. Paițe ciudate încă pluteau și pluteau în fața ochilor lui, dar putea vedea că vagonul său personal de magazine fusese jefuit. Cei doi boi înhămați de ea îl priveau în timp ce își roadeau bucățile. S-a întrebat, pe scurt, dacă era posibil să dreseze boi ca câini de pază, dar imaginea fiarelor dezvăluind dinți pătrați giganți și gemând într-un mod amenințător i s-a părut ca nu destul de înspăimântătoare.

În timp ce se ridica, îndepărtând murdăria și iarba de pe haine, zgomotul pașilor care se apropiau îl făcu să tresare și apoi să se îndrepte, ridicând mâinile defensiv.

Dar nu era nevoie. Nou-veniții nu păreau deosebit de amenințători. Hedge, iar în spatele lui patru dintre Bridgeburneri. 'Ce ți s-a întâmplat?' întrebă Hedge.

— Nu sunt sigur, mi-e teamă. A venit cineva cu o rechiziție pe care nu am putut să o completez.

— Sigiliu de ceară greșit la cerere?

'Ceva de genul.'

Hedge privi căruța. — Se pare că oricum s-a dus și a luat ce a vrut.

— Infracțiune capitală, spuse unul dintre caporalii lui Hedge, clătinând din cap și încruntându-se parcă neîncrezător. — Vă lipsește disciplină, vânătorilor de oase, domnule sergent.

Pori se uitau la Letherii slăbiți. — Știi, mă gândeam la același lucru, caporale. Aici e anarhie. Mă simt cu adevărat sub asediu, o insulă singură a rațiunii și a ordinii într-o furtună de haos rapace. Făcu un semn în spatele lui și îi spuse lui Hedge: „Dacă ești aici să ceri ceva, după cum vezi, va trebui să aștepți până când reorganizez lucrurile. În plus, propriile mele provizii nu sunt, strict vorbind, disponibile pentru restituirea oficială. Pot, totuși, să-ți ofer un înscris care să-ți ofere audiență la Intendent.

— Bun din partea dumneavoastră, spuse Hedge. — Numai că am fost deja acolo.

'Fără un mandat? Nu ai avut nicio bucurie, nu?

— Nu, amuzant. Se pare că singurele acte la care se uită sunt cele de la tine.

— Desigur, spuse Pores. — După cum vă puteți imagina, comandante, este „comandant”, nu-i așa? După cum vă puteți imagina, în toiul haosului pe care la observat cu atâta atenție caporalul dvs., a fost necesar să îmi iau asupra mea responsabilitatea de a impune o anumită măsură de control asupra proviziilor noastre în scădere.

Hedge dădea din cap, cu ochii încă ațintiți asupra căruței. — Ideea este, domnule sergent, ceea ce auzim este că cea mai mare parte a haosului se datorează faptului că toată lumea trebuie să treacă prin tine. Acum, mă întreb dacă Fist Keneb este pe deplin conștient de situație. Ca comandant, vezi tu, pot să merg direct și să vorbesc cu el, ca egali, vreau să spun. Niciunul dintre prietenii tăi să nu încerce să treacă - da, i-am marcat în acel cordon neoficial din jurul taberei HQ. Destul de organizație pe care ați creat-o, sergent principal. Mă face să mă întreb cine a ajuns să-ți rearanjeze nasul așa.

— Dacă mi-aș aminti incidentul, comandante, ți-aș spune cine... cel puțin, după ce l-am vânat și l-am răstignit pentru jaf.

— Ei bine, spuse Hedge, am prins un zvon la cincizeci de pași de aici. E proaspăt ca bălegarul din spatele boilor lor.

'Splendid.' Porii aşteptau.

— Despre acel mandat, spuse Hedge.

— Vin imediat, lasă-mă să găsesc o tabletă de ceară de rezervă...

— Nu folosești pergament? Nu, desigur că nu. Pergamentul nu se topește, nu-i așa? Ceara face. Dovezi? Ce dovezi? Deștept, sergent maestru.

Pores a găsit o tabletă și un stylus de pe micul său birou portabil, aproape de scaunul pliant răsturnat, unde probabil stătuse când pumnul ia salutat. Și-a zgâriat rapid simbolul și apoi și-a ridicat privirea cu așteptare. — Ce vrei mai exact?

'Specific? Orice decidem că avem nevoie.

'Dreapta. Excelent. Voi scrie asta chiar aici.

— Fă-l lizibil și tot.

'Natural.'

Pores îi dădu tableta, aşteptă în timp ce Hedge o miji.

În cele din urmă, ticălosul ridică privirea și zâmbi. — Se zvonește că Neffarias Bredd a fost cel care ți-a spart unul.

— Ah, el. Cine altcineva ar fi? Ce prostie din partea mea. Presupun că nu știi cum arată?

Hedge a ridicat din umeri. — Mare, am auzit. Are o sprânceană ca un raft de piatră, ochi de hamster, un nas răspândit de aici pe insula Malaz și poate zdrobi pietre cu dinții. Mai mult păr decât un sac atârnător al unui taur bhederin. Degetelor care pot sparge nasul unui sergent principal...

— Te poţi opri acolo, spuse Pores. „Am o imagine uimitor de precisă în cap acum, mulțumesc."

— Mayfly spune că totul este greșit, a adăugat Hedge. „Bredd este înalt, dar slab, spune Mayfly, iar toată fața lui este micuță, ca bobocul unei flori. Cu ochi dulci și plăcuți și buze pline...

— Și Mayfly visează la el în fiecare noapte, da. Ei bine, aceasta a fost o conversație minunată, comandante. S-a terminat afacerea noastră? După cum puteți vedea, am ceva de lucru aici.

— Așa faci, așa faci.

El și boii i-au privit plecând. Apoi a oftat. — Doamne, ei chiar sunt Bridgeburners. Se uită cu privirea la boi. — Mestecaţi-le, nefolositoare.

Skulldeath, ultimul prinț supraviețuitor al unui trib din deșert din Seven Cities și cel mai înfricoșător ucigaș corp la corp pe care l-a văzut vreodată sergent Sinter, îi împletea părul lui Ruffle. Stilul era semnificativ diferit de tot ceea ce triburile Dal Hon preferau, dar pe capul rotund și oarecum

mic al lui Ruffle, efectul a fost, în ochii lui Sinter, undeva între funcțional și terifiant.

— Lickeet la, mormăi Nep Furrow, cu sprânceana lui pătată încrețindu-se în pliuri care îi aminteau de pielea de țestoasă, — Dezgustător!

— Nu ştiu, interveni Primly. „Acele bucle vor fi tot ceea ce are nevoie de căptușeală sub cârmă. Ar trebui să o țină mult mai rece decât noi ceilalți.

— Nabit, furl! Skeendath, rap izzee, un gurl?

— Frumoasă rimă, îi spuse Shoaly, de unde stătea, picioarele întinse și cizmele tăind cărbunii încă mocniți ai vatrăi. Mâinile greatului îi erau împletite în spatele capului și avea ochii închiși.

Sinter și ceilalți o jumătate de duzină de soldați așezați în apropiere se uitau din când în când în sus pentru a verifica progresul. Printr-o rafală de semnale de mână, se pariaseră când Shoaly va observa în sfârșit că își gătește picioarele. Caporalul Rim făcea numărătoarea de zece și ajunsese deja la șaizeci.

Acum omniprezenta țeavă a lui Ruffle trăgea fum în ochii lui Skulldeath și a trebuit să-i șteargă în continuare în timp ce își lucra dopul de lemn și cârligul de os.

Ciudat, gândi Sinter, cât de inadaptați se găseau mereu unul pe altul în orice mulțime sau, în acest caz, în sălbăticie. Ca acei păianjeni de iarbă de savană care atârnau în fața lor, în sezonul de împerechere, pante lungi de degete. Surprinzându-se din nou gândindu-se la păianjeni, poate pentru a cincea oară de dimineață, se uită la forma culcată și nemișcată a sergentului Hellian, care se împiedicase în tabăra lor crezând că aparținea propriei ei echipe. Era atât de beată că Rim a împiedicat-o să se apropie prea mult de foc, ca să nu se aprindă aerul din jurul ei. Fugea de păianjeni. Ce păianjeni? Hellian nu a explicat. În schimb, ea se prăbușise.

Skulldeath o privise o vreme, mângâindu-i părul și asigurându-se că niciunul dintre membrele ei nu era prins în unghiuri ciudate, iar când în cele din urmă a adormit, acesta era ghemuit lângă ea. *Mama pe care nu a avut-o niciodată. Sau mama pe care nu a părăsit-o niciodată. Ei bine, toți acești prinți pierduți din basme nu sunt la fel de pierduți ca Skulldeath aici. Ce poveste tristă, dacă ar fi confuză, ar face, băiețelul nostru dulce.*

Sinter și-a frecat fața. Nu se simțea foarte diferită de Hellian, deși nu băuse decât o bere slabă cu o seară înainte. Mintea i se simțea lovită, învinețită în amorțeală.

Sensibilitatea ei bântuitoare dispăruse, făcând-o să se simtă pe jumătate surdă. *Cred că sunt... copleșit.*

Prin ceva. E inchis. Se apropie. Asta este?

Se întreba unde era sora ei până acum – cât de departe erau oricum Perish și Khundryl? Erau în întârziere, nu-i așa?

Sinter se gândi la audiența ei fatidică cu Adjunct. Și-a amintit de expresia feroce a lui Masan Gilani cu clipa înainte ca Adjunctul să o trimită. Nu existase nicio ezitare în răspunsul lui Tavore la ceea ce Sinter spunea ce era necesar și nici măcar o obiecție la oricare dintre sugestiile ei. Singura reacție vizibilă precedase toate acestea. *Trădare. Da, cuvântul acela a rănit-o. Este singurul lucru pe care nu-l poate face față. Singurul lucru, cred, care îi devorează curajul. Ce sa întâmplat cu tine, Tavore Paran? A fost ceva în copilăria ta, o respingere teribilă, o trădare care te-a înjunghiat în adâncul sufletului tău, al copilului nevinovat care ai fost cândva?*

Când se întâmplă? Toate acele răni care au ajuns să ne facă adulții care suntem? Un copil înfometat nu crește niciodată înalt sau puternic. Un copil neiubit nu poate găsi niciodată dragoste sau o dăruiește când este crescut. Un copil care nu râde va deveni cineva care nu poate găsi nimic în lume de care să râdă. Iar un copil rănit destul de profund va petrece o viață întreagă încercând să-și scutească acea rană - chiar dacă o strânge fără încetare. Se gândea la toate actele nepăsătoare și gesturile indiferente și nerăbdătoare pe care le văzuse printre părinții din locuri civilizate, de parcă nu ar avea timp pentru proprii lor copii. Prea ocupați, prea plini de ei înșiși și toate acestea au fost pur și simplu transmise generației următoare, iar și iar.

La Dal Honese, atât în satele din nord cât și din sud, răbdarea era darul întors copilului care era el însuși un dar. Răbdarea, toată greutatea respectului, dorința de a asculta și disponibilitatea de a preda – nu erau acestea responsabilitățile părintelui? Și cum rămâne cu o civilizație care ar putea prospera doar prin distrugerea sistematică a acelei relații prețioase? *Timp de petrecut cu copiii tăi? Nu este timp. Lucrează să-i hrănești, da, asta este responsabilitatea ta. Dar loialitatea și puterea și energia voastră ne aparțin.*

Și noi, cine suntem? Suntem jefuitorii lumii. A cui lume? A ta. Al ei - al Adjunctului, da. Și chiar și a lui Skulldeath. Bietul Skulldeath pierdut. Și Hellian, scăldat vreodată în îmbrățișarea fierbinte a alcoolului. Tu și acel

fost preot rătăcitor cu zâmbetul lui plin de frumusețe și ochii frânți. Armatele voastre, regii și reginele voastre, zeii voștri și, mai ales, copiii voștri.

Le ucidem lumea înainte ca ei să o moștenească. Îl ucidem înainte ca ei să îmbătrânească suficient pentru a ști ce este.

Ea și-a frecat din nou fața. Adjunctul era atât de singur, da. *Dar am încercat. Cred că am făcut-o, oricum. Nu ești chiar atât de singur pe cât crezi, Tavore Paran. Te-am lăsat cu atât? Când am fost plecat, când ai stat acolo în cortul tău, în tăcere - când Lostara Yil a plecat și nici măcar un ochi nu a fost asupra ta... ce ai făcut? Ce ai eliberat de lanțurile din interiorul tău?*

Dacă Bottle a privit prin ochii unuia dintre șobolanii săi, ce a văzut? Acolo în fața ta?

Orice? Ceva?

— Ce arde?

— Ești, Shoaly.

Greul nu a făcut nicio mișcare. Cizmele lui se desprindeau acum fire negre de fum. — Am terminat încă, Primly?

— Slănină crocantă, aș paria.

— Doamne, îmi place slănina.

— O să-ți miști picioarele, Shoaly? întrebă Mulvan Dreader.

— Aveţi oferte, nenorociţilor?

— Desigur, spuse Pravalak Rim.

— Cine numără zecile?

— Sunt, spuse Rim. — Am o comandă, fac tururi. Avem zece în total, numărând Skulldeath și Ruffle, deși nu sunt numărați personal, fiind ocupați și tot.

— Pariu Sinter?

— Da, spuse Sinter.

'Ce numar?'

'Șapte.'

— Rim, unde ești acum?

'Trei.'

'Cu voce tare.'

„Cinci, șase, șase-”

Shoaly își trase picioarele de pe foc și se ridică.

— Acum asta e loialitate, spuse Sinter zâmbind.

'De ain feer! De ain feer! Am nevoie de farv! Farv! Erim, de ain feer!'

— Sunt picioarele lui Shoaly, spuse Mulvan, el poate face ce vrea cu ele. Sinter câștigă potul, pentru că e atât de

drăguță, nu, Shoaly?

Bărbatul a zâmbit. 'Dreapta. Acum, Sint, îți place de mine?

— La jumătate, răspunse ea.

— O să am nevoie. Nep Furrow, cât mă va costa o vindecare rapidă?

'Ha! Iar jumatate! Iar jumatate! Ha ha!'

— Jumătate din jumătatea mea...

'Nad! Nad!

— Ori asta e, ori sergentul îți ordonă să mă vindeci și nu primești nimic.

— Bună idee, spuse Sinter, aruncând o privire spre Badan Gruk. — Ai nevoie de vindecătorul tău, Badan, ești în regulă cu asta?

— Desigur, răspunse el.

— Totul a fost o pregătire, mormăi Primly. — Miros mai mult decât slănină acum.

'Arf ad yar arf! Shably! Arf ad yar arf!'

— Fii bun cu el, Shoaly, așa că îți face o treabă bună.

— Da, sergent Sinter. Jumătate din jumătate. De acord. Unde este pisicuța?

— Toată lumea se varsă acum, spuse Rim, adunând o cârmă. — Aici, dă-o în jur.

— Înșelătorie, spuse Drawfirst. — Privește în urmă, toți am fost luați.

'Ce e nou în asta? Marinii nu joacă niciodată corect...

— Doar joacă pentru a câștiga, a încheiat Drawfirst, încruntat la vechiul zical Bridgeburner.

Sinter se ridică și plecă din tabără. Amorțit și neliniștit în același timp, în ce fel de stare trebuia să fie? După câțiva pași, și-a dat seama că avea companie și a aruncat o privire spre Badan Gruk.

— Sinter, arăți... diferit. Bolnav? Ascultă, Kisswhere...

— Nu contează pe sora mea, Badan. O cunosc cel mai bine, amintește-ți.

'Exact. Avea de gând să fugă, știam cu toții. Trebuie să fi știut și tu. Ceea ce nu înțeleg este că ea nu a încercat să ne facă să mergem cu ea.

Sinter îi aruncă o privire. — Te-ar fi convins, Badan?

'Poate.'

— Și atunci voi doi v-ați fi îngrădit pe mine, până ce am cedat.

— Ar putea fi așa, da. Ideea este că nu s-a întâmplat. Și acum ea e undeva și suntem blocați aici.

— Nu dezert, Badan.

— Totuși, nu te-ai gândit la asta? Te duci după Kisswhere?

'Nu.'

'Într-adevăr?'

— Ea a crescut acum. Ar fi trebuit să văd asta demult, nu crezi? Nu mai trebuie să am grijă de ea. Mi-aș fi dorit să-mi dau seama că în ziua în care s-a alăturat.

Se strâmbă. — Nu ești singurul, Sinter.

Ah, Badan, ce să fac cu tine? Îmi tot rupi inima. Dar mila și dragostea nu trăiesc împreună, nu-i așa?

A fost milă? Ea pur și simplu nu știa. În schimb, ea îl luă de mână în timp ce mergeau.

Vântul moale de pe chipul lui îl trezi. Îngrozit, cu limba groasă și uscat, Gesler deschise ochii. Cer albastru, gol de păsări, gol de tot. Gemu, luptându-se să-și dea seama de ultimul lucru pe care și-l amintea. Camp, da, o ceartă blestemată cu Stormy. Nenorocitul visase din nou, un pumn demonic coborând din cerul întunecat. Avusese ochii unui iepure vânat.

Au băut? Fumezi ceva? Sau doar adormi din nou, el pe o parte a cortului, Stormy pe cealaltă parte-o parte îngrijit și ordonat, cealaltă o mizerie împuțită. Se plânsese de asta? Nu-și putea aminti un lucru al naibii.

Nu conteaza. Tabăra nu se mișca dintr-un motiv oarecare – și era de asemenea ciudat de liniște, și ce făcea el afară? S-a ridicat încet. — Zei de jos, ne-au lăsat în urmă. O întindere de pământ zdrobit, movile ciudate joase în depărtare – fuseseră oare acolo noaptea trecută? Și unde erau vetrele, bermurile improvizate? Auzi un sunet de zgârietură în spatele lui și s-a răsucit – mișcarea legănându-i creierul în craniu suficient de puternică încât să-l facă să sufle.

O femeie pe care nu o văzuse niciodată înainte era ghemuită la un mic foc. Chiar în dreapta ei era Stormy, încă adormit. Armele și echipamentul lor erau stivuite chiar dincolo de el.

Gesler îl miji la străin. Îmbrăcat ca un nenorocit de sălbatic, toate incolore din piele de căprioară și piele de bhederin. Nici ea nu era tânără. Poate patruzeci, dar nu a fost niciodată ușor de spus cu cei de la câmpie, pentru că ea era cu siguranță, ca o Seti de modă veche. Trăsăturile ei erau destul de regulate; probabil că fusese arătosă odată, dar anii fuseseră grei de atunci. Când privirea lui

evaluatoare se ridică în cele din urmă către ochii ei căprui închis, el o găsi studiindu-l cu ceva asemănător cu tristețea.

— Mai bine începeți să vorbiți, spuse Gesler. A văzut un od și a arătat spre ea.

Ea a dat din cap.

Gesler se întinse, smulse dopul și bău trei guri rapide. O aromă ciudată îi ieși de pe buze și capul i se întoarse pentru o clipă. — Bătaie, ce am făcut aseară? Se uită cu privirea la femeie. — Mă înțelegi?

— Limbă de comerciant, spuse ea.

Trecu un moment până când el înțelese cuvintele ei. Accentul ei era unul pe care nu-l mai auzise până acum. — Bine, măcar asta există. Unde sunt? Cine eşti tu? Unde este armata mea blestemata?

Ea a gesticulat. *Plecat.* Și apoi a spus: „Tu ești pentru mine, cu mine. De mine?' Ea clătină din cap, vădit frustrată de cunoștințele ei limitate ale limbii. — Kalyth numele meu. Ochii ei s-au îndepărtat. — Destriantul Kalyth.

— Destriant? Acesta nu este un titlu pe care oamenii doar îl aruncă. Dacă nu-ți aparține, tu și întreaga ta nenorocită sunteți blestemați. Pentru totdeauna mai mult. Nu folosești astfel de titluri... Destriant, la ce zeu?

'Doamne nu. Niciun Dumnezeu. K'Chain Che'Malle. Acyl Nest, Matron Gunth'an Acyl. Kalyth mă, Elan...

A ridicat o mână. — Tine, ține, nu înțeleg mare lucru din asta. K'Chain Che'Malle, da. Ești un Destriant al K'Chain Che'Malle. Dar asta nu poate fi. Ai înțeles greșit-'

— Nu greşit. Îmi doresc, da. Ea se mișcă ușor și arătă spre Stormy. „El Shield Anvil”. Apoi arătă spre Gesler. — Sabie mortală.

„Nu suntem...” și Gesler se opri, privirea rătăcită spre Stormy. — Cineva i-a numit Shield Anvil, odată. Cred. Nu-mi amintesc cine a fost, totuși. De fapt, poate a fost Mortal Sword, venim la asta. Se uită la ea. — Oricine ar fi fost, totuși, nu a fost nici un K'Chain Che'Malle.

Ea a ridicat din umeri. — Există război. Conduci. El și tu. Gunth'an Acyl trimite-mă să te găsesc. Te găsesc. Ești *foc.* Gu'Rull ne vedem, umple-mi capul cu tine. Ardere. Beacons, tu și el. Orbire. Gu'Rull te ridică.

Colectarea? Gesler se ridică brusc, scoţând încă o gâfâială în timp ce capul i se clatine. — Ne-ai smuls!

— Eu nu... nu eu. Gu'Rull.'

„Cine este Gu'Rull? Unde e nenorocitul? Trebuie să-i tai gâtul și poate și pe al tău. Atunci putem încerca să găsim armata...

'Plecat. Armata ta, la multe leghe distanță. Gu'Rull zboară toată noaptea. Cu tine. Toată noaptea. Trebuie să conduci armata K'Chain Che'Malle. Opt Furii, vin acum. Închide. Există război.

Gesler s-a apropiat și l-a lovit cu piciorul pe Stormy.

Omul mare a mormăit, apoi s-a strâns de părțile laterale ale capului. — Du-te să te enervezi, Ges, mormăi el. — Încă nu e dimineaţă.

'Într-adevăr?' Stormy vorbise în Falari și așa a făcut Gesler.

„Bugle mă trezește de fiecare dată, știi asta. Mizerabil rahat-'

— Deschide ochii, soldat! Pe blestematele tale picioare!

Stormy izbucni cu un picior gol, forțându-l pe Gesler să se întoarcă cu un pas. Mai simțise acele lovituri. Dar Stormy stătea apoi, cu ochii deschiși și măriți, în timp ce privea în jur. — Ce mi-ai făcut, Ges? Unde este... unde este *totul* ?

— Ne-am răpit aseară, Stormy.

Ochii albaștri strălucitori ai lui Stormy se fixară pe Kalyth. 'A ei? E mai puternică decât pare...

— Pentru numele lui Fener, Stormy, a avut ajutor. Cineva pe nume Gu'Rull și, oricine ar fi, are aripi. Și este suficient de puternic încât să ne fi dus departe, toată noaptea.

Ochii lui Stormy străluciră. — Ce ţi-am spus, Gesler! Visele mele! Am văzut-'

— Ceea ce ai spus că ai văzut nu are sens. Tot nu! Ideea este că această femeie de aici se numește Destriantul K'Chain Che'Malle, iar dacă asta nu este suficient de prost, ea mă numește pe mine Sabia Mortală, iar tu nicovala scutului.

Stormy tresări, cu mâinile în sus acoperindu-i fața. Vorbea în spatele palmelor. — Unde este sabia mea? Unde sunt cizmele mele? Unde dracu este micul dejun?

— Nu m-ai auzit?

— Te-am auzit, Gesler. Visele. Erau blestematii de șobolani solzi. De fiecare dată când vedeam unul pe potecă, îmi venea fiori.

„Șobolanii nu sunt K'Chain Che'Malle. Știi, dacă ai fi avut chiar și jumătate de creier, poate ți-ai fi putut să-ți dai seama visele și poate că nu am fi fost în mizeria asta!

Stormy își lăsă mâinile în jos și își înclină capul zguduit ca să o privească pe Kalyth. — Uită-te la ea, mormăi el.

'Ce zici despre ea?'

— Imi amintește de mama mea.

Mâinile lui Gesler tremurară, închise în pumni. — Nici să nu te gândești, Stormy.

— Nu mă pot abține. Ea face-'

— Nu, ea nu. Mama ta avea părul roșu…

— Nu e rostul. În jurul ochilor ei, vezi? Ar trebui să știi, Ges, că te-ai dus și te-ai culcat cu ea de destule ori...

— A fost un accident...

'O ce?'

— Adică, de unde am știut că s-a dus să-ți seducă prietenii?

— Nu a făcut-o. Doar tu.'

'Dar ai spus-'

'Așa că am mințit! Încercam doar să te fac să te simți mai bine! Nu, la naiba, încercam să te fac să simți că nu ești nimeni important - ți-a umflat capul destul de rău așa cum este. Oricum, nu mai contează, nu-i așa? Uita. Te-am iertat, amintește-ți...

— Erai beat și tocmai am dărâmat o alee încercând să ne ucidem...

— Atunci te-am iertat. Uită, am spus.

'Aș vrea să pot! Acum du-te și spui că acesta arată ca...

— Dar ea are!

' *Știu că da! Acum doar taci naibii! Nu suntem-nu suntem-* '

'Da suntem. Știi, Ges. Nu-ți place, dar știi. Am fost eliberați. Ne-am luat un destin. Chiar aici. Chiar acum. Ea este Destriant iar tu Shield Anvil iar eu Mortal Sword...

— Drumul greşit, mârâi Gesler. „Eu sunt Sabia Mortală...”

'Bun. Mă bucur că am rezolvat asta. Acum pune-o să ne gătească ceva...

— Atunci, asta fac Destrianții? Gătește pentru noi?

„Mi-e foame și nu am mâncare!”

— Atunci întreabă-o. Politicos.'

Stormy se încruntă spre Kalyth.

— Limbă de comerciant, spuse Gesler.

În schimb, Stormy îi arătă gura și apoi îl bătu pe stomac.

Kalyth spuse: — Mănânci.

— E foame, da.

— Mâncare, spuse ea dând din cap, apoi arătă spre un ghiozdan mic de piele pe o parte.

Gesler a râs.

Apoi Kalyth se ridică. 'Ei vin.'

'Cine vine?' întrebă Gesler.

'K'Chain Che'Malle. Armată. În curând... război.

În acel moment, Gesler simți pământul tremurând sub picioare. Stormy făcu la fel și ca unul s-au întors amândoi cu fața spre nord.

Sfântul croc al lui Fener.

Capitolul douăzeci și trei

Sunt chipul pe care nu l-ai deține
Deși îți sculptezi locul
Ascuns în mulțime
Ale mele sunt caracteristicile pe care nu le-ați văzut niciodată
Pe măsură ce vă stivuiți zilele slabe
În căpuşul paiului din seara asta
Legiunea mea este neașteptat
O pădure s-a transformat în catarge
Fire de iarbă până la săbii
Și acesta este chipul pe care nu ai deține-o
Un frate cu vești proaste
Ascunzându-se în mulțime
Ale mele sunt caracteristicile pe care nu le-ați văzut niciodată
Pe măsură ce vă stivuiți zilele slabe
În căpuşul paiului din seara asta
Legiunea mea este neașteptat
O pădure s-a transformat în catarge
Fire de iarbă până la săbii
Și acesta este chipul pe care nu l-ai deține
Un frate cu vești proaste
Ascunzându-se în mulțime

Vestitor, Fisher

Avusese un unchi, un prinț sus pe trepte, dar, din păcate, o scară greșită. A încercat o lovitură de stat, doar pentru a descoperi că toți agenții lui erau agenți ai altcuiva. Oare această îngâmfare a dus la moartea lui? Care alegere a făcut totul inevitabil? Regina Abrastal se gândise de multe ori la soarta bărbatului. Lucrul curios era că, de fapt, scăpase din oraș, până la granița de est, de fapt. Dar în dimineața ultimei sale călătorii, un fermier se trezise cu reumatism paralizant în picioare. Omul acesta avea cincizeci și șapte de ani și, timp de treizeci și ceva de ani, în fiecare lună, prin veri și toamne, ducea recolta din parcela propriei sale familii până în satul aflat la o legă și

jumătate depărtare. Și făcuse asta trăgând un cărucior cu două roți.

Trebuie să se fi trezit în acea dimineață în miasma tulbure a propriei sale mortalități. Se uzează, se uzează. Și studiind cețurile care înconjoară dealurile joase și poienile care margineau câmpurile, trebuie să fi ținut o tăcere în mâini și în inimă. Trecem mai departe. Tot ceea ce a fost fără efort devine un calvar, totuși mintea rămâne lucidă, prinsă în interiorul unui corp care se defectează. Deși dimineața promitea o zi frumoasă, întunericul rece al nopții rămânea strâns în el.

Avea trei fii, dar toți erau în taxă și nu se luptau undeva. Zvonuri despre unele revolte; bătrânul știa puțin despre asta și și mai puțin îi păsa. Cu excepția faptului că fiii lui nu erau cu el. Cu mişcări înţepenite de durere, agăţase catârul de o căruţă slăbită. Ar fi putut la fel de ușor să aleagă căruța, dar singurul catâr pe care-l deținea, care nu era prea bătrân sau șchiop, era un exemplar ciudat de lung, prea lung pentru jugul și spatele căruței.

Eforturile de pregătire, care se încheiau cu încărcarea patului plat, duraseră cea mai mare parte a dimineții, chiar și cu ajutorul soției pe jumătate oarbă. Iar când a pornit pe drum, dărâmând fiara de-a lungul, cețurile arseseră și soarele era înalt și puternic. Pista pietroasă care ducea la drumul secțiunii era mai potrivită pentru o căruță decât pentru căruță, așa că mersul a fost lent și, ajungând pe pista de secțiune și apropiindu-se de drumul mare, avea soarele în ochi.

În această zi, într-o grămadă de pietre la colțul unui câmp chiar lângă drumul mare, izbucnea un război civil într-un stup sălbatic. Și cu doar câteva clipe înainte de sosirea fermierului, stupul a roi.

Bătrânul, pe jumătate adormit, ascultase apropierea rapidă a unui călăreț, dar era loc pe drum - până la urmă fusese construit pentru mutarea armatelor către și de la graniță - și deci nu era deosebit de îngrijorat pe măsură ce acele copite care bateau se apropiau din ce în ce mai mult. Da, călărețul venea repede. Probabil că vreun mesager de garnizoană aducea vești proaste și toate aceste știri erau proaste, în ceea ce îl privea pe fermier. Avusese un moment de îngrijorare pentru fiii săi, apoi roiul s-a ridicat de pe marginea drumului și s-a învârtit într-un nor frenetic pentru a-și înghiți catârul.

Creatura a intrat în panică, năvălind înainte cu un behăit. Atâta era puterea ei, născută din groază, încât

bătrânul a fost aruncat pe spate peste spătarul jos al scaunului, pierzând strânsoarea pe urme. Căruța a sărit sub el și apoi s-a întors într-o parte, vărsându-l din el. A lovit drumul într-un nor de praf și albinele înnebunite.

Călărețul, pe al treilea cal de când a fugit din oraș, a ajuns în acest moment precis. Îndemânarea și instinctul l-au condus în jurul catârului și al căruței, dar apariția bruscă a fermierului, direct în calea calului, s-a produs atât de repede, atât de neașteptat, încât nici el, nici calul lui nu au avut timp să reacționeze. Picioarele anterioare l-au tăiat pe fermier, rupând o claviculă și lovind capul bărbatului cu un impact uluitor. Calul s-a împiedicat, s-a trântit la piept, iar călărețul său a fost aruncat înainte.

Unchiul ei își scosese cârma la un moment dat în acea zi – până la urmă căldura era aprigă – și, deși era discutabil dacă asta avea vreo diferență, Abrastal a bănuit – sau, poate, a ales să creadă – că, dacă l-ar fi purtat, ar fi putut supraviețui căderii. Așa cum era, gâtul i-a fost curățat.

Studiase acele evenimente cu o obsesie aproape fanatică. Agenții ei călătoriseră în acea regiune îndepărtată a regatului. Interviuri cu fii și rude și, într-adevăr, bătrânul fermier însuși - care supraviețuise în mod miraculos, deși acum predispus la căderea bolii - toate căutând să cartografiaze, cu precizie, succesiunea evenimentelor.

Într-adevăr, ei nu-i păsa în niciun caz de soarta unchiului ei. Bărbatul fusese un prost. Nu, ceea ce o fascina și o bântuia într-adevăr era faptul că o asemenea convergență de evenimente întâmplătoare ar putea conspira atât de perfect pentru a lua viața unui bărbat. Din acest exemplu, Abrastal a înțeles rapid că astfel de modele existau peste tot și puteau fi asamblate pentru aproape orice moarte accidentală.

Oamenii vorbeau despre ghinion. Nenorocire. Vorbeau despre spirite nestăpânite și despre zei răzbunători. Și unii au vorbit despre cel mai teribil adevăr dintre toate - că lumea și toată viața din ea nu erau altceva decât o înlănțuire oarbă de întâmplări aleatorii. Cauza și efectul nu au făcut altceva decât să cartografiaze absurditatea lucrurilor, în fața cărora până și zeii erau neputincioși.

Unele adevăruri ar putea bântui, mai reci, mai cruzi decât orice fantomă. Unele adevăruri au fost modelate de o gură deschisă de groază.

Când s-a împiedicat din cortul ei, cu gardieni și ajutoare roiind în jurul ei, nu mai fusese timp pentru gânduri, nici pentru gânduri despre obsesiile din trecut. Nu

fusese nimic în afară de momentul în sine, roșu ca sângele în ochi, tare ca un urlet prins în interiorul unui craniu.

Fiica ei o găsise. Felash, rătăcit undeva într-o furtună sălbatică pe mare, se târguise cu un zeu și, în timp ce ecourile strigătelor marinarilor înecați sunau slab și scobiți sub vânturile țipete, zeul deschisese o cale. Vechi, îngrozitor, brutal ca un viol. În lacrimile care înotau dinaintea ochilor lui Abrastal, chipul celei de-a paisprezecea fiice a ei și-a găsit formă, parcă s-ar ridica din adâncimi insondabile; iar Abrastal gustase marea sărată pe limba ei, simţise frigul amorţitor al foamei ei nemuritoare.

Mamă. Amintește-ți povestea unchiului tău. Căruța se târăște, capul catârului dă din cap. Tunete în depărtare. Amintește-ți povestea așa cum mi-ai spus-o, așa cum o trăiești în fiecare zi. Mamă, drumul cel mare este pustiul. Și aud roiul - îl aud!

Zeii bătrâni erau oracole reticente și beligeretoare. În strânsoarea unei astfel de puteri, niciun muritor nu putea vorbi în libertate. Claritatea a fost sfidată, precizia negata. Numai cuvinte și imagini întortocheate puteau să apară. Doar direcția greșită a fost adevărată.

Dar Felash a fost deșteaptă, cea mai deșteaptă dintre toate fiicele ei iubite. Și așa a înțeles Abrastal. Ea a înțeles avertismentul.

Momentul a dispărut, dar durerea acelui atac a rămas. Plângând lacrimi înnorate de sânge, ea s-a zbătut și s-a împins printre personalul și gărzile de corp panicate, s-a împiedicat afară, goală deasupra șoldurilor, cu părul înflăcărat mârâit și înfundat de sudoare. Pe pielea ei sarea deja ramuri și puțea la fel ca un cadavru tras de pe fundul mării.

Brațele întinse pentru a ține pe toți la distanță, ea stătea în picioare, gâfâind, cu capul în jos, luptându-se să-și recapete respirația. Și, în cele din urmă, a reușit să vorbească.

— Spax. Adu-mi Spax. *Acum* .'

Războinicii Gilk s-au adunat în grupurile lor de rude, verificând armele și echipamentul. Șeful de război Spax stătea cu privirea, scărpinându-și barba, berea acidă din butoi în noaptea dinainte învârtindu-se amenințător în burtă. Sau poate că era ciocolata de capră, sau cărămida aceea de ciocolată amară de mărimea unui pumn – ceva pe care nu văzuse și nu gustase niciodată înainte de a ajunge

la Bolkando, dar dacă zeii buni s-au dus, cu siguranță era ciocolată.

L-a văzut pe alergătorul lui Firehair cu mult înainte ca bărbatul să sosească. Unul dintre acei șoareci slăbiți de curte, toți cu fața roșie din cauza efortului, cu buza tremurândă vizibilă de la zece pași distanță. Cercetașii lui îl informaseră că se aflau poate la o zi distanță de Vânătorii de oase – își făcuseră timp, aproape sărăcindu-i pe comercianții lui Saphinand în acest proces și, cu toată bravada lui, Spax a fost forțat să admită că atât Khundryl Burn Tears, cât și cei Peri au fost duri ca limba unui mâncător de cactusi. Aproape la fel de dur ca și propriul său Barghast. Opinia comună spunea că armatele cu trenuri erau fiare lente chiar și pe terenul cel mai plan, dar în mod clar nici Gall of the Burned Tears și nici Krughava of the Perish nu au dat nicio atenție părerii comune.

Aruncându-și încă o dată o privire la proprii războinici înainte de sosirea alergătorului, a văzut că aceștia manifestau oboseală. Nu suficient pentru a-l îngrijora, desigur. Încă o zi, la urma urmei, și apoi Abrastal ar putea avea o discuție cu malazanii și toți s-ar putea întoarce și s-ar putea întoarce acasă într-un ritm mult mai rezonabil.

— Șef de război!

— Ce a încântat-o acum? întrebă Spax, mereu încântat să-i momeze pe acești bărbați, dar de data aceasta tânărul nu a reacționat la familiaritatea excesivă cu expresia obișnuită de șoc. De fapt, a continuat de parcă nu l-ar fi auzit pe Spax.

— Regina îți cere prezența. O dată.'

În mod normal, chiar și această comandă ar fi stârnit un comentariu sarcastic sau două, dar Spax a înregistrat în cele din urmă teama alergătorului. — Apoi, continuă, răspunse el mârâind.

Îmbrăcată acum în armură, Regina Abrastal nu avea chef de glume și îi spusese deja destule Șefului de Război Gilk pentru a-l ține tăcut în timp ce el se îndrepta lângă ea către tabăra Perish. Lumina dimineții zgâia detaliile pe peisajul brăzdat al munților dinspre vest. Praf atârna peste șinele crude care duceau spre și dinspre granița Saphinand și deja șiruri de vagoane și trăsuri curgeau din cele trei tabere, paturi goale, fără cufere cu monede, gărzi comerciale și prostituate. Ei aveau să se întoarcă aici și să aștepte, știa ea, revenirea Legiunii Evertine.

Ar putea avea o lungă așteptare.

Ea îi spusese lui Spax despre trimitere, înregistrase cu o mică surpriză încruntarea lui. Barghast știa destule încât să nu aibă nicio îndoială cu privire la astfel de lucruri. El chiar comentase că proprii vrăjitori și vrăjitori se plânseseră de slăbiciune și orbire – ca și cum zeii Barghast ar fi fost alungați sau nu ar fi avut puterea de a se manifesta în Pământurile pustii.

În timp ce caii erau pregătiți, el vorbise despre credința în convergență, iar ea fusese impresionată să descopere că în spatele vopselei sale albe de craniu și armurii cu carapace de broaște țestoasă, acest barbar cunoștea lumea dincolo de propriul său trib și propriul său popor. . Totuși, noțiunea de putere care atrage puterea nu părea să se apropie de sentimentul ei despre ceea ce urma.

— Spui că astfel de forțe sunt sortite să se întâlnească, Spax. Dar... nu este același lucru. '

— Cum vrei să spui, Alteţă?

„Este șansa arma sorții? S-ar putea spune așa, îmi imaginez, dar ceea ce se apropie în fața noastră, Spax, este ceva mai crud. Aleatoriu, imprevizibil. Prost, de fapt. Este blestemul de a fi în locul nepotrivit la momentul nepotrivit.

A mestecat asta pentru o clipă, apoi a spus: „Vrei să cauți să-i îndepărtezi? Firehair, acest Krughava este înrădăcinat ca un munte. Calea ei este râul coroanei sale care se topește. Cred că vei eșua.

— Știu, Spax. Și asta mă obligă să iau o decizie îngrozitoare, nu-i așa?

Dar el nu voia să vadă așa, și nu a văzut-ea era sigură de asta, deși el nu spusese nimic, iar acum caii au fost aduși în față și s-au urcat și au dat fiarele într-un galop rapid, apoi , odată dincolo de pichetele Evertine, în galop. Un astfel de ritm nu a invitat la conversație dincolo de câteva cuvinte concise în cel mai bun caz. Nici deranjat.

Pichetele pieritoare le marcau și stindardul care se ridica din priza de pe șaua lui Abrastal. Au degajat rapid și eficient calea direct către centrul taberei. În timp ce se îndreptau pe bulevardul principal dintre corturile ofițerilor, Abrastal și Spax s-au trezit subiectul unui interes din ce în ce mai mare, pe măsură ce soldații formau rânduri de fiecare parte pentru a-i vedea trecând. Anumite momente, pline și aglomerate, ar putea răspândi o febră înfiorătoare.

La scurt timp mai târziu, s-au oprit la sediul Grey Helms. Sabia Mortală Krughava și Shield Anvil Tanakalian îi așteptau, îmbrăcați în armură completă, așa cum era obiceiul lor.

Abrastal a fost prima care a alunecat de pe calul ei plin de vânt. Gilk a urmat o clipă mai târziu.

Krughava se înclină cu capul înclinat. „Regina, ești binevenită printre cei pieriți...”

— Uită de rahat formal, intervin Abrastal. — Cortul tău de comandă, dacă vrei.

O licărire de ceva în ochii duri ai femeii, apoi făcu un semn către cortul din spatele ei.

Spax spuse: „Poate vrea să-l cheme pe Gall”.

— Deja gata, răspunse Tanakalian cu un zâmbet pe jumătate care nu aparținea acestui moment. — Nu ar trebui să dureze mult.

Abrastal se încruntă la Shield Anvil, apoi trecu pe lângă el și Mortal Sword, urmat cu un pas în spate de Spax. Câteva clipe mai târziu, cei patru se aflau în camera principală a cortului. Krughava și-a îndepărtat consilierii și apoi a trimis paznicii în perimetrul exterior al cortului.

Străgându-și mănușile, Sabia Mortală l-a înfruntat pe Abrastal. — Înălțime, agenda vă aparține. Îl vei aștepta pe liderul războiului Gall înainte de a începe?

'Nu. Este un om inteligent. El o va rezolva. Mortal Sword, ne aflăm într-o furtună care poate fi văzută doar din exterior. Noi înșine nu simțim încă nimic, pentru că suntem aproape de inima lui. Ea aruncă o privire către Shield Anvil, apoi înapoi la Krughava. — Preoții și preotesele dumneavoastră sunt în dificultate, negi?

— Nu, a răspuns Krughava.

'Bun. Aliații tăi sunt doar la o zi distanță...

— O jumătate de zi dacă este necesar, spuse Krughava.

'Cum spui.' Abrastal ezită.

În acel moment sosi Warleader Gall, trecând prin perdelele ușii. Respira greu, cu fața lată plină de sudoare.

— Intenționați să ne părăsiți în ziua de azi, spuse Tanakalian, uitându-se la Regine.

Abrastal se încruntă. — N-am spus așa ceva, Shield Anvil.

— Iartă-mi fratele, spuse Krughava. — El este precipitat. Alteță, despre ce ne-ați avertiza?

— Voi folosi termenul pe care mi l-a dat Spax – unul pe care îl vei înțelege imediat, sau așa sunt făcut să cred. Cuvântul este *convergență* .

Ceva s-a aprins în ochii lui Krughava, iar Abrastal aproape că o văzu pe femeie îndreptându-se, umflându-se de parcă ar fi vrut să întâlnească acest moment. 'Așa să fie-'

'Un moment!' spuse Tanakalian, făcând ochii mari. — Înălțime, acesta nu este locul, mai degrabă, trebuie să vă înșelați. Acel timp încă urmează să sosească - este departe, de fapt. Nu văd cum...

— Va fi de ajuns, o întrerupse Krughava, cu fața întunecată. — Dacă, domnule, nu puteți vorbi clar despre cunoștințele pe care le dețineți singur. Vă așteptăm.

— Nu înțelegi...

'Corect.'

Bărbatul părea pe jumătate panicat. Neliniștea lui Abrastal cu privire la Tanakalian - pe care ea o descoperise pentru prima dată în afara cortului - sa adâncit acum. Ce s-a ascuns în interiorul acestui tânăr soldat-preot? Părea cumva zdrobit.

Shield Anvil trase aer în piept, apoi spuse: „Viziunea mea nu este mai clară decât a oricui altcineva, nu aici în acest loc. Dar tot ceea ce simt despre viitoarea convergență îmi spune că nu ne așteaptă în Wastelands.

Krughava părea să fie plin de furie – prima dată când Abrastal văzuse așa ceva în Sabia Mortală. — Frate Tanakalian, tu nu ești arbitrul destinului, indiferent de amploarea ambiției tale. În această zi, și în problema care ne este în fața, ați face cel mai bine să fiți martori. Suntem fără Destriant – nu putem să nu fim orbi față de viitorul nostru. S-a confruntat cu Abrastal. — Grey Helms vor lovi pentru Bonehunters. Le vom găsi astăzi. S-ar putea să aibă nevoie de ajutorul nostru. S-ar putea să avem nevoie de ale lor. La urma urmei, a sta în inima unei furtuni înseamnă, după cum spui, să fii orb la toate pericolele, dar ferit de niciunul.

Gall a vorbit pentru prima dată. — Khundryl va călăre ca vârful suliței, Sabia Mortală. Vom trimite Swifts înainte și, așadar, fiți primii care îi observă pe aliații noștri. Dacă vor avea nevoie urgentă, vorbele vor reveni.

— E bine și îți mulțumesc, lider de război, spuse Krughava. — Înălțime, mulțumesc pentru avertisment...

— Venim cu tine.

Spax se întoarse, chipul lui exprimând șoc.

Dar Sabia Mortală dădu din cap. — Gloria care este în tine, Înălțime, respinge orice deghizare. Totuși, vă sugerez cu umilință să vă răzgândiți, să luați în considerare obiecțiile pe care comandantul dvs. Gilk este atât de dornic să le spună. Până la urmă, acesta nu este destinul tău. Aparține vânătorilor de oase și Khundryl și Perish Grey Helms.

— Gilk, răspunse Abrastal, sunt sub comanda mea. Cred că l-ai înțeles greșit pe Warchief Spax. Este surprins, da, dar atâta timp cât el și lui Barghast se culcă în moneda mea, ei sunt ai mei să conduc.

— Așa este, spuse Spax. — Mortal Sword, într-adevăr m-ai înțeles greșit. Gilk sunt fără teamă. Suntem pumnul lui White Face Barghast...

— Și dacă pumnul ăla se împinge într-un cuib de viespi? întrebă Tanakalian.

Abrastal a început.

Spax și-a dezvăluit dinții. — Nu suntem copii care mor la înțepătură, Shield Anvil. Dacă ar trebui să trezim un astfel de cuib, uită-te la al tău.

'Este gresit-'

'Suficient!' se răsti Krughava. — Shield Anvil, pregătește-te să-i îmbrățișezi pe toți cei care ar putea veni să cadă în această zi. Aceasta este sarcina ta, responsabilitatea ta. Dacă prețuiești atât de mult strălucirea politicii, atunci ar fi trebuit să stai pe țărmurile regatului Perish. Noi cei care suntem aici am refuzat acele jocuri. Ne-am părăsit casele, locul nostru de naștere. Ne-am părăsit familiile și pe cei dragi. Am lăsat intriga și înșelăciunea și dansurile de curte ale morții. Vă veți închipui acum să abordați acel vin amar? Du-te, domnule, valorifică-ți puterile.

Față palid, Tanakalian se înclină în fața lui Abrastal, Spax și Gall, apoi plecă.

— Înălţime, spuse Krughava, rişti prea mult.

„Stiu”, a răspuns ea.

'Si totusi?'

Ea a dat din cap. 'Si totusi.'

La naiba femei! Toate sunt femei!

Își frâu montura pe vârful unui deal jos, cu ochii cercetând sudul. Era praf la orizont? Eventual. Kisswhere s-a arcuit pentru a ușura durerea din partea inferioară a spatelui. Coapsele îi ardeau, parcă înmuiate în acid. Era fără apă, iar calul de sub ea era pe jumătate mort.

Adjunct al naibii. Lostara Yil. Cățeaua aceea de soră - nu e corect! Fusese indecisa, dar nu mai. Oh, i-ar găsi pe proștii, pe pomposul Perish și pe Khundryl care ar plânge la o oală spartă. I-ar înmâna toate cererile inutile de ajutor lui Krughava – o altă femeie blestemata Hood – și apoi ar fi terminat cu asta. *Nu mă întorc. Am dezertat, nu? Merg chiar prin ele. Saphinand. Mă pot pierde acolo, este*

înconjurat de munți. Nu-mi pasă cât de mizerabil este, o să fie.

La ce altceva se așteptau de la ea? Câteva reveniri eroice în fruntea a două armate? Călărit spre salvare, smulgându-i pe toți de la porțile Hood? Genul ăsta de gunoi îi aparținea lui Sinter, sau chiar lui Masan Gilani, care călărea să-și găsească un aliat care poate nici măcar să nu existe - da, lasă legenda acelei curve din nord, avea toate trăsăturile necesare, până la urmă.

Kisswhere a fost sculptat din chestii mai moi. Nu bronz. Mai mult ca ceară. Și lumea se încălzea. O salutaseră în drum. Hotărâseră să-și pună toată încrederea și încrederea în ea. *Și le voi găsi. Acesta este un nor de praf. O pot vedea acum. Pot să ajung la ei, să spun orice am nevoie să spun. Adjunctul spune, O, Sabie Mortală, că trădarea nu se potrivește celor să piară. Nici Khundryl. Vino la ea, o întreabă.*

Adjunctul spune că sabia este pentru purtare și mânuire, nu pentru a se așeza. Este o armă, nu este curaj, oricât de drept te ține. Adjunctul spune că există un trădător printre voi și, prin cuvintele acelui trădător, îi condamni pe Bonehunters. Adjunctul spune că sângele e pe mâinile tale, vacă rece.

Găsește orice mijloc, spusese Sinter. Folosește tot ce trebuie să folosești. Să-i faci de rușine, să-i rahat, să-i scuipe. Sau întoarce-te viclean și aprinde focurile până le ard cizmele. Orbește-i reflectând soarele arzător al propriilor lor ego-uri. Implorați, implorați, lăsați-vă în genunchi și sugeți-le. *Folosește-ți înțelepciunile, Kisswhere, e ceea ce faci cel mai bine.*

Doamne, i-a urât pe toți. Acea privire înțelegătoare din ochii lor, acea acceptare a tot ceea ce nu era bun în ea. Da, știau că nu se va întoarce. Și nu le-a păsat. Ea a fost consumabilă, biciuită ca o săgeată și odată ce a lovit, de ce, a fost cheltuită, un lucru spulberat întins pe pământ.

Deci, ea ar fi o săgeată ruptă. Amenda. De ce nu? Nu se așteptau la nimic mai mult, nu-i așa?

Kisswhere și-a pus calul în mișcare. A răspuns fără tragere de inimă. — Nu mult mai departe, spuse ea în timp ce o transforma într-un galop liber. — Îi vezi pe călăreții ăia? Khundryl. Aproape acolo.' *Nu trebuie să-i conving de nimic - sunt deja pe drum. Trebuie doar să adaug câțiva pinteni la cizmele lor. Cine știe, poate că pentru asta merge Krughava. Are aspectul ăsta despre ea, cred.*

Iată, dragă, aduc țepi și bici...

Călăreții lui Vedith Swift care se îndreptau spre soldatul singuratic erau comandați de Rafala, care îl privea ascuțit pe străin. Un Malazan, desigur, putea vedea. Pe un cal obosit. Ea a gustat entuziasmul, dovada că ceva se întâmpla, încă o strângere a fălcilor istoriei și nicio luptă nu putea scăpa de cineva. Gall îi trimisese înainte, călărind din greu. Găsiți vânătorii de oase. Intră în coloana lor și vorbește cu Adjunct. Spune-i să aștepte, sau chiar să-și orienteze marșul spre sud.

Zeii teribili se adunau – ea îl vedea în clădirea norilor înalți de la sud-vest, prăbușindu-se de pe munți. Armatele trebuie să se unească și să stea ca una, cu fața în jos pe acești zei. Un asemenea moment îi aștepta! Adjunct Tavore, comandantul Bonehunters; Gall, conducătorul de război al Lacrimilor Ars de Khundryl; Krughava, Sabia Mortală a Lupilor; și Abrastal, regina din Bolkando și comandantul Legiunii Evertine. *Oh, și Gilk, de asemenea. Acei Barghast știu să se rostogolească în blănuri, nu-i așa. Nu mă voi înfiora cu ele pe un flanc, asta e sigur.*

Ce i-a căutat în Wastelands? Un trib jalnic, fără îndoială, nu prea ar putea supraviețui aici. Nici un regat sau imperiu secret, asta era evident. La urma urmei, pământul era mort. Ei bine, ei ar zdrobi pe oricine ar fi proștii și apoi ar merge mai departe, căutând orice soartă știa că Adjunctul îi aștepta pe toți în îndepărtatul Kolanse. Rafala spera doar că va avea ocazia să-și însângereze lama.

Soldatul Malazan își încetini calul epuizat, de parcă mulțumit să lase caii Khundryl să facă cea mai mare parte a muncii. Destul de bine. Dal Honese nu părea foarte confortabil pe acea şa. Timp de decenii, malazanii fuseseră inteligenți în a-și construi armatele. Ei au folosit triburile de cai pentru a-și crea cavaleria, locuitorii munților pentru cercetașii și luptatorii lor și fermierii pentru infanterie. Oameni de oraș pentru sapatori și oameni de coastă pentru marinari și marinari. Dar lucrurile deveniseră de atunci confuze. Dal Honese nu avea locul pe cai.

Nu conteaza. Îmi amintesc de Wickan. Atunci abia am avut o lună de sângerare, dar i-am văzut. Ne-au umilit pe toți.

Și acum este rândul lui Khundryl să facă același lucru.

Ea făcu semn să încetinească călăreții din spatele ei și a continuat înainte să țină frânul înaintea lui Malazan. "Eu sunt Rafala..."

— Fericită pentru tine, a întrerupt femeia. — Du-mă doar la Gall și Krughava – și schimbă-mă la un cal mai proaspăt, acesta este gata.

— Câte zile distanță? întrebă Rafala în timp ce unul dintre caporalii ei se ocupa de schimbarea monturii.

Malazanul s-a lăsat jos de pe cal cu oarecare dificultate. 'OMS? Oh, nu departe, ar trebui să mă gândesc. M-am rătăcit în prima noapte - am crezut că pot vedea munții din dreapta mea. S-a dovedit că erau nori. Călăresc spre sud și vest de două zile. E gata prostul ăla?

Rafala se încruntă. — Îți dă cel mai bun cal de luptă al lui, soldat.

— Ei bine, nu plătesc. Trecându-se, femeia se urcă în şa. — Doamne, n-ai putea să faci cu niște căptușeală decentă? Stau pe oase aici.

— Nu-i vina mea, spuse târâtor Rafala, dacă îți lași mușchii să devină prea moale. Să călărim atunci, soldat. *Și vezi dacă poți să ții pasul cu mine.* Swift-ului ei i-a spus: „Continuă mai departe. Îi voi oferi escorta și apoi mă întorc la tine.

Și apoi au plecat. Swift-ul a reluat să călărească spre nord; Rafala și Malazanul au lovit spre sud și, ținându-se la o distanță tot mai mare în spatele lor, caporalul singuratic îl urmă pe calul uzat.

Ei bine , s-a gândit Kisswhere în timp ce ea și Rafala se apropiau de avangarda, *asta o va ușura.* O pădure de bannere marca prezența unei ciocniri – o veche glumă a comandanților din Insula Malaz. Ea putea să spună ceea ce trebuia să spună o dată și apoi să termine cu asta.

Era evident pentru ea că dezastrul îi aștepta pe toți. *Prea multe femei ținând tigaie aici.* Întotdeauna a preferat bărbații decât femeile. Ca prieteni, ca iubiți, ca ofițeri. Bărbaților le plăcea să păstreze lucrurile simple. Nimic din această suprasensibilitate absurdă, reacționând la fiecare expresie, privire sau gest blestemat. Nimic din toate astea înăbușite din cauza unui comentariu neglijent. Și, cel mai important, niciuna dintre acele înjunghiuri vicioase și cupe cu otravă nu sunt oferite atât de zâmbitor. Nu, învățase de mult toate lecțiile urâte ale propriului ei gen; văzuse destui ochi târându-se în sus și în jos pe corp și judecând hainele pe care le purta, tunsoarea părului ei, bărbatul de lângă ea. Văzuse femei cioplind pe alții când acelea nu se uitau, cu ochi ca lame- *snip slice snip.*

Și nu era adevărat – dincolo de orice provocare – că femeile care preferau compania bărbaților erau cele mai urâte femei dintre toate?

Prea mulți comandanți cu țâțe în această mulțime. *Uită-te la Gall, el este asediat în spatele lacrimilor acelea tatuate. Și acel Barghast, nu e de mirare că își ascunde fața în spatele vopselei.*

— Te poți întoarce acum, Rafala, spuse Kisswhere. — Nu mă voi pierde.

— Am nevoie de calul tău, Malazan.

— Deci trebuie să merg de acum înainte?

Tânărul Khundryl părea surprins. — Mergi unde?

Kisswhere se încruntă.

Au călărit prin șirul împrăștiat de fugiți și s-au așezat în fața avangardei – comandanții călare nu făceau nicio concesie la sosirea lor, continuând cu un trap constant, forțându-i pe Rafala și Kisswhere să se rotească și să cadă în pas lângă ei. Acea atitudine l-a enervat pe Kisswhere - când a fost ultima dată când se văzuseră?

Rafala a vorbit: — Liderul războiului Gall, îți aduc un mesager Malazan. Și apoi i-a spus lui Kisswhere: „Mă voi duce să-ți găsesc un alt cal”.

'Bun. Nu întârzia prea mult.

Cu o privire netedă, Rafala și-a tras montura și s-a îndreptat spre coloanele de sus.

O femeie cu părul roșu pe care Kisswhere nu o mai văzuse până atunci a fost prima care i s-a adresat, în limba comerciantului. — Malazan, unde sunt rudele tale?

— Rudele mele?

— Colegii tăi soldați.

— Nu departe, cred. Ar trebui să ajungi la ei astăzi, mai ales în acest ritm.

— Marine, spuse Krughava, ce cuvânt ne aduci?

Kisswhere aruncă o privire în jur, observând diferiții ofițeri de stat major strânși în jurul comandanților. — Putem deveni un pic mai privat aici, Mortal Sword? Tu și liderul războiului Gall, vreau să spun...

— Regina Abrastal de la Bolkando și Șeful de război Spax de la Gilk White Faces și-au aliat forțele cu ale noastre, domnule. Acestea fiind spuse, voi trimite personalul nostru la mică distanță. S-a înfruntat cu Regina. — Acceptabil, Alteţă?

Chipul lui Abrastal arăta dezgust. — Da, sunt mai rele decât muștele. Merge! Voi toti!'

Douăzeci sau mai mulți călăreți s-au îndepărtat de avangarda, lăsând doar Krughava, Tanakalian, Gall, Queen și Spax.

'Mai bine?' întrebă Krughava.

Kisswhere trase adânc aer în piept. Era prea obosită pentru a fi nevoită să lucreze la asta. — Printre văzătorii care servesc Adjunctului... Sabia Mortală, nu pot spune asta altfel. Amenințarea cu trădarea a fost considerată a fi foarte reală. Am fost trimis să confirm alianța.

Sabia Mortală a devenit palidă de moarte. Kisswhere a văzut-o pe Regina străină aruncând o privire ascuțită către tânărul Shield Anvil, Tanakalian.

Ce? La naiba, ei știu mai multe despre asta decât mine. Se pare că amenințarea este reală până la urmă. Soră, ai ochi care văd ceea ce alții nu văd. Nu e de mirare că fug mereu de tine.

Warleader Gall a fost primul care a răspuns. — Cum te cheamă, soldat?

— Sărut unde. Echipa a zecea, Compania a treia, Legiunea a opta.

„Sărut unde-spiritele știu, cum voi, Malazanii, puteți face un nume o invitație nu încetează să mă încânte-Voi răspunde fricii Adjunctului așa cum trebuie Khundryl. Vom înainta înainte și vom călări cu tine cu toată grabă și, așadar, ne vom alătura vânătorilor de oase cât mai curând posibil.

„Domnule”, spuse Krughava, „nu va exista nicio trădare de la Perish. Vezi ritmul marșului nostru. Suntem informați despre pericolul iminent și așa că ne grăbim să ajungem la armata Adjunctului. Este norocul nostru suplimentar că Regina Bolkando își conduce Legiunea Evertine și Gilk și a promis că ne va oferi orice ajutor avem nevoie. Spune-mi, vânătorii de oase sunt ascunși? Ce inamic a apărut din pustii pentru a-i asalta?

Începi să întrebi asta acum? „Încă de două zile, Mortal Sword, singurul nostru inamic erau norii de muște care mușcă,” răspunse Kisswhere.

— Cu toate acestea, ai fost trimis să ne găsești, observă Krughava.

'Am fost.'

— Prin urmare, continuă Sabia Mortală, trebuie să existe o oarecare temeri de pericol – dincolo de o posibilă trădare – pentru a justifica o asemenea urgență.

Kisswhere ridică din umeri. — Mai sunt puține lucruri pe care ți-o pot spune, Mortal Sword.

— Călăreşti până aici fără să cauţi altceva decât linişte?

La întrebarea lui Gall, Kisswhere își întoarse privirea pentru o clipă. — Da, trebuie să ți se pară ciudat. Voi toți. Nu am niciun răspuns. Alianța a fost percepută ca fiind în pericol – asta este tot ce știu despre chestiune.

Nimeni nu părea mulțumit. *Pacat. Ce pot sa spun? Sora mea are un sentiment rău. Fid tot vomită și singurul mare preot din personalul lui Tavore a fost beat încă de la Letheras. Și muștele alea au primit o mușcătură răutăcioasă.*

Rafala se întoarse conducând un cal în şa, o iapă de dafin cu o privire neînţeleasă. Ea a condus fiara alături de Kisswhere. — Urcă-te peste, dacă poți.

Încruntându-se, Kisswhere și-a scăpat cizmele de etrieri și și-a tras piciorul drept. Rafala trase iapa cu un pas înainte, iar Malazanul băgă piciorul drept în etrier, se ridică, întinzând mâna spre cornul șaui din Seven Cities și apoi se trase pe călare pe fiara cu spatele lat.

Transferul a fost lin și buzele Rafalei s-au strâns, de parcă noțiunea de compliment amenința cu greață. S-a lăsat înapoi pentru a veni în spatele Kisswhere, luând frâiele calului de luptă al războinicului ei. Câteva clipe mai târziu, ea ducea acel munte departe.

Kisswhere se uită spre Gall zâmbind. — Știu exact locul, spuse el.

Barghast-ul lătră în râs.

— Călărește cu Khundryl atunci, îi spuse Krughava. — Condu-i la Bonehunters.

Zeii de mai jos - cum să ieși din asta? — Mi-e teamă că nu le-aș încetini decât, Mortal Sword. În timp ce această montură este proaspătă, eu, din păcate, nu sunt.

— Ai dormit vreodată între doi cai? întrebă Gall.

'Scuzați-mă?'

— Un hamac atârnat, Kisswhere, cu stâlpi de cort pentru a ține fiarele deoparte. Așa purtăm răniți în mișcare.

Toate aceste femei, uitându-se la ea. Știind, văzând ce nu au făcut bărbații. *Arată toți dinții tăi ascuțiți, nu-i așa? Atât de încântat să mă văd prins.* Lui Gall i-a spus: „Dacă este vorba de această nevoie, conducător de război, îți voi spune”.

„Foarte bine”, a răspuns războinicul. — Atunci, hai să mergem la Lacrimile mele Arse. Alteță, Sabie Mortală, când ne vom întâlni următoarea, va fi în cortul de comandă al Adjunctului. Până atunci, călătorește bine și fie ca zeii să fie orbiți de praful tău.

Kisswhere a pornit cu Warleader și au tăiat spre est și ușor restanțe până la locul în care masa principală a războinicilor-cai călărea în formațiuni libere. Odată îndepărtat de avangarda, Gall spuse: — Scuzele mele, soldat. Văd că ți-ai aruncat uniforma și ultimul loc în care vrei să mergi este înapoi de unde ai venit. Dar Sabia Mortală este o femeie severă. Niciunul Perish Grey Helm nu a dezertat vreodată și, dacă ar încerca vreodată, mă îndoiesc că ar reuși să trăiască mult. Ea ar fi acționat în numele Adjunctului, indiferent de consecințe. În fiecare armată imaginabilă, inclusiv Bonehunters, sunt sigur că dezertarea este o condamnare la moarte.

Nu prost până la urmă. — Mi s-a poruncit să nu dau nimic în timp ce călărez singur, Warleader, și așa că nu am purtat nimic care să poată fi interpretat ca fiind o uniformă.

'Ah văd. Atunci trebuie să-mi cer scuze a doua oară, Kisswhere.

Ea a ridicat din umeri. — Sora mea intră în acea coloană, conducător de război. Cum aș putea să nu încerc să mă întorc cât mai repede posibil?

'Desigur. Inteleg acum.'

A căzut într-o tăcere amabilă în timp ce se apropiau de Lacrimile Arse. Se întrebă dacă nu cumva fusese păcălit. Adevărat, simplu nu era neapărat același lucru cu prost, până la urmă. Ea dăduse răspunsuri rezonabile, cu doar un indiciu de afront. *Da, puțină demnitate înainte de insultă, așa cum obișnuia să spună mama, este o armă bună.*

— Sunt sigur că va fi încântată să te vadă din nou.

Kisswhere îi aruncă bărbatului o privire cercetătoare, dar nu spuse nimic.

Nori coloanei strângeau orizontul vestic în față, iar Masan Gilani simți o adiere rece împrospătându-se pe fața ei. Începuse să-și scrie calul la fiecare trei și ceva de leghe, dar animalul era totuși obosit. Ea știa că acest detaliu i-a ucis pe cei mai mulți dezertori. Trupa urmăritoare avea să conducă monturi de rezervă, în timp ce nebunul din zbor, în general, nu avea altceva decât fiara singuratică pe care o călărea.

Desigur, nimeni nu o urmărea, ceea ce, în mod ciudat, nu a făcut nimic pentru a-i alina vinovăția. Ea aparținea echipei ei, împărțind guri de același praf, blestemând aceleași muște plângătoare. Și, dacă lucrurile erau la fel de rău așa cum bănuiseră oamenii, ea voia să fie acolo, chiar lângă prietenii ei, pentru a face față la orice sosea. În

schimb, aici era ea, vânând... pentru ce? Pentru a zecea oară în această zi, întinse mâna să-și perie mâna de husa mică de piele legată de curea, confirmând că era încă acolo. Pierde-o, știa ea, și toată această misiune a fost un eșec.

Probabil că este deja, oricum. Nu găsesc ceea ce nu văd, husă sau nicio pungă.

Putea vedea ploaia în față și nu prea multe altele, cearșafuri gri-albastre care se înclinau pe vântul alunecat, perdelele măturand pământul. Mai multă mizerie de adăugat la această pisicuță debordantă. *Acest lucru este inutil. Caut fantome. Fantome adevărate? Poate. Poate nu. Poate doar fantomele care trăiesc în capul Adjunctului, acele bătrâne căluțe ale credințelor pierdute și ale promisiunilor uitate. Tavore, te aștepți la prea multe. Ai făcut-o mereu.*

Ploaia i-a scuipat în față, a roiat pământul până când i s-a părut că praful dansează ca furnicile înnebunite. În câteva momente, toată vizibilitatea dincolo de câteva zeci de pași a dispărut. Acum era mai orbită de ceea ce căuta decât oricând.

Lumea batjocorită.

Fără sens. Mă întorc-

În fața ei stăteau cinci siluete, cenușii ca ploaia, plictisitoare ca praful noroios, bruște ca un vis. Blestemând, ea s-a oprit, s-a luptat cu calul ei panicat. Pietrișul s-a prăbușit. Fiara pufni, copitele bătând în pâraiele și bălțile.

„Suntem cei pe care îi cauți”.

Nu putea să spună de la care venea vocea. Ea apucă punga care conținea murdăria clocotită, cadou Atri-Ceda Aranict, și gâfâi la căldura lui bruscă.

Erau cadavre unul și toți. T'lan Imass. Locuit, rupt, membre lipsă, arme atârnând de mâinile aparent lipsite de sens din os învelite în piele înnegrită. Părul lung, blond murdar și roșu ruginiu, era tencuit în jurul fețelor lor uscate, unde apa de ploaie curgea ca lacrimile eterne.

Respirând greu, Masan Gilani le-a studiat o vreme, apoi a spus: „Doar cinci dintre voi? Nu alții?

„Noi suntem cei care rămânem”.

Credea că cel care vorbea era cel care stătea cel mai aproape de ea, dar nu putea fi sigură. Ploaia era un vuiet în jurul lor, vântul gemuind ca prins într-o peșteră enormă. — Ar trebui să fie... mai multe, insistă ea. "A fost o viziune..."

— Noi suntem cei pe care îi cauți.

— Atunci eşti chemat?

'Noi suntem.' Iar liderul T'lan Imass arătă spre geanta de la șold. — Thenik este incomplet.

— Care dintre voi este Thenik?

Creatura din dreapta afară a făcut un pas înainte. Fiecare os părea spart, lipseau așchii și așchii. O rețea nebună de crăpături și-a spart fața sub o cârmă făcută din craniul unei fiare necunoscute.

Bâjbâind cu cravatele, Masan a reușit în cele din urmă să scoată punga. Ea a aruncat-o peste. Thenik nu făcu nicio mișcare să-l prindă. Punga a aterizat la picioarele ei, s-a scufundat într-o băltoacă.

„Thenik vă mulțumește”, a spus vorbitorul. „Eu sunt Urugal cel țesut. Alături de mine sunt Thenik the Shattered, Beroke Soft Voice, Kahlb the Silent Hunter și Halad the Giant. Noi suntem cei nelegați, care odată numărau șapte. Acum suntem cinci. În curând vom fi din nou șapte - sunt rude căzute în această țară. Unii refuză inamicul. Unii nu-l vor urma pe cel care nu duce nicăieri.

Încruntat, Masan Gilani clătină din cap. — M-ai pierdut. Nu conteaza. Am fost trimis să te găsesc. Acum trebuie să ne întoarcem la Bonehunters - armata mea - acolo este...

— Da, ea este într-adevăr vânătoarea de oase, spuse Urugal. — Vânătoarea ei este în curând terminată. Călărește pe fiara ta. Vom urma.

Și-a șters apa de pe ochi. — M-am gândit că veți fi mai mulți dintre voi, mormăi ea, adunându-și frâiele și târându-și calul. — Poți să ții pasul? întrebă ea peste un umăr.

— Tu ești steagul înaintea noastră, muritorule.

Încruntarea lui Masan Gilani se adânci. Mai auzise așa ceva înainte... undeva.

La patru leghe spre nord-vest, Onos T'oolan s-a oprit brusc, pentru prima dată după câteva zile. Ceva nu departe îi periase simțurile, dar acum dispăruse. *T'lan Imass. Străini.* El ezită, când valul de constrângere mai îndepărtat și cu totul diferit se întoarse, insistent, disperat. Îi cunoștea savoarea, îi cunoștea aroma de câteva săptămâni. Aceasta era ceea ce căutase Toc cel Tânăr, ceea ce ceruse de la Prima Sabie.

Dar nu mai era prietenul pe care Toc îl cunoștea cândva, așa cum Toc nu mai era prietenul pe care Tool însuși și-l amintea. Trecutul era și mort și viu, dar între ei era pur și simplu mort.

Somația a fost Malazan. Era pretenția de alianță așa cum fusese făcută cu mult timp în urmă, între Împărat și Logros T'lan Imass. Undeva la est, o forță Malazan a așteptat. Pericolul s-a apropiat, iar T'lan Imass trebuie să fie alături de aliații de altădată. Așa era datoria. Așa era cerneala onoarei, scrisă atât de adânc încât păta sufletul nemuritor.

A sfidat comanda. Datoria era moartă. Onoarea era o minciună – vezi ce i-a făcut Senanul soției sale, copiilor lui. Mortalitatea era tărâmul înșelăciunii; camera sordidă a groază s-a ascuns în casa celor vii, cu pereții cu cruste și dungi, pete întunecate pe podeaua deformată. Praful se înghesuia în colțuri, praful format din fulgi de piele și mărâituri de păr, tăieturi de unghii și cheaguri de flegmă. Fiecare casă avea camera ei secretă, unde amintirile urlău în tăcerea deasă.

Fusese cândva din Logros. Nu mai era. Avea o singură datorie acum și era cu adevărat lipsită de viață. Nimic nu l-ar fi îndepărtat, nici dorințele lui Toc cel Tânăr, nici aspirațiile nebunești ale lui Olar Ethil-oh, da, el știa că era aproape, mult prea deșteaptă pentru a fi la îndemâna lui, știind bine că o va ucide, o va distruge. cu totul. Cererile și așteptările coborau ca acea ploaie îndepărtată spre sud-vest, dar totul s-a spălat de la el și nu a lăsat nicio urmă.

Fusese o vreme când Onos Toolan alesese să stea aproape de oamenii muritori; când întoarse spatele propriului soi și făcând astfel redescoperise minunile emoțiilor mai blânde, plăcerile senzuale ale camaraderiei și prieteniei. Darurile umorului și dragostei. Și apoi, în cele din urmă, reușise renașterea vieții sale - o viață adevărată.

Bărbatul acela își luase viața, din motive chiar și pe care el abia le înțelegea - o scădere de empatie, cel mai mare cost al umanității plătit în lama care îi împingea în piept. Puterea a căzut, într-o altă direcție decât cea luată de corpul lui lasat. Privise lumea până când orice semnificație s-a scurs de culoare.

Făcuseră lucruri de nespus cadavrului lui. Desacralizarea a fost rana adusă morților, iar cei vii au făcut-o cu o îngâmfare nepăsătoare - nu, *ei* nu ar rămâne niciodată nemișcați pe pământ. Nu s-ar ridica niciodată din carne rece și oase pentru a fi martori a tot ceea ce i s-a făcut trupului care a fost singura casă pe care o cunoscuseră vreodată. Nici nu le-a trecut prin cap că sufletul ar putea suferi de agonie fantomă, trupul ca o mână tăiată.

Iar rudele lui adoptive se uitaseră pur și simplu, cu ochi de piatră. Spunându-și că sufletul lui Tool a dispărut de la acel lucru stricat fiind dezmembrat pe ierburile însângerate; că râsul și batjocura nu puteau ajunge la urechi nevăzute.

Oare ar fi putut ghici că numai iubirea era de o asemenea putere încât sufletul lui Tool a asistat și la șochetarea soției sale și la violurile care au urmat? Că, neputând să-și găsească copiii, plecase în cele din urmă spre lumea interlopă – să-și găsească iubitul Hetan, familia sa, pentru a scăpa definitiv de vârfurile crude ale tărâmului muritor?

Și m-ai întors. Toc. Prietenul meu. M-ai întors... la asta.

Nu era acel om, nu mai era. Nici el nu era Prima Sabie. Nu era un războinic al Logrosului. El nu era niciunul dintre aceste lucruri.

Era o armă.

Onos T'oolan și-a reluat marșul. Convocarea nu a însemnat nimic. Nimic pentru el, în orice caz. De altfel, în foarte scurt timp avea să înceteze. Pentru totdeauna.

Nu exista nici un drum care să-i conducă prin pustie; nici un drum care să-i ducă la destinul lor, oricare ar fi destinul acesta. În consecință, companiile au mărșăluit în unități libere de șase echipe și fiecare companie a fost separată de celelalte, dar suficient de aproape de cele ale propriei legiuni pentru a se conecta dacă era nevoie. Grupuri de șase echipe au fost aranjate așa cum se cuvenea funcției lor: pușcașii marini în nucleu, unitățile mixte de grele în continuare, iar în afara acestora infanteriei medii regulate, cu escarmătorii formând cortina cea mai exterioară.

Coloana masivă care era trenul de aprovizionare și-a făurit propriul traseu, sute de vagoane trase de boi și turme de capre, oi, vite și rodare care vor începe în curând să moară de foame în acest pământ fără viață. Câinii de turmă se învârteau în jurul lor, iar dincolo de ei călăreții încredințați să conducă fiarele stăteau cu ochii pe orice rătăcitor care putea scăpa de câini – deși niciunul nu o făcea.

Aripi de flancare ale lăncirilor și arcașii călare protejau părțile laterale ale coloanei; unități de cercetași au călărit cu mult înaintea avangardei, în timp ce altele se aflau pe flancul sudic și în restanțe, dar nu spre nord, unde au defilat legiunile și brigăzile sub comanda lui Brys Beddict.

Coloanele lui erau aranjate în formații mai strânse, pline cu propriul său tren de aprovizionare - aproape la fel de mare ca cel Malazan. Cavaleria Bluerose călărea pe flanc larg, trimițând cercetași adânc în pustietate într-un ciclu constant de călăreți și cai.

Călărit, comandantul Brys Beddict a călărit în interiorul coloanei sale, aproape de capul acesteia. În dreapta lui, la o distanță de aproximativ două sute de pași, se aflau Malazanii. Alături de el, în stânga lui, se afla Aranict și au fost, la rândul lor, urmăriți de o jumătate de duzină de mesageri. Căldura era sălbatică, iar vagoanele cu apă se scurgeau rapid din depozitele lor. Turmele Letherii din myrid și rodara puteau gestiona acest pământ mai bine decât oile și vite, dar în curând chiar și ei aveau să sufere. Brys știa că mesele de la începutul acestei călătorii prin Wastelands aveau să aibă o cantitate mare de carne, dar apoi lucrurile se vor schimba.

Ce se afla dincolo de această întindere interzisă de pământ mort? Din ceea ce a putut strânge - și zvonurile au servit în locul oricărei cunoștințe directe - exista un deșert oarecare, totuși unul despre care se știa că posedă urme de rulotă și, dincolo de asta, câmpiile poporului Elan, un posibil ram al Awl. Câmpiile Elan se învecinează la est cu regatele și orașele-stat Kolanse și Confederația Pelasiar.

Ideea de a duce o armată mai întâi pe Wastelands și apoi pe un deșert l-a lovit pe Brys drept o nebunie. Cu toate acestea, într-un fel, însăși imposibilitatea ei l-a atras în mod pervers și, dacă ar fi fost în război cu acele regate îndepărtate, ar fi însemnat o invazie îndrăzneață care va dobândi cu siguranță statutul de legenda. Desigur, din câte știa el, nu exista război și nici un motiv de război. Nu era nimic decât o tăcere de rău augur dinspre Kolanse. Poate că aceasta a fost într-adevăr o invazie, dar dacă da, nu a fost una justă. Nicio atrocitate cunoscută care să pretindă răzbunare, nici o declarație de ostilități din partea unui imperiu care avansează la care să se răspundă. *Nu știm nimic.*

Ce se întâmplă cu sufletul unui soldat care știe că greșește? Că ei sunt agresorii, aducătorii sălbăticiei și violenței? Noțiunea îl îngrijora pe Brys, căci răspunsurile care soseau erau sumbre. *Ceva se sparge înăuntru. Ceva urlă. Ceva visează la sinucidere.* Și, în calitate de comandant, el ar fi de vină. La fel ca fratele lui, Tehol. Căci ei erau conducătorii, cei responsabili, cei care foloseau

viețile a mii de oameni ca simple piese de joc pe o tablă pătată.

Un lucru este să conduci soldații în război. Și una este să-i trimiți într-un război. Dar este, mi se pare, cu totul altceva să-i conduci și să-i trimiți într-un război care este în sine o crimă. Să fim atât de indiferenți față de suferința pe care o vom provoca propriului nostru popor și victimelor nevinovate din țări necunoscute?

În inima lui locuiau numele a nenumărați zei pierduți. Mulți frânseseră sufletele închinătorilor lor. Mulți alții fuseseră zdrobiți de nebunia de moarte a războaielor fără sens, a măcelului și a anihilării fără rost. Dintre cei doi, primul a suferit un chin de proporții uluitoare. A existat, până la urmă, *trebuie să existe* judecată. Nu asupra celor căzuți, nu asupra victimelor, ci asupra celor care își orchestraseră soarta.

Desigur, nu știa dacă așa ceva era adevărat. Da, putea simți suferința dintre acei zei ale căror nume le ținea în el, dar poate că propriile sale cunoștințe au generat o asemenea suferință, iar acea suferință aparținea propriului său suflet, blestemat să se zvârcolească într-o capcană empatică. Poate că nu făcea altceva decât să-și forțeze propriul sentiment de pedeapsă dreaptă asupra acelor zei morți de mult. Și dacă da, cu ce drept ar putea el să facă așa ceva?

Noțiuni tulburătoare. Totuși, legiunile sale au mărșăluit. Căutând răspunsuri la întrebările pe care numai Adjunctul le știa. Aceasta a mers dincolo de încredere, chiar dincolo de credință. Aceasta era o împărtășire a nebuniei și în vâltoarea ei toți erau prinși în capcană, indiferent de soarta care îi aștepta.

Ar trebui să fiu mai bun decât asta. Nu ar trebui? Conduc, dar pot să protejez cu adevărat? Când nu știu ce ne așteaptă?

'Comandant.'

Surprins de gândurile lui întunecate, se îndreptă în şa şi se uită la Atri-Ceda lui. — Scuzele mele, vorbeai?

Aranict șters transpirația de pe o față ciudat de palidă, ezită.

— Cred că ești lovit de căldură. Descălecați și voi trimite după...

'Nu, domnule.'

'Atri-Ceda-'

El văzu o apă de teroare și panică ridicându-se în fața ei. 'Suntem în locul greșit! Comandant! Brys! Trebuie să

plecăm de aici! Trebuie să *... suntem în locul greșit* !
În acel moment, tunetul a ciocănit prin pământ, un ruliu de tobe care a continuat și mai departe...

Furtună de praf sau o armată? Keneb miji ochii în lumina strălucitoare. 'Caporal.'
— Domnule.
— Călărește la avangarda. Cred că am văzut Khundryl și Perish.
'Da domnule!'
În timp ce călărețul se îndepărta, Keneb aruncă o privire în stânga lui. Coloanele lui Brys se îndreptaseră ușor înainte – Malazanii nu fuseseră nimic mai zdravăn în această zi. Starea de spirit era întunecată, urâtă, disciplina se prăbușise. Noduri de acid în stomac îl treziseră în această dimineață, destul de dureroase încât să-i înceapă lacrimile în ochi. Cel mai rău trecuse, dar știa că trebuie să găsească în curând un vindecător capabil.
Un vânt brusc năvăli în fața lui, mirosind a ceva amar.
Îl văzu pe Blistig ieşind din legiunea lui, îndreptându-se spre el. Acum ce?

Bătând cu capul, Banaschar a mers greoi lângă un vagon greu încărcat. Era uscat înăuntru, la fel de uscat ca acest pământ nenorocit. Își ținea privirea asupra trenului de boi care trudeau în jugurile lor, cozile zvâcnitoare, muștele roiuri, stratul fin de praf care le ridica pe coapse și pe flancuri. Copitele băteau pe pământul dur.
Auzind niște mormăit din partea trupei care mărșăluia la câțiva pași în dreapta lui, și-a ridicat ochii. Cerul căpătase brusc o nuanță bolnăvicioasă. Vântul îl bătu, simțind gust de nisip, usturându-i ochii.
Afurisită furtună de praf. Va trebui să oprească. Ea va trebui să-
Nu, acea culoare a fost greșită. Gura uscată ca piatra, a simțit o strângere în gât, o durere în piept.
Zeii nr. Vântul acela este suflarea unui luptă. Este-o, Viermele Toamnei, nu.
S-a clătinat în timp ce l-au luat convulsiile. Pe jumătate orbit de durere, a căzut în genunchi.

Sergentul Sunrise își lăsă geanta cu trusa și se grăbi să se apropie de preotul căzut. — Rumjugs! Ia Bavedict! Arată rău aici...
— E un beţiv, se răsti Sweetlard.

— Nu, pare mai rău decât atât. Rumjugs-'

'Mă duc-'

Tunetele zguduia pământul de sub ei. Din nenumărate fiare s-au ridicat strigăte. Ceva părea să curgă printre rândurile soldaților, o neliniște, o clipă de incertitudine usturǎ treaz. Vocile au strigat întrebări, dar niciun răspuns nu a revenit, iar confuzia a crescut și mai mult.

Sweetlard s-a împiedicat de Sunrise, aproape că l-a doborât în timp ce se ghemuia lângă preot. Îl auzea pe bătrân mormăind, îi văzu capul legănându-se ca fiind lovit de lovituri nevăzute. Ceva a împrăștiat dosul mâinii stângi a lui Sunrise și a privit în jos pentru a vedea picături de sânge. — Împingerea lui Errant! Cine l-a înjunghiat? nu am vazut...

— L-a înjunghiat cineva? întrebă Sweetlard.

„Nu-nu sunt-aici, ajută-mă să-l aduc în jur-”

Tunetul s-a dublat. Boii au căzut. Roțile se legănau dintr-o parte în alta cu scârțâituri alarmante. Răsăritul a privit spre cer, nu a văzut decât un văl solid de praf auriu. „Ne-am adus o furtună blestemată – unde este Bavedict? Găsește-le, vrei?

— Ai crezut că vrei ajutorul meu?

— Așteaptă, ia-l pe Hedge, ia-l pe comandant, tipul ăsta transpiră sânge pe toată pielea! Chiar prin pori! Grabă!'

— Se întâmplă ceva, spuse Sweetlard, stând acum direct deasupra lui.

Tonul ei îl înghease pe răsăritul soarelui.

Căpitanul Ruthan Gudd trase aer zdrențuit, împingând cu sălbăticie greața, iar teroarea care îl cuprinse în urma ei îl făcu să întindă mâna spre sabia. *Rădăcinile Azathului, ce a fost asta?* Dar nu vedea nimic – praful aruncase un baldachin ocru pe cer, iar din toate părțile soldații frezau deodată, de parcă s-ar fi rătăcit – dar nimic nu mai era în față, doar întinderi goale de pământ. Cu dinții dezveliți, Ruthan Gudd și-a dat cu piciorul în față calul supărător, ridicându-se în etrieri. Sabia lui era în mână, cu abur învârtit din lama ei albă, ciudat de translucidă.

Îl zări cu coada ochiului. ' *Pumnul lui Hood!* Teicile de vrăjitorie care ascunseseră armele - în straturi groase și încurcate cu secole de magie - fuseseră smulse. Un frig de moarte i-a ars mâna. *Ea raspunde. Ea răspunde... ce?*

S-a eliberat de coloană.

O linie clocotită apăruse de-a lungul unei creste de dealuri spre sud-est.

Tunetul se rostogoli mai departe, apropiindu-se din ce în ce mai mult. Fierul strălucea ca și cum ar fi fost acoperit cu cioburi de diamant, ca dinții care roade prin culmile acelor dealuri. Mișcarea roii îi durea ochii.
A văzut călăreți ieșind din avangarda. Parley steagurile biciuind din sulițele răsturnate. Mai aproape, soldații de infanterie se uitau la el și la arma lui blestemata, alții poticnându-se de frigul amar care curgea în urma lui. Coapsele sale îmbrăcate în armură și spatele calului erau îmbrăcate în ger.
Ea răspunde, așa cum nu a mai răspuns niciodată. Zei de dedesubt, nașterea lui Azath-miros-o, zei nu-

'Grupati-va! Se formează marini! Prima linie pe ridge-skirmishers! Pleacă de acolo, retrage-te! Fiddler nu aștepta, nu pentru nimic. Nu-l putea vedea pe căpitan, dar nu conta. Se simțea de parcă ar fi înghițit o sută de caltrops. Aerul putea. Trecând pe lângă un Koryk confuz și apoi pe lângă un Smiles alb, a zărit echipa direct din față.
'Balsam! Miros de morți - trezește-ți warrens! Același lucru pentru Widdershins-unde e Cord, ia Ebron-'
'Sergent!'
Se răsuci pe spate și o văzu pe Faradan Sort forțându-și calul să treacă printre soldații.
'Ce faci?' a cerut ea. — E o armată străină acolo – am trimis emisari. Intri în panică pe soldați...
Fiddler surprinse privirea netedă a lui Tarr. — Vezi că s-au format, aruncă cuvântul cât de repede se poate, înțelegi, caporale?
'Da, domnule-'
'Sergent!'
Fiddler se îndreptă spre căpitan, întinse mâna și o târâse jos de pe șa. Blestemantă, ea se frământă, dezechilibrata. Când toată greutatea ei îl prinse, Fiddler se clătină și apoi coborî, Sort deasupra lui. La urechea ei i-a spus: *„ Dă naiba de pe calul ăla și stai de pe el. Emisarii aceia sunt deja morți, chiar dacă nu știu asta. Trebuie să pătrundem, căpitane, și trebuie să o facem acum.* '
Ea s-a ridicat, cu fața întunecată de furie, apoi i-a privit ochii. Orice vedea ea în ele era tare și ascuțit ca o palmă. Sort rulat într-o parte și a crescut. — Cineva să scoată calul ăsta de aici. Unde este semnalizatorul nostru? Steaguri sus: pregătiți-vă pentru luptă. Apărarea crestei. Picior de săpat, munițiile răspândite în al doilea șanț, urcă-te pe el, la naiba!

Majoritatea soldaților blestemati nu făceau altceva decât să se pună în cale. Mârâind și înjurând, Bottle trecu forțat prin presă până ajunse la cel mai apropiat vagon de aprovizionare. S-a grăbit pe ea, trăgându-se de plasa de frânghie până a ajuns deasupra baloților îngrămădiți. Apoi s-a ridicat.

O jumătate de duzină dintre emisarii Adjunctului se îndreptau spre acea armată îndepărtată.

Cerul de deasupra străinilor roia cu... păsări? Nu. *Rhinazan... și niște lucruri mai mari. Mai mare... enkar'al? Wyval?* I s-a simțit suficient de rău încât să-și golească intestinele. Știa acel miros. Îi pătrunsese în creier de când se târase printr-un cort mărunțit. *Armata aia nu este umană. Adjunct, emisarii voștri...*

Din prima linie a uneia dintre falangele îndepărtate a ieşit ceva orbitor. A tăiat o potecă zdrențuită deasupra pământului până când a lovit emisarii călare. Corpurile au izbucnit în flăcări. Caii aprinși s-au scuturat și s-au prăbușit în nori de cenușă.

Bottle se uită cu privirea. *Rahatul lui Hood.*

Sinter alergă cât a putut de repede, trecând între rândurile de soldați. În sfârşit, săpau, în timp ce trenul de aprovizionare - vagoanele adunate ca nişte fiare enorme între arcaşi călare şi lăncii - se îndreptase spre nord, forţând, văzu ea, forţele Letherii să se împartă aproape în jumătate pentru a permite coloanei care se retrăgeau să treacă prin rândurile lor.

Asta nu a fost bine. Putea vedea haosul răsturnându-se în timp ce vagoanele uriașe se aruncau pe aleea îngustă. Stiuțele se înclinau și se clătinau de fiecare parte, presa făcând figurile să se împiedice și să cadă.

Nu problema ei. S-a uitat din nou în față, a văzut avangarda, a văzut Adjunct, Căpitanul Yil, Pumnii Blistig și Keneb și vreo zeci de pază de onoare și personal călare. Tavore dădea comenzi și călăreții se îndreptau către diferite unități. Nu era prea mult timp. Dealurile îndepărtate fuseseră înghițite de falange în marș, o duzină la vedere și altele venind – și fiecare formațiune părea masivă. Cinci mii? Şase? Tunetul era măsura pașilor lor, statornici, neîncetat. Cerul din spatele lor era de culoarea bilei, creaturi înaripate care roiau deasupra prafului care se ridica.

Soldații aceia. Ei nu sunt oameni. Ei nu sunt zei-omeni de jos, sunt uriași.

A ajuns în avangarda. 'Adjunct!'

Capul cu coifă al lui Tavore se răsuci.

— Adjunct, trebuie să ne retragem! Este gresit! Asta nu este...

— Sergent, vocea lui Tavore se tăie ca o tăietură de lamă. 'Nu este timp. Mai mult, calea noastră evidentă de retragere se întâmplă să fie blocată de legiunile Letherii...

„Trimite un călăreț la Brys...”

— Am făcut asta, sergent...

' *Nu sunt oameni!* '

Ochii plati o priveau. 'Nu ei nu sunt. K'Chain-'

' *Nu ne vor! Suntem doar în drumul lor!* '

Fără expresie, adjunctul spuse: — Este clar că intenționează să ne angajeze, sergent.

Sălbatic, Sinter se întoarse către Keneb. 'Pumn, te rog! Trebuie să explici...

— Sinter, spuse Tavore, K'Chain *Nah'ruk* .

Chipul lui Keneb căpătase culoarea cerului bolnav. — Întoarce-te la echipa ta, sergent.

Quick Ben stătea înfășurat în mantia lui de piele, la treizeci de pași de avangarda Malazan. Era singur. La trei sute de pași în spatele lui, companiile Letherii se învârteau pentru a forma o linie defensivă întesată de-a lungul crestei pe care mărșăluise coloana. Își uniseră trenul de aprovizionare și turmele cu vânătorii de oase și părea că un oraș întreg și toate animalele lui se învârteau spre nord într-un zbor disperat. Brys intenționa să apere acea retragere. Înaltul Mag a înțeles logica acestui lucru. A marcat, poate, ultimul moment rațional al acestei zile.

Ghinion. O întâmplare stupidă, patetică, mizerabilă. A fost absurd. Era rău dincolo de orice credință. Ce zei s-au strâns împreună pentru a învârti această nebunie? îi spusese Adjunctului tot ce ştia. De îndată ce gura warren se extinse larg, de îndată ce pământul tremura la prima cădere grea a primei falange în marș. *Am văzut cerul lor păstrează. Știam că nu au plecat. Știam că se adună.*

Dar asta era atât de departe, și acum atât de mult.

Mirosul uleiurilor lor era puternic din cauza vântului care încă se revărsa din luptă. Dincolo de vălul ocru, putea vedea o adâncime, un întuneric care nu-i aparținea.

Au venit aici, în pustietate.

Au mai fost așa.

Ambițiile și dorințele se învârteau ca cenușa dintr-un rug. Deodată, era clar că nimic nu era important, nimic dincolo de acest moment și de ceea ce era pe cale să înceapă. Ar fi putut cineva prezice asta? Ar fi putut cineva să străpungă necunoscutul solid al viitorului, creând până la această scenă?

Erau momente, știa el, când până și zeii s-au clătinat înapoi, clatinați cu fețele însângerate. *Nu, zeii nu au gestionat asta. Nu puteau ghici inima Adjunctului, izvorul acela atât de plin cu tot ce ea nu avea să dezvăluie nimănui. Am fost vreodată degetul ras, dar în a cui mână am fi găsiți? Nimeni nu știa. Nimeni nu putea visa...*

Stătea singur, cu warrens trezi și clocotind în el. Ar face ce ar putea, atâta timp cât va fi în stare. Și apoi va cădea și nu va mai rămâne nimeni decât o zeci de magi ai echipelor și Atri-Ceda.

În această zi, vom asista la moartea prietenilor. În această zi, s-ar putea să ne alăturăm lor.

Înaltul Mag Adaephon Ben Delat a scos dintr-o pungă o mână de ghinde și le-a aruncat la pământ. Miji încă o dată la adâncimea de dincolo de văl, apoi coborî la legiunile Nah'ruk. Monstruos în implacabilitate - *fură unul și e al naibii de aproape fără minte. Adună-i în miile lor și voința lor devine una... și acea voință este... zei de jos... este atât de frig...*

Nah'ruk era din nou la jumătate mai înalt ca un bărbat și poate de două ori mai mult. Puțin din partea superioară a corpului lor se putea vedea, chiar dacă se îndreptau la mai puțin de două sute de pași, pentru că erau îmbrăcați în teci de smalț sau armură din piele fiartă, care se extindeau până la partea superioară a brațelor și se întindeau în jos pentru a-și proteja coapsele îndreptate înainte. Mufturile cozilor lor purtau armuri similare, dar în solzi mai fine. Capetele le înconjurau cârme largi, boturi scurte ieșind la iveală între pometii ornamentați. Cei din linia frontului țineau niște bâte arcane, cu capetele tocite și învelite în mănunchiuri din ceea ce părea ca sârmă. Pentru fiecare duzină sau cam așa ceva, un războinic a mers împovărat sub un pachet masiv de ceramică care stătea sus pe umeri.

În spatele acestei prime rânduri de războinici, celelalte rânduri purtau halebarde sau șoimi cu mâner scurt, ținute vertical. Fiecare falangă prezenta o lățime de cel puțin o sută de războinici, toți defilând în timp perfect, cu corpurile superioare aplecate în față deasupra picioarelor musculate,

reptiliene. Nu existau standarde, bannere și nicio avangardă evidentă a comandanților. Din câte a putut determina Ruthan Gudd, nu era nimic care să deosebească unul de altul, cu excepția celor care purtau gențile ciudate de truse.

Înghețul strălucea de pe tot corpul lui acum, iar gheața se răspândise ca o armură, pentru a acoperi calul sub el. Era deja mort, știa el, dar gheața știa să răspundă la comenzile lui. A călărit cu o duzină de pași înaintea liniei de front a Malazanilor, știind că nenumărați ochi erau ațintiți asupra lui, știind că se chinuiau să înțeleagă ce văd - nu doar această armată extraterestră atât de clar intenționată să-i anihileze, ci însuși Ruthan Gudd, aici călare pe un cal învelit în gheață, gheața tulbure cu indicii ale formei pe care o înghițise.

El ținea sabia Stormrider de parcă ar fi fost o prelungire a antebrațului său - gheața i se strecurase până la umăr, strălucind, dar curgând ca apa.

Privindu-l pe Nah'ruk, mormăi pe sub răsuflare. ' *Da, mă vezi. Mă marchezi. Trimite-ți furia în calea mea. Mai întâi și ultimul, lovește-mă* ...

În spatele lui, din tranșee întâmplătoare, o liniște de rău augur. Vânătorii de oase s-au ghemuit ca și cum ar fi țintuiți de pământ, prinși pe neprevăzut, atât de legănați de imposibilitatea neașteptată a acestui lucru, încât nici măcar un strigăt sfidător nu a răsunat, nicio armă nu a ciocănit marginea unui scut. Deși nu se întoarse, știa că toată mișcarea încetase. Nu mai trebuie date ordine. Nici unul nu era necesar, să fie spus adevărul.

După numărătoarea lui aproximativă, peste patruzeci de mii de Nah'ruk înaintau asupra lor. Aproape că a surprins un ecou al cacofoniei la doar câteva clipe depărtare, de parcă zidurile viitorului ar fi fost pe cale să fie spulberate, aruncând groaza înapoi în trecut – până în acest moment, pentru a-i suna asurzitor în craniu.

— Păcat, mormăi el. — A fost o zi atât de frumoasă.

— Respirația lui Hood, cine este acela?

Ochii adjunctului Tavore se îngustară. — Căpitanul Ruthan Gudd.

„Asta am crezut”, a răspuns Lostara Yil. — Ce sa întâmplat cu el?

Ca răspuns, Adjunctul nu a putut decât să scuture din cap.

Lostara se mișcă pe cal, mâna liberă îndreptându-se spre cuțitul de la centură, apoi smucindu-se. *Sword, idiotule. Nu cuțitul. Sabia proastă.* O față i-a plutit în minte. Henar Vygulf. Ar fi cu Brys chiar acum, gata să plece cu ordine. Letherii erau aplecați, formând două flancuri exterioare distincte, asemenea curbelor exterioare ale arcului. Vor fi martori la ciocnirea liniilor frontului, iar apoi, spera ea, vor vedea rapid nebunia sinucigașă de a sta împotriva acestor blestemate de șopârle, iar Brys și-ar doborî în mod deliberat armata. *Scoate Hood de aici, lasă toate echipamentele în urmă, doar fugi. Nu muri ca noi, nu sta în picioare doar pentru că stăm în picioare. Doar ieși afară, Brys-Henar, te rog. Te implor.*

Auzi copite de cai și se uită spre Pumnul Keneb călare pe lungimea bermei cocoșate, trecând pe lângă rândurile soldaților săi îngropați. *Ce face?*

Călărea pentru căpitanul Ruthan Gudd.

vorbi Tavore. — Sună claxonul, semnalatorul ordonă lui Pumnul Keneb să se retragă personal.

O explozie de vaiete se ridică în aer.

— Îl ignoră, spuse Lostara. 'Prost!'

Quick Ben îl zări pe Ruthan Gudd și mormăi. *Sa fiu al naibii. Un Stormrider din Maelbit Nerruse-curvă. Cine stia?*

Dar ce făcea el în față așa? După o clipă, Înaltul Mag a înjurat pe sub răsuflare. *Vrei să te ia mai întâi pe tine. Vrei să le atragi la tine. Le oferi Bonehunters o duzină de bătăi de inimă pentru a-și da seama cu ce au de-a face. Căpitanul Ruthan Gudd, sau oricine sunteți... zei, ce pot să spun? Mergi bine, căpitane.*

Merge bine.

Înjurând, Keneb și-a înfipt cu sălbăticie pintenii în flancurile monturii sale. Acela era Ruthan Gudd, iar dacă prostul nu era ceea ce pretindea că este, atunci malazanii aveau nevoie de el mai mult ca oricând. *Bărbatul ar putea fi un zeu blestemat, dar încărcând de unul singur acele lucruri îl va vedea totuși tăiat în bucăți. Ruthan! Avem nevoie de tine – oricine și orice ai fi – avem nevoie de tine în viață!*

Ar putea ajunge la el la timp?

Căpitanul Skanarow lovi cu piciorul în unul dintre soldații ei, împingându-l pe idiot înapoi în șanțul de mică adâncime. — Continuă să sapi! mârâi ea, apoi și-a întors

atenția asupra acelei siluete strălucitoare care călărea spre șopârle. *ticălos prost mincinos! Un Stormrider? Imposibil - trăiesc în mările blestemate.*

Ruthan, te rog, ce faci?

Văzând prima linie a celei mai apropiate falange nivelând bâtele lor bizare, Ruthan Gudd strânse din dinți. *Prostia asta Stormrider avea o treabă mai bună. Dar zeilor de jos, doare să porți.* Și-a întors calul spre Nah'ruk, apoi și-a ridicat sabia.

Lumina soarelui strălucea prin gheață.

Un călăreț venea din spate și în stânga lui. *Sărmanul ticălos. Asta primești pentru a primi comenzi.* Fără să arunce o privire înapoi, își înfipse pintenii în flancurile monturii. Din gheață au fulgerat scântei. Fiara se aruncă înainte.

Îmi pare rău Malazans. Privește-mă și apoi întreabă-te: Cât de adânc poți săpa?

Fiddler îşi armă arbaleta, introduse cu grijă o ceartă cu cap mai ascuţit. Acum că se întâmpla, se simțea bine. Nu mai e nimic de făcut, nu-i așa? Totul era aprins, tăiat limpede, culorile lumii saturate dintr-o dată, frumoase peste tot. Putea să guste. Putea gusta din toate. — Toată lumea încărcată?

Grumete și încuviințări din cap din partea echipei lui, toți ghemuiți în șanț.

— Țineți capetele în jos, le spuse din nou Fiddler. — Vom auzi acuzația, contați pe ea. Nimeni nu aruncă o privire până când nu spun asta, ai înțeles?

A văzut, cu câteva echipe mai jos, pe Balgrid ridicându-se pentru a arunca o privire. Vindecătorul a strigat: „Gudd îi acuză!

De-a lungul întregii linii de pușcași marini, au răsărit capete cu coifă ca ciupercile.

La dracu '!

Crump era pe mâini și în genunchi, o grămadă de ascuțitori așezați ca ouă de broaște țestoasă neagră într-o groapă puțin adâncă împinsă în podeaua pietroasă a șanțului.

Ebron se uită îngrozit. 'Ti-ai pierdut mintile? Răspândește-le pe linie, idiotule!

Crump ridică privirea, cu ochii mari. — Nu pot face asta, mag. Sunt ai mei! Tot ce mi-a rămas!

— Cineva i-ar putea călca!

Dar Crump clătina din cap. — Îi protejez, magule!

Ebron se răsuci. — Snur! Sergent! Este Crump! El este...

Bâtele legate cu sârmă din prima linie păreau să se aprindă ca niște torțe. Din capetele contondente se arcuiau fulgere, două cârcei serpentine șerpuind în aer. Din fiecare armă, unul dintre șuruburi se răsucea și se învârtea pentru a se scufunda într-unul dintre pachetele ciudate de ceramică - o duzină de astfel de arce pentru fiecare pachet. Cea de-a doua limbă trosnitoare de foc alb păru să palpite pentru o clipă, apoi, ca unul, izbucniră, un zeci sau mai multe convergând spre călărețul și calul încărcat, îmbrăcat în gheață.

Detonația l-a cuprins pe Ruthan Gudd și montura lui, a smuls picături de pământ și piatră de pe pământ într-un crater larg și zdrențuit.

Cu o clipă înainte de explozie, alte linii de front își treziseră propriile arme și, chiar dacă fulgerul a izbucnit, sute de șuruburi au izbucnit să lovească șanțul din față.

Pe drumul înapoi spre echipă, Bottle a fost aruncat în șanț, impactul i-a scos respirația din plămâni. Cu gura căscată, cu capul înclinat într-o parte, văzu un șir de cadavre ridicate în aer pe toată lungimea bermei – toți cei care urcaseră să urmărească atacul lui Ruthan. Marinii, cei mai mulți dintre ei fără cap sau lipsind totul deasupra cuștilor toracice, se răsuceau printre pământ și pietre și bucăți de armură și arme.

Încă incapabil să respire, a văzut un al doilea val al lăncii vrăjitorii direct peste șanțul său. Pământul s-a cutremurat când rândurile din spatele lui au fost lovite. Albastrul cerului a dispărut în spatele norilor groși. Corpurile au navigat înăuntru și ieșind din acei nori agitați.

Bottle s-a zvârcolit, surd, cu plămânii urlând. A simțit impactul sunet al ascuțiților, prea aproape, prea întâmplător-

O mână se întinse din întuneric brusc și se închise pe hamul de la piept. A fost târât afară din partea prăbușită a șanțului prăbușit.

Bottle a tușit o gură de pământ, a respirat chinuitor, cu gâtul în foc. Fața împrăștiată a lui Tarr era deasupra lui, strigând, dar Bottle nu auzea nimic. Nu contează, îl împinse

pe Tarr înapoi, dând din cap. *Sunt bine. Nu, sincer. Sunt bine, unde este arbaleta mea?*

Keneb se apropiase prea mult. Detonația l-a prins pe el și pe calul său și i-a făcut bucăți pe amândoi. Bucăți de carne stropite spre exterior. Ebron, aplecându-se cu putere peste bermă, văzu o parte din trunchiul superior al Pumnului - un umăr, un ciot de braț și câteva coaste desfăcute - roată de căruță spre cer, ridicate pe o coloană de pământ.

Chiar și în timp ce magul se uita, neîncrezător, un fulger vrăjitor l-a prins în centru mort pe stern. Îl sfâșie, dezintegrându-i partea de sus a pieptului, umerilor și capului.

Limp urlă în timp ce unul dintre brațele lui Ebron se lăsă peste coapse.

Dar nimeni nu l-a auzit.

Îl văzuseră pe Quick Ben, dar aleseseră să-l ignore. A tresărit când primele valuri de fulgere au intrat în apărarea de-a lungul crestei. Tunetele zdrăngăneau pământul și toată partea din față a armatei Bonehunter a dispărut în interiorul norilor agitați de pământ, piatră și corpuri dezmembrate.

A văzut nodurile reîncărcându-se pe umerii dronelor. Cât timp? — Habar, șopti el. — Ghinde mici, ascultă. Du-te după drone - cele cu pachetele. Uită de restul... deocamdată.

Apoi a pornit, coborând spre cea mai apropiată falangă.

Frontul Nah'ruk era la mai puțin de o sută de pași distanță.

Îl văzuseră și acum au luat act. Fulgerele au izbucnit pe toată linia frontului.

Cal cățărându-se beat din crater, Ruthan Gudd clătină din cap, pregătindu-și arma aprinsă. Murdăria îi curgea pe spate sub armura lui mânjită și aburindă. A scuipat nisip.

Nu era chiar atât de rău acum.

Direct în fața lui, la douăzeci de pași distanță, se profilează imens, linia frontului. Ochii lor străluceau ca diamantele în umbrele de sub marginile coifelor lor ornamentate. Colții care le căptușeau botul străluceau ca cioburi de fier.

Avea bănuiala că nu se aşteptaseră să-l vadă din nou. S-a dus să saluta.

— Arbalete sunt gata! strigă Fiddler. — Du-te după noduri!

'Ce?'

— Cei bulgări! De acolo vine magia!

Koryk se grăbi să se ghemuiască lângă Fiddler. Bărbatul era învelit în noroi însângerat. — Cine apare să arunce o privire, Fid?

— O voi face, spuse Corabb, ridicându-se în sus și ridicând berma. 'Zei de jos! Căpitanul e încă în viață! El este în rândurile lor...

În timp ce Corabb făcea să iasă din șanț – intenționând clar să se alăture lui Gudd și să atace toată falange blestemata, Tarr întinse mâna și îl târă pe prost înapoi în jos.

— Stai unde ești, soldat! Ia-o pe arbaleta... nu, pe aia de acolo! Încarcă nenorocitul!

— Interval, Corabb? întrebă Fiddler.

— Patruzeci și încetinit, sergent, căpitanul ăla le ciopliște direct!

— Nu va conta prea mult. Nu-mi pasă dacă are pokerul lui Oponn în fund, este un singur bărbat.

— Ar trebui să-l ajutăm!

— Nu putem, Corabb, spuse Fiddler. — În plus, acesta este ultimul lucru pe care și l-ar dori – de ce crezi că a plecat singur acolo? Lasă-l, soldat. Avem propriile noastre probleme când bate. Koryk, aruncă o privire următoare, numără până la zece. Nouă, opt, șapte...

— Nu mi se aruncă capul!

Fiddler își învârti arbaleta pentru a arăta spre pieptul lui Koryk. — Patru, trei, doi, unu în sus, mergi!

Mârâind, Koryk se grăbi în sus. Apoi a fost înapoi aproape instantaneu. — La naiba. Douăzeci și cinci de ani și prinde viteză!

Fiddler ridică vocea. 'Toată lumea gata! Nodurile! Ține-l-ține-l- *ACUM!* '

Hedge și-a condus Bridgeburners chiar în spatele ultimelor tranșee. „Nu-mi pasă ce crede Quick, a avut întotdeauna rezervă, nu a mers niciodată singur. Vreodată. Așa că ăia suntem noi, soldații - ține-te acolo sus, Sweetlard! Uită-te la Rumjugs, nici măcar nu respiră greu...

— A uitat cum! Sweetlard gâfâi.

„Amintiți-vă ce am spus”, le-a amintit Hedge, „Bridgeburners s-au confruntat cu ceva mai rău decât o

grămadă de șopârle stupoase. Asta nu e nimic, nu?

— Vom câștiga, comandante?

Hedge aruncă o privire spre Sunrise. Și rânji. — Contează pe asta, sergent. Acum, toți, verificați-vă munițiile și amintiți-vă să țintiți spre cele bulgări. Suntem pe cale să tragem în aer liber...

O comoție a zguduit chiar aerul, dar venea de la liniile Nah'ruk. Un nor negru ondulator se ridică ca o pată de cerneală vărsată.

— Doamne, ce a fost asta?

Zâmbetul lui Hedge se lărgi. — Ăsta, soldaţilor, era Quick Ben.

Din sute de bâte au izbucnit fulgere, din mai multe falange de fiecare parte a celei pe care o atacase. Șuruburile s-au izbit spre el, apoi s-au înclinat când Quick Ben le-a aruncat deoparte. *Și eu nu sunt Tayschrenn și asta nu este Pale. Nu am pe nimeni în spatele meu, așa că continuă să-i arunci în calea mea, blestemate de gecoși. Folosește-o pe toate!*

Primele douăzeci și ceva de rânduri ale falangei pe care o lovise erau în jos, câteva zvârcolindu-se sau luptându-se slab să se ridice, cu membrele zdrobite și oasele rupte. Majoritatea erau nemișcate, cu trupurile fierte din interior spre exterior. În timp ce se îndrepta spre cei care rămăseseră, îi văzu regrupându-se, formând o linie pentru a-l înfrunta încă o dată.

Uriașii șoimi și halebardele se ridicară pregătiți.

Quick Ben și-a extins simțurile, până când a putut simți chiar aerul din jurul creaturilor, a putut să urmărească curenții acelui aer în timp ce acestea se strecoară prin branhii în plămânii reptilienilor. A întins mâna să cuprindă cât mai mulți dintre ei posibil.

Și apoi a dat foc aerului.

Fulgerul s-a îndepărtat de Înaltul Mag, s-a îndreptat spre cer și în lateral.

Sergentul Sunrise țipă când un șurub se răsuci și se învârte drept spre Hedge. Se aruncă înainte, cu trei pași care păreau să-i rupă fiecare mușchi din spate și picioare. Era un Arzător de Bridge. Era omul care și-a dorit dintotdeauna să fie; nu stătuse niciodată mai înalt, nu mersese niciodată mai drept.

Și totul din cauza lui Hedge.

Ma vezi? Răsărit-

Zâmbea când se aruncă în calea fulgerului.

Sergentul lui Hedge a izbucnit, alb orbitor, apoi acolo unde fusese el nu era decât cenuşă învolburată. Soldații lui țipau în spatele lui. Învârtindu-se, Hedge strigă: „Toată lumea până la pământ! O să așteptăm, o să așteptăm!

Dă-te dracu', Quick – asta nu e Pale, știi! Și tu nu ești Tayschrenn!

Ruthan Gudd s-a tăiat de o parte și de alta, dar naibii de lucruri se apăsau - i-au oprit progresul înainte. Lame grele de fier au crăpat și s-au prăbușit împotriva calului și a coapselor. Armura prezenta crăpături, dar după fiecare lovitură acele fisuri se vindecau. Sabia i-a tăiat cîrmele și craniile, gâtul și membrele, dar Nah'ruk nu s-a lăsat, închizându-se tot mai strâns în jurul lui.

A auzit comoții cerebrale undeva în stânga lui, a surprins duhoarea luptelor urlatoare care erau forțate să facă lucruri de nespus - *Rapid Ben, cât mai poți să te ascunzi?* Ei bine, Ruthan știa că nu va fi prin preajmă pentru a asista la nicio revelație. Îl doborau cu greutatea lor. Calul lui se clătina, cu capul zvârnâindu-se și tresărind la fiecare lovitură sălbatică în jos a șoimilor.

Restul falangei trecuse dincolo de nodul care-l prindea în capcană, urcau creasta, la doar câteva clipe de la atingerea primului șanț. A surprins fulgerări ale altor falange care treceau pe lângă.

Patru lame l-au lovit simultan, ridicându-l de pe șa cu o explozie așchiată de cioburi de gheață. Blestemant, s-a răsucit, lovindu-se chiar și în timp ce s-a aruncat în vâltoarea membrelor reptiliene și a armelor de fier. Și apoi picioarele cu gheare, tăind, lovindu-se. O lovitură în față l-a uimit. Alb și apoi întuneric binecuvântat.

Doisprezece pași. Marinii supraviețuitori s-au ridicat ca unul din cel mai înalt șanț. Arbalete bubuiră. Ascuțitoarele au crăpat și arzătoarele s-au aprins. Imediat înaintea lui Fiddler, el și-a văzut șurubul aruncând o privire de pe un nod și apoi explodând imediat în spatele capului șopârlei. Cârma s-a învârtit, biciuind fragmente de creier și oase într-o coadă sălbatică de sânge. Nodul s-a înnegrit, apoi a explodat.

Comoția l-a aruncat pe Fiddler înapoi, în șanț. Bucăți de piele și carne au plouat.

Pe jumătate de vânt, se strădui să-și reîncarce lobarul. Un ultim înjurător - *trebuie să scap de el, înainte să urce ca acei ascuțiți în jos pe zeii liniei, am fost mestecați...*

Umbrele au trecut peste șanț.

El a ridicat privirea.

Nah'ruk sosise.

Corabb reușise să se reîncarce. Ridicându-și capul, văzu o șopârlă uriașă ridicându-se deasupra bermei, mabele înclinându-se de parcă i-ar fi rânjit.

Cearta lui a dispărut în gâtul moale, lovit prin spatele craniului. Creatura se clătina. Aruncând arbaleta, Corabb își scoase sabia și se ridică în picioare. Se îndreptă spre cea mai apropiată tibie. Impactul aproape că i-a spart încheietura mâinii, iar muchia armei a înțepat adânc în os și s-a blocat acolo.

Totuși, creatura stătea în picioare, zvâcniri unduindu-și corpul masiv.

Corabb se strădui să-și smulgă sabia.

De o parte și de alta, Nah'ruk se cățără peste bermă, sări în șanț.

Swing-ul înapoi l-a ridicat pe sergentul Primly în aer, iar el a călărit cu lama de fier, sângele i se vărsă ca dintr-o găleată. Țipând, Neller se aruncă pe brațul stâng al șopârlei, se trase mai sus și apoi forța ascuțitorul în jos între placa emailată a pieptului și pielea grasă. Fălcile pocnite, închise pe fața lui. Flegmă ca un acid îi stropi ochii și pielea. Urlând, Neller strânse mai tare ascuțitorul și apoi împinse pumnul celeilalte mâini împotriva armurii, chiar vizavi de muniție.

Mulvan Dreader, împingând o suliță în burta șopârlei, a prins explozia în timp ce pieptul creaturii a explodat. Schijele ceramice îi sfărâmără gâtul lui Mulvan, aruncând în aer în spatele lui un pumn roșu. Neller a fost aruncat pe spate, cu brațul drept dispărut, cu fața o groază tăiată, topit.

Cadavrul lui Primly a aterizat la cinci pași depărtare, o chestie care se prăbușește vopsită în purpuriu.

Șopârla s-a răsturnat.

Alți doi apărură în spatele ei, ridicându-se șoimii.

Poticnându-se, Drawfirst și-a pus scutul și și-a pregătit sabia. În timp ce Skulldeath a sărit pe lângă ea, aterizând între cei doi Nah'ruk.

Un șurub sfârâi aproape de capul calului ei. Botul și coama i-au luat foc. Pielea decojită și crăpată de la gură până la umeri. Animalul s-a prăbușit. Lostara Yil a reușit să treacă. Căldura fulgeră pe fața ei și simțea mirosul de păr pârjolit. Ridicându-se în picioare, s-a uitat în sus și a văzut o duzină de călăreți de personal jos, prăjiți în armura lor. Adjunctul se ridica din carnagiu, cu sabia ei otatarală într-o mână.

Adu-mi Keneb...

— Keneb e mort, Adjunct, răspunse Lostara, clătinându-se. Lumea s-a învârtit și apoi s-a stabilit.

Tavore se îndreptă. 'Unde-'

Lostara a ajuns la femeie, a tras-o la pământ. — Nici nu ar trebui să fii în viață, Tavore. Rămâi aici - ești în stare de șoc. Rămâi aici, voi găsi ajutor...

„Repede Ben-înaltul Mag-”

— Da. Lostara stătea deasupra Adjunctului, care stătea ca un copil. Căpitanul se uită spre locul în care îl văzuse ultima oară pe Quick Ben.

Distrusese o întreagă falangă, iar acolo unde fuseseră focurile cărnii supraîncălzite, pielea și oasele încă răvășeau într-un infern. Îl văzu mărșăluind spre o altă falangă, deasupra lui cerul convulsiv, înnegrindu-se ca o vânătaie.

Vrăjitoria a izbucnit de la Înaltul Mag, a lovit falange. Cadavre arzătoare ridicate în aer.

'Îl văd. Adjunct-nu pot-'

Din întunericul de pe cer o strălucire bruscă, orbitoare, și apoi o suliță enormă de fulger a coborât. L-a văzut pe Înaltul Mag ridicându-se, l-a văzut ridicând brațele – și apoi a lovit zăvorul. Explozia ar fi putut nivela un bloc. Chiar și Nah'ruk din falangă la treizeci sau mai mulți pași depărtare erau turtiți ca snopii de grâu. Unitățile de flancare strânse pe părțile frontale.

Unda de șoc a clătinat-o pe Lostara, i-a furat respirația, a asurzit-o. Mâinile la față, ea s-a prăbușit, a lovit puternic pământul.

Perla?

Skanarow s-a aruncat în cel de-al doilea șanț unde așteptau grele. — Marinii sunt depășiți! Sună retragerea - și fă loc supraviețuitorilor - lasă-le să treacă! Pregătește-te să ții acest șanț!

Ea văzu un mesager, dezlănţuit, ghemuit în spatele cadavrului fără cap al unei grele. — Îl găseşti pe căpitanul cu amabilitate. Tocmai am văzut avangarda coborând - și

nu știu unde este Blistig, așa că, în ceea ce mă privește, Kindly este acum la comandă. Spune-i, trebuie să începem o retragere - nu putem rezista. Înțeles?

Tânărul dădu din cap.

'Merge.'

Brys tresări când liniile Nah'ruk au lovit apărările Malazan. Văzu șoimii grei coborând. Abia încetinind, șopârlele roiau peste primul șanț și începură să se închidă pe următorul.

'Aranict-'

— Cred că trăiește, comandante.

Brys s-a rotit în şa, a surprins privirea celor care fugi. — Trebuie să recuperăm Adjunct. Numai voluntari.

Un călăreț i-a împins pe ceilalți. Henar Vygulf.

Brys dădu din cap. — Ia-ți caii de rezervă, locotenente.

Uriașul Bluerose salută.

— Când le ai, spuse Brys înainte ca bărbatul să se întoarcă, mergi spre trenul de aprovizionare.

Soldatul se încruntă.

Brys strânse din dinți. „Nu voi sta aici să urmăresc măcelul. Vom închide cu inamicul.

Au văzut fulgerul incredibil de gros dărâmat din pata întunecată din față. În timp ce undele de șoc băteau prin pământ, liderul războiului Gall ridică un braț pentru a semnala oprire. Se îndreptă spre Kisswhere, cu fața cenușie. — Te trimit la Sabia Mortală Krughava. Spune-i că Malazanii sunt atacați și că Khundryl călărește spre ajutor.

Se uită fix la bărbat. "Lider de război..."

— Călărește, soldat, tu nu ești Khundryl, nu înțelegi ce înseamnă să lupți de pe un cal. Spune-i lui Krughava că zeii au fost cruzi azi, pentru că ea nu va ajunge la timp la Malazan.

— Cine este duşmanul lor? a cerut Kisswhere. — Șamanii tăi...

'Sunt orbi. Știm mai puțin decât tine. Călărește, Kisswhere.

Ea și-a răsucit calul.

Gall se ridică în etrieri și își înfruntă războinicii. Și-a tras tulwarul și l-a ținut sus. Și nu a spus nimic.

Ca răspuns, șase mii de arme au fost eliberate și ridicate spre cer.

Gall îşi trase calul. — Mergi înainte, Rafala, până vezi inamicul.

Femeia îşi dădu calul în galop.

După o clipă, Gall și-a condus armata după ea, la un galop rapid, și zgomotul tunetului a devenit mai puternic, iar cerul galben s-a adâncit până la maro în care fulgerele înfloreau ca niște răni.

Se întreba ce face soția lui.

Mai rău decât tăierea copacilor. Lăutarul a renunțat să mai încerce să spargă picioarele și a început să-i închidă pe nenorociți, alungând tăieturile armelor crestate, evitând leagănele în jos. Malazanii care supraviețuiseră fuseseră alungați din primul șanț, acum se luptau să mențină o retragere de luptă pe cei zece pași până la șanțul greilor.

Din trupele dispuse în spatele mașinilor grele au izbucnit certuri cu arbalete și săgeți, care se înălțau la înălțimi cu milă deasupra capetelor soldaților aflați în retragerea lor disperată. Cele mai multe rachete s-au spulberat împotriva smalțului, dar câteva străpungeau, găsind goluri în armura lui Nah'ruk. Fiarele se răsturnau ici și colo.

Dar nu destul. Falanga era o mașinărie, care devora tot ce îi era în cale.

Lăutarul își pierduse cuserul și lobierul în primul șanț. Sabia scurtă se simțea slabă ca un ghimpe în mână. O lovitură cu privirea îi aruncase cârma să zboare și sângele curgea pe partea dreaptă a capului.

Îl văzu pe Koryk împingându-și sabia prin gâtul unui Nah'ruk; am văzut o altă șopârlă pășind în spatele bărbatului, cu halebarda ridicându-se sus. Șuruburi înfipte în ambele axile. Creatura a căzut înainte, îngropându-l pe Koryk. Zâmbete s-au repezit, scufundându-se și rostogolindu-se pentru a se sustrage de un șoimi care țineau.

Cuttle s-a împiedicat de Fiddler. — A sunat retragerea!

'Am auzit-'

— Rapid Ben a fost rannalled, Fid, acea lovitură uriașă...

'Știu. Uită-l - ajută-mă să recuperez echipa - greii vor rezista, suficient ca să ne putem regrupa. Haide, nu l-am văzut pe Corabb sau pe Bottle...

Nah'ruk și cadavrele umane pe jumătate îngropate pe Bottle, dar nu se grăbea să se miște. Văzu mai multe șopârle trecând din toate părțile.

Nici măcar nu le-am încetinit.

Repede, ce s-a întâmplat cu subtilitatea?

Putea să vadă o fâșie de cer, putea să vadă roata wyval rotund acolo sus, dornic să coboare și să se hrănească. *Bunico, ai spus mereu să nu ajungi prea departe. Închide-ți ochii morți acum și amintește-ți, te-am iubit atât de mult.*

Și-a părăsit trupul, cu aripi spre cer.

Corabb a smuls puternic și și-a târât sabia din orbită stângă a ochiului Nah'ruk, apoi s-a întins pentru a lua din nou glezna lui Shoaly - dar bărbatul încetase să țipe și, în timp ce se uita, a văzut în fața celui greu o slăbiciune, o slăbiciune a lui. ochii holbați.

O linie de Nah'ruk se închidea, la doar câțiva pași distanță. Înjurând, Corabb și-a eliberat strânsoarea și s-a întors să fugă.

Şanţul infanteriei grele era chiar înainte. Văzu fețe cu cârcă, armele pregătite. Săgețile și certuri șuieră peste ei, iar zgomotul și pocnetul impacturilor lor erau torenţiale în spatele lui. Corabb se grăbi.

Cuttle căzu lângă el. — L-ai văzut pe Tarr?

L-am văzut coborând.

'Sticla?'

Corabb clătină din cap. 'Zâmbete? Koryk?

— Fid le are.

'Lăutar! El este...

Primul șanț direct în spatele celor doi pușcași marini a erupt. Rândurile Nah'ruk au dispărut pur și simplu în nori albaștri.

'Ce-'

— Un nenorocit a călcat pe un înjurător! spuse Cuttle. Le servește bine! haide!'

Fețe palide de moarte sub marginile cârmei – dar cei grei stăteau în picioare, gata. Doi s-au despărțit și au lăsat pușcașii să treacă.

Unul a strigat la Cuttle. — Cluburile alea...

— Le-am primit, soldat! strigă Cuttle înapoi. — Acum e doar fier.

Imediat un strigăt se ridică din lungimea șanțului. ' *SALUT MARINI!* '

Și fețele din jurul lui Corabb s-au întunecat brusc, dinții dezvăluind. Transformarea instantanee i-a tăiat răsuflarea. *Fier, da, știi totul despre fier.*

Nah'ruk erau cu cinci pași în spatele lor.

Greii s-au ridicat să-i întâmpine.

Hedge a privit cum șopârlele se cățărău din craterul enorm în care fusese Quick Ben, le-a văzut cum își reformau rândurile și își reluau înaintarea. Răsucindu-se de locul în care zăcea, apoi se uită înapoi pentru a studia legiunile Letherii care se îndreptau la jumătate de trap constant, cu stiucile întinse și încet înclinând în straturi suprapuse.

Hedge mormăi. *Arme bune pentru asta.*

— Arzătoare de poduri! Ascultă! Nu contează Înaltul Mag. E cenuşă pe vânt. O să înmoaie șopârlele pentru Letherii. Pregătiți-vă munițiile. O salvă când spun așa și apoi ne retragem și dacă Letherii sunt ascuțiți, ne vor face loc! Dacă nu, atunci balansează-te de la dreapta la dreapta, înțelegi? Și fugi ca și Hood însuși pe călcâie!

'Comandant!' a strigat cineva.

'Ce?'

— Cine este Hood?

Zei de mai jos. — El este tipul pe care nu-l vrei pe călcâie, nu?

'Oh. Dreapta.'

Hedge ridică capul. *La naiba, ăștia au cluburi și noduri.* — Verifică-ți munițiile! Comutați la Albastru. Mă auzi? *Blues!* Și ține ște acea linie din față! Noduri, băieți și fete, bulgări alea albi!

'Comandant!'

„Hood este...”

„Aud cai! Venind dinspre sud-est, cred că ăia sunt cai?

Hedge a crescut puțin mai sus. A văzut două falange de șopârlă învârtindu-se inteligent. *O, Doamne...*

Rolându-se într-o încărcare, Gall se aplecă înainte pe cal. La fel ca malazanii să-și găsească cei mai urâți dușmani pe care toată lumea blestemata avea de oferit. Și cel mai înfricoșător. Dar acele pătrate nu aveau picături care să respingă o încărcătură de cavalerie – și ar plăti pentru asta.

Când și-a condus armata până acolo unde Rafala făcuse frâu, văzuse – în primele duzină de bătăi ale inimii – tot ce trebuia să vadă.

Inamicul devora armata Malazan, alungându-i înapoi, doborând sute de soldați dacă nu erau decât copii. Acesta a fost măcel și abia o treime dintre falange se încheiaseră cu Bonehunters.

I-a văzut pe Letherii mișcându-se în sus pe ambele flancuri, formând pereți de știucă într-o prezentare în formă de dinte de ferăstrău, dar încă nu întâlneau inamicul.

In flancurile îndepărtate s-au adunat trupe călare, dar ținute mult înapoi, în mod inexplicabil, în ceea ce îl privea pe Gall.

Direct înaintea încărcăturii Khundryl, două falange se apropiau pentru a prezenta o linie defensivă solidă, refuzând Lacrimilor Arde posibilitatea de a conduce între pătrate, cu săgeți aripioare de ambele părți. Gall nu trebuia să facă gesturi sau să strige comenzi – războinicii săi de frunte știau să tragă când își slăbeau săgețile; își cunoșteau benzile, prin care lăncierii mai grei aveau să treacă pentru a pătrunde adânc în rândurile răniților din față ale inamicului - intra și apoi se retrăgeau. Nu ar exista nicio șansă de a sparge aceste falange - demonii erau prea mari, prea puternic blindați. Nu s-ar sparge înainte de încărcare.

Aceasta este ultima zi a Lacrimilor arse de Khundryl. Copiii mei, mergeți cu mine? Știu că faci. Copii mei, fiți curajoși în această zi. Vezi tatăl tău și știi că el este mândru de voi toți.

Cea mai mare linie de demoni a început să pregătească cluburi ciudate.

Hedge a văzut fulgerele izbucnind de pe linia Nah'ruk, a văzut șuruburile zimțate rupând în masa războinicilor Khundryl. Încărcarea părea să se dezintegreze într-un nor oribil de ceață roșie.

Bolnav, se răsuci pe spate, privi cerul. Nu arăta deloc ca cerul. „Bridgeburners, pregătiți-vă! Muniții în mână! Unu, doi, trei- *SUS* !'

Brys crezuse că cadavrele care zăceau pe pământ în față erau cadavre. S-au ridicat brusc, patruzeci sau cincizeci în total, și au aruncat obiecte în prima linie a lui Nah'ruk. Micii grenade întunecate au stropit în timp ce i-au lovit pe războinicii inamici. O clipă mai târziu, Nah'ruk care fuseseră loviți au început să se zvârcolească în timp ce lichidul le mânca prin armură și apoi prin pieile lor.

Unul dintre noduri a explodat, aruncând corpurile înapoi. Apoi alta si alta. Deodată, primele rânduri ale falangei erau o mizerie haotică.

Brys se întoarse către semnalizatorul său. — Sună acuzaţia! Sună acuzația!

Coarnele răsunau.

Legiunile au izbucnit într-un trap de câine, stiucile nivelate.

Sapiii alergau, legănându-se spre stânga și afară din golul dintre cele două forțe. S-ar putea să clarifice la timp.

La șase pași, rândurile Letherilor se înălțară înainte, vocile ridicându-se într-un vuiet sălbatic.

Dinții ferăstrăului s-au străduit adânc, unul, trei rânduri, patru. Falanga Nah'ruk s-a slăbit. Și apoi cele două forțe s-au oprit. Stiuțele au fost ținute pe loc, luptători înarmați cu topoare și săbii înjunghiate împingând între linia frontului pentru a-și începe munca vicioasă de aproape. Şoimii au fulgerat înalt, apoi au coborât.

Brys a gesticulat. Alături de el a venit un alt mesager.

— Unităţile de onagru şi de arborele urmează să se îndrepte pe dealul din est. Începeți enfilada. Cavaleria să asigure ecranul inițial până când vor începe să tragă.

Bărbatul a salutat și a plecat.

Brys privi spre sud-est. În mod miraculos, unele rămășițe din războinicii călare supraviețuiseră salvelor vrăjitoare – el putea vedea călăreți ieșind din praf și fum, lovind sălbatic în primele rânduri ale Nah'ruk. Au lovit cu o ferocitate inumană și Brys nu a fost surprins - să fi trecut prin asta care ar fi dezbrăcat sănătatea mintală a oricărui războinic.

A suflat o rugăciune blândă pentru ei în numele unei duzini de zei pierduți de mult.

Un mesager ia frâu în dreapta lui. 'Comandant! Legiunile vestice au luptat cu inamicul.

'Și?'

Bărbatul și-a șters transpirația de pe față. „I-am dat înapoi cu un pas sau doi, dar acum...”

Văzând că nu poate continua, văzând că era aproape de lacrimi, Brys dădu pur și simplu din cap. Se întoarse să studieze ce vedea despre poziția Malazan.

Nimic decât șopârle blindate, arme care se ridică și coboară, sângele urcând într-o ceață.

Dar, în timp ce se uita, a observat ceva.

Nah'ruk nu mai înaintau.

I-ai oprit? Sângele zeilor, ce fel de soldați sunteți?

Infanteria grea stătea în picioare. Infanteria grea a ținut șanțul. Chiar dacă au murit, nu au dat înapoi nici un pas. Nah'ruk s-a gheare pentru cumpărare pe noroiul îmbibat de sânge al bermei. Fierul le-a mestecat. Halbardele s-au trântit, au revenit din scuturi. Corpurile reptiliene s-au răscolit înapoi, blocând înaintarea rândurilor

din spate. Săgeți și certuri s-au revărsat în inamic din pozițiile din spatele șanțului.

Iar de sus, Locqui Wyval a coborât după scor, în nebunie, pentru a sfâșia și sfâșia capetele cu coifă ale războinicilor șopârlă. Alții s-au închis repede pentru a lupta cu rudele lor, iar cerul a plouat sânge.

Sufletul lui Bottle a sărit din trup în trup, a apucat strâns sufletele lui Locqui Wyval și le-a aruncat pe Nah'ruk. Pe măsură ce fiecare era tras la măcel, el s-a eliberat pentru a-l înrobi pe altul. Întinsese mâna, luând câte putu – zeci de creaturi – duhoarea de sânge și tot ceea ce vedeau îi înnebuniseră. Nu trebuia decât să zdrobească zdrențurile reținerii lor, să le dezlege pe cele mai apropiate fiare care nu erau wyvale.

Când rudele au fost atacate, el nu a rezistat - *cu cât sunt mai mulți morți și muribunzi, cu atât mai bine.*

Dar a simțit că este sfâșiat. Își simțea mintea fărâmițându-se. Nu putea face mult mai mult din asta. Cu toate acestea, Bottle nu a cedat.

Tarr s-a împiedicat de un nod de pușcași marini. Rotund strălucit. — Limp-unde ești tu...

— Moartă, spuse Limp. „Doar eu și Crump...”

'Zburli?'

Femeia cu fața rotundă clătină din cap. 'M-am separat. L-am văzut pe Skim murind, asta-i tot...

— Deci ce faci stând aici? Pe picioarele tale, marin - acei grei mor acolo unde stau. Și ne vom alătura lor. Tu, Reliko! Trageți-l în picioare acolo – veniți toți cu mine!

Tăcuți, fără un singur cuvânt de protest, pușcașii marini se ridicară în picioare. Sângerau. Erau epuizați.

Și-au adunat armele și, Tarr în frunte, au pornit spre șanț.

În apropiere, Urb a smuls fragmentele sfărâmate ale scutului său. Hellian s-a ghemuit lângă el, respirând greu, cu fața striată de sânge și de vomă, cu mai multe din ambele udându-i pieptul. Spusese că nu știe al cui sânge este. Aruncându-i o privire, îi văzu ochii duri, expresia ei dură. Alți soldați erau așezați în spatele lor.

Urb se întoarse. — Facem ce spune Tarr, soldați. Înapoi în ea. Acum.'

Hellian aproape că trecu pe lângă el în drum spre șanț.

Henar Vygulf făcu frâu sub deal – putea vedea cai căzuți și trupuri întinse, pârjolite acolo unde se aflase postul de comandă al Adjunctului. A alunecat de pe cal, și-a scos cele două săbii și a alergat pe panta.

Ajungând în vârf, a văzut patru Nah'ruk sosind pe creasta opusă.

Lostara Yil și Adjunctul zăceau aproape unul lângă celălalt. Probabil a murit, dar trebuia să se asigure. Dacă ar putea.

A încărcat înainte.

Ciocnirea fierului o trezi. Clipind, Lostara privi spre cer, încercând să-și amintească ce se întâmplase. O durea capul și simțea că sângele uscat îi curgea nările, trosnind în urechi. Ea întoarse capul, îl văzu pe Adjunct întins lângă ea.

Pieptul se ridică și coboară încet.

Ah bine.

Cineva a mormăit de parcă ar fi avut durere.

Ea s-a ridicat. La timp să-l văd pe Henar Vygulf clătinându-se înapoi, stropind sânge dintr-o rană în piept. Trei Nah'ruk închise.

Henar căzu pe spate aproape la picioarele lui Lostara.

Se ridică, trăgând lamele.

A văzut-o, iar angoasa din ochii lui i-a tăiat răsuflarea.

'Imi pare rau-'

— Vei trăi, îi spuse ea, trecând pe lângă. — Susține-te, omule, asta e un ordin!

A reușit să se ridice într-un cot. 'Căpitan-'

Ea aruncă o privire către Nah'ruk. Aproape asupra ei, încetinit de răni. În spatele lor, au apărut încă o duzină. — Amintește-ți doar, Henar, nu fac asta pentru oricine!

'Fă ce?'

Ea a făcut un pas înainte, cu lamele ridicându-se. ' *Dansez.* '

Vechile forme s-au întors, de parcă ar fi aşteptat-o, aşteptând acest moment când, în sfârşit, s-a trezit – posibil pentru ultima dată – indiferent. *Pentru tine, Henar. Pentru dumneavoastră.*

The Shadow Dance a aparținut acestui lucru.

Aici.

Acum.

Henar o privi, iar ochii lui se măriră încet.

La o legă spre sud-est, Kisswhere s-a târât de pe calul ei căzut. O vizuină de bursuc, gura de bârlog a unei vulpi, ceva. Calul ei s-a bătut, picioarele din față s-au spulberat, țipetele stridente în aer.

Piciorul stâng al lui Kisswhere era îndoit în patru locuri. Muțul de os i-a trecut prin jambiere. Ea a scos un cuțit și s-a răsucit pentru a studia calul, cu ochii ațintiți asupra unei artere care pulsa în gât.

Nu conta. Erau toți morți. Chiar dacă ar fi putut ajunge la Mortal Sword și la acea regina nebună cu părul roșu, n-ar fi contat.

Ea ridică privirea. Cerul era carne și carnea aceea putrezeau în fața ochilor ei.

Sinter. Badan.

Bonehunters-Adjunct, ești fericit? I-ai ucis pe toți.

Ne-ai ucis pe toți.

Capitolul douăzeci și patru

În acest zori s-au căptușit pe malurile râului antic, un oraș întreg s-a dovedit, aproape de o sută de mii, în timp ce soarele se ridica la est de gura care se deschidea spre golful adânc. Ce îi adusese acolo? Ce aduce vreodată mulțimile la un moment, un loc, o clipă în care o sută de mii de trupuri devin un singur trup?

În timp ce apele roșii se revărsau în lacrimile sărate ale golfului, stăteau, zicând puțin, și rugul mare de corabie a pus mâna pe foc și vântul a apucat pânzele îmbibate, iar cerul a pus stăpânire pe coloana neagră de fum.

Marele rege al lui Ehrlitan era mort, ultimul din linia Dessimb, iar viitorul sufla nisip, șoapta furtunii nu era decât un vuiet de ceartă îndepărtat cu milă, un lucru promițător care se apropia din ce în ce mai mult.

Au venit să plângă. Au venit în căutarea mântuirii, căci până la urmă chiar și durerea maschează o îngăduință egoistă. Plângem în viața noastră pentru lucrurile pierdute pentru noi, pentru lumile făcute. Un om mare a murit, dar nu putem să-l urmăm – nu îndrăznim, căci pentru fiecare dintre noi moartea găsește o nouă cale.

O vârstă era moartă. Noua era a aparținut generațiilor care vor veni. În tarabele pieței, olarii stivueau castroane purtând chipul regelui mort, cu scene ale gloriilor sale trecute înconjurându-se, pentru totdeauna în afara timpului, și aceasta era adevărata dorință a mulțimilor.

Stop. Oprește-te acum. Roagă-te ca această zi să nu se termine niciodată. Roagă-te ca cenușa să plutească pentru totdeauna. Rugați-vă ca ziua de mâine nu devine niciodată. Este o dorință firească, o dorință sinceră.

Povestea moare, dar această moarte va dura ceva timp. Se spune că regele a zăbovit acolo, în jumătate de respirație. Și oamenii se adunau în fiecare zi la porțile palatului, să plângă, să viseze la alte scopuri, la soarte negate.

Povestea moare, dar această moarte va dura ceva timp.

Și limba roșie a râului curge fără sfârșit. Iar duhul regelui a spus: Te văd. Vă văd pe toți. Nu-l auzi? Îl mai auzi?

Moartea Epocii de Aur, Thenys Bule

Nom Kala stătea alături de ceilalți, o masă tăcută de războinici care uitaseră ce înseamnă să trăiască, în timp ce vântul trăgea de blănuri putrezite, fâșii de piele și încurcături uscate de păr. Arme plictisitoare, cu sâmburi atârnau ca niște gânduri de după mâinile răsucite. Aerul s-a aruncat în vasele orbitelor și a gemut înapoi afară. Ar putea fi statui, roase de vârstă, ofilite acolo unde stăteau în fața vântului nesfârșit, a ploilor fără sens, a valurilor fără rost de căldură și frig.

Nu era nimic util în asta și știa că nu era singură în neliniștea ei. Onos T'oolan, Prima Sabie, s-a ghemuit pe un genunchi la zece pași înaintea lor, cu mâinile înfășurate în mâna sabiei de cremene, cu vârful armei îngropat în pământul pietros. Capul îi era coborât, de parcă s-ar fi închinat în fața unui maestru, dar acest stăpân era invizibil, puțin mai mult decât o pată de obligații lăsată deoparte, dar pata a ceea ce îl ținuse pe loc - o pată doar Onos T'oolan a putut-o. vedea. Nu se mai mutase de ceva vreme.

Răbdarea nu era o încercare, dar simțea haosul din rudele ei, tărâmul și înclinația dorințelor teribile, refuzurile zguduitoare ale răzbunării care așteptau. Era doar o chestiune de timp până când primul dintre ei să se desprindă, sfidând această sclavie, această pretenție de poruncă dreaptă. Nu avea să se întindă după ei. Încă nu a făcut asta, de ce să-ți imaginezi că s-ar schimba...

Prima Sabie se ridică, îi înfruntă. — Sunt Onos T'oolan. Eu sunt Prima Sabie a lui Tellann. Îți resping nevoia.

Vântul gemea mai departe, ca curgerea durerii.

— Totuși, te vei închina în fața mea.

Se simțea lovită de acele cuvinte. *Iată ce înseamnă, deci, să cedezi în fața unei Prime Sabie. Nu-l putem nega, nu-l putem sfida.* Îi simțea voința, închizându-se ca un pumn în jurul ei. *Am avut șansa noastră, înainte de asta. Am fi putut să ne îndepărtăm. El ne-a dat asta.* Dar niciun T'lan Imass nu făcuse așa ceva. *În schimb, am căzut în noi înșine, din ce în ce mai adânc, că mâncând și scuipat fără sfârșit și mâncând tot ce am scuipat - acesta este susținerea seducătoare a urii și ciudă, a furiei și a răzbunării.*

Ne-ar fi putut conduce de pe o stâncă și nu am fi observat.

Cei trei bonecasters Orshayn au făcut un pas înainte. a vorbit Ulag Togtil. — Prima sabie, aşteptăm comanda ta.

Onos T'oolan se îndreptă încet spre sud, unde cerul de deasupra orizontului părea să fiarbă ca smoală. Și apoi s-a îndreptat spre nord, unde un nor îndepărtat a prins lumina pe moarte a soarelui. — Nu mergem mai departe, spuse Prima Sabie. „Vom fi praf”.

Și cum rămâne cu visele noastre întunecate, Prima Sabie?

Atât de mult era puterea lui încât a auzit-o gândul și așa s-a întors către ea. — Nom Kala, ține-ți tare visele. Va fi un răspuns. T'lan Imass, suntem pe vremea uciderii.

Statuile s-au mutat. Unii s-au îndreptat. Unii s-au cocoşat ca sub poveri groaznice. Statuile - *rudele mele. Surorile mele, frații mei. Nu există nimeni care să ne privească acum, nimeni care să ne vadă, nimeni care să se întrebe cine am fost cândva, cine ne-a modelat cu atât de... mâini iubitoare.* În timp ce ea privea, ei au început, unul câte unul, să cadă în praf.

Nimeni care să fie martor. Praf de vise, praf de tot ceea ce nu am realizat niciodată. Praf de ceea ce am fi fost și ceea ce nu putem să nu fim.

Statuile nu sunt niciodată mute. Tăcerea lor este un vuiet de cuvinte. Vei auzi? Vei asculta?

Ea a fost ultima, singură cu Onos T'oolan însuși.

— Nu ai nicio furie, Nom Kala.

— Nu, Prima Sabie, nu am.

— Ce ai putea găsi pentru a servi în locul lui?

'Nu stiu. Oamenii ne-au învins. Au fost mai buni decât noi, este la fel de simplu. Simt doar durere, Prima Sabie.

— Și nu există furie în durere, Nom Kala?

Da. S-ar putea să existe. Dar dacă trebuie să-l caut...

— Există timp, spuse Onos T'oolan.

Ea s-a înclinat în fața lui și s-a eliberat.

Onos T'oolan a privit cum Nom Kala cădea într-un nor cu rafale. În mintea lui se apropia o siluetă, cu mâinile întinse parcă implorând. El cunoștea acea față îngrozită, acel ochi singuratic strălucitor. Ce putea să-i spună acestui străin pe care îl cunoscuse cândva? La urma urmei, și el era un străin. Da, se cunoscuseră odată. *Dar acum uită-te la noi, amândoi atât de intimi cu praful.*

Suferința lui Nom Kala a revenit asupra lui. Gândurile ei sângeraseră de o putere groaznică – era tânără. Ea era, îşi dădu seama, ceea ce ar fi putut deveni Imass, dacă Ritualul nu i-ar fi luat, dacă nu le-ar fi furat viitorul. *Un*

viitor de patos. Predare sordidă. Pierderea demnității, o moarte lentă, lentă.

Nu, Toc cel Tânăr. Nu-ți dau decât tăcere. Și vuietul său torid.

Vei auzi? Vei asculta?

Oricare dintre voi?

Ea locuise ca un parazit adânc în măruntaiele lui. Văzuse, de jur împrejur, rămășițele rupte ale unei promisiuni abandonate de mult timp, dezordinea spartă, fluidele vărsate. Dar fusese căldură și o prezență pulsantă de parcă chiar piatra ar fi fost vie - ar fi trebuit să înțeleagă semnificația unor astfel de lucruri, dar mintea ei se tăvălise în propriul ei întuneric, un loc fără viață de regrete fără rost.

Aflându-se la nici șase pași de cei doi străini cu piele de aur, ea se întorsese și, ca și ei, privea cu mirare, neîncrezătoare.

Ampelas Înrădăcinat.

Ampelas Dezrădăcinat. Întregul oraș, volumul său masiv, muntos, umplea cerul nordic. Partea de dedesubt era o pădure de rădăcini de metal răsucite, din care se scurgea ploaia curcubeu, de parcă, chiar și în durere, nu putea sângera decât daruri. Cu toate acestea, Kalyth își putea vedea agonia. Era înclinat într-o parte. Era înconjurat de fum și praf. De la baza ei s-au ridicat fisuri, ca degetele rupte ale unui zeu, la doar câteva clipe după ce a lovit din nou pământul.

Putea simți... ceva, un miez de voință îndoit de durere fără suflare. La Matrona? Ar putea fi altcineva? Sângele ei curgea prin stâncă. Plămânii ei urlau, vânturile țipând printre caverne. Transpirația ei strălucea și curgea ca lacrimile. Ea a sângerat în o mie de locuri, oasele așchiindu-se la presiuni vaste și tot mai mari.

Matrona, da, dar... nu a mai rămas nicio minte în acel coșmar de carne care curgea.

Dezrădăcinat , acest lucru de mult mort. *Dezrădăcinate* , o mie de o mie de generații de credință, credință, fierul solid al legilor cândva imuabile.

Ea sfidează orice adevăr. Ea transformă viața într-un cadavru, iar acum acesta se clătină pe cer.

„O fortificație a cerului”, a spus cel pe nume Gesler. „Producerea Lunii-”

— Dar asta e mai mare, spuse Stormy, zgârindu-și barbă. — Dacă Tayschrenn ar putea vedea asta...

— Dacă Rake ar fi comandat una dintre acestea...

Stormy mormăi. — Da. L-ar fi aplatizat pe Înaltul Mag ca un gândac sub degetul mare. Și atunci ar fi făcut același lucru cu întregul Imperiu Malazan blestemat de Hood.

— Dar uite, spuse Gesler. „Este într-o formă aspră – nu la fel de urâtă ca stânca lui Rake, dar se pare că s-ar putea prăbuși în orice moment”.

Kalyth le putea vedea acum pe Furies defilând pe sub Turnul Dragonului - forța *cerului, da, este bine numită.* Soldații Ve'Gath în miile lor. K'ell Hunters cu mult înaintea legiunilor și se întinde pe lateral în formațiuni mai libere. În spatele rândurilor Furielor, dronele s-au chinuit să tragă vagoane enorme care gemeau sub încărcături falnice.

— Uită-te la cei mari, spuse Gesler. „Zeii grei de jos, unul dintre aceia ar putea smulge în jumătate un demon Kenyll'rah”.

vorbi Kalyth. „Mortal Sword, ei sunt Ve’Gath, soldații K’Chain Che’Malle. Nicio matronă nu a născut atât de mulți. O sută a fost considerată suficientă. Gunth'an Acyl a născut peste cincisprezece mii.

Ochii de chihlimbar ai bărbatului se fixară asupra ei. „Dacă matronele ar putea face asta, de ce nu au făcut-o? Ei ar putea conduce lumea asta chiar acum.

— A fost o... durere groaznică. Ea a ezitat, apoi a spus. „S-a pierdut sănătatea mintală”.

— Soldați ca aceia, mormăi Stormy, ce conducător trebuie să fie sănătos la minte?

Kalyth se strâmbă. Acești doi bărbați erau ireverenți. Păreau să fie neînfricați. *Ei sunt cei. Dar nimic nu a insistat că trebuie să le plac sau chiar să le înțeleg. Nu, mă sperie la fel de mult ca și K'Chain Che'Malle.* — Ea este pe moarte.

Gesler se frecă de față. — Niciun moștenitor?

'Da. Unul așteaptă. Ea arătă cu degetul. — Iată, cei doi se apropie acum. Gunth Mach, singura fiică. Sag'Churok, gardianul ei K'ell. Apoi i s-a tăiat răsuflarea când l-a văzut pe cel care îi urmărea, mișcările sale netede ca uleiul. — Cel de dincolo, adică Bre'nigan, J'an Sentinel al Matronei – ceva nu este în regulă – nu ar trebui să fie aici, ar trebui să fie alături de ea.

— Dar acei Asasini? întrebă Stormy, strâmbându-se spre cer. — De ce nu s-au arătat - cel care ne-a smuls...

— Nu știu, Shield Anvil. *Ceva este greșit.*

Cei doi străini - ei se *numeau Malazans - s-au dat* înapoi în timp ce Gunth Mach și Sag'Churok se apropiau. — Ges,

ce se întâmplă dacă nu le place aspectul nostru?

'Tu ce crezi?' se răsti Gesler. — Suntem morți, asta este.

— Nu există niciun pericol, îi asigură Kalyth. *Desigur, sunt sigur că Redmask a crezut la fel.*

Sag'Churok vorbi în mintea ei. — *Destriant. Matrona este înlănțuită.*

Ce?

„Cei doi Shi’gal care au rămas în Cuib au făcut o alianță. I-au mâncat creierul anterior și acum comandă ce rămâne din ea. Prin trupul ei, l-au dezrădăcinat pe Ampelas. Dar carnea ei slăbește - în curând Ampelas va eșua. Trebuie să găsim inamicul. Trebuie să ne găsim războiul.

Kalyth se uită la Gunth Mach. — E în siguranță?

'Ea este.'

'Dar de ce?'

— Shi'galul nu văd viitor. Bătălia este sfârșitul. Nici un viitor. Unica fiică este irelevantă.

— Și Gu'Rull?

— Proscris. Dispărut. Posibil mort - a căutat să se întoarcă, a căutat să sfideze, dar a fost alungat. Purtând răni.

Gesler interveni: — Vorbești cu chestia asta, nu-i așa?

'Da. Îmi pare rău. Sunt puteri treaz în mine... arome. Fiica Unică... este un dar.

Stormy a spus: „Dacă vrem să conducem această armată de rapitori de elefanți...”

— Așteaptă furtunoasă! Gesler se îndreptă spre însoțitorul său, căzând în limba lor străină, în timp ce continua cu un val de proteste.

Kalyth nu trebuia să înțeleagă cuvintele, în timp ce Stormy și-a pus vizibil călcâiele, cu fața înroșită ca și cum ar fi fost un avertisment mortal. Acesta era un bărbat încăpățânat, vedea ea, cu mult mai mult decât Sabia Mortală. Gesler l-a insultat pe prietenul său, dar nimic din ceea ce a spus nu a schimbat atitudinea lui Stormy. *A spus că are vise. El a acceptat asta.* — Ea va împărtăși aromele, le spuse Kalyth. 'Este necesar-'

Stormy o înfrunta. „Acei Ve’Gath, cât de repede sunt? Cat de destept? Pot să răspundă la comenzi? Disciplina? Ce fel de semnalizare țin cont? Și cine, în numele lui Hood, este inamicul?

La aceste întrebări, Kalyth clătină din cap. 'Nu am răspunsuri. Fără cunoștințe. Nu pot spune nimic.

'Cine poate?'
— La naiba, Stormy!
Bărbatul mare cu barbă roșie s-a întors pe însoțitorul său. 'Da! Tu ești Sabia Mortală - acestea sunt întrebările pe care trebuie să le pui, nu mie! Cine va comanda aici? Ești, prostule bulgăre de rahat dhenrabi! Așa că încetează să mă mai înghiți și continuă!
Mâinile lui Gesler s-au închis în pumni și a făcut o jumătate de pas mai aproape de Stormy. — Asta e, mârâi el. — O să-ți zdrobesc capul gras, Stormy, și apoi o să plec...
Stormy și-a dezvăluit dinții, încercând să aștepte acuzația lui Gesler.
Sag'Churok lovi între cei doi bărbați, cu lamele de sabie îndreptându-se în lateral, mișcarea forțând bărbații să se despartă, ca nu cumva acele margini crestate să-i găsească. Mârâind, Gesler se întoarse și porni vreo duzină de pași.
Rânjind, Stormy se îndreptă. — Dă-mi acele arome, șopârlă. Trebuie să vorbim.
— Nu acela, spuse Kalyth. — Gunth Mach este cel fără săbii. Acolo, nu J'an, acesta. Du-te la ea.
— Bine, și apoi ce?
— Atunci... nimic. Vei vedea.'
S-a ridicat să stea direct în fața lui Gunth Mach. *Curajos sau prost – cred că știu cum ar spune Gesler.* Dar a văzut că Gesler, cu brațele încrucișate, se întoarse să privească.
'Bine? Doamne, ea pute... El se dădu brusc înapoi. — Îmi pare rău, șopârlă, mormăi el, nu am vrut să spun asta. Și-a șters fața, apoi și-a întins mâna, încruntat. — Sunt acoperit de ceva.
— Aromă, spuse Kalyth.
Gesler pufni. — Șopârla din capul tău acum, Stormy? Nu cred, dacă ar fi făcut asta, ar alerga spre cea mai apropiată stâncă.
— Nu eu sunt cel care rămâne prost în mod deliberat, Ges.
Gesler se uită cu privirea la legiunile care se apropiau. — Bine, spune-mi ce pot face.
'Nu. Află singur.'
— Nu sunt Sabia Mortală a nimănui.
'Tot ceea ce. Ai de gând să stai acolo, Ges?
Înjurând ceva pe sub răsuflare, soldatul se îndreptă spre Gunth Mach. — Bine, fă-ți treaba cu transpirația, nu e ca și cum aș face doar o înot sau nimic... De îndată ce s-a apropiat, își dădu capul pe spate, apoi se frecă la ochi. 'Au.'

Kalyth simți o prezență lângă ea.

Bre'nigan. Ochii lăptoși ai lui J'an Sentinel au surprins albastrul tot mai adânc al sfârșitului zilei. *„Împotriva a doi Shi’gal, n-am putut face nimic”.*

Vocea din capul ei a șocat-o. Acest vechi Che'Malle păruse dincolo de orice recunoaștere a ei. Vocea tremura.

'Am eșuat.'

După cum ai spus, nu ai putut face nimic împotriva a doi Shi'gal, Bre'nigan.

— Matrona nu mai este.

Asta e adevărat de ceva vreme.

„Destriant, înțelepciunea din cuvintele tale este amară, dar nu pot nega ceea ce spui. Spune-mi, acești doi oameni, par... captivanți. Dar apoi, știu puține de genul tău.

'Dregăsit? Da. Nu știu nimic despre acești malazani – n-am auzit niciodată de vreun trib cu acest nume. Sunt... nesăbuiți.

'Nu conteaza. Bătălia va fi definitivă.

— Atunci crezi că și noi suntem pierduți. Dacă este așa, de ce să lupți? *De ce să ne forțem pe mine și pe acești doi oameni la moarte? Lasă-ne să mergem!*

'Nu putem. Tu, Destriant, și Sabia Mortală și Shield Anvil, ești ceea ce a rămas din voința lui Gunth'an Acyl. Tu ești moștenirea minții ei. Chiar și acum, cum putem spune că a greșit?

— Ai pus prea mult peste noi.

'Da.'

Îi auzi pe Gesler și Stormy certându-se din nou, în limba lor străină. Furiile se apropiau și acum doi Ve'Gath ieșiră înaintea celorlalți. Spatele lor avea o formă ciudată.
— Iată, spuse Kalyth, atrăgând atenția celor doi Malazani.
— Monturile tale.

— O să mergem pe *acelea* ?

— Da, Mortal Sword. Au fost crescuți pentru tine și pentru Shield Anvil.'

— Cel pentru Stormy are șaua pe direcția greșită. Cum o să-și bage capul în fundul lui Ve'Gath, unde se va simți ca acasă?

Kalyth făcu ochii mari.

Stormy râse. — Cu tine la conducere, Ges, mă voi ascunde oriunde. Abia ai reușit o echipă mizerabilă. Acum ai treizeci de mii de șopârle care se așteaptă să preiei controlul.

Gesler părea bolnav. — Ai vreo cameră liberă în fundul acela, Stormy?

— O să te anunț, dar doar ca să fii clar, când închid ușa, rămâne închisă.

— Ai fost întotdeauna un ticălos egoist. Nu-mi dau seama de ce am ajuns vreodată prieteni.

Ve'Gath s-a apropiat de ei.

Gesler aruncă o privire spre Stormy și vorbi în Falari. — Bine, cred că asta este.

— Pot gusta gândurile lor – toate, spuse Stormy. — Chiar și ăștia doi.

— Da.

— Gesler, acești Ve'Gath – nu sunt cai cu aspect urât – sunt deștepți. Suntem fiarele de povară aici.

— Și ar trebui să le comandăm. Matrona a înțeles totul greșit, nu-i așa?

Stormy clătină din cap. — Nu are rost să ne certăm, totuși. Unica fiică mi-a spus...

— Da, și eu. O lovitură de stat. Îmi imaginez că acei Asasini și-au dat seama - și pe bună dreptate - cât de redundanți suntem. Kalyth de asemenea. Stormy, pot ajunge la ei pe toți. Pot vedea prin ochii oricăruia dintre ei. În afară de Gunth Mach.

— Da, a construit ziduri groase. Mă întreb de ce. Ascultă, Ges, chiar nu am idee ce ar trebui să facă o Shield Anvil.

— Ești o groapă uriașă în care toată lumea sângerează, Stormy. E amuzant că visele tale nu au menționat așa ceva. Dar pentru această bătălie, am nevoie să-i comandați direct Ve'Gath-ului...

'Pe mine? Și tu?'

„Vânătorii K'ell. Sunt rapizi, pot intra și ieși și, cu viteza lor, vor fi cea mai mortală forță de pe teren.

— Ges, acesta este un război stupid, știi. Lumea nu este suficient de mare pentru ambele Long-Tails și Short-Tails? Prost. Abia a mai rămas așa cum este. Ca ultimii doi scorpioni ocupați să se omoare, când deșertul acoperă un întreg continent blestemat.

— Sclavii sunt liberi, răspunse Gesler. „Cu câteva sute de generații de ură reprimată de care să se hrănească. Nu vor fi mulțumiți până când ultimul Che'Malle va fi o carcasă mărunțită.

'Și apoi?'

Gesler întâlni privirea bărbatului. — Asta mă sperie.

— Suntem următorii, vrei să spui.

'De ce nu? Ce să-i oprească? Se reproduc ca furnicile. Pădră rădăcină la warrens. Zei de jos, vânează și ucid *dragoni.* Ascultă, Stormy, aceasta este șansa noastră. Trebuie să-l oprim pe Nah'ruk. Nu pentru Che'Malle - nu-mi pasă deloc de Che'Malle - ci pentru toți ceilalți.

Stormy aruncă o privire spre Che'Malle. „Nu se așteaptă să supraviețuiască acestei bătălii”.

— Da, atitudine proastă.

— Așa că remediați.

Gesler se uită cu privirea, apoi îşi întoarse privirea.

Cei doi Ve'Gath aşteptau. Spatele lor erau deformați, oasele răsucite și ridicate încordate sub piele pentru a forma șei înalte. Ceva ca degetele alungite – sau aripile întinse ale unui liliac – atârnate pe flancurile fiarei, capetele degetelor și ghearele curgându-se pentru a forma etrieri. Plăcile de armură încrețeau umerii. Solzii de coadă de homar învăluiau gâturile îndreptate înainte. Cîrmele lor se înfășurau în jurul craniilor turtite, lăsând liber doar botul. Ar putea privi de sus un Toblakai. Nenorocitele de lucruri zâmbeau călăreților lor.

Gesler l-a înfruntat pe Gunth Mach. 'O fiica. Ultimul Asasin, cel care a scăpat, am nevoie de el.

Kalyth spuse: „Nu știm dacă Gu’Rull chiar trăiește...”

Ochii lui Gesler au rămas pe Gunth Mach. 'Ea stie. O fiică, nu voi duce o bătălie pe care nu o pot câștiga. Dacă vrei să te conducem, ei bine, un lucru pe care noi, oamenii, nu îl înțelegem, și acela este *renunțarea.* Ne luptăm când lupta a fost eliminată din noi. Ne răzvrătim când tot ce ne-a rămas care nu este în lanțuri este în interiorul craniilor noastre. Sfidăm atunci când singura sfidare care ne-a rămas este trezirea și moartea. Da, am văzut oameni plecând capetele, așteptând toporul. Am văzut oameni stând la rând în fața a cincizeci de arbalete și fără să facă nimic. Dar toți și-au făcut din moarte arma lor, ultima rămasă și sunt soldații de coșmar pentru totdeauna. Asta ajunge la tine? Nu sunt unul care să inspire prostii. Am nevoie de asasinul ăla, Gunth Mach, pentru că am nevoie de *ochii lui.* Acolo sus, sus, deasupra capului. Cu acei ochi, pot câștiga această bătălie.

— Spui că matronele nu produc niciodată mai mult de o sută de Ve'Gath. Dar mama ta a făcut cincisprezece mii. Chiar crezi că Nah'ruk au idee în ce se bagă? Mi-ai umplut capul cu scene din bătălii trecute - toate pierderile tale jalnice - și nu e de mirare că ești gata să renunți. Dar te înșeli. Matrona - era nebună? Poate. Da. Destul de nebună

încât să creadă că ar putea *câștiga.* Și să *planific* pentru asta. Nebun? Geniu nebun, aș spune. Gunth Mach, One Daughter, cheamă-l pe Shi'gal-ul tău acum *este* al tău, nu-i așa? Nu gata să renunțe, nu gata să se predea fatalismului fraților săi. Cheamă-l.

Tăcere.

Gesler ridică privirea în ochii lui Che'Malle. *Ca și cum te-ai uita la un crocodil. Este jocul de a vedea totul, dar de a reacționa la nimic. Până când necesitatea forțează problema. Este jocul gândurilor reci, dacă gânduri există. Este ceea ce face ca mingile unui bărbat să se târască în sus căutând unde să se ascundă.*

Ea a vorbit în mintea lui. — *Sabie Mortală. Cuvintele tale au fost auzite. Cu toate. Ne vom supune.*

— Zei de jos, mormăi Stormy.

Kalyth se apropie de Gesler. Ochii ei erau mari. — Un întuneric se ridică din K'Chain Che'Malle. Dar în acei ochi, dincolo de minune, văzu o frică tremurătoare. *Ea mă vede semănând speranțe false. Doamne, femeie, ce crezi că face un comandant?* S-a îndreptat spre unul dintre Ve'Gath, a apucat ceea ce considera un corn de şa, a pus o cizmă într-un etrier care i s-a strâns brusc în jurul piciorului, apoi s-a aruncat pe uriaşa fiară.

„Pregătește-te să mărșăluiești”, a spus el, știind că cuvintele lui au fost auzite de toți. — Nu așteptăm ca Nah'ruk să vină la noi. Ne îndreptăm direct spre ei și direct pe gâtul lor blestemat. Kalyth! Știe cineva dacă va urma acel cer? Se vor lupta?

— Nu știm, Mortal Sword. Noi credem că da. Ce altceva a mai rămas?

Stormy se chinuia să se urce pe fiara lui. — Încerc să-mi zdrobesc blestemul de picior!

— Relaxează-te, îl sfătui Gesler.

Unică Fiică a vorbit în mintea lui. — *Vine Shi'galul.*

'Bun. Să începem mizeria asta.

Gu'Rull și-a înclinat aripile, s-a întins în jurul stâncii falnice a lui Ampelas Dezrădăcinat. Mai rămăsese doar un Shi'gal înăuntru - reușise să-i pună răni mortale celuilalt înainte de a fi alungat din Cuib și apoi din oraș. Buciuri adânci i-au plâns sânge gros pe piept, dar niciuna dintre acestea nu i-a amenințat viața. Deja începuse să se vindece.

În fața lui, pe câmpie, furiile în masă își reluaseră marșul mâncător de pământ. Mii de vânători K'ell s-au răspândit pentru a forma un ecran vast într-o semilună în

timp ce loveau spre sud, unde norii întunecați fierbeau la orizont, dispărând încet, când soarele se scufunda în cele din urmă sub dealurile vestice. Nah'ruk hrăniseră în această zi, dar cariera se dovedise mai mortală decât ar fi putut anticipa.

Această Sabie Mortală și cuvintele lui l-au impresionat pe Gu'Rull, în măsura în care acești oameni blânzi puteau face acest lucru; dar apoi, nici cel numit Gesler, nici cel numit Stormy nu erau cu adevărat oameni. Nu mai. Aura prezenței lor era aproape orbitoare pentru ochii lui Shi'gal. Focurile străvechi le făcuseră. Thyrllan, Tellann, poate chiar respirația și sângele Eleintului.

K'Chain Che'Malle nu s-a închinat în închinare, dar când a fost vorba de Eleint, această oroare s-a slăbit. *Copiii Eleintului. Dar nu suntem nimic de genul acesta. Pur și simplu revendim onoarea. Dar atunci, nu este asta ceea ce fac toți muritorii? În prinderea zeilor lor, în cioplirea regulilor vicioase de închinare și ascultare? Copiii Eleintului. Numim orașele noastre pentru Primii Nascuți Dragoni, cei care au navigat cândva pe cerul acestei lumi.*

De parcă le-ar păsa.

De parcă ar fi observat.

Această Sabie Mortală vorbea despre un refuz, o sfidare a soartei care îi așteaptă. Avea curaj și voință încăpățânată. Concepții lăudabile. *îi răspund la chemarea lui. Îi dau ochii mei, cât timp rămân în cer. Nu-l avertizez că un astfel de timp nu va supraviețui mult timp începutului bătăliei. Nah'ruk se va ocupa de asta.*

Chiar și așa. În memoria lui Gunth'an Acyl, voi rămâne.

Îndoielile se învârteau în jurul celui cu barbă roșie, Shield Anvil. Inima lui era vastă, era adevărat. Era un lucru de sentimentalism și compasiune, atât de contrar aspectului său bestial, focului său simian. Dar astfel de creaturi erau vulnerabile. Inimile lor sângerau prea liber, iar cicatricile nu s-au împletit niciodată adevărate. A fost o nebunie să îmbrățișezi durerea și suferința lui K'Chain Che'Malle - nici măcar o Matronă nu ar ceda la așa ceva. Mintea ar urlă. Mintea ar muri.

Nu contează, el nu era decât un muritor, chiar și un om. Ar lua tot ce putea și apoi eșua. Soimii aveau să coboare, o clipă de cea mai pură milă-

— *Ajunge de asta... și nu-mi pasă de toate gândurile tale mizerabile. Asasin, eu sunt Gesler. Sabia ta mortală. În dimineața care va veni, în zorii luptei, veți fi ochii mei. Nu vei fugi. Nu-mi pasă cât de urât ajunge acolo sus. Dacă nu*

arăți ca un porumbel care a trecut printr-o moară de vânt până când terminăm cu toții, mi-ai fi dat greș pe mine și pe rudele tale. Deci nici să nu te gândești...

Aud cuvintele tale, Mortal Sword. Vei avea ochii mei, mai mult e păcat.

— Atâta timp cât suntem înțeleși. Acum, la ce să mă aștept când vedem Nah'ruk?

Și așa i-a spus Gu'Rull. Omul îl întrerupse din nou și din nou cu întrebări ascuțite, perceptibile. Și, în timp ce șocul puterii sale - care îi sfâșiese atât de ușor apărarea pentru a jefui mintea lui Gu'Rull - s-a stins încet într-un val de indignare, stima Shi'gal pentru Sabia Mortală a crescut, fără răutate, jumătate în neîncredere, jumătate. în resentimente. Asasinul nu și-a permis amăgirea speranței. Dar, acest om a fost un războinic în cel mai adevărat sens.

Și care este acel adevărat sens? De ce, este nebunia credinței. Și acum ne faci să credem. Cu tine. În tine. Și în nebunia ta, pe care insisti să o împărtășești.

Ai gust amar, om. Tu gust din lumea ta.

Blestemant, Stormy și-a forțat montura să se ridice alături de Gesler. — Îmi dau un pic de ceva. Se ascunde în gândurile din spate, în fundul bazinelor adânci...

— Pe numele lui Hood despre ce vorbeşti? întrebă Gesler. — Și grăbiți-vă, asasinul ăla chiar acum se îndreaptă spre inamic - sunt tabărați, îi văd - sunt incendii și unul mare - mult fum. Doamne, capul meu e gata să explodeze...

— Nu asculți, spuse Stormy. — Mirosul ăla... ei știu ceva. Gunth Mach-ea știe ceva și ne-o ascunde. Ma descurc-'

Gesler a rupt o mână, iar Stormy a putut vedea o privire îndepărtată pe chipul răvășit al prietenului său și, în timp ce privea, a văzut groază umplând ochii bărbatului. — Beru fend... Furtunoasă. Văd epave- grămezi de armuri și arme. Furtunos-'

„Acei Nah'ruk-ei-"

„Vânătorii de oase – i-au găsit, ei... zei, sunt mormane de oase! *Le-au mâncat naibii!* În timp ce Gesler se învârtea, Stormy întinse mâna să-l liniștească.

'Ges! Spune-mi doar ce vezi!

'Ce crezi că fac! Zei de jos!'

Dar dintr-o dată cuvintele s-au uscat, iar Gesler nu a putut decât să privească în jos, în timp ce Asasinul se

învârtea peste câmpul de luptă, tabăra masivă, un crater care ar putea înghiți un palat și pata imensă a ceea ce părea cărbuni printre cioturile de copaci lins de flacără. - nu, nu cioturi. Membrele. A pârjolit Nah'ruk, încă arzând. A fost magia care i-a lovit? Gesler nu putea să creadă asta. O singură eliberare a unui warren, incendiind mii? *Și craterul ăla – o sută de zgârcitori poate... dar nu aveam o sută de blesteme.*

Îl auzea pe Stormy strigând la el, dar vocea părea imposibil de îndepărtată, prea departe pentru a fi de îngrijorare. Transeele învăluiau o creastă, unele dintre ele umplute cu armuri și arme sparte. Cratere mai mici strângeau vârful, pline de oase. Într-o parte, sute de Nah'ruk se mișcau printre cadavrele de cai și corpurile înnegrite. Căruțele grele îi trăgeau, cu bucăți de carne îngrămădite pe paturile lor. Zeci de Nah'ruk au fost înhămați la ei, încordându-și jugul.

Asta a fost o acuzare Khundryl. Sters complet. Cel puțin unii dintre aliați au sosit la timp, pentru ce? Moarte. Doamne, aceasta a fost cea mai crudă împingere a Domnului. Nu căutau o luptă – oricum nu cu blestematele șopârle. Nu aici, în pustiile inutile.

Vocea Asasinului Shi'gal a intervenit. — *Rudele tale au stricat Nah'ruk. Această recoltă a fost plătită, Mortal Sword. Cel puțin trei Furii au fost distruse.*

Aceștia erau prietenii mei. Aceasta nu a fost lupta lor.

„Au fost curajoși. Nu s-au predat.

Gesler se încruntă. *A fost posibilă predarea?*

'Nu stiu. Mă îndoiesc de asta. Chestia este irelevantă. Împotriva noastră, mâine, nu va fi nici un sfert.

— Ai înțeles bine, spuse Gesler cu un mârâit.

— Gesler!

Clipind, scena învârtindu-se din minte, se întoarse către Stormy. Ştergându-şi ochii, a spus: „Este rău. Oricât de rău poate ajunge. Nah'ruk mărșăluiau pentru a-i întâlni pe acești K'Chain Che'Malle. Au trântit ca un pumn direct în Bonehunters. Furtunoasă, a fost măcel, dar a mai rămas o singură armată...

Gu'Rull a vorbit din nou în mintea lui. — *Am găsit o urmă, Mortal Sword. Semne de retragere. Să-l urmărim? Nah'ruk pot simți apropierea noastră - Ve'Gath-urile noastre sunt ca un tunet pe pământ. Se pregătesc să mărșăluiască să ne întâlnească – cerul este un loc fără lumină, sunt vânturi străine – nu pot...*

Fulgerele au fulgerat spre sud, trecând prin noapte. Gesler mormăi în timp ce comoția îi reverbera prin craniu. *Asasin? Unde ești? Răspunde-mi-ce s-a întâmplat?*

Dar nu putea să întindă mâna către șopârla înaripată; nu l-a putut găsi pe Gu'Rull nicăieri. *La dracu.*

— E un nor al naibii de furtună în față, Gesler? E sânge pe față? Spune-mi ce se întâmplă cu Hood!

— Chiar atât de curios? spuse Gesler, dezvăluind dinții. A scuipat apoi. — Nah'ruk au scăpat totul. Ei vin după noi. Suntem pe cont propriu.

— Și vânătorii de oase?

— Suntem pe cont propriu.

Cercetașii au ieșit din întunericul neiertător. În această noapte, Slash-urile dispăruseră, luând cu ele stelele și strălucirea jadului. Nici măcar ceața umflată care era luna nu îndrăznea cerul. Tremurând în frigul brusc, liderul de război Strahl a așteptat ca cercetașii să ajungă la el.

Cei doi războinici din Senan erau cocoşaţi, parcă înspăimântaţi, sau poate răniţi. Când s-au oprit în fața lui, amândoi au îngenuncheat. Erau epuizaţi, văzu el, cu pieptul zvârcolindu-se.

Privește-i pe ei. Uită-te la acest întuneric. S-a terminat lumea în această noapte?

Nu i-a grăbit, cerând cuvinte pe care s-ar strădui să le hrănească. Spaima era destul de groasă în respirațiile lor aspre.

În spatele conducătorului războiului, Senan Barghast aștepta. Unii dormeau, dar pentru cei mai mulți somnul nu venea. Foame. Sete. Foametea pierderii, un cântec al plânsului blând. Simțea zeci de ochi ațintiți asupra lui, văzând, știa el, puțin mai mult decât o siluetă vagă și pătată. Văzând adevărul despre el și în fața lor nu avea unde să se ascundă.

Unul dintre cercetași își recuperase vântul. — Lider de război. Două armate pe câmpie.

„The Malazans-”

— Nu, conducător de război, ăștia sunt demoni...

Celălalt șuieră: *„ Sunt mii!* '

— Două armate, ai spus.

— Mărşăluiesc unul spre celălalt - prin noapte - suntem aproape între ei! Conducător de război, trebuie să ne retragem, trebuie să fugim de aici!

— Mergeți în tabără, amândoi. Odihnă. Lasă-mă. Nu spune nimic.'

Odată ce au plecat clătinându-se, el și-a tras blănurile mai aproape de umeri. În amurg, ei zăriseră un Moon's Spawn, dar unul cu unghiuri și planuri dure - războinicii lui cu ochi mai ascuțiți pretindeau că era sculptat în forma unui dragon. *Două armate de demoni – ce loc mai bun pentru a ne ciocni decât în Wastelands? Omorâți-vă unul pe altul. Al tău nu este războiul nostru. Vrem să-i găsim pe Malazani... nu-i așa? Vechiul nostru dușman, unul demn.*

Nu au trădat ei alianța de la Coral? Nu au încercat să-l înșele pe Caladan Brood și să fure acel oraș în numele împărătesei blestemate? Dacă nu ar fi fost Anomander Rake, ar fi reușit. Acești Bonehunters pretind că sunt renegați, dar atunci, Dujek Onearm nu a spus același lucru? Nu, acesta este cuibul obișnuit al minciunilor. Orice vor căuta, orice vor cuceri, ei vor pretinde pentru Împărăteasa.

Onos Toolan, ce alt inamic a existat? Pe cine altcineva ai putea spera sa gasesti? Cine altcineva la fel de demn ca malazanii, cuceritorii, devoratorii de istorie? Ai spus că le-ai servit odată. Dar i-ai lăsat. Ai venit să conduci Fețele Albe. Tu l-ai cunoscut pe acest dușman - ne-ai spus atât de multe că acum avem nevoie - eram proști, că nu vedeam.

Dar acum o fac.

Demonii au fost bineveniți la bătălia lor.

Da, s-ar retrage din asta. S-a rotit.

Praful se învârtea în tabăra Senan, argintiu ca lumina lunii, în spirale care se ridicau din toate părțile. Cineva a țipat.

Războinici fantomatici - strălucirea oaselor, lame ondulate de silex și silex -

Strahl se uită fix, chinuindu-se să înțeleagă. Au izbucnit țipete - armele groaznice au izbucnit, au sfâșiat carnea și oasele de moarte. Au auzit strigăte de război Barghast, fierul a răsunat împotriva pietrei. Fețe putrezite, ochi negri.

O siluetă uriașă a apărut direct în fața lui Strahl. Ochii Conducătorului Războiului se măriră – când, la lumina focului, văzu sabia strânsă în mâinile osoase ale creaturii. *Nu Nu!* 'Te-am răzbunat! Onos Toolan, i-am răzbunat pe toți! Nu... nu poți...

Sabia șuieră o tăietură diagonală care a tăiat ambele picioare ale lui Strahl, de la șoldul drept până sub genunchiul stâng. A alunecat cu acea lamă, s-a trezit întins pe pământ. Deasupra lui, doar întuneric. Un frig bolnăvicios îl străbătu. *Am făcut tot ce am putut. Rușinea*

noastră. Vina noastră. Conducător de război, te rog. Sunt copii, sunt inocenți...

Cotletul în jos i-a spulberat craniul.

Senanul a murit. Fața Albă Barghast a murit. Nom Kala stătea departe de măcel. T'lan Imass au fost necruțători și, dacă ea ar fi avut o inimă, s-ar fi dat înapoi în fața acestei groază fără remușcări.

Ucigașii soției sale, copiii săi, erau plătiți în natură. Reduceți cu o eficiență implacabilă. A auzit mame pledând pentru viețile copiilor lor. Ea le-a auzit strigătele de moarte. A auzit voci minuscule plângătoare tăcând brusc.

Aceasta a fost o crimă care ar otrăvi fiecare suflet. Aproape că simțea pământul trosnind și sângerând sub ei, de parcă spiritele s-ar zvârcoli, ca și cum zeii s-ar împiedica. Furia care emana de la Onos T'oolan era mai întunecată decât cerul, mai groasă decât orice nor. Răsfoi în valuri ale propriei sale recunoașteri îngrozite - știa, se putea vedea, ca și cum ar fi fost smuls și aruncat în afara propriului corp - a văzut și chiar vederea a ceea ce făcea îl înnebunea.

Și noi toți. O, dă-mi praf. Dă-mi o dimineață născută în uitare, născută în veșnică, binecuvântată uitare.

Erau mii și zeci de oameni fugeau în noapte, dar atât de mulți erau deja morți. *Asta a fost, cândva. Armate teribile ale lui T'lan Imass. Am vânat Jaghut. Le-am dat ceea ce văd aici. După toate spiritele, aceasta este singura noastră voce?* Un geamăt teribil se ridica în urma ultimelor câteva lovituri de moarte, un geamăt care părea să se învârtească și să se învârtească, venind dinspre T'lan Imass, de la fiecare războinic stropit de sânge, picurând armele în mâinile lor. A fost un sunet care a tăiat Nom Kala. Ea se clătină înaintea ei în retragere, de parcă implorând întunericul să o înghită toată.

Onos T'oolan. Răzbunarea ta - ai dat-o... asupra noastră, asupra pateticilor tăi adepți. Ți-am urmat exemplul. Am făcut ca și tine. Ne-am rupt propriile lanțuri. Ne-am dezlănțuit – câte milenii de această furie în noi? Legat liber, strâns în viață.

Acum, am devenit ucigași de copii. Am pășit în lume, din nou, după tot acest timp petrecut atât de... atât de liber de crimele ei. Onos T'oolan, vezi? Intelegi?

Acum, încă o dată, ne naștem în istorie.

Dacă asta simte un Shield Anvil, atunci nu vreau. Ma auzi? Nu vreau! Îl cunoștea pe Gesler, știa ce înseamnă refuzul bărbatului. Prin ochii acelui blestemat de rhizan văzuse cadavrele. Rămășițele sacrificate ale Bonehunters și Letherii. Cu doar două zile în urmă mărșăluiseră cu ei - toate fețele pe care le cunoștea, toți acei soldați pe care îi plăcea să înjure - acum dispăruseră. Mort.

Totul a fost greșit. El și Ges ar fi trebuit să moară cu ei, să moară luptând alături de ei. Frăția și fraternitatea și-au găsit adevăratul sens doar în spălarea morții, în căderea una după alta, în întunericul și apoi în trezirea cutremurătoare dinaintea Poarții Hood. *Da, suntem o familie când luptăm până la capăt, dar familia adevărată este printre cei căzuți. De ce altfel ne clătinam pe jumătate orbi după fiecare luptă? De ce altfel ne uităm la rudele morți și ne simțim atât de abandonați? Au plecat fără noi, de aceea.*

Un soldat știe asta. Un soldat care spune altfel este un mincinos al naibii de Hood.

Zorii nu erau departe. Ultima zi a fost aproape. *Dar aceasta nu este familia pe care am cunoscut-o. Nu este cea pe care mi-am dorit-o. Tot ce am este Gesler. Am trecut prin toate, adevărat, așa că măcar putem muri împreună. Cel puțin asta are sens. Am trecut prin toate. Falar-zei eram tineri! Naibii de proști, da. Fugim, jurăm în cultul Fener – zvonurile orgiilor ne-au făcut. Ce băiat răzvrătit nu s-ar lăsa la gândul asta?*

La naiba de orgii, da. Dar ar fi trebuit să o rezolvăm singuri. Al blestemat de zeu al războiului, nu? Orgii, o, într-adevăr, orgii de măcel, nu sex. Gândirea cu creierul greșit este ceea ce am făcut. Dar, la acea vârstă, nu este așa cum ar trebui să fie?

Numai că nu am ieșit niciodată, nu am fost niciodată înțelepți, nu-i așa? Ne-am trezit într-o cloacă și apoi ne-am petrecut următorii douăzeci de ani spunându-ne unul altuia că mirosul nu este atât de rău. Dulce ca ploaia, de fapt.

K'Chain Che'Malle avea să moară. Aveau să-și reverse sângele în el, sufletele înghesuindu-se pentru îmbrățișarea lui, orice ar fi însemnat asta. Matrona care dorea toate astea era moartă, dar apoi... *nu moare prima și cea mai evidentă cale către ascendent, spre divinitate?*

Deși își mănâncă partea din față a craniului, e doar bolnav. Îi va face să plătească pentru asta, acum că este o zeiță sau orice altceva.

Ei bine, avea să țină ușa închisă până în ultima clipă - până la urmă avea o armată de ordonat. O mulțime de oameni grei care se învârteau pe un păr de cal cu gândul de o clipă. *Imaginează-ți ce ar fi putut face Coltaine cu aceste legiuni. Dacă le-ar fi avut, Korbolo Dom nu și-ar fi mișcat degetul pe spatele lui Laseen chiar acum. De fapt-*

— Respirație, Stormy, scapi cele mai bolnave lucruri.

— Deci, ieși din cap!

— Am spus „scurge", ticălos. Nu sunt în capul tău. Ascultă, nu te mai gândi că suntem cu toții un rahat de vulturi, bine? Nu știu dacă aceste lucruri au avut ceva asemănător moralului, dar dacă o fac, tocmai l-ai bătut într-o mizerie.

— Acestea au fost gândurile *mele* !

— Deci, găsește o modalitate de a-i ține înăuntru. Imaginează-ți craniul gros - are găuri, corect. Din ochi, din nas, orice. Deci, imagine care îi blochează pe toți. Acum ești în siguranță. Acum poți să te gândești la toate prostiile la care îți place să te gândești.

— De asta nu primesc nimic de la tine?

'Nu. Chiar acum, sunt prea neînțelept să mă gândesc. Privirea fulgerătoare a cerului la acel nor dinspre sud. Nu este un nor. Este o gaură în cer. Este un warren rupt larg. Doar privind-o face pielea să se târască ca o lipitoare sub o stâncă.

— Ges, legiunile astea...

— Furii.

— Nu sunt prezentați la luptă, decât dacă plănuiți ca noi să mergem până la ei. Așa cum făceau Quonul.

'Ai dreptate. Quon aveau trupe prost antrenate, dar aveau o mulțime. Cine are nevoie de tactică?

'Noi facem.'

'Dreapta. Așa că, vedeți dacă îi putem obține dinți de ferăstrău... Se opri brusc.

În aceeași clipă, ceva se repezi prin Stormy și el mormăi, răsucindu-se.

Trenul masiv de bagaje se oprise. Drones - creaturi mai mici, nu cu mult mai înalte decât un om - roiau paturile, dezbrăcând plăci dreptunghiulare de fier. — Gesler, acelea sunt scuturi?

Gesler se oprise și își făcuse roată montura. — Da, cred că da. Mă întrebam de acele topoare cu mână și jumătate pe care le purtau Ve'Gath. Deci, acestea chiar sunt grele...

„Nu am putut ridica unul dintre acele scuturi, darămite să-l atârn de un braț. Nah'ruk are arme de rachete?

„Deconectați-vă craniul”, a spus Gesler, „și veți primi răspunsul. O altă inovație de la Matronă. Cred că trebuie să fi fost ceva.

— Era o șopârlă mare și grasă.

„De asemenea, ea a rupt zece mii de ani în care nu a schimbat nimic – iar Che’Malle susțin că nu au avut niciodată o religie”.

Mârâind – și neînțelegând tocmai ce însemnase Gesler – Stormy a aruncat pe cale să-l găsească pe Destriant.

La douăzeci de pași spre vest, Kalyth era călare pe spatele lui Sag'Churok, dar nu urmărea distribuția lină a scuturilor uriașe prin rândurile Ve'Gath. În schimb, stătea cu ochii miji spre sud. Stormy îi urmă privirea.

— Ges, le văd. O linie de legiuni...

— Furii, spuse Gesler.

— Cinci peste făcând fața. Și ce, trei adâncime? Respirația lui Hood, par să ne depășească numeric. Mă gândesc că trei dinți fiecare legiune nu are o adâncime mai mare de treizeci. Putem ajunge la acel teren înalt din față, cu scut acolo.

— Atunci îmi vei ecraniza K'ell-ul, Stormy. Arată-ți dinții și lasă-i pe Nah'ruk să închidă fălcile asupra lor. Cât timp crezi că poți ține creasta aceea?

— De cât timp ai nevoie?

— Vreau ca majoritatea Furielor inamice să se angajeze să te împingă de pe creasta aceea. Vreau să-i sălbăticiști, cât să-i faci să-și plece capul și să nu se gândească la nimic altceva decât la următorul pas înainte. Nu vreau să arate la dreapta sau la stânga.

„Ce va face Ampelas Derădăcinat în toate astea?” întrebă Stormy.

— Deconectați-vă craniul.

— Nu, asta e mai bine.

Kalyth se apropiase mai mult. — Există apărări prin vrăjitorie, arme.

Stormy nu înțelegea ceva. Știa că ar face-o dacă dărâma zidurile pe care le ridicase în jurul gândurilor sale, dar nu voia să facă asta. Ampelas Dezrădăcinat-Gesler nu ținea deloc acest lucru în tactica lui. De ce nu? *Nu conteaza.* — Ges, când nu mai trebuie să ținem, ce vrei de la noi?

— O singură pană, avans la mers. Tăiați nenorociții în două, Stormy. O aripă va fi mai sănătoasă decât cealaltă. Acela are nevoie de blocare - anihilăm aripa mai slabă. Apoi putem să ne întoarcem și să dăm jos cealaltă jumătate.

— Ges, aceşti Ve'Gath nu s-au luptat niciodată în acest fel înainte. K'Chain Che'Malle nu avea deloc tactici, din câte văd în capul meu.

— De aceea au nevoie de noi, oamenii, spuse Kalyth. 'Ea a inteles. Voi doi... clătină ea din cap. „Che'Malle – ei îți consumă încrederea. Sunt saturati. Ei te aud, discutând despre bătălia care va urma și sunt uimiți de uimire. Și... credință.

Stormy se încruntă. *Femeie, dacă m-ai putea citi chiar acum, ai alerga țipând. Bineînțeles că spunem că facem asta și apoi asta și apoi asta și asta și totul este atât de perfect și atât de logic. Știm că totul este o glumă. Știm că odată ce lupta este angajată, totul se transformă în coșul de picnic al lui Hood.*

Eu și Ges, suntem doar amatori. Dujek era al naibii de bun la asta, dar Dassem Ultor, ah, era cel mai bun dintre toți. Ar putea să stea acolo în fața a zece mii de soldați și i-ar lua pe toți prin fiecare lovitură de sabie în bătălia care urma. Până la sfârșitul acelui roate aici, condus acolo, străpuns acolo, toți am fi dat din cap pe jumătate plictisiți și gata să mergem mai departe. A fost o afacere încheiată pentru noi, iar Prima Sabie, de ce, ne-a luat pe toți cu ochii și ne-a dat înapoi un singur semn din cap.

Apoi ziua s-a stins și haosul era un câmp de flori, iar la amurg inamicul era mort sau fugă.

Da, Gesler, te aud cum îi faci ecou. Vă văd că luați tonul lui practic și acea față de fier încălzit de soare despre care știam cu toții că se va transforma în gheață când va veni momentul. Îți dau asta, prietene, furi din cei mai buni dintre ei și faci bine.

Se gheare prin barbă. — Are cineva un butoi de bere? Nu-mi amintesc când am intrat ultima dată într-o luptă fără a eructa băutură acru. O studie pe Kalyth o clipă, apoi oftă. 'Nu contează. Haide, Ges, du-te și ascunde-ți K'ell, l-am prins aici.

— Ne vedem când se termină, Shield Anvil.

— Da, Sabie Mortală.

Încălzirea creștea sub Kalyth. Sag'Churok a fost inundat de arome de violență. Dar stătea cocoșată, înghețată, cu oasele ei simțindu-se ca niște bețe prinse în gheața de pe malul lacului. Acești doi soldați au îngrozit-o. Încrederea lor era nebună. Ușurința cu care au preluat comanda - și batjocura cu care și-au schimbat titlurile cu câteva clipe înainte de a se despărți - au lăsat-o zguduită.

Oamenii ei se întâlniseră cu comercianți din Kolanse. Văzuse gărzi de rulote blindate, părând plictisite în timp ce negustorii se tocmeau cu bătrânii Elan. Copiii se apropiaseră de ei, cu ochii strălucitori, dar niciunul nu se apropiase suficient de mult pentru a fi atins, atât cât și-ar fi dorit. Ucigașii erau pietre de foc. Tăcerea lor și ochii lor plati hrăneau ceva în băieții și fetele tinere, iar Kalyth le putea vedea dorul copilăresc, romantismul șoptit al orizontului pe care le văzuseră acești războinici. Asemenea scene o înspăimântaseră, iar ea se rugase spiritelor ca străinii să plece, să-și ia cu ei ispitele periculoase.

Privind în ochii lui Gesler cu câteva clipe în urmă, ea văzuse aceeași promisiune teribilă. Lumea era mereu prea mică pentru el. Orizontul l-a înlănțuit și tracțiunea acelui lanț a fost necruțătoare. Nu-i păsa ce a lăsat în urma lui. Tipul lui nu a făcut-o niciodată.

Totuși știam. Gu'Rull a văzut adevărat. Aceștia erau cei pe care îi căutam. Acești doi bărbați sunt răspunsul la viziunea lui Gunth'an Acyl. Un viitor plin de speranță.

Dar nu le pasă. Ei ne vor conduce în această bătălie și, dacă vom muri cu toții, fie vor fugi în ultimul moment, fie vor cădea - nu contează pentru ei. Nu sunt diferite de Redmask.

Acei paznici de rulotă încă ghemuit în memoria ei, erau morți și știau asta. Această cunoaștere era singurul iubit pe care fiecare războinic și fiecare soldat îl împărtășea, o curvă de proporții monstruoase. Plătit cu sânge, proxenetizat de regi și generali și profeți fanatici. *Și totul este răsucit. Curva este cea care violează.*

Nu ai putut s-o prinzi într-o mie de ani.

Odată, doi tineri curajoși dispăruseră după plecarea unei caravane. Bătrânii și părinții s-au întâlnit pentru a discuta dacă să plece sau nu după ei, să-i târască înapoi în sat. În cele din urmă, bătrânii s-au rătăcit, iar mamele au plâns încet cu soții lor privind.

Au pus lanțuri și au numit-o libertate. Curva le-a furat.

Voia ca Gesler și Stormy să moară. Îl dorea din toată inima. Nu exista niciun motiv pentru asta. Nu făcuseră nimic rău. De fapt, erau pe cale să facă exact ceea ce trebuiau să facă. Și nu s-ar strânge de la destinul lor. *Ei nu sunt de vină pentru ura și frica mea.*

Dar vreau o lume fără soldați. Vreau să-i văd pe toți ucidându-se. Vreau să văd regi și generali stând singuri - nici un singur suflet la îndemâna ghearelor lor. Nicio armă care să le susțină voința, nicio lamă care să le cânte

amenințările. Vreau să le văd dezvăluite pentru creaturile slabe și mizerabile care sunt cu adevărat.

Ce poate aduce asta? Cum fac o astfel de lume?

Spiritele îmi binecuvântează strămoșii, aș fi vrut să știu.

Își pierduse Mahybe, vasul ei de lut așteptându-și sufletul. Pentru ea, moartea era un coșmar despre care știa că va veni. Nu avea niciun motiv să viseze la vreun viitor. În asta, nu era ea ca acei paznici de rulotă? Nu era ea aceeași cu Gesler și Stormy? Ce au văzut în ochii *ei* ?

Eu sunt Destriant. Și totuși visez la trădare. Când s-a uitat la Ve'Gath, ecourile agoniei lor de naștere s-au întors la ea, terorile din Pântece. Nu meritau ceea ce urma și totuși tânjeau după asta. Dacă le-ar putea fura din această zi a morții, ar face-o. Ea i-ar conduce, în schimb, împotriva propriei ei. Un război sfânt împotriva soldaților lumii și a stăpânilor lor.

Lăsând doar păstori, fermieri și pescari. Artiști și tăbăcari și olari. Povestitori, poeți și muzicieni. *O lume pentru ei și numai pentru ei. O lume de pace.*

Furii Nah'ruk păreau să devore câmpia frântă pe măsură ce înaintau. Răsăritul era strălucitor odată cu nașterea soarelui, dar cerul deasupra legiunilor inamice era o pată vastă, o vânătaie, o gura din care urlă vântul.

Stormy și-a scos sabia. Putea vedea primele rânduri ale inamicului pregătind bâte-arme de vrăjitorie: viziunile sau amintirile furate îi fulgerau prin minte scene de magie devastatoare. *Pregătește-ți scuturile și roagă-te pentru prizele de fier.*

Se uită peste umăr către Ampelas Derădăcinat. Un văl de fum alb învăluia fortificația cerului. nori? Încruntat, Stormy și-a îndreptat atenția către Ve'Gath-ul său. Erau așezați pe creastă ca și cum ar fi fost pictați din propria lui minte – îi cunoșteau gândurile acum, după ce-și dărâmase zidurile mentale. Ei știau ce vrea, de ce avea nevoie. *Și nu se vor rupe niciodată. Nu fugi niciodată, dacă nu mă ia panica, iar Hood știe că, pentru tot rahatul prin care am trecut, nu s-a întâmplat încă. Și nici astăzi nu va fi.*

— Deci, stăm în picioare, șopârle. Ramanem.'

Un foșnet brusc printre rânduri în timp ce capetele se ridicau.

Stormy se răsuci.

Din gaura căscată din cerul dimineții se iveau forme. Falnic, negru, împingând afară din vârtejul care iese în

spumă din luptă.

Sky păstrează. Niciunul nu era la fel de mare ca cel din spatele lui, măsând poate două treimi, și nici unul nu era sculptat dincolo de câmpii înclinate de piatră neagră. Si totusi…

Trei… cinci… opt-

' *Beru fd!* '

Ampelas Derădăcinat s-a aprins ca o stea în spatele lui.

Salvarea asurzitoare, orbitoare a vrăjitoriei a rupt cerul. Bucăți imense de piatră arzătoare și tăiată au izbucnit din cele mai apropiate trei forțe din cerul Nah'ruk. Scurgeau fum și dărâmături, fragmente spulberate de mărimea unor blocuri de locuințe s-au aruncat spre pământ, izbindu-se în pământ în mijlocul celor mai îndepărtate rânduri ale Nah'ruk.

Urechile amorțite de comoție, Gesler se ridică sus pe etrieri – Ampelas Srădăcinat se apropiase, planând aproape direct deasupra capului. „Respirația lui Hood! Ke'll Hunters - fugi din umbră! Ieși de sub ea! Est și vest- *aleargă* !

A pornit înainte pe Ve'Gath-ul său. *Furtunos! Dă-i dracu'-i acuzaţi! Auzi? Încărcați și închideți!*

Auzise poveștile despre Asediul lui Pale. Ploaia de epave a lui Moon's Spawn în oraș rupsese spatele apărătorilor. Această ploaie mortală de moloz i-ar putea spulbera întreaga armată.

Din rană au ieșit mai multe ceruri Nah'ruk.

Fulgerele trosniră, se arcuiau sălbatic dintr-o jumătate de duzină de fortificații din cer, convergând spre Ampelas Derădăcinat.

Detonaţiile au tunat. Și a început ploaia de măcel.

Vagoanele uriașe și dronele lor zgomotoase au dispărut sub o avalanșă care i-a ridicat în aer pe K'ell Hunters din apropiere, cu cozile zgâiindu-se pentru echilibru în timp ce se zvârleau. Praful s-a rostogolit dens ca un val, pentru a înghiți groaza care se răspândea, în timp ce bucăți masive de piatră coborau din rădăcinatul răvășit.

Prin fumul torențial și moloz, Ampelas a dat înapoi.

Linia cu dinți de ferăstrău a lui Ve'Gath se ridică ca și cum ar fi fost trântită înainte de creasta însăși și, dintr-o dată, uriașii războinici se revărsau pe panta, drept pentru liniile lui Nah'ruk.

Vrăjitoria a ieșit din bâtele cu fir, s-a izbit de un perete de fier blocat cu scuturi. Ve'Gath s-a clătinat, dar nici unul

nu a căzut.

Nu a fost timp pentru o a doua salvă.

Linia dințată Ve'Gath a intrat în Nah'ruk. Impactul încărcăturii a aplatizat două, apoi trei rânduri ale Short-Tails. Armele s-au izbit în timp ce Ve'Gath a călcat în picioare inamicul căzut, închizându-se cu liniile mai adânci încă clatinate de impact.

Stormy a fost chiar în centrul atacului. Își legănase sabia de două ori și de ambele ori sabia îi mușcase adânc în armură – dar țintele lui erau oricum pe cale de a muri, pentru că ajunseseră la îndemâna monturii lui. Nu putea închide cu nimic care merită să fie spart. El urlă frustrat.

Războinicii Nah'ruk au fost depășiți. Nu purtau scuturi. Ve'Gath le-a mestecat pur și simplu.

Fulgerele au smuls din cer, au străbătut o fâșie sângeroasă și arzătoare prin rândurile din spate Ve'Gath, ucigând sute într-o clipă.

mârâi Stormy, bătut de acele morți bruște și teribile. *Rupe formarea! Aproape de inamicul!*

Un alt biciu de vrăjitorie a mai tăiat sute.

Închide!

Ampelas Rooted a ars dintr-o duzină de fisuri căscate. Bucăți masive erau tăiate limpezi, dezvăluind măruntaiele expuse din care curgea fum negru. Cerul continuă să se cutremure în timp ce atac după atac lovi în el. Progresul înainte al edificiului se oprise, iar acum era zdruncinat înapoi. Totuși și-a scuipat propria furie, iar Gesler a văzut că unul dintre Nah'ruk continuă să se aplece mult într-o parte, înclinând flăcări și fum, iar din acesta nu ieșea niciun fulger.

Dar erau prea multe lucruri blestemate. Trei se îndreptaseră spre est și acum încercau să se apropie de Ampelas Rooted – unde plăcile groase de fier care blindau partea aceea a flancului său fuseseră îndepărtate pentru a modela scuturi pentru Ve'Gath. În câteva momente, ar lovi o țintă moale.

Și asta o va ucide. Ca un cuțit în spate.

Când va termina, acele garduri se vor întoarce împotriva noastră aici mai jos. Daca ei pot.

Dar nu le voi lăsa.

„Diai vânători! Sarcină de flancare din ambele părți. Tăiați în spatele contactului - goliți acele legiuni angajate! Nu vă pișați, la naiba cu toții! Încărca!'

Cele trei ceruri Nah'ruk păstrează dezlănțuite arcuri furioase de fulgere. Kalyth se uită îngrozită când jumătatea inferioară a lui Ampelas Rooted părea să se umfle, acoperită cu o strălucire roșie. Comoția detonației i-a aruncat pe Sag'Churok și pe Gunth Mach. Kalyth s-a prăbușit departe de fiarele zdrobite, pietrele zdrobindu-i umărul și fața. S-a rostogolit pe spate. Cerul ardea și ploua pietre în flăcări.

Ea strigă, acoperindu-și ochii.

La zgomotul vântului fierbinte, Stormy se răsuci. Treimea inferioară a lui Ampelas Rooted a dispărut pur și simplu, iar ceea ce a rămas era să-și revarsă măruntaiele, totul arzând în timp ce epava s-a aruncat spre pământ. Impactul a condus fortul spre o parte sau în spate, expunând fabele distruse ale bazei sale.

A jurat când Ampelas Rooted a reușit cumva să întoarcă focul, doi șerpi de fulger zvârcolindu-se în spatele lui.

Probabil că au lovit, deși nu putea să vadă dincolo de fortificația Che'Malle, dar tunetul impacturilor tremura pământul – și apoi văzu unul dintre Nah'ruk ridicându-se în spatele lui Ampelas Rooted, cățărându-se pe șuvorii de fum.

Ochii i s-au marit pentru a vedea uriașul lucru câștigând viteză în timp ce trăgea și mai sus. Cu fumul care roiește de-a lungul flancurilor sale, deteriorat dincolo de orice speranță de control, fortificația păru să se arunce în timp ce a țâșnit spre cer – și a continuat.

Cei doi rămași s-au aprins într-o altă lovitură vrăjitorie.

Lumina înghițită de Ampelas dezrădăcinat-

Vânătorii K'ell s-au aruncat în flancurile flambate ale Furielor Nah'ruk, care erau blocate falcă la falcă cu Ve'Gath. Lamele lor masive au spart căi sângeroase în presă. Nah'ruk nu și-a putut egala viteza, întinderea și păreau să se topească înainte de atac.

În mintea lui, Gesler striga aceleași cuvinte mereu, o mantră a disperării. *Închide aproape aproape în aproape - nu vor trage dacă...*

Două fortune din cer, plutind direct deasupra bătăliei, au trimis în jos sulițe zvârcolitoare. Corpurile Nah'ruk, Ve'Gath și K'ell s-au ridicat în aer, înnegrite, fierul zdrobindu-se.

Bucăți de rahat!

S-a pierdut. Totul. Și-a dat seama că în această clipă.

Fortunele ar steriliza câmpia de sub ele, dacă asta ar fi fost necesar...

Înspre vest, încă două fortificații din cer se învârteau pentru a se apropia de luptă.

Gesler se uită la ei.

Și apoi ambele au explodat.

Carnea mea este de piatră. Sângele meu este fierbinte ca fierul topit. Am o mie de ochi. O mie de săbii. Și o singură minte.

Am auzit strigătul de moarte. Era rudă? Ea a spus la fel, când m-a atins prima dată. Eram la pământ. Departe unul de altul, și totuși de un fel.

Am auzit-o murind.

Și așa am venit să o plâng, am venit să-i găsesc trupul, mormântul ei tăcut.

Dar ea încă moare. Nu inteleg. Ea moare încă - și sunt străini. Străini cruzi. I-am cunoscut o dată. Le cunosc acum. Știu și eu că nu vor ceda.

Cine sunt?

Ce sunt eu?

Dar știu răspunsurile la aceste întrebări. Cred, în sfârșit, că o fac.

Străini, aduci durere. Tu aduci suferință. Aduci în atâtea vise praful morții.

Dar, străinilor, eu sunt Icarium.

Și aduc mult mai rău.

Ochii lui Kalyth s-au deschis pâlpâind, pe o scenă zbuciumată și haotică de fum. Era în ghearele lui Gunth Mach, strânsă ca un copil. Fiica Unică era flancată în dreapta de Sag'Churok și de Bre'nigan în stânga, ei trei alergând în trap constant pe fundul văii.

Bătălia a izbucnit chiar dincolo de J'an Sentinel. Vânătorii K'ell trecuseră până în primele rânduri ale Ve'Gath, dar acum inamicul începuse încercuirea.

Fulgerele s-au aruncat dinspre fortificație direct deasupra câmpului, rupând cărări zdrențuite de distrugere prin presă.

Tobe uriașe băteau aerul în dreapta ei și ea se răsuci pentru a privi în acea direcție. Două forțe Nah'ruk se destrămau, focurile din miezul lor ardeau atât de fierbinți încât a văzut piatra topindu-se ca ceara, căzând din oasele de fier. Cel de la nord cobora spre pământ ca și cum s-ar fi

scufundat prin apă. Explozii multiple i-au zguduit pe amândoi.

Ridicându-se din spatele lor, trecând pe umeri printre stâlpi groși de fum negru, un altul Dezrădăcinat.

Ce? OMS? Sag'Churok-

— Kalse dezrădăcinat, Destriant. Dar nu există nicio matronă în ea. Cel care comandă... a trecut mult timp de când a umblat ultima oară printre K'Chain Che'Malle și Nah'ruk.'

Vrăjitoria se răspândi în jurul lui Kalse, verde, albastră și albă – un fel pe care nu-l mai văzuse până atunci – și apoi a izbucnit brusc într-un val clocotitor. Magia a tăiat cele două foraje pe moarte și Kalyth a icnit și a văzut gheața explodând din fisurile din piatra neagră devastată. Pe măsură ce valul a izbucnit prin forțele lovite, cel dinspre sud se împarte pur și simplu în jumătate, secțiunea inferioară coborând ca un munte, capătul superior ridicându-se și învârtindu-se în interiorul unor șuvoaie învolburate de fum, moloz și cioburi de gheață. Treimea superioară a celuilalt s-a dezintegrat într-un nor alb cu câteva clipe înainte să lovească pământul.

Conmoțiile celor două impacturi au zguduit pământul. Dealurile de la vest erau zdrobite. Rămășițele forțelor s-au desfășurat în nori uriași de praf și stâncă.

În același moment, valul a trecut direct peste Kalyth și cei trei K'Chain Che'Malle, purtând cu el aer atât de rece încât i-a uimit plămânii. Gâfâind, agonia convulsându-i pieptul, ea nu văzu valul lovind cele trei ceruri pe care le păstrează deasupra câmpului de luptă. Exploziile au asurzit-o – întunericul se repezi, chiar dacă Gunth Mach se clătina.

Sosirea unui al doilea castel Che'Malle a umplut cerul cu o furtună de violență. Deasupra lor, Gesler nu putea vedea decât nori agitați și fulgerări de moarte – chiar și cea mai mare parte a fortificațiilor dispăruse. Părea că cerul însuși ar arde, plouând cu pietre încinse de alb, care s-au rupt în timp ce se prăbușeau prin aerul rece. Imposibil, zăpada s-a învârtit printre cenușă și moloz.

Nah'ruk ține înghesuită poarta Warren, ca și cum ar fi căutat să pătrundă pentru a aduce ajutor celor care mor înaintea atacului străinului, dar val după val s-a izbit de ei, iar Necunoscutul Dezrădăcinat se apropia din ce în ce mai mult, ca și cum ar fi vrut să coboare chiar gâtul warrenului.

Fulgerul s-a izbit în ea, i-au rupt uriașe tăieturi în flancuri. Moartea s-a revărsat din cer.

Muntele lui Gesler se înălța în mijlocul vânătorilor K'ell înghesuiți din toate părțile - știa că K'ell-ii asigurau un cordon în jurul lor - deși nimic nu-i putea apăra pe niciunul dintre ei împotriva potopului mortal de sus. Putea să vadă Nah'ruk Furies din spate angajându-se în luptă – au fost și încă erau decimați de epave care cădeau. Chiar și așa, numai cifrele au început să spună. Ve'Gath-ul lui Stormy încetase înaintarea lor, dar Gesler îl vedea pe prietenul său, pofta de luptă asupra lui, faţa lui roşie ca părul, ochii strălucind de nebunie.

'Furtunos! *Furtunos! Androjan Redarr, ticălos fără creier!* '

Capul s-a întors. Bărbatul a zâmbit.

Zei de jos, Stormy. — Suntem încercuiţi!

— Și le tăiem în bucăți!

— Trebuie să izbucnim, cerul ne omoară!

— Retrage-ți K'ell-ul! Regrupați-vă și stabiliți o taxă!

'Care parte?'

— Orice se *află în spatele lui* Kalse!

Kalse. Nu am fost atent. 'Si tu?'

„Pene spate-la-spate – ne ducem pe laturi! Îi vezi cum se toarnă în gol și apoi îi încarci! Facem față și închidem menghina!

Stormy, blestemat de geniu al lui Hood. 'De acord!'

Durerea era copleșitoare. A sângerat de la rănile care îi înveleau corpul. Lovitură după lovitură ciocanu în el. Orb, asurzit, a ripostat, fără să știe măcar dacă vrăjitoria lui a găsit inamicul. A simțit că se rupse, câteva momente după ce i-a fost smuls din carnea de piatră crăpată, oasele de fier chinuit.

Voi deveni din nou o fantomă. Pierdut. Unde sunt copiii mei? M-ai abandonat-sunt prea multi, se inchid ca lupii-copiii mei-ajuta-ma-

— Trebuie să închizi poarta.

Suflare?

'Da. Vrăjitoare pene. Errantul m-a înecat. I-am luat ochiul, mi-a luat viața. Nu te târgui niciodată cu zeii. Ochiul lui - ți-l dau, Furător de viață. Poarta - o vezi? Te apropii - Furător de viață, nu te opri...

O altă voce a vorbit. — *Au ucis un dragon pentru această putere, Icarium.*

Taxilian?

„Sângele lui a ars această gaură – dacă nu reușești, cerul se va umple de mașinile inamice – și Nah'ruk va triumfa în această zi. Vezi K'Chain Che'Malle, Icarium? Ei pot câștiga asta - dacă oprești Cetățile Gath'ran, dacă le împiedici să intre în acest tărâm. Sigilați poarta!

O putea vedea acum. El ținea în mână ochiul unui Zeu Bătrân. Moale, moale, mânjită cu sânge.

Rana dintre tărâmuri era vastă - nici măcar Kalse Srădăcinat nu putea...

„Trebuie să construiești un zid...”

'O închisoare!'

Feather Witch șuieră: *„Root and Blueiron, Lifestealer! Ice Haunt nu este de ajuns! Trebuie să trezești warrens din tine! Rădăcină în stâncă și pământ. Blueiron pentru a menține viața în mașinile tale. Comandă breșa!*

— Nu pot să reţin. Eu mor.

— Sunt copii pe lume, Icarium.

— Asane? Nu intelegi. Nu ești suficient...

„Sunt copii în lume. Warrens pe care le-ai făcut din propriul tău sânge...

mârâi Feather Witch. *— Sângele nostru!*

— Și ale noastre, da. Warrens, Icarium - ți-ai imaginat că îți aparțin ție și nimănui altuia? Este prea târziu pentru asta. Această zi este ziua focului, Icarium. Copiii așteaptă. Copiii aud.

În mintea lui, chiar dacă se prăbuși din toate părțile, putea auzi o voce nouă, o voce dulce, una pe care nu o mai auzise până acum.

„Visez că suntem trei
Rutt care nu este Rutt and Held
Cine nu poate fi ținut-
Fata cunoaște tăcerea
Este un joc
Băiatul știe sărutul
De Eres'al
Mama stelelor care se rotesc
Care sămânță tot timpul
Prin mine aud nevoia ta
Eu sunt vocea celui nenăscut
În cristal văd foc și văd fum
Văd șopârle și Tați
În cristal văd băiatul și fata.
Vindecă rana, Doamne,
Copiii tăi sunt aproape...

şopti Rautos – ultimele cuvinte pe care Icarium le-ar fi amintit. *— Icarium, în numele unei soții binecuvântate... ai credință.*

Credinţă. El a pus mâna pe acel cuvânt.

Mâna i s-a închis în jurul ochiului și a auzit țipătul unui Zeu Bătrân, în timp ce a transformat ochiul în ceea ce avea nevoie. Pentru Root.

O sămânță.

Un finnest.

Kalyth îl văzu pe Kalse Derădăcinat aruncându-se în mauare, apoi oprindu-se când o furtună de fulgere îl izbucni. Însuși cerul părea să tremure, iar apoi pământul începu să se cutremure și, în timp ce se uita, a văzut piatra izbucnind în sus din câmpie, chiar sub Kalse. Roca de bază s-a ridicat ca niște brațe noduroase, de parcă un copac enorm răsturnat ar fi aruncat rădăcini în aer.

Rădăcinile acelea s-au ridicat și mai sus, au atins baza Kalse Srădăcinată și apoi s-au răspândit într-o frenezie spre exterior. Ramuri de stâncă s-au răsucit, s-au înghesuit lângă marginile porții, unde focurile s-au aprins doar ca să dispară. Wastelands păreau să crească cenușiu din toate părțile, de parcă ultimele picături din sângele său ar fi fost atrase în această creștere sălbatică.

Cele patru supraviețuitoare din cerul Nah'ruk de pe această parte a portalului au declanșat un atac frenetic asupra lui Kalse. Piatra a explodat. Fisuri masive s-au rupt, aruncând rocă topită – întregul oraș era la câteva momente să se destrame.

Străinul eșuează, dar, așa glorie! Să vezi asta! Să asistăm la un asemenea curaj!

Arborele de piatră – dacă asta era – nu și-a încetat creșterea nebună și ea a văzut rădăcini încolăcindu-se în rănile din flancurile orașului. Acolo unde fulgerul a lovit piatra care se zvârcolea, sunetul impactului a bubuit mai profund decât orice tunet, dar peste tot rănile s-au spart, piatra a roiat pentru a vindeca daunele.

Deodată atacurile au încetat. Căldura bruscă a căzut pe Kalyth și ea a strigat de durere.

Cele patru fortificații ale cerului Nah'ruk au fost cuprinse de flăcări, trăgându-se de la poartă. Focurile s-au aprins, apoi, într-o clipită, au izbucnit un alb incandescent în miezul lor. În timp ce privea, îngrozită, mirată, forturile păreau să se vaporizeze în fața ochilor ei. Învârtindu-se,

stâlpii falnici de foc se înclinau spre est, sub ei pământul înnegrindu-se de căldură dogoritoare.

Gunth Mach vorbi în mintea ei. — *Destriant. Vezi prin ochii mei. Vezi?'*

— Da, şopti ea.

Două siluete stăteau pe o creastă ruptă, ruinată, la nord-vest. Vrăjitoria se revărsa din ei în valuri groaznice.

Un baiat.

O fata.

Nu-i păsa. Lumea ar putea fi la câteva momente de la a fi înghițită de Abyss însuși, Stormy a fost în sfârșit în mijlocul celor mai ascuțite adevăruri ale războiului și nimic altceva-nimic-nu conta. Râzând, el i-a tăiat și spart pe Nah'ruk în timp ce aceștia intrau înăuntru, în timp ce șopârlele cu ochi morți căutau să se cățărască peste Ve'Gath, căutate numai prin numere să copleșească acest zid sălbatic al negării.

Încărcarea lui Gesler în buzunar îi străpunsese pe nenorociți ca un autocolant de mistreț, forțându-i în spațiile înguste dintre înnebunitul K'ell și Ve'Gath încuiat de scuturi. Au luptat cu o ferocitate îngrozitoare și au murit într-o tăcere înfiorătoare.

Montura lui a fost rănită. Montura lui era probabil pe moarte – cine ar fi putut să-și dea seama? Toate aceste șopârle au luptat până la ultima suflare. Dar apărările sale încetiniseră, slăbiseră. Era sânge peste tot și îi simțea pieptul zvâcnindu-se cu o cadență înfiorătoare.

O gura cu bot scurt i se aruncă spre faţa.

Blestemant, se înclină pe spate pentru a evita pocnirea dinților pumnalului, se strădui să-și strângă securea cu mâner scurt – dar blestematul Nah'ruk se apropie și mai mult, zgâiindu-și drum pe umărul lui Ve'Gath. Montura lui s-a clătinat-

A tăiat cu securea, dar raza de acțiune era prea strânsă și, deși marginea înțepa capul șopârlei, rana pe care o producea nu a fost suficientă pentru a legăna creatura. Fălcile s-au deschis larg. Capul s-a repezit înainte -

Ceva mârâit îl izbi pe Nah'ruk, o masă cu noduri de piele și mușchi pestriți, cu cusături cicatrice, canini sălbatici care se scufundă adânc în gâtul șopârlei.

Neîncrezător, Stormy și-a eliberat cizmele de etrieri pentru a se rostogoli mai departe...

Un nenorocit de câine?

Îndoit?

Că tu?

Oh, dar sigur a fost.

Sânge verzui s-a vărsat din gura lui Nah'ruk. Ochii s-au tocit, iar o bătaie mai târziu, câinele și șopârla au coborât din Ve'Gath.

În acel moment, Stormy a văzut cerul în flăcări.

Și furtuna a dispărut, tunetul a dispărut, lumea umplându-se de sunete de fier, carne și oase. Cântecul celor zece mii de bătălii, făcut în mod ciudat de suprarealist de faptul că nu există nici un țipăt, nici un strigăt de agonie sau un țipăt cerșind milă.

Nah'ruk cădeau.

Bătălia s-a oprit. A început măcelul.

Nicio melodie nu trăiește pe o singură notă.

Dar pentru un soldat, care se confruntase cu moartea pentru o eternitate din zori, această muzică înspăimântătoare era cea mai dulce muzică dintre toate.

Macel! Pentru curajosul meu Ve'Gath! Macel! Pentru Gesler și K'ell-ul lui! Slaughter, pentru Bonehunters-prietenii mei-LAUGHTER!

De parcă un punct de sprijin ar fi fost irevocabil distrus, Ampelas Derădăcinat s-a rostogolit încet cu capul în jos. Întregul edificiu ardea acum, vărsând foi de ulei în flăcări care stropeau strălucitoare peste dărâmături, cadavre și drone rănite chiar dedesubt.

Gesler știa că acum era moartă, o grămadă fără viață care se prăbușește încet pe cer.

În spatele lui, două ceruri continuă să răvănească în chinuri de moarte, aplecate ca niște bețivi, la câteva momente de la ciocnirea unul cu celălalt. Coloana de fum dintr-o treime se sfărâma din cauza vântului puternic, dar nu era nici un semn despre fortificație. Restul nu erau decât cenuşă pe vântul negru.

În fața lor s-a ridicat un munte de stâncă noduroasă, care înconjoară epava care fusese cândva Kalse Dezrădăcinată, ținând-o în sus ca și cum ar fi fost o bijuterie sau un ochi uriaș spart. Ceva despre piatră îi era familiar, dar pentru moment nu putea să o așeze. Manifestarea a ajuns uimitor de sus, străpungând praful și fumul.

Vânătoarea lui Stormy pentru ultimul Nah'ruk care fugea îl luase pe el și aproximativ o mie de Ve'Gath dincolo de dealurile din sud-est.

Epuizat, amorțit dincolo de orice rațiune, Gesler se lăsă pe spate în șa ciudată. Un blestemat de câine țopăia la gleznele călărețului său.

I-a văzut pe Kalyth, Sag'Churok, Gunth Mach și J'an Sentinel, iar dincolo de ei, apropiindu-se la o plimbare neglijentă, doi copii.

Grub. Sinn.

Gesler se aplecă în față și se uită cu privirea la câinele care țipăia. — Zei de jos, Roach, spuse el cu o voce răgușită, îi întorci favoarea? Trase aer înfiorător. — Ascultă, șobolane, pentru că o să spun asta doar o dată – garantez. Dar acum, vocea ta este cel mai frumos sunet pe care l-am auzit vreodată.

Mizerabilul lucru se mârâi spre el.

Nu învățase niciodată să zâmbească.

Alunecând de pe Ve'Gath, Gesler s-a lăsat pe picioarele dureroase. Kalyth era în genunchi, cu fața în direcția din care se apropiau Sinn și Grub. — Ridică-te, Destriant, spuse el, trezindu-se rezemat de șoldul lui Ve'Gath. — Cei doi au capetele atât de umflate încât e de mirare că o femeie muritoare le-a împins afară.

Ea s-a uitat peste el și el a văzut dungile noroioase de lacrimi pe obrajii ei. — A avut... credinţă. În noi, oamenii.' Femeia clătină din cap. 'Nu am.'

Cei doi copii au urcat.

Gesler se încruntă. — Nu mai arăta atât de îngâmfat, Sinn. Voi doi aveți multe probleme.

— Bent și Roach ne-au găsit, spuse Grub, scărpinându-se în paia sălbatică de păr de pe cap. Părea că niciunul dintre ei nu s-ar fi scăldat de luni de zile. — Eram în siguranță, sergent Gesler.

— Fericit pentru tine, spuse el într-un mârâit. — Dar aveau nevoie de voi, amândoi. Vânătorii de oase erau în calea lui Nah'ruk – ce crezi că sa întâmplat cu ei?

Grub făcu ochii mari.

Sinn s-a apropiat de Ve'Gath și și-a pus o mână pe flanc. — Vreau unul pentru mine, spuse ea.

— Nu m-ai auzit, Sinn? Fratele tau-'

— Probabil că e mort. Eram în lagărele - noile lupte. Eram pe potecă, puteam gusta sângele – atât de proaspăt, atât de puternic. Ea ridică privirea la Gesler cu ochi înspăimântați. — Azath a sigilat rana.

— Azath?

Ea a ridicat din umeri, cu fața spre copacul de stâncă, cu nodul lui singuratic strângându-l pe Kalse Derădăcinat. Și-a dezvăluit dinții în ceva care ar fi putut fi un zâmbet.

— Cine este acolo, Sinn?

'El a plecat.'

„Piatra moartă nu poate sigila o poartă – nu pentru mult timp – chiar și un Azath are nevoie de o forță vitală, un suflet viu...”

Ea îi aruncă o privire rapidă. 'Este adevărat.'

— Deci, ce sigilează... dacă a plecat...

'Un ochi.'

'O ce?'

Kalyth vorbea în limba comerciantului. „Mortal Sword, One Daughter este acum Matrona din Mach Nest. Bre'nigan este J'an Sentinel-ul ei. Sag'Churok este purtătorul seminței. Vă va vorbi acum.

Se întoarse spre K'Chain Che'Malle.

— Sabie Mortală. Shield Anvil se întoarce. Să-l așteptăm?

Nu te deranja, matronă, nu e ca și cum ar fi deștept sau altceva.

„Pot, chiar și de la această distanță, să încalc apărarea pe care a ridicat-o”.

Fa aia. Merită durerea de cap.

— Sabie Mortală. Shield Anvil. Destriant. Voi trei stați, voi trei sunteți adevărurile muritoare ale credinței mamei mele. Se nasc noi credințe. Ce este o eternitate petrecută în somn? Ce este în această dimineață a primei noastre treziri? Onorăm sângele rudelor noastre vărsat în această zi. Îl onorăm și pe Nah'ruk căzut și ne rugăm ca într-o zi să cunoască darul iertării.'

Trebuie să fi văzut singur, matronă, a spus Gesler, *că acei Nah'ruk sunt crescuți, dincolo de orice speranță de gândire independentă. Acele fortificații din cer erau vechi. Ei pot repara, dar nu pot face nimic nou. Ei sunt morții care merg, matronă. O poți vedea în ochii lor.*

Kalyth spuse: — Am crezut că am văzut același lucru în ochii tăi, Mortal Sword.

El a mormăit și apoi a oftat. *Prea obosit pentru asta. am jale de făcut.* — S-ar putea să fi avut dreptate, Destriant. Dar scăpăm de astfel de lucruri ca pielea de șarpe. Porți ceea ce ai nevoie pentru a trece, asta e tot.

— Atunci poate că putem spera la Nah'ruk.

'Sper că tot ce vă place. Sinn, pot să ardă o altă poartă?

— Nu pentru mult timp, răspunse ea, întinzându-se să-l ridice pe Grăcoș. Ea a legănat lucrul urât în brațe, scărpinând-o după urechi.

Limba roz a șobolanului urât alunecă înăuntru și afară în timp ce gâfâia. Ochii ei erau demonici cu răutate neînțelepcioasă.

Gesler tremura.

Matrona a vorbit: *„Suntem fără cuib. Dar nevoia trebuie să aștepte. Rănile trebuie să se vindece, carnea trebuie recoltată. Mortal Sword, acum ne angajăm față de tine. Servim acum. Printre prietenii tăi vor fi supraviețuitori. Le vom găsi.*

Gesler clătină din cap. — Am condus armata ta, matronă. Am avut lupta noastră, dar acum s-a terminat. Nu ne datorezi nimic. Și orice ar fi crezut mama ta, nu ne-a întrebat niciodată, nu-i așa? Eu și Stormy, nu suntem preoți. Suntem soldați și nimic mai mult. Titlurile alea pe care ni le-ai dat... ei bine, ne scăpăm și de pielea aceea.

Vocea lui Stormy i-a bubuit prin minte: — *La fel pentru mine, matronă. Ne putem găsi prietenii pe cont propriu – aveți nevoie de un oraș pe care să-l construiți sau poate un alt Rooted pe care îl puteți găsi. În plus, îi avem pe Grub și Sinn și pe Bent aici, zei, aproape că dă din coadă și nu am mai văzut asta până acum. Trebuie să fie tot sângele de pe fața lui.*

Kalyth râse, chiar dacă lacrimile îi curgeau pe obrajii căptușiți. „Voi doi, nu vă puteți renunța la titluri. Sunt marcate pe sufletele voastre – mă lăsați aici?

— Ești binevenit să vii cu noi, spuse Gesler.

'Unde?'

— La est, cred.

Femeia tresări.

— Tu ești de acolo, nu-i așa? Kalyth?

— Da, şopti ea. 'Elan. Dar Elanul nu mai există. Eu sunt ultimul. Mortal Sword, nu trebuie să alegi direcția aceea. Veți muri, toți. Ea arătă spre Grub și Sinn. — Chiar și ei.

Matrona a spus: *„Atunci vedem calea în fața noastră. Vă vom păzi pe toți. Ve'Gath. K'ell. J'an. Gu'Rull care încă trăiește, încă slujește. Vom fi gardienii tăi. Este noul mod pe care mama noastră l-a prevăzut. Calea renașterii noastre.*

„Oameni, bun venit-ne. K'Chain Che'Malle s-au întors în lume.'

Sulkit îi auzi cuvintele și ceva s-a agitat în ea. Fusese o santinelă J'an pe vremea nevoii stăpânului ei, dar stăpânul ei dispăruse, iar acum era o matronă de sine stătătoare.

Încă nu venise momentul când ea avea să se facă cunoscută. În ea au crescut semințe vechi: primul născut ar fi slab, dar asta nu a putut fi ajutat. În timp, vigoarea avea să revină.

Stăpânul ei dispăruse. Tronul era gol, cu excepția unui ochi singuratic, încorporat în tetieră. Era singură în Kalse.

Viața sângera în piatra Înrădăcinaților. Viață ciudată, extraterestră. Carnea și oasele lui erau stâncă. Mintea și sufletul ei erau impunerea singulară a credinței. *Dar atunci, ce mai suntem noi?* Ea s-ar gândi la această chestiune.

El a plecat. Era singură. Dar totul era bine.

— L-am pierdut. Din nou. Eram atât de aproape, dar acum... am plecat.

Cu aceste cuvinte, drumul s-a oprit clătinat, ca și cum în pierderea privată a lui Mappo toate celelalte dorințe s-ar fi ofilit, s-ar fi spulberat.

Gemenii se apropiaseră de lupul strigoi. Faint se temea că moartea îi făcuse cumva dependent de promisiunea ei veselă. Au vorbit despre Toc. Strânseră strâns degetele mici în blana rătăcită a lui Baaljagg. Băiatul a dormit în brațele lui Gruntle - acum cine ar fi putut prezice acea legătură? Nu contează, era ceva în acel bărbat uriaș care o făcea să creadă că ar fi trebuit să fie tată de o sută de ori până acum – spre regretul lumii, din moment ce el nu era așa ceva.

Nu, Gruntle a rupt iubirile în spatele lui. Cu greu unică, desigur, dar în acel om pierderea a aparținut tuturor.

Ah, cred că doar tânjesc după umbra lui. Eu și jumătate din fetele de aici. Oh bine. Silly Faint.

Setoc, care stătuse de vorbă cu Cartographer, se duse acum.

— Furtuna de la sud nu se apropie mai mult – cel puțin asta avem.

Faint și-a frecat ceafa și a tresărit la presiune. — S-ar fi putut termina cu ploaia.

— Dacă ar fi ploaie.

Ea se uită la fată. — Te-am văzut cu privirea lui Gruntle cu ceva vreme în urmă. O privire a trecut între voi când vorbeam despre acea furtună. Deci, afară cu asta.

„A fost o bătălie, nu o furtună. Vrăjitorie, și mai rău. Dar acum s-a terminat.

— Cine se lupta, Setoc?

Ea clătină din cap. 'Este departe. Nu trebuie să mergem acolo.

— Se pare că nu mergem nicăieri acum.

'Vom. Deocamdată, să-l lăsăm în pace, spuse ea, cu ochii ațintiți pe Mappo, care stătea la mică distanță, nemișcat ca o statuie – așa cum fusese de ceva vreme.

Amby mergea alături de travois-ul tras de cai, care îl transporta pe fratele său – Jula era încă aproape de moarte. Vindecarea lui Precious Thimble a fost un lucru meschin. Wastelands nu putea să-i hrănească magia, a spus ea. Mai exista șansa ca Jula să moară. Amby îngenunche, umbrindu-i fața fratelui său cu o mână. Deodată părea foarte tânăr.

Setoc se întoarse la cal.

Oftând, Faint privi în jur.

Și am văzut un călăreț apropiindu-se. — Companie, spuse ea, destul de tare încât să atragă atenția tuturor. Toți, în afară de Mappo, au reacționat, întorcându-se sau ridicându-se și urmându-i privirea.

Din Setoc: 'Îl cunosc! Acesta este Torrent!

Mai multe suflete pierdute la această petrecere jalnică. Bine ati venit.

Un singur foc pâlpâit marca tabăra și, din când în când, o siluetă trecea prin fața ei. Vântul nu ducea niciun sunet de la cei adunați acolo. Printre călători, tristețea și bucuria, durerea și căldura blândă a iubirii nou-născute. Atât de puțini muritori și totuși toată viața era acolo, dând foc.

O lumină slabă de jad a acoperit pământul zdrobit, de parcă întunericul însuși ar putea fi pictat într-o batjocură de viață. Călărețul care stătea pe un cal nemișcat, care nu respira, tăcea, simțindu-se ca o creatură prea vastă pentru a se apropia de orice țărm - putea privi cu un ochi mort sau cu celălalt ochi mort. Își putea aminti cum era să fii o ființă vie printre alte viețuitoare.

Căldura, promisiunea, incertitudinile și toate speranțele de a îndulci mările cele mai amare.

Dar acel țărm era pentru totdeauna dincolo de el acum.

Au putut simți căldura acelui foc. Nu putea. Și niciodată din nou.

Silueta care s-a ridicat din praf lângă el nu a spus nimic pentru o vreme, iar când ea a vorbit era în limbajul

spiritului – vocea ei dincolo de urechile celor vii. — Cu toții facem cum trebuie, Herald.

— Ce *ai* făcut, Olar Ethil...

— Este prea ușor să uiți.

'Sa uit ce?'

— Adevărul despre T'lan Imass. Știai că un prost a plâns odată pentru ei?

'Am fost acolo. Am văzut tumul omului, darurile...

„Cele mai îngrozitoare dintre creaturi – umane și de altă natură – sunt atât de ușor, atât de neglijente. Criminalii nebuni devin eroi. Nebunii poartă coroana geniilor. Nebunii înfloresc pe câmpuri nesfârșite, Herald, unde istoria a umblat cândva.

— Care este ideea ta, bonecaster?

— Imasul T'lan. Slayers of Children de la bun început. Prea ușor de uitat. Chiar și Imass înșiși, însuși Prima Sabie, aveau nevoie de reamintire. Aveai nevoie de reamintire.

— În ce scop?

— De ce nu te duci la ei, Toc cel Tânăr?

'Nu pot.'

— Nu, dădu ea din cap, nu poți. Durerea este prea mare. Pierderea pe care *o* simți.

— Da, șopti el.

— Nici ei nu ar trebui să-ți dea dragoste, nu-i așa? Oricare dintre ei. Copiii...'

— Nu ar trebui, nu.

— Pentru că, Toc cel Tânăr, ești fratele lui Onos T'oolan. Adevăratul lui frate acum. Și pentru toată mila care a locuit cândva în inima ta de muritor, rămân doar fantome. Ei nu trebuie să te iubească. Ei nu trebuie să creadă în tine. Căci nu ești omul care ai fost cândva.

— Credeai că și eu trebuie să-mi reamintesc, Olar Ethil?

'Cred ca da.'

Ea avea dreptate. Simțea în interior durerea cu care crezuse – crezuse – cu care trăise atât de mult timp. De parcă *trăit* ar fi chiar cuvântul potrivit. Când l-a găsit, a văzut în cele din urmă adevărul său teribil. *O fantoma. O amintire. Dar i-am purtat masca.*

Morții m-au găsit.

Am găsit mortul.

Și suntem la fel.

— Unde te vei duce acum, Toc cel Tânăr?

Și-a adunat frâiele calului și s-a uitat înapoi la focul îndepărtat. A fost o scânteie. Nu ar dura noaptea.

'Departe.'

Zăpada a coborât, cerul era liniştit.

Silueta de pe tron fusese înghețată, lipsită de viață, de mult, mult timp.

O vărsare fină de praf din cadavru a marcat că ceva s-a schimbat. Apoi gheața a trosnit. Din carne s-au ridicat aburi îngroșându-se încet cu viață. Mâinile, strângând brațele tronului, se zvâcniră brusc, degetele desfăcându-se.

Lumina pâlpâia în ochii ei cu sâmburi.

Și, uitându-se încă o dată din carnea muritor, Hood, care fusese cândva Stăpânul Morții, a găsit îmbrăcați în fața lui paisprezece războinici Jaghut. Stăteau în mijlocul cadavrelor înghețate, cu armele scoase, dar coborâte sau odihnindu-se peste umeri.

Unul a vorbit. — Ce a fost războiul ăla din nou?

Ceilalți au râs.

Primul a continuat: „Cine era acel dușman?”

Râsetele de data asta au fost mai puternice, mai lungi.

— Cine a fost comandantul nostru?

Capetele se legănau pe spate și cei treisprezece urlă de veselie.

Primul vorbitor a strigat: „Trăiește? Putem sa?'

Hood se ridică încet de pe tron, gheața topită curgând pe pielea lui înnegrită. S-a ridicat și, în cele din urmă, râsul a căzut. A făcut un pas înainte, apoi altul.

Cei paisprezece războinici nu s-au mișcat.

Gluga coborâtă până la un genunchi, cu capul plecat. — Caut... penitenţă.

Un războinic din dreapta a spus: „Gathras, el caută penitență. Auzi aia?'

Primul vorbitor a răspuns. — Da, Sanad.

— Să-l dăm, Gathras? a întrebat altul.

— Varandas, cred că o vom face.

— Gathras.

— Da, Haut?

— Ce a fost războiul ăla din nou?

Jaghut urlă.

Errantul stătea întins pe piatra umedă, pe spate, inconștient, orbita unui ochi o baltă de sânge.

Kilmandaros, respirând greu, se apropie pentru a-l privi de sus. — Va trăi?

Sechul Lath tăcu o clipă, apoi oftă. „ *Live* este un cuvânt atât de ciudat. Nu știm nimic altceva, până la urmă.

Nu cu adevărat. Nu... intim.

— Dar va fi?

Sechul se întoarse. — Presupun că da. Se opri brusc, îşi înclină capul şi apoi pufni. — Exact ce și-a dorit întotdeauna.

'Ce vrei să spui?'

— Are un ochi pe o Poartă.

Râsul ei a bubuit în cavernă și, când s-a stins, s-a întors către Sechul și a spus: „Sunt gata să eliberez cățea. Fiule iubit, este timpul să sfârşim lumea?'

Fața ascunsă de vederea ei, Sechul Lath închise ochii. Apoi a spus: „De ce nu?”